

Giới thiệu Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)

Tên convert: Con đường đến bên người

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Đô thị tình duyên.

Từ chương 1 - 40: Mốc dịch

Từ chương 41 - hết: Hạ Cẩm Vân edit

Nam chính: Du Tùng

Nữ chính: Dư Nam

Nhân duyên giữa hai người bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt trong tình huống không bình thường để rồi Du Tùng phải làm mọi cách để tìm thấy cô.

Đây là một đoạn hấp dẫn và theo đuổi, tìm kiếm và chuộc lỗi, yêu và oán giận đan xen cuộc hành trình.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mốc dịch

Fei Yang chỉnh sửa

Đại Lý, Vân Nam.

Quảng trường trước nhà ga người chật như nêm, dân địa phương, người bán hàng rong, khách du lịch bụi thi nhau chen chúc.

Cũng có cả những người như Dư Nam.

Cô ngồi trên hàng rào bảo vệ đối diện nhà ga, hai chân đung đưa không chạm đất, miệng nhai kẹo cao su, môi chậm chậm chuyển động phát ra tiếng nhóp nhép.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, dưới vầng mặt trời chói chang, con gió mát mẻ nhẹ nhàng thổi qua, sắc trời xanh sậm, bầu trời cao, không có mây, thỉnh thoảng có chiếc máy bay từ đâu đó lướt qua.

Dư Nam hí hóp mắt nhìn trời, dịch dịch móng, lan can quá nhỏ, nên móng hơi bị đau.

Cô điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, tiếp tục nhìn đám người phía trước, một lần sóng người nữa lại từ cửa xông vào, khuôn mặt ai cũng tràn đầy vui vẻ, phấn khởi, thoải mái.

Một đôi nam nữ đứng cách đó không xa, đưa lưng về phía nhà ga Đại Lý, giờ điện thoại lên, tìm góc chụp tự sướng.

Hai người chụp một lúc, rồi chụm đầu xem những tấm hình mình đã chụp, cô gái hình như không hài lòng lắm, trề môi chỉ vào nhà ga sau lưng mình, nói gì đó với chàng trai, chàng trai khó xử, nhìn trái ngó phải, ánh mắt chạm tới Dư Nam.

Chàng trai cúi đầu dõ dành bạn gái mấy câu, rồi đi về phía Dư Nam, thân thiện hỏi: "Xin chào, giúp chúng tôi chụp mấy bức ảnh được không?"

Dư Nam nhảy xuống: "Được thôi."

Cô cầm lấy điện thoại, chàng trai chạy về đứng cạnh cô gái, thân mật ôm vai đối phương.

Dư Nam điều chỉnh góc độ, nắng rực rỡ nên không nhìn rõ màn hình điện thoại, cô nghiêng đầu, nhìn thẳng hai người đó.

"Một, hai,..."

Cô hô.

Đúng lúc hô đến tiếng "Ba", chàng trai bỗng nhiên quay đầu hôn chụt một cái lên tóc bạn gái.

Bầu trời sáng trong, cô gái cười tươi như hoa, ánh mắt chàng trai thâm tình, hình ảnh như ngừng lại trong phút chốc.

Dư Nam hơi ngần người, cô gái rõ ràng không ngờ tới, trong kinh ngạc còn mang theo cả xấu hổ. Đôi mắt giống như con nai nhỏ lờm yêu chàng trai.

Chàng trai vò đầu, chạy tới chỗ Dư Nam.

"Cảm ơn chị." Gò má chàng trai ửng đỏ, cúi đầu, không dám nhìn cô.

"Không có gì."

Dư Nam nhếch môi, giờ tay chỉ vào tấm biển dựa vào hàng rào bên cạnh: "Có cần không?"

Chàng trai cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn tấm biển, lúng túng nói: "Xin lỗi, bọn em đều là dân du lịch nghèo."

Dư Nam cười cười: "Không sao"

Ánh mắt dõi theo cho đến khi hai người rời khỏi, Dư Nam mới quay về vị trí ban đầu.

Khúc nhạc dạo vừa rồi như chưa từng xuất hiện, rồi quay về với trạng thái trước đây.

Cô đã ngồi đây rất lâu, nhưng không ai chú ý.

Khí hậu trên cao nguyên luôn như vậy, mùa hè nóng nực khô hanh, không khí loãng, người lần đầu tới nơi này sẽ không thích ứng được. Trái lại, sống ở đây lâu, sẽ thích khí hậu khô lạnh của mảnh đất này.

Nắng gay gắt rực rỡ, chiếu thẳng vào người Dư Nam, nóng như thiêu như đốt.

Tia nắng tạo thành một cái bóng nhỏ trên mặt đất phía sau lưng cô, đường nét rõ ràng, càng khiến cô thêm gầy gò. Dư Nam cử động, lấy khăn giấy từ trong túi ra, đưa lên bên miệng, nhỏ kẹo cao su vào đấy, rồi vo tròn khăn giấy lại, vứt vào túi áo.

Có mấy người đi lướt qua, đi chưa được hai bước thì dừng lại. Người đàn ông lùi lại, đứng trước mặt cô, nhìn chăm chăm từ trên cao xuống.

Giữa ban ngày trên đỉnh đầu bỗng nhiên tối lại, cô bị bao phủ giữa một bóng hình.

Vóc dáng người đàn ông rất cường tráng, vai rộng, chân dài, tay đút túi, nhìn chăm chăm cô mà không chớp mắt.

Mấy người phía sau đứng chờ đợi, hoảng hốt, dáng vẻ như hoàn toàn nghe lời.

Ánh mắt Dư Nam sáng ngời, cũng ngẩng đầu nhìn lại anh ta, người đó thật sự quá cao, cổ cô hơi mỏi.

Người đàn ông cuối cùng cũng mở miệng: "Chúng ta đã từng gặp nhau sao?"

Là một câu hỏi.

Có lẽ do ánh nắng chói mắt, cô cảm thấy hơi choáng váng, rồi bỗng nhiên được một bóng hình che phủ, tuyến lệ bị kích thích, nước mắt tự nhiên ứa ra.

Dư Nam di chuyển ánh mắt mình, cười nói: "Bắt chuyện cũng nên chọn lúc chứ."

Người đàn ông ngần người, nhếch môi cười rồi bước đi.

Dư Nam một lần nữa lại phơi mình dưới ánh nắng chói chang. Cô cau mày, trầm nghĩ: Thời tiết chết tiệt, muốn giết người ta sao.

Người đàn ông đi được mấy bước thì quay lại, tiếp tục giúp cô che nắng. Anh ta đứng bên cạnh, hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Trên tấm biển dựng bên cạnh cô có viết: "Thành cổ Lệ Giang - Núi tuyết Ngọc Long - Hồ Lô Cô (1), chỉ đi chơi năm ngày, không vào cửa hàng, không mua sắm (2) Hai hàng chữ lớn được viết xiêu xiêu vẹo vẹo, dường như người viết không để tâm một chút nào.

Tour du lịch phổ thông nhất chính là tham quan Vân Nam, người lần đầu tới đây mà không tới những nơi này thì thật là đáng tiếc.

"Ba ngàn." Cô nói.

Người đàn ông xoa trán, nheo mắt, không đồng ý: "Cái giá đấy đáng sao?"

"Đáng."

Đối phương muốn cười mà không cười nổi: "Đáng thế nào?"

Dur Nam chỉ tấm biển: "Chỉ đi chơi, không mua sắm."

"Người khác dẫn tour cũng thế."

Dur Nam chắc chắn: "Không giống thế."

Người đàn ông không nói gì, lại cúi đầu nhìn Dur Nam, ánh mắt trực tiếp, không hề cảm thấy lố mẫm, cần rờ.

Vì lý do công việc, nên làn da cô bị hun thành màu mặt, nhưng không phải là đen thui bóng loáng như người ở đây. Da Dur Nam mịn màng, màu mặt nhưng đồng đều không loang lổ, giống như một biểu tượng của sự khỏe mạnh.

Trán Dur Nam đầy đặn, tóc đuôi ngựa buộc cao, ngọn tóc không dài, được tết lại gọn gàng.

Nhìn cô xinh đẹp, tràn đầy sức sống.

Người đàn ông nhìn một lúc lâu, mới hỏi: "Là hướng dẫn viên 'chui' à?"

Dur Nam uể oải tìm chứng chỉ hướng dẫn viên du lịch, lúc này mới nhớ ra, mấy ngày trước xảy ra xích mích với du khách, trong lúc giận quá mất khôn, cô ra tay đánh họ, bị hiệp hội du lịch cho nghỉ dài hạn, hiện giờ đang chờ mức xử phạt cuối cùng.

Dur Nam gật đầu: "Ồ."

Đối phương nói chuyện với cô như không có việc gì để làm, hình như cũng không có hứng thú gì, tùy tiện nói hai câu xong im bặt, xoay người lên chiếc xe đa dụng đã dừng bên đường từ lâu, nghênh ngang bỏ đi.

* * * * *

Du Tùng vừa ngồi vào chỗ, kim lòng không đậu lại đưa mắt nhìn, cô gái bên ngoài cửa kính ô tô vẫn ngồi ở vị trí cũ, đầu cúi thấp, lưng hơi khom, không biết đang nghĩ gì.

Tầm mắt hạ xuống, chân Dur Nam đang đặt trên thanh lan can nhỏ, bắp đùi hơi hạ xuống. Từ góc này anh có thể nhìn thấy mông cô, chiếc quần bò bó sát ôm trọn lấy bờ đường cong săn chắc, đầy đặn ấy.

Áo cô rất ngắn, bờ eo thon thả. Tua rua ở vạt áo dưới rủ xuống làn da ở eo, thấp thoáng nhìn thấy dây lưng nhò màu đen của chiếc quần bò.

Du Tùng lẳng lặng thu ánh mắt về. Xe tăng tốc độ, hình ảnh mảnh mai xinh đẹp dần được anh ném ra sau đầu.

Xe đa dụng phi nhanh trên đường, phía sau có một chiếc xe đi theo, là xe của Lữ Xương Dân.

Anh nhắm mắt nghỉ ngơi, không qua bao lâu thì điện thoại đổ chuông.

Du Tùng mở mắt nhìn điện thoại, ấn nghe: "Alo?"

Bên kia hỏi: "Anh Du, đã đến chưa?"

"Rồi."

"Lữ Xương Dân sai người đến đón sao?"

"Ồ." Anh trả lời, hỏi lại: "Chuyện bên cậu làm xong chưa?"

"Rồi, em đang ở sân bay, chắc tôi sẽ đến Đại Lý."

Du Tùng "ừ" một tiếng, định cúp máy.

Bên kia bỗng dừng hào hứng lên, vội vàng hỏi tiếp: "Nhiều năm không đi tàu hỏa, cảm giác thế nào?"

Du Tùng và Lữ Xương Dân đã từng hợp tác hai lần, nhưng không đáng nói.

Lần này anh đến vì chuyện san đất lần hai, Lữ Xương Dân gặp anh khá gấp gáp, bảo anh trước chạng vạng hôm qua phải có mặt tại đây. Du Tùng cùng với mấy nhân viên nữa đúng lúc đang ở Thành Đô, khi tới sân bay thì đài kiểm soát không lưu gặp vấn đề, cho nên tất cả các chuyến bay đều bị hoãn. Sau một lúc suy nghĩ, anh kêu Trương Thạc đặt mấy vé tàu giường nằm.

Đây cũng là lý do thời gian hẹn giữa anh và Lữ Xương Dân bị muộn một ngày.

Trong khoang giường nằm có đôi vợ chồng và đứa con, đứa bé vừa mới đầy tháng, nửa đêm khóc quấy không dứt, tàu lại chạy chậm rì rì, cả quãng đường xóc nảy, Du Tùng gần như không hề chớp mắt.

Anh xoay cổ, không nhìn được chữ một câu: "Mẹ nó đừng nhắc tới nữa, đến bây giờ đầu tôi vẫn còn đau, eo cũng mỏi nhừ."

Trương Thạc chế nhạo: "Anh dường độ tuổi đẹp đẽ sung sức nhất, sao lại "không chịu được" thế?" Anh ta nhấn mạnh từng chữ mà cười trên nỗi đau người khác: "Tình trạng này của anh, đừng nói là lấy từ Lữ Xương Dân đấy nhé."

Du Tùng lạnh lùng hừ một tiếng, thốt ra ba chữ: "Không thể nào."

Đầu bên kia tiếp tục cười, Du Tùng không để ý đến anh ta nữa, trực tiếp cúp máy.

Đi thêm nửa tiếng nữa, xe đa dụng dừng tại khách sạn Đông Lai thị trấn Hải Đông, nhân viên đến giúp mở cửa xe, xách hành lý ra. Đây không phải là lần đầu anh đến đây, quen tay lấy thẻ phòng từ tay lễ tân, cứ thế lên căn phòng ở tầng trên.

Việc đầu tiên anh vào phòng là tắm rửa.

Một lúc sau, Du Tùng để thân trần bước ra ngoài, giữa eo được quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, bó chặt lấy xương hông nhấp nhô, dọc xuống dưới rốn là hàng lông tơ màu đen nhạt, bên trên còn vương mấy giọt nước, ánh mắt thăm lại che giấu đi ánh sáng trong ấy.

Anh gãi tay vào mái tóc vẫn còn ướt sũng, những sợi tóc ngắn và cứng luôn qua đầu ngón tay, giọt nước vẽ thành một đường cong nhỏ trong không khí, rồi rơi xuống trán, trước ngực, xuống bụng, cuối cùng rơi xuống tấm thảm trải sàn.

Anh rút một điều từ trong bao thuốc ra, đứng trước cửa sổ chăm.

Hồ Nhĩ Hải bên ngoài cửa sổ bình lặng, mặt nước xanh thăm thẳm, một màu xanh không nhìn thấy đáy không xác định được đường chân trời, sóng nước lẫn lẫn màu bạc rì rào vỗ nhẹ, dãy núi Thương Sơn phía xa xa ẩn hiện trong làn mây, giống như khoác trên người tấm vải bằng sương mù mỏng, tựa ảo tựa thật.

Anh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn một góc vùng đất rộng lớn, những tòa nhà cao tầng đang thi công với cốt thép, đất cát, phế liệu đứng sừng sững trên mặt đất, tạo nên sự tương phản rõ ràng, nhìn rất hoang sơ, cũng rất tiêu điều.

Du Tùng nhìn một lúc lâu, hút hết điều thuốc trên đầu ngón tay thì xoay người về.

Anh ngã người nằm trên sofa, tiện tay bật ti vi, chuyển kênh lung tung, mí mắt dần trĩu xuống, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

* * * * *

Du Tùng bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa dồn dập.

Anh mở choàng mắt, màn đêm đã bao phủ bốn phía.

Du Tùng giật mình, phản ứng đầu tiên là tìm điện thoại, không có cuộc gọi nhờ nào. Anh dùng tay vuốt mặt, đứng dậy ra mở cửa.

Trương Thạc bất mãn lắm lắm, lên lút nhìn vào trong phòng như tên thần kinh không bình thường: "Đang làm gì thế? Sao lâu vậy?"

Du Tùng không để ý đến anh ta, vừa ngồi xuống vừa nhìn điện thoại, tìm số, gọi đi.

Đối phương vẫn tắt điện thoại.

Trương Thạc hỏi: "Gọi cho ai thế?"

Anh đáp: "Lữ Xương Dân."

"Hẹn lúc mấy giờ?"

"Vẫn chưa liên lạc được."

Chuyện mình sẽ đến muộn một ngày Du Tùng đã nói với anh ta, đối phương tỏ ý thông cảm, đồng thời hỏi số tàu, nói rằng sẽ bảo người tới đón. Nhưng từ sáng sớm nay, điện thoại bên kia vẫn luôn trong tình trạng tắt.

Trương Thạc: "Gã định làm cái trò gì vậy?"

Du Tùng không ừ hử gì cả, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại, không biết đang suy nghĩ gì.

Cho đến tám giờ tối, Lữ Xương Dân mới bắt điện thoại, liên tục nói xin lỗi: "Chú em, xin lỗi, công ty bỗng nhiên có một dự án, tôi không thoát thân nổi, giờ tôi đang ở nơi khác, một tuần sau mới về, cậu xem..."

Du Tùng nhanh chóng nói: "Nếu chuyện của giám đốc Lữ cần gấp hơn, khi nào anh làm xong chúng ta sẽ gặp nhau sau."

Trương Thạc có thể nghe không sót câu gì.

Tiếng nhạc đầu bên kia đình tai nhức óc, tiếng người ồn ào, có giọng nói của một người phụ nữ truyền đến: "Ra ngoài chơi đi anh, đừng nghe điện thoại nữa..."

Vô cùng quyến rũ, vô cùng là loi.

Trương Thạc giờ ngón tay thôi với Du Tùng.

Bên kia có tiếng cười lớn: "Chú em thoải mái như thế, tôi thích. Thế này đi, khi nào về tôi làm chủ, tiếp đãi cậu chu đáo."

Du Tùng cắn răng, nhưng lại bật cười: "Giám đốc Lữ khách sáo quá rồi."

Nói thêm mấy câu nữa thì cúp điện thoại.

Trương Thạc tức giận: "Cái gã này làm cái mẹ gì thế, muốn dụ chúng ta chơi cùng à?"

Ánh mắt Du Tùng tối sầm: "Dù sao cũng đừng động tới anh ta."

Trương Thạc hỏi: "Anh nói xem, có phải gã đã nhìn thấy điểm gì rồi không?"

Du Tùng cười lạnh lùng: "Mẹ nó làm nhiều chuyện thất đức như vậy, cẩn thận cũng phải thôi. Nhưng chúng ta là người làm ăn, chỉ nói chuyện làm ăn với anh ta, nên không có vấn đề gì lớn."

Trương Thạc cau mày: "Nói thế, không lẽ gã thật sự biết tin tức của Tân Tả?"

Du Tùng trầm ngâm: "Lưu Đại Ba nói người quản lý bên Vân Nam là Lữ Xương Dân, mười bảy năm trôi qua rồi, Tưởng Tân Tả..."

Trương Thạc bạo gan nói: "Nếu cô ấy đã chết thì sao?"

Du Tùng lờm anh ta một cái, Trương Thạc run run.

Một lúc sau, Trương Thạc mới nghe thấy anh nói một câu: "Tóm lại, không quay đầu lại được nữa rồi."

Trương Thạc không nói gì. Anh ta dựa đầu vào sofa: "Tiếp theo nên làm gì đây?... Một tuần ngồi chơi không, quay về Tế Nam hay Nghi Huyện?"

Du Tùng trả lời câu thứ nhất: "Kế hoạch còn dài, gấp cũng không được."

Anh đặt tay lên đầu gối, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dân cư xung quanh không nhiều, nhà cửa thưa thớt, dãy núi mặt hồ xa xa dường như đang ngủ say, mặt trăng cao cao không thể soi sáng hết màn đêm, chỉ thấy từng lọn sóng bàng bạc.

Trước mắt anh bỗng nhiên hiện ra một bóng hình.

Du Tùng không trả lời câu quay về Tế Nam hay Nghi Huyện, chỉ cười một tiếng, nói: "Ăn cơm trước đã."

(1) Thành cổ Lệ Giang, núi tuyết Ngọc Long, hồ Lô Cô: đều là những danh lam thắng cảnh tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

(2) Tour bên Trung Quốc hay dẫn khách vào các cửa hàng, quảng cáo mời chào làm mất thời gian mọi người. Tầm biển này có nghĩa là trong năm ngày đây chỉ đi thăm thú không, không vào những cửa hàng đó.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mốc dịch

Fei Yang beta

Ngày hôm sau, Du Tùng và Trương Thạc chạy bộ buổi sáng.

Ánh nắng sớm mai ấm áp, sưởi ấm cả mặt đất rộng lớn.

Bọn họ chạy chậm chậm xung quanh bờ hồ, bỗng Du Tùng hỏi: "Mấy năm nay tất tả như thế có mệt không?"

Trương Thạc ngăn người hai giây, vô thức nói: "...Mệt." rồi nhanh chóng bổ sung thêm một câu: "Tìm thấy Lưu Đại Ba, tảng đá trong lòng cũng được hạ xuống."

Du Tùng nói: "Cũng tốt, ở đây chơi thêm vài ngày."

Bước chạy Trương Thạc dần chậm lại, mắt mở to nhìn chăm chăm bóng lưng anh phía trước, một lúc sau mới hoàn hồn, đuổi theo xác nhận: "Ý anh là du lịch à?"

"Không muốn sao?"

"Muốn chứ." Trương Thạc cười tươi như hoa, gật đầu lia lịa, chỉ còn thiếu nhảy cẫng lên: "Vậy lát nữa em đi tìm hướng dẫn viên."

"...Không cần đâu."

* * * * *

Ăn xong bữa sáng, Du Tùng bảo các nhân viên đi theo quay về Nghi Huyện trước. Trương Thạc lái xe đến nhà ga Đại Lý.

Lữ Xương Dân biết bọn họ ở lại Đại Lý chơi, nên đặc biệt cho mượn hẳn con xe Buick.

Du Tùng không tiện từ chối, đành phải thuận theo "ý tốt" của anh ta.

Thời tiết hôm nay vẫn rất đẹp, nhưng nhiều mây hơn hôm qua, từng đám mây bay lơ lửng trên bầu trời, cực kì thấp, dường như chỉ cần vươn tay ra là chạm tới.

Cây trên đường được rào xung quanh, đường quốc lộ thẳng tắp vắt ngang giữa dãy núi Thương Sơn và hồ Nhĩ Hải. Màu xanh biếc, xanh thẳm, trắng tinh, xám nhạt mạnh mẽ kích thích thị giác, giống như bức tranh khổng lồ tuyệt đẹp được ông trời chấp bút khắc lên, tất cả cảnh vật đều đang thông thả rong chơi trong bức tranh.

Tâm trạng Trương Thạc rất tốt, cả người đều cảm thấy dễ chịu, anh ta không nhớ lần trước có tâm trạng tốt thế này là lúc nào.

Anh ta khẽ lẩm bẩm hát, ngón tay gõ nhẹ lên vô lăng, thỉnh thoảng liếc nhìn Du Tùng qua gương chiếu hậu.

Du Tùng dựa người vào ghế nhắm mắt, nét mặt cũng thả lỏng hiếm thấy.

Vừa nãy khi anh nói muốn tới nhà ga, Trương Thạc cũng không hiểu gì cả, ngạc nhiên nhưng không hỏi nhiều.

Sau khi đi hết con đường, xe Buick dừng lại ở làn đường trước nhà ga.

Du Tùng nhìn cô gái vẫn ở vị trí hôm qua phía xa xa.

Nhưng hôm nay cô không ngồi, mà dựa lưng về phía họ, đang nói chuyện với một nam một nữ trước mặt.

Du Tùng hạ cửa kính ô tô, bóng lưng màu xám bỗng nhiên rõ ràng hơn.

Cô vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, trên người là chiếc áo phông lưng màu trắng có tua rua ở vạt dưới và quần bò rất ngắn, chân đi đôi giày thể thao.

Vóc dáng Dư Nam nóng bỏng, cần cổ mảnh khảnh giống như cành cây, bờ eo thon thoát ẩn thoát hiện dưới vạt áo. Cô sở hữu một đôi chân tuyệt đẹp, dài, thẳng tắp, đường cong rõ ràng. Mặt bên bấp đui hơi lồi xuống, tạo cho người nhìn vô số tưởng tượng.

Nhìn qua thì mang lại cho người khác cảm giác... rất mềm mại.

Nhưng...

Sau gáy là bím tóc được tết gọn gàng, gió thổi cũng không động, giống như được buộc bằng một sợi dây chẳng.

Du Tùng đánh giá từ trên xuống dưới, rồi ánh mắt quay trở lại bờ hông cô. Khoảng cách giữa hai người khoảng mười mét, cô đứng dưới ánh nắng rực rỡ, làn da lộ ra bên ngoài rám nắng, tỏa ra hương vị của mặt trời.

Anh dùng mắt mình để ước chừng số đo xương hông, độ dài đôi chân và tỉ lệ cơ thể cô.

Quần đùi quá ngắn, không che giấu được đôi chân dài. Bắp đùi dựa vào hàng rào tạo thành một vệt màu đỏ dài chừng năm centimet, do lúc này cô ngồi quá lâu nên để lại, nhìn vô cùng gai mắt, không giống các vị trí khác, nơi này rất nhạy cảm, rất dễ khiến người nhìn phải xao động.

Háo sắc là bản tính của đàn ông, thứ đầu tiên lọt vào giác quan họ là thân hình, khuôn mặt của phụ nữ, sau đó mới đến tâm hồn.

Những lời thề son sắt đến chết cũng không thay đổi, yêu cả tâm hồn em đều chẳng là thứ gì cả.

Trong mắt đàn ông chỉ có nửa thân dưới của phụ nữ.

Còn Dur Nam chính là người phụ nữ có thể thỏa mãn tất cả tưởng tượng của đàn ông.

Ánh mắt Trương Thạc cũng nhìn theo: "Nhìn gì thế?"

Chàng trai trong đôi nam nữ ngoài kia đã rút ví ra, lấy một ít tiền, đếm đếm, rồi đưa cho Dur Nam.

Ngón tay Dur Nam lướt nhanh như gió, cuối cùng gạt đầu, cất tiền vào túi quần sau mông trái.

Cô xoay người, cầm tấm biển, đôi nam nữ đó đi theo sau.

Du Tùng vẫn đang nhìn.

Khoảng cách mười mét, chín mét, tám mét, bảy mét, sáu mét...

Từng bước một, càng ngày càng gần.

Dur Nam nghiêng đầu, ánh mắt rơi xuống bên này, như một cái liếc mắt, lại như chưa thấy gì cả.

Ba người đi qua con xe Buick.

Du Tùng mở cửa, tay vịn lên mui xe để đứng.

"Này..."

Giọng nói anh lười biếng, khàn khàn theo cách rất đặc biệt, khiến người ta muốn quên cũng khó.

Hai cô gái đang đi bên đường bị chất giọng của anh hấp dẫn, quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông cao to đang dựa vào chiếc xe, ngạo mạn lại uể oải, cười như không cười.

Ở Đại Lý, những anh chàng cao to như Du Tùng quả thật rất hiếm thấy, huống hồ trên người anh mang theo sự lưu manh cá tính, một vẻ đẹp trai rất "ngầu".

Các cô gái không ngừng quay đầu lại, rỉ tai thủ thỉ với nhau, xấu hổ nhưng không hề e dè đánh giá anh, thậm chí còn gio điện thoại lên chụp trộm.

Du Tùng làm như không hề nhận ra, ánh mắt vẫn dính chặt vào bóng hình trước con xe Buick.

Dur Nam dừng chân, cũng quay đầu lại nhìn anh.

Du Tùng ngoác ngón tay: "Qua đây."

Dur Nam không nhúc nhích, nghiêng người, nghiêng đầu, hình như đang suy nghĩ.

Du Tùng đành phải nói với theo: "Cho cô tiền, cô muốn không?"

Dur Nam nhếch môi, nói mấy câu với đôi nam nữ kia, rồi đi về phía anh.

Ánh mắt Du Tùng luôn dán sát vào cô, phút chốc trước mắt lóe lên màu xanh, anh hơi híp mắt lại, nhìn chăm chăm.

Lấp ló sau tua rua dưới vạt áo là một chấm sáng màu xanh, lấp lánh theo mỗi lần cô đánh hông.

Là khuyên rốn.

Dur Nam đứng trước mặt anh: "Chuyện gì?"

Du Tùng thu hồi lại ánh mắt: "Biết mà còn hỏi."

Dur Nam cau mày, định quay người đi.

Du Tùng nói: "Sao, có muốn kiếm tiền không?"

Ánh mắt cô nghiêng ngả, hỏi: "Hôm nào?"

"Hôm nay."

"Hôm nay tôi có tour rồi, phải chờ năm ngày sau." Dư Nam sờ cằm, ám chỉ đôi nam nữ trước mặt.

Trương Thạc không biết chui ra khỏi xe từ lúc nào, vóc người cao cao, cúi chỏ gác lên mũi xe, tay chống cằm, có phần hứng thú nhìn hai người nói chuyện.

Nhìn sơ qua rõ ràng đây không phải là lần đầu hai người gặp nhau, trong lòng tám tám, nếu không để anh ta theo đuổi cũng được.

Trương Thạc vui vẻ, khóe môi càng cong hơn, bỗng nhiên Du Tùng nhìn anh ta, hất cằm.

Trương Thạc sững sốt, may mà khả năng lĩnh hội hơn người, cộng với sự ăn ý khi làm việc chung nhiều năm, chỉ cần anh ra hiệu, anh ta liền biết phải làm gì.

Trương Thạc đi tới chỗ đôi nam nữ kia.

Du Tùng quay đầu lại tiếp tục nhìn cô chăm chăm.

Dư Nam không biết anh đang nhìn gì. Du Tùng hỏi: "Làm ăn tốt nhỉ?"

Dư Nam cười cười: "Đủ nhét miệng."

Anh lại hỏi: "Bao lâu rồi?"

"Gì cơ?"

"Đúng đây bao lâu rồi?"

Dư Nam không nói gì, ngẩng đầu nhìn anh, cô ngửa đầu, cơ cổ căng cứng.

Hai người đứng bên đường, sau lưng là hàng dài những sạp bán rong, hàng đồ nướng, bánh ngọt Vân Nam, bánh rau khô... hàng trăm mùi hương lẫn lộn vào với nhau, không dễ ngửi chút nào, nhưng là mùi vị thức ăn của đời thường.

Một chiếc xe bán khoai lang nướng từ phía trước đi tới, Dư Nam quay lưng về phía chiếc xe ấy, đang suy nghĩ những lời anh nói.

Ánh mắt Du Tùng không hề di chuyển, nhưng bỗng nhiên giờ cánh tay lên. Trong nháy mắt, Dư Nam cảm thấy eo mình bị bóp chặt, bàn tay rộng lớn áp lên thường luôn qua tua rua dưới eo, dán lên làn da.

Du Tùng hơi dùng sức, kéo người cô lại gần về phía mình, chỉ trong mấy giây, gạt qua mọi phép tắc, động tác của anh vừa gọn gàng lại vừa ga lăng.

Du Tùng lại đút tay vào túi quần, hơi cúi đầu, nửa cười nửa không nói: "Ừm, đủ nhét miệng."

Tay anh lướt qua nơi không nhìn thấy, cảm xúc mịn màng vẫn còn ở trên đầu ngón tay trong giây phút anh nhẹ nhàng nhéo lên làn da ấy.

Giống như anh tưởng tượng, quả thật rất... mềm mại.

Dư Nam lạnh lùng: "Anh có thể kéo tay tôi mà."

Du Tùng nở nụ cười: "Tôi cũng có thể không kéo cô lại." Để cô cứ thế mà bị xe đụng.

Trương Thạc đã dẫn hai người kia tới.

Anh ta nói: "Chúng ta có thể ghép đoàn với nhau, cùng đi du lịch, đi càng nhiều người càng vui, gặp chuyện phiền phức cũng có thể cùng giúp đỡ nhau, anh Du, có được không?"

Du Tùng gật đầu: "Ý hay."

Dư Nam thẳng thừng từ chối: "Không được, tôi đã đồng ý..."

"Chị Dư, không sao đâu, anh đẹp trai này nói đúng lắm, càng nhiều người thì càng vui mà." Cô gái đang nói tên là Chương Khải Tuệ.

Dư Nam: "..."

Cô nàng này vừa nãy còn khăng khăng yêu cầu chỉ được "một với một", vừa nãy còn làm như nhặt được món béo bở lắm, sao bây giờ lại...

Thạch Minh kéo cô bạn gái mình lại, có chút ghen tị, không mấy vui vẻ thấp giọng nói: "Tuệ Tuệ."

Thạch Minh là mẫu đàn ông phương nam điển hình, da trắng người gầy, tướng mạo nhìn cũng tạm được, mắt đeo kính, nhìn giống con mọt sách, đứng trước hai người cao lớn phương bắc, nhìn "nhỏ con" hơn hẳn.

Chương Khải Tuệ giãy ra, ôm cánh tay cậu ta, khuyên nhủ bằng giọng mềm mại như sắp chảy nước: "Chỉ hai người một nam một nữ chúng ta đi đâu có an toàn, ở đây dân tộc thiểu số lại nhiều như vậy, ngôn ngữ lại khác nhau, con người lại không quen, ngộ nhờ gặp phải người xấu thì sao. Có hai anh này ở đây, cũng an toàn hơn một chút, được không anh?"

Dư Nam không nói gì, nhìn hai gã này giống người tốt lắm à?

Mấy người đã đứng dưới ánh nắng chói chang rất lâu, Du Tùng sợ nóng, trán đã đầm những giọt mồ hôi li ti, phía trước chiếc áo phông đen mặc trên người cũng ướt đầm, màu càng sậm hơn, khiến đường nét cơ bắp hiện lên rõ ràng, nhìn anh càng thêm cường tráng.

Du Tùng tìm lấy hộp thuốc, rút một điếu đưa cho Thạch Minh, cậu ta ngăn người, hình như không ngờ tới.

Mời thuốc là hành động tỏ ý muốn kết bạn giữa đàn ông.

Thạch Minh hết sức xấu hổ, lúng túng xua tay: "Cảm ơn, nhưng tôi không biết hút."

Du Tùng cười cười, ngậm một điếu, rồi ném cả hộp còn lại cho Trương Thạc.

Anh cúi đầu châm thuốc: "Trương Thạc là quán quân tán thủ của thành phố, người còn khỏe hơn trâu, có thể một đánh mười."

Trương Thạc ngậm thuốc, ngăn người, sau đó nhanh chóng phối hợp: "Đứng vậy, đứng vậy..."

Ánh mắt Chương Khải Tuệ đầy ngưỡng mộ, từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi Du Tùng, không ngừng lay cánh tay bạn trai mình: "Đi mà, được không?"

Thạch Minh nào dám không xấu hổ mà nói không, đành phải gật đầu.

Mọi người cùng nhìn Dư Nam, Dư Nam lại liếc Du Tùng, ánh mắt khiêu khích, cô nhún vai, có tiền mà không kiếm thì đúng là kẻ ngu.

Lúc này Du Tùng mới hài lòng, nhếch môi nói: "Lên xe."

Chương Khải Tuệ xung phong đi đầu, vừa mới mở cửa xe, Dư Nam nói: "Đội đã."

"Sao vậy?"

"Đưa tiền trước."

Du Tùng cười gượng, căn điếu thuốc nhìn cô, đưa tay lấy ví tiền ở túi quần sau mông ra, rút ra một tập, ước chừng một con số rồi đưa cho Dư Nam.

Dư Nam nhận lấy, cũng không cần đếm: "Chưa đủ."

Du Tùng sùng sốt, sau đó bật cười: "Bao nhiêu thì đủ?"

"Sáu ngàn."

"Lên giá à?"

Dư Nam giải thích: "Tính theo đầu người, một người ba ngàn, hai người sáu ngàn."

Chương Khải Tuệ bên cạnh che miệng cười ha ha, lén nhéo một cái vào tay Thạch Minh, ánh mắt lướt tới, cảm thấy chuyện đi này rất có giá.

Du Tùng nhếch mép, ngón tay kẹp điếu thuốc, miệng nhả một vòng khói thuốc, nhìn cô rồi lại nhìn Trương Thạc: "Cậu tự trả tiền cho mình đi."

Trương Thạc: "..."

Dư Nam cuối cùng cũng thu đủ tiền, ngay cả hai người Thạch Minh cũng thu luôn, chia thành hai xấp dày cộm, nhét vào túi quần sau mông, vỗ mấy cái.

Trương Thạc hỏi: "Thế bây giờ lên xe được chưa?"

"Chưa xong." Dư Nam lấy điện thoại ra, "Tôi gọi điện thoại sắp xếp xe đã."

Trương Thạc: "Không ngồi xe chúng tôi sao?"

"Không, tôi sẽ gọi xe."

Trương Thạc nhìn Du Tùng, tay người phía sau đã mở cửa xe, anh liếc Dư Nam, cuối cùng thì gật đầu.

Anh ta hỏi: "Vậy xe thì tính sao?"

Du Tùng nói: "Tìm bãi đỗ xe để tạm, lúc về thì lấy."

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mốc đích

Fei Yang beta

Trương Thạc đi gửi xe.

Những người còn lại đứng bên đường chờ đợi.

Không lâu sau, một chiếc minibus Jinbei tám chỗ ngồi cũ mèm đỗ trước mặt bọn họ, lái xe là một ông chú dân tộc Bạch, mặc áo ngắn cân vạt, quần ống rộng màu đen, trên đầu quấn một chiếc khăn màu trắng.

Ông ta mỉm cười với mọi người, Dư Nam bước lên trước nói mấy lời với ông chú dân tộc Bạch, hai người nói chuyện bằng tiếng địa phương, thì thà thì thầm, những người khác ngo ngắc nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu.

Khuôn mặt Dư Nam luôn mang theo nụ cười, giọng nói dịu dàng, không ngờ cái miệng nhỏ của cô nàng này cũng có thể nói những lời mềm mại như thế.

Du Tùng nhìn chăm chăm vào miệng cô, vô thức tìm thuốc, chợt nhớ ra vừa nãy anh đã đưa cả hộp thuốc cho Trương Thạc.

Dư Nam giới thiệu cho mọi người: "Đây là lão Hồ, người Bạch, chỉ biết một ít tiếng Hán đơn giản, nhưng con người rất tốt, kỹ thuật cũng rất ổn, đã có kinh nghiệm lái xe lâu năm."

Lão Hồ dùng tiếng Hán chào hỏi: "Chào mọi người."

Chương Khải Tuệ rõ ràng không hài lòng, nhỏ giọng phàn nàn: "Chị Dư, không còn chiếc xe nào tốt hơn sao, con xe này vừa bẩn lại vừa nát..."

Dư Nam không tiếp lời.

Tiếng phàn nàn của Chương Khải Tuệ rất nhỏ, cộng thêm ngôn ngữ bất đồng, nên lão Hồ hiển nhiên không nghe thấy.

Những người còn lại đều không có ý kiến gì.

Lão Hồ bước đến giúp hai người Thạch Minh cầm hành lý, Thạch Minh tốt bụng không nỡ, liền vội vàng xua tay, tự mình xách hành lý đến cốp sau.

Du Tùng đứng bên xe không nhúc nhích, trên tay anh cầm một túi du lịch kích thước vừa màu đen, nhìn chất lượng có vẻ giá cả không rẻ.

Mọi người đứng thêm hai phút thì nhìn thấy Trương Thạc từ phía xa chạy đến.

Du Tùng dập thuốc lên xe trước, ngồi ở hàng giữa phía sau ghế lái, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh cũng lên theo, đôi tình nhân nhỏ ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Dư Nam vẫn đứng tại chỗ chờ đợi, cho đến khi Trương Thạc cất xong hành lý, lên xe, cô mới lên ngồi ở vị trí phó lái.

Trương Thạc ngهنh ngang ngồi bên cạnh Du Tùng, khi ngồi xuống, theo quán tính đụng phải bả vai anh.

Chỗ ngồi rất hẹp, hai người đàn ông đều là những người cao to, ở giữa còn có một cái túi màu đen, không gian đã chật lại càng thêm hẹp.

Du Tùng đá chân anh ta: "Cút ra sau ngồi."

Trương Thạc kêu lên một tiếng, lẩm bẩm: "Thèm vào."

Chiếc xe Jinbei vào làn, từ từ tăng tốc độ.

Trương Thạc khom lưng quay người ra phía sau, cười cười với đôi nọ: "Chúng ta ngồi cạnh nhau, nói chuyện cũng dễ hơn."

Thạch Minh và Chương Khải Tuệ đều có vóc người nhỏ gầy, ba người ngồi ở hàng ghế cuối cùng coi như vừa đủ.

Đây là lần đầu tiên Chương Khải Tuệ đi du lịch nên cô nàng rất hưng phấn, kéo tay Trương Thạc bắt đầu giới thiệu về bản thân, không hề cảm thấy xa lạ.

Mấy người nói chuyện một lúc, cô ấy nhìn Du Tùng, đổ người về phía trước, hai tay gác lên lưng ghế, cúi đầu hỏi: "Anh trai, anh tên gì thế?"

Du Tùng nghiêng đầu, chỉ nói "họ Du" không nói tên.

Chương Khải Tuệ à một tiếng, ngọt ngào gọi: "Anh trai Du."

Du Tùng sờn gai ốc, ôn hòa nói: "Kêu anh Du là được rồi."

Chương Khải Tuệ lè lưỡi, nhỏ nhẹ đáp "vâng".

* * * * *

Xe trên đường rất ít, đường cái rộng rãi, lão Hồ lái xe rất ổn định.

Xe nhanh chóng rời khỏi ga Đại Lý, đám người đông đúc và những sạp bán hàng rong dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất không thấy chấm nhỏ.

Bên ngoài náo động trở thành căn phòng yên tĩnh, chỉ còn cơn gió mát lạnh của vùng đồi núi lùa vào khoang xe qua cửa kính ô tô mờ mờ.

Gió núi thổi bay mái tóc Dư Nam, mái tóc tơ bên mai phải dán vào khuôn mặt như dịu dàng vỗ về.

Tóc chạm vào da hơi ngứa, Dư Nam chun mũi, vén mấy sợi tóc ở khóe môi ra sau tai.

Một lúc sau, mọi người đều ổn định lại, Dư Nam chuẩn bị nói vài lời.

Cô ngẩng đầu, vô tình chạm phải ánh mắt ở đằng sau.

Du Tùng đang quan sát cô.

Đôi mắt chim ưng sắc bén như mũi thương, mang theo hứng thú thăm dò. Sống mũi cao thẳng làm nổi bật lên hốc mắt sâu và con ngươi đen tuyền.

Anh chăm chú nhìn cô qua kính chiếu hậu nhỏ.

Khuôn mặt Dư Nam vô cảm, nhếch miệng, cũng nhìn lại anh, nhưng ánh mắt lạnh lùng như gió trong hẻm núi.

Cô nghiêng người, hắng giọng.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào khuôn mặt cô.

Cô nói: "Chính thức giới thiệu, tôi là Dư Nam, Dư trong thẳng dư, Nam trong nam nữ, mọi người có thể gọi tôi là hướng dẫn viên Dư hoặc Tiểu Dư. Hôm nay rất may mắn khi có cơ hội làm hướng dẫn viên cho mọi người, Trung Quốc to như vậy, có thể gặp các bạn ở Đại Lý chính là duyên phận, hi vọng năm ngày tiếp theo, chúng ta luôn vui vẻ bên nhau. Trước đây tôi là hướng dẫn viên chuyên nghiệp, thời gian vào nghề khá dài, con đường này không biết đã đi bao nhiêu lần, cho nên các bạn hãy yên tâm, tôi sẽ dùng kinh nghiệm phong phú và kiến thức chuyên ngành của mình giúp mọi người thăm quan Vân Nam xinh đẹp. Hành trình của chúng ta không nhiều, thời gian không gấp, các bạn chỉ cần thả lỏng cơ thể, đi theo nhịp điệu của tôi, tùy ý nghe, tùy ý ngắm, tùy ý cảm nhận, cuối cùng hi vọng mọi người sẽ thu hoạch được những trải nghiệm đặc biệt."

Lời giới thiệu rất bài bản, giọng điệu trầm bổng chuyên nghiệp.

Cô ngừng lại, rồi nói tiếp: "Tiếp theo mọi người hãy trao đổi số điện thoại, nếu lạc đoàn có thể gọi cho nhau."

Trong xe lục tục cúi đầu tìm điện thoại, trừ Du Tùng.

Dư Nam nhìn anh, không thèm đoái hoài.

Cô đọc số điện thoại của mình trước.

Trương Thạc cất cao giọng nói: "Này này, hướng dẫn viên Du, cô đọc chậm một chút đi, 13836 gì nữa?"

Cô chậm rãi nói lại một lần nữa, mọi người đều nhanh chóng ghi lại.

Cô nhìn Du Tùng: "Anh không lưu lại sao?"

Khổ người anh rất to, độc chiếm một hàng ghế, chữ "ngang tàng" được viết trước mặt, quả thật người khác không thể không chú ý.

Thạch Minh ngồi ở hàng cuối ghế trong cùng hoàn toàn bị anh che khuất.

Hai tay khoanh trước ngực, cơ bắp căng cứng nổi trên cánh tay, hai chân dẹt ra, đầu gối dường như có thể chạm đến ghế phía trước.

...Tur thể rất hồ báo.

"Nhớ rồi."

Dư Nam: "..."

Trương Thạc nói xen vào: "Trí nhớ anh ấy tốt lắm, đã vào đầu là không quên được đâu, trước đây lão sử dụng chiêu này để tán gái, khỏi em xinh tươi chết đứ đừ vì cái IQ cao này đây."

Giọng điệu anh ta chua loét, Du Tùng liếc mắt, cảm thấy buồn cười: "Cậu hâm mộ lắm à?"

Trương Thạc hừ một tiếng, bị chọc đúng chỗ đau, tự động nhắm mắt. Chương Khải Tuệ vui vẻ tiếp lời: "Thiệt sao, anh Du, IQ của anh bao nhiêu?"

Dư Nam không quan tâm bọn họ nói gì, nhân lúc Du Tùng quay cổ lại, cô nhìn Thạch Minh: "Thạch Minh, đã nhớ chưa?"

Thạch Minh đáp: "Nhớ rồi."

"Ok." Cô lại nói: "Mọi người cho tôi số điện thoại nào."

Chương Khải Tuệ gác lên lưng ghế phía trước, giọng tay: "Em nói trước, em nói trước."

* * * * *

Khi xe chạy được nửa giờ thì bỗng nhiên đổi đường, từ đường quốc lộ rẽ vào, hai bên đường là những ngôi nhà dân tộc Bạch tường trắng ngói xám, từng căn đan xen vào với nhau nhìn vô cùng thú vị, trước cửa có một bác gái người Bạch hóng mát làm đồ thủ công, hai ba đứa trẻ nô đùa vui vẻ.

Con đường hẹp quanh co khúc khuỷu tĩnh mịch, quẹo qua một khúc cua, con đường bất ngờ mở rộng ra, phía trước xuất hiện một góc hồ Nhĩ Hải, nước hồ xanh thăm bình lặng không gợn sóng.

Có chiếc thuyền đánh cá đi ngang qua trước mặt, ngư dân đứng trên đầu thuyền, đội nón, chống sào, hét to hai tiếng.

Núi Thương Sơn phía xa xa như bức tranh thủy mặc, nối đuôi nhau nhấp nhô, mây mù trên đỉnh núi lằng lằng, giống như bước vào thế giới không có thật.

Bức tranh trước mắt yên bình và êm dịu xiết bao.

Xe đỗ lại bên đường, Dư Nam xuống xe, dặn dò mọi người được hoạt động cá nhân trong mười phút, có thể chụp ảnh hoặc đi vệ sinh, nhưng không được đi quá xa.

Nơi đây là khu nhà nghỉ gần hồ nổi tiếng nhất Đại Lý, kiến trúc nhà nghỉ khá độc đáo, mang phong cách hoặc cổ điển trang nhã, hoặc hiện đại năng động, những ngôi nhà hai ba tầng được xây gần hồ, bên hồ có hành lang dài và bàn ghế, để du khách có thể nghỉ ngơi và chụp ảnh.

Chương Khải Tuệ nhảy xuống xe đầu tiên, hưng phấn gào to a a, kéo Thạch Minh cùng đến chụp ảnh.

Du Tùng xuống xe cuối cùng, hít thở không khí trong lành, thả lỏng gân cốt, xoay vặn khớp cổ.

Trương Thạc dang tay ra, thở dài: "Đi lại vội vội vàng vàng nên chẳng có cảm xúc gì cả, không ngờ phong cảnh chuyến đi này thật đẹp."

Du Tùng nói: "Tâm trạng cũng không giống."

Trương Thạc chớp mắt: "Do tâm trạng tốt hay do người đẹp?"

Du Tùng nhếch môi, hàm hồ đáp: "Cả hai."

Trương Thạc sấp tới gần ngửi ngửi: "Em ngửi thấy mùi phong tình đâu đây." Nói xong anh ta cười ha ha: "Anh đương tuổi sung sức, em có thể hiểu được."

Anh ngược mắt đập anh ta một cái: "Cút xéo."

Trương Thạc phúi dầu giấy trên mũi: "Đi thôi, đi chụp ảnh."

Du Tùng cúi đầu châm thuốc, xua tay.

Trương Thạc cũng không nài nỉ, tự mình chạy tới chỗ hai người ở phía xa.

Du Tùng bước về phía trước một đoạn, rồi dựa nửa người vào lan can lặng lẽ hút thuốc, đưa mắt nhìn con đường nhỏ bên phải.

Cũng là hướng mà Dư Nam biến mất.

Điều thuốc cháy đến tận đầu, anh dập thuốc lên lan can, nhìn bốn phía xung quanh, nhét đầu thuốc dư vào trong túi quần.

Xa xa, Chương Khải Tuệ đã chụp xong với Thạch Minh, sau đó kéo Trương Thạc chụp chung, cô nàng tạo mọi kiểu dáng, hoàn toàn biến anh ta thành phông nền, chân tay Trương Thạc cứng ngắc, còn khuôn mặt Thạch Minh đầy bất đắc dĩ và chiều chuộng.

Du Tùng cười cười, châm thêm một điếu thuốc.

Vừa mới hút được hai hơi, thì nhìn thấy người từ con đường nhỏ bên phải quay lại.

Trên vai Dư Nam có thêm chiếc ba lô xinh xắn, trong tay xách túi du lịch khá lớn, nhìn không nhẹ chút nào, một người có vóc dáng nhỏ nhắn như cô xách túi hơi vất vả.

Du Tùng nhìn cô chằm chằm, hơi cúi lưng xuống, không cử động.

Dư Nam hình như cũng liếc về phía này, bước chân khựng lại, đi về phía anh.

Người đó gác tay lên lan can, vai rộng eo hẹp, tư thế thoải mái dễ chịu. Một chân hơi co lại, một chân duỗi ra, chân dài và trắng kiêu.

Ánh mắt anh thẳng thắn, nhìn theo bước chân cô.

Nước hồ phía sau dập dờn, anh bình thần ung dung, khói thuốc vẩn vơ quanh chớp mũi, khung cảnh lúc động lúc tĩnh, giống như máy ảnh tùy ý chụp một pô, bắt được khoảnh khắc đầy xúc cảm.

Dư Nam đứng trước mặt anh.

Anh rất cao, dù dựa nửa người, nhưng cô vẫn phải hơi ngửa cổ.

Du Tùng gác một cánh tay, cánh tay còn lại để trước mặt, kẹp điếu thuốc.

Cánh tay anh rắn rỏi, lông rậm da thô, lòng bàn tay dày rộng, giống như... một con "thú" chưa tiến hóa hết. Nhưng đường nét có thể coi là khá hòa hợp, mạch máu trên mu bàn tay khá rõ ràng, từng đường đan xen vào nhau, vừa hoang dã vừa phóng khoáng.

Dư Nam đánh giá từ trên xuống dưới, không hề tránh né mà nhìn thẳng vào đôi mắt sâu xa của anh, sóng mắt tĩnh lặng như hồ nước mùa đông.

Ngón tay Du Tùng cử động, điếu thuốc vẫn chưa đến bên miệng, cô bỗng nhiên đi cà nhắc cướp lấy điếu thuốc.

Ngón tay anh vẫn duỗi ra đặt bên môi, không hề tức giận, hỏi: "Không được hút thuốc à?"

Dư Nam khom người nhặt những đầu lọc trên mặt đất lên, ngay cả nửa điếu thuốc vừa mới cướp ban nãy cũng cho vào túi quần bên hông phải.

"Nếu đã vứt lung tung thì đừng có hút."

Du Tùng không buồn giải thích.

Anh nhìn cô, khóe mắt mang theo ý cười. Có con gió nhẹ lướt qua hai người, tua rua dưới vạt áo cô nhẹ nhàng lay động.

Du Tùng nói: "Quy định của cục du lịch?"

Dư Nam cười: "Đạo đức cơ bản, đến trẻ con cũng biết."

Du Tùng biết, Dư Nam đang trả đũa chuyện anh sờ eo cô, ngón tay kẹp thuốc khi nãy đỡ trán, không nói gì.

Trương Thạc hét to về phía bọn họ: "Làm gì thế? Có đi nữa không?"

Ba người đó chơi đủ rồi, cười nói rộn ràng trở về.

Dư Nam nói: "Lên xe đi."

Cô xoay người, đi về phía chiếc xe đang dừng.

Đi được mấy bước thì cảm thấy người phía sau đi theo, bước chân dồn dập, vài giây sau, bàn tay xách túi của cô nhẹ bẫng.

Ngực người ấy gần như dán sát vào cô, bả vai cô run run, vành tai nóng rực lên khác thường: "Nhớ đấy, nợ tôi một liều thuốc."

Sau gáy Dư Nam tê rần, mùi thuốc lá thoang thoảng bất chợt xâm nhập vào khoang mũi cô, bên tai vẫn vang vọng tiếng nói trầm thấp hơi khàn ấy.

Cũng chỉ trong nháy mắt, Du Tùng đứng thẳng dậy.

Chân dài sai bước, đi qua cô, chỉ mấy bước là đến bên chiếc xe.

Anh mở cửa bên ghế phó lái, ném chiếc túi vào, đóng cửa lại.

Sau đó quay đầu nói: "Ngồi ở phía sau."

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Mốc dịch

Fei Yang beta

Du Tùng chân dài bước lên xe trước, thân xe lắc lư một cái.

Dư Nam đứng tại chỗ trong giây lát, rồi mới cất bước theo sau.

Cô thân nhiên ngồi ở phía sau, khi ngồi xuống mới nhận ra cái túi màu đen trước đó để đấy đã được anh ném lên ghế phó lái.

Hai chiếc túi đen xì, cái của anh đè lên cái của cô, hình dáng vắn vẹo chồng chất lên nhau.

Dư Nam thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu, anh cũng nhìn cô, đuôi mày xếch hơi nhếch lên, trong mắt có ý trêu ghẹo.

Xe lại khởi động, Trương Thạc rướn người tới: "Đúng là người gầy thì tốt hơn, đổi lại là tôi, hai người mà chen chúc chắc chắn chẳng dễ chịu gì."

Chương Khải Tuệ tiếp lời: "Chị Dư bao nhiêu cân vậy? Nhìn gầy quá."

Dư Nam cười: "Chắc chắn nặng hơn cô."

Chương Khải Tuệ cúi đầu, néo néo bấp đùi mình, đầu môi nói: "Em chỉ hơn chín mươi cân thôi mà." (1)

Thạch Minh bên cạnh nói chêm vào: "Gầy lắm rồi, em đừng giảm cân nữa."

"Gì vậy chứ..." Cô nàng vắn lại, "Bây giờ là một người dầy."

Du Tùng khẽ cười một tiếng, Chương Khải Tuệ thò đầu về phía trước: "Anh Du cười gì thế?"

Du Tùng không trả lời, Trương Thạc nói thay anh: "Anh Du có khẩu vị đặc biệt, chỉ thích mỹ nhân có da có thịt thôi."

Chương Khải Tuệ kêu một tiếng "a" đầy khoa trương.

Biểu cảm Trương Thạc rất phong phú, trề môi ra: "Có da có thịt dầy dặn."

Người Du Tùng trượt xuống dưới, ngang ngược dang tay dang chân, dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu hỏi: "Có hơn trăm không?"

Dư Nam không hiểu gì cả: "Gì cơ?"

"Cân nặng."

Dur Nam không thèm để ý, sau đó hỏi vặn lại anh, "Đoán xem."

Du Tùng quét mắt từ trên xuống dưới, híp mắt lại, thật sự tỉ mỉ ước chừng.

Anh sờ cằm, cố ý nói: "Một trăm đến một trăm hai?"

Dur Nam nhếch môi, hừ một tiếng.

Du Tùng nói: "Tôi đoán đúng à?"

Dur Nam: "..."

Trương Thạc nghe thấy, góp lời: "Hướng dẫn viên Dur, cô chính là mẫu người mà anh Du chúng tôi thích đấy."

Dur Nam hỏi: "Mẫu người thế nào?"

"Có da có thịt đầy đặn."

Dur Nam cúi người lấy bình nước: "Thế thì heo còn đầy đặn hơn."

Trương Thạc: "Này..."

Du Tùng cắn điều thuốc, nhấc mí mắt lên, im lặng cười cười.

Lúc này khi chờ xe Dur Nam đã mua nước, cô dùng móng tay rạch lớp nilon bên ngoài, đưa mấy chai cho ba người ở hàng phía sau và Du Tùng, rồi đưa một chai cho lão Hồ.

Lão Hồ lái xe nên không thể phân tâm, ông không quay đầu, chỉ đưa tay về phía sau, Dur Nam đưa nước đến tay ông, ông ta nói một câu bằng tiếng dân tộc Bạch.

Dur Nam cũng trả lời lại một câu.

Du Tùng không châm thuốc mà cài ra sau tai, vặn nắp chai nước uống một hớp: "Chỗ ban này là nhà cô à?"

Dur Nam đáp: "Ừ."

Ánh mắt Du Tùng nghiền ngẫm: "Không nhìn ra đấy, cô thế mà có tiền, chỗ đó không rẻ đâu nhỉ?"

Dur Nam nói: "Bây giờ không rẻ, trước đây rẻ."

Du Tùng thuận miệng hỏi: "Một mình cô sống ở đây à?"

Dur Nam nhìn anh một cái, trả lời lấp lửng: "Anh nói xem."

Du Tùng mỉm cười, không nói gì tiếp.

Xe trên đường rất ít, xe của họ tăng tốc độ, dần dần rời xa hồ nước dập dờn. Càng đi càng lên cao, vào đường quốc lộ Bàn Sơn, bên ngoài cửa kính ô tô là những ngọn núi cao vút tầng mây và cây cổ thụ cao chọc trời, phong cảnh không đẹp bằng khi nãy, du khách không còn hứng thú ngắm cảnh.

Chương Khải Tuệ cảm thấy buồn chán, muốn lão Hồ bật mấy bài hát đang hot, nhưng lão Hồ nào hiểu "hot" là cái gì, trừ chương trình radio ra, còn lại đều là dân ca dân tộc Bạch.

Chương Khải Tuệ cầm nín, đành lấy điện thoại của mình ra bật nhạc.

Trên xe yên tĩnh, Trương Thạc ngoẹo đầu sang một bên ngủ thiếp đi.

Đôi tình nhân nhỏ dựa vào nhau, lẳng lặng nhìn vách núi bên ngoài, chỗ nào cũng giống chỗ nào.

Tiếng nhạc như dòng nước chảy, tiếng hát thánh thót mang theo đau khổ kiềm nén của cô ca sĩ cất lên.

Giữa trưa mặt trời chói chang, nhiệt độ cũng tăng, Dur Nam cảm thấy rõ ràng nhiệt độ của phía ngoài dùi càng lúc càng cao, làn da trần trụi đã hơi ẩm ướt.

Du Tùng muốn mở cửa sổ, bầu không khí bí bách, trong xe oi bức, anh giống như một cái lò nướng lớn, cả người đều tỏa ra khí nóng.

Chóp mũi cô chọt ngửi thấy mùi mồ hôi, trộn lẫn với mùi xà phòng thoang thoảng và mùi hương chỉ thuộc về đàn ông. Có lạ lắm, có quen thuộc, khiến cô ngẩn ngơ.

Dư Nam mượn cớ mở cửa sổ, nhích người về phía ngoài.

Cửa kính mở ra, không khí lưu thông, cơn gió khô lạnh thổi vào, thấm vào ruột gan.

Mùi hương quần quanh chóp mũi cũng tàn đi theo gió.

Ngoài cửa sổ, rừng cây rậm rạp, lá cây hứng những tia nắng, rớt xuống khe núi.

Do đường cao tốc Đại Lý vẫn chưa sửa xong, nên bọn họ đi đường cũ trước đây. Con đường cũ quanh co khúc khuỷu, không hề dễ đi, đi hết cũng cần bốn năm tiếng đồng hồ.

Hai tiếng sau, cuối cùng cũng ra khỏi đường quốc lộ Bàn Sơn.

Xe rẽ vào một con đường đất, đất cát bên ngoài bay mịt mù.

Du Tùng đóng cửa sổ bên mình lại, nhìn Dư Nam, cô không nhúc nhích, anh cứ thế mà nghiêng người sang.

Cô vốn ngồi bên tay phải anh, nhưng anh lại đưa tay trái ra đóng cửa sổ bên phải cô, hai người đối diện với nhau, vóc người cao lớn của anh sát đến gần, lồng ngực gần như chạm vào chóp mũi cô.

Dư Nam quay đầu đi, Du Tùng tiếp tục động tác của mình, cúi đầu là có thể nhìn thấy cái xoáy trên đỉnh đầu, sống mũi thẳng tắp và lồng ngực cao cao của cô. Đường cong tròn tròn mềm mại của bộ ngực đầy đặn nhô lên xuống theo mỗi lần cô hít thở. Anh quay lại chỗ của mình, yết hầu trượt một cái, cầm chai nước khoáng bên cạnh tu hết một nửa.

Đây là một thôn nhỏ, lác đác xuất hiện vài hộ nhà dân, trên đường là những sạp bán hoa quả địa phương và nhà vệ sinh thu phí.

Đi thêm mấy phút nữa, phía trước có hai quán cơm, đều là nhà ba tầng, diện tích không hề nhỏ. Trước cửa quán có vài chiếc xe khách đỗ lại, trên thân xe dán dòng chữ "Liên đoàn nhà khách quốc tế" hoặc "Hiệp hội du lịch quốc tế Trung Quốc."

Lão Hồ tìm chỗ đỗ xe xong, mọi người lục tục xuống xe, việc đầu tiên đều là vận động gân cốt và hít thở không khí trong lành.

Họ đi về phía quán cơm, Du Tùng đi đầu tiên, những người khác bám sát theo sau. Đang vào giờ ăn trưa, quán cơm đông nghịt người, bọn họ tìm chỗ trống trong một góc.

Họ kêu phục vụ đến gọi món, sáu người, sáu món.

Nơi này không có gì gọi là cao cấp, nên không ai soi mói, cả một buổi sáng đi trên đường, mọi người đều đói lả, mỗi người đều vui đầu vào ăn, quét sạch sẽ các món trên bàn.

Dư Nam ăn được hai miếng, nói gì đó với lão Hồ, lão Hồ đặt đũa xuống, móc chìa khóa xe trong túi ra đưa cho cô.

Dư Nam cũng không nói gì thêm, xoay người bước đi.

Du Tùng gắp hạt cơm, nhìn chằm chằm bóng lưng Dư Nam, cho đến khi cô biến mất, anh mới thu hồi lại ánh mắt.

Anh ăn cơm rất nhanh, ăn hết một bát, lại gọi phục vụ lấy thêm một bát nữa, không bao lâu, cái bát lại thấy đầy.

Anh đặt bát và đũa xuống, uống hết nửa chai nước còn lại lúc nãy lấy trên xe, nghiêng đầu chầm thuốc, hít mạnh một hơi rồi chầm chậm nhả khói ra.

Du Tùng ngả người vào lưng ghế, khói thuốc xung quanh mù mịt, che khuất đi nét mặt anh.

Anh gọi một tiếng: "Lão Hồ."

Lão Hồ đang ăn đến phòng mả: "Hả?"

Du Tùng hỏi: "Dư Nam đâu?"

Lão Hồ phản ứng chậm hai giây, lưng búng nói: "Có việc, về nhà một chuyến."

"Nhà cô ấy ở đây à?"

Lão Hồ cau mày, vò đầu: "...Bà vãi?"

Du Tùng suy nghĩ: "Ý chú là bà ngoại sao?"

Lão Hồ phẩn khởi kêu "a", gạt đầu lia lia, chỉ tay vào mình: "Nhà tôi và nhà Tiểu Dư đều ở đây."

Dư Tùng nói: "Chú và Dư Nam đều là người ở đây, là hàng xóm ư?"

Lão Hồ giờ thẳng ngón tay cái lên, cười cười: "Tôi nhìn con bé lớn lên." Bàn tay trái giờ lên không trung, cách cái bàn chừng mười mấy centimet.

Dư Tùng nhìn động tác của ông ta rồi gạt đầu, rút một hơi thuốc nữa, mắt híp vào theo thói quen, một lúc sau, anh lại hỏi tiếp: "Cô ấy là người dân tộc Bạch à?"

Lão Hồ gấp một ít thức ăn vào bát, lơ đãng nói: "Nó được nhặt về... lúc bảy tuổi, rất ngoan."

Dư Tùng khựng lại, điều thuốc đến bên môi mà quên không hút.

"Cô ấy không phải là người địa phương ư?"

Lão Hồ theo phản xạ nhìn xung quanh, những người khác đều đang tập trung cúi đầu ăn cơm, không nghe thấy bên này đang nói gì.

Ông ta cúi đầu gắp cơm trong bát, nhận ra mình lỡ nói nhiều, nên không trả lời lại.

Ông ta không đáp, anh cũng không hỏi nữa.

Điều thuốc cháy hết, anh đứng lên ra ngoài.

Trương Thạc nhồm nhoàm nhai cơm, kêu hai tiếng "ê ê", "Anh đi đâu đấy?"

Anh không quay đầu lại: "Hít thở không khí trong lành."

Trương Thạc gào lên: "Vậy anh đừng đi xa quá, lát nữa còn dễ tìm."

Dư Tùng ra bên ngoài, ánh nắng còn chói chang hơn ban nãy, xung quanh đều là du khách mặc áo chống nắng, đeo kính đen, đội mũ sùm sụp, ngay cả đàn ông cũng đeo kính râm.

Anh tìm một chỗ râm để ngồi, một lúc sau, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Một chân anh giẫm lên bàn đá, lấy điện thoại ra, mở ứng dụng bản đồ định vị, mũi tên nhỏ màu xanh nhấp nháy hai cái, cuối cùng thì đứng yên.

Phía trên hiển thị tên địa danh, là ba chữ: "Xã Bản Kiều."

* * * * *

Nhà bà ngoại Dư Nam cách quán cơm không xa, đi bộ mười lăm phút là tới, còn lái xe chỉ mất năm phút.

Cô lái xe của lão Hồ về, nhà bà ngoại và nhà lão Hồ là hàng xóm, bình thường ông ở Đại Lý kiếm sống, đến cuối tuần mới về thăm nhà một chuyến.

Dư Nam đỗ xe bên đường, nhấc cái túi đen ở ghế phó lái xuống, đi vào trong sân, cô lấy tiền ở trong túi quần mông trái ra, nhét hơn một nửa vào túi đen.

Cô nhẹ nhàng gọi "ngoại ơi".

Bà ngoại đang ở trong nhà khâu đế giày, tóc bà được búi cao trên đỉnh đầu, quanh đầu chít vải dệt thổ cẩm, trên người mặc áo màu xanh có vạt đối xứng, cổ áo điểm tuyết hoa văn màu trắng, quần cũng màu xanh, giày màu đen.

Bà ngoại nghe thấy tiếng gọi liền ngẩng đầu, thấy Dư Nam về, bà mừng rỡ đứng lên đón: "Nam Nam nhà mình về rồi sao? Đi dẫn khách à?"

Dư Nam đặt túi đồ trong tay xuống, đỡ bà ngoại ngồi xuống ghế thấp trước cửa: "Vâng ạ, con về thăm ngoại, thuận tiện mang cho ngoại ít đồ."

Bà ngoại che miệng ho hai cái, trách móc: "Lại tiêu tiền lung tung rồi, giữ lại mà tích cóp, làm của hồi môn."

"Con còn muốn ở với ngoại mấy năm nữa mà." Dư Nam cười nói, nhẹ vỗ vào lưng bà ngoại, giúp bà xuôi khí: "Ngoại ốm sao?"

Bà ngoại ho không dứt: "Không sao, chắc do lạnh thôi."

Dư Nam đứng dậy rót nước giúp bà, bà ngoại gọi: "Lấy cho bà cái chậu nhôm trong phòng ra đây."

Trong chậu nhôm đầy những quả tỳ bà tròn xoe, bà ngoại nhón lấy một quả, lột vỏ, lộ ra thịt quả màu da cam.

Bà đút một quả tỳ bà vào miệng Dư Nam, cô cắn một cái, nước quả thanh mát chảy ra, vị ngọt ngon miệng.

Dur Nam nói: "Ngoại à, chuyển đến Đại Lý sống với con được không? Để con chăm sóc cho ngoại?"

Chuyện này cô đã nói với bà không chỉ một lần.

Nhưng lần này bà ngoại vẫn lắc đầu, "Bà sống ở đây quen rồi, không đi xa được, thỉnh thoảng có thời gian con đến thăm bà cũng được."

Dur Nam nắm chặt bàn tay già nua của bà, mím môi.

Thời gian gấp gáp, cô không ở lại lâu, bà ngoại tiễn cô ra ngoài, đứng trước cửa muốn nói lại thôi.

Dur Nam cắn môi: "Anh Chấn Dương dạo này rất bận, khi con về anh ấy nhờ con chuyển lời, dặn ngoại phải giữ gìn sức khỏe, khi có thời gian anh ấy sẽ về thăm ngoại, ngoại đừng lo nghĩ quá."

Bà ngoại dường như vẫn chờ câu nói này, cứng rắn nói: "Bà đâu có lo lắng, chỉ cần các con bình an thôi."

Dur Nam cúi đầu, không nói gì.

Bà ngoại sờ gò má cô: "Là A Dương nhà chúng ta kém cỏi, bà cũng không có phúc hưởng cháu dâu cháu ngoại."

"Cháu làm cháu ngoại của ngoại không được sao?"

Bà ngoại cuống quýt: "Được được... chờ đã." Bà chợt nhớ ra điều gì quay người đi, tìm một cái túi sạch trong phòng, đổ hết quả tỳ bà vào túi, xách đưa cho Dur Nam: "Cầm đi ăn trên đường."

Dur Nam nhìn quả tỳ bà đầy ắp trong túi, nói: "Sao cháu ăn hết được?"

Bà ngoại nheo má cô: "Nam Nam nhà mình từ nhỏ đến giờ thích nhất là ăn tỳ bà, ăn không hết thì chia cho du khách ăn."

(1) 1 cân Trung Quốc bằng 0,5 kg. Ở đây là hơn 45 cân.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Mốc dịch

Dur Nam quay trở lại quán com, từ xa đã nhìn thấy Du Tùng ngồi trong một góc râm nhìn điện thoại.

Mấy chiếc xe khách đã rời khỏi, không có ai, xung quanh yên tĩnh hơn lúc nãy rất nhiều.

Cô đi tới, hình như anh cảm nhận được, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cô.

Dur Nam hỏi: "Họ đâu?"

Du Tùng hất cằm về bên phải.

Bên đó có một cái chợ.

Dur Nam xoay người định đến đó, nghĩ một lát, quay đầu hỏi thêm một câu: "Tôi đi tìm bọn họ, anh đi không?"

Du Tùng không nhúc nhích, khuỷu tay chống lên đầu gối, bàn tay cầm điện thoại rũ xuống.

Chỗ da lộ ra bên ngoài được ánh nắng chiếu vào làm nổi bật lên màu đồng khỏe mạnh. Không biết trên người anh có giống vậy không.

Du Tùng không nói đi hay không đi, hỏi ngược lại: "Trước đây cô làm trong liên đoàn nhà khách quốc tế à?"

"Hả?" Cô cau mày.

Ngón trỏ Du Tùng chạm vào trán cô, dí dí: "Không chuyên nghiệp." Ý anh nói chuyện cô rời khỏi trong lúc ăn trưa.

Dur Nam bước hai bước vào chỗ râm, nói đùa: "Ăn com hay cần người bón?"

Du Tùng vui vẻ: "Lần sau có thể thử xem.

"Vậy thì phải thu thêm phụ phí."

"Còn cả dịch vụ này nữa à?" Anh quét mắt đến cặp đùi nõn nà của cô: "còn dịch vụ nào nữa?"

Dur Nam lạnh mặt: "Vô vị."

Cô không quan tâm tới anh, xoay người đi thẳng.

Du Tùng hí hóp mắt, nhìn một lúc mới đứng dậy đuổi theo cô.

* * * * *

Thật ra nơi này không thể gọi là chợ, chỉ là một vài sạp hàng bán hoa quả tươi, hoa quả khô và đồ linh tinh rải rác hai bên con đường đầy cát bụi.

Hoa quả ở đây đều do người dân trong thôn tự trồng, phần lớn là bán cho du khách qua đường, giá cả không đắt lắm. Du khách thích hoa quả tươi, ít nhiều cũng mua mấy cân, tính ra cũng không tốn bao nhiêu.

Khi hai người đến, Chương Khải Tuệ đang kéo Thạch Minh đi mua quả khô, những quả nho xanh xanh đỏ đỏ to nhỏ khác nhau gần như trong suốt, ném thử một quả, vị chua ngọt ngon miệng, khiến người ta thêm chảy nước miếng.

Nhưng giá không hề rẻ, 30 tệ một cân, Chương Khải Tuệ mua rất nhiều, Khải Minh móc một trăm tệ ra định trả tiền.

Dur Nam đi đến, ngăn cánh tay cậu ta lại, cười cười chào hỏi ông chủ sạp hoa quả.

Ông chủ đối diện nở nụ cười: "Là Nam Nam à, đưa khách đi chơi sao?"

"Vâng ạ." Cô đáp: "Chú à, A Lan ở nhà ạ?"

A Lan là con gái của ông chủ sạp bán hoa quả, trước đây hai người học cấp hai với nhau.

Chủ bán hoa quả nói: "Không, nó đến nhà chị họ rồi, mấy ngày trước còn luôn mồm nhắc tới cháu, hôm nào về nhớ qua nhà chú chơi đấy."

Dur Nam luôn mồm trả lời vâng.

Chú ấy nhét một túi đầy quả khô vào tay Thạch Minh: "Đã là bạn của Nam Nam thì chú chỉ lấy 20 tệ thôi"

Thạch Minh ngăn người, vội vàng lấy tiền lẻ trong ví ra, Dur Nam cười: "Cảm ơn chú ạ, lần sau cháu mang thức ăn ngon tới cho chú."

Mấy người quay trở về, Trương Thạc sấp gần đến cô, nịnh nọt: "Hướng dẫn viên Du, cô cũng giúp tôi đi, chỗ này chắc cũng tốn mất mấy trăm tệ rồi."

Dur Nam cúi đầu, mới nhìn thấy trong tay anh ta xách một đồng hoa quả to to nhỏ nhỏ.

Dur Nam lờm anh ta một cái, đi lên phía trước: "Đúng là kẻ có tiền nhĩ."

Trương Thạc nhìn bóng lưng cô: "Này, cô đừng phân biệt đối xử thế chứ." Rồi lại tức tối với Du Tùng bên cạnh: "Em muốn khiếu nại cô ta."

Du Tùng nhìn lướt qua cái túi, cười nói: "Phải ăn hết đấy."

Trương Thạc đứng như trời trồng, nhìn anh, rồi lại nhìn cô, rốt cuộc anh ta đứng về phía ai vậy?

Mọi người lục tục lên xe, lão Hồ cũng từ nhà vệ sinh đi ra.

Khởi động xe, lên đường.

Dur Nam quay trở về ghế phó lái, bên cạnh Du Tùng ngoài cái túi màu đen của mình ra, còn có thêm một túi tỳ bà nữa.

Chương Khải Tuệ mở túi hoa quả chia cho mọi người, cô ta đưa một ít lên hàng trên: "Anh Du ném thử xem."

Du Tùng thuận tay lấy một quả bỏ vào mồm, còn xanh, hơi chua.

Chương Khải Tuệ lại gọi với lên trên: "Chị Dur muốn ăn thử một quả không? Vừa rồi cảm ơn chị, nếu không chắc chúng em bị mua đắt rồi."

Dur Nam nghiêng người, xua tay tỏ ý không ăn, nói: "Bên kia có tỳ bà, đều là của nhà trồng được, không có thuốc, mọi người ăn thử xem."

"Oa!" Chương Khải Tuệ thích thú, lấy một quả ra: "Hướng dẫn viên du lịch đều giống như chị sao? Nhiệt tình tốt bụng, trên mạng luôn chửi hướng dẫn viên ép du khách mua hàng, xem ra chỉ là cá biệt mà thôi, người tốt vẫn còn nhiều lắm." Cô nàng bốc vỏ, cắn một miếng, hỏi tiếp: "Làm nghề này chị có được hoa hồng gì không?"

Dư Nam không tiếp mấy lời làm nhảm của cô ta, chỉ dặn dò: "Sau này hai người mua đồ có thể hỏi thôi trước."

Trương Thạc vội rướn người đến gần: "Hướng dẫn viên Dư, còn chúng tôi thì sao?"

Dư Nam quay đầu, đối diện với đôi mắt đen như mực của Du Tùng, rồi lại nhìn Trương Thạc: "Các anh cũng cần sao?"

Trương Thạc gật đầu: "Đương nhiên, chúng tôi đều nghèo lắm."

Lời của Trương Thạc hơi khoa trương, khiến Chương Khải Tuệ bật cười, Thạc Minh luôn ít nói cũng hơi cong khóe miệng.

Cả ngày nay Du Tùng không nói gì, Chương Khải Tuệ rướn người lên, hiếu kỳ hỏi: "Anh Du, các anh làm nghề gì vậy?"

Du Tùng lười biếng đáp: "Dân công thôi."

Chương Khải Tuệ không tin.

Trương Thạc bổ sung: "Chúng tôi là dân công thật mà, quanh năm vất vả, bán mặt cho đất bán lưng cho gòi."

Chương Khải Tuệ bĩu môi, biết có hỏi hơn nữa anh cũng không nói thật.

Buổi chiều mệt mỏi, họ nói chuyện một lúc rồi thôi, khoang xe rơi vào yên tĩnh, mọi người đều ngủ bù, Du Tùng cũng dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Dư Nam không ngủ, hạ giọng nói chuyện với lão Hồ, giúp ông tỉnh táo.

Con đường này Dư Nam đã đi gần bảy năm, từng ngọn núi từng cái cây, mỗi đường hầm cầu vượt cô đều nhớ rõ ràng.

Cô là một trong những hướng dẫn viên "chui" có tuổi nghề lâu nhất ở ga Đại Lý, khi đó tuổi còn nhỏ lại không thích nói chuyện, nên không kiếm được nhiều. Sau này cô có cơ duyên vào làm ở liên đoàn nhà khách quốc tế, không cần phải đi chèo kéo khách, chỉ cần đưa du khách đến dạo mấy cửa hàng đồ vặt và hơn rất nhiều. Dần dần, thu nhập của cô cũng nhiều hơn, cuộc sống cũng tốt hơn. Nhưng không ngờ long đong lận đận, qua bao nhiêu năm cô lại quay về điểm ban đầu.

Lão Hồ hỏi: "Sao gần đây chú không thấy A Dương? Không ở Đại Lý ư?" ông cảm thán: "Những người làm nghệ thuật như mấy đứa nó phải chạy khắp nơi trong cả nước, lần cuối cùng gặp nó cũng nửa năm trước rồi."

Dư Nam trả lời qua quýt: "Chắc anh ấy bận chú ạ."

Lão Hồ nghe ra điều gì đó: "Các con cũng không gặp nhau sao?"

Xe đi vào đường hầm, xung quanh trở nên tối đen, đèn đường hai bên biến thành hai con rồng, uốn lượn không thấy điểm cuối.

Lão Hồ giảm tốc độ, giữ khoảng cách an toàn với xe phía trước.

Dư Nam đáp bằng giọng nhẹ tênh: "Chúng cháu chia tay từ lâu rồi."

Lão Hồ ngẩn người, nghiêng đầu nhìn cô một cái, ngẫm nghĩ: "Nó sai ở đâu à? Hai đứa bên nhau lâu như vậy rồi."

"Tính cách không hợp ạ."

Thấy cô không muốn nói quá nhiều, lão Hồ muốn hỏi tiếp lại thôi, cuối cùng thở dài, không nói gì nữa.

* * * * *

Giữa đường lão Hồ dừng xe ở khu dịch vụ, mọi người tỉnh dậy xuống xe đi vệ sinh, không dừng lại quá lâu, xe nhanh chóng lên đường.

Nơi này cách thành cổ Lệ Giang không tới một tiếng đi xe.

Đi thêm một đoạn nữa, mọi người dường như có thể nhìn thấy đỉnh núi Ngọc Long qua cửa kính ô tô.

Dưới bầu trời trong xanh, núi tuyết trắng xóa, trùng trùng điệp điệp.

Đường chân trời còn sót lại ánh sáng cuối cùng, chaoàng lên đỉnh núi, trắng đỏ rực rỡ.

Lão Hồ đưa họ đến cửa nam thành cổ rồi lái xe đi luôn. Thuê xe không bao gồm chỗ ngủ cho tài xế, theo tính chất công việc, những tài xế chạy cố định một tuyến đường dài luôn có chỗ ở tạm thời.

Trong thành cổ không cần dùng xe, lão Hồ có thể nghỉ ngơi.

Vào thành cổ, Dư Nam đưa họ đến chỗ nghỉ trước, trước đó cô đã liên lạc với nhà trọ, nơi này cô hay lui tới nên khá thân với ông chủ, vì thế họ được tính theo giá nội bộ của công ty du lịch, vô cùng hời.

Thành cổ trong ánh chiều tà, vẫn rất náo nhiệt rộn ràng.

Dư Nam đi trước dẫn đường, mấy người đi theo sau.

Có người đến chào hỏi với Dư Nam, nói sao lâu rồi không tới, bảo cô bớt chút thời giờ qua bên kia ngồi đi.

Bước chân Dư Nam không ngừng lại, cô quay đầu nói khách sáo với đối phương mấy câu.

"Mối quan hệ của cô cũng rộng đấy nhì." Xung quanh ồn ào, nhưng giọng nói của anh lại lọt vào tai anh rõ ràng.

Người nào đó không biết đã đến bên cô từ lúc nào.

Dư Nam trả lời có lệ: "Cũng tạm."

Dư Tùng hỏi: "Sao trước đây lại rời khỏi công ty du lịch?"

Dư Nam nghiêng người tránh khỏi đám đông, "Đánh khách."

Dư Tùng không hề ngạc nhiên, chỉ mỉm cười: "Vóc người cô nhỏ thế này, đánh người hay bị người đánh vậy?"

Dư Nam làm ngơ, chuyển chủ đề: "Tôi muốn ăn gì?"

"Có đặc sản gì?"

"Gà hấp nôi, cá hồi, sườn bò khô."

Dư Tùng ngâm điếu thuốc, lấy cái bật lửa từ túi quần sau mông ra: "Vậy thì ăn sườn bò khô đi."

Dư Nam nhìn anh, nói "được" rồi quay đầu lại, nhìn anh thêm cái nữa, ánh mắt ẩn chứa sự cảnh cáo.

Dư Tùng đánh đòn phủ đầu: "Cô vẫn còn nợ tôi một điếu thuốc."

Cô vặc lại: "Nửa điếu."

Ngon lửa lóe lên thành điểm đỏ yếu ớt, Dư Tùng híp mắt, sau khi châm thuốc xong mới nói: "Được, nghĩ xem phải trả thế nào đi."

Hai người đi hơi nhanh, bèn đứng trong một góc yên tĩnh chờ những người còn lại.

Con ngõ rất hẹp, hai bên đều là tường thành cũ trải qua nắng mưa, trên mặt đất là con đường lát đá xanh.

Dư Tùng dựa vào tường hút thuốc, chống một chân lên, nhìn vừa tùy ý lại có vẻ oái.

Hai người đối diện với nhau không nói gì.

Tiếng người, tiếng hát, tiếng rao hàng giống như thế giới bên ngoài con ngõ, tất cả tiếng ồn ào đều trở thành nhạc nền cho hai người họ, không gian nơi đây vô cùng yên tĩnh.

Dư Nam có thể nghe thấy tiếng xèo xèo khi đầu thuốc cháy.

Dư Tùng hút xong một điếu thuốc.

Ba người cuối cùng cũng xem chán cảnh náo nhiệt.

Họ tiếp tục bước đi trên con đường.

Thạch Minh kéo va ly trên nền đá xanh tạo thành tiếng lộc cộc, giống như một bàn tay vô hình bắt ngờ kéo bọn họ trở về hiện thực.

Năm phút sau, họ đi vào một đại viện.

Nhà trọ nằm ở vị trí khá khuất, nhưng điều kiện không đến nỗi nào.

Đình đài biệt viện, đều mang hương vị cổ xưa.

Tứ hợp viện nằm sâu (1), xung quanh các viện đều giăng đầy đèn hoa, vòng hoa màu tím đỏ, vừa gióng đèn treo lại vừa gióng chuông gió. Có cây liễu trăm năm vắt qua bờ tường, rủ xuống mặt đất. Bên dưới là cái võng bằng vải bạt màu đỏ, phía trên có hai chiếc gối dựa nhiều màu.

Giữa viện có bộ bàn ghế bằng gỗ màu đỏ và ô lớn che nắng, trên bàn bày một chén trà to.

Lễ tân ở tầng một, Dư Nam đi làm thủ tục.

Phòng nghỉ ở tầng hai, cầu thang bằng gỗ ở bên ngoài có thể trực tiếp dẫn lên. Trong hành lang gấp khúc, các phòng xếp thành hàng, trước mỗi cửa đều treo đèn lồng đỏ trên cao, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trương Thạc xách đồ đi trước, luôn mồm than tiếc: "Nơi hữu tình thế này, đi với anh thật tiếc làm sao."

"Nếu không mai cậu về đi."

Trương Thạc rướn cổ cãi: "Không, em đã trả tiền xong hết rồi."

Du Tùng lười nói lại, trực tiếp đẩy cửa vào phòng.

Dư Nam đặt cho Thạch Minh và Chương Minh Tuệ một căn phòng ấm áp với chiếc giường lớn, nhìn cổ điển lãng mạn.

Hai người ở trong phòng tình cảm một lúc lâu mới bịn rịn ra ngoài.

Bữa tối được giải quyết trong thành cổ, không phải là nơi nổi tiếng, chỉ là một quán ăn nằm trong con ngõ nhỏ yên tĩnh, rất ít người, nhưng được ăn món sườn bò khô chính thống, hơn nữa giá cả lại hợp lý.

Trong lúc chờ món, Dư Nam thông báo cho mọi người lịch trình ngày mai.

Muốn đến núi Ngọc Long thì phải dậy sớm.

Thức ăn được dọn lên bàn, vẫn là sáu món, sườn bò khô, cánh gà ngũ vị, gan heo sấy, thịt tỳ bà, canh đậu phụ măng chua.

Dư Nam gọi thêm món cá nấu cà.

Món chính là đặc sản cơm đậu.

Mọi người vẫn ăn rất nhiệt tình, ngay cả Chương Khải Tuệ luôn mồm kêu giảm béo cũng không thể cầm lòng được.

Du Tùng ăn xong trước tiên, vẫn là hai bát cơm.

Anh ngồi trên ghế hút thuốc, nghiêng người: "Món sườn bò khô ngon lắm."

Anh nói với Dư Nam.

Dư Nam gấp một miếng cà trước mặt, "ừ" một tiếng, không ngẩng đầu lên.

Hết chương 5

Tứ hợp viện nằm sâu: kiểu nhà thường thấy của dân tộc Bạch, Đại Lý, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mốc đích

Fei Yang beta

Ra khỏi quán cơm, màn đêm đã bao phủ lên thành cổ, đèn đóm xung quanh sáng trưng, lãng mạn hơn cả ban ngày.

Ra khỏi con đường nhỏ, quán bar mọc lên như nấm, âm nhạc xập xình.

Chương Khải Tuệ đề nghị đến quán bar ngồi một lúc, hỏi hai người Du Tùng có được không.

Du Tùng không hứng thú lắm, ngược lại Trương Thạc hò hét muốn đi.

Dư Nam nhìn mấy người vào, không đi theo, chào một tiếng rồi đi trước.

Trong thành cổ cô có vài người bạn khá thân, mỗi lần đến đây đều gặp nói chuyện một lát.

Dư Nam xuyên qua đám người lạ lẫm, xung quanh hào nhoáng quyến rũ.

Ở đây không có ban đêm, các quán bar mang theo hơi thở lười biếng rối loạn, làm say lòng khách qua đường đa tình.

Du khách quên đi mệt mỏi, coi bỏ lớp phòng vệ, tạm gác lại khổ cực mưu sinh và khó khăn cuộc đời, có thể sống một đêm chân thật nhất, tự do nhất.

Giờ phút này, đêm chính là ngày, càng thêm phóng túng, là tất cả của mọi thứ.

Khi ra khỏi tiệm nhỏ của một người bạn đã là hai tiếng sau. Trần cổ vẫn náo nhiệt, dòng người đông đúc, đèn hoa rực rỡ về đêm.

Dư Nam rẽ vào một con ngõ nhỏ yên tĩnh, có tiếng trống ồn ã trong các cửa hàng xa xa, nghe lạnh lạnh bên tai, tiếng nhạc xập xình.

Càng đi càng yên tĩnh, con đường gần dòng nước, dòng nước gần cây cầu. Đến cuối đường, bên tai chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách.

Chỗ rẽ trước mặt có một cửa hàng bánh mới mở, lần trước khi Dư Nam tới đây vẫn chưa có.

Trong tủ kính ven đường bày các loại bánh ngọt và bánh kem đủ màu sắc, nhìn vô cùng độc đáo lại đáng yêu.

Dư Nam đứng bên tủ kính nhìn một lát, bước chân do dự, cuối cùng đẩy cửa bước vào.

Quả chuông treo trên cửa kêu leng keng, nhân viên cửa hàng nghe thấy tiếng chuông liền ngẩng đầu, vui vẻ cười nói: "Chào chị."

Dư Nam nhếch miệng cười với đối phương, đứng cạnh quầy cúi đầu nhìn.

Nhân viên hỏi: "Chị cần mua gì ạ?"

Dư Nam rũ mắt: "Để xem đã."

"Chị muốn nếm thử bánh hoa quả vừa mới ra lò không?"

"Không đâu, cảm ơn."

Nhân viên đi theo cô đến trước tủ bánh: "Chị mua tặng bạn hay để mình ăn ạ?"

Dư Nam không trả lời, nhưng ánh mắt không di chuyển.

Cô chỉ tay lên tấm kính.

Nhân viên lập tức hiểu ý, giới thiệu: "Chiếc bánh phủ bơ này tên là Beilitaluo, bên trên có rải một lớp pudding và hoa quả, căn nhà nhỏ trên cùng được làm từ chocolate và kem. Có các loại 8 tác, 10 tác (1) và..."

"Có thể viết chữ lên không?" Dư Nam cúi đầu nhìn chằm chằm vào chiếc bánh kem.

Nhân viên bị ngắt lời nhưng vẫn kịp phản ứng lại, nói: "Có thể ạ... chị muốn viết chữ gì ạ?"

Ngón tay Dư Nam gõ nhẹ lên tấm kính: "...Sinh nhật vui vẻ đi."

"Vâng, chị muốn lấy loại mấy tác ạ?"

"Cái này mấy tác?"

"Tám tác ạ."

Dư Nam gật đầu: "Lấy cái này đi."

Nhân viên cửa hàng rất chu đáo nói đây là hàng mẫu, bảo Dư Nam chờ một chút để thợ làm bánh làm một cái mới.

Trong cửa hàng không có người, thợ nhanh chóng làm xong bánh mới, vỏ hộp được trang trí hoa văn màu hồng tím, ruy băng cùng màu bên trên được

thất thành nơ bướm rất đẹp, cô cầm lên thấy không nặng lắm, khối lượng vừa đủ.

Ra khỏi cửa hàng, Dư Nam thông thả đi bộ về. Nơi đây cách nhà trọ rất gần, chỉ cần đi qua con ngõ này và một cây cầu vòm nhỏ.

Vào trong sân thì thấy mấy người đã về. Chương Khải Tuệ đang dựa người vào bả vai Thạch Minh nói chuyện với Trương Thạc, không thấy Du Tùng đâu.

Mấy người nghe thấy tiếng bước chân đều quay đầu lại.

Chương Khải Tuệ chào: "Chị Dư Nam về rồi này!"

Trương Thạc cũng nói: "Chúng tôi còn tưởng cô ở trong phòng chứ."

Dư Nam bước ra khỏi bóng tối, bóng hình rơi xuống ánh đèn, mắt Chương Khải Tuệ sáng ngời: "A! Chị Dư Nam mua bánh kem sao?"

Cô nàng nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy tới, ôm lấy bả vai Dư Nam: "Hôm nay là sinh nhật Thạch Minh, đến em còn quên mua bánh cho anh ấy, chị Dư Nam thật tốt ghê."

Dư Nam khựng lại, suy nghĩ, nói: "Vừa nãy thấy một cửa hàng bánh kem bên đường, thuận tiện mua một cái."

Chương Khải Tuệ nhận lấy chiếc bánh kem, chạy về bên bàn, tháo ruy băng: "Bao nhiêu tiền ạ? Để em gửi chị."

Thạch Minh bên cạnh vội vàng ấn bàn tay cô nàng xuống, nói nhỏ: "Tuệ Tuệ, đừng tự ý mở đồ của người khác."

Chương Khải Tuệ dẫu môi, Dư Nam ngồi xuống chỗ bên cạnh: "Không sao đâu, mua cho cậu mà."

Chương Khải Tuệ đắc ý nhướn mày, tiếp tục mở hộp bánh.

Thạch Minh da mặt mỏng, gương mặt phỉếm đỏ, cúi đầu nói một câu: "Cảm ơn chị Dư."

Chương Khải Tuệ cầm dao nhựa, cắt hai đường lên chiếc bánh, chợt nhớ đến Du Tùng: "Hay là gọi anh Du ra cùng ăn?"

Trương Thạc cúi đầu hí hoáy điện thoại, ngón tay lướt nhanh không biết đang soạn tin gửi cho ai, chậm rãi hờ hững gọi với một câu lên tầng trên: "Anh Du."

Không có động tĩnh.

Anh ta gọi thêm một câu nữa, giọng nói lạnh lạnh hơn: "Anh Du."

Vài giây sau.

Trên hành lang gấp khúc tầng hai xuất hiện một bóng hình, tay dứt túi, miệng ngậm điều thuốc, không cần dùng đến tay, cứ thế mà nhả khói.

Ánh lửa nho nhỏ cùng với khói thuốc lượn lờ, chiếu sáng hành lang ấy, chỉ một giây sau, bóng tối lại quay trở về.

"Xuống đây ăn bánh kem."

Anh dựa người vào lan can một lúc lâu, mới chậm rì rì đi xuống.

Du Tùng đã tắm rửa, thay quần áo khác.

Bên trên mặc áo ba lỗ, bên dưới mặc quần đùi ở nhà màu đen, dưới chân lệt xệt đôi dép lê.

Dép lê là anh mang theo, bằng da, vừa với chân.

Người đó tới gần, trên người cơ bản không có vết sẹo nào, tay dài, vai rộng, eo săn, cơ bắp khỏe khoắn, giống như chiếc quạt tiêu chuẩn.

Xung quanh chiếc bàn có mấy chiếc ghế dài, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh ngồi chung một cái, Trương Thạc và Dư Nam ngồi đối diện bọn họ, Du Tùng tìm một cái ghế khác, kê cạnh Dư Nam.

Vóc người anh cao lớn trắng kiện, vừa mới ngồi xuống, cái ghế dường như không chịu nổi sức nặng người này.

Ánh mắt Chương Khải Tuệ rơi xuống người anh, nhìn một cái, cúi đầu, rồi lại nhìn anh, ngọt ngào nói: "Anh Du, cùng ăn bánh kem nhé."

"Sinh nhật ai thế?"

"Sinh nhật anh Thạch Minh." Cô nàng vừa đáp, vừa cắt bánh kem thành sáu phần, chia cho mọi người: "Chị Du mua đấy, em còn quên rồi cơ."

Nói xong xấu hổ thề lười.

Du Tùng cầm cái đĩa nhựa lên, chiếc đĩa trong tay anh giống như cây diêm.

"Đây cũng nằm trong dịch vụ ngoài à?"

Mọi người đều không hiểu, nhưng Dur Nam hiểu rõ.

Cô không trả lời, ngẩng đầu nhìn anh một cái, đúng lúc đối diện với đôi mắt sáng ngời sắc bén, bên trong lóe lên sự bồn cọt, giống như con thú trong bóng tối ẩn nấp đã lâu chỉ chờ cơ hội hành động.

Trương Thạc ngồi bên cạnh ồn ào: "Tôi nên đến đây sớm một tháng."

Chương Khải Tuệ lấy một miếng mơ, hít một hơi hương thơm: "Sao vậy?"

"Tháng trước là sinh nhật tôi!"

Chương Khải Tuệ bật cười ha ha.

Dur Nam cầm miếng bánh lên nhìn tỉ mỉ, tám tác, chia thành sáu miếng, mỗi miếng cỡ bằng bàn tay. Mặt bên chiếc bánh còn có pudding và đào, còn có cả một ít sữa đặc. Máy chữ "sinh nhật vui vẻ" bị chia năm xẻ bảy, trên miếng bánh của cô là một nửa chữ "vui". Căn nhà nhỏ được làm từ chocolate và kem nằm trên miếng của Chương Khải Tuệ, cũng bị cô nâng bới toé toét.

Cô bỏ một miếng vào mồm, bơ ngay lập tức tan ra, ngọt đến phát ngấy.

Dur Nam dựa người về phía sau, thuận tiện thu chân về.

Vừa nãy cô cảm thấy mặt ngoài căng chân mình nóng hổi, chân kề chân, còn cọ lông chân vào cô, vừa khó chịu vừa ngứa.

Cô hỏi Thạch Minh: "Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Thạch Minh đang im lặng ăn bánh kem trước mặt: "Sinh nhật này là 24."

Chương Khải Tuệ giọng tay: "Năm nay em 20 tuổi."

Dur Nam nhìn cô nâng một cái, gạt đầu, lại hỏi Thạch Minh: "Cậu sinh vào giờ nào?"

Cậu ta đẩy kính: "Tám giờ tối."

Dur Nam lại gạt đầu, rũ mắt xuống, lơ đãng chọc bánh kem trước mặt, rất lâu sau mới lẩm bẩm một câu: "Đáng tiếc, kém một chút."

"Gì cơ?"

Du Tùng hỏi cô, hai người đều ngồi ở góc bàn, câu cô nói chỉ mình anh nghe thấy.

"Không có gì." Cô nói.

Chương Khải Tuệ ăn hết một nửa liền đẩy cho Thạch Minh, "Mùi vị ngon quá, nhưng buổi tối em không thể ăn nhiều, em phải giảm béo mà." Cô ấy vịn eo về phía sau, thoải mái thở ra một hơi: "Lần này tới Lệ Giang quả đúng là sáng suốt, không khí trong lành, phong cảnh đẹp, nhịp điệu cuộc sống cũng chậm..."

Cô nàng cười hí hóp mắt, trộm nhìn Du Tùng: "Còn gặp được hai anh trai này nữa."

Du Tùng không đáp lại, Trương Thạc vẫn đang nhẩn tớn, tranh thủ ngẩng đầu lên cười cười.

Đôi mắt Chương Khải Tuệ di chuyển, nhìn về phía Dur Nam, nhanh chóng nói thêm: "May mắn nhất vẫn là gặp được chị Dur, em hỏi chị ấy sinh nhật có ưu đãi gì không, chị ấy liền trực tiếp giảm ba mươi phần trăm, lần sau em vẫn..."

"Tuệ Tuệ." Thạch Minh bên cạnh kéo cánh tay cô lại.

Xung quang bỗng nhiên im lặng như tờ, Trương Thạc cũng ngẩng đầu lên. Chương Khải Tuệ chớp chớp đôi mắt to, vội vàng che miệng lại: "Ôi chào, em lỡ lời..."

Trương Thạc nhe hàm răng trắng bóc, nói bằng giọng không thể tin nổi: "Cái gì? Ba mươi phần trăm?"

Dur Nam bình tĩnh như thường: "Anh không hỏi giảm giá."

"Có thể giảm giá sao?"

"Đương nhiên."

"Hiện giờ giảm giá có được không?"

"Anh thấy máy ATM nào tự động nhả tiền chưa?"

Trương Thạc: "..."

Sương đêm ngưng tụ, gió thổi lá cây xào xạc. Sắp đến nửa đêm, nhưng đèn đuốc tầng hai vẫn sáng ngời, trong sân chỉ còn lại một ngọn đèn chiếu sáng.

Du Tùng nuốt hai miếng bánh, cười khề một tiếng: "Cậu về sớm một chút, ầm ĩ làm tôi tỉnh thì cút ra sân mà ngủ."

Lời này đâm trúng huyệt Trương Thạc.

Du Tùng đứng dậy, đi về phía sân sau.

Bên đó là nhà vệ sinh chung, đối diện là nơi ở của nhân viên.

Trương Thạc hậm hực, Thạch Minh kiểm chế đến mức sắc mặt ửng đỏ, Chương Khải Tuệ bên cạnh thì cúi đầu.

Dư Nam ăn xong miếng bánh cuối cùng, cầm đĩa giấy đứng dậy: "Mọi người đi ngủ sớm thôi, sáu giờ sáng mai tập trung, đừng ngủ quên... à, còn nữa, nhớ mặc thêm áo khoác."

Nói xong cô cầm thêm đĩa giấy của Du Tùng lên, vứt tất cả vào thùng rác, sau đó đi về phía sân sau.

Cô ngủ ở nơi ở của nhân viên.

* * * * *

Giữa sân trước và sân sau nhà trọ là một hành lang hẹp, sườn trái hành lang có rẽ nhánh, là nhà vệ sinh chung. Đi thẳng đến góc phải mới đến sân sau. Nơi ở của nhân viên được xây ở đó.

Nơi ở cho nhân viên không bằng khu nhà cho khách, chỉ là một căn phòng lớn, bên trong kê bốn năm chiếc giường cao thấp, bà chủ có chỗ ở riêng, trong này chỉ có nhân viên nhà trọ, thỉnh thoảng một vài hướng dẫn viên của công ty du lịch ở lại.

Hành lang không có đèn, sân sau không sửa sang gì, chỉ có một bóng đèn màu vàng tươi, nhưng lại chẳng chiếu sáng được bao nhiêu.

Dư Nam đi sát vào bức tường, dưới chân là con đường được lát gạch đỏ, giày thể thao giẫm lên không tạo ra âm thanh nào.

Cô cúi đầu, gió tay xoa cổ, mồ hôi đã được gió thổi khô, nhưng trên người vẫn còn mùi mồ hôi không dễ ngửi cho lắm.

Có lẽ nên lấy áo ngủ đi xối nước cho mát.

Đang nghĩ vậy, cánh tay cô bỗng nhiên bị một bàn tay cứng như thép nắm chặt, một lực mạnh kéo cô vào góc chết chỗ ngoặt.

Cô giật mình kêu lên thành tiếng, một giây sau mũi miệng bị một bàn tay lớn bịt kín, đồng thời lưng chạm mạnh phải bức tường phía sau.

Cô áp úng ừ hừ, đầu đau ong ong.

Hai giây sau, cô gỡ tay anh xuống.

Dư Nam quát khê: "Anh bị điên à."

Hai tay anh chuyển sang chống lên tường, cánh tay thẳng tắp, khoảng cách hai người không quá gần nhưng quá mờ ám.

"Điên đấy, không điên thì làm sao coi tiền như rác." Du Tùng nói vậy, nhưng giọng điệu lại bông đùa, như không để mấy nghìn tệ trong lòng.

Dư Nam bị anh che khuất, ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn bình tĩnh: "Mua bán công bằng, thuận mua vừa bán."

Tay trái Du Tùng men theo bờ tường chậm rãi trượt xuống, bên tai là tiếng sột soạt nhỏ li ti.

"Công bằng à?" Bàn tay lớn đặt lên bờ vai cô, ngừng lại, rồi tiếp tục đi xuống, cuối cùng rơi xuống vạt trước áo phông. "Công bằng chỗ nào?"

Du Tùng gần từng chữ, giọng nói vang lên trong màn đêm nghe vô cùng thô lỗ, giống như âm hồn lòn vồn trên đầu cô.

Dư Nam nhếch môi, cúi đầu, tầm mắt lướt qua, rơi trên tay anh. Ánh đèn leo lét, nhưng vẫn có thể phân biệt, bàn tay anh rất to, dường như có thể ôm trọn tất cả, chiếc áo trên người cô màu trắng, nhưng làn da anh màu đồng, rất kích thích thị giác.

Dur Nam vô cảm ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt xuôi theo cánh tay Du Tùng, cuối cùng dừng trên bà vai. Áo ba lỗ màu trắng, cơ bắp bóng loáng, da thịt dày giống như bức tường thành.

Dur Nam không nhúc nhích, trả treo với anh: "Đây chính là công bằng."

Du Tùng phì cười.

Tay dùng lực hơn: "Là vậy à?" Bàn tay lớn siết chặt lại: "Cũng đất thật."

Dur Nam gạt tay anh ra, "Con mẹ nó đồ thần kinh."

Cô xoay người đi thẳng, anh không cản lại.

* * * * *

Nửa tiếng sau, Du Tùng vào phòng.

Trương Thạc đã nằm ỏ trên giường, nhìn trộm anh một cái, "Còn bảo em về trước à." Anh ta cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, nhìn anh, người phía sau mang vẻ mặt hào hứng.

Trương Thạc hiểu kỳ hỏi: "Đi đâu thế?"

Du Tùng cười áo ba lỗ.

"Đi hái ớt."

Trương Thạc: "...."

Anh để thân trần, còi tiếp quần.

Du Tùng chỉ để lại chiếc quần lót, cặp đùi rắn chắc, phía trước hùng vĩ.

Một lúc sau, Trương Thạc lại hỏi: "Anh không thích hướng dẫn viên Du lắm nhỉ? Có nhận xét gì về cô ấy?"

Du Tùng trèo lên giường.

Bình tĩnh nói...

"Muốn ngủ cùng cô ta."

(1) Một tác Trung Quốc bằng khoảng 3,33 centimet.

Hết chương 6

Mốc: Độc giả bên Trung gọi chị Dur là "quả ớt nhỏ", chị nhỏ nhưng chị không dễ ăn đâu =)))

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mốc dịch

Fei Yang beta

Vân Nam ngày dài đêm ngắn, mặt trời ló rạng muộn.

Mới năm rưỡi Dur Nam đã tỉnh giấc, bầu trời màu đen nhạt ép lên những đám mây dày.

Trời còn chưa sáng hẳn, thị trấn cổ xưa vẫn đang ngủ say.

Cô đứng dậy ra ngoài thu quần áo, tối qua giặt, gió thổi một đêm, sáng nay khô hoàn toàn.

Cô lấy quần áo vào phòng thay.

Khi mặc áo lót, vô ý chạm một cái, chỗ đó vẫn còn âm ỉ đau, là "tác phẩm" của người tới qua.

Trong đầu cô tự động tái hiện lên khung cảnh hai người đối mặt hôm qua, đôi mắt sâu xa ấy đã khám sâu vào trí óc cô, như hình với bóng.

Hơi thở của anh, giọng nói của anh, sự đụng chạm của anh, đến bây giờ vẫn hiện rõ mồn một và sâu sắc.

Cô nhanh chóng mặc áo vào, sau đó cầm lấy quần, tay vô tình sờ tới túi quần, chỗ đó hơi gồ ghề. Cô khựng lại, dùng tay lật ra, hai đầu thuốc lá lủng lẳng sắp gãy rơi xuống đất, lớp giấy và sợi thuốc bên trong đã ướt sạch.

Là thuốc của Du Tùng.

Dư Nam nhìn một lúc, lấy tay phui đi, mặt không biểu cảm mặc quần vào.

Khác với hôm qua, hôm nay cô mặc thêm áo chống nắng và tất dài.

Nhẹ nhàng tiện lợi, gần như mười năm nay vẫn như thế.

Dư Nam đánh răng rửa mặt xong, đeo ba lô, vừa cào cào tóc vừa đi tới sân sau.

Sân sau im lặng như tờ, cửa các phòng trên lầu vẫn đóng kín, nhưng đèn ở phòng Thạch Minh đã sáng.

Dư Nam đứng nguyên tại chỗ kiên nhẫn chờ đợi, sáng sớm hơi lạnh vẫn còn, cô cầm cốc giữ nhiệt uống từng hớp nhỏ.

Sáu giờ đúng, người ở hai phòng lục tục ra, Chương Khải Tuệ ngáp một cái: "Chị Dư, chào buổi sáng."

Dư Nam mỉm cười: "Chào buổi sáng."

Cô thấy Trương Thạc xuống một mình, mắt mũi vẫn còn nhập nhèm, liền hỏi: "Chỉ mình anh thôi à?"

Tóc tai Trương Thạc bù xù, vẻ mặt nhìn có vẻ hơi "thộn": "À, anh ấy thì phải chờ thêm tí nữa."

Trên tán cây già khảm một lớp ánh sáng màu đỏ, bầu trời mở một khe hở, gà trống rướn cổ gáy o o, ngoài sân dần dần có tiếng người.

Mọi người đứng trong sân một lúc.

Dư Nam nâng đồng hồ trên cổ tay lên nhìn, chau mày hỏi: "Anh ta muốn chờ bao lâu nữa."

Trương Thạc vịn vào cành cây rướn người lên: "Buổi sáng thì còn phải xem tâm trạng anh ấy." Cánh tay co lại, anh ta hít một hơi: "Sớm thì anh ấy có thể chạy bộ đến hai tiếng, muộn thì có thể ngủ đến trưa."

"... Anh ta vẫn chưa dậy sao?"

Trương Thạc thờ ra: "Ừ."

"Sao anh không gọi anh ta dậy?"

Trương Thạc nhảy xuống, bĩu môi: "Gọi rồi, anh ấy không dậy."

Dư Nam ôm vai, cúi đầu suy nghĩ, rồi quay đầu nói với Chương Khải Tuệ và Thạch Minh: "Nếu không hai người đi ăn sáng trước đi, trên núi cũng không có gì để ăn, ra cửa rẽ trái, bên đường có một quán ăn sáng."

Chương Khải Tuệ đang chờ đợi đến buồn chán, kéo Thạch Minh đi luôn, hai người vừa đi vừa nói chuyện, hình như nói mấy chuyện cơ bắp thể dục.

Dư Nam quay đầu lại nói: "Anh gọi anh ta thêm lần nữa đi."

Trương Thạc kinh hồn mở to hai mắt: "Không bao giờ, nếu muốn thì cô gọi đi."

Dư Nam không nói gì, yên lặng đứng trong sân, Trương Thạc nhàn nhã dạo quanh sân một vòng, nghiên cứu cây cỏ hoa lá.

Thành cổ cách núi tuyết không xa, nhưng thường hay bị tắc đường, bây giờ đã sáu rưỡi, xe của lão Hồ vẫn chờ ở ngoài cửa nam.

Dư Nam không nói không rằng, cất bước lên lầu.

Trương Thạc nhìn bóng lưng của cô, không hiểu sao thở dài một hơi.

Trong phòng không bật đèn, mở rèm cửa ra, ánh nắng chiếu vào, roi xuống chiếc giường.

Giường màu trắng, chăn nệm, gối đầu cũng là màu trắng.

Du Tùng nửa nằm sấp trên giường, chân được kẹp dưới chân, ôm gối, mặt ngửa ra ngoài, mắt nhắm chặt.

Dur Nam đi đến bên giường, tầm mắt roi xuống gương mặt anh, anh ngủ rất yên tĩnh, hơi thở nông nhưng đều đặn, nét mặt thông minh vô hại, không có vẻ ngang ngược hống hách lúc tỉnh. Đường nét bờ lưng nuột nà, hông lưng rất sâu. Trên người anh chỉ mặc độc chiếc quần lót, hoa văn phía trên phức tạp, mép quần màu mận chín, trên có in dòng chữ Calvin Klein.

Nhìn xuống dưới, bờ mông chắc nịch, đùi cường tráng, cơ bắp khỏe khoắn... lông chân khá rậm, điểm này tôi qua cô đã biết.

Dur Nam thu hồi ánh mắt, dùng cốc giữ nhiệt trong tay chạm vào bả vai anh.

Du Tùng cử động một cái, không mở mắt: "Cút."

Dur Nam cắn môi dưới, lại cầm cốc giữ nhiệt chạm vào anh, lần này dùng lực mạnh hơn.

Du Tùng cau mày, vẫn nhắm mắt, ném cái gối trong tay ra: "Tôi bảo cậu cút."

Mép gối trượt qua trán Dur Nam, da cô mỏng, lập tức xuất hiện một vết màu đỏ.

Cô cắn răng cắn lợi, vén sợi tóc rối ra sau tai.

Rồi nói bằng giọng không âm điệu: "Thưa anh Du."

Hàng mi Du Tùng động đậy.

Cô tiếp tục nói: "Mọi người đều đang chờ anh, hôm nay sẽ đến núi tuyết, có thể sẽ bị tắc đường. Đây là một đoàn, mọi người đều mất tiền, không chỉ mình anh, đừng quá ích kỷ."

Du Tùng cuối cùng cũng mở mắt ra, nhưng chỉ mở mắt thôi, người vẫn nằm sấp.

Đập vào mắt anh đầu tiên là đôi chân dài, đôi tất màu đen bao quanh, tia sáng từ khe hở lỗ mờ xuyên qua.

Tia sáng tung bay bốn phía, đôi chân cô được bao phủ trong ánh sáng mỏng lung, nhìn càng thêm kích thích.

Mắt anh lim dim, phản ứng chậm hai giây, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Sáu giờ bốn mươi."

Anh chậm chạp ngồi dậy, chống một chân, vuốt vuốt mặt.

Dur Nam giành lời nói trước: "Mấy ngày tiếp theo, hi vọng anh Du phối hợp với tôi, tập trung đúng giờ, như vậy mới không bỏ lỡ cảnh đẹp."

Du Tùng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt lại trở về đáng ghét như lúc bình thường, cười như không cười nhìn cô.

Dur Nam nhìn từ trên cao xuống, anh gần như lóa lòe, trên người không hề khoa trương như thế, cơ bắp cũng căng chặt cường tráng, dưới rốn có hàng lông hơi xoắn màu đen.

Hai người giằng co một lúc, rốt cuộc Du Tùng chịu mở miệng: "Thấy đẹp không?"

Dur Nam nhếch môi: "Cũng tạm được."

"Chỉ tạm được thôi à?"

"Anh đừng tự kỳ thế."

Ngón tay cái của Du Tùng vuốt khước môi: "Vậy sao cô còn nhìn?"

Dur Nam bình tĩnh như thường: "Người trần trướng cũng đâu phải là tôi."

Du Tùng buồn cười, dứt khoát giạng chân rộng hơn, chiếc quần lót màu mận ôm sát, lều to được dựng lên ngay ngắn.

Dur Nam quay người đi ra ngoài: "Đề tiện."

"Gì cơ?"

"Tôi nói là, anh mau xuống lầu đi."

* * * * *

Thời gian xuất phát muộn hơn một giờ so với dự định, trước khi lên núi tuyết còn hai điểm phong cảnh nhỏ, Hắc Long Đàm và Ngọc Thủy Trại, đều nằm dưới chân núi tuyết.

Trên xe Dư Nam đã giới thiệu cho mọi người, sau khi xe dừng, cô đưa mọi người vào.

Du Tùng không nhúc nhích, ở trên xe ngủ bù.

Điểm phong cảnh không lớn, một giờ là có thể thăm thú xong.

Mấy người lại quay trở về xe, Du Tùng đã tỉnh, đang nói chuyện với lão Hồ, không biết nói gì, lão Hồ cười chất phác.

Đường lên núi tuyết vẫn bị tắc, hôm nay là cuối tuần, đoàn du lịch gần và xa vô cùng nhiều, con đường núi dài bị kẹt cứng bởi đủ các loại xe như xe gia đình, xe buýt du lịch và xe giống như họ.

Tốc độ xe rất chậm, như nhích từng bước.

Lão Hồ xuống xe hút thuốc, đứng bên đường nói chuyện với tài xế xe đằng trước.

Đi được nửa tiếng, đầm lầy mênh mông dưới chân núi phía đông của núi tuyết hiện ra, đây là một điểm phong cảnh nhỏ có tên "Cam Hải Tử".

Tháng bảy, cây cối tươi tốt, chim kêu hoa nở, giữa hồ nước chảy róc rách.

Có đàn bò vầy đuôi gặm cỏ, người chăn bò ngồi dưới tán cây hóng gió.

Lão Hồ xuống xe, đi lên phía trước, hỏi thăm tình hình tắc đường.

Dư Nam nói: "Đây là nơi đẹp nhất để ngắm toàn bộ diện mạo núi tuyết, có thể nhìn thấy mười ba đỉnh núi cao trải dài từ bắc đến nam, đúng lúc đang tắc đường, chúng ta có thể xuống xe chụp ảnh."

Chương Khải Tuệ vẫn luôn là người hào hứng nhất, cô nàng nhảy xuống xe trước tiên, Thạch Minh theo sau.

Trương Thạc gửi xong một tin nhắn cũng xuống xe.

Dư Nam quay đầu, Du Tùng vẫn ngồi tại chỗ ăn quả tỳ bà, là mấy quả hôm qua mang từ nhà bà ngoại đến.

"Anh không xuống sao?"

Du Tùng không ngẩng đầu, quả tỳ bà be bé bị anh bóc nham nhở, anh không hề kiên nhẫn, chau mày hỏi: "Có gì ăn được không?"

Sáng nay anh dậy muộn, chưa ăn sáng.

Dư Nam lấy một thanh kẹo Snickers trong ba lô ra đưa cho anh, tiện mồm nói: "Lột vỏ như vậy sai rồi."

Du Tùng vẫn cúi đầu, một lúc lâu sau anh mới "hả?" một tiếng, khóe môi cong lên: "Vậy 'lột vỏ' (1) thế nào mới đúng?"

Quả tỳ bà cuối cùng cũng được bóc xong, anh cho vào miệng, nhai hai cái, lấy hạt ra, vứt vào cái túi phía trước.

Một lúc sau Dư Nam mới nghe ra ý trong lời anh nói, khẽ cười: "Anh nghĩ thế nào là đúng?" Du Tùng đáp: "Tôi không biết thật, chưa bao giờ phiên nào vì việc này."

Dư Nam: "..."

Cô ném thanh Snickers cho anh, ngoảnh đầu đi không nói gì.

Một lát sau, người phía sau hỏi: "Kia là hoa gì vậy?"

Dư Nam quay lại nhìn, trên đầm lầy xanh mướt, ở giữa là hoa đại điểm tuyết, có chỗ thành từng mảng lớn, có chỗ chỉ lưa thưa mấy bông, màu trắng, màu hồng nhạt, màu hồng đậm, còn có cả màu đỏ.

Cảnh hoa mộng manh, con gió thổi tới, cảnh hoa nhẹ nhàng nghiêng sang một bên.

Dư Nam đáp: "Cúc vạn thọ tây."

Du Tùng không nói gì, cô cúi đầu, giọng nói nhỏ dần: "Còn gọi là hoa cách tang."

Cách tang, trong tiếng Tạng có nghĩa là "thời gian tươi đẹp", là loài hoa tượng trưng cho suy nghĩ và sự lưu luyến vô hạn với sự biến đổi của thời gian.

* * * * *

Đến gần trưa họ mới tới chân núi, mưa xong vé, di chuyển bên trong hoàn toàn dùng xe điện.

Thời tiết này dù trên đỉnh núi có tuyết thì cũng không cảm thấy quá lạnh, nhưng nhất định phải chuẩn bị bình oxy, đỉnh núi cách mực nước biển khá cao, người lần đầu tiên tới đây rất dễ bị thiếu oxy.

Dưới chân núi có cửa hàng bán bình oxy, Dư Nam nói với ông chủ: "Mua bốn bình." Cô không cần.

Du Tùng chêm lời: "Tôi không cần."

Dư Nam mặc kệ anh, nói với ông chủ: "Bốn bình."

Du Tùng nói: "Ba bình."

Dư Nam trực tiếp móc tiền cho bốn bình ra, ông chủ đương nhiên muốn bán nhiều, nghe theo cô lấy bốn bình.

"Tôi nói tôi không cần."

Dư Nam liếc anh một cái, nhìn ông chủ cho vào túi: "Đừng ra oai, thể chất càng khỏe, càng dễ sinh phản ứng cao nguyên... nhất là với đàn ông."

Giọng nói cô rất nhỏ, mang theo sự lừa gạt khó nhận ra.

Du Tùng giữu cột một tiếng: "Tùy cô."

Người lên núi tuyết rất nhiều. Cáp treo được chia ra thành cáp lớn và cáp bé, cáp bé chỉ đến Vân Sam Bình, cách mực nước biển không cao, không có tuyết, phong cảnh có thể nhìn thấy cũng có hạn. Bọn họ ngồi cáp lớn lên núi, cách mực nước biển 4506 mét.

Trên đường đi phong cảnh kỳ lạ, nửa sườn núi một màu xanh biếc, như tắm thảm được dệt từ lông thiên nga, càng lên trên, núi nhấp nhô, vách núi nguy nga đồ sộ, đến phía trên, núi tuyết thấp thoáng, lọt vào mắt là một màu trắng xóa.

Sau khi đến nơi, mọi người được trải nghiệm trọn vẹn sức mạnh của khí hậu cao nguyên, không khí loãng hơn, hít thở khó khăn.

Dư Nam điều chỉnh lại hơi thở, đường lên núi đi cực kì chậm.

Hôm nay mây dày, mặt trời thỉnh thoảng mới từ khe hở lộ đầu ra, còn chưa được mấy phút, đã giấu mình vào.

Càng lên cao, phong cảnh càng tráng lệ.

Bởi nguyên nhân thời tiết, trời quang mây tạnh, nên sương mù kết tụ lơ lửng trên sườn núi. Nhìn lên, tuyết trắng phủ đỉnh, nhìn xuống, như ở trong mây trong sương.

Như lạc vào chốn tiên cảnh.

Giữa đường, họ dừng ở một tảng đá bằng phẳng nghỉ ngơi, mọi người lấy bình oxy ra hít.

Du Tùng ngồi cách họ khá xa, nói chuyện với Trương Thạc.

Anh không mặc áo khoác, vẫn là chiếc áo phông ngắn tay màu đen, sắc mặt bình thường, nhưng môi hơi khô.

Dư Nam đi tới, đưa bình oxy cho anh.

Du Tùng không nhận: "Không cần."

Dư Nam cũng không khuyên, quay người đi luôn.

Trương Thạc nhìn bóng lưng Dư Nam, chắc lưỡi: "Cô gái này không bình thường."

Du Tùng muốn hút thuốc, thuận miệng hỏi: "Ý là sao?"

"Nhìn thì có vẻ dịu dàng yếu đuối, nhưng thật ra khá 'cứng' đấy." Anh ta chắc lưỡi tiếp: "Không dễ chơi đâu."

Du Tùng sờ túi, liếc mắt nhìn biển cấm hút thuốc bên cạnh, bèn bỏ tay ra.

Trương Thạc tiếp tục bình luận: "Mặt mũi cũng được, nhất là đôi mắt ấy, đủ quyến rũ. Hơn nữa dáng lại ngon, muốn lồi có lồi muốn lõm có lõm, chân đủ

dài, nhưng..."

"Nhưng gì?"

"Ăn mặc táo bạo, không giống con gái nhà lành."

Du Tùng ngược mắt nhìn bóng lưng cô, dường như thật sự suy nghĩ gì đó, cười hừ: "Đúng là không phải con gái nhà lành."

* * * * *

Họ ở trên núi hai giờ, Chương Khải Tuệ chụp rất nhiều hình, vô cùng hài lòng với chuyến đi tới núi tuyết này, ồn ào với Thạch Minh, nói lần sau vẫn sẽ đến đây.

Thạch Minh vỗ đầu cô nàng, cưng chiều nói được.

Dur Nam nghe hai người nói chuyện, nói: "Có cơ hội hãy đến núi tuyết Mai Lý."

Chương Khải Tuệ nói: "Chị Dur đã đi bao giờ chưa?"

Dur Nam đáp: "Đi rồi, tuyết ở Mai Lý còn dày hơn ở đây... có thể nhìn thấy mặt trời chiếu núi vàng."

Chương Khải Tuệ chớp mắt: "Có đẹp không?"

Dur Nam cười: "Rất đẹp."

(1) Từ gốc là剥皮, còn có nghĩa là lột da, anh nói kháy vụ chị lột anh ba ngàn tệ mà không chiết khấu.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Mốc dịch

Fei Yang beta

Lên núi còn gọi là có trật tự, nhưng khi xuống núi, có du khách bắt đầu tách đoàn, ai cũng mệt đến mức chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng xuống núi.

Du khách xếp thành một hàng dài bên cạnh cáp treo, có người chen vào xông lên trước, có người quát tháo ầm ĩ, không ai nhường ai.

Người quá nhiều, nên không thể tập hợp đông đủ, Dur Nam lạc mất mọi người.

Buổi sáng trước khi đi cô đã đoán trước được tình huống này, nên không gấp gấp đi tìm họ ngay, trước đó đã có giao hẹn, nếu như lạc nhau thì tập trung ở Thung Lũng Trắng Xanh dưới chân núi, xuống cáp treo là có xe điện đi thẳng đến đó, tuyến đường đơn giản, không thể lạc đường được.

Phía trước phía sau đều là người, Dur Nam và đám đông nhích từng bước về phía trước, thỉnh thoảng có người xô phải cô, cô lại nhường đường cho họ, mất rất lâu mới đi đến cáp treo.

Mỗi buồng cáp treo chỉ chở được có hạn, một buồng đi, lát sau một buồng tới.

Cáp treo di chuyển rất nhanh, khi đến trạm thì chậm chậm hạ thấp, nhưng không dừng lại hẳn, mọi người phải nhanh chóng bước xuống với tốc độ của cáp treo, sau đó nó lại tăng tốc đi lên.

Đi sau Dur Nam là một người rất mập, bước chân của người ấy khá nhanh, cuối cùng thì vượt qua cô, khi vào cửa còn xô vào cô một cái không nặng không nhẹ.

Cáp treo dần tới trước mặt, Dur Nam không kịp đề phòng, không tìm được điểm để chống tay, cô ngã ngửa ra phía sau, chắc hẳn mình sẽ bị ngã sống soài. Lúc ấy, trong đám đông bỗng nhiên có một bàn tay lớn vươn ra, nắm lấy cổ áo kéo cô lên.

Dur Nam quay cuồng, trọng tâm không vững, tấm lưng đập vào tấm kính thủy tinh trong một góc, một giây sau, một lồng ngực mặc áo phông màu đen đè lên trước người cô, cô ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt của Du Tùng.

Anh đè thấp giọng chế giễu: "Vô dụng."

Dur Nam đứng thẳng dậy, vuốt tóc, bình tĩnh nói: "Cảm ơn."

Nhiệt độ không khí tăng lên, mặt trời cuối cùng cũng ló mặt, ánh nắng chiếu rọi nửa sườn núi. Buồng cáp treo là một không gian kín, cửa sổ rất to, giống như cái lồng hấp ngọt ngọt.

Không gian chật chội hơn so với thường ngày, đứng đối diện là hai người có vóc dáng mập mạp, trong đó có người vừa mới đụng phải Dur Nam lúc nãy.

Dur Nam hoàn toàn bị dồn vào một góc, Du Tùng chắn ngang trước mặt cô, hai tay nắm tay vịn. Cáp treo trông tránh, chớp mũi cô chạm phải lồng ngực anh, hông anh không biết cố tình hay vô tình đụng phải eo cô.

Tư thế này... còn mập mờ hơn cả tối qua.

Dur Nam nói: "Anh đổ mồ hôi rồi."

Anh khom người, đè thấp giọng nói bên tai cô: "Tôi hay ra mồ hôi, bác sĩ nói tôi nóng gan dễ nổi giận, cần phải hạ hỏa."

Cô ngẩng đầu, tóc Du Tùng ướt đầm mồ hôi. Mũi hơi tím tái, nhưng lại cong lên.

Khoảng cách giữa hai người không bằng một nắm tay, họ nhìn nhau chăm chăm trong giây lát.

Dur Nam nhắm mắt, lạnh lùng nói: "Khám phải lang băm rồi, có khi thận hư cũng hay đổ mồ hôi."

Du Tùng nhìn cô chòng chọc, ánh mắt bắn ra tia sáng muốn giết người. Cáp treo lắc lư, anh thừa cơ húc mạnh về phía trước một cái, Dur Nam hừ mũi một tiếng.

Anh nói: "Cô còn giỏi hơn cả bác sĩ, nhìn ra được hết bệnh trạng."

Dur Nam nhếch môi không trả lời, một lúc sau, cô móc khăn giấy trong túi quần ra,揩 chân, đè lên mũi anh.

Anh chảy máu cam..

Dur Nam bật cười thành tiếng, lấy bình oxy cưỡng ép chụp lên mũi anh.

Du Tùng nghiêng đầu né tránh, Dur Nam lại ấn một cái không nặng không nhẹ.

Lần này anh không né nữa.

Dur Nam châm chọc: "Đã bị thế này rồi, cái mồm đừng có chanh chua nữa."

Đã chảy máu cam rồi, cái mồm đừng có chanh chua nữa...

Đã chảy máu cam rồi, lại còn không phải là thận hư à...

Trong buồng cáp treo không có góc chết, bốn phía đều là cửa kính chạm đất, mọi người lơ lửng giữa không trung, tầm mắt bao la, lọt vào mắt là màu xanh cây cối.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rực rỡ, khúc xạ qua cửa kính thành yếu hơn, từng tia sáng dịu dàng chiếu vào.

Hai tay anh nắm tay vịn, cô giúp anh giữ bình oxy. Anh khom lưng, cô thẳng eo. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu. Cáp treo dừng đưa, cơ thể họ chạm nhẹ vào nhau, bị dồn vào một góc nhỏ, trên người tràn ngập ánh mặt trời.

Một giây phút nào đấy, Du Tùng nhìn chăm chú vào đôi mắt ướt át của cô, kỳ lạ thay, ánh mắt khi cô ngước lên thật quen thuộc...

* * * * *

Ra khỏi buồng cáp treo, mặt Du Tùng tối sầm, hai người một trước một sau, anh đi trước, cô đi sau.

Đi xe điện vẫn cần phải xếp hàng, lần này bọn họ không ngồi gần nhau.

Đến Thung Lũng Trắng Xanh, Dur Nam lấy điện thoại gọi cho Chương Khải Tuệ, Chương Khải Tuệ đã nhìn thấy bọn họ, nhảy nhót vẫy tay từ rất xa.

Gọi cho Trương Thạc, anh ta vẫn đang khốn đốn trên núi chưa xuống được.

Du Tùng tìm nhà vệ sinh hút thuốc lá, Chương Khải Tuệ nhỏ giọng hỏi cô: "Anh Du làm sao vậy ạ? Nhìn có vẻ không hào hứng lắm."

Dur Nam quay đầu nhìn bóng lưng của anh, cười một cái, rất muốn nói "Anh ta bị thận hư" nhưng nhin lại, cuối cùng trả lời: "Anh ta bị phản ứng cao nguyên."

Chuong Khải Tuệ "À" một tiếng, chỉ tay về Thung Lũng Trắng Xanh phía sau: "Vừa nãy em nghe hướng dẫn viên khác nói, phải rửa tay bằng nước ở đây, rửa một lần thăng quan tiến chức, rửa hai lần vận may phát tài, rửa ba lần hoa đào nở rộ (chỉ tình yêu trai gái)... có đúng không ạ?"

Dur Nam cười cười: "Em rửa chưa?"

Chuong Khải Tuệ hồn nhiên cười: "Rồi ạ."

Dur Nam nói: "Tin đi, thật đấy."

Bình thường cô sẽ không nói mấy lời như vậy với du khách. Mấy câu về rửa tay ở đây đều do công ty du lịch bịa đặt ra hết.

Ngược lại, người rửa tay nhiều, nước sông sẽ bị ô nhiễm.

Dur Nam nhìn Thung Lũng Trắng Xanh.

Ánh nắng giữa trưa tươi đẹp, nhìn từ xa có thể thấy màu xanh lam của hồ nước, nhìn gần mới thấy nước hồ trong veo. Hồ hình giống trăng non, được những cây cổ thụ cao vút trời bao xung quanh, khảm dưới chân núi tuyết Ngọc Long, giống như hồ ngọc bích xa xưa lấp lánh rực rỡ.

Dur Nam nói: "Trong truyền thuyết, sau khi Hằng Nga về cung trăng, tương tư Hậu Nghệ thành bệnh, lén lút xuống trần gian tìm chồng. Hằng Nga tìm kiếm đến bờ sông Lệ Giang dưới chân núi tuyết Ngọc Long, thì bị hấp dẫn bởi phong cảnh nơi đây, thầm nghĩ mình bơ vơ không nơi nương tựa, chồng không biết đang ở phương nào. Cả ngày nàng lấy nước mắt rửa mặt, nước mắt càng ngày càng tích tụ nhiều, hóa thành nước hồ xanh thắm lạnh lẽo, cho nên nơi này được gọi là Thung Lũng Trắng Xanh."

Chuong Khải Tuệ hỏi: "Vậy cuối cùng họ có gặp nhau không?"

Dur Nam bật cười: "Hậu Nghệ đã chết từ lâu rồi, nàng ta không biết mà thôi."

Cô nàng cẩn môi, tâm trạng dường như bị ảnh hưởng bởi câu chuyện, Dur Nam không muốn cô hiểu lầm, đành phải nói: "Thật ra bởi vì trong nước chứa ion canxi và ion đồng, nên có màu xanh lam, hình dáng lại giống mặt trăng, vì vậy mới gọi là "Thung Lũng Trắng Xanh"."

Hai người đang nói chuyện, Trương Thạc cuối cùng cũng bắt kịp được đoàn, anh ta mồ hôi mồ kê nhễ nhại, xách áo khoác và bình oxy, la mắng phàn nàn: "Mẹ nó ở đây quá đông, đông như không cần tiền, suýt nữa chèn chết ông đây... anh Du đâu?"

Dur Nam nhìn về phía nhà vệ sinh, Du Tùng đang từ phía bên ấy đi về đây, mấy sợi tóc trước trán còn lấm tấm nước, anh vừa rửa mặt bằng nước lạnh.

Lão Hồ đưa bọn họ về đến thành cổ đã là bốn giờ chiều, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi rồi ra ngoài ăn cơm.

Cho đến lúc xuống xe Du Tùng không hề nói với Dur Nam câu nào.

Dur Nam lờm anh ta một cái, bụng dạ hẹp hòi.

* * * * *

Du Tùng có vóc người cao to cường tráng, cao lớn nhưng không hề có vẻ nghiêm túc, sau khi về ngủ luôn một giấc mới có tinh thần trở lại, chỉ có điều sắc môi vẫn hơi thâm.

Khi họ đi ăn cơm, trời đã hoàn toàn tối đen.

Bữa tối vẫn giải quyết ở quán cơm hôm qua, nhưng gọi sáu món khác.

Hôm nay là tối cuối cùng ở Lệ Giang, sáng mai họ sẽ khởi hành đến hồ Lô Cô, Chuong Khải Tuệ ăn xong rất nhanh, kéo Thạch Minh đi mua đặc sản địa phương.

Trương Thạc cũng vô mộng: "Tôi đi dạo một lát."

Dur Nam vẫn chưa ăn xong, "Đi đâu?"

Trương Thạc nói: "Hôm qua đi qua một pub (1) khá yên tĩnh, thoát nhin cũng được, tôi đến đó ngồi một lúc."

Dur Nam vội vàng và hai miếng: "Cùng đi đi." Cô đứng lên: "Anh đi không?"

Du Tùng hút thuốc, không trả lời.

Dur Nam vỗ tay: "Anh ta không đi, chúng ta đi."

Gãy Trương Thạc tê rần, tim cũng đập thành thịch, hấp tấp cúi đầu nhìn Du Tùng.

Du Tùng không nhúc nhích.

Trương Thạc bị Dư Nam kéo ra ngoài: "Đi thôi."

Hai người đi đến cửa.

"Chờ đã." Người nào đó nói.

Dư Nam âm thầm nhếch môi, Du Tùng dụi tắt thuốc, đi vượt qua bọn họ.

Pub Trương Thạc nhắc đến nằm ở con đường chuyên kinh doanh quán bar, mặt tiền không lớn, yên tĩnh trong chốn náo nhiệt, bên trong được trang trí bằng vải nhuộm của người dân tộc và những miếng gỗ cầu phúc (2), một mặt tường chep một phần kính Đông Ba (3), mang đậm phong cách dân tộc Nạp Tây (4). Pub mang một cái tên rất mê hoặc lòng người, "Khoái Hoạt".

Họ ngồi trước quầy bar, ông chủ hơn ba mươi tuổi, đi tới niềm nở chào hỏi Dư Nam. Cô rướn người về phía trước, hai người chạm đầu thì thầm bên tai gì đó, cử chỉ ngả ngớn.

Du Tùng liếc mắt.

Anh nhớ lần trước Trương Thạc đã nói, người phụ nữ này không bình thường.

Cô có thể thân thiết với người khác, nhưng vẫn khiến đối phương cảm thấy xa lạ. Rõ ràng là đang cười đấy, nhưng sự trong trẻo bình tĩnh trong đôi mắt sắp kết thành băng.

Cô có thể nói cười vui vẻ như đàn ông, một giây sau khuôn mặt có thể biến thành không biểu cảm. Đôi mắt đó rất biết cách quyến rũ, nhưng bản thân lúc nào cũng tỉnh táo.

Anh nghĩ cô giống ngọn cỏ, đập không nát, dùng tay sờ còn bị đâm.

Du Tùng cười hừ, cảm thấy thú vị.

Dư Nam và ông chủ cười đùa mấy câu, rồi ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh là Du Tùng, cô nói: "Muốn uống gì, hôm nay tôi mời." Cô không quên, anh vẫn là du khách của cô.

Du Tùng lấy thuốc ra châm, hít mấy hơi, mới nói: "Quen à?"

Dư Nam giải thích ngắn gọn: "Trước đây từng đưa khách tới đây."

"Hoa hồng được nhiều không?"

Dư Nam suy nghĩ trong phút chốc: "Cũng được."

Du Tùng lại hỏi: "Hôm nay cũng được à?"

Anh không chờ cô trả lời, trực tiếp nói: "Cho tôi bia."

Dư Nam kéo khước môi: "Chỉ bia thôi à?"

Du Tùng vuốt tóc về phía sau, cười nói: "Nếu không thì 'Nhị Oa Đầu'?" (5)

Dư Nam lười cười, hỏi luôn Trương Thạc ngồi cạnh anh: "Trương Thạc, anh uống gì?"

Trương Thạc nhe hàm răng trắng, gật gù đắc ý: "Tôi cũng không cần mấy thứ sặc sỡ đó, rượu đi."

Dư Nam vẫy tay với bartender, "... Một két bia Budweiser, Black Label chỉ cho đá."

Chợt nghĩ tới điều gì, hỏi Du Tùng: "Thường uống ấm hay uống lạnh?"

"Uống lạnh."

Dư Nam nhìn bartender, nhắc lại: "Uống lạnh."

Bia rượu họ gọi nhanh chóng được đưa lên, bartender cũng đặt một đĩa hoa quả xuống, nói ông chủ mời.

Dư Nam cười nói: "Thay tôi cảm ơn anh Khâu."

"Được." Bartender cười ha ha: "Chị Dư cứ chơi nhé, có gì thì gọi em."

Dư Nam xua tay, lấy một miếng dưa hấu trong đĩa lên ăn, đã ướp lạnh, rất đã.

Pub rất yên tĩnh, đôi nam nữ bàn bên cạnh thủ thỉ nói chuyện, trong phòng đang bật một bài hát tiếng Anh cũ kỹ.

Knocking on the triad (Gõ vào cái keng)

A boat that makes for rain. (Con thuyền xây nên để đi trong gió mưa.)

A briar grows in twain with rose. (Cây tầm dương nở cùng lúc với loài hoa hồng)

Come to rid... (6) (Cũng héo tàn...)

Giọng hát buồn bã, tiếng nước róc rách.

Trước mặt Dư Nam có thêm một chai bia.

Cô ăn dưa hấu, khoe môi vẫn còn dính chút nước dưa, chảy xuống hõm vai nhỏ bé, muốn rơi mà không xuống được.

Cô rũ mắt, Du Tùng nhìn chằm chằm vào khoe môi cô, cũng cảm miếng dưa hấu nhét vào miệng, nói: "Mở đi."

"Anh không biết mở à?"

"Không có đồ mở."

Dư Nam đặt chân lên thanh ngang dưới chân ghế cao, nửa nằm sấp trên quầy bar, trước mặt có thêm đồ mở nắp.

Eo lõm xuống, thon thả, để lộ một mảng trắng nõn, tua rua rủ xuống hai bên. Lúc này Du Tùng mới nhìn rõ, cái khuyên trên rốn cô hình con cá màu xanh, đúng dưa theo mỗi lần cô cử động.

Anh quét mắt từ bờ hông vênh của cô lên, nhận cái mở chai, tự mình mở.

Du Tùng uống bia như uống nước, uống hết một chai, lại lấy một chai trong thùng đá, uống đã rồi tiết tấu mới chậm lại.

Du Tùng bỗng hỏi: "Quê cô ở đâu?"

Dư Nam xoay chiếc cốc trong tay, ánh mắt rơi xuống mặt bàn: "Vân Nam."

"Chỗ nào Vân Nam?"

"Xã Bản Kiều."

Xã Bản Kiều. Ngày ấy anh cũng tìm trên điện thoại.

"Biết huyện Nghi không?"

Dư Nam hỏi: "Chưa từng nghe thấy. Quê anh à?"

"Công ty tôi ở đó, quê tôi ở Tế Nam."

"Ừm."

Du Tùng quay đầu nhìn cô một lúc: "Đã từng đến Tế Nam chưa?"

Xung quanh rất tĩnh lặng, bên tai là tiếng giọng ca nữ được vặn volume max:

Please take me home my long to leave. (Xin em hãy dẫn anh về nhà, anh muốn bỏ nơi này đi từ lâu)

Forever at your feet. (6) (Để mãi mãi quỳ dưới chân em)

Dư Nam chìm chằm chằm cái cốc, trong chất lỏng màu hổ phách, bọt khí không ngừng bay lên. Cô khựng lại, sau đó quay đầu nhìn anh: "Chưa từng."

"Có phải chúng ta đã..."

Du Tùng định hỏi, thì tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Là điện thoại của Dư Nam.

Cô nghe máy, là Chương Khải Tuệ gọi.

Hết chương 8

(1) Pub (Public House): Có thể hiểu đơn giản Pub là một quầy bar nhỏ có người pha chế, có nơi treo ly cho từng loại đồ uống, có cả rượu và những loại đồ uống nhẹ nhưng khách hàng là những người thích uống rượu và có phục vụ đồ ăn. Có thể chơi nhạc live tùy địa điểm và phong cách của từng Pub. Đây được cho là nơi thư giãn cho bạn bè vào cuối tuần để xả hơi. Pub khác những nơi như quán cà phê, quán bar, nhà hàng... Quán rượu hay pub là nơi chuyên thực hiện việc bán và tiêu thụ đồ uống có cồn, và hầu hết pub cung cấp một loạt các loại bia, rượu vang, rượu mạnh phục vụ cho bữa tiệc và nước ngọt.

(2): Miếng gỗ cầu phúc

(3) Kinh Đông Ba: kinh thư chủ yếu của Đông Ba giáo, tôn giáo đa thần của người Nạp Tây.

(4) Người Naxi hay người Nạp Tây là 1 trong 56 dân tộc của Trung Quốc, có nguồn gốc từ Tây Tạng, chủ yếu sống ở vùng núi Himalaya ở tây bắc Vân Nam và tây nam Tứ Xuyên.

(5) Nhị Oa Đầu: loại rượu xái (rượu nước thứ hai, hàm lượng còn 60 - 70%) nổi tiếng và phổ biến ở Bắc Kinh.

(6) Lời bài hát "Forever at your feet" của Oh Susanna.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Mốc đích

Fei Yang beta

Khi giải quyết xong một kết bia, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh mới đến.

Trong tay Thạch Minh xách một đồng đặc sản mua ở thành cổ.

Bên cạnh họ không còn ghế trống, quầy bar hình vòng cung, hai người ngồi xuống đối diện.

Dư Nam gọi thêm hai kết bia, đưa cho bên kia hai chai, còn đặc biệt gọi cho Chương Khải Tuệ một ly cocktail nồng độ thấp.

Trong pub đổi nhạc, lần này là dân ca Nạp Tây.

Từ đầu tới cuối đều là ca từ kỳ lạ khó hiểu, nhưng phong cách âm nhạc độc đáo, âm vực trong trẻo, khiến người nghe muốn nhắm mắt lại để cảm nhận.

Du Tùng nhớ tới câu hỏi lúc nãy bị ngắt quãng.

Anh quay đầu, Dư Nam đang ngẩng đầu nhìn miếng gỗ cầu phúc treo phía trên.

Không biết nhìn thấy gì, cô nhếch miệng cười một cái.

Du Tùng: "Dư Nam "

Dư Nam hơi ngần người, cô quay đầu, hỏi trước một câu: "Anh muốn viết một cái không?" Cô chỉ lên miếng gỗ phía trên, cỡ bằng bàn tay, một mặt viết chữ Đông Ba, một mặt viết lời cầu chúc của du khách. "Anh xem, bên trên còn có người viết "Đánh đâu thắng đấy"." (Đánh ở đây là đánh bạc)

Nét mặt Du Tùng rất nghiêm túc: "Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?"

Trong pub, ánh sáng vàng mê hoặc, sóng mắt dao động.

Dư Nam nâng cốc hồ hững uống một hớp, cười nói: "Tôi nhớ lần đầu tiên anh cũng dùng câu này để bắt chuyện."

"Đã từng gặp chưa?"

"Chưa."

Dur Nam cười cười, nhìn phía sau anh, giáo hoạt nói: "Người giống anh đến rồi kìa."

Du Tùng ngạc nhiên quay đầu lại, một người phụ nữ đứng giữa anh và Trương Thạc, bầu ngực cao ngất, trên người mang theo mùi hương khiến người khác say mê.

Du Tùng liếc ngực cô nàng, rồi quay đầu nhìn Dur Nam.

Dur Nam một tay chống cằm, một tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, mang nét mặt của người ngoài cuộc xem trò vui.

Ngón trỏ Du Tùng vuốt khóe môi, nhìn chòng chọc cô ta, cười hừ một tiếng, cuối cùng, sự nghiêm túc trong mắt anh biến mất, thay vào đó vẽ ngả ngón như trước đây.

"Anh?" Cô gái dựa lưng vào quầy bar, quyến rũ nói: "Anh chỉ có một mình sao?"

Du Tùng nhìn Dur Nam một lúc lâu mới dời đầu đi.

"Đúng vậy." Giọng nói lười biếng, kéo dài âm cuối, không chờ cô ta tiếp lời, anh đã nói: "Sao, muốn mời anh uống rượu à?"

Người phụ nữ ngẩn người, không hề ngờ tới, nhưng cũng lạnh lẽo nói: "Đương nhiên, anh muốn uống gì?"

Du Tùng nói: "Tùy."

Người phụ nữ vẫy tay với bartender, gọi một ly cocktail giống ly mình cầm trong tay.

Du Tùng không nhúc nhích, cô nàng gọi chuyện: "Anh trai tới Lệ Giang chơi à?"

Du Tùng chống trán nhìn cô ta: "Đúng vậy, đến chơi."

"Một mình sao?"

"Với bạn bè."

Người phụ nữ dựa người gần về phía anh, dùng ngón trỏ cọ cọ vào lòng bàn tay anh: "Đàn ông hay phụ nữ thế?"

Du Tùng nhìn tay mình, đáp: "Đàn ông."

Cô ta gần như dính sát vào bả vai Du Tùng: "Anh làm gì? Đến từ đâu vậy?"

Du Tùng ngả người về phía sau, dãn rộng hai chân, cánh tay dài kéo eo người phụ nữ đến.

Cô ả nũng nịu kêu lên, đắm nhẹ vào vai Du Tùng một cái.

Du Tùng trả lời câu hỏi vừa nảy của cô ta: "Làm thuê cho người khác."

Người phụ nữ lại sững sốt, đúng là Du Tùng ăn mặc rất bình thường, anh không nói mình đi làm thuê thì cũng không ai nghĩ anh là ông chủ.

Ánh mắt cô ả lưu luyến trên người anh, cơ bắp cuộn cuộn như người nguyên thủy ăn hang ở hốc, khiến người khác không rời ra được.

Cô ta lập tức nở nụ cười, ngón tay di chuyển trên vai Du Tùng, rồi vịn về thùy tai anh: "Ở đây nhiều người, nóng quá, chi bằng em mời anh, chúng ta đổi nơi khác nhé?"

Du Tùng mặc kệ cô ả, bàn tay bóp hông cô ta một cái, nhếch môi, nói bằng giọng điệu lười biếng: "Ra ngoài với cô?"

"Đúng vậy."

"Để làm gì?"

Người phụ nữ ghé bên tai anh: "Làm chuyện nên làm đó."

"À?" Giọng nói Du Tùng thấp dần: "Vậy hai người chúng ta ai chịu thiệt."

Cô ta không hiểu: "Hà?"

Bàn tay trên hông cô ả bỗng nhiên thêm lực, anh đẩy mạnh cô nàng ra, lạnh lùng nói: "Tránh ra, buồn nôn."

Người phụ nữ đứng phải bartender đi ngang qua, suýt nữa té nhào.

Một giây trước anh và cô ả còn ve vãn mờ ám, một giây sau trong mắt anh bất ngờ đóng băng.

Bartender đỡ người phụ nữ ấy dậy, gương mặt xinh đẹp có phần thất thố, cô ta chỉ tay vào anh mà rít: "Anh..."

Đầu ngón tay anh búng vào ly cocktail bên cạnh: "Nhớ mang đi."

Dáng vẻ Du Tùng hung tợn, vóc người lại cao to, ánh mắt nghiêm nghị bức người.

Cô ả giận dữ cắn môi, nhưng chân chừ không dám đi lên, cuối cùng giậm chân một cái, xoay người bỏ chạy.

Ồn ào bên này không nhỏ, pub lại yên tĩnh, mọi người đều quay ra nhìn, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh ngồi đối diện cũng lén lút quan sát.

Trương Thạc thầm buồn cười, nhẹ nhàng nói: "Đối với phụ nữ nên ga lăng một chút."

Du Tùng thô lỗ gất gồng: "Ga lăng cái beep."

Trương Thạc nhún vai, tiếp tục uống rượu.

Du Tùng kéo cổ áo, không hiểu sao lại tức giận, anh lấy hộp thuốc lá trong túi quần sau lưng ra, châm thuốc rít hai hơi, quay đầu lại: "Xem đủ kịch vui chưa?"

Gương mặt Dư Nam vô tội: "Gi cơ?"

Du Tùng nói: "Đừng giả bộ."

Dư Nam cười nhẹ: "Thật đáng tiếc."

Du Tùng nhìn cô, nói nửa thật nửa đùa: "Đã tiếc vậy, thì cô tới đi."

... Đã tiếc vậy, thì cô tới đi.

Câu nói đầy khiêu khích và ngạo mạn.

Anh nhìn cô chăm chăm.

...Cô dám không?

* * * * *

Mọi người ra khỏi pub.

Cuối cùng là Du Tùng thanh toán, uống hết bốn két bia, hai cốc Black Label và một ly cocktail.

Bầu trời đêm hơi ngọt ngào, cảm giác mát mẻ lan dần.

Con đường quán bar vẫn náo nhiệt, du khách lưu luyến bên ngoài, có em gái tiếp thị bia đứng ở cửa mời chào: "Anh đẹp trai, vào đây đi, trong này nhiều em xinh tươi lắm"

Trong nháy mắt không khí phong trần bao trùm lên thành cổ trăm năm.

Từ lượng của Chương Khải Tuệ không cao, uống hết một ly cocktail lại ra gió, bước đi lảo đảo, Thạch Minh ôm vai cô ấy, hai người đi đầu tiên.

Trương Thạc đi cách họ, không biết đang gọi điện thoại cho ai, tiếng ầm ĩ át tiếng nói của anh ta, chỉ thấy anh ta nhe hàm răng trắng bóc ra cười.

Du Tùng châm thêm điếu thuốc nữa, nhìn đám người qua lại: "Nơi này được gọi là "thành phố của những cuộc gặp gỡ tuyệt đẹp" (1) ư?"

Dư Nam nói: "Cái có thôi, muốn tìm kích thích, thì chỗ nào cũng có thể "gặp gỡ tuyệt đẹp"."

Du Tùng không tán thành: "Cái cô nói là tình một đêm."

Dư Nam hỏi: "Có gì khác à?"

"Ý trên mặt chữ khác nhau, "Tình một đêm" mang tính mục đích, chỉ dùng để giải quyết nhu cầu sinh lý, giải phóng cơn đói khát của một bên. Còn "Gặp gỡ tuyệt đẹp", cần phải dựa vào tính cách của người A hơn, thông qua cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên may mắn nào đó, sau khi tìm hiểu thì có tiếng nói chung, tiếp đó sẽ làm cái chuyện "nước chảy thành sông". Anh búng tàn thuốc, "Nói thế nào nhỉ, càng tình cảm hóa, người B càng phải phức tạp hơn người A."

Dư Nam quay đầu nhìn anh chăm chăm, có phần ngạc nhiên không ngờ anh sẽ nói những lời như vậy.

Du Tùng rút tay vào túi quần, nghiêng mắt nhìn cô: "Cô nhìn gì?"

Dur Nam bật cười, thuận miệng hỏi: "Anh thích "Gặp gỡ tuyệt đẹp" hay "Tình một đêm"?"

Du Tùng không trả lời vào trọng tâm, anh cúi đầu, làn khói xám lướt nhẹ qua gương mặt cô: "Cái có tính thách thức." Anh dán bên tai cô: "Tôi thích hái ổi."

Dur Nam không né, nghênh đón ánh mắt của anh trong đêm tối, lạnh lùng hỏi: "Cái đó có tính thách thức?"

Trong đám đông đối diện, có vài người trẻ tuổi đang vui đùa chạy tới, xông về phía bọn họ.

Cánh tay dài của Du Tùng thu lại, siết lấy eo Dur Nam nhắc cô sang cạnh mình, động tác anh thô lỗ, không biết thương hoa tiếc ngọc, cả người cô nhanh chóng bị anh nhắc bổng lên.

Dur Nam đau đến nhe răng.

Mấy cô cậu trẻ tuổi gào rú đi ngang qua.

Du Tùng không thả tay, nói tiếp lời vừa nãy của cô: "Mỗi người đều có dục vọng, chỉ là ẩn giấu nhiều hay ít, còn tôi, thích khiêu chiến với người tiềm tàng nhiều dục vọng hơn."

Anh cách cô rất gần, trên người có mùi thuốc lá thoang thoảng trộn lẫn với mùi bia.

Dur Nam dùng mũi chân cố gắng chịu đựng, cũng không gãy dựa, hơi cup mắt xuống, trong mắt mang theo sự coi thường: "Vậy có lẽ anh nhìn lầm rồi, chưa chắc tất cả mọi người đều có dục vọng."

Một tay Du Tùng nhắc eo cô, dòng người phía sau trào lên.

Gió nhẹ thổi qua, sợi tóc trên trán cô bay lên, nhẹ nhàng treu ghẹo gương mặt anh, mang theo mùi hương mê hoặc lòng người.

Du Tùng cười nhẹ, ném cô xuống: "À?" Giọng nói anh vô cùng trầm thấp: "Vậy tôi mãi mãi mong chờ."

...

Về đến nhà trọ, Dur Nam cầm quần áo ngủ đi tắm rửa.

Đến trước cửa nhà tắm công cộng thì gặp Du Tùng, khỏe mắt cô lướt nhanh qua anh, trực tiếp lướt người qua.

Phía sau vang lên một tiếng giũ cốt, cô cũng không để ý, đóng mạnh cửa nhà tắm một cái.

Đã quá muộn, nước nóng không lên được, Dur Nam xả tóc đứng dưới vòi hoa sen, cắn răng tắm rửa bằng nước lạnh.

Cô thay quần áo ngủ rồi trở về phòng, nước lạnh làm đầu óc tỉnh táo, sắp đến hừng đông, mà tinh thần cô vẫn dồi dào.

Trong phòng không bật đèn, hôm nay có hướng dẫn viên đưa đoàn khách đến, trong phòng có thêm hai người khác.

Mọi người đều đang ngủ, một góc nào đó còn vang lên tiếng ngáy nhẹ.

Dur Nam ngồi trong bóng tối lau tóc, lau mãi lau mãi, động tác dần dần chậm xuống.

Cô nhớ đến lời Du Tùng nói.

... Tôi thích khiêu chiến với người tiềm tàng nhiều dục vọng hơn.

... Vậy tôi mãi mãi mong chờ.

Dur Nam cảm thấy hơi ngọt ngat.

Cô vớt chiếc khăn, lật mở ba lô ra. Một bao thuốc màu trắng, thân thuốc nhỏ và cao, loại Trung Nam Hải phụ nữ hay dùng, mười mấy đồng một bao, bình thường cô hút chơi.

Cô lấy bật lửa châm thuốc, mùi thuốc từ chóp mũi tỏa ra, xông thẳng lên não.

Trong mùi vị nồng đượm còn mang theo mùi hương ngọt ngào, tác dụng mạnh nhưng không gắt.

Dur Nam cuộn hai chân, ngón cái búng thuốc.

Hút xong điều thuốc, cô tỉnh tâm lại, trong bóng tối kiều ngao nhếch khóe môi: Mẹ nó, anh ta tự cho là đúng à.

* * * * *

Đêm qua trước khi ngủ Dư Nam đã để đồng hồ báo thức, đúng năm giờ sáng thức dậy.

Tiếng chuông đồng hồ ồn ào làm bà chị Bảo Khiết của nhà trọ tỉnh giấc.

Bà chị dụi mắt, nửa dựa nửa nằm: "Tiểu Dư, hôm qua có điện thoại đến nhà trọ tìm cô, định chờ cô về thì báo, nhưng cô về muộn quá, chị ngủ mất rồi."

Dư Nam "à" một tiếng: "Phiền chị quá." Cô ngẫm nghĩ: "Người ta có nói họ gì không ạ?"

"Chị có hỏi, nhưng cô ta không nói. Chị nói với cô ta rằng cô đi dẫn đoàn chưa về, báo lát nữa gọi lại. Cô ta nói không cần rồi cúp máy luôn."

Dư Nam hỏi: "Là nữ sao?"

Bà chị gật đầu: "Đúng rồi, là nữ."

Dư Nam cởi áo ngủ, hai tay cầm móc áo ngực đến sau lưng để cài, sống lưng vẫn thẳng tắp.

Bà chị xoắn xuýt một lúc, mới quyết định nhắc nhở Dư Nam một câu: "Thái độ của cô ta không thân thiện cho lắm, giọng nói rất hùng hổ, giống như đang nghiền răng nghiền lợi mà nói vậy, Tiểu Dư cô có đặc tội với ai không, phải cẩn thận đấy."

Dư Nam đại khái đã đoán được đối phương là ai, không gọi vào số di động của cô thì không phải là người quen. Muốn biết chính xác hành tung của cô, còn ai có thể rành rồi không gì làm kiểm chuyện để làm.

Ngón tay thò vào trong áo ngực, áp sát hai bầu ngực vào giữa. Bầu ngực nuốt nà và căng tròn.

Dư Nam nhìn bà chị, cười cười: "Em sẽ chú ý."

Đánh răng rửa mặt xong, cô xách ba lô ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Dư Nam đến sân trước, vẫn còn hai mươi phút nữa mới tới sáu giờ, cô vô thức nhìn lên cửa sổ ở lầu trên.

Vẫn tối đen.

Dư Nam căng môi.

Hương hoa trong sân thoang thoang, trên lá cây vẫn còn đọng sương.

Bầu trời không có mây, là một ngày đẹp trời.

Dư Nam ngẩng đầu một lúc, sau cổ bỗng nhiên có cảm giác mát lạnh, cô giật mình, giọng nói Du Tùng cất lên: "Có môi cổ không?"

Dư Nam quay đầu lại, là khuôn mặt phóng to của Du Tùng, mỉm cười, chế nhạo nhìn cô.

Anh mặc áo ba lỗ, để lộ một phần ngực lớn, phập phồng lên xuống theo hơi thở, lóe lên ánh sáng lò mờ. Trên đầu đẫm mồ hôi, lăn xuống má, chảy xuống miệng, đến xương quai xanh cương nghị, cơ bắp vòm ngực cường tráng, cuối cùng nghịch ngợm chui vào trong áo ba lỗ, để lộ một mảng dấu vết nhỏ màu sẫm.

Trong sáng sớm, tất cả mùi hương đều rất nhạt, nhưng mùi mồ hôi trộn lẫn mùi hoóc-môn trên người anh rất mạnh mẽ xông thẳng vào mũi cô.

Dư Nam cúi đầu xuống: "Không môi."

Du Tùng cong môi cười, ánh mắt theo tầm mắt lúc nãy của cô nhìn lên lầu trên, là cửa sổ phòng anh: "Nhìn thấy gì rồi?"

Dư Nam bĩu môi: "Anh không có trên lầu."

Ánh mắt cô trong trẻo, nét mặt nghiêm túc, thoát nhìn có vẻ hơi ngốc.

Du Tùng nhìn cô một lúc lâu, tâm trạng rất tốt cười thành tiếng.

Dư Nam nói: "Có gì đâu mà cười?"

"Cô buồn cười."

(1) Nguyên gốc là 艳遇之都 (Diễm ngộ chi đô)

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mốc đích

Fei Yang beta

Khi Trương Thạc tỉnh dậy, Du Tùng không có trong phòng.

Năm giờ sáng anh ra ngoài, thành cổ vẫn chìm trong yên tĩnh, con đường trống trải, phố phường vắng lặng, trên đá xanh còn phủ một lớp sương sớm, giống như vừa được cơn mưa gột rửa, ẩm ướt, sạch sẽ. Có con mèo hoang bị làm phiền, gầm gừ một tiếng rồi lúi vào trong ngõ nhỏ.

Du Tùng chạy chậm men theo con ngõ nhỏ, thở hơi gấp, mồ hôi chảy ra, nhưng cả người đều khoan khoái.

Về đến nhà trọ, mất đúng bốn mươi phút.

* * * * *

Du Tùng dùng mười phút để tắm rửa, thu dọn hành lý, đúng sáu giờ ra cửa.

Vì anh phối hợp, nên mọi người xuất phát đúng giờ.

Lão Hồ lái xe một vòng trong nội thành Lệ Giang, Dư Nam quay đầu hỏi: "Bữa sáng mọi người muốn ăn gì?"

Trương Thạc đang ngáp: "Có những gì vậy?"

Dư Nam nói: "Mi thịt thái sợi, bánh cuộn nướng, bún." Cô ngẫm nghĩ: "Còn bán cả sữa đậu nành và bánh quẩy."

"Mi thịt thái sợi đi, không biết có gì ngon, chúng ta ăn thử xem?" Trương Thạc xán người đến gần Du Tùng hỏi: "Anh Du, được không?"

Du Tùng không kén chọn: "Được."

Chương Khải Tuệ và Thạch Minh bên cạnh cũng không có ý kiến.

Mọi người nhất trí, lão Hồ bẻ lái, rẽ vào một con phố nhỏ, rồi qua mấy chỗ rẽ nữa thì dừng xe lại.

Là một quán ăn sáng rất bình thường, mặt tiền không lớn, cũng không quá sạch sẽ, trước cửa đông đúc khách ngồi.

Không còn chỗ trống, có người ngồi xồm bên vệ đường, bung bát, gấp mì, cho vào mồm.

Dư Nam nói: "Đổi sang chỗ khác nhé?"

Du Tùng châm thuốc, nheo mắt: "Không cần, chờ một lúc đi."

Mùi hương xung quanh xông vào mũi, trong đám đông có thanh niên ăn mặc chỉnh tề, có bác gái mặc đồ ngủ, có ông cụ cầm lồng chim, có cả chị gái dắt theo con nhỏ.

Bát mì sợi nóng hôi bốc khói nghi ngút, mọi người ăn mà mồ hôi mướt trán.

Đứng được năm phút, Chương Khải Tuệ tỉnh mắt nhanh tay hô: "Này, này, bên kia, bên kia..."

Có một bàn vừa ăn xong, cô nàng chạy trước đến chiếm chỗ.

Ông chủ thu dọn qua loa, dùng giẻ lau xong, trên bàn vẫn còn loang loáng mỡ.

Chương Khải Tuệ lấy khăn ướt lau lại lần nữa, Trương Thạc giục cọt cô ấy: "Sao cầu kỳ thế, cô cũng đâu gặm bàn."

Qua mấy ngày họ đã thân với nhau, nói chuyện cũng không cần rào trước đón sau.

Chương Khải Tuệ ném khăn giấy vào ngực anh ta, "Đáng ghét, anh mới gặm bàn ấy."

Thạch Minh kéo cô lại, nói nhỏ: "Ăn thôi mà, đừng ồn ào."

Dur Nam nói với ông chủ: "Năm bát mì thịt thái sợi." Cô nhìn thực đơn trên tường: "Thêm một bát bún đậu phụ nữa."

Chương Khải Tuệ hỏi: "Chị Dur, chị không ăn mì sợi sao?"

Dur Nam nói: "Hôm nay muốn ăn bún."

Đang giờ ăn sáng, khách lại đông, chờ khoảng mười phút, mì sợi mới được bung lên.

Mì thịt thái sợi được làm từ thịt lợn chân giò và mì sợi.

Thịt lợn hầm nhừ, dùng than ninh cho đến khi cháy (sau đó cạo hết lớp màu vàng bên ngoài và rửa sạch), rồi cho thịt và nước dùng vào nồi đất đun chín. Chờ sau khi nguội, quét một lớp tương lên thịt, cho dầu vào nồi chảo cho đến khi thịt màu vàng óng.

Cuối cùng cho thịt và nước dùng vào mì.

Thịt ngon không mỡ, sợi mì mềm dai, nước dùng đậm đà.

Là món ngon đặc sản Văn Nam.

Trương Thạch ăn quên trời quên đất, miệng nhai nhồm nhoàm thành tiếng.

Thạch Minh gấp thịt sang cho Chương Khải Tuệ, cô ấy cau mày, Thạch Minh nói: "Buổi sáng ăn nhiều một chút không sao, phải tiêu hao cho cả một ngày."

Chương Khải Tuệ cong môi, cúi đầu tiếp tục ăn.

Ngược lại Du Tùng thông thả ung dung, anh cầm thìa gắp mấy cái, nhìn Dur Nam qua đuôi mắt: "Ăn ngon không?"

Dur Nam không ngẩng đầu: "Ngon."

Ngồi giữa hai người là lão Hồ.

Du Tùng hỏi: "Bên trên là gì vậy?"

"Rau cải, lạc."

Du Tùng nói: "Cái màu trắng ấy."

Dur Nam nguyền anh một cái: "Đậu phụ."

Lão Hồ bị ép ở giữa, đứng ngồi không yên.

Bầu không khí giữa hai người rất đặc biệt.

Du Tùng lại hỏi: "Có vị gì?"

"...." Dur Nam: "Tôi gọi anh một bát nhé?"

"Không cần." Du Tùng nói: "Cho tôi nếm thử của cô."

Dur Nam: "..."

Miếng đậu phụ bị cô chậm rãi dầm vớ: "... Cũng không ngon đến thế đâu."

Du Tùng buồn cười bởi hành động này của cô, bật cười thành tiếng, bắt đầu vui đầu ăn bát của mình, chỉ mấy thìa mà cái bát đã thấy đáy.

Ăn xong thì lên đường.

Quãng đường từ Lệ Giang đến hồ Lô Cô phải mất bảy tám tiếng đồng hồ.

Mọi người vốn định ngủ bù, nhưng đường xá rất tệ, dọc đường xóc nảy. Có nơi địa hình còn hiểm trở, có nơi còn bị sạt núi.

Lão Hồ lái xe vô cùng chuyên tâm, cẩn thận tránh đất đá lấn xuống.

Xe đi rất chậm, chạy quanh co trên đường núi.

Một bên là núi, một bên là sông Kim Sa.

Trong núi cao sừng sững bỗng nhiên xuất hiện một màu xanh biêng biếc, nước lũ lên giữa hè, dòng sông gào thét, tầm nhìn rộng lớn hào hùng.

Đường núi rất hẹp, không có hàng rào bảo vệ, khiến người đi cảm thấy nguy hiểm trùng trùng.

Đây là một trải nghiệm vừa kích thích lại vừa mạo hiểm.

Cửa sổ xe được mở ra, gió mát từ bốn phía ủa vào.

Có mùi hương của rừng núi, mùi hương của cây xanh, và cả mùi hương của nước sông.

Họ đi về phía trước. Nơi rừng sâu núi thẳm có nhà ở.

Trong khe núi xanh mơn mẫm, lác đác vài ngôi nhà màu trắng. Trên dãy núi chạy dài phía xa xa, không biết là mây, hay sương mù, hay là khói bếp, treo lơ lửng từ trên nóc mái nhà đến nửa sườn núi.

Phong cảnh như phông theo trong tranh.

Dần dần, đường đẹp hơn, dễ đi hơn lúc trước rất nhiều.

Lúc này, vẻ uể oải của mọi người biến mất gần hết, tinh thần ai cũng tràn trề.

Dư Nam nhận đúng lúc này giới thiệu cho họ.

Cô tựa vào lưng ghế, quay đầu ra, nói sơ qua những điểm tham quan, đặc sản địa phương và phong tục tập quán của người Mosuo ở hồ Lô Cô.

Chương Khải Tuệ rất có hứng thú với tục "tẩu hôn", bảo Dư Nam nói kỹ hơn.

Dư Nam nói: "Người dân tộc Mosuo thường tổ chức đêm hội lửa trại ở hội trường rộng lớn, mọi người nhảy múa tung bừng, nếu đàn ông nhìn thấy cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng, sẽ tiến lên kéo tay cô gái đó đồng thời chạm vào lòng bàn tay đối phương, nếu hai người đều có thiện cảm với nhau, bên nữ sẽ nói với bên nam chỗ ở của mình, đến đêm, người đàn ông sẽ phải trèo cửa sổ vào, ngủ với cô gái ấy. Ngày hôm sau, người đàn ông phải rời đi trước khi trời chưa sáng, không được để người khác phát hiện."

Chương Khải Tuệ ngạc nhiên than: "Người Mosuo đều "thoáng" vậy sao?"

Dư Nam cười cười: "Đối với chế độ "một vợ một chồng" mà Trung Quốc khởi xướng thì," Cô nhún vai: "... Quả là khó bề tưởng tượng."

"Đệch..." Trương Thạc cảm thán, "Đúng là phúc lợi của đàn ông ha!"

Dư Tùng cười: "Dù sao đã đến đây rồi, hay là cậu đi cảm nhận thử xem."

Trương Thạc cười ha ha ngô nghê, xoa tay, làm như thật sự nóng lòng muốn thử.

Dư Nam nói: "Lúc đến anh sẽ không suy nghĩ thế nữa."

Trương Thạc hỏi: "Tại sao?"

Dư Nam cười không đáp.

Lúc này, Thạch Minh hỏi: "Vậy bọn họ có tiếp tục mối quan hệ này không? Sẽ lấy nhau chứ?"

"Có lẽ thế." Dư Nam nói: "Nhưng, người Mosuo là dân tộc duy nhất duy trì thị tộc mẫu hệ, con cái từ nhỏ do mẹ, bà ngoại, cậu nuôi dưỡng, thậm chí có người mẹ còn không biết bố con mình là ai, bố ruột không cần có trách nhiệm nuôi dưỡng con cái. Đương nhiên, đàn ông ở đây không chỉ có một người phụ nữ trong đời, còn phụ nữ cũng không chỉ có một người chồng."

Trương Thạc "đệch" thêm tiếng nữa: "Quả thật quá "hạnh phúc" (1) rồi."

Dư Nam cười, không nói đúng sai.

Chương Khải Tuệ lờm anh ta một cái: "Nếu tất cả mọi người đều nghĩ như anh, thì nếp sống xã hội này bại hoại hết cả."

Trương Thạc không vui: "Này, này, nói ai đấy, ai bại hoại."

"Ngoài anh ra còn ai."

Trương Thạc phản bác lại: "Tôi cũng chỉ nói mà thôi, nhân phẩm tôi tốt trăm phần trăm đấy nhé."

Hai người ngồi hai bên Thạch Minh mà cãi nhau.

Trương Thạc nói: "Được rồi, được rồi, Thạch Minh nhà cô tốt."

"Câu này anh nói còn đúng, Thạch Minh nhà chúng tôi đẹp trai, có học vấn, hơn nữa còn có trách nhiệm."

Nói xong, cô nàng kéo vai Thạch Minh lắc mấy cái, Thạch Minh cung chiều vò đầu cô ấy.

Dư Nam nghe hai người đầu vô mồm, nhếch môi, ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt Du Tùng.

Người đó đang hứng thú đánh giá cô, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, cánh tay tùy ý gác lên cửa kính ô tô, làn khói xám theo gió bay về phía sau, rồi nhanh chóng tan biến.

Dư Nam nói: "Anh có thể thử xem."

"Thử cái gì?"

"Tẩu hôn."

"Thử với ai?"

"Mấy cô gái dân tộc Mosuo."

Du Tùng nhớ tới vẻ nóng lòng muốn thử của Trương Thạc vừa rồi, cười một tiếng: "Tôi thích những cô gái đậm chất nữ tính."

"Còn kén chọn nữa à?" Cô nói: "Gần đây không phải anh đang động..."

Nói được một nửa, Dư Nam kịp thời ngậm miệng lại, nhìn vào quan hệ hai người, có một số lời không thể thoải mái nói ra.

Du Tùng rít một hơi thuốc, đôi mắt đen tuyền bất giác hơi nheo lại: "Động gì?"

"Không có gì."

Cô quay người đi, chợt nghe thấy câu: "Động tình?"

Dư Nam oán thầm trong lòng, còn hơn thế nhiều, cô muốn đốp một câu "động dục" nhưng nhịn lại.

Một lúc sau, phía sau lại nói: "Ông đây thích quang minh chính đại." Chứ không phải nửa đêm trèo cửa sổ, mèo mả gà đồng.

* * * * *

Trên đường cười cười nói nói, thời gian trôi qua cũng không quá khó khăn.

Vùng phụ cận này không có khu dịch vụ, buổi trưa họ đến một nhà vườn (2) do một thôn dân mở gần đấy ăn cơm.

Màu sắc món ăn không thể gọi là đẹp đẽ, nhưng món ngó sen chua cay lại cực kỳ kích thích vị giác.

Ăn được một nửa, Du Tùng chợt nhớ tới cái gì, gọi ông chủ ra hỏi: "Có bún đậu phụ mặn không?"

Dư Nam ngẩng phắt đầu lên.

Du Tùng nghiêng đầu, không nhìn cô.

Ông chủ nói: "Ồ đây, đều là những món mặn."

Du Tùng nói: "Thế thôi vậy."

"Nhưng..."

"Hừm?"

"Nhưng, buổi sáng còn thừa một bát, nếu vậy tôi đun nóng cho cậu nhé? Bún chắc không còn ngon nữa."

Du Tùng nói: "Cảm ơn, đun nóng cho tôi."

Ông chủ xoay người về nhà bếp. Du Tùng bung bát lên, tiếp tục lừa cơm. Ngó sen chua cay bị anh nhai rôm rộp.

Trương Thạc tranh thủ ngẩng đầu lên: "Giữa trưa rồi, ăn mấy đồ ăn vặt đấy làm gì?"

Du Tùng đáp: "Ăn thử."

Không phải chờ quá lâu, ông chủ bưng một cái bát lớn lên.

Bên trong khối bốc nghi ngút, bún hơi nát, nước dùng không nhiều, điểm xuyết vài cọng hành, không có rau cải và lạc.

Nhưng đậu phụ mặn bên trên vừa đủ, hai miếng đậu lớn trắng nõn xếp chồng trên sợi bún, tạo thành chóp, giống như ngọn núi tuyết nhỏ.

Ông chủ nói: "Bát này tôi không lấy tiền, coi như là tặng."

Du Tùng nói cảm ơn, dùng thìa múc đậu lên.

Rung ra rung rinh, nõn nà óng ánh.

Cho vào môi, trượt xuống dưới, đầu lưỡi liếm nhẹ một cái, toàn bộ đều hết sạch, vào đến cổ họng, đầu lưỡi vẫn còn vương lại mùi hương, hơi ngọt, mang theo mùi đậu.

Anh nghe thấy bên cạnh có người hỏi: "Có ngon không?"

Anh đáp: "Ngon lắm."

"Cái gì ngon?"

Du Tùng ăn thêm miếng nữa: "... Đậu phụ."

Dư Nam không nói nữa.

Nhưng anh hỏi: "Muốn ném thử không?"

Cuộc đối thoại như rất quen thuộc.

Bầu không khí kỳ lạ.

Trương Thạc giả bộ gầy còm, lén lút ngước mắt lên từ trong bát.

Cô không tiếp lời, Trương Thạc thử nói: "Hay để em ném thử?"

Du Tùng: "Cút."

Dư Nam bật cười thành tiếng, là nụ cười rất nhẹ nhàng, điềm nhiên.

Gió mát làm chuông gió bên cửa sổ lay động, tiếng chuông lanh canh nhảy múa cùng với gió, tạo thành giai điệu trong trẻo vui tai.

Gió đang thổi, thanh âm rất dễ nghe, tiếng cười, cười chuông gió.

* * * * *

Ăn xong cơm trưa, chặng đường còn khoảng bốn tiếng nữa.

Quãng đường còn lại bằng phẳng, có thể ngủ một giấc.

Bốn giờ chiều, xe vào khu vực phong cảnh hồ Lô Cô.

Dư Nam đi mua vé, Du Tùng xuống xe hút thuốc.

Qua cửa khu phong cảnh, tháp thoáng nhìn thấy hồ nước, bầu trời trong xanh, xanh không nhìn thấy đường chân trời, mây rất cao, giống như những bông liễu trôi lơ lửng trên bầu trời, những dãy núi xanh biếc xung quanh ôm trọn hồ nước nơi đây vào lòng.

Dư Nam mua vé về thì phát hiện anh đang hút thuốc.

Cô cũng dứt khoát ra ngoài vận động gân cốt.

Đầu ngón tay Du Tùng kẹp điếu thuốc, khom người, nhưng không hút, bên trên đã có một đoạn tàn thuốc.

Anh nửa dựa vào cửa xe, nhìn về phía xa xa, trong đôi mắt đen tuyền phản chiếu sắc màu của thiên nhiên.

Du Tùng nói: "Nơi này đẹp thật."

Ánh mắt Dư Nam rơi trên người anh, Du Tùng vẫn không nhìn cô, ngón tay hơi cử động một cái, tàn thuốc bay vào trong gió.

Cả quãng đường này, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh bình luận một câu như thế.

(1) Nguyên gốc ở đây là 太性福. 性福 (tính phúc) là chỉ cuộc sống tình dục. Từ này đọc gần giống với hạnh phúc nên dễ gây hiểu lầm

(2) Nguyên gốc là Nông gia lạc (农家乐): Một hình thức du lịch ở nông thôn, về với thiên nhiên.

Mốc: Hôm nay là sinh nhật mình nên mình bung xõa 4c luôn =)))

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mốc dịch

Lão Hồ đưa mọi người tới khu thắng cảnh rồi lái xe đi.

Dư Nam đã đặt phòng ở nhà trọ trên bán đảo Lý Cách từ trước, đi vào mùa du lịch, bên đó gần như chật kín khách.

Không còn cách nào khác, đành phải liên lạc với một nhà trọ thuộc một thôn hẻo lánh, thôn không nổi tiếng, nhưng điều kiện phòng ở khá thoải mái.

Trước đây Dư Nam đã đưa khách đến đây một lần, ông chủ nhà trọ là người Mosuo, hơn năm mươi tuổi, rất hiếu khách.

Khi họ đến, không có sẵn nơi ở cho hướng dẫn viên du lịch, lần này họ lấy căn phòng ba gian.

Điều kiện ngủ nghỉ nơi này không bằng Lệ Giang, nhưng được cái xây gần hồ, nhìn bên ngoài cửa sổ chính là bầu trời xanh thăm kè bên hồ nước, phóng tầm nhìn về phía xa là dãy núi Nữ Thần.

Đi vào lúc thời tiết đẹp, qua cửa sổ chạm đất trong căn phòng còn có thể trực tiếp nhìn thấy mặt trời mọc.

Sắp xếp xong chỗ ở thì đã đến bốn giờ chiều, Dư Nam dặn dò mọi người cất hành lý rồi đến thôn Ni Trại dạo một vòng.

Họ tập trung ở cửa nhà trọ, Du Tùng mãi không thấy xuống.

Hỏi Trương Thạc, anh ta nói anh đang tắm.

Dư Nam không nói gì, để những người khác đi dạo xung quanh, còn mình đứng ở cửa chờ anh.

Hai mươi phút sau, Du Tùng đi xuống với tinh thần sáng khoái, Dư Nam để ý anh đã thay quần áo khác, áo phông rộng rãi màu sáng và quần thể thao màu đen.

Lần đầu thấy anh mặc màu sáng, da thịt dưới lớp quần áo càng thêm chắc nịch đen bóng.

Trên tóc anh vẫn còn vương mấy giọt nước, đôi mắt mơ màng, như được phủ một lớp hơi sương.

Anh đi tới, Dư Nam chau mày nhìn thời gian.

Du Tùng nói: "Xin lỗi, lại không phối hợp với cô."

Nhưng ngữ khí lại rất thản nhiên.

Dư Nam xoay người: "Đi thôi."

Đến thôn Ni Trại cần phải ngồi thuyền, bên bờ là hàng dài thuyền máng heo (1), phía trên là những cô gái Mosuo cầm cây sào.

Bọn họ chọn một chiếc thuyền rồi đi lên.

Cô gái Mosuo biết nói tiếng phổ thông, tính cách vô cùng phóng khoáng, chèo đến giữa hồ, cô bắt đầu cất cao giọng hát.

Từng con thuyền máng heo, có xuôi có ngược, cây sào phá vỡ mặt hồ bình yên không gợn sóng, ngay cả bóng bầu trời xanh biếc và dãy núi xa xa đều trở nên mơ hồ.

Các thuyền đều do những cô gái Mosuo cầm sào, giọng hát trong trẻo vang vọng khắp khe núi.

Trương Thạc "mất không kịp nhìn hết", sắp đến gần Du Tùng nói: "Em cuối cùng cũng hiểu hướng dẫn viên Dư nói "Lúc đến đây sẽ không suy nghĩ thế nữa" là sao rồi."

Nét mặt Du Tùng đã hiểu ra, nhưng vẫn cố tình hỏi: "Nghĩa là sao?"

Trương Thạc cảm thán lắc đầu, cuối cùng thốt ra bốn chữ "không thể chơi nổi."

Du Tùng cười hừ một tiếng.

Trương Thạc chặc lưỡi, lẩm bẩm: "Quá dữ."

Do sự khác biệt về ẩm thực phong tục, nên phụ nữ dân tộc Mosuo vạm vỡ hơn người Hán, hơn nữa hầu hết đều khá cao. Sau bao năm tháng rèn giũa trên khí hậu cao nguyên, da thịt đều thô ráp khô nứt, gò má đỏ au.

Vì vậy những cô gái ở đây mang vẻ đẹp dịu dàng trầm kín thiếu đi sự nữ tính.

Du Tùng nghe anh ta nói, ánh mắt bất giác rơi xuống người Dư Nam, anh ngồi ở đuôi thuyền, cô ngồi chệch đầu thuyền, ở giữa ngăn cách bởi Chương Khải Tuệ và Thạch Minh.

Tầm mắt anh chạm đến càn cỏ mảnh khảnh, chiếc cằm nhỏ bé và cái trán tròn bóng.

Dù so sánh với Chương Khải Tuệ phía trước, hay cô gái người Mosuo phía sau, cô vẫn hết sức tinh tế và nổi bật.

Du Tùng đánh giá từ trên xuống dưới, cuối cùng đối diện với đôi mắt trong veo, dưới hồ nước thấp thoáng ánh mắt ấy lạnh lùng rõ ràng.

Cô rút cuộc nhận ra anh đang nhìn mình chằm chằm, tròn mắt một cái, quay đầu nhìn mặt hồ.

Du Tùng bật cười, cũng không nhìn cô nữa.

Thôn Ni Trại yên tĩnh hơn bán đảo Lý Cách, dân cư sống gần bờ hồ, không có những quán hàng rong lộn xộn, thiếu đi hơi thở thương mại, càng thích hợp để thả lỏng đầu óc.

Nơi này có một địa điểm nổi tiếng tên "Cây Tình Nhân", khi đến họ nhìn thấy cô dâu chú rể chụp ảnh cưới gần đấy.

Chương Khải Tuệ vui mừng hơn hồ chạy đến góp vui, tiện tay kéo Trương Thạc đến giúp họ chụp ảnh.

Du Tùng đi về tảng đá phía sau, ngồi xuống, từ trong khoang mũi phát ra một tiếng "hừ".

Dư Nam đứng bên cạnh anh: "Sao thế?"

Du Tùng nói: "Khó hiểu thật."

Ánh mắt Dư Nam men theo, Thạch Minh ôm Chương Khải Tuệ đứng giữa hai cây tình nhân, cười rạng rỡ.

"Anh nói họ à?"

Du Tùng lấy một điều thuốc ra châm, "Hai cái cây còi cọc, có gì hay mà chụp."

Dư Nam nói: "Những cây mọc bên hồ này, đa số đều có đôi có cặp, giống như đôi tình nhân dựa vào nhau mà sống, đến đây chụp ảnh vì để xin một điểm tốt. Không còn bơ vơ, hoạn nạn cùng chịu, tương thân tương ái, trọn đời trọn kiếp."

"Cô tin à?"

Cô trả lời lấy lệ: "Có hi vọng cũng tốt mà."

Không còn bơ vơ, hoạn nạn cùng chịu, tương thân tương ái, trọn đời trọn kiếp.

Thỉnh cầu quá xa xỉ, cô không tin.

Du Tùng liếc mắt nhìn cô, quái gờ nói: "Bà chị gốc à, nhìn không ra cô vẫn còn ngây thơ vậy."

Dur Nam nói: "Thứ anh chưa nhìn ra nhiều lắm."

Du Tùng nhếch môi: "Còn gì nữa?"

"Đâu liên quan tới anh."

"Chưa chắc."

"Đừng nói mớ."

Du Tùng nhìn cô một lúc lâu, ngón tay kẹp điều thuốc chỉ vào cô, quay đầu không nói chuyện nữa, hai người im lặng nhìn ba người phía xa xa.

Du Tùng nói: "Hai cái cây đó không lớn nổi nữa nhĩ?"

Dur Nam nhìn anh, ánh mắt nghi ngờ.

Nhưng Du Tùng không giải thích.

Thôn Ni Trại không lớn, mất không nhiều thời gian đã tham quan xong.

Mặt trời xuống núi, ánh chiều tà đỏ như lửa chiếu xuống mặt hồ phẳng lặng, tựa từng đoạn gấm màu vàng kim.

Một con thuyền phá vỡ mặt hồ, cô đơn chiếc bóng, lay động trong vùng nước mênh mông, bỗng nhiên về lên cảnh sắc thiên nhiên hoàn mỹ.

Bữa tối họ quay về bán đảo Lý Cách giải quyết.

Dur Nam trung cầu ý kiến mọi người.

Chương Khải Tuệ muốn ăn bún gà địa phương, Trương Thạc nhất quyết muốn ăn lẩu đặc sản.

Hai người tranh cãi không ngớt, không ai chịu nhường ai.

Nét mặt Dur Nam lạnh lùng, ôm cánh tay trầm mặc không góp lời.

Du Tùng dụi thuốc đứng dậy, giọng nói như mang theo tức giận: "Àm ỉ cái mẹ gì, ăn thịt nướng."

Rồi anh đi trước.

Sau vài giây im lặng, Trương Thạc đuổi theo: "Hay, ý kiến hay, thịt nướng cũng ngon, dạo này chưa ăn."

Chương Khải Tuệ, Thạch Minh: "..."

* * * * *

Dur Nam đưa họ đến nhà ông chú tên Trại Ban ăn heo sữa nướng.

Gia đình Trại Ban sống ở "nhà tổ mẫu" (2), ông ta và mẹ, em gái cùng sống với nhau, ngoài ra còn có đứa cháu trai ba tuổi.

Đây là một gia đình dân tộc Mosuo điển hình. Mỗi chỗ trong nhà được trang trí hoa văn nhỏ bé, thể hiện rõ bản sắc dân tộc, đồng thời cũng mang đến cảm giác thân bí không dễ nhận ra.

Du Tùng gọi heo sữa nướng, thịt tảng (3), cải trắng nướng thịt mỡ heo và một phần cá ướp chua rán.

Dur Nam định gọi thêm, Trại Ban dựng ngón trỏ ngắt lời cô: "Vẫn như cũ, khoai tây nấu nấm, bánh mạch đắng nhĩ."

Dur Nam cười: "Vẫn là chú hiểu cháu nhất... À, đúng rồi, thêm một bình Tô Lý Mã (4)."

Trại Ban đi ra sau chuẩn bị, Dur Nam nói: "Tô Lý Mã là rượu "tẩu hôn", trước khi chàng trai chủ động đều phải uống tăng thêm can đảm, lát nữa chúng ta ném thử xem."

Sự không vui vừa rồi sớm đã tan biến hết, du lịch bên ngoài đều phải vui vẻ, không ai sẽ vì chuyện nhỏ mà tính toán chi li, tự làm mình mất hứng.

Chương Khải Tuệ chớp mắt: "Chỉ có con trai mới được uống sao? Em cũng muốn ném thử."

Thạch Minh hỏi: "Chị Dur, rượu này độ cồn có cao không?"

Dur Nam lắc đầu: "Đây là loại rượu lúa mì thanh khoa (5), vị thanh ngọt, độ cồn không cao, con gái cũng có thể uống."

Trương Thạc nói: "Đã uống thì phải mạnh chứ, nhẹ hều thì cảm nhận được gì?"

Du Tùng giang rộng hai chân, dựa người vào lưng ghế: "Đừng uống, không tìm nổi cửa đâu."

Trương Thạc khoe khoang: "Em chưa từng nhé."

"Hay là muốn trực tiếp trèo cửa sổ."

Mọi người đều bật cười, bầu không khí dịu đi rất nhiều.

Thời gian đợi thức ăn khá lâu, heo sữa phải nướng tại chỗ, chờ món ăn lên đủ cũng là chuyện của nửa tiếng sau.

Tất cả vui vẻ ngấu nghiến, vui đầu ăn thịt.

Giữa chừng Trại Ban lên mời rượu.

Họ mời ông ngồi cùng bàn. Trại Ban chất phác nhiệt tình, cũng không từ chối, nhanh chóng lấy một cái ghế tới để ngồi.

Ông giải thích cho mọi người lịch sử văn hóa người Mosuo, cấu tạo và ý nghĩa "nhà tổ mẫu".

Qua chính trải nghiệm của bản thân chủ nhà, câu chuyện trở nên chân thật hơn, cảm nhận khác hẳn khi Dư Nam nói.

Trại Ban kể, có thể nói chính xác, trong làng, ông ta đã "tẩu hôn" với khoảng bốn mươi năm mươi cô gái người Mosuo, con trai con gái ruột cũng phải đến năm sáu đứa.

Trương Thạc kinh ngạc đến rớt cằm, lẩm bầm lẩm bầm: "Bốc phét."

Dù là khoác lác hay không, nhưng cũng là một con số giật mình. Khái niệm cuộc sống của bọn họ là tự do không gò bó, đối với tình cảm luôn tùy tiện và phóng khoáng.

Sau khi Trại Ban đi, Trương Thạc vẫn đang xoắn xuýt, anh ta chép miệng, chua xót nói: "Chả trách ông ta gầy như que củi, eo cong lưng còng."

Chương Khải Tuệ mù mờ hỏi: "Tại sao?"

"Phòng the quá độ, tinh lực hao tổn nghiêm trọng, cho nên già sớm."

Chương Khải Tuệ hừ mạnh hai tiếng, sắc mặt dần phiếm đỏ.

Thạch Minh không vui nói: "Không thể nói thế được, cơ thể bọn họ do lao động nặng nhọc, nên lão hóa sớm cũng điều bình thường."

Trương Thạc vô cùng đồng ý: "Tẩu hôn đúng thuộc lao động nặng nhọc."

Thạch Minh: "..."

Mọi người thảo luận rất sôi nổi, Dư Nam dường như là người ngoài cuộc, cô cầm đĩa gấp nắm, ngẩng đầu lên, một ánh mắt đang dừng trên người cô.

Du Tùng hầu như không lên tiếng.

Cô chau mày: "Đủ chưa?"

Du Tùng nhai thành tiếng to: "Hừm?"

"Anh nhìn gì?"

"Nhìn cô."

Dư Nam lờm anh một cái: "Đẹp không?"

"Xấu mù."

Dư Nam: "... Ông nội nhà anh."

Trương Thạc vụng trộm ngẩng đầu. Lại nữa rồi.

Du Tùng nói: "Heo sữa nướng ngon lắm."

"Ngon thì anh ăn đi."

"Cô không nướng à?"

"Cảm ơn, không cần."

Dư Nam cúi đầu, bên kia không nói gì.

Lúc này, một thứ xù xì bỗng nhiên chạm vào môi cô, mang theo hơi nóng hôi hổi. Đồng thời, cái mùi như da thịt bị nướng cháy xộc vào mũi, trực tiếp xông thẳng lên não cô.

Heo sữa đã được Trại Ban chặt nhỏ, lớp da khô nứt, còn cả xương đặt trong khay.

Dư Tùng gấp miếng thịt chân trước đặt bên miệng Dư Nam, đôi đũa hơi đẩy về phía trước: "Ném thử xem?"

Thịt heo vẫn còn mùi vừa mới nướng xong dán lên môi cô.

Máu cả người Dư Nam như đông cứng lại, con sóng trong dạ dày sắp phá thành xông ra.

Cô nhanh chóng lấy tay che miệng, "ọe" một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Chiếc ghế phía sau đổ nhào, phát ra tiếng vang dội.

* * * * *

Dư Nam suýt nữa nôn cả dạ dày ra, cô quỳ bên bồn cầu trong nhà vệ sinh, những thứ đã tiêu hóa lúc trước bị cô cho ra hết, sau đó vẫn còn nôn khan, trong dạ dày không còn thứ gì, chỉ nôn ra được mật xanh mật vàng.

Chương Khải Tuệ hoảng sợ chạy theo sau, ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ vào lưng Dư Nam: "Chị Dư, chị không sao chứ?"

Dư Nam không còn sức trả lời, xua tay, lại "ọe" thêm hai tiếng.

"Em lấy cho chị ít nước nhé?"

Dư Nam khẽ lắc đầu, huyết thái dương đập thành thạch, chân mềm oặt, đầu nặng trĩu.

"... Kéo tôi dậy."

Chương Khải Tuệ ôm hai vai cô đỡ cô đứng dậy.

Cô lao đảo đến bồn rửa tay, vốc ít nước lên miệng.

Khuôn mặt trong gương tái xanh không sức sống. Khóe mắt đỏ quạch, nổi đầy tơ máu, trên mặt còn vương những giọt nước trong suốt li ti.

Cô lại cúi người xuống rửa mặt, dùng ngón tay chà xát đôi môi, ngón tay trắng bệch, dùng lực rất mạnh.

Chương Khải Tuệ sợ hãi, giọng nói nức nở: "Chị Dư, đừng rửa nữa, sắp rách da rồi."

Dư Nam nghe không vào tai, động tác máy móc, mang theo sự cố chấp cứng đầu.

Một lực mạnh ôm lấy cô, ép cô đứng thẳng.

Cầm chặt tay cô.

Dư Nam "ssh" một tiếng, tự động thả tay xuống.

"Đi lấy chai nước."

Chương Khải Tuệ đáp vâng, chạy ra ngoài.

Dư Tùng xoay người cô lại. "Sao thế?"

Hết chương 11

(1) Thuyền máng heo hay còn gọi là thuyền độc mộc, người Mosuo gọi là "Nhật cổ", là một trong những đặc sắc ở hồ Lô Cô.

(2) Nhà tổ mẫu: nhà mà người Mosuo ở gọi là "nhà tổ mẫu" (Trong tiếng Mosuo "tổ mẫu" mang ý nghĩa là "lớn"). Nhà tổ mẫu có hai cái cột chống đỡ, gọi là cột "nam" và "nữ", thể hiện nam nữ bình đẳng, cột "nam" và cột "nữ" bắt buộc phải lấy từ một cái cây, cột "nữ" là gốc cây, cột "nam" là thân cây, tượng trưng "nữ gốc nam ngọn".

(3) *Thịt tảng (坵坵肉)*: một món ăn của dân tộc Di (Trung Quốc), trong tiếng Di gọi là "Ô sắc sắc cươc" có nghĩa là từng miếng thịt heo. Sở dĩ gọi là "thịt tảng" vì mỗi miếng thịt nặng khoảng một hai lạng. (Tên món ăn do người dịch dịch).

(4) *Tô Lý Mã* là loại rượu ngon truyền thống của dân tộc Mosuo, *Phổ Mễ* (Trung Quốc)

(5) *Lúa mì thanh khoa*: giống lúa trồng ở vùng Tây Tạng, Thanh Đảo, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Mốc dịch

Hai tay Du Tùng siết chặt cánh tay cô, chân Dư Nam bủn rủn trượt xuống.

Anh mạnh mẽ nâng cô lên, ánh mắt dán chặt vào Dư Nam, không bỏ qua bất cứ nét mặt nào của cô.

Anh hỏi cô: "Sao vậy?"

Đại não Dư Nam vẫn còn đang hỗn loạn, không trả lời câu hỏi của anh.

Trong mắt Du Tùng u ám, anh thử thăm dò: "Không phải cô..."

Lực bàn tay anh không nhẹ chút nào, Dư Nam cảm thấy cánh tay mình sắp bị anh bẻ gãy.

Cô bỗng dung nổi cáu, chửi thề một câu "f***", dùng sức gạt tay anh ra: "Mẹ nó, anh đừng tự biên tự diễn."

* * * * *

Bầu không khí ban đêm ở hồ Lô Cô vô cùng trong lành, dù là buổi tối, nhưng vẫn được trải một màu xanh sậm sâu thẳm, trầm tĩnh và hướng nội.

Bầu trời mở rộng lồng ngực rộng lớn ôm cả mặt đất bao la và con người nhỏ bé vào lòng.

Ánh trăng chỉ lộ ra hình lưỡi liềm nhỏ xíu, nhưng những ngôi sao lấp lánh lóe sáng, giống như đèn lồng ngày tết rực rỡ tươi đẹp, tinh nghịch nháy mắt.

Bầu trời sao mang theo sức mạnh thần bí, tâm trạng trở nên tĩnh lặng, ôn hòa.

Dư Nam cuối cùng cũng tỉnh táo lại, không khí trong lành khiến đại não cô trở về hoạt động bình thường.

Hai người không ai trở về bàn ăn.

Sân sau nhà Trại Ban có một con dốc nhỏ bằng đất cao nửa người, Dư Nam ngồi trên dốc, Du Tùng đứng bên cạnh.

Xung quanh rất yên tĩnh, cũng rất tối, không có hồ nước, bên ngoài bức tường rào chỉ có bầu trời và biển sao mệnh mang.

Một tiếng "tách" vang lên, chùm sáng yếu ớt lóe lên ở khóe mắt cô.

Sau đó một làn khói xám bay tới trước mắt.

Dư Nam nói: "Anh không thể ngừng phá hoại bầu không khí được à?"

Du Tùng nhả ra một vòng khói: "Đổi lại là công ty du lịch khác, cô đã bị khiếu nại tám trăm sáu mươi lần rồi."

Dư Nam nhìn anh bằng nửa con mắt: "Anh nói tôi chửi anh?"

Du Tùng chán nản: "Cô nói đấy."

Cô tổng cộng mắng anh hai lần, một lần anh đánh úp vào đầu cô (xem lại chương 6), một lần anh khiến cô nôn đến ruột gan đứt đoạn.

Bị chửi là còn nhẹ đấy.

Dur Nam nói: "Là lỗi của anh, phải xin lỗi trước mới phải."

Đuôi mắt Du Tùng quét qua cô: "Hai chữ "xin lỗi" viết thế nào cơ?"

"Anh chưa học tiểu học à?"

"Chưa." Du Tùng lấy điện thoại ra chụp khuôn mặt cô: "Trong lòng chửi thầm tôi mấy trăm lần rồi nhỉ."

Dur Nam vẫn cứng miệng: "Không hề."

Anh lại hỏi: "Sao lại bị nôn?"

Lúc này Dur Nam dễ chịu hơn nhiều: "Dù sao cũng không như anh nghĩ đâu nhé."

"Không thích ăn thịt à?"

Dur Nam mím môi, trả lời qua quýt: "Không ngủ nghỉ điều độ thôi."

Du Tùng nhìn cô, dưới ánh trăng cô ôm gối ngồi chỗ ấy, cuộn tròn thành cục bột nho nhỏ.

Cô rũ mắt, anh không nhìn thấy ánh sáng trong mắt cô.

Một lát sau, Dur Nam kim lòng không đành quay lại nhìn anh: "Có gì buồn cười lắm à?"

Anh thu lại khóe môi, búng tàn thuốc: "Nhớ đến một cô bé con thôi."

Dur Nam không tiếp lời, anh nói: "Cô bé nhà hàng xóm."

"...À."

Du Tùng ngồi xổm xuống bên cạnh cô, trên gò đất cao hơn Dur Nam.

Khụy tay anh tùy tiện để trên đầu gối, lưng hơi cong, rít một hơi thuốc rồi lại nhả ra, "Con bé ấy giống hệt cô, không thích ăn thịt."

"Trùng hợp ghê."

"Nhưng còn nghiêm trọng hơn cả cô, chỉ cần bữa cơm có thịt, nó sẽ không động đũa, thà rằng bị đói còn hơn."

"Vậy thật nghiêm trọng."

"Vì vậy, bố con bé không biết đã đánh nó bao nhiêu lần."

Dur Nam giờ chai nước khoáng uống mấy ngụm: "Có lẽ có nguyên nhân."

"Có lẽ thế." Du Tùng nói: "Chưa kịp hỏi cô bé ấy."

Dur Nam lơ đãng hỏi: "Sau đó thì sao?"

Du Tùng hơi hột trả lời: "Lạc mất rồi."

Điều thuốc trên ngón tay anh đã cháy hết, chấm đỏ tàn thuốc gãy xuống, rơi vào thế giới tối đen. Cuối cùng Dur Nam thích ứng được với bóng tối, nhưng chỉ có thể nhìn rõ đường nét của anh.

Bóng tối sẽ khiến người ta trở nên yếu đuối, có những lời, lúc bình thường, chắc chắn anh sẽ không nói.

Dur Nam tưởng rằng cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc, nhưng trong màn đêm vang lên tiếng nói mơ hồ...

"Là tôi làm lạc mắt."

* * * * *

Vốn buổi tối vẫn còn chương trình đêm hội lửa trại, nhưng do Dur Nam không khỏe, nên chuyển sang ngày mai.

Ra khỏi nhà ông chú Trại Ban, mọi người giã lên màn đêm trở về nhà trọ.

Dur Nam cảm thấy áy náy, dù gì cô cũng là hướng dẫn viên, chuyện người khác phải chiều theo thời gian của cô chưa từng xảy ra.

Chương Khải Tuệ khoác tay cô: "Chị Dur, đêm hội lửa trại đi vào ngày mai cũng thế, hơn nữa, đi cả một ngày đường em cũng hơi mệt rồi."

Sự hiểu chuyện lúc này của cô nàng làm Dư Nam rất cảm kích.

Chương Khải Tuệ nói quá lên: "Lúc nãy chị làm em sợ chết luôn, tay cứ vịn vào nhau, gọi thế nào cũng không đáp, em tưởng chị gặp phải thứ gì ghê tởm cơ." Nói xong, cô nàng lên liếc Du Tùng, ánh mắt "hồng nàn tình cảm": "May mà anh Du đến, nếu không em không biết phải làm sao nữa."

Dư Nam ngược mắt nhìn Du Tùng, tay anh đang nghịch chiếc bật lửa, miệng cắn điều thuốc, không châm, cười như không cười nhìn cô.

Khác một trời một vực với người lúc nãy.

Du Tùng nói: "Thứ ghê tởm nhìn thấy cô ta còn phải chạy."

Dư Nam đáp lại: "Vậy điểm tốt của tôi cũng lớn lắm đấy."

Du Tùng bật cười: "Cô còn tự hào được à."

Dư Nam không thèm để ý đến anh, lờ mờ một cái trong bóng đêm, nói với Chương Khải Tuệ: "Không sao, chắc do dạo này không ngủ ngon."

Chương Khải Tuệ nói: "Sức khỏe chị quá yếu, phải tập thể dục nhiều vào."

Nói đến tập thể dục, Trương Thạc lập tức vênh tai nghe, lùi về phía sau hai bước.

"Tôi nói này, hướng dẫn viên Dư, nếu không ngày mai chúng ta chạy bộ buổi sáng nhé, tôi sẽ dạy cô phương pháp tập luyện, mấy bài tập aerobic, tập lâu dài có thể giúp nâng cao sức..."

"Câu hỏi là?" Du Tùng lạnh lùng ngắt lời anh ta.

Trong lòng Trương Thạc hựt hẫng, mặt không đổi sắc nói tiếp: "... có thể nâng cao sức đề kháng. Về mặt thể thao anh Du giỏi hơn tôi, ngày mai vừa hay để anh ấy dạy cô."

Du Tùng không lên tiếng.

Nhưng Dư Nam xua tay: "Chạy bộ thì thôi, thà tôi ngủ thêm còn hơn."

Chương Khải Tuệ kéo cánh tay Trương Thạc: "Ngày mai anh chị chạy bộ buổi sáng sao? Em đi với, mấy ngày nay ăn nhiều, béo thêm mấy cân mỡ rồi." Cô nàng nhìn họ: "Anh là quán quân tán thủ mà, vừa hay dạy em luôn."

Đại não Trương Thạc ngừng mất mấy giây, suýt nữa thì quên danh hiệu Du Tùng gán cho anh ta.

"À... biết tán thủ."

Chương Khải Tuệ vỗ tay: "Hay quá, vậy quyết định thế nhé."

Thạch Minh vội kéo cô ấy lại: "Hôm nào em cũng không thích dậy sớm, ngủ nhiều một chút, đừng ra ngoài."

Cô ấy bĩu môi một cái: "Anh thích thì ngủ đi, đừng đi theo em"

Mọi người về phòng của mình, chưa đến chín giờ, Du Tùng lên giường nằm một lúc, chuyển kênh ti vi mấy lần đều là kênh địa phương, nghe không hiểu.

Trương Thạc vừa mới tắm xong, định nhảy lên giường chơi game.

Bụng Du Tùng kêu rột rột, bữa tối bị Dư Nam cắt ngang nên chưa ăn gì, hỏi Trương Thạc: "Có gì ăn không?"

"Có." Trương Thạc tiện tay vớt mấy túi nilon lên giường anh.

"Chỉ có cái này à?" Trong túi đựng hai quả dưa, một đồng măng cụt và một nải chuối.

Chuối đã chín lốm đốm đen.

"Ừ, chỉ còn thừa lại mấy thứ đó thôi."

Du Tùng lại hỏi: "Ổ xã Bản Kiều mua được gì không?"

"À, đất lắm."

Du Tùng lật đi lật lại, rồi vớt trở về: "Túi quả tỳ bà đâu?"

Trương Thạc tiện tay lột vỏ một quả chuối: "Không biết."

Du Tùng đứng dậy: "Đi, đi ăn đêm."

Bữa tối Trương Thạc đã ăn khá no: "Em không đói."

"Tôi đói."

"Em vừa tắm xong."

"Về tắm lại."

Anh đã mở cửa ra ngoài: "Nhanh lên, tôi đứng ngoài chờ cậu."

Trương Thạc: "..."

Hồ Lô Cô không giống Lệ Giang đêm đêm rộn rã, nhưng cũng không đến mức quá im ắng, vẫn có một vài quán ăn chưa đóng cửa, khách khứa lác đác, không quá quạnh quẽ.

Hai người vào một thôn nhỏ tìm quán cơm, gọi mấy món mặn bình thường, tùy tiện ăn mấy miếng, lấp đầy bụng.

Trương Thạc nghịch điện thoại, chợt nghĩ tới gì đó, hỏi: "Lữ Xương Dân đã gọi điện thoại đến chưa?"

"Chưa."

"Cháu nó chứ sao vậy không biết, rốt cuộc gã có thành ý hợp tác không?"

Du Tùng không ngẩng đầu lên: "Sau lưng gã chắc có mấy đội xây dựng đang tranh giành mảnh đất này."

"Vậy chúng ta..."

"Tình thế bất buộc." Anh ngừng lại: "Trước mắt chỉ có thể dựa vào điểm này xây dựng mối quan hệ với gã."

Trương Thạc buột miệng nói: "Năm đó lỗi sai không phải ở anh, nếu không..."

Anh ta chưa nói xong, Du Tùng dùng ánh mắt cảnh cáo, Trương Thạc lập tức đổi chủ đề: "Hiện giờ Lữ Xương Dân cũng coi như ông lớn bất động sản, gã sẽ không làm mấy vụ mua bán tâng tận lương tâm đấy chứ?"

Du Tùng gầy com: "Không biết được."

Hai người ăn xong trở về nhà trọ, gặp Thạch Minh và Chương Khải Tuệ trước cửa phòng.

Họ cũng mới từ bên ngoài về, trong tay Thạch Minh xách một hộp đóng gói sẵn.

Trương Thạc gọi hai người lại: "Đêm rồi, hai người còn đi đâu vậy?"

Chương Khải Tuệ mừng rỡ gọi "anh Du", rồi mới trả lời câu hỏi của Trương Thạc: "Em và Thạch Minh đi tản bộ ven hồ, các anh cũng ra ngoài à?"

Cô nàng tính nghịch kéo dài âm cuối, ngón tay xoay vòng quanh hai người.

Trương Thạc âm thầm lùi lại một bước, "ừm" một tiếng: "Đâu có thành thoi bằng hai người, chúng tôi đi ăn cơm."

"Bữa tối các anh ăn không no sao?"

"Ừ, anh Du ăn chưa no."

Chương Khải Tuệ quay đầu toan nói gì đó với Du Tùng, anh hất cằm, hỏi trước: "Cái gì thế?"

Thạch Minh phản ứng lại, giờ cái hộp đóng gói sẵn trong tay lên: "Chúng em thuận tiện mua cho chị Dư ít cháo, chị ấy tối nay chưa ăn gì mà."

Ngón tay Du Tùng chạm vào chóp mũi, không nói gì.

Trương Thạc nói thêm hai câu nữa với họ, Du Tùng không kiên nhẫn thế, đi vào phòng trước.

Trương Thạc nhanh chóng đuổi theo, Chương Khải Tuệ ở phía sau gọi: "Nói rồi đấy nhé, năm rưỡi sáng mai, bọn em đợi anh đấy."

Hai người bên đó đã đóng cửa.

Trương Thạc nhìn sắc mặt Du Tùng, thử thăm dò: "Giữa anh và hướng dẫn viên Du đã phát triển thế nào rồi?"

"Chẳng thế nào cả."

Trương Thạc thờ dãi: "Em đã nói rồi, người phụ nữ này không dễ chơi đâu."

Du Tùng hừ lạnh: "Hiện giờ kết luận vẫn còn sớm quá đấy."

Trương Thạc lẩm bẩm: "Em vừa phát hiện ra, anh có máu M (1) đấy." Anh ta cởi áo phông: "Nhiều con gái chủ động theo đuổi thế cơ mà!"

Du Tùng nằm trên giường, hừ một cái.

Trương Thạc lại nói: "Anh cũng phải sử dụng đủ cả rắn cả mềm, nhìn Thạch Minh kia, chu đáo thế chứ, còn mua cháo cho hướng dẫn viên Dư."

Du Tùng gối tay sau đầu, bắt chéo hai chân, liếc anh ta một cái: "Còn cần cậu dạy à?" Một phút sau lại như nói cho mình nghe: "Nhưng lại không đúng đối tượng."

* * * * *

Dư Nam đang ngủ mê mết trong phòng, nghe thấy tiếng chuông cửa thì xuống giường, đầu óc hoa lên.

Cô vịn vào mặt tường, đợi "bông tuyết" trước mắt tan đi, mới bước ra mở cửa.

Hai người mang đồ ăn tới cho cô, Dư Nam hơi ngạc nhiên, càng thêm ấm lòng.

Cô mở rộng cánh cửa: "Vào ngồi một lát đi."

Chương Khải Tuệ bước chân sảo vào, dạo quanh phòng một vòng, phát hiện ra ở đây và phòng mình không có gì khác nhau.

Dư Nam ra hiệu cho Thạch Minh ngồi ở sofa, cô ngồi trên giường, đặt cháo họ mua cho lên tủ thấp.

Thạch Minh nói: "Chị Dư, cháo này em không cho hải sản, chỉ có rau cải, nên rất thanh đạm, chị ăn một chút đi."

Dư Nam mở nắp, mùi cháo tỏa ra bốn phía: "Cảm ơn."

Chương Khải Tuệ ngồi xuống bên cạnh Thạch Minh: "Thạch Minh nhà em chu đáo lắm, hai bọn em ra ngoài tản bộ, mua cháo là anh ấy nghĩ ra."

Dư Nam dùng thìa nhựa ăn múc một thìa cháo nhỏ, quan sát hai người, cuối cùng nở nụ cười.

Chương Khải Tuệ bối rối: "Chị Dư cười gì vậy?"

Dư Nam hỏi: "Hai người bên nhau mấy năm rồi?"

Chương Khải Tuệ đáp: "Hơn một năm rồi ạ, em không nhớ rõ nữa."

Thạch Minh nhắc nhở: "Một năm ba tháng rưỡi."

"Hai người quen nhau thế nào?"

Chương Khải Tuệ nói: "Công ty anh ấy đến trường em tuyển dụng dịp hè, anh ấy bên quản lý nhân sự tuyển dụng em. Lúc mới đến công ty em không biết gì cả, anh ấy lên giúp đỡ em rất nhiều. Sau đó, khai giảng em xin nghỉ việc, anh ấy thường đến trường tìm em, cứ thế chúng em bên nhau."

Cô nàng kể lại rất thân nhiên, nhưng Thạch Minh xấu hổ vò đầu.

"Cô chưa tốt nghiệp à?"

"Chưa ạ, còn một năm nữa."

Dư Nam gật đầu, chậm rãi ăn cháo.

Từng hạt gạo óng ánh mềm dẻo, nóng hổi, ăn vào dạ dày rất dễ chịu, cả người đều ấm lên theo.

Ánh mắt cô không biết tại sao rơi xuống người Thạch Minh, vóc dáng cậu ta gầy không được gọi là cường tráng, dưới kính mắt không gọng là ánh mắt chân thành kiên định. Hiền lành, chu đáo, là một người đàn ông rất biết săn sóc bạn gái.

Thạch Minh bị nhìn đến sợ hãi, Dư Nam cười cười, nhẹ nhàng nói: "Thật ra tôi có một em trai, bằng tuổi cậu."

Thạch Minh không biết cô muốn nói gì, nên không tiếp lời.

Cô lại nói: "Cùng ngày sinh với cậu."

Thạch Minh mở to mắt: "Thật ư? Vậy thì trùng hợp quá, đều thuộc chòm sao Cự Giải."

Dur Nam mỉm cười: "Đúng vậy, chúng tôi là chị em song sinh."

Chương Khải Tuệ "a" một tiếng: "Sinh đôi trai gái rất hiếm đấy nhé, phần lớn là do trong nhà có gen di truyền."

Dur Nam gật đầu: "Mẹ và cậu tôi cũng là chị em sinh đôi."

Thạch Minh bỗng nhiên nhớ ra một vấn đề: "Vậy... vậy ngày hôm đó cũng chính là sinh nhật chị?"

Chương Khải Tuệ chớp chớp mắt, cũng phản ứng lại: "... Chúng em ăn mất bánh gato của chị rồi!"

Dur Nam cười ha ha, tâm trạng bất chợt trở nên rất tốt: "Hai người đừng có trung về mặt này, căng thẳng như thế làm gì, sinh nhật cùng nhau không phải rất vui sao."

Chương Khải Tuệ thề lưỡi, hỏi: "Vậy em trai chị đâu?"

Bát cháo trên bàn bị Dur Nam đảo đến lạnh ngắt: "Không còn nữa."

Hai người sững sờ, ngược lại Dur Nam thản nhiên: "Không sao, đã là chuyện rất lâu trước đây rồi."

Cô bùng bát lên, khoe môi cong lên thành một góc dịu dàng: "Nếu nó vẫn còn sống, có lẽ giống các em, đi học, làm việc, yêu đương, sống cuộc sống vô lo vô nghĩ."

Hết chương 12

(1) M (Masochistic): Xu hướng thích bị ngược đãi. Ngược lại là S (Sadism) thích ngược đãi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Mốc dịch

Năm rưỡi sáng hôm sau, Chương Khải Tuệ thật sự dậy chạy bộ với họ.

Cô nàng chờ sẵn trong sân nhỏ trước cửa, mặc bộ thể thao màu hồng phấn, tóc mai được kẹp trên đỉnh đầu, nhìn kĩ có thể thấy gương mặt trang điểm nhẹ, trong sắc trời lơ mờ tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Cả người toát ra sức sống tuổi trẻ và xinh đẹp.

Trương Thạc lẩm bẩm trong miệng, đi tới hỏi: "Thạch Minh nhà cô đâu?"

Chương Khải Tuệ nói: "Anh ấy vẫn đang ngủ, em đã đặt báo thức rồi."

Du Tùng không có hứng thú tán gẫu với hai người họ, cũng không nói gì, chạy ra ngoài trước.

Du Tùng mặc áo ba lỗ và quần đùi thể thao, để lộ cánh tay săn chắc, eo hơi lõm, cặp đùi trắng kiêu căng thẳng tắp, khi chạy mang theo gió mạnh tới, xông ra ngoài, tràn ngập sức mạnh nguyên sơ, giống như con báo khó thuần phục.

Người đàn ông như thế, liệu có mấy người phụ nữ kháng cự được, nó hoàn toàn xuất phát từ sức hấp dẫn khác phái của bản năng.

Chương Khải Tuệ nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của anh, cắn môi.

Trương Thạc đi được mấy bước, quay đầu gọi: "Có đi không?"

"À."

Thể chất của Chương Khải Tuệ rất kém, tốc độ chạy chậm, Trương Thạc chỉ cần đi bộ cũng đuổi kịp cô, anh vượt qua, bắt đầu đi lắt léo.

Bóng lưng trước mặt đã trở thành một chấm đen nhỏ, hòa vào núi và sông.

Cô dần dần chậm lại, thở hổn hển: "Anh Du không đợi chúng ta sao?"

"Tốc độ của cô như ốc sên bò vậy, đủ cho anh ấy chạy mười vòng."

Chương Khải Tuệ bĩu môi: "Hôm qua anh còn nói anh ấy giỏi chạy bộ, để anh ấy dạy tôi."

Trương Thạc cuối cùng cũng nhìn ra đầu mối, châm chọc: "Hôm qua cô còn bảo tôi dạy cô tán thủ đấy."

* * * * *

Sáng sớm ở hồ Lô Cô sương mù rất dày, trong không khí được bao phủ bởi hơi nước li ti, cây cối bụi cỏ ven đường được làn nước trong lành gội rửa, một màu xanh đến say lòng.

Trên mặt hồ đã có thuyền đi đánh cá, một bác gái người Mosuo vừa kéo lưới vừa thét to, giọng nói vang vọng khắp hẻm núi.

Trên đường thính thoảng có ông cụ gánh hàng đi qua.

Cửa hàng xung quanh cũng đã mở cửa.

Cuộc sống của người dân nơi đây hăng hái hơn, tràn đầy sức sống hơn so với Lệ Giang.

Du Tùng chạy với tốc độ thường ngày, chạy chậm nửa tiếng, sau đó quay người đi về.

Vốn định chạy xong thì cùng đi ăn sáng với Trương Thạc, nhưng hiện giờ mỗi người một hướng, Du Tùng không chờ anh ta, một mình về nhà trọ trước.

Anh đi vào sân, tiện mắt liếc nhìn núi Nữ Thần phía xa xa, hôm nay trời âm u, cả ngọn núi đắm chìm trong âm đạm, chỉ trên đỉnh núi được che phủ bởi quảng sáng màu đỏ mỏng manh.

Không ngắm được mặt trời mọc.

Du Tùng tình cờ gặp Dư Nam ở hành lang.

Tối qua Dư Nam ở gian phòng giữa, Du Tùng và Trương Thạc ở bên trái, gần cửa ra vào. Chương Khải Tuệ và Thạch Minh ở bên phải, chệch bên trong cùng.

Cô từ trong phòng chạy ra. Thạch Minh vẫn ở trong phòng, còn Chương Khải Tuệ đi chạy với Trương Thạc vẫn chưa thấy về.

Dư Nam chỉ mặc một chiếc váy ngủ, màu trắng sữa, kiểu hai dây, chất vải tơ bóng, dài che qua hông.

Hai chân thon thả, trắng sáng trong hành lang lơ mờ.

Cô khoanh hai tay trước ngực, đóng cửa, quay người, thì chạm phải tầm mắt Du Tùng.

Ánh sáng nằm sau lưng người ấy, ngũ quan anh ẩn nấp trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt, nhưng ngửi thấy mùi hương đặc biệt thoang thoảng đâu đây.

Cánh tay Dư Nam càng khép lại chặt hơn, đi về phía trước hai bước.

Dép lê đi trên hành lang trống trải tạo thành tiếng "loẹt quẹt", ánh mắt Du Tùng tia xuống dưới.

Chân cô đi đôi dép cỡ lớn chất lượng kém của nhà trọ, mười đầu ngón chân ướt mà xinh xắn lộ ra ngoài, chạm đến viền dép.

Làn da ở chân trắng hơn trên người một chút.

Dư Nam khách sáo chào hỏi: "Đi tập thể dục à?"

Ánh mắt Du Tùng vẫn như cũ, bàn chân hơi co cụm vào.

Đứng một lát, thấy Du Tùng không hề có ý định trả lời, Dư Nam định về phòng.

Du Tùng nói: "Nhà cô nghèo đến mức đấy à?"

Dư Nam không hiểu: "Gi cơ?"

Anh hất cằm: "Nghèo đến nỗi thiếu vải mặc."

Giọng điệu Du Tùng không có gì tốt đẹp, không đứng đi kiếm chuyện. Dư Nam không có hơi đâu nói chuyện tào lao với anh, mở cửa vào phòng.

Lúc mở cửa, chợt có giọng nói từ sau lưng cất lên: "Không ngờ, cúp đẹp đấy." (Cúp ở đây là cúp ngực)

Bước chân Dư Nam khựng lại, cô ngẫm nghĩ một lát mới hiểu ra, xoay người mỉm cười với anh: "Cúp nào cơ?"

Ánh mắt Du Tùng giấu cợt, không nói gì, đáp án bụng bảo dạ hiểu.

"Cúp này..." Dư Nam nói: "Cũng tạm được."

Du Tùng "ồ" một tiếng, chỉ vào cô: "Quả thật dễ hài lòng nhì."

Dư Nam nói: "Biết đủ lúc nào cũng vui mà."

Cuối cùng Du Tùng quét mắt một cái, bước vào phòng trước cô.

Lực kéo cửa của Du Tùng hơi mạnh, làm bức tường bằng gỗ rung lên mấy cái.

Trương Thạc nằm sấp trên giường ăn bánh bao thì bị nghẹn, anh ta vỗ ngực: "Làm em giật mình."

Du Tùng sừng sốt: "Sao cậu lại về?"

Trương Thạc vút một cái túi lên giường anh: "À, mua bữa sáng cho anh."

"Không phải hai người đi sau sao?"

Trương Thạc nói: "Cô nàng chạy mấy bước thì bị phản ứng cao nguyên, về phòng trước. Em thuận tiện đi mua bánh bao, nhân thập cẩm đấy, mau ăn đi."

Du Tùng ngồi lên giường: "Cô ta vẫn luôn trong phòng à?"

"Ài?"

"Chương Khải Tuệ."

Du Tùng cắn bánh bao, ậm ờ đáp: "Ừ, em đưa cô nàng về."

Du Tùng suy nghĩ trong đầu rồi nói: "Đã uống thuốc chưa?"

"Chắc là uống rồi, Thạch Minh gõ cửa phòng hướng dẫn viên Dư, hướng dẫn viên Dư đưa cậu ta..." Trương Thạc nhìn anh: "Không đúng, mắc mớ gì mà anh quan tâm Chương Khải Tuệ thế?"

Du Tùng chửi thề một câu, đứng dậy tắm rửa.

Trương Thạc vẫn lăm nhăm sau lưng: "Là cấp dưới cũng là bạn tốt, với tư cách bạn bè em nhắc nhở anh, người ta đã có bạn trai. Dù anh cũng gọi là có tiền, cũng là chủ thầu giấu tài, nhưng những việc không đạo đức ấy... Á, đừng đánh đòn đánh, bánh bao của em.."

* * * * *

Tám giờ sáng, bắt đầu hành trình ngày hôm nay.

Buổi sáng sẽ leo núi Nữ Thần để ngắm toàn cảnh hồ Lô Cô, buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, có thể đạp xe dạo quanh đảo hoặc thuê thuyền đi ngắm hồ, buổi tối thì đốt lửa trại.

Chương Khải Tuệ bị phản ứng cao nguyên vừa mới ngủ thiếp đi, đương nhiên Thạch Minh ở bên cạnh cô ấy, vì vậy chuyến đi buổi sáng chỉ có ba người.

Chuyến buổi sáng như chưa từng xảy ra, hai người vẫn rất bình tĩnh khi đi cùng nhau.

Đến núi Nữ Thần vẫn phải ngồi thuyền, họ tùy tiện tìm một cái, không phải là cô gái hôm qua.

Mọi người lục tục lên thuyền, Trương Thạc phía sau kêu lên đầy tội tệ: "Tôi quên mang điện thoại rồi."

Dư Nam cau mày, toan xuống thuyền: "Mau đi lấy đi, chúng tôi chờ anh."

Trương Thạc nói: "Đừng đừng, hai người cứ đi trước, tôi đi lấy không mất nhiều thời gian đâu, lát nữa lên núi tìm mọi người."

Dư Nam nói: "Anh chưa từng đến đây, không dễ tìm, để chúng tôi chờ anh thì hơn."

Trương Thạc đứng trên bờ ngăn cô lại, "Hai người đi trước đi, tôi còn bận việc khác nữa." Nói xong, anh ta vẫy tay với cô gái Mosuo, ra hiệu cho thuyền

đi.

Du Tùng đã ngồi yên trên đầu thuyền, thấy Trương Thạc lén nháy mắt, anh hừ một tiếng khinh thường.

Dư Nam hết cách, đành phải ngồi xuống, dặn dò: "Vậy nhớ gọi điện nhé."

Chiếc thuyền nhỏ lắc lư, chậm chậm rời bờ.

Màu nước trong hồ Lô Cô thay đổi theo thời tiết. Trời quang mây tạnh, mặt hồ là một màu xanh trong vắt. Sáng sớm trời âm u, mặt hồ tăm tối, càng nhìn càng thấy sâu xa nặng nề.

Dường như cô gái người Mosuo không bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh, vẫn cất cao tiếng hát.

Làn điệu dân ca mềm mại du dương như có sức quyến rũ khiến cả thế giới phải yên lặng.

Cùng với thời tiết này càng tăng thêm vẻ hoang vu cho nơi đây.

"Này." Anh gọi cô.

Dư Nam nhìn mặt hồ.

"Dư Nam." Du Tùng gọi thẳng tên cô ra.

Hàng mi của cô chớp nhẹ một cái, một tay chống cằm, quay đầu lại: "Chuyện gì?"

"Ngồi xa thế làm gì? Lại gần đây."

Cô ngồi ở đuôi thuyền, vừa đứng chỗ hôm qua.

Du Tùng thấy cô không nhúc nhích, đứng lên, chủ động đi đến giữa thuyền, thân thuyền lắc lư theo mỗi bước chân của anh. Dư Nam không nhịn nổi nữa ngẩng đầu nhìn anh một cái.

"Sao chọn chỗ thông minh thế? Thuyền này nhỏ, anh đi qua đi lại là lật đấy."

Du Tùng ngồi ở giữa, nở nụ cười: "Tôi không chịu nổi cứ thích đi qua đi lại đấy."

Dư Nam nhìn anh bằng nửa con mắt: "Vô vị."

Hai người ngồi đối diện với nhau, Dư Nam khép chân lại, rút về trước người. Chân Du Tùng dài, anh dặt rộng chân, thu hết nửa người của cô vào bên trong.

Du Tùng đá chân vào cô: "Mới tí tuổi đầu, đã thích ghi thù rồi hả?"

Dư Nam làm lơ.

"Nói chuyện với cô nhé?"

"Nói gì?"

Du Tùng hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi?"

Dư Nam: "..."

Du Tùng lại dùng chân đá một cái: "Nói đi, bao nhiêu tuổi?"

Dư Nam co chân lại, hết kiên nhẫn trả lời: "Hai tư."

"Khá nhỏ nhì... đã có người yêu chưa?"

Dư Nam khựng lại, quay đầu, ánh mắt trong sáng: "Anh nên hỏi đã yêu mấy người rồi."

Du Tùng nhìn cô: "Được, vậy đã yêu mấy người rồi?"

Dư Nam đáp: "Nhiều lắm, không nhớ nữa."

Du Tùng sờ trán: "Bây giờ có không?"

Dư Nam nhìn anh, khoảng cách hai người rất gần, cô thấp thoáng nhìn thấy cái bóng bé xíu của mình trong đôi mắt đen tuyền ấy.

Cô trả lời: "Không."

Trong nắng sớm có sương mù, nước hồ dập dờn.

Cho đến lúc xuống thuyền, hai người vẫn giữ nguyên tư thế của mình, cột nhà liếc nhìn nhau, nhưng không hề có hành động quá trớn. Không ai hỏi, cũng không ai trả lời.

Dur Nam nhìn mặt nước, Du Tùng nhìn cô.

Xuống thuyền sau đó ngồi cáp treo.

Du Tùng hỏi: "Không có đường khác à?"

"Có."

"Vậy đổi đi."

"Phải trèo núi."

"Thế thì trèo."

"Được, mình anh trèo."

Dur Nam vút lại câu đấy, một mình đi về phía cáp treo.

Cáp treo ở núi Nữ Thần không bằng ở núi tuyết Ngọc Long, núi không cao, nên hai người phải ngồi cáp treo lộ thiên, thiết bị cực kỳ sơ sài.

Không biết có phải do nguyên nhân thời tiết, mà du khách hôm nay không nhiều.

Du Tùng từ lúc lên cáp treo luôn im lặng, ánh mắt tập trung vào một điểm trong hư không, không biết đang nghĩ gì.

Dur Nam nghiêng đầu nhìn anh, gương mặt nghiêm nghị ngăm đen vậy mà hơi tái trắng, bờ môi khô khốc, nứt toác.

Hình như Dur Nam đã hiểu ra, "Anh có chứng sợ độ cao à?"

Du Tùng lờm cô qua khóe mắt.

Dur Nam nhớ tới hôm trên núi tuyết Ngọc Long, môi anh tím tái, đầu đầy mồ hôi, không nhìn ra ngoài cửa sổ mà chỉ nhìn cô chăm chăm, chứng sợ độ cao cộng thêm phản ứng cao nguyên, vì vậy mới chảy máu cam.

Cô dùng khuỷu tay đập vào anh: "Nhưng lần này không có bình oxy."

Du Tùng gần như cứng người lại.

Dur Nam châm chọc anh: "Sẽ không chảy máu cam đâu nhĩ."

Gò má Du Tùng hơi động, đầu răng cắn trên môi chứng tỏ anh đang cực kì nhẫn nhịn.

Dur Nam cong khóe môi, tâm trạng bỗng nhiên hả hê.

Dù là người mạnh mẽ cường tráng thế nào, đều có nhược điểm.

Du Tùng cũng không ngoại lệ.

Dur Nam hỏi: "Cần khăn giấy không?"

Du Tùng chợt nắm lấy cổ tay cô, hơi dùng sức, nghiêng răng hàm: "Dur Nam, con mẹ nó đừng có quá đắc ý."

Dur Nam cười cười, để mặc anh nắm, cũng không giãy dụa.

Dưới chân núi vách đá dựng đứng, mây không chạm được xuống tận cùng.

Họ treo lơ lửng giữa bốn bề mênh mông, ôm trong lòng không khí hư vô, không nắm chặt được thứ gì, chỉ chạm vào được sợi tóc bị gió thổi tung.

Du Tùng siết tay chặt hơn, cổ tay Dur Nam nhói đau vì sưng to, đầu ngón tay ửng máu, cô thử nắm lại, nhưng nhận ra hoàn toàn không làm gì được.

Dur Nam quay đầu lại nhìn, làn gió nhẹ cuốn tóc anh lên, nhẹ nhàng tung bay. Anh rũ mắt, mí mắt hơi run, dường như mang theo sự bồn chồn. Gương

mặt nghiêng nghiêng cương nghị tuấn tú ấy hiện ra vẻ yếu ớt không dễ nhận ra.

Dur Nam nghĩ, hóa ra, anh cũng có thứ dễ sợ.

* * * * *

Xuống cáp treo, sắc mặt Du Tùng đã trắng bệch.

Dur Nam hả giận, vặn mở chai nước: "Này, uống một chút đi."

Du Tùng không khách sáo, trực tiếp uống cạn cả chai.

Dur Nam nhét chai rỗng vào trong túi, nói đùa: "Anh lớn từng này rồi mà vẫn sợ độ cao à?"

Du Tùng không bắt chuyện, móc hộp thuốc lá trong túi quần ra.

Dur Nam cười một tiếng, hai người tiếp tục đi lên trên, anh đi vào trong.

Du Tùng rút một hơi thuốc, tinh thần cuối cùng cũng thả lỏng: "Cô có sợ gì không?"

"Không." Dur Nam cúi đầu nhìn cổ tay, bên trên có một vết màu đỏ, do Du Tùng vừa rồi để lại: "Anh đừng dùng sức thế chứ."

Sắc mặt Du Tùng dần trở lại bình thường, anh nhìn cô, kéo cổ tay cô qua: "Để tôi xem."

Dur Nam rút tay về.

Du Tùng giữ chặt, vân vân: "Đỏ rồi."

Dur Nam hừ một tiếng, bỗng nhiên anh thấp giọng nói: "Có thể mạnh hơn nữa đấy."

Anh nhẹ nhàng kéo cô lại gần, đầu thuốc chỉ cách gò má cô một centimet, hít một hơi, làn da nóng bỏng.

Ngón tay anh kẹp điều thuốc, làn khói như bay vào vành tai cô...

"Nếu không thì thử xem?"

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Mốc đích

"Còn có thể mạnh hơn nữa, có muốn thử không?"

Trong lòng Dur Nam mắng thầm tám đời tổ tông nhà anh.

Con người không thể quá mềm lòng, vừa mới xuống cáp treo đã chứng nào tật nấy.

Sao anh ta không sợ đến mức chết luôn cho rồi đi?

Dur Nam tách từng ngón tay anh ra, nhếch mép cười gượng: "Được, phải thử chứ, lát nữa anh vẫn còn sống thì nói tiếp nhé."

Phía trước là những con đường lát gỗ nối tiếp, chỗ để tay không chắc chắn, bốn phía xung quanh nguy hiểm.

Du Tùng sai bước theo sau: "Sao, muốn giết người diệt khẩu à?"

Dur Nam nói: "Không cần tôi ra tay, cáp treo xuống núi còn kích thích hơn nhiều, nhất định sẽ cho anh chết sung sướng."

Du Tùng hứng thú: "Chết sung sướng? Cách chết này tôi thích."

Dư Nam bước nhanh qua anh: "Có gan xuống núi đã thì hăng nói thích."

Du Tùng nheo mắt lại: "Cô đừng khích tôi."

Hai mươi phút sau, hai người leo đến sân ngắm cảnh trên đỉnh núi, toàn cảnh hồ Lô Cô hiện ra trước mắt.

Gió nhẹ thổi tan những đám mây đen, mặt trời ló dạng, những tia nắng nhẹ nhàng tung tẩy rơi xuống, khung cảnh trước mắt lập tức thay đổi.

Trời xanh, mây trắng, toàn bộ dãy núi soi bóng xuống mặt hồ, mặt nước trong veo như chiếc gương không gợn sóng. Tay nghề điều luyện của thiên nhiên đã ban tặng cho con người "chiếc gương trời xanh" của chốn hư ảo.

Sau khi sương khói tan trời trong xanh, tâm trạng vốn đã mất bỗng trở nên xúc động.

Du khách khắp mọi phía chen nhau đi lên, nhanh chóng chật cứng cả một góc núi.

Dư Nam nhìn Du Tùng: "Có muốn lên tháp hương không?"

Trên đỉnh núi có miếu thờ Nữ Thần và động Nữ Thần.

Ánh mắt Du Tùng lướt tới.

"Có thể cầu được gì?"

Dư Nam nói: "Hạnh phúc bình an, mưa thuận gió hòa, hôn nhân mỹ mãn."

Du Tùng quay lại nhìn cô: "Có tác dụng không?"

Dư Nam nói: "Chỉ là một lời gửi gắm thôi."

Du Tùng cong khóe môi: "Tôi có bệnh à? Gửi gắm vào một tảng đá."

Dư Nam chau mày: "Đây là vị thần người Mosuo thờ cúng, dù anh không tin cũng đừng nói linh tinh."

Du Tùng nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười, anh nói: "Cái tôi muốn quá xa xỉ."

Quá xa xỉ, cho nên thần linh không nghe thấy được.

Dư Nam không nói gì, một lúc sau, Du Tùng chợt hỏi: "Có thể cầu cái khác không?"

Cô lờm anh một cái: "Anh không tin cơ mà?" Rồi nhìn anh: "Anh muốn cầu điều gì?"

Du Tùng không nói, mà lấy một tờ tiền trong túi quần ra, đưa cho cô: "Đi mua hương đi."

Dư Nam: "..."

* * * * *

Từ miếu thờ Nữ Thần trở về sân ngắm cảnh, Du Tùng tìm một tảng đá phía sau để ngồi xuống.

Ánh nắng gay gắt, chói chang không mở được mắt, Du Tùng nheo mắt lại, chầm một liều thuốc.

Khi sắp hút xong thuốc, anh hỏi: "Còn nước không?"

Dư Nam đáp: "Không."

Du Tùng hást cằm: "Cái ba lô đằng sau là gì thế?"

Dư Nam rút một chai nước khoáng Nongfu Spring đã mở nắp ở mặt bên ba lô ra.

Cô nói: "Chai này tôi uống rồi."

Du Tùng nhìn cô trong giây lát: "Chê tôi à?"

Dư Nam trả lời: "Sợ anh chê tôi thôi."

Du Tùng nói: "Tôi không chê."

Dư Nam giả bộ không nghe thấy, không đưa cho anh.

Du Tùng dụi tắt điếu thuốc, cúi đầu, bóng hình của cô lắc lư trước mặt anh, cách mũi chân anh chỉ vài centimet, dưới ánh nắng chói chang có thể nhìn thấy những lông măng nhỏ li ti bên gáy cô.

Du Tùng đón nắng nhìn cô: "Giới thiệu về ngọn núi này đi."

Dư Nam ngẩn người, giới thiệu: "Núi Nữ Thần Cách Mẩu còn gọi là núi Sư Tử, địa thế núi hùng vĩ nguy nga, tựa lưng vào vùng đất rộng lớn. Người Mosuo đã thần hóa núi Nữ Thần, coi nơi đây là hóa thân của phái nữ, lập đền thờ cúng, ngày hai mươi lăm tháng bảy âm lịch hàng năm trở thành ngày lễ long trọng, đã có lịch sử hơn nghìn năm..."

"Nói điểm khác đi."

Dư Nam nhìn anh một cái: "Trong truyền thuyết, tiên nữ Cách Mẩu xinh đẹp tuyệt trần, thường cùng với các nam thần tiên khác đến hồ này chơi đùa, cho đến khi trời sắp hừng sáng mới bay về phương bắc. Một ngày, các nam thần chờ đợi rất lâu, nữ thần Cách Mẩu mới lững thững tới, nhưng vừa mới tắm tại hồ tiên với nhau thì trời lại sắp sáng, họ cũng không về được. Thế là Cách Mẩu bèn hóa thành núi thần, nằm ngang bên bờ hồ Lô Cô, các nam thần tiên bất chước vây xung quanh nàng, lần lượt biến thành núi Nam Thần Cáp Ngõa, núi Nam Thần Tắc Chi, núi Nam Thần A Sa..."

"Sau đó thì sao?"

"Nàng và các núi nam sơn thần xung quanh trở thành "A Hạ", sống cuộc sống tự do tự tại."

"Hết rồi à?"

"À, hết rồi."

"A Hạ" là gì?"

"Tinh nhân."

Du Tùng gãi tay: "Kia là núi Nam Thần Cáp Ngõa à?"

"Không phải, bên phải ấy." Dư Nam chỉ cho anh nhìn.

"Núi Nam Thần Tắc Chi ở đâu?"

"Ngọn núi nhỏ ở trước mặt kia." Dư Nam nói luôn cho anh biết: "Phía bên trái là núi Nam Thần A Sa."

Du Tùng gật đầu, không hỏi gì thêm.

Sắp đến buổi trưa, người càng lúc càng nhiều, vây kín bên hàng rào bảo vệ xung quanh, bọn ở phía sau, hoàn toàn bị chặn lại.

Du Tùng nói: "Xuống núi thôi."

Dư Nam suy nghĩ, hỏi: "Cần tôi chụp cho anh bức ảnh không?"

"Không cần." Người đã đi về phía trước.

Đường xuống núi và đường lên núi không giống nhau, trí nhớ Du Tùng rất tốt, nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Anh hỏi: "Đi xuống thế nào?"

Dư Nam nói: "Đi bộ."

"Sao không ngồi cáp treo?"

Dư Nam vẫn tiếp tục đi xuống: "Biết rõ rồi còn hỏi."

Anh sợ độ cao, cáp treo xuống núi khiến góc nhìn trôi xuống, cảm thấy càng đáng sợ hơn, nên cô dẫn anh đi bộ.

Rất ít người chọn cách đi bộ xuống núi, ở đây không có con đường từ tế, chỉ có một lối đi nhỏ quanh co đủ cho một người đi do người dân ở đây mò, quãng đường dốc ngược, gập ghềnh lồi lõm, rất cần đến lực của chân và sự nhẫn nại.

Dư Nam đi trước, Du Tùng níu lấy ba lô của cô, xách cô về.

Anh nói: "Đi cáp treo."

Dư Nam hừ một tiếng: "Đừng khoe mẽ nữa."

Du Tùng nói: "Cô sợ à?"

Anh đứng trên sườn dốc, cô đứng dưới sườn dốc. Giữa tán lá cây, tia nắng loang lổ rơi xuống gương mặt anh.

Du Tùng đứng ở trên cao nhìn cô bên dưới, nét mặt nửa cười nửa không mang theo sự khiêu khích, giống như người sợ độ cao là cô, chứ không phải là anh.

Dư Nam nói: "Sợ quý."

Hai người đi ngược trở lại một đoạn, người ngồi cáp treo lên núi rất nhiều, nhưng người về lại không có ai.

Cáp treo không có thiết bị bảo vệ, chỗ ngồi đơn giản, hai chân treo lơ lửng giữa trời, hai bên có tay vịn.

Du Tùng ngồi xuống, cúi người nói bên tai cô: "Lát nữa nếu quá sung sướng, cô đừng kêu lên đấy."

Dư Nam lẩm bẩm "... Kêu em gái nhà anh."

"Gì cơ?"

Dư Nam không nói.

Cáp treo chậm rãi chuyển động, cảnh sắc xung quanh không ngừng thay đổi, dãy núi hùng vĩ, màu xanh phủ nơi nơi.

Lần này lơ lửng giữa không trung, càng nguy hiểm kích thích hơn lần trước.

Dưới chân cài chốt dây thừng, có thể nhảy bungee. Trên vai đeo ba lô nhảy dù, có thể nhảy dù.

Dư Nam nghiêng đầu, Du Tùng cười nhìn cô chăm chăm.

Cáp treo chạy với vận tốc đều đặn, đi ngang qua cáp treo lên núi, một cái càng ngày càng cao, một cái chậm chậm đi xuống, chạy ngược qua nhau trên con đường thẳng.

Dư Nam nói: "Hóa ra tôi có thể trị chứng sợ độ cao."

Du Tùng nhìn thẳng vào mắt cô, cười nói: "Giờ mới nhận ra mình là báu vật à?"

Vẫn là giọng điệu ngả ngón ấy, nhưng mồ hôi lấm tấm trên trán chứng tỏ lúc này anh không hề thoải mái.

Dư Nam thở dài: "Thật ra không cần nhìn chăm chăm vào tôi đâu, anh nhìn bầu trời, núi và sông phía xa xa ấy, đừng nhìn dưới chân, đừng nhìn chỗ gần, thì sẽ không..."

"Như vậy sẽ đỡ hơn một chút."

Anh đột ngột tóm lấy bàn tay phía trước người cô, mười ngón tay đan vào nhau, đặt trên đùi anh, dùng lực nắm chặt.

Anh nói: "Như vậy sẽ đỡ hơn."

Dư Nam cúi đầu nhìn hai bàn tay lồng vào nhau, bàn tay anh rộng lớn, đốt ngón tay dài và thô, to gấp đôi tay cô.

Mười ngón tay đan vào nhau, trắng và đen xen kẽ, ngón tay cô không khép lại được, xò ra với dáng vẻ vô cùng kì lạ.

Cô cảm thấy rõ ràng lòng bàn tay mình dán lên một làn da khác, hơi ẩm ướt.

Dư Nam muốn rút tay về: "Đã nói đừng khoe mẽ mà, anh có ổn (1) không?"

Mắt Du Tùng hơi nheo lại: "Tôi không được?" (1)

Anh nhìn đuôi mắt hơi nhếch lên và sự khinh thường chột lóe qua đôi mắt xinh đẹp của cô.

Tay cô bị anh nắm chặt hơn.

Dư Nam đau nhói, nghiêng rằng: "Chẳng lẽ tôi không ổn?"

Anh cười một tiếng: "Tôi đã nói rồi, đừng khích tôi."

Du Tùng nhìn cô chăm chăm, giơ tay kia lên, vịn chặt vào lưng ghế sau lưng. Tay anh tách khỏi tay cô, từ phía sau luồn qua dán lên eo cô, một lực lớn bỗng nhiên kéo eo cô lại, chân Dư Nam trong không trung trượt thành một góc 180 độ.

Chai nước Nongfu Spring ở mặt bên ba lô theo quán tính bay ra ngoài, bị ném ra phía sau bởi vận tốc rất nhanh của cáp treo, rơi xuống chân núi, thậm chí không nghe thấy tiếng rơi.

Trái tim Dur Nam trong chớp mắt bị bóp chặt lại, dường như cơ thể giống như chai nước kia cùng bay xuống hẻm núi.

Một cú xoay người, Du Tùng trở tay lại, chính xác chụp lên ngực cô.

Dur Nam khẽ kêu lên: "A..."

Một giây sau, Dur Nam ngồi gấn dưới chân anh.

Tất cả đều xảy ra chỉ trong một cái nháy mắt, cô gần như tìm chỗ để tựa trong vô thức, ôm lấy gáy anh.

Du khách xung quanh cùng liếc mắt tới, có người đứng ở rất xa vẫn quay đầu tò mò nhìn bốn phía.

Du Tùng nở nụ cười khinh bỉ lại xấu xa: "Đã bảo cô đừng kêu mà, sao lại kêu to thế."

Một tay anh vịn lưng ghế, một tay néo eo cô, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, đáng ngồi vững như núi Thái Sơn.

Hai chân Dur Nam quỳ bên người anh, mông đặt trên đùi anh, lồng ngực hai người dính sát vào nhau, môi cô chỉ gấn trong gang tấc.

Dur Nam run lên, cũng có thể cảm nhận được sự cứng ngắc trong động tác nhỏ nhặt của anh.

Nhưng anh vẫn đến gần cô mà nói, hơi thở ập vào môi cô: "Tôi sắp chết vì sung sướng rồi, còn cô thì sao?"

Lúc trước, anh hỏi cô muốn giết người diệt khẩu à.

Cô trả lời lại, không cần cô ra tay, khi xuống núi sẽ cho anh chết sung sướng.

Hiện giờ Du Tùng nói anh sắp chết vì sung sướng rồi, còn hỏi cô, vậy cô thì sao?

Dur Nam nhìn chăm chăm vào mắt anh, khoái cảm điên cuồng chạy khắp cơ thể, cô cũng sắp chết vì sung sướng rồi.

Anh không nghe thấy câu trả lời, nhưng có hơi thở thoang thoảng lướt tới, không giống với gió núi, thơm mát dịu dàng, mang theo sức quyến rũ tận trong xương cốt. Du Tùng rử mắt, giây phút sau, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, chạm khẽ một cái rồi tách ra, như chuồn chuồn đập nước.

Sự mập mờ cả quãng đường đi, bỗng chốc bị phá vỡ bởi hành động của anh.

"Thích không?"

Gió thổi tới, giọng nói Du Tùng bị gió cuốn đi.

Cáp treo chòng chành lắc lư, dưới bầu trời, bọn họ nhẹ như chiếc lông.

Dur Nam ôm chặt cổ anh, âm thanh của thế giới đều trở nên đơn điệu.

Bên tai chỉ còn tiếng gió thổi vù vù, và tiếng tim đập thình thịch của ai đó ẩn giấu sau lưng cô.

... Thích không?

Thích cái gì? Kích thích? Hưng phấn? Hay nụ hôn nhẹ đó?

Du Tùng không thả cô ra, anh nhìn chăm chú vào môi cô, cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Biến đổi phía sau, như có như không. Khoảng cách quá gần, trong mắt hai người chỉ còn lại bóng hình của nhau.

Du Tùng vẫn tiến đến gần hơn nữa.

Quá gần, bên tai còn nghe thấy tiếng anh hít thở, nóng rẫy, mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, trong đầu cô chỉ còn suy nghĩ "thôi tùy đi".

Xung quanh rất yên tĩnh, mấy giây im lặng trôi qua, núi Nữ Thần lùi lại phía sau, cơ thể không ngừng rơi xuống.

Nhưng, quãng đường phía trước sau lưng cô mờ mịt không biết.

Một giây cuối cùng, Dur Nam nghiêng đầu đi.

* * * * *

Về đến nhà trọ, Dư Nam gần như nằm bò ra giường.

Cả người không còn sức lực, cơ thể giống như không phải của mình.

Trên núi, anh hỏi cô, có sợ gì không?

Cô nói, không.

Thật ra, cô có thứ để sợ, cô sợ cái chết. Như rất nhiều năm trước đây, dù cuộc sống không có mơ ước, nhưng giây phút đó, cô đã cầu xin được sống, hi vọng được sống tiếp, khát khao người ấy...

Nhưng không hề.

Dư Nam lại nhớ đến lúc ôm chặt nhau trong gió, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Nhưng cô biết, tất cả đều là giả.

Dư Nam cố gắng chống người dậy, miệng lưỡi khô khốc, chai nước ấy đã rơi xuống hẻm núi rồi.

Cô đứng dậy vào nhà tắm, mở vòi hoa sen, lấy tay vốc nước lên, đưa đến bên miệng uống, nước lạnh thấm vào xương cốt, lấp đầy cả khoang miệng.

Sau mấy lần như vậy, Dư Nam cuối cùng cũng sống lại.

Cô vốc nước lạnh lên mặt, quay người ra ngoài.

Lúc này, điện thoại kêu lên.

Cô cầm điện thoại lên nhìn, bắt giác mím môi.

Dư Nam hít một hơi, ấn nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia vang lên tiếng đàn ông: "Nam Nam?"

Giọng nói cô rất bình tĩnh: "Bạch Chấn Dương?"

Bạch Chấn Dương ngập ngừng: "Em ở Đại Lý à?"

"Không." Cô đáp, "Em đang dẫn đoàn."

Đối phương cố ý điều chỉnh âm điệu mình thật nhẹ nhàng: "Dẫn đoàn đến đâu rồi?"

"Hồ Lô Cô."

Trầm mặc vài giây, Dư Nam hỏi: "Anh về rồi à?"

"Ừ, đang ở Đại Lý, sáng hôm qua vừa tới."

"Đã về thăm ngoại chưa? Bà rất nhớ anh đấy."

Bạch Chấn Dương nói: "Vẫn chưa có thời gian, chờ em về, chúng ta cùng đi nhé?" Anh ta ngập ngừng hai giây, nói tiếp: "... Bao giờ thì em về?"

Dư Nam nhìn ra ngoài cửa sổ: "Khoảng hai ngày nữa."

Giọng nói bên kia thả lỏng hơn: "Năm nay chúng ta chưa gặp nhau rồi, em về, chúng ta gặp nhau nhé?"

Dư Nam nói: "Được."

Hết chương 14

(1) Cùng một từ nhưng nhiều nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Mốc dịch

Fei Yang beta

Hai người cùng im lặng, không biết nên nói gì. Hai đầu điện thoại chỉ có tiếng dòng điện, bầu không khí yên tĩnh kỳ lạ.

Hai giây sau.

Bạch Chấn Dương nhẹ nhàng nói, phá vỡ sự xấu hổ: "Nam Nam, gần đây em vẫn khỏe chứ?"

Dư Nam đáp: "Em vẫn khỏe", rồi cũng hỏi lại một câu: "Anh thì sao?"

"Triển lãm tranh ở Bắc Kinh rất thành công, những thành phố khác cũng đang chuẩn bị tổ chức, một thời gian nữa, anh sẽ tham gia một cuộc triển lãm mỹ thuật ở Princeton."

Dư Nam "ừ" một tiếng, "Trên ti vi có tuyên truyền triển lãm tranh Bắc Kinh."

"Xem rồi à?"

"Xem rồi."

Dư Nam nói: "Anh về có nói với Tần Kỳ không? Có lẽ cô ấy đang tìm anh đấy."

Đầu bên kia hình như hít một hơi: "Cô ta đến làm phiền em à?"

Dư Nam chỉ nói: "Cô ấy vẫn chưa làm gì đâu."

Bạch Chấn Dương nói: "Cô ta đến Bắc Kinh tìm anh, anh trốn, cô ta không gặp được." Rồi ngập ngừng: "Lần này về không thông báo với cô ta, bọn anh chỉ có lần đó, do cô ta cứ quẩn lầy."

Dư Nam không có hứng biết, để điện thoại ra xa tai, nhìn thời gian trên màn hình: "Vậy cứ thế đi, em phải đưa đoàn đi ăn cơm rồi, về Đại Lý nói chuyện tiếp."

Bên kia dừng lại hai giây: "...Vậy tạm biệt."

Dư Nam vứt điện thoại, nằm ngửa trên giường một lúc lâu.

Cô đứng dậy tìm Chương Khải Tuệ.

Người mở cửa là Thạch Minh, Chương Khải Tuệ vừa mới thức dậy, ngủ hết một buổi sáng, tinh thần cô nàng thoải mái hơn. Thạch Minh đưa cho cô một cốc nước ấm và một ít rễ vàng (1) ăn tạm, cô nàng vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Ba người ra ngoài, thuận tiện gọi Trương Thạc và Du Tùng.

Trương Thạc đã đói meo từ lâu kêu la ầm ĩ, Du Tùng đứng bên cửa sổ nói chuyện điện thoại với Mạc Tích Đồng.

Anh đứng quay lưng về phía cửa phòng, ánh nắng chiếu vào, phác họa một cái bóng cao lớn trên cửa sổ. Một tay đặt bên người kẹp điều thuốc, bên dưới đã có một đoạn tàn thuốc, làn khói theo gió nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Thị giác rất tuyệt vời, bóng lưng anh lúc này có thêm sự dịu dàng.

Giọng nói Du Tùng cũng dịu dàng như thế, không giống như bình thường: "Cháu ngoan ngoãn đi học, chú sẽ nhớ mang quà về."

Dư Nam thu hồi ánh mắt, hỏi Trương Thạc: "Sáng nay đi đâu vậy? Sao không lên núi tìm chúng tôi?"

Mắt Trương Thạc đảo tròn: "Vốn định đi, nhưng sau đó gặp được một mỹ nữ Mosuo, nói chuyện khá hợp nhau, nên cùng cô ấy đi dạo hết buổi sáng."

Dư Nam nhìn anh ta, cười nói: "Vậy đốt lửa trại buổi tối anh có đi không?"

"Sao lại không đi?" Trương Thạc trợn mắt, nhận ra mình hơi kích động, bèn hạ âm lượng giọng nói xuống: "Không chừng còn có thể gặp được cô gái xinh hơn."

Dư Nam không đáp lại, Chương Khải Tuệ không chịu nổi nữa nói chen vào: "Đàn ông á, luôn có lòng tham không đáy."

Trương Thạc bĩu môi, nói bóng nói gió: "Phụ nữ có lòng tham không đáy mới đáng sợ."

Khi họ đang nói chuyện, Du Tùng đã cúp điện thoại.

Trương Thạc gọi một tiếng: "Anh Du, chỉ chờ anh thôi đấy, em sắp đói chết rồi, nhanh lên."

Du Tùng đưa tay búng tàn thuốc vào bình nước bên cạnh, rít một hơi, ánh nắng như cố định trên người Dư Nam đang đứng trước cửa, nhìn một lúc, anh mới sải bước ra ngoài.

Bữa cơm này ăn trong bình yên vô sự.

Buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, Chương Khải Tuệ muốn đạp xe dạo quanh đảo.

Du Tùng về thẳng nhà trọ, Chương Khải Tuệ gọi lại: "Anh Du không đi ư?"

Đầu Du Tùng không quay lại: "Không đi."

Dư Nam đưa mọi người đến chỗ cho thuê xe đạp đơn, sau đó cũng đi về. Giữa đường mua hai túi táo khô, mười đồng một túi, xuất xứ từ Diêm Nguyên (2), mảnh đất chuyên trồng táo, thịt quả chắc nịch, hương thơm vị ngọt.

Cô vừa đi vừa mở một túi ra ăn, đến nhà trọ đã tiêu diệt xong một nửa.

Buổi chiều cô về phòng mình ngủ bù, vốn tưởng không ngủ được, nào ngờ, vừa đặt lưng xuống giường là ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã nấp sau lưng núi Nữ Thần, đường chân trời được tô màu vàng chanh, những đám mây cũng mang màu vàng dễ chịu, mặt hồ được rải một lớp vàng óng ánh, rực rỡ và chói mắt.

Cô ngồi xếp bằng trên giường một lát, gọi điện cho Chương Khải Tuệ.

Bọn họ vẫn chưa về, đã chạy đến thôn Đại Lạc Thủy rồi.

Dư Nam uống chút nước, bắt đầu thay quần áo trên người.

* * * * *

Đốt lửa trại sẽ bắt đầu lúc tám giờ tối, vừa hay tổ chức ở thôn Đại Lạc Thủy, cô gọi điện cho Trương Thạc báo họ chờ ở bên đấy luôn.

Dư Nam thu dọn xong thì đi gọi Du Tùng, gõ cửa một lúc lâu, bên trong mới có tiếng trả lời.

Du Tùng mặc áo ba lỗ, tóc tai hơi bù xù, ánh mắt nhập nhèm, cũng vừa mới tỉnh dậy.

Dư Nam nói: "Sửa sang lại một chút đi, đến thôn Đại Lạc Thủy tìm họ, ăn cơm trước, sau đó tham gia đêm hội đốt lửa trại."

Du Tùng xoay người vào phòng: "Vào đi, chờ một lát."

Phía sau không có tiếng động gì, Du Tùng quay đầu lại, Dư Nam vẫn đứng bên ngoài.

"Tôi đứng đây chờ được rồi."

Du Tùng quét mắt một cái: "Tôi ăn cô được à?"

Dư Nam đáp lại: "Sợ anh không tiêu hóa nổi thôi."

"Khi tôi bụng đói vợ quàng, cái gì cũng ăn được tốt."

Dư Nam giơ ngón tay thối với bóng lưng anh, sải bước vào trong.

Du Tùng nói: "Đóng cửa vào."

Dư Nam cảnh giác: "Để làm gì?"

Du Tùng nhìn cô như nhìn kẻ bị thiếu năng: "Tôi không có thói quen để người xung quanh thấy mình thay quần áo."

Dư Nam trở tay đóng cửa, ngồi cuối chiếc giường dựa vào cửa. Bọn họ ở phòng tiêu chuẩn, hai chiếc giường đơn. Du Tùng nằm ở giường gần cửa sổ, Trương Thạc nằm bên ngoài.

Phòng cô và Chương Khải Tuệ đều là giường đôi, trừ cái đó ra, đồ dùng thiết bị đều giống nhau, ngay cả sắp xếp trong phòng cũng như cùng một khuôn

ra.

Dur Nam quan sát xung quanh, mắt chạm tới lồng ngực Du Tùng, anh đứng cách cô hai mét, hai tay cầm vạt áo vòng qua đầu còi ra, chiếc áo ba lỗ rơi xuống đất, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Anh nhìn cô mà còi, khóe môi ngậm ý cười. Động tác không hề kiêng kỵ, phô trương gây sự chú ý.

Dur Nam hừ một tiếng, cúi đầu, không nhìn anh.

Du Tùng không thay quần thể thao đang mặc, vào phòng tắm rửa mặt, sau đó hai người ra ngoài.

Cơm tối theo ý của Chương Khải Tuệ, ăn bún gà, Du Tùng ăn chưa no, gọi thêm hai cái bánh nướng thịt bò.

Ăn cơm xong, đã có rất nhiều du khách tập trung ở thôn Lạc Thủy, biển người chen chúc trong quảng trường, một số là đoàn du lịch có hướng dẫn viên, một số là khách du lịch tự do.

Người dân trong thôn đã dựng một giá gỗ cực lớn giữa quảng trường, chuẩn bị đến giờ thì châm lửa.

Có người đến sắp xếp du khách thành những vòng tròn lớn xung quanh giá cùi.

Bọn họ đến sớm, Dur Nam tìm một vị trí đẹp, hàng đầu tiên, là hàng duy nhất trên quảng trường có mấy cái ghế gỗ.

Tám giờ, đêm hội đúng giờ bắt đầu.

Đầu tiên là tiết mục do dân địa phương biểu diễn, các cô gái mặc trang phục và trang sức dân tộc, nhìn rực rỡ xinh đẹp, xếp thành vòng tròn. Chiếc váy màu trắng dưới ánh lửa bập bùng tạo nên khung cảnh vô cùng kỳ lạ.

Bọn họ vừa nhảy vừa hát, những bài dân ca mộc mạc xuyên suốt màn đêm. Trăng không lớn, xung quanh tối đen như mực, không có đèn, đồng lửa trước mắt là ánh sáng rực rỡ duy nhất.

Người dân trong thôn ca hát một lúc, bỗng nhiên tản ra bốn phía, quay người kéo một du khách phía sau lên. Có một cô gái Mosuo kéo tay Du Tùng, Du Tùng cản lại, không đứng lên. Cô gái đó rộng rãi, nở nụ cười quay người kéo một người đàn ông khác.

Dur Nam dẫn họ vào trong đám đông, tay cầm tay, di chuyển theo mọi người, đá chân, hát đôi son ca (3).

Du Tùng ngồi trên ghế gỗ hút thuốc, cơ thể cường tráng ngồi trên chiếc ghế nhỏ hẹp, nhìn thế nào cũng thấy rất khôi hài.

Mắt anh nhìn chăm chăm về phía trước, thu hết xương hông và bờ mông lắc lư không ngừng của Dur Nam vào trong tầm mắt, tua rua dưới gấu áo chuyển động phóng khoáng theo mỗi động tác, trong giây phút cô xoay người, anh có thể nhìn thấy chiếc khuyên con cá quẫy đuôi sáng lấp lánh trên rốn cô, lưu luyến bịn rịn, cùng cô nhảy múa.

Động tác của Dur Nam nhìn rất thuần thực, không thua kém gì người dân địa phương. Bờ eo mảnh khảnh mềm mại, cô hơi ưỡn ngực, vênh mông, uốn gối, đá chân. Tất cả đều hiện lên một vẻ đẹp rất nữ tính.

Đôi mắt Du Tùng sẫm lại, mỗi động tác vô ý của cô, như đang đặc biệt thể hiện trước mặt anh.

Tay trái Dur Nam kéo Trương Thạc đến, động tác của anh ta cứng ngắc, giống như con gấu đen.

Tay phải là một chàng trai người Mosuo. Tiếng ca hát náo nhiệt, hai người đang nói gì đó, chàng trai Mosuo thỉnh thoảng nghiêng người nói chuyện, Dur Nam ghé tai đến gần để nghe, nghe xong thì cười khanh khách, rồi nín lấy tai người đó trả lời lại.

Du Tùng hí một mắt, rít một hơi thuốc, không biết do ánh lửa chiếu rọi hay ảo giác, hình như anh nhìn thấy ngón tay của người đàn ông đó nhẹ nhàng sờ vào lòng bàn tay Dur Nam.

Du Tùng nhìn chăm chăm bóng lưng cô, tức giận giễu cợt, "Chỉ biết quyến rũ đàn ông."

Dur Nam nhảy được một nửa thì rút, chàng trai người Mosuo muốn kéo cô nhảy tiếp đoạn nữa, nhưng Dur Nam xua tay, mỉm cười đi về chỗ ngồi của mình.

Ánh mắt Du Tùng cũng quay trở lại, Dur Nam ngửa đầu uống nước, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi li ti, cằm cổ thon thon, có vài sợi tóc dính lên gáy, ngực nhấp nhô theo tiếng thở gấp.

Anh hỏi: "Sao không nhảy nữa?"

"Hơi mệt, nghỉ một lát đã."

Du Tùng châm chọc: "Thể lực kém vậy à?"

Dur Nam chặn họng anh lại: "Không nhảy được là thể lực kém à?"

Du Tùng hừ một tiếng, đứng dậy đến chỗ cô ngồi, nghiêng người: "Người đó nói gì với cô thể?"

"Người đó?"

Du Tùng hếch cằm về phía trước.

Dur Nam đáp: "Không có gì, chuyện phiếm thôi."

Du Tùng gật đầu, nhìn mọi người nhảy múa, hỏi tiếp: "Người Mosuo có tấu hôn với người bên ngoài không?"

Dur Nam dựa người về phía sau: "Nếu muốn, thì người nào cũng được."

Một lúc sau hai người không ai nói gì, đều nhìn khung cảnh trước mặt. Bên cạnh Trương Thạc đã thay một cô gái Mosuo khác, hai người liếc mắt đưa tình, anh ta pha trò khiến cô gái đó cong môi mà cười.

Chương Khải Tuệ trong đám đông đang gọi cô, Dur Nam ngòai một lát rồi định đi đến.

Cô vừa đứng lên, bắp đùi bị ai đó ấn xuống.

Dur Nam ngã về cái ghế gỗ.

"Người nào cũng được sao?"

Cô cúi đầu nhìn chân mình, rồi nghiêng đầu nhìn anh.

Bàn tay trên đùi cô rộng lớn mạnh mẽ, khô ráo nóng hổi. Du Tùng khom nửa eo, ngón tay đi vào trong.

Trong mắt Dur Nam lạnh lẽo.

Ánh lửa bập bùng, rọi lên khuôn mặt hai người, mang theo cả sự không chân thật.

Ngừng lại một lát, cô kéo cánh tay anh ra, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Dur Nam muốn đứng dậy, cánh tay còn lại của anh ôm lấy eo cô. Du Tùng nheo da cô một cái, đến gần sát cô thì thầm: "Đừng động dậy, cẩn thận người khác thấy đấy."

Cái nheo của anh làm cô đau, cô tròn mắt: "Anh còn cần mặt mũi cơ à?"

Chỗ ngồi của bọn họ rất dễ thấy, lượng người nhảy múa trước mặt rất đông.

Chênh lệch sức lực giữa đàn ông và phụ nữ khiến cô không thể thoát khỏi.

Người đàn ông này giống như kẻ điên, anh ta không sợ người khác nhìn thấy, phui mông rồi đi vĩnh viễn không quay trở lại. Nhưng Dur Nam vẫn cần mặt mũi, vẫn phải lăn lộn ở nơi này. Cô không dám giãy giụa, động tác càng mạnh càng dễ bị phát hiện.

Du Tùng lấy cái túi che lên đùi cô, lại hỏi tiếp: "Ai cũng được à?"

Dur Nam đối đầu với anh đến cùng: "Đúng, ai cũng được." Du Tùng đang định mở miệng, cô đã nói thêm: "Chỉ có anh không được."

Du Tùng nhìn cô, nhướn khóe môi, ngón tay đi vào mạnh hơn. Dur Nam hít mạnh một hơi, cắn chặt môi, móng tay đâm vào mu bàn tay anh, anh không cảm thấy đau, vẫn mỉm cười.

Mấy giây sau, anh ngừng lại, cười hừ một tiếng: "Sắp ra đến nơi rồi, cứ giả bộ tiếp cũng chẳng thú vị." Du Tùng quệt nước trên tay mình lên đùi cô.

Dur Nam bặm môi, cảm thấy khác thường.

- HẾT CHƯƠNG 15 -

(1) Cây rẽ vàng: là một loại thảo mộc, có tác dụng chữa trầm cảm, giảm căng thẳng, mệt mỏi, tăng trí nhớ và sức đề kháng...

(2) Diêm Nguyên: là một huyện thuộc châu tự trị dân tộc Di Lương Sơn, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

(3) Sơn ca: một loại hình ca hát dân gian, lưu hành ở khu vực miền Nam, Trung Quốc.

Hết chương 15

Mốc: Có một số nv mới, mình chưa biết giữa họ có quan hệ như thế nào nên tạm thời để xưng hô như vậy, sau này nếu không đúng mình sẽ sửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Mốc dịch

Fei Yang beta

Trở về nhà trọ, Dur Nam nhận được một cuộc điện thoại lạ, còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã mắng một tràng như tát nước vào mặt cô, "tiện nhân", "không biết xấu hổ"... tuôn ra ào ạt, nhắc cho Dur Nam biết vị trí của mình.

Không cần nghĩ cũng biết đối phương là ai, tâm trạng Dur Nam rất tồi tệ không có hơi sức quan tâm, nửa câu cũng không muốn nói, trực tiếp tắt điện thoại.

Trong phòng chỉ mở chiếc đèn ngủ đầu giường, u ám lờ mờ, điện thoại trong tay bị cô ném đi rất xa. Một lúc lâu sau, cô cúi đầu, kéo chiếc tất màu đen xuống, từ trên cho đến chân đều không che đậy, làn da bên trong dần dần hiện ra, có chỗ còn hơi sưng đỏ.

Cô cởi quần áo, ném đôi tất bằng tơ vào thùng rác. Chợt nhớ tới đôi mắt ấy trong bóng tối ở những giây phút cuối cùng, thẳng thắn bình lặng, có tính chiếm hữu rất mạnh. Dường như có thể hiểu rõ tất cả, trắng trợn nhìn thấu cô hoàn toàn.

Trên chiến trường ấy, cô đã thua không còn mảnh giáp từ lâu.

Dur Nam nắm chặt tay, ngay lúc này, mỗi động tác mỗi câu nói của anh, kể cả nụ cười nhếch khóe miệng đều được phóng to, càng khiến cô không thể lơ đãng được. Giây phút đó, cảm xúc cơ thể cô không còn nghe lời mà cũng không thể che giấu.

Dur Nam run rẩy, chỉ cảm thấy đáng sợ.

Cô móc hộp thuốc lá trong ba lô ra, vẫn là gói Trung Nam Hải mua hai tháng trước ấy, vẫn chưa mở lớp ngoài. Hiện giờ trong hộp ít đi một điếu, cô hút trong buổi tối ở Lệ Giang.

Đây là điếu thứ hai, cô ngậm thuốc vào miệng rồi châm lửa, hít một hơi, mùi vị trong khoang miệng thay đổi, vị cay xè kích thích đầu lưỡi. Cô nhẹ nhàng nhả khói ra, luồng khói vừa ấm áp lại quyến luyến, Dur Nam ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào làn khói mờ, ánh mắt bị che phủ phía sau tĩnh táo nhưng cô độc.

Dur Nam trần trụi ngồi trên giường, lẳng lặng hút xong một điếu thuốc, cô dập đầu thuốc, đứng dậy vào nhà vệ sinh.

* * * * *

Du Tùng tắm rửa trong phòng tắm, Trương Thạc đứng bên ngoài gõ thét, đập cửa tới tấp: "Anh Du, nhanh lên, em tắm xong còn có chuyện phải làm."

Du Tùng vẫn thong thả, nước từ vòi sen phun lên người anh, tạo thành lớp sương nóng mờ mịt trên bà vai. Nước da màu lúa mạch, nước nóng chảy xuống lồng ngực, giống như được thoa một lớp dầu, khiến cơ bắp càng thêm cường tráng chắc nịch.

Hai tay Du Tùng vò mái tóc ngắn mấy cái, chà chà người, tắt vòi nước, cầm khăn lông lau người.

Lúc ra ngoài, Trương Thạc đứng ngoài cửa chạy ngay vào trong.

Du Tùng liếc anh ta một cái: "Mấy giờ ra ngoài?"

"Muoi một giờ." Tinh thần anh ta phấn khích, bắt đầu cởi quần áo.

Du Tùng rút điếu thuốc ra châm: "Vẫn còn hai tiếng nữa cơ mà."

Trương Thạc cởi quần, chạy vào phòng tắm: "Em hơi căng thẳng, phải chuẩn bị trước."

Du Tùng nhìn bóng lưng anh ta rồi cười một tiếng, trở về giường ngồi tiếp tục hút thuốc. Bên ngoài cửa sổ màn đêm kéo xuống mang theo hơi lạnh, dây núi hồ nước nơi đây đã ngủ say, mọi âm thanh đều trở thành yên tĩnh.

Cửa sổ chưa đóng, có con gió thổi vào, giống như đôi tay im lặng tóm chặt lấy anh, lỗ chân lông co lại, hơi lạnh, trái tim cũng khô hanh.

Hút xong một điếu thuốc, người anh cũng được gió hong khô, Du Tùng bắt đầu mặc quần áo vào, cầm ví tiền ra ngoài.

Bên cạnh, xung quanh thôn Tam Gia không có quán cơm, bên đường có một quán nướng ngoài trời không có biển hiệu, Du Tùng đi vào gọi mấy món nướng, trả tiền, cầm thêm một chai rượu Quang Đương, cho vào túi rồi xách về.

Anh đến gõ cửa phòng Dư Nam.

Một lúc sau, tiếng loạt quẹt cửa dép lê bên trong càng lúc càng gần.

Dư Nam lên tiếng: "Ai đấy?"

"Tôi."

Cô ngừng hai giây: "Có chuyện gì?"

Du Tùng chống tay lên cửa: "Mở cửa trước đã."

Cửa chỉ mở một khe hở, để lộ một nửa khuôn mặt Dư Nam: "Làm chi?"

Du Tùng toan đẩy cửa, Dư Nam giữ chặt lại, không kiên nhẫn hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Anh gõ hai cái lên cánh cửa: "Thái độ gì với chủ thuê thế hả?" Du Tùng lút mắt, xuống dưới, cô mặc chiếc váy ngủ hai dây không hoa văn màu trắng sữa: "Cùng nhau ăn đi."

"Tôi không đói."

Dư Nam định đóng cửa, nhưng bị Du Tùng chặn lại, đẩy ra: "Tôi đói, ăn một chút với tôi."

Anh khệnh khạng vào phòng, đặt món nướng lên bàn.

Dư Nam vẫn đứng trong hành lang ngoài cửa, cửa phòng bị mở tung.

Du Tùng nói: "Đứng đực ở đấy làm gì? Đóng cửa, qua đây." Vừa nãy qua khe cửa nên anh không nhìn rõ, bên ngoài váy ngủ cô còn khoác một chiếc áo chống nắng màu xanh da trời, là chiếc áo cô mặc ở núi tuyết Ngọc Long.

Dư Nam đứng một lúc, rồi đi tới, nhưng không đóng cửa.

Du Tùng cười giễu cợt, mặc kệ cô.

Cốc ở cửa hàng rượu không sạch sẽ, anh hỏi xin ông chủ quán nướng hai chiếc cốc giấy, anh rót hơn phân nửa cốc, đưa cho cô.

Dư Nam ngồi trên mép giường, kéo phéc-mơ-tua áo chống nắng kín mít, nhưng hai chân để trần, Du Tùng chú ý đến áo phông và quần soóc được treo trên ban công thì hiểu ra.

Tay anh vẫn nâng cốc: "Uống một hớp đi."

Dư Nam nhận lấy, nhưng không uống.

Du Tùng ngồi xuống sofa, ở giữa cách một chiếc tủ, ngồi bên cạnh Dư Nam.

Anh héch càm: "Không ăn một chút à? Gọi cho cô đồ chay đấy."

Dư Nam nhìn lướt qua, hai cái túi màu trắng, mặn chay để riêng, món mặn là một túi to, món chay có mấy miếng.

Dư Nam đáp: "Tôi không đói, mình anh ăn đi."

Du Tùng cũng không ép cô, cầm đũa dê nướng cho vào miệng.

Tốc độ ăn của Du Tùng rất nhanh, hình như anh cực kỳ đói, thêm cho mình hai lần rượu, còn Dư Nam vẫn không động tới một giọt.

Anh vừa ăn vừa nhìn cô, Dư Nam cúi đầu nghịch điện thoại, cô vừa tắm xong, mái tóc khô một nửa buông trên vai, lần đầu tiên Du Tùng được thấy cô xõa tóc, mái tóc đen tuyền che đi khuôn mặt, nhưng thoát nhìn sợi tóc rất cứng.

Dư Nam cau mày: " Bao lâu nữa anh mới anh xong, tôi muốn đi ngủ."

Du Tùng liếc nhìn mặt tủ: "Cô vẫn chưa ăn."

"Tôi không dối."

Du Tùng nói: "Cô ăn xong thì tôi đi."

Dur Nam rất muốn mắng anh, nhưng sau khi suy nghĩ cô nhin lại, nói: "Anh thích ép buộc người khác nhì."

Du Tùng nờ nụ cười xấu xa: "Tôi ép cô cái gì?"

Dur Nam bị anh khiêu khích đến phát cáu, toan mở miệng, thì bị một tràng âm thanh kỳ quái ngắt lời.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, bên kia bức tường đã liên tiếp vang lên tiếng huỳnh huých, âm thanh không lớn, nhưng cũng đủ giật mình.

Vách tường nhà trọ làm bằng gỗ, bên đó là phòng của Chương Khải Tuệ và Thạch Minh.

Trong phòng bỗng nhiên im lặng khác thường, bên kia vách tường thêm một đợt tiếng động mới, âm điệu mềm mại, nhịp nhàng ăn khớp.

Bên tai Dur Nam có gì đó vang lên ong ong, cô ngẩng đầu nhìn Du Tùng, đôi phương uể oải bắt chéo chân, dựa người vào lưng ghế.

Trong miệng anh vẫn nhai miếng thịt, từng cái từng cái, giống như miếng thịt ấy là cô, Dur Nam cảm thấy đau.

Du Tùng bỗng nhiên cười thành tiếng, vứt cái que xuống, uống cạn rượu trong cốc, sau đó đứng dậy.

Dur Nam cảnh giác nhìn anh chòng chọc.

Du Tùng đứng trước mặt cô, đưa tay che đỉnh đầu cô.

Cách vách vẫn nồng nhiệt.

Dur Nam muốn đứng dậy, thì bị anh ấn xuống, bàn tay Du Tùng vuốt ve từ mái tóc cô xuống: "Giống hệt như tôi nghĩ."

Dur Nam nghe không hiểu, mở to đôi mắt trong trẻo nhìn anh, anh đứng trước mặt cô, giống như một bức tường.

Du Tùng cuốn một đuôi lọn tóc vào ngón trỏ, "Cứng thật."

Dur Nam ngẩng đầu: "Rốt cuộc anh muốn sao?"

"Muốn ngủ với em."

Toàn bộ máu trong người xông lên não cô, nói quá trắng trợn, trong phút chốc cô bị ghen không biết phải trả lời thế nào.

Âm thanh cách vách bỗng nhiên nhanh hơn, sau đó là tiếng kêu chói tai.

Rồi yên tĩnh lại.

Du Tùng càng cười hơn hờ hờ, nhéo cằm cô, cúi người nói: "Tôi nhiều kinh nghiệm hơn cậu ta, muốn thử không?"

Dur Nam nghiêng răng: "Thử em gái nhà anh..."

Cô định đá xuống dưới, nhưng Du Tùng không cho cô cơ hội, nhẹ nhàng né tránh, cô lại nâng chân đá vào cẳng chân anh, anh phản ứng nhanh nhẹn, lùi về phía sau một bước thoát khỏi cô.

Rõ ràng đánh không lại, Dur Nam đứng dậy chạy ra ngoài, nhưng chưa được mấy bước, sắp đến cửa lại bị ai đó đuổi kịp, chỉ cách cửa phòng một bước.

Cửa đập "sầm" một tiếng, tim Dur Nam cũng thót lại một cái.

Cô bị dồn vào cánh cửa, Du Tùng đứng sát sau lưng cô: "Chạy cái gì?"

Dur Nam cảm thấy có thứ gì đó đang chổng vào người mình, gầy dựa một cái: "Không chạy thì chờ anh cưỡng hiếp à?"

Du Tùng xoay người cô lại, áo chống nắng đã bị cời tung trong lúc hỗn loạn, phéc-mơ-tua kéo xuống giữa ngực. Dur Nam nghiêng bả vai tránh khỏi tay anh, Du Tùng giữ chặt lại: "Bị cưỡng hiếp hay là tự nguyện?"

Dur Nam nhắm mắt, ngẩng đầu nói: "Tôi nghĩ anh tìm nhầm đối tượng rồi."

Ngón tay anh vuốt ve từ chiếc váy ngủ bằng chất liệu nhẵn bóng xuống dưới, bắt đầu công thành đoạt đất: "Hiện giờ mới nói liệu có muộn quá không?"

Cô cứng người, bàn chân cong lại trong chiếc dép lê.

Đôi môi Du Tùng ập tới, Dư Nam cau mày, nghiêng đầu tránh.

Anh bóp mạnh một cái, cô cắn môi, hàm răng đang run rẩy. Một tay Du Tùng nâng cằm cô lên, hai lòng nhìn nét mặt cô, mấy phút sau, anh hạ tay xuống chụp lên ngực cô.

Dư Nam dùng lý trí còn sót lại đẩy anh ra: "Không được, thật đấy."

"Đã đến nước này rồi, có gì mà không được?"

Ý chí Dư Nam sắp sụp đổ, cô nắm chặt tay, trong bóng tối, có thể nghe thấy tiếng mở lách cách của thất lưng da.

Lúc này vang lên tiếng "cộc cộc...", sau cánh cửa có ai đó đang gõ, Trương Thạc đứng bên ngoài la to: "Hướng dẫn viên Du, ngủ rồi à?"

Dư Nam giật mình, sững sờ, cuối cùng thở phào một hơi.

Du Tùng định quát một tiếng "cút". Nhưng Dư Nam đã tranh nói trước: "Chưa."

Anh sầm mặt, nhìn Dư Nam chòng chọc như muốn giết người. Dư Nam không nhìn anh, đẩy anh ra, điều chỉnh lại hơi thở rồi mở cửa.

"Tôi tới đưa máy sấy..." Trương Thạc nói được một nửa, "Anh, anh Du..."

"Anh ấy tới hỏi lịch trình ngày mai." Dư Nam cầm máy sấy tóc: "Kiểu tóc này được lắm, định ra ngoài à?"

Trương Thạc ngẩn người: "À, ừ." Anh ta ngửi thấy mùi bất ổn của bầu không khí, sắc mặt Du Tùng đen xì như đất nồi.

Anh ta ho một tiếng: "Máy sấy tóc phòng chúng ta hỏng rồi, em cần dùng gấp, nên mới hỏi mượn phòng hướng dẫn viên Du." Không ai để ý đến anh ta: "VẬY THÌ, hai người nói chuyện tiếp nhé, tôi đi đây."

Dư Nam nói: "Chúng tôi cũng nói chuyện xong rồi. Lịch trình ngày mai rất đơn giản, sáng sớm đi ngắm mặt trời mọc, say đó đến cầu Tầu Hôn, Thảo Hải và đảo Lý Vực Tử, trưa mai sẽ rời khỏi đây, về Đại Lý mất khoảng bảy tám tiếng. Buổi tối mọi người ngủ sớm một chút, muốn ngắm mặt trời mọc phải dậy lúc năm giờ." Hàm ý đuổi khách quá rõ ràng.

Du Tùng lạnh lùng hỏi: "Có đẹp không?"

Trương Thạc thấy bên dưới anh đang căng bạt căng lều, nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt, trong lòng ngạc nhiên, kìm nén tới mức này, lại bị mình phá hỏng. Anh ta giả bộ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu chửi thề, "Ai da, hình như điện thoại của tôi kêu..."

Trương Thạc chuẩn về phòng mình nhanh như một làn khói, trước cửa chỉ còn lại hai người họ, Du Tùng mở cửa, quay đầu lại: "Không muốn làm?"

Dư Nam nhìn anh, lắc đầu.

Anh sai bước về phía trước, ánh mắt sắc bén: "Không muốn làm thật?"

"Không muốn."

Du Tùng nhéo má cô, "Không giống cô gái thích đùa chút nào!" Anh mỉm cười, kẻ sát môi cô: "Nhất gan."

* * * * *

Du Tùng đá cửa vào phòng, Trương Thạc tự biết mình gây họa, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình đến mức thấp nhất: "Này, Anh Du, em ra ngoài đây."

"Vẫn chưa đến giờ mà?"

"Em ra ngoài chờ."

Du Tùng dài mặt: "Cậu khỏi cần đi đâu, ngày mai ngắm mặt trời mọc, phải ngủ sớm."

Trương Thạc: "..."

Anh cởi áo phông và quần đùi, trên người chỉ còn quần lót, phía trước vẫn còn đứng sừng sững, anh lấy tay ấn nó xuống hai lần, nhưng không có tác dụng.

Du Tùng mặc kệ nó, kệ xác nó đi.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Mốc đích

Fei Yang beta

Sáng sớm, Du Tùng tỉnh lại trong ánh nắng.

Trương Thạc không còn trong phòng, anh hơi hé mắt, thấy những tia sáng mặt trời chói chang tung tăng trên bức tường màu trắng, cả căn phòng đều ảm áp.

Anh lấy điện thoại nhìn giờ, sáu giờ đúng. Anh nhắm mắt lại một lúc, phòng quá sáng, muốn ngủ tiếp cũng không được. Du Tùng vào nhà vệ sinh, để trần thân trên đứng trước cửa sổ ngắm mặt trời mọc.

Mặt trời vừa đi qua đỉnh núi, ánh nắng nhỏ bé xuyên qua tầng mây dạo chơi trên mặt hồ rộng lớn sâu thẳm, nó đùa cùng với những con sóng, như ánh sáng lấp lánh của những vì sao, rực rỡ khiến người ngắm không mở nổi mắt.

Du Tùng lấy hộp thuốc lá trên mặt tủ, rút một điếu, nhưng không châm.

Gần đây có du khách ngắm mặt trời mọc, tốp năm tốp ba, vừa chạy bộ vừa cười nói huyên náo.

Nhóm du khách chạy khỏi, phía sau xuất hiện một người, lấy tay che nắng, lặng lẽ đứng lại, cô không làm gì, chỉ yên tĩnh ngắm mây bên đường chân trời, núi ở phía xa xa. Dáng đứng mỏng manh, dường như đang chìm đắm trong không gian riêng của mình.

Du Tùng nheo mắt, nhìn một lúc lâu, mới cúi đầu châm thuốc. Ánh mắt vô tình liếc tới ba vết cào trên mu bàn tay, hai vết bên trái khá sâu, kiệt tác do cô dùng ngón trỏ và ngón giữa, vết bên phải nông hơn, tác phẩm của ngón áp út để lại.

Du Tùng cong ngón tay, nhớ lại đôi mắt đỏ, đôi đồng tử ấy luôn sáng ngời như chứa dòng nước suối mát lạnh. Anh nhớ lại sự căng thẳng khi ngón tay đi qua chỗ ấy, bên tai lập tức vang vọng tiếng thở gấp khi hôn cắn.

Yết hầu Du Tùng trượt một cái, anh phóng tầm mắt ra xa. Dãy núi là một bóng hình mờ ảo, ánh nắng và mặt hồ mới là nhân vật chính, vạn vật của trời đất dường như chỉ còn lại chút ánh sáng đó, nhưng con người đứng gần đây mang đường nét vừa xa vời lại không chân thực.

Du Tùng thu tầm mắt về, nhìn gió xuân dịu dàng làm mái tóc dài của cô tung bay, nhìn ánh nắng ấm áp đang bao bọc xung quanh cô. Suối tóc như thác nước, vàng sáng như trần châu.

Anh mãi ngắm cô, chung quanh như mộng ảo, cả thế giới êm dịu hơn. Trái tim Du Tùng mềm mại, giây phút ấy, như có gì đó thay đổi.

Anh đứng một lúc, đập tắt thuốc, về giường lấy điện thoại, chụp một bức mặt trời mọc.

Nhanh chóng ấn "tách" một tiếng, ánh nắng rực rỡ, dùng sức quyến rũ của mình làm tan chảy tất cả.

Anh nhìn chăm chú, bỗng nhiên cảm thấy cách làm tối qua sai rồi.

* * * * *

Nửa tiếng sau Trương Thạc mới về.

Tối qua Du Tùng không thoải mái, cũng không để cho Trương Thạc dễ chịu gì. Anh ta không ra ngoài, đành phải lỡ hẹn với cô gái Mosuo, trong lòng tức giận, nhưng không dám than phiền.

Anh ta trở về mang theo bữa sáng, Du Tùng đánh răng rửa mặt xong mở cái tủ ra.

"Lại là bánh bao à?"

Trương Thạc uể oải: "Trước cửa chỉ bán bánh bao thôi."

"Nhân gì đây?"

"Thịt lợn rau cải."

Du Tùng cầm một cái lên nhét vào mồm, biết trong lòng anh ta không thoải mái, nên nói giỡn: "Mấy ngày nay ăn thịt nhiều, dễ bị táo bón, cho cậu năm phút vào nhà vệ sinh xả hết nỗi niềm nhé?"

Mới đầu Trương Thạc không phản ứng gì, lúc lâu sau mới rướn cổ nói: "Năm phút sao đủ được."

Du Tùng im lặng cười, nhanh chóng giải quyết mấy cái bánh bao, uống hết một chai nước khoáng, nói nghiêm túc: "Đùa thôi, trở về chuyện chính đi."

Trương Thạc gật đầu: "Còn hai ngày nữa Lữ Xương Dân mới về, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?"

Du Tùng suy nghĩ trong giây lát: "Cậu gọi điện thoại đặt vé đi, trước tiên về Nghi Huyện đã. Bên Lữ Xương Dân thì cứ đợi, hai ngày nữa gọi cho gã."

Trương Thạc đáp ừ, cầm điện thoại đặt vé máy bay.

Vừa nói chuyện xong thì có người gõ cửa, Du Tùng ra mở.

Dư Nam lưng đeo ba lô, phía sau là Chương Khải Tuệ và Thạch Minh cũng mang theo hành lý.

Ánh mắt Dư Nam quét qua anh một vòng, nét mặt dừng đọng, nói một câu: "Thu dọn xong chưa? Chúng tôi chuẩn bị đi rồi."

Du Tùng cúi đầu nhìn cô, một giây nào đó giao với ánh mắt cô, rồi lại bình thản rời đi: "Chờ một lát, đang thu dọn."

Dư Nam đáp: "Vậy chúng tôi chờ bên ngoài, làm thủ tục trả phòng trước."

Gương mặt Du Tùng cứng đờ, anh trực tiếp quay người vào phòng.

Trương Thạc lén lút nhìn hai người, trước khi Du Tùng vào, ánh mắt nhanh chóng rơi xuống chiếc điện thoại.

* * * * *

Tám giờ đúng, đoàn người ra khỏi khu thắng cảnh, trước khi đi còn đến mấy chỗ cảnh đẹp nhỏ lẻ.

Trước tiên đi cầu Tầu Hôn.

Cầu Tầu Hôn nằm ở thủy vực Thảo Hải phía nam hồ Lô Cô, là địa điểm để nam nữ Mosuo gặp gỡ tầu hôn. Hai bên cầu là bãi lau sậy, có mấy chiếc thuyền máng lợn bị bỏ hoang đã lâu nằm trong bùn lầy, thân thuyền loang lổ, khung cảnh thật hoang tàn. Xung quanh hồ thấp thoáng cỏ xanh, có con gió thổi qua, sóng dậy mạnh mẽ, giống như một biển cỏ xanh, vì vậy nơi này có tên là Thảo Hải.

Dư Nam đưa đoàn đến phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại giới thiệu, đến cảnh đẹp thì dừng lại ra hiệu cho mọi người chụp ảnh. Du Tùng đi cuối cùng, lơ đãng ngắm nhìn.

Điện thoại đổ chuông, anh nhìn số gọi đến mà mặt mày cau có.

Hai giây sau anh mới bắt máy, chủ động chào hỏi: "Chào anh, giám đốc Lữ."

Đầu bên kia cười hai tiếng: "Người anh em, chơi ở Vân Nam vui không?"

"Vân Nam người giỏi đất thiêng, một nơi rất tuyệt."

Lữ Xương Dân nói: "Sáng hôm nay tôi sẽ đến Đại Lý, lát nữa đi máy bay nên tranh thủ thời gian gọi cho cậu. Mấy ngày không ở đây, Lữ tôi không tiếp đãi cậu chu đáo rồi."

Du Tùng nói đơn giản với bên kia: "Anh khách sáo quá, nhờ anh mà tôi mới được nghỉ ngơi mấy ngày." Anh dựa vào bia đá bên cạnh: "Tôi nay tôi mới tới Đại Lý, giám đốc Lữ, anh xem..."

Lữ Xương Dân cười thoải mái, tiếp lời: "Chuyện này không gấp, thế này đi, tối mai tôi mở tiệc đãi khách, thế nào?"

Du Tùng cũng cười một tiếng: "Giám đốc Lữ mời khách tôi (1) đầu dám từ chối... vậy tôi kính không bằng tuân mệnh."

Cuộc điện thoại này dài không quá năm phút, từ đầu đến cuối khóe môi Du Tùng luôn mang theo ý cười, nhưng khi cúp máy sắc mặt lạnh băng.

Anh hút thuốc, ngẩng đầu lên, không thấy bóng dáng mấy người kia trong đám đông.

Anh không đi tìm họ, cũng không có hứng thú, đi thẳng ra cổng khu phong cảnh tìm lão Hồ.

Mười giờ sáng, chuyển đi đến hồ Lô Cô kết thúc, trước khi lên xe mọi người đi vệ sinh.

Dur Nam không đi, trở về xe ngồi, Du Tùng dựa nửa người vào ghế sau, chống chân lên, đang ngủ. Cô cầm chai nước gỗ vào anh, anh không nhúc nhích, Dur Nam mạnh tay hơn, Du Tùng cau mày, hé mắt thành một đường thẳng.

"Có chuyện gì?"

Dur Nam nói: "Anh có tinh thần tập thể chút được không hả? Rồi đoàn cũng phải báo trước với tôi chứ, hướng dẫn viên chứ không phải cô giáo lớp lá nhà trẻ, đi trông nom từng đứa trẻ con."

Đầu óc Du Tùng bắt ngay vào điểm chính, cười nhìn cô: "Tôi là trẻ con à?"

"Quan trọng không phải chỗ đó."

Du Tùng đặt chân xuống, giọng điệu vẫn ngả ngón, nhưng có chỗ nào đó không giống như trước, "Sao giờ tính giác ngộ cao thế, còn biết mình là hướng dẫn viên à?"

Dur Nam đáp: "Không hài lòng với sự phục vụ của hướng dẫn viên?"

Du Tùng nói: "Quá không hài lòng."

Dur Nam cười: "Vây xin lỗi, không có chỗ khiếu nại rồi." Nói xong xoay người ngồi vào ghế phó lái.

Lão Hồ đã xuống xe nói chuyện với các tài xế khác, cửa sổ ô tô mở, khá thoáng khí. Du Tùng nhìn Dur Nam chăm chăm qua kính chiếu hậu, mắt cô chạm phải mắt anh mấy giây rồi rời đi.

Anh rướn người về phía trước, đầu ngón tay lướt qua những sợi tóc lòa xòa ở gáy cô: "Nóng này ghê ha, tụt cảm xúc rồi hả?"

Dur Nam không hiểu đầu cua tai nheo ra sao: "Gì cơ?"

Móng tay anh sượt qua da cô: "Không cho tôi "lên", còn trông mong tôi kè kè theo cô ư..." Anh đến sát tai cô, bổ sung thêm một câu: "Tôi đề tiện không?"

Dur Nam không tránh, ngáp ngừng hai giây: "Anh kè kè theo tôi?"

"Cô nói xem?" Anh lại nghịch đuôi tóc cô: "Đừng thất vọng, nếu thay đổi ý định, về Đại Lý có thể tìm tôi."

Dur Nam im lặng lúc lâu, nhẹ nhàng nói: "Vì muốn ngủ với tôi mà kè kè đi theo, đề tiện thật." Cô núm lấy bàn tay trên gáy mình, bấu mạnh một cái, hất ra.

Du Tùng ghen mà không làm gì được, thật sự tức giận, anh nghiêng nửa người, bẹo má cô, nghiêng răng nói: "Cô cứ giả vờ đi Dur Nam. Một ngày rơi vào tay ông đây, xem ông đây trị cô thế nào." Nói xong, day day má cô mấy cái, rồi thả tay ra, dựa người vào ghế của mình, nửa cười nửa không nhìn cô.

Gò má Dur Nam hiện lên hai vệt đỏ lừ, cô gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán, lạnh lùng nói: "Không biết nên nói anh quá tự tin, hay mặt anh dày nữa."

Hai người lặng lẽ nhìn nhau qua kính chiếu hậu, Du Tùng bật cười thành tiếng, "Tối qua mềm nhũn trong tay tôi như sợi bún, hôm nay giống như quả ớt nhỏ rồi..." Anh chống đầu gối lên, nói thêm câu nữa: "Nhưng tôi vẫn thích."

Dur Nam nhếch môi, im lặng, cuối cùng, cuối cùng rời mắt đi, nhìn bên ngoài cửa kính ô tô.

* * * * *

Bầu không khí trên xe đè nén, cho đến khi những người còn lại trở về.

Dur Nam gọi lão Hồ, chuẩn bị lên đường.

Hành trình hôm nay khá gấp, sớm hơn so với thời gian dự định một tiếng đồng hồ. Tuy hiện giờ bầu trời sáng sủa, nhưng dự báo thời tiết nói sẽ có mưa bão, thời tiết Vân Nam từ trước đến nay luôn biến hóa đa dạng, quãng đường trở về toàn là đường núi, nên không thể không cẩn thận.

Trên đường đi, Dur Nam và lão Hồ bàn bạc, rồi hỏi ý kiến mọi người, cuối cùng quyết định đi được hai tiếng sẽ tìm một quán ăn nhà vườn giải quyết bữa trưa.

Cả quãng đường núi này không ít xe đi lại, xe nhích từng bước chậm rãi, lão Hồ không thể tăng tốc được, nửa giờ mới đi được mười mấy cây số.

Gần đến trưa, bầu không khí càng lúc càng oi bức, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, dường như đang chuẩn bị một trận mưa lớn. Xe đi thêm đoạn nữa, càng đi càng khó khăn, quãng đường phía trước rất xấu, hàng xe trên núi như một con rồng dài, không nhìn thấy đầu.

Đi đi dừng dừng mấy lần, cuối cùng đoàn xe không nhúc nhích nữa.

Chờ mười mấy phút, lão Hồ xuống xe tính lên đằng trước xem xét tình hình, trong xe phía trước cũng có hai ba người chui ra, lão Hồ cùng đi với họ.

Khoang xe bức bối chật chội, Du Tùng thò đầu ra ngoài nhìn bốn phía xung quanh, phía trước không thấy điểm đầu, vị trí của họ khá khuất, phía sau còn có mấy chiếc xe.

Du Tùng nghiêng đầu hỏi: "Còn con đường nào khác nữa không?"

Dur Nam trả lời: "Có, nhưng phải đi từ huyện Diêm Nguyên."

Du Tùng chỉ tay về phía sau: "Là lối rẽ vừa rồi?"

Vừa nãy trên đường anh đã chú ý đến biển chỉ dẫn của một ngã rẽ, bên trên viết mấy chữ huyện Diêm Nguyên, không xa chỗ này lắm.

Dur Nam gật đầu: "Đúng vậy."

"Sao không đi con đường đó?"

Dur Nam đáp: "Con đường đó là đường quốc lộ, không phải đường cao tốc, quá dài, hơn nữa lại khó đi."

Du Tùng trầm mặc, mấy phút sau, lão Hồ quay lại, nói với Dur Nam một tràng tiếng Bạch.

Người phía sau hỏi: "Lão Hồ nói gì?"

Dur Nam giải thích: "Phía trước xảy ra tai nạn xe cộ, xe tải lớn chở táo vào cua với tốc độ nhanh, nên bị lật giữa đường, táo đổ đầy đường, tài xế bị thương nặng, đang chờ cứu viện đến."

Du Tùng hỏi tiếp: "Chờ bao lâu?"

"Tai nạn nghiêm trọng, không xác định được."

Du Tùng nói: "Bảo lão Hồ đi đường khác đi."

Dur Nam nghiêng đầu: "Đi đường quốc lộ ít nhất mất hơn hai tiếng đồng hồ."

Du Tùng đáp: "Cô thấy thời gian chờ ở đây sẽ ngắn sao?"

Dur Nam hỏi lại: "Anh nghĩ đi đường khác không cần phí xăng dầu à?"

Anh nói: "Tôi trả."

Dur Nam không lên tiếng, Du Tùng trực tiếp gọi lão Hồ, nói đơn giản: "Lão Hồ, đổi đường đi, tôi trả tiền xăng."

Lão Hồ nhìn Dur Nam, Dur Nam nói với lão Hồ gì đó, lão Hồ dụi tắt thuốc, khởi động xe.

Xe đằng sau không nhiều, lão Hồ cẩn thận lái xe tránh, mấy chiếc xe thấy họ không đợi nữa, cũng quay đầu đi đường quốc lộ.

Men theo ngã rẽ trước đây vào đường quốc lộ, đất cát bụi mù, hai bên đường là những căn nhà đất thấp lè tè, mặt đất gập ghềnh không bằng phẳng, lác lác đến đâu đâu.

Trương Thạc ngồi phía sau kêu la thảm thiết, ba người chen chúc một hàng, vừa nóng vừa khó chịu.

Lái được mười mấy phút, xe rẽ vào một con đường rải nhựa, vào huyện Diêm Nguyên.

Quán cơm trên thị trấn rất nhiều, vừa hay đến đây ăn cơm trưa rồi đi tiếp. Xe đang trên đường chính, hai bên đường có mấy quán ăn nhìn tạm được, họ chọn bữa một quán, gọi thức ăn cơm canh.

Ăn cơm xong, Du Tùng đứng dậy ra ngoài cửa hút thuốc, bên kia đường là kiến trúc hai tầng, không có biển hiệu. Trước cửa có rất nhiều xe đỗ, nhìn biển số xe thấy thành phố nào cũng có, mọi người tấp nập đi vào, trong tay còn xách túi.

Đứng một lát, những người còn lại ra khỏi quán cơm.

Du Tùng hỏi: "Kia là chỗ nào vậy?"

Dur Nam liếc qua: "Chỗ bán ngọc."

Du Tùng dụi tắt thuốc: "Đi xem xem."

Những người khác cũng thấy thú vị, đi theo Du Tùng, Dur Nam gọi lão Hồ, bảo ông lái xe qua đây chờ.

Buôn bán ngọc ở đây không phải là nơi bán chính quy, có một vài viên ngọc chất thành đồng mà bán, cũng có hàng cao cấp hơn đặt trong tủ kính.

Trương Thạc hỏi: "Anh định mua cho ai vậy?"

Du Tùng nói: "Tích Đồng dặn tôi mua quà cho nó."

Trương Thạc hiểu ra, "À" một tiếng: "Năm nay con bé đó tốt nghiệp nghiên cứu sinh nhỉ?"

"Còn một tháng nữa."

Trương Thạc thở dài: "Nếu Tân Tả còn sống, có lẽ cũng tốt nghiệp như con bé rồi."

Động tác Du Tùng ngừng lại mấy giây, nét mặt không thay đổi gì thuận tay cầm một mặt dây chuyền bằng ngọc lên, quay đầu hỏi Dư Nam xa xa: "Đồ ở đây là hàng thật chứ?"

Dư Nam liếc vật trên tay anh một cái, cỡ bằng nửa bàn tay, hình Phật Di Lặc với cái bụng to màu xanh biếc.

Nam đeo Quan Âm nữ đeo Phật, là mua cho con gái rồi.

(1) Ở đây Du Tùng dùng tiểu đệ, ý khiêm nhường.

Hết chương 17

Mốc: Nv Tích Đồng xem tuổi Dư Nam, ở chương trước m không biết nên để xưng hô giữa Tích Đồng và Du Tùng là chú cháu, những chương sau này sửa thành anh - em nhé

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Mốc dịch

Fei Yang beta

Dư Nam trả lời: "Là hàng thật, nhưng độ tinh khiết cao thấp khác nhau."

Du Tùng hỏi: "Cô biết sao?"

"Biết một chút."

Du Tùng hươ tay: "Giúp tôi xem đi."

Dư Nam đi tới, không cầm mảnh ngọc, chỉ cúi đầu nhìn tay anh, đánh giá: "Nét mặt tươi cười hiền từ, tướng mạo ngay ngắn. Bụng màu xanh lá cây, những nơi khác hơi nhạt, ngụ ý "Trong bụng chứa vàng"." Cô lấy đèn pin điện thoại để soi: "Phần đầu tạm được, ở giữa tạp chất nhiều, dưới chân có một vài vân tự nhiên."

Dư Nam cúi đầu, Du Tùng liếc đỉnh đầu cô: "Thế nào?"

"Cũng được." Cô nhìn giá: "Với mức giá này."

Du Tùng không nhìn giá, đặt miếng ngọc xuống: "Tìm cái tốt hơn đi."

Dư Nam ngẩng đầu nhìn anh, rồi nhìn tủ kính, cuối cùng nhanh nhẹn nói: "Cái vòng tay kia."

Du Tùng bảo người ta lấy ra xem.

Anh cầm chiếc vòng trên tay, xoay hai cái: "Cái này ư?"

"Ừ." Dư Nam lại dùng đèn pin soi: "Phần đầu đầy đủ, có thể nói chất ngọc khá mịn, bên trong ít tạp chất... Hơn nữa hầu hết vòng tay dùng cả khối ngọc, còn mặt dây chỉ dùng mảnh nhỏ, phần lớn là dùng vật liệu thừa."

Ngọc trắng Dương Chi xinh xắn trên tay anh như món đồ chơi, ánh mắt anh nghi ngờ: "Thật không?"

"Không tin mà còn kêu tôi xem?"

Ông chủ thấy hai người đều là kẻ có tiền, vội vàng đứng lên phục vụ: "Cô gái này như người trong nghề vậy, biết nhìn hàng đấy, đây là ngọc loại thượng đẳng, xứng đáng với cái giá này."

Du Tùng không trả lời lại, nói với Dư Nam: "Được, vậy lấy cái này." Anh kéo tay cô: "Giúp tôi thử."

Dư Nam nắm chặt tay: "Tay tôi thô."

"Còn nhỏ hơn con bé ấy."

Dư Nam không biết "con bé ấy" trong miệng anh là ai, dùng sức giãy ra: "Đề Chương Khải Tuệ giúp anh thử."

Bị chỉ đích danh, Chương Khải Tuệ chạy tới: "Anh Du, để em giúp."

Anh nhìn cô chòng chọc, nở nụ cười khó hiểu, đưa chiếc vòng cho Chương Khải Tuệ.

Cô nàng tốn chút sức mới đeo vào được, vòng ngọc mát lạnh trơn bóng, tôn lên làn da trắng hồng mềm mại, Chương Khải Tuệ liếc nhìn giá, trộm đếm những con số không đáng sau, trong phút chốc ánh mắt trở nên âm trầm.

Du Tùng đi thanh toán, Thạch Minh ôm eo Chương Khải Tuệ, nhỏ giọng nói: "Thích cái nào, anh mua cho em."

Chương Khải Tuệ nghe vậy, nét mặt chuyển thành rạng rỡ: "Thật ư?"

"Đương nhiên." Thạch Minh sờ mũi, "Nhưng mà, bỏ qua cái anh Du mua đi."

Chương Khải Tuệ đương nhiên biết không thể chọn cái đó, cô nàng ngậm nga một tiếng, kéo tay Dư Nam để chọn giúp cô ấy một cái.

Dư Nam hỏi: "Cô muốn mua gì?"

Mắt Chương Khải Tuệ quét một vòng trên tủ kính, cuối cùng nói: "Nếu không chọn cho em một mặt dây chuyền đi."

Dư Nam gật đầu, cúi đầu giúp cô ấy chọn.

Ánh mắt cô dừng lại, cầm một mặt dây lên, dài cỡ ngón cái, hình giống hoa mộc lan, toàn thân màu trắng, bông hoa phía trên pha thêm chút xanh, thoát nhìn xinh xắn tinh tế.

Dư Nam ngẩng đầu cười: "Cái này nhé, ngụ ý 'Hoa khai phú quý', độ tinh khiết khá cao, thích hợp để mấy cô gái trẻ đeo." Cô đặt trước ngực cô ấy để ướm: "Hơn nữa giá lại khá hời so với chất ngọc."

Chương Khải Tuệ nhìn mác, giá in hai nghìn tệ, cười gượng: "Vậy lấy cái này ạ."

Dư Nam thấy cô ấy đồng ý, bắt đầu mặc cả với ông chủ, cuối cùng còn một nghìn sáu trăm tệ.

Chợ ngọc là một nơi riêng biệt, đi vào đây còn qua một đại sảnh, người đông như nêm, ở giữa có một cái bàn rất to, bên trên bày hàng loạt đá với đủ loại hình dáng kỳ quái màu nâu đen, bốn phía đều là kệ, trên kệ bày đá giống vậy, nhưng kích thước to hơn phía dưới rất nhiều.

Du Tùng đứng sau Dư Nam, cúi đầu: "Cái này cô cũng biết à?"

Dư Nam lắc đầu: "Chưa thử bao giờ." Rồi nói tiếp: "Cực mười thua chín,"

Du Tùng khẽ cười giễu cợt: "Vẫn còn nhát gan lắm."

Dư Nam không nói gì, đây là lần thứ hai anh bảo cô nhát gan, tối qua đứng ở cửa, anh nhéo mặt cô, cũng nói như thế.

Ở đây người nhiều, anh đứng sát lưng cô, trong lời nói có hàm ý: "Chưa từng thử, sao biết nó không 'ngon'?"

Dư Nam cầm một mảnh đá lên, cười hừ, nói: "Những thứ này, đều hi vọng bên trong là ngọc quý, nhưng phần lớn là tạp chất bỏ đi." Cô ngừng lại, nhìn anh một cái đầy sâu xa: "Có những lúc cũng giống như con người vậy."

Du Tùng cầm mảnh đá trong tay cô, tung lên mấy cái: "Là ngọc quý hay đồ bỏ đi, phải cắt ra xem mới biết được."

Trên mỗi mảnh đá đều ghi một số tiền rõ ràng, đá trên cái bàn ở giữa đều trên trăm tệ. Dư Nam đi tới mấy cái kệ, đá phía dưới kệ khoảng mấy ngàn tệ, phía trên kệ khoảng mười mấy nghìn, thậm chí mấy triệu. Đá thô chưa được xử lý, bên ngoài có một lớp phong hóa, bí mật bên trong không thể biết được.

Du Tùng nhìn cô: "Giúp tôi chọn một cái đi."

Dư Nam nguyền anh: "Coi tôi như con ngọc hả? Thua thì tính cho ai?"

"Tính cho tôi." Anh nói, "Dù thắng hay thua tôi đều chi tiền, rác thì vứt, ngọc thì chia đôi, thế nào? Cô không bị thiệt."

Dư Nam nói: "Muốn đốt tiền à?"

"Có chút tiền muốn đốt."

Dư Nam cười giễu cợt, không để ý đến anh, một lúc sau, cô quay đầu hỏi: "Nói thật không?"

"Đương nhiên."

Dư Nam nói: "Ở cửa có bán đèn pin, anh mua một cái đi."

Du Tùng gọi Trương Thạc, kêu anh ta đi mua.

Đèn pin là loại chuyên dùng để thắp định đá, Dư Nam nhận đèn mà không nói thêm gì. Cô bật đèn pin chiếu lên bề mặt đá, Du Tùng khoanh tay đứng sau cô cũng không hỏi gì, chỉ nghiêm túc nhìn.

Dư Nam ngắm trúng một hòn đá, giá đề hai trăm tám mươi nghìn tệ (khoảng hơn 920 triệu VNĐ), cỡ bằng nửa quả dưa hấu, màu đen tuyền. Bề ngoài đã được xử lý qua, sờ vào khá thô, có cảm giác gồ ghề nhất định.

Cô dùng đèn pin soi, nhìn một hồi, bỏ đèn pin vào túi sau, nâng hòn đá trong tay, rất nặng, độ dày phải ngang ngửa một hòn đá.

Cô nói: "Cái này."

Du Tùng nhận lấy, nhìn qua: "Bên trên có vết nứt à?"

Dư Nam nói: "Mười phần là ngọc chín phần chỉ là nứt bình thường (1)."

Anh gạt đầu, Dư Nam bỗng nhiên sờ eo anh, Du Tùng nhìn cô với nét mặt vô cùng đặc sắc.

Dư Nam nói nhỏ: "Bật lửa đâu?"

Du Tùng cười: "Đừng sờ mó lung tung, lại sờ nhầm chỗ đấy." Anh nghiêng người, "Ở túi bên này, tự cô lấy."

Anh cười xấu xa, Dư Nam nhìn anh bằng nửa con mắt, thò tay vào túi quần anh.

Giữa hai người có một sự ăm ỹ kì lạ, anh không hỏi cô lấy bật lửa làm gì, đặt viên đá trở lại kệ hàng.

Thân hình Du Tùng cao to, ôm lấy Dư Nam, để cô kẹp giữa người mình và cái kệ, che kín cả người cô.

Dư Nam nhân cơ hội dùng bật lửa đốt lên lớp phong hóa của hòn đá.

Du Tùng ôm cô từ phía sau, cúi người ghé vào tai cô thì thầm "Sao thế?"

Dư Nam co vai lại, tránh ra một chút, nói: "Khả năng là đá thô tự nhiên rất lớn."

"À?"

"Không ngửi thấy mùi gát, có lẽ bề mặt không dùng keo dán hóa học."

"Ồ."

Cô nói tiếp: "Lấy nó đi." Dư Nam nhúc nhích, "Anh có thể bỏ tay ra rồi."

Du Tùng bước ra sau một bước, gọi ông chủ đến trả tiền.

Dư Nam đề tay anh xuống, xác nhận lần cuối cùng: "Thần tiên cũng khó nhìn ra được ngọc (2), đây rốt cuộc sẽ là gì, không ai biết được, anh phải nghĩ kĩ."

Du Tùng cười một tiếng, quẹt thẻ trả tiền.

Mấy người còn lại đã dạo xong một vòng, biết Du Tùng mua đá, liền chạy tới chỗ cắt đá góp vui.

Thợ cắt đá nhìn giá tiền, vô cùng cẩn thận.

Ông tìm một cạnh, cắt một lớp dọc theo mặt ngoài. Không có ngọc, vẫn là đá.

Ông thợ hỏi: "Muốn cắt nữa không?"

Du Tùng: "Cắt."

Thợ cắt đá đổi vị trí khác, đổ nước lên, đặt máy cắt xuống.

Du Tùng nghiêng đầu nhìn Dư Nam, cô ôm vai, bờ môi kéo căng thành một đường thẳng, mắt nhìn chăm chăm vào máy cắt, nét mặt nghiêm túc.

Du Tùng nghịch tóc đuôi ngựa của cô, cười nói: "Tôi mất tiền, cô căng thẳng như vậy làm gì."

Dư Nam không để ý đến anh.

Ông thợ cắt dọc theo một cạnh khác, vẫn là đá.

Ông ngừng đầu: "Cắt nữa không?"

Du Tùng đáp: "Cắt."

Ông thợ định đổi mặt khác, Du Tùng nói: "Cắt từ giữa."

Trương Thạc vội vàng ngăn lại: "Anh Du, bình tĩnh đã."

Ông thợ cũng nói: "Cắt từ giữa, nếu là ngọc, ít nhiều cũng phá hỏng ngọc."

Anh nhắc lại: "Cắt từ giữa."

Thấy anh chắc chắn, thợ cắt đá lại đổ nước lên, đặt lưỡi dao xuống, vụn đá bay mù mịt, nước lên tục chảy xuống hòn đá, hòn đá thô bị tách làm hai.

Mọi người đều ngừng thở tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào hòn đá, Trương Thạc nuốt nước bọt: "Con mẹ nó kích thích quá."

Cắt phẳng bề mặt, bên trên là một lớp đá vụn, thợ cắt lấy nước gội hai lượt, bên trong đá thô cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Dư Nam thở phào một hơi, bờ môi xuất hiện một đường cong mờ nhạt.

Ông thợ nhìn tỉ mỉ, lập tức giọng ngón cái lên: "Ngọc đẹp, là ngọc tốt."

Chương Khải Tuệ tới gần nhìn, bên trong là màu xanh pha đen, không nhẵn nhụi cũng không sáng, không hiểu đẹp chỗ nào.

Thợ cắt cầm hai mảnh đá đưa cho Du Tùng: "Chàng trai, ngọc rất đẹp... bên kia..." Ông ta chỉ về một phía: "Trung tâm giám định ở bên kia, cậu cầm qua đó xem thử, có thể định giá."

Bọn họ chắc chắn đã đoán trúng ra ngọc, ngọc bích Lão Khanh Băng Chủng (3), cả miếng ngọc mang màu xanh lá cây đậm, màu sắc đồng đều, nhìn từ xa sẽ thấy xanh pha đen, xanh sinh đen, đen sinh xanh, đây là món hàng rất hiếm thấy.

Sau khi tách đá, giá thị trường của ngọc có thể cao gấp mấy lần giá ban đầu, nhưng đá thô này bị cắt từ giữa, không làm được đồ trang trí lớn, nên giá sẽ thấp hơn một chút.

Những người xung quanh đều tới góp vui, có người lập tức chỉ ra một triệu (khoảng 3,3 tỷ VNĐ) hỏi mua lại.

Du Tùng không phản ứng, chỉ thích thú nhìn Dư Nam: "Thế nào? Không phải đồ phé mà là ngọc quý."

Dư Nam nói: "Chỉ để chứng minh cái đó?"

Du Tùng ghé sát tai cô thầm thì mấy câu, Dư Nam lườm anh một cái sắc lẹm, đổi lại anh nở nụ cười.

Anh ánh chừng trọng lượng hòn đá trong tay: "Cô chưa từng chơi trò này à?"

"Hỏi để làm gì?"

"Hỏi chơi thôi, tay cô hên thật." Anh im lặng trong giây lát: "... Muốn nữa nào?"

Dư Nam nhìn qua: "Anh giữ hết cả đi."

Cô đi ra ngoài trước, Chương Khải Tuệ kéo cánh tay cô, nhỏ giọng nói: "Chị Dư, chị giỏi thật đấy, giúp chúng em chọn được không?"

Dur Nam cười lắc đầu: "Tôi không giỏi, nhờ may mắn thôi."

Chương Khải Tuệ không hiểu, chau mày: "Nhưng hòn đá của anh Du tăng gấp mấy lần lặn."

Dur Nam nói: "Anh ta có tiền, rảnh rỗi sinh nông nổi, phân nửa những người như anh ta sẽ không quan tâm được lời hay lý, anh ta chỉ muốn chơi trò mạo hiểm kích thích thôi. Nhưng chúng ta khác anh ta, tiền mồ hôi nước mắt không thể đặt vào mấy trò hên xui, nghề này, giàu lên trong chớp mắt có, tụt gia bại sản trong một tích tắc cũng có, tôi nghĩ điều này cô cũng từng nghe rồi."

Chương Khải Tuệ vẫn muốn thử: "Nhưng mà..."

Dur Nam nói: "Cô muốn cũng được, nhưng tôi sẽ không giúp."

* * * * *

Ra khỏi chợ ngọc, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh không biết tại sao lại giận dỗi, Chương Khải Tuệ lăm bầm đầu bất mãn, cả quãng đường làm mình làm mẩy, Thạch Minh không nói gì, cẩn thận an ủi cô.

Chương Khải Tuệ phàn nàn: "Buổi sáng em đã không muốn mang đôi giày này, anh cứ bắt em đi, thấy chưa, giờ bí chết đi được. Nóng quá là nóng."

Thạch Minh nói: "Nếu không anh bảo lão Hồ dừng lại cho em thay giày?"

Chương Khải Tuệ cảm thấy khó chịu: "Thôi đi, thay đi thay lại phiền phức, trời nóng thế này dừng xe ở đây có thấy nóng không hả."

Thạch Minh cảm quát nhẹ nhàng quát cho cô nàng.

Chương Khải Tuệ cãi lại: "Đừng quát nữa, toàn là gió nóng."

Trương Thạc ngồi bên cạnh chơi game, không nhận được thốt ra một câu: "Cô gái này sao thế nhỉ, nào có nóng như cô nói."

Chương Khải Tuệ vron thẳng eo, giận cá chém thớt: "Tôi và bạn trai nói chuyện thì liên quan gì đến nhà anh? Đáng ghét."

"Này, người nóng tính như tôi..." Trương Thạc xấn tay áo: "Cũng may Thạch Minh là bạn trai cô, nếu là tôi, mỗi ngày... ăn đòn tám trăm lần."

Chương Khải Tuệ lấy cái quạt ném vào anh ta: "Ai muốn làm bạn gái anh, nằm mơ giữa ban ngày à."

Thạch Minh ở giữa ngăn lại, ôm cô nàng: "Được rồi, được rồi, đừng tức giận."

Trương Thạc vẫn vô cùng tức giận: "Cô như thế, đừng mong..."

"Lão Hồ." Du Tùng bỗng nhiên cất lời: "Đỗ xe bên kia."

Lão Hồ nhìn kính chiếu hậu, dừng xe lại, Dur Nam hỏi: "Sao vậy?"

Du Tùng nói: "Ba người xuống xe đi, cái xong thì lên, đừng âm ỉ ở đây."

Phía sau im lặng, Du Tùng hỏi: "Không cãi nữa à?"

Không ai nói gì, Trương Thạc "hừ" một tiếng, cúi đầu tiếp tục chơi game.

Dur Nam quay đầu lại, nhìn Du Tùng bằng con mắt khinh bỉ, nói với Thạch Minh: "Thạch Minh, cậu đi thay đôi giày khác thoải mái hơn cho Chương Khải Tuệ đi, con đường còn dài, đi giày không thoải mái sẽ khó chịu lắm."

Thạch Minh đáp lời, xuống xe lấy đôi giày khác cho Chương Khải Tuệ.

Xe lại lên đường, khoang xe yên tĩnh trở lại, Du Tùng nhắm mắt tựa người vào ghế, bầu không khí không còn nóng bức, gió thổi vào mang theo mát mẻ.

Bầu trời không còn quang đãng như lúc trước, gió nổi lên, mây đen đang chậm chậm kéo tới.

Xem ra trận mưa to này không tránh được rồi

(1) Trên bề mặt ngọc bích hay có những vết nứt.

(2) Câu gốc là "Thần tiên nan đoạn tác ngọc.", có nghĩa là đối với thần tiên, nhìn một mảnh đá mà đoán có phải là ngọc hay không cũng rất khó.

(3) Ngọc bích Lão Khanh Bằng Chứng: Hai loại ngọc bích Lão Khanh và Bằng Chứng có tính chất gần giống nhau, lấp lánh trong suốt, nhẵn nhụi không tí vết, thuần khiết sáng ngời, màu xanh lá cây đậm, màu sắc đều đặn, khi ánh sáng chiếu vào sẽ thấy bán trong suốt hoặc hoàn toàn trong suốt, trong trẻo giống như băng. Đây là loại thượng phẩm trong ngọc bích.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Mốc đích

Fei Yang beta

Xe ra khỏi huyện Diêm Nguyên, không bao lâu sau, mây đen ùn ùn kéo tới, trong nháy mắt mưa to như trút nước, giống như bầu trời bị lủng cái lỗ lớn.

Con đường này không dễ đi, nhất là đoạn này không phải là đường nhựa, đất cát xung quanh bay tứ tung. Bình thường cố gắng thì có thể đi qua, nhưng những hôm mưa gió bão tuyết, đường trơn như đồ mỡ, từ trên xuống dưới đều là bùn, những tài xế không hay chạy đường dài rất dễ cho xe sa vào bùn lầy.

Lão Hồ là tài xế có kinh nghiệm, dựa theo tốc độ của ông, trước khi trời mưa có thể lái qua đoạn đường này, nhưng ông không ngờ, họ lại ở chợ ngọc lâu đến vậy, khoảng thời gian nán lại, đúng lúc đoạn đường này đổ mưa.

Lái xe trên đường trơn không phải là chuyện đùa, nếu bánh xe bị sa vào bùn lầy, không có ai giúp đỡ thì hoàn toàn không thoát ra nổi.

Sau khi bàn bạc với mọi người, lão Hồ chuẩn bị rẽ vào đường vòng phía trước, tìm đường vòng qua núi để quay về đường cao tốc, loanh quanh một lúc lâu mới tới chỗ quay đầu xe lúc trước. Nửa tiếng sau, họ đến đầu đường cao tốc, còn chưa đi tiếp, thì thấy rất nhiều xe quay đầu trở về.

Lão Hồ dừng xe, bật đèn hazard và bấm còi, đối diện có xe dừng lại, ông hạ kính xuống, la to: "Bác tài, đằng trước sao vậy?"

Đối phương hét lên qua màn mưa: "Phía trước sạt lở, tắc kín không qua nổi, phải chờ mưa ngớt mới sửa chữa được."

Lão Hồ vẫy tay, tỏ ý cảm ơn ông ta.

Mưa càng ngày càng to, rơi lộp bộp lên nóc xe, cửa kính ô tô bị phủ một lớp nước mưa, cần gạt nước hoàn toàn không có chỗ dùng.

Mặt đất như bốc khói, nước mưa làm xáo trộn tất cả, không còn phân biệt nổi đâu là núi đâu là đường. Tiếp tục đi sẽ rất nguy hiểm. Dư Nam đề nghị trọ một đêm ở thôn gần đây, sáng mai đi sớm.

Du Tùng hỏi: "Mai mấy giờ mới đến nơi?"

Dư Nam đáp: "Nếu mai xuất phát sớm, trước buổi trưa là tới."

Nói xong thì nhìn anh đầy nghi ngờ, anh chỉ gạt đầu không nói gì.

Những người còn lại không có ý kiến, tìm một nơi ngủ lại.

Quán trọ trong thôn rất đơn sơ, được sửa lại từ nhà dân trước kia, ở giữa là phòng khách, bên cạnh là nhà bếp, các phòng ngủ ở hai bên hành lang, bên trong ngoài hai cái giường thì không có đồ dùng nào khác, cũng không có phòng vệ sinh, chỗ tắm rửa là một cái lều tạm bợ dựng trợ trợ góc sân.

Không ngờ, điều kiện lại tồi tàn như vậy.

Mọi người tự về phòng của mình, Du Tùng mượn chủ nhà trọ áo to, ra sân tắm rửa cho mát.

Anh tắm xong, thì Trương Thạc đi tắm.

Dư Nam vào phòng, cô không mang quần áo để thay tắm, cởi quần áo đã ướt sũng ra phơi trong phòng, lấy khăn mặt sạch lau qua vài cái. Độ ẩm không khí cao, chăn chiếu trên giường ẩm ướt dính vào người, còn mang theo mùi nấm mốc. Dư Nam nằm nghiêng người trên giường nghịch điện thoại, không định nhắm mắt nhưng lại ngủ mất.

Ngủ không được bao lâu, khi tỉnh lại, trời quang hơn so với lúc trước, mưa nhỏ dần, rả rích không tạnh.

Dư Nam nhìn giờ, ba giờ chiều. Cô buộc tóc lại, mặc quần áo rồi ra ngoài.

Đi qua phòng Thạch Minh, cửa phòng mở toang, bên trong không có ai. Cô đi tiếp, phòng Du Tùng cũng không đóng, Trương Thạc đang nằm ngửa ngủ

trên giường, tư thế vô cùng "duyên dáng". Đang khó hiểu, bỗng nhiên có tiếng hét chói tai vang lên từ tiền sảnh, sau đó là tiếng khóc thất thanh.

Dur Nam bước nhanh tới, Du Tùng ngồi trên băng ghế nhỏ góc sân, cánh tay dửng giữa không trung, cô nhìn kỹ, trong tay anh cầm một miếng chocolate Dove.

Nhìn theo cánh tay anh, chủ nhà cao lớn thô kệch đang xách một cô bé khoảng bảy tám tuổi lên, kéo về phía phòng sau. Cô bé gào khóc hu hu, bàn tay nhỏ bần thiêu vấy lung tung, đôi tay đang rộng về phía Du Tùng, giẫy dụa, nhưng không bằng sức lực của người lớn.

Chủ nhà cười cười xấu hổ: "Con bé không hiểu chuyện, hay vùi vĩnh đồ ăn với khách thuê, xin lỗi..."

Nước mắt nước mũi cô nhóc tèm lem, hy vọng trong mắt dần dần tắt ngấm, bóng lưng từ từ biến mất ở khúc ngoặt.

Hai chân Du Tùng dịch về phía sau, cuối cùng nắm chặt tay lại.

Dur Nam liếc anh một cái, đến nhà bếp.

Chưa đến hai giây cô đã bước ra ngoài: "Thấy Chương Khải Tuệ đâu không?"

Miếng chocolate trong tay Du Tùng đã chảy nước biến dạng, anh cúi đầu nhìn, không nhúc nhích.

Cô đến gần hai bước, hỏi lại lần nữa.

Mấy giây sau, anh ngẩng đầu: "Không thấy."

Dur Nam sững sốt, ánh mắt anh quá xa lạ, đó là sự lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

Cô lại hỏi: "Thạch Minh đâu?"

"Tôi giúp cô đi xem nhé?"

Dur Nam cũng lạnh mặt: "Tôi chọc phải chỗ nào của anh à?"

Một lát sau, anh cũng nhận ra vừa nãy hơi nặng lời, điều chỉnh lại hơi thở, Dur Nam xoay người, anh nói: "Hai người đó cãi nhau, chạy ra ngoài rồi."

Dur Nam buột miệng: "Sao anh không cản lại?"

Du Tùng trở lại bình thường, nhếch khoé môi, giọng điệu thoải mái hơn: "Liên quan gì đến tôi?"

Dur Nam lườm anh một cái, cúi đầu gọi điện thoại, tiếng chuông vang lên trong phòng, cô lại gọi cho Thạch Minh, điện thoại Thạch Minh cũng để ở nhà trọ.

Cô chau mày, đứng ở tiền sảnh một lát, rồi về phòng mình.

Năm giờ chiều, Thạch Minh và Chương Khải Tuệ vẫn chưa trở về, hai người đã ra ngoài hai tiếng đồng hồ.

Lúc này mưa vẫn chưa ngừng rơi, địa chất khu vùng núi khá tồi tệ, thường xuyên xảy ra sạt lở, đất đá trôi và tai nạn xe cộ, Dur Nam suy nghĩ lung tung, đứng ngồi không yên.

Cô đeo ba lô ra ngoài, lấy cái áo to treo trên tường, suy nghĩ rồi quay lại phòng Du Tùng, hai người buồn chán đang chơi bài, Dur Nam đứng ngoài cửa nói một câu: "Tôi đến chợ tìm xem sao, nếu các anh đói thì gọi lão Hồ đi ăn trước, hết bao nhiêu khi về tôi trả lại." Cô ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Nếu hai người đó về, thì bảo họ chờ ở nhà trọ, đừng ra ngoài chạy lung tung."

Du Tùng không nói gì, ngón tay sờ trán, hếch khoé mắt lên nhìn cô.

Trương Thạc nói khách sáo một câu: "Hướng dẫn viên Du, nếu không tôi đi cùng cô nhé."

Dur Nam nói: "Không cần đâu, các anh cứ chơi đi, lát nữa tôi về."

* * * * *

Đường đến cổng thôn chia làm hai hướng, một bên là chợ, một con đường đi vào trong núi.

Trời vẫn đang mưa, trong chợ không có mấy người, con đường không dài lắm, hết nửa tiếng là đi xong.

Trên đường thỉnh thoảng có người kéo xe bò qua, hầu hết các cửa hàng bên đường đã dọn hàng, chỉ còn lại mấy tiệm kim khí, quán ăn nhỏ và cửa hàng tạp hoá còn kinh doanh, Dur Nam vào hỏi thăm, họ đều nói không thấy.

Cô đứng trên con đường lát đá nhìn ngang nhìn dọc, lúc này có điện thoại gọi tới. Là giọng nói của Trương Thạc: "Hướng dẫn viên Dur, anh Du bảo tôi

hỏi khi nào cô về?"

Dur Nam định trả lời, đầu bên kia có tiếng hít "Sshh".

Cô hỏi: "Sao thế?"

Trương Thạc nói: "Không... Không có gì, bị cụng đầu thôi."

Dur Nam hỏi: "Họ về rồi à?"

"Vẫn chưa."

Dur Nam đầu đầu: "Tôi biết rồi." Cô cúi đầu: "Tôi về ngay đây."

Cô cúp điện thoại, không hiểu sao cười một tiếng, cất điện thoại đi, quay trở về.

Đi đi về về mất một tiếng đồng hồ, trời càng lúc càng tối, vẫn không thấy tăm hơi hai người đó, họ đã rời khỏi đây bốn tiếng, không gọi về cú điện thoại nào, càng không thông báo cho ai biết.

Cô trưng cầu ý kiến, muốn tập hợp mọi người chia nhau ra tìm.

Trương Thạc và Du Tùng chưa từng vào trong núi, để bọn họ đến chợ phía đông thôn tìm kiếm, cô sợ trước đó mình đã để sót một vài nơi. Còn Dur Nam và lão Hồ đi về phía tây tìm.

Du Tùng nói: "Cãi nhau giận dỗi là chuyện của hai người, cô nhúng mũi vào làm gì."

Dur Nam đáp: "Họ đã đi bốn tiếng rồi."

Du Tùng hỏi: "Một người sống sờ sờ thì biến mất được à?"

Dur Nam: "Trời sắp tối rồi, bên ngoài lại đang mưa, họ ở bên ngoài lâu như thế dễ gặp nguy hiểm."

Du Tùng hừ một tiếng: "Trách nhiệm quá cơ."

Dur Nam không để ý đến câu châm chọc của anh, lại đeo ba lô mặc áo tơi lên.

Trương Thạc hô: "Anh Du, đi đâu thế? Không đi với em à?"

Anh đi về phòng, bước chân không dừng lại: "Tôi rảnh lắm à?"

* * * * *

Mưa vẫn rơi, nước chảy thành dòng, bầu trời nửa sáng nửa tối như che phủ một tấm màn. Con đường phía trước ngập bùn lầy, đặt chân xuống, để lại một rãnh sâu lộn xộn. Đi chưa được bao xa, đôi giày thể thao trắng tinh của Dur Nam đã lấm lem.

Gió đi cùng mưa tạt vào mặt, lá cây bị thổi kêu xào xạc, cô kéo chặt áo tơi trên người, cái áo dài che tới đùi, chắn lại khá khá gió lạnh.

Dãy núi trước mắt, chỉ có ngọn đầu tiên là một ngọn núi thấp, các đỉnh núi phía sau cao vút, trùng trùng điệp điệp. Mưa rả rích, tiếng gió vi vu, dãy núi được nước mưa rửa trôi thành một màu xanh.

Hai người bước đi, trên đường không một bóng người, không gặp người dân trong thôn, ngay cả gia súc gia cầm cũng không có.

Đi được một đoạn, đường núi xuất hiện lối rẽ, bên phải là con đường đi tới sườn núi, có thể đến bên kia của ngọn núi; bên trái là con đường núi tương đối bằng phẳng.

Dur Nam và lão Hồ chia nhau ra tìm, lão Hồ tuổi tác khá lớn, cô chủ động đi lối lên phải.

Dur Nam dặn lão Hồ: "Đừng đi vào sâu quá, nếu không có thì mau chóng quay về, không cần tập hợp lại ở đây, ai ra trước thì trực tiếp về nhà trọ."

Lão Hồ lo lắng: "Nếu không chúng ta đổi đi, con gái một mình lên núi không an toàn."

Dur Nam xua tay, đi trước: "Cháu lớn lên trong núi, chú yên tâm đi."

Bầu trời bây giờ tối hơn lúc trước, phía trước tối đen như mực, cô lên sườn núi, lưng dán vào vách đá, bước chân vô cùng cẩn thận. Đường hẹp, một bên là khe núi trơn như đồ mỡ, bụi cây trong bóng tối bị che đi màu sắc ban đầu, từ độ cao này nhìn xuống sâu không thấy đáy.

Cô lấy chiếc đèn pin nhỏ trong ba lô ra, là cái dùng để thăm định đá ở chợ ngọc, quên không trả về, không ngờ lúc này lại có chỗ dùng.

Dưới ánh sáng lập lòe, một người dân trong thôn lưng đeo sọt đi tới trước mặt cô. Người đó ướt như chuột lột.

Ông ta cầm đầu mà đi, Dư Nam gọi một tiếng, người đó dừng lại.

Dư Nam: "Xin hỏi, ông có thấy một nam một nữ trong núi không?"

Ông ta lắc đầu, toan đi tiếp, nhưng nghĩ ra gì đó nên dừng lại: "Chỉ gặp một cô gái thôi."

Dư Nam căng thẳng: "Dáng người khuôn mặt thế nào ạ?"

Thôn dân trả lời: "Tôi cầm đầu hái lá trà, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, nên không nhớ rõ lắm."

Dư Nam dùng tay miêu tả chiều cao: "Cao hơn cháu nửa cái đầu, áo khoác màu hồng, tóc dài?"

Thôn dân suy nghĩ, rồi gật đầu: "Đúng rồi, tết tóc đuôi sam, khá gầy, cô ấy thờ hồng học đi cũng gấp gấp, giống như có người đang đuổi theo vậy, tôi còn tưởng cô ấy đến đưa cơm cho ai đó, mưa gió bão bùng thế này ít người trồng trà ở lại lắm..."

Dư Nam không nghe xong lời ông ta nói, cất bước đi về phía trước.

Áo khoác hồng, tóc tết đuôi sam, hơi gầy, đi gấp gấp, giống như có người đuổi theo...

Rất giống Chương Khải Tuệ.

Đi qua nửa sườn núi, đường dần rộng hơn, Dư Nam vừa đi vừa gọi tên cô, tiếng mưa lấn át cả tiếng gọi.

Đi rất lâu, bước chân cô nhanh hơn, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Chương Khải Tuệ đâu.

Dư Nam bước lên một cái kè, tuyệt nhiên không thấy vườn trà đâu, trên đường cũng không hề gặp thôn dân khác, trời đã hoàn toàn tối đen, đi tiếp chính là núi thẳm. Bước chân cô chậm rãi, cầm điện thoại, lắc mấy cái, không thấy tín hiệu.

Dư Nam không định đi tiếp nữa, tính quay về đường cũ tìm dân trong thôn giúp đỡ.

Quay người khá gấp, chân bỗng nhiên trượt một cái, ngã từ kè xuống.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Mốc dịch

Fei Yang beta

Kè không cao, phía dưới tích đầy bùn đất, bên cạnh có lá nát vụn, trong bùn còn có rễ cây, trước đây nơi này có lẽ là một ao nuôi cá hoặc đầm trồng sen. Gặp mưa bão, bùn trong ao được pha loãng, bên dưới càng xốp và lầy lội hơn.

Hai chân Dư Nam bị hãm trong bùn lầy, khi đứng vững mới nhận ra, bùn đã đến bắp chân, cô thử cử động vài cái, dưới chân càng ngày càng xốp, hoàn toàn không găm lên được, hơn nữa cô đang dần dần lún xuống.

Cô không dám cử động thêm nữa, hai tay không đủ dài để với lên phía trên, nên đành cố gắng bám vào móm đá nhô ra ở một bên kè, hố bùn đen thui, nhìn mà không thấy đáy.

Đầu mày Dư Nam cau chặt lại, tình hình này hơi bi đát, đã vượt qua sức tưởng tượng của cô. Cô nhìn xung quanh một vòng, nghiêm túc suy nghĩ nên thoát khỏi tình cảnh này như thế nào.

Cô nhìn thấy cách bên phải nửa mét, phía sau có một cây gậy gỗ, một tay cô bám chặt vào mỏm đá, khom lưng vươn tay phải thì vừa đủ với tới, nhưng vừa nhúc nhích, chân phải lại sệt xuống, trong chớp mắt dưới chân lún xuống một đoạn lớn, Dur Nam vươn cánh tay ra không dám làm gì.

Một lát sau, cô nghe thấy một tiếng cười, có người lạnh lùng nói: "Chơi trò gì độ khó cao vậy?"

Dur Nam là một người nhạy cảm, giọng nói đột ngột khiến cô giật nảy mình, quay đầu lại, trên bờ kè, phía trước mắt cô, không biết có thêm một đôi chân đầy bùn từ khi nào.

Dur Nam nhìn từ chân lên, người đó quay lưng về phía ánh trăng, không nhìn rõ nét mặt, vóc người cao lớn, mặc áo phông màu đen và quần dài, không mặc áo mưa, từ trên cao nhìn xuống cô bên dưới.

Dur Nam vịn vào vách đá: "Sao anh lại đến đây?"

Du Tùng cao như cây cột: "Tại rãnh quá mà."

Lời nói quái gở, Dur Nam đứng thẳng người, không sợ lún xuống tiếp nữa.

Cô hỏi: "Bọn họ đã về chưa?"

Du Tùng cười hừ: "Trước tiên nghĩ xem mình có về được không đã."

Dur Nam ngược đầu nhìn anh, cô cách phía trên bờ kè một đoạn, anh đứng trên kè, nên khoảng cách càng dài hơn, cô nhìn mà cổ tê như.

Dur Nam cười cười, vươn tay ra: "Giúp tôi."

Du Tùng dứt hai tay vào túi, thờ ơ đứng nhìn, cô vẫn giữ tay, bàn tay nhỏ lấm đầy bùn đen xì.

Anh nhìn tay cô, quỳ một đầu gối xuống, chân hơi cách đất, nghiêng người kéo tay cô.

Dur Nam tìm một điểm để mượn lực, tay còn lại dùng sức vịn chặt vào vách đá, thử rút chân lên, thuận miệng hỏi: "Có lòng ra ngoài tìm tôi hả?"

Không nghe thấy câu trả lời, lực của đối phương bỗng nhiên biến mất, tay Dur Nam hươu lung tung trong không trung, nhưng không bắt được gì, cô hụt hơi, mông lại rơi xuống bùn.

Bùn bắn tung toé.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười: "Xin lỗi, tay trơn."

Du Tùng nửa ngồi xổm, hai cánh tay tùy ý gác lên đầu gối, một bàn tay còn dính bùn khi vừa nẩy kéo cô lên.

Dur Nam lườm anh: "Anh cố ý hả?"

Du Tùng vỗ tay, cười nói: "Tay cô dính đầy bùn, tôi trượt tay thật mà." Anh vươn tay ra: "Lần này thì được rồi."

"Lần này tay còn trơn nữa không?"

Du Tùng đáp: "Kéo thử xem."

Nét mặt anh vênh vênh vào vào như đại gia chỉ tay năm ngón.

Dư Nam nhìn mấy giây, nở nụ cười: "Không mượn anh nữa."

Du Tùng hơi bất ngờ, rút tay về: "Tự cô lên được à?"

Dư Nam không để ý đến anh, tình hình lúc này còn tệ hơn lúc trước, hai chân cô càng ngày càng lún sâu vào bùn, diện tích chịu lực ở mông lớn, ngồi yên một lúc mấy phút sẽ không bị chìm xuống. Nhưng cả người cô nhếch nhác, hai chân dính đầy vết bẩn, giống như vừa lăn một vòng trong bùn về.

Du Tùng thấy thú vị, cũng không đưa tay ra, ngồi xổm xuống muốn xem cô rút cuộc dùng cách gì.

Dư Nam ngồi im không nhúc nhích, nhẹ nhàng duỗi thẳng mũi chân ở dưới bùn lên, bắt thành một đường thẳng, chậm rãi kéo chân ra ngoài. Sau khi giải cứu thành công một chân, cô cử động tiếp chân còn lại, mông lại chìm xuống một chút, cô dùng sức khép hai chân để ngang trên mặt bùn.

Dư Nam thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, khoe môi người đó mang theo ý cười, nhìn cô như nhìn thú cảnh.

Dư Nam cắn môi, cởi áo tơi trải lên bùn lầy bên cạnh.

Mắt Du Tùng bắt gặp ánh sáng lên, nhìn động tác của cô, nụ cười càng rõ ràng, trong mắt tỏa lên âm áp mà anh không hề biết.

Dư Nam đã chậm rãi trèo lên áo tơi. Áo tơi khá cứng, diện tích lớn, hoàn toàn có thể chịu được sức nặng của cô trong thời gian ngắn. Động tác của Dư Nam cực kì chậm, từ ngồi chuyển sang quỳ, trên áo tơi có chỗ hơi lõm xuống, cô vội vàng tách hai chân để tăng bề mặt chịu lực.

Phía dưới không xảy ra chuyện gì, Dư Nam thử đứng lên. Cô cúi đầu, hai tay bám vào vách đá, còn chưa đứng vững, bỗng có một lực ở phía trên kéo cổ tay cô lên, vừa xách vừa nhấc, cả người nhẹ bẫng, bàn tay rộng lớn của anh ôm trọn eo cô.

Không kịp trở tay, cô đã được nhấc lên bờ kè.

Xách cô như xách một con gà con.

Du Tùng nói: "Cũng không nặng lắm."

Dư Nam lườm anh: "Đã nói không mượn anh giúp mà."

Du Tùng cười một tiếng, nhìn sắc trời, đã hoàn toàn tối đen, có thể lờ mờ nhìn thấy mây đen ùn ùn kéo đến trên bầu trời, sao rất thưa.

Anh cúi đầu nhìn cô, sải bước đi trước: "Về thôi, vẫn còn mưa bão đấy."

Dư Nam do dự: "Nhưng Chương Khải Tuệ..."

"Cô ta không chạy đến đây đâu." Anh ngắt lời cô.

Dur Nam hỏi: "Trương Thạc tìm được họ rồi ư?"

"Chưa." Ánh mắt Du Tùng chắc chắn, như biết hết tất cả. "Hai người đấy không hề vào núi, suy nghĩ của cô và cô ta giống nhau sao? Tuy Chương Khải Tuệ tùy hứng bông bột, chỉ muốn giật dỗi để người khác đổ, nhưng gan bé như con kiến ấy dám chạy vào núi à?" Anh nhìn cô đầy sâu xa: "Trừ phi thật sự không muốn người khác tìm thấy."

Dur Nam hỏi: "Vậy họ có thể đi đâu?"

"Ai biết được."

Cô sững sốt trong giây lát.

Du Tùng lùi về phía sau hai bước, kéo ngọn tóc cô: "Đứng như trời trồng nghĩ gì vậy?"

Dur Nam khẽ "ừ", kéo tóc khỏi tay anh, nước mưa đã thấm ướt sợi tóc, đỉnh đầu còn dính hai vết bùn.

Du Tùng hét kiên nhẫn: "Chân mềm nhũn cần người cõng à?"

Cô kích anh: "Cõng cũng được."

Du Tùng cúi đầu lướt qua đôi chân đầy bùn của cô, nói đầy ghét bỏ: "Coi như tôi ngu đi."

Rồi anh đi trước.

Dur Nam quay đầu nhìn cái áo toí trên mặt bùn, ở giữa trũng xuống, bị bùn loãng xung quanh từ từ lấp lên, không dùng được nữa rồi.

Cô giậm mạnh để gạt bùn trên chân, cất bước đuổi theo, cô bật đèn pin, chùm sáng lơ mờ chỉ đủ để chiếu sáng con đường bên dưới.

Du Tùng đi bên cạnh cô, cách nửa cánh tay, không xa cũng không gần, nhìn đèn pin trong tay cô mà hỏi: "Cô không sợ à?"

Dur Nam vô thức trả lời: "Sợ cái gì?"

Du Tùng liếc cô: "Con gái hẳn nên giả bộ yếu đuối nhất gan chứ?"

Dur Nam nghiêng đầu: "Đàn ông các anh thích thế à?"

"Thích." Bỗng nhiên anh sáp tới gần, hơi thở nóng hôi phả vào tai cô: "Nhưng khẩu vị tôi khá nặng."

Dur Nam lấy tay chặn lại: "Khẩu vị nặng mà sao tôi chưa thấy anh ăn shit bao giờ vậy?"

"Không phải tôi qua vừa ăn sao?"

Cô ngừng lại hai giây, nhớ lại: "... Ghê tởm."

Trong bóng tối vang lên tràng cười nhẹ nhàng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bầu không khí lúc này vô cùng hài hoà, khác hẳn với kiểu giương cung bạt kiếm mấy hôm trước, dường như thời gian cũng trôi nhanh hơn, con đường không quá xa như đã nghĩ.

"Trước kia cô đã từng đến đây à?"

"Chưa từng." Dư Nam trượt chân, Du Tùng kéo cánh tay cô nhắc lên, đợi cô đứng vững mới thả ra.

"Từ nhỏ tôi đã sống trong núi, hái nấm bẻ thông, bắt thỏ bẫy gà, chơi bịt mắt bắt dê khắp các núi đồi. Lúc đó trong thôn điện đèn đều thiếu, còn tối hơn ở đây, muốn đến trường phải đi qua cả một đỉnh núi, một mình đi đêm là chuyện rất bình thường."

Du Tùng châm chọc: "Thế bình thường có bị sa vào bùn không?"

Dư Nam: "..."

Du Tùng chợt hỏi: "Vậy trước lúc bảy tuổi thì sao?"

Dư Nam hơi ngơ ngác: "Gi cơ?"

Du Tùng nhớ tới mấy lời lần trước lão Hồ nói, cũng không hỏi sâu, nói vu vơ: "Vẫn chạy khắp núi à?"

Mất một lúc Dư Nam mới nói "Ừ".

Cô vung vẩy đèn pin trong tay, hạt mưa sáng lấp lánh dưới ánh đèn màu vàng, như những tinh thể li ti, dày đặc không kể hờ.

Hai người đều ướt đầm. Mưa rơi xuống khuôn mặt và bả vai, xung quanh quá tối, cô nghiêng đầu, nhưng chỉ có thể phân biệt được đường nét chung chung của anh.

Du Tùng hỏi: "Nhìn gì cơ?"

"Anh không mặc áo toi hay áo mưa à?"

"Áo mưa của lão Hồ không vừa."

"...Ồ."

Đi hết một đoạn đường bằng phẳng, phía trước bắt đầu lên dốc, mặt đường bùn đất lầy lội, họ cố gắng chọn đi trên vệ cỏ.

Du Tùng hỏi: "Trước đây đã gặp chuyện thế này chưa?"

"Chưa." Cô đáp: "Nhưng nếu chẳng may xảy ra chuyện, hướng dẫn viên của đoàn phải chịu trách nhiệm còn lớn hơn trách nhiệm hiện giờ."

Du Tùng nói: "Nhìn cô không giống tuýp người như thế."

"Tuýp người thế nào?"

"Tốt hết phần người khác."

Dư Nam nói: "Chỉ là tôi và họ khá hợp nhau thôi."

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, Du Tùng cất tiếng hỏi trên đỉnh đầu cô: "Vậy tôi thì sao?"

Dư Nam không nói gì.

Du Tùng giờ tay lên, nhéo mặt cô.

"Làm gì thế?"

Ngón tay anh cọ cọ: "Có bìn."

Dư Nam né tránh: "Mất thần của anh tinh nhĩ."

Anh lại chà thêm cái nữa, rồi rất tự nhiên thả tay xuống, hỏi: "Làm nghề này bao lâu rồi?"

"Sáu, bảy năm gì đó."

Du Tùng ngẫm nghĩ, sáu bảy năm trước cô chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, anh hỏi: "Không học đại học ư?"

"Tốt nghiệp cấp ba xong thì nhà quá nghèo, không có tiền." Cô cười nói: "Hơn nữa tôi học không giỏi, không phải học sinh gương mẫu, suốt ngày đánh nhau bị mời phụ huynh lên trường."

Dư Nam thuận miệng hỏi: "Còn anh thì sao?"

"Hà?"

"Học lực thế nào?"

Du Tùng đáp: "Không bằng cô, đến cấp ba còn không tốt nghiệp nổi."

"Không thể nào." Dư Nam buột miệng thốt ra: "... Ý tôi là, nhìn anh không giống."

Cô nghe thấy một tiếng cười: "Coi như cô đang khen tôi vậy." Ngừng lại một lát, anh nói: "Năm mười sáu tuổi xảy ra mấy chuyện, nên nghỉ học."

"Nghỉ học?"

"Đến huyện Nghi."

Trong bóng tối không nhìn rõ khuôn mặt nhau, nhưng có thể nhận ra rõ ràng giọng nói anh trầm hơn, Dư Nam mím môi, không hỏi nữa.

Sau đó cô nghe thấy một câu: "Đề tìm một người."

* * * * *

Thời gian tiếp theo hai người đều im lặng, trên đường chỉ còn lại tiếng bước chân.

Đi đến sườn núi lúc này, con đường hẹp không đủ để hai người qua cùng một lúc, Du Tùng bảo cô cầm đèn pin đi trước, còn mình thì đi sau.

Quãng đường này không thể gọi là ngắn, có lẽ được tạo thành do trước đây dân trong thôn đi lại nhiều, đường đá dưới chân toả sáng lấp lánh dưới chùm sáng của đèn pin, có thể nhìn thấy những giọt nước đập vào đá bắn lên tung toé như những bông hoa. Địa hình dốc đứng trơn ướt, chỉ cần không cẩn thận có thể bị ngã ngay lập tức.

Dư Nam lo lắng cho Du Tùng, nghiêng đầu nói: "Anh đừng nhìn sang bên cạnh, cố gắng đi theo chùm sáng đèn pin."

Du Tùng cười: "Tôi vẫn khá quan trọng với cô nhỉ?"

"Đừng mơ, không muốn nhặt xác cho anh thôi."

Du Tùng không trêu cô nữa, trả lời nghiêm túc: "Tôi đâu yếu ớt vậy."

"Anh không sợ... Á..." Trên chân Dư Nam có bùn, mặt đường có rêu, cô mãi nói chuyện nên không để ý bên dưới, trong nháy mắt trượt chân một cái, cả người ngã xuống khe núi.

Trong tích tắc trời đất quay cuồng, cô nghe thấy một tiếng hét: "Dư Nam..."

Du Tùng không ngờ cô sẽ bị trượt ngã, lúc nhận ra, Dư Nam đã biến mất khỏi tầm mắt. Anh không kịp nghĩ gì mà lao tới, nhưng chỉ bắt được tay áo chống nắng của cô.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mốc dịch

Fei Yang beta

Hai người nằm bò trên dốc núi, Du Tùng treo ngược, chân trái bám lên cành cây ven đường, một tay bắt được ống tay áo của cô, tay còn lại lần mò tìm kiếm, nắm chặt lấy cổ đại xung quanh.

Bàn tay Du Tùng đặt ngang, chống lên lên con dốc để tăng sức cản.

Tim Dư Nam đập thình thịch, đèn pin đã tuột khỏi tay, chung quanh tối đen như mực, thời gian như ngừng lại. Trong tích tắc, âm thanh của thể giới biến mất, không nghe thấy tiếng mưa sa bão táp, không nghe thấy tiếng côn trùng kêu, bên tai chỉ còn tiếng hít thở nặng nề của hai người.

Cho đến khi Du Tùng hôn hển gào lên: "Con mẹ nó đến đi còn không vững, cô còn muốn nói gì?"

Phía dưới không có tiếng động, trước mắt anh hoa lên, cố gắng nhìn rõ đường nét cô trong màn đêm như hũ nút, toàn bộ gương mặt đều bị che khuất trong bóng tối, chỉ còn ánh trắng phản chiếu ánh sáng lấp lánh trong mắt cô. Dư Nam ngẩng đầu nhìn anh, mang theo sự ám áp mềm mại.

Trong lòng Du Tùng dâng lên cảm giác kì lạ.

Giây phút ấy, như chỉ trong một cái ngoảnh đầu (1), quay về hàng nghìn năm trước.

Anh hốt hoảng, bởi phía dưới không có tiếng động gì.

Du Tùng tưởng cô đang sợ, thở dài một hơi, giọng nói mềm mại hơn nhiều: "Cô em à, đừng sợ, tôi kéo cô lên đây, đừng buông tay."

Một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói rầu rĩ của Dư Nam: "Tôi không sợ."

Dường như Du Tùng thoải mái hơn, cười mếu: "Mợ nó ông đây sợ, được chưa." Ngón tay anh nắm chặt hơn: "Cô cứ chậm thôi, lấy một tay với lấy tay tôi đi, tôi chỉ tóm được tay áo cô thôi, không giữ được lâu."

Cơ thể Dư Nam đứng đờ, anh nói: "Cô nhẹ nhàng một chút nào, chân tôi chỉ bám lên cành cây thôi đấy, không đỡ nổi trọng lượng của hai người đâu."

Du Tùng nắm rất chặt, nếu chất lượng vải của áo tốt, hai người chắc chắn sẽ không rơi xuống. Dư Nam dịch người một chút, đầu ngón tay cố gắng chạm tới mu bàn tay anh.

Cô cắn môi, Du Tùng nói tiếp: "Dùng sức."

Dư Nam nhích lên từng tí một, móng tay sượt qua da anh, cố gắng mấy lần, cô rướn người, cuối cùng bắt được ngón tay Du Tùng.

Động tác của cô quá mạnh, phía dưới vang lên những tiếng "rắc rắc" rất nhỏ, cành cây mà chân Du Tùng bám lên sắp gãy.

Dư Nam run lên.

Du Tùng bị treo ngược, gân xanh bên huyệt thái dương nổi lên, anh thở không ra hơi: "Đừng sợ, tôi không thả tay ra đâu."

Cô không dám động đây nữa, sợ anh cũng bị rơi xuống.

Lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, cái ôm của anh trong ngày lơ lửng giữa không trung đó, trước đây chưa từng có.

Cô ngước đầu lên nhìn anh: "Nếu không anh buông tay ra đi, tôi nhẹ lắm, từ từ trèo lên cũng được."

Anh nổi giận: "Bớt nói đi, tiết kiệm sức lực, nhìn xuống chân mình, có mỏm đá nào có thể đặt chân lên không?"

"...Có."

"Giảm rồi trèo lên đi."

Dur Nam giảm lên mỏm đá, hít một hơi.

Du Tùng hỏi: "Bị thương rồi sao?"

"Bị trẹo chân."

Du Tùng chỉ nói: "Vậy động tác nhanh một chút."

Dur Nam đặt chân lên mỏm đá bên dưới, trèo lên trên hai bước nhỏ, Du Tùng vươn tay kéo áo sau lưng cô. Cô lại nhích lên, anh đỡ lấy mông cô, dùng sức kéo mạnh cô lên.

Hai tay Dur Nam bám lên mặt đường, dưới chân dùng lực, bên cạnh bỗng có một tiếng "rắc", cành cây gãy đôi.

Dur Nam hốt hoảng, hét to: "Du Tùng..."

* * * * *

Mưa không ngừng rơi lộp bộp vào người, giọt mưa như những viên đá cuội đập lên da.

Không biết từ lúc nào, mưa bắt đầu nặng hạt.

Một tia chớp xé rách màn đêm, như bầu trời mở cái miệng lớn, ánh sáng chói mắt trong phút chốc phủ trắng khe núi, tiếng sấm đùng đoàng vang dội, bầu trời đêm trút bỏ cái vỏ yên tĩnh.

Trong tiếng sấm ầm ĩ Du Tùng vẫn phân biệt được tiếng mưa róc rách, gần ngay bên tai.

Trong lúc lặn xuống, cơ thể không ngừng bị cành cây, bụi cỏ, gạch ngói đất đá vụn và rác thải trên dốc núi trượt qua. Anh cử động mấy cái, có vật nặng đè lên ngực, mang theo xúc cảm mềm mại và ấm nóng.

Du Tùng ngẩng đầu nhìn lướt qua, bật cười thành tiếng: "Cô biết tìm chỗ thật đấy."

Dư Nam nằm sấp không nhúc nhích.

Anh đẩy bả vai cô: "Chết rồi à?"

Dư Nam vẫn không cử động.

Dư Tùng chống người dậy, nước mưa rơi xuống ba lô trên lưng cô. Anh lấy tay vỗ má cô mấy cái, động tác không thể coi là nhẹ nhàng.

Dư Nam hừ một tiếng, bị tiếng mưa bão át đi.

Dư Tùng vỗ thêm hai cái.

Dư Nam nheo mắt lại, chỉ thốt ra: "Đau." Cô chậm chạp lấy tay che mặt, mơ màng một lúc mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Trên con dốc, cành cây mà chân Dư Tùng bám lên bị gãy, bỗng nhiên cả người anh ngã xuống, trong giây cuối cùng cô bắt được góc áo anh, nhưng lại bị trọng lượng của anh kéo theo xuống.

Trong lúc choáng váng cô nghe thấy anh gào lên: "Bảo vệ đầu..."

Dư Nam vô thức làm theo lời anh, một giây sau, có đôi tay mạnh mẽ kéo cô vào một lồng ngực rắn chắc. Đầu cô đập mạnh vào ngực anh, chân anh kẹp chặt chân cô, hai người ôm nhau lăn xuống núi.

* * * * *

Dư Tùng thẳng hông: "Thoải mái không? Hay nằm thêm lúc nữa?"

Dư Nam từ từ bò dậy, ngồi sang bên cạnh.

Dư Tùng chống người lên: "Có bị thương không?"

Dư Nam cử động một cái: "Không."

Hai người đều nhếch nhếch như nhau, nước mưa gột rửa tất cả, trước trán Dư Nam dính mấy sợi tóc, bù xù thô thảm.

Một lát sau, Dư Nam hỏi: "Anh thì sao?"

"Không sao."

Dư Tùng đứng lên kéo cô dậy.

Dư Nam mượn ánh trăng ngẩng đầu nhìn anh: "Tiếp theo chúng ta đi thế nào đây?"

Du Tùng vuốt mặt, trầm mặc mấy giây rồi nói: "Đốc quá tron, cô không thể đi được, chúng ta đi men theo dòng nước, vòng qua ngọn núi này thì có thể tìm thấy đường vào thôn."

Dư Nam chần chừ: "Gọi điện thoại thì sao?"

"Trước khi vào núi tôi nhìn thấy một khe suối nhỏ." Du Tùng vừa nói vừa móc điện thoại ra, "Uớt rồi, không dùng được."

Dư Nam đưa tay tìm trong ba lô, Du Tùng ngăn lại: "Trước tiên đừng gọi."

Tiếng sấm ầm ầm, tia chớp rạch trời, Dư Nam chợt hiểu ra.

Du Tùng nói: "Trời mưa quá to, tìm nơi trú mưa cái đã."

Hai người đi men theo khe suối, tuy đường trên núi khá tron, nhưng cũng bằng phẳng. Hai bên khe nước có đá cuội do bị nước sông ăn mòn, gập ghềnh không hề dễ đi.

Chân Dư Nam bị thương, không quá nặng nhưng cũng thành vằn dề, cô đi chậm bị tụt lại phía sau mấy bước.

Bước chân Du Tùng lớn, khi quay đầu lại thấy khoảng cách hai người bị kéo giãn bốn, năm mét. Anh dừng lại chờ cô: "Chân đi được không?"

Dư Nam gượng gạo đáp: "Được."

Du Tùng cúi đầu lướt mắt qua không nói gì, nhưng bước chân rõ ràng đã chậm lại.

Đi được mấy phút, Du Tùng dừng lại, quỳ xuống trước mặt cô, đưa tay ra: "Lên đây." Anh nói, "Đừng làm mất thời gian nữa, với tốc độ của cô bao giờ mới về đến nơi?"

Dư Nam cắn môi, không gắng gượng nữa, trèo lên lưng anh.

Du Tùng đứng dậy, lắc lư mấy cái, sai bước về phía trước trong làn mưa to. Anh ôm đùi cô, được mưa bão gội rửa, chân cô sạch hơn lúc nãy, trên làn da trắng muốt dính những hạt cát li ti, hơi lạnh ngấm vào.

Anh kim lòng không động nhéo một cái, cười nói: "Nhìn có vẻ gầy, không ngờ có da có thịt nhỉ."

Dư Nam không phản ứng lại, đôi tay vòng qua vai anh, cơ thể lạnh lạnh nhận hơi ấm yếu ớt từ bờ lưng anh.

Bây giờ cô mới thấy lạnh.

Dur Nam run lên, anh nghiêng đầu: "Lạnh à?"

"Ừ."

Du Tùng cười giễu cợt: "Có nói vậy thì bước chân tôi cũng không nhanh hơn được."

* * * * *

Họ tìm thấy một hang đá, không rộng rãi nhưng đủ sâu, hai người cố gắng lê lét vào trong hang, tránh sét đánh bất ngờ.

Dur Nam bật đèn pin lên để soi, khắp nơi trong động đều có tiếng nước rơi tí tách xuống mặt đất, tiếng động buồn tẻ, trống trải và vang vọng. Trong những khe hở trên bề mặt đá, có mấy cây cỏ ngoằn ngoèo mọc dại.

Du Tùng đưa tay bẻ mấy cái cây vướng víu xung quanh, Dur Nam ôm vai ngồi xuống, tín hiệu rất yếu, may ra có thể gửi cho Trương Thạc một tin báo bình an. Anh cúi đầu nhìn cô, hai chân cô trắng nõn, đôi giày thể thao lấm lem không nhìn ra màu sắc ban đầu.

Du Tùng vòng tay cởi áo, vắt ra một đồng nước: "Sao không mang tất?"

Dur Nam ngược đầu lườm anh một cái, không trả lời.

Du Tùng hiểu ra, cười nói: "Chỉ có một đôi thôi à?" Không nghe thấy đáp án, anh tự làm bầm: "Dừng cảm ghê."

Hai người đều ướt như chuột lột, quần áo lạnh lẽo dính vào người, hang đá ẩm thấp âm u, Dur Nam ôm vai run lấy bầy.

Du Tùng ngồi xuống, trong tay hí hoáy hộp thuốc, thuốc đã ướt sạch, không hút được. Anh vứt hộp thuốc sang một bên, ngón tay nghịch bật lửa.

Yên tĩnh một lát, Du Tùng hỏi: "Có gì ăn không?"

"Anh chưa ăn tối à?" Ba lô của cô làm từ da, bên trên có nắp và khoá kéo, đồ đạc bên trong may mắn thoát nạn. Dur Nam lấy một túi táo khô ra, là táo mua ở hồ Lô Cô.

Cô đưa cho anh.

"Chỉ thế này à?"

Dur Nam lại lục: "Còn một thanh chocolate nữa."

Du Tùng không lấy chocolate, mở túi táo khô ra, ăn hai miếng: "Cô ăn đi, thứ đồ ăn vặt này ngọt đến phát ngấy."

Dur Nam cũng không nhường, để bổ sung thể lực và tăng thêm thân nhiệt, cô bóc chocolate ra cắn một miếng: "Sao anh biết tôi đến đây?"

Du Tùng chống tay: "Hỏi lão Hồ." Hai giây sau bổ sung thêm một câu: "Điện thoại của cô không có sóng."

Dư Nam "À" lên một tiếng.

Du Tùng hỏi: "Nếu cô là Chương Khải Tuệ thì sẽ làm thế nào?"

"Vào núi."

"Nguyên nhân?"

"Sau khi cãi nhau tức giận thì phải cần bình tĩnh, đương nhiên là đến nơi đối phương không tìm thấy, nếu không bất chấp mưa gió chạy vào núi thì còn ý nghĩa gì."

Du Tùng quét mắt một cái: "Mạch não đúng là không giống."

Dư Nam hỏi: "Anh nói gì cơ?"

Hết chương 21

(1) Nguyên gốc là: 电光火石 (Điện quang hoà thạch), chỉ ánh sáng của tia chớp; ánh lửa của đá lửa, vốn là lời nói của Phật để chỉ sự vật lướt qua trong chớp mắt, hoặc hành động cấp tốc, bỗng nhiên phát động.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Mốc đích

Fei Yang beta

Du Tùng không trả lời, ăn được mấy miếng, anh vút túi tào khô lại cho cô, tiếp tục nghịch bật lửa.

Dư Nam nhìn bật lửa trong tay anh: "Muốn hút thuốc à?"

"Cô có?"

Dư Nam cúi đầu lục ba lô, lấy hộp Trung Nam Hải ra ném cho anh.

Du Tùng bắt được, mượn ánh lửa nhìn sơ qua, hộp thuốc nhỏ nhắn khô ráo, là thuốc lá dành cho phụ nữ.

Du Tùng liếc cô: "Cô hút thuốc à?"

Dur Nam đáp: "Thỉnh thoảng."

Anh cười khẽ, rút một điếu ra châm lửa, rít một hơi.

Dur Nam hỏi: "Thấy thế nào?"

Anh nói: "Chả ra gì."

Du Tùng trả hộp thuốc: "Hút điếu không? Làm ấm người."

Dur Nam ngáp ngừng, rút một điếu cho vào miệng, cầm bật lửa dưới đất lên châm.

Du Tùng nghiêng đầu nhìn cô, một tay Dur Nam ôm gối, không hề để ý tới anh.

Cô hơi ngửa đầu, đường nét chiếc cằm, cần cổ căng ra, tạo thành đường cong mềm mại lạ kì. Cô nheo mắt lại, hàng mi run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt mơ màng ngẩn ngơ trong làn khói thuốc.

Cô dùng ngón trỏ và ngón giữa xinh xẻo kẹp thuốc, ngón tay nhỏ bé co lại, cổ tay mảnh khảnh hơi giờ lên. Động tác thành thạo tao nhã.

Du Tùng nhớ tới lời cô nói, cô không phải học sinh gương mẫu.

Thấy động tác của Dur Nam hiện giờ, anh tin rồi, phong thái nhàn nhã, mang theo sự lười biếng và tùy tiện, thoát nhìn vừa sa ngã lại vừa gian ác.

Anh hỏi: "Đã lên được rồi, sao còn lẩn xuống cùng tôi?"

Lúc đó ngón tay cô đã bám được lên mặt đường, nếu không nắm phải góc áo anh, chắc chắn sẽ không bị kéo theo xuống.

Dur Nam không trả lời, mà hỏi ngược lại: "Vậy tại sao anh lại cứu tôi?"

Du Tùng: "Thấy việc nghĩa thì hăng hái làm."

Dur Nam: "Tôi cũng thấy việc nghĩa thì hăng hái làm."

Du Tùng: "Tôi rảnh."

Dur Nam: "Tôi cũng rảnh."

Du Tùng: "Tôi đề tiện."

Dur Nam cười lớn, nhại nốt câu: "Đúng, tôi cũng đề tiện."

Nhưng Du Tùng không cười.

Anh nghiêng đầu nhìn, cô cười rất vui vẻ, khoe miệng kéo thành một đường cong lớn, còn có gì đó rất trẻ con, lần đầu tiên Du Tùng thấy cô như vậy.

Như đốm lửa nhỏ thiêu cháy cả cánh đồng, ánh lửa như được phóng to lên gấp vô số lần, nâng đỡ cô, nâng đỡ cả hang đá.

Anh nghe thấy nhịp tim thịnh thích của mình.

* * * * *

Du Tùng cúi người tắt đèn pin điện thoại.

Trong nháy mắt xung quanh chìm vào tối đen, Dur Nam hỏi: "Anh làm gì thế?"

"Bên ngoài đang có sấm sét."

"Chỉ mở đèn pin thôi không sao đâu."

Du Tùng nói: "Vậy thì đợi thêm lát nữa."

Dur Nam cũng không kháng kháng, cô ngồi trong bóng tối lặng lẽ hút thuốc, ánh lửa nơi đầu ngón tay làm gương mặt cô chột sáng chột tối. Trong tích tắc sáng rực rỡ, anh thấy đôi môi cô nhẹ nhàng nhả khói, cánh môi mềm mại và đầu thuốc lá quấn quýt lấy nhau, không nở xa rời.

Yết hầu Du Tùng chuyển động một cái, anh dụi tắt thuốc, dịch mòng đến gần, choàng tay qua vai cô. Người Dur Nam bỗng nhẹ bẫng, bị ai đó bế lên rồi đặt lên đùi mình, cánh tay anh ôm chặt cô, Dur Nam có thể cảm nhận được nguồn nhiệt nóng bỏng truyền tới.

Cô không nói gì, trong hang động lạnh lẽo, sau lưng chỉ có duy nhất một nhiệt độ, giống như trong câu chuyện cổ tích, trên đường phố phủ đầy tuyết giá, cô bé bán diêm đốt một que diêm trước khi chết.

Cũng là hơi ấm cứu mạng, để cô bé nương tựa.

Dur Nam bắt gặp co người vào trong.

Du Tùng ôm cô chặt hơn, cô chậm rãi hút xong một điếu, hang đá tối om om, chỉ có sắc trời đen kịt và tia chớp thỉnh thoảng đi qua ngoài cửa hang.

Tiếng mưa bên ngoài rả rích, nhưng trong hang đá vô cùng yên tĩnh, sau tai là tiếng hít thở nặng nề của anh.

Du Tùng nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay lạnh lạnh của Dư Nam, lồng ngực anh dán lên lưng cô.

Dư Nam bỗng cảm thấy có luồng nhiệt đến gần, cô theo bản năng quay mặt đi, Du Tùng không cho phép, anh giữ cầm cô lại, giọng nói khàn đặc khác thường: "Hôn một cái."

Trong bóng tối vang lên tiếng ma sát.

Anh thở sâu: "Em vẫn nợ tôi nửa liều thuốc."

"Tôi vừa trả rồi."

"Tôi muốn điều trong miệng em..." Du Tùng không cho cô cơ hội, cắn môi cô rồi hôn lên.

Trong miệng cô vẫn còn sót lại vị chocolate hòa lẫn mùi thuốc lá của phụ nữ, ngọt đến phát ngáy. Anh dùng đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi cô, triển miên, say đắm.

Lưỡi Dư Nam đầu nhói, khoang miệng tràn ngập mùi hương của anh, mang theo sự mạnh mẽ hoang dại, điên cuồng chiếm đoạt.

Cô không nhúc nhích nổi, đầu óc chệnh choáng, mắt mờ màng như có men rượu xộc lên, không thể mở mắt ra nổi.

Trong hang đá trống trải, yên tĩnh nhưng nồng nhiệt, chỉ nghe thấy tiếng hít thở hỗn loạn của nhau.

Du Tùng đè người cô xuống, cô không kiềm chế nổi vuốt ve lồng ngực anh, cảm xúc dưới lòng bàn tay cứng rắn nhưng ấm áp lạ thường.

Anh mút môi cô: "Còn lạnh không?"

"... Hơi hơi."

Du Tùng cười: "Thế này thì sao?"

Anh đẩy cô xuống, bàn tay men theo eo cô đi lên, hai ngón tay đan vào nhau, sợi dây thắt trước ngực lỏng ra, cuối cùng trượt vào tay anh. Môi anh di chuyển vị trí, vùi đầu xuống, Dư Nam thở gấp, bất giác ngửa đầu lên, cơ vai lại như nghênh đón anh vào.

Du Tùng trầm nghĩ, cảm giác cực kì tuyệt vời, anh vẫn nhớ đậu phụ mặn mấy ngày trước ăn trên đường, trắng mềm, ngọt mát, vừa cho vào miệng đã tan ra... Anh dùng đầu lưỡi nhấm nháp, sau đó nuốt hết vào bụng.

Trong bóng tối điện thoại vang lên hai tiếng "Ting ting", Trương Thạc trả lời tin nhắn của cô. Cô đưa tay ra với, bị anh giữ lại.

Du Tùng vỗ mông Dư Nam.

Dư Nam đè thấp giọng: "Đau."

Một người khi bình thường vô cùng bình tĩnh, nhưng giọng nói lúc này lại nũng nịu kì lạ. Não Du Tùng tê rần, lửa nóng ở bụng dưới chạy rần rật, anh đưa tay cởi khuy quần cô ra.

Dư Nam ôm đầu anh, trong mơ màng chạm đến thứ gì đó dấp dính.

Cô sờ lại lần nữa thì nghe thấy một tiếng "hừ".

Du Tùng rời khỏi môi cô, thờ hồn hên: "Mẹ nó em có tình à?"

"Anh bị thương rồi?"

Dư Nam đẩy anh ra, tìm điện thoại trong hang đá tối tăm, lúc này không xem kĩ nên không để ý, cô qua quýt mặc áo ngực, đưa đèn pin đến gần anh.

Trên trán gần mép tóc có một vết thương rộng chừng hai centimet, khá sâu, vừa rồi bị nước mưa tạt vào, xung quanh đã kết vảy trắng. Ban này bị cô chạm vào, nó lại rỉ máu ra.

Cô xoay mặt anh qua lại, trên gò má, cổ gáy, cánh tay còn có những vết xước nông sâu dài ngắn khác nhau.

Dư Nam chợt nhớ ra, khi bị lăn xuống sườn núi, một tay anh vòng qua eo cô, một tay đỡ lấy đầu cô, nên hoàn toàn không đủ sức lực bảo vệ bản thân.

Du Tùng gạt tay cô xuống: "Vết thương nhỏ thôi, không sao đâu."

Dư Nam nhặt quần áo dưới đất lên, vắt kiệt nước, mặc lại vào người, rồi quay người lục tìm mấy thứ trong ba lô.

Anh liếc cô: "Mặc vào rồi à? Muốn chạy trốn sao?"

Dư Nam không đáp lại, lấy khăn giấy và urgo trong ba lô ra: "Cầm lấy." Cô đưa điện thoại cho anh, "Giờ cao lên một chút."

Du Tùng lườm cô một cái, Dư Nam dùng khăn giấy lau sạch máu xung quanh, cầm miếng urgo dán lên trán anh, "Chúng ta phải về nhanh nhất có thể, để lâu vết thương dễ bị nhiễm trùng."

Du Tùng không để ý, kéo cô tới gần, cúi đầu định hôn: "Tiếp tục."

Dư Nam đẩy anh ra: "Trên người bản."

"Tôi không chê."

Cô đáp: "Tôi chê."

Du Tùng: "..."

* * * * *

Gần mười giờ hai người mới về đến nhà trọ.

Đầu Du Tùng bị thương, họ không chờ mưa tạnh mà đi luôn, khi mưa nhỏ dần Dư Nam giục anh về.

Mọi người đều ngồi chờ ở tiền sảnh, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh vùi đầu bên bàn.

Lúc này trong hang đá, Trương Thạc gửi tin nhắn cho Dư Nam, cô mới biết họ đã về.

Thấy hai người nhếch nhác bước vào, Chương Khải Tuệ chạy tới, kéo tay Dư Nam nũng nịu: "Chị Dư, em xin lỗi, em không biết cả tối nay chị đi tìm chúng em." Cô nàng sục sục cái mũi: "Em... Em và Thạch Minh cãi nhau một chút, sau đó anh ấy đuổi theo, rồi... rồi..."

Cô nàng úp úp mở mở. Dư Nam cúi đầu vô tình nhìn tay Chương Khải Tuệ đang nắm tay mình, trên cổ tay có một chiếc vòng ngọc màu xanh, nhìn sơ qua, chất lượng tuy không bằng cái của Du Tùng, nhưng giá cũng phải đến bảy tám nghìn tệ.

Dư Nam chợt hiểu ra, chỉ hờ hững nói: "Về là tốt rồi."

Chương Khải Tuệ cúi đầu: "Chị không giận chứ ạ?"

Dư Nam cong khoé môi, lắc đầu.

Có gì để tức giận đây? Cô quay đầu, đối diện với đôi mắt đen nhánh, anh nói đúng, cãi nhau giận dỗi là chuyện của người ta, ra ngoài tìm người là sự kiên trì của bản thân cô, lại còn làm phiền tới những người còn lại. Dư Nam cảm thấy áy náy, may mắn mọi người đều bình an quay về.

Thạch Minh cũng đứng dậy, thấy Du Tùng đứng phía sau, nét mặt vô cảm, nhưng lạnh tanh khiến người khác không thể đến gần. Anh ta chậm rãi đi tới, hoàn toàn thọt lồm trong dáng người anh: "Xin lỗi anh Du, cả buổi tối làm liên lụy đến hai người."

Du Tùng chỉ nói: "Trông kĩ bạn gái cậu đấy."

* * * * *

Thời gian không còn sớm, mọi người chuẩn bị đi ngủ.

Chương Khải Tuệ có ý xin lỗi, chủ động lấy quần áo cho Dư Nam thay, là một bộ quần áo thể thao màu hồng mà cô nàng mặc khi ở hồ Lô Cô.

Dư Nam khoác áo mưa của lão Hồ ra sân tắm rửa, bình nước nóng thuộc loại năng lượng mặt trời nguyên sơ nhất, nước nóng và nước mưa đều lạnh như nhau.

Cô đắm mưa quá lâu, da thịt tê rần, đã mất hết cảm giác từ lâu. Rửa trôi bùn trên người xong, lúc định gội đầu, cánh cửa thô sơ bị gõ mấy cái.

Dư Nam cảnh giác: "Ai?"

"Mở cửa."

Là giọng nói của Du Tùng, Dư Nam hỏi: "Có chuyện gì?"

"Có nước nóng, để em tắm."

Dư Nam mím môi: "Không cần, tôi sắp tắm xong rồi."

Bên ngoài im lặng hai giây, Dư Nam tưởng anh đã đi rồi, nhưng lại nghe thấy một tiếng "rầm" lớn, chốt cửa bị người nào đó kéo gậy.

Dư Nam hít một hơi, lấy quần áo ướt che lên người, hoảng hốt nhưng không ngăn cản được.

Trong lán chỉ có một ngọn đèn lò mờ vàng, ánh sáng ấm áp, phủ lên làn da sạch sẽ của cô, trắng mịn mềm mại, có núi có non, từng đường cong mỗi sợi lông, toàn bộ đều lọt vào mắt anh.

Ánh mắt Du Tùng tối xuống, anh xách hai thùng gỗ vào, hơi nóng bốc lên lượn lờ trên mặt. Khi anh nhìn lại lần nữa, chỉ thấy đôi chân thon thả, những nơi còn lại đã bị cô che kín.

Trong mũi anh hửi ra một âm tiết: "Quái đản."

Anh xoay người ra ngoài, đến cửa vẫn quay đầu lại liếc cô một cái, cuối cùng nói: "Nhanh lên, phần cho tôi một thùng."

Khóa cửa đã bị anh đã mượn làm hỏng, cửa gỗ đóng không kín, Dư Nam lấy khăn nhúng nước nóng lau qua người, thấy ẩm lên khá nhiều. Cô thay quần lót sạch và bộ quần áo của Chương Khải Tuệ vào.

Dư Nam vào phòng lau đầu, suy nghĩ một lát rồi rút một tờ tiền trong ba lô ra. Cô gõ cửa phòng ông chủ nhà trọ, mượn hòm thuốc, đưa tiền đền làm hỏng áo tôi và... cái khóa cửa bị Du Tùng kéo hỏng. Chủ nhà trọ từ chối không nhận, cô đặt tiền lên bàn rồi quay người đi.

Dư Nam vừa lau đầu vừa chờ anh.

Một lát sau, Du Tùng vào, thấy cô đang ngồi bên cái bàn trong tiền sảnh, áo cộc tay quần dài màu hồng mà cô mặc mang theo một hương vị rất riêng.

Cô nói: "Cầm hòm thuốc vào, để Trương Thạc xử lý đơn giản cho anh, ngày mai đến Đại Lý thi vào bệnh viện băng bó."

Du Tùng ngồi xuống bên bàn: "Cậu ta không biết đâu, em làm đi." Im lặng trong giây lát, anh nói tiếp: "Sao? Trong hang đá thì làm được, ra ngoài đã không nhận người nữa à?"

Giọng điệu anh ngả ngớn, nghe ra ý ở ngoài lời, Dư Nam lườm anh, mở hòm thuốc ra: "Cúi thấp đầu xuống."

Du Tùng nghe lời ngồi lên ghế. Đầu anh cúi ngang ngực cô, khoảng cách chỉ bằng hai nắm tay, anh có thể nhìn thấy đôi bông đào nhấp nhô, và cả mùi hương chỉ thuộc riêng về cô.

Hai người không ai lên tiếng, gian tiền sảnh giản dị bình yên và tĩnh lặng.

Bên ngoài kia không biết mưa đã tạnh từ lúc nào, nước mưa từ mái hiên rơi xuống tí tách, bầu không khí trở nên mềm mại hơn.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Mốc đích

Năm giờ sáng, xuất phát trong sương sớm.

Trời còn chưa tỏ, những đám mây xương cá lững thững trôi trên bầu trời màu xanh tro. Ruộng đất trên núi được mưa giội rửa, bầu không khí trong lành mát mẻ.

Trương Thạc ném hành lý vào cốp sau, quay người nhảy lên xe. Du Tùng đi phía sau, trên trán dán một miếng urgo màu trắng, tóc tai rối bời, dáng vẻ uể oải.

Mọi người đều đang đợi họ.

Trương Thạc cười áy náy, gào qua cửa xe: "Anh Du, nhìn gì thế?"

Rèm cửa sổ phòng chủ nhà trọ khẽ lay động, như bị gió thổi qua một góc, rồi nhanh chóng rơi xuống.

Du Tùng dừng lại vài giây, xoay người lên xe. Trời còn rất tối, tầm mắt không được xa, thật ra anh không nhìn thấy gì cả.

* * * * *

Sau khi lên xe mọi người đều tiếp tục ngủ bù.

Lão Hồ lái xe đến lối đi xung quanh núi mà hôm qua tìm thấy, công nhân sửa chữa đã sửa gấp đoạn đường bị sạt lở ngay trong đêm. Lái được khoảng hai tiếng, xe dừng lại bên đường, tìm một quán ăn để ăn sáng.

Qua một đêm, chân Dư Nam đã hơi sưng lên, đi đứng không dám mạnh tay mạnh chân.

Chương Khải Tuệ vô cùng nhiệt tình, chủ động dìu Dư Nam xuống xe vào quán cơm.

Dư Nam ngăn lại: "Tự tôi đi được."

Giọng nói của Chương Khải Tuệ rất nhỏ: "Hôm qua đều tại em tùy hứng, nếu không chân chị đã không bị thương, hơn nữa... còn làm cả anh Du bị thương."

Dư Nam cười xòa: "Không sao, anh ta da thịt dày."

Chương Khải Tuệ cắn môi: "Anh Du... Anh Du chắc chắn đã nổi giận rồi, anh ấy luôn sầm mặt với em."

"..." Cô ngáp ngừng, nhưng vẫn nói thêm một câu: "Thạch Minh là người rất khá, tôi có thể nhận ra cậu ấy thật lòng với cô, hiện giờ tìm được người đàn ông yêu thương mình không dễ đâu, cô... nên để tâm tới cậu ta nhiều một chút."

Chương Khải Tuệ cười gượng: "À... chị Dư, em biết rồi."

Quán ăn sáng gần đường cái, không tính là sạch sẽ vệ sinh lắm, khách cũng không nhiều.

Mấy người ngồi xuống chiếc bàn vuông, thời tiết hơi lạnh, họ gọi bún, bánh trứng và bánh ngô.

Trên bàn ăn, Trương Thạc hỏi: "Vé máy bay buổi sáng, có về Nghi Huyện nữa không?"

Đôi đũa trên tay Dư Nam khựng lại, sau đó vờ như không có chuyện gì tiếp tục ăn.

"Không về." Du Tùng đáp: "Hôm qua gã họ Lữ gọi điện cho tôi rồi."

Trương Thạc ngẩng đầu lên: "Đã nói gì?"

"Tôi nay già đãi tiệc."

Trương Thạc không hỏi gì thêm, "Vậy để em đổi vé."

"Đổi đi."

Trương Thạc vừa ăn vừa lấy điện thoại ra.

Du Tùng gấp bún, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Dư Nam, cười giễu: "Hương dẫn viên Dư, sắp đến Đại Lý rồi, định đưa chúng tôi tới đâu?"

"Anh muốn đến đâu?"

"Đến đâu em cũng đưa ư?"

Dư Nam liếc lão Hồ: "Chỉ đưa đến ga tàu hỏa thôi."

Du Tùng bật cười thành tiếng, nuốt miếng bánh trứng: "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, chẳng đường này em đã vất vả rồi, khi nào tôi có vinh hạnh mời em ăn bữa cơm?"

"Anh ở lại Đại Lý sao?"

Du Tùng lắc ngón tay: "Sẽ thường xuyên đến."

Dư Nam không tiếp lời, Du Tùng cong khóe miệng: "Tôi có thể hiểu rằng, nét mặt này của em là thất vọng, đúng không?"

Dư Nam lườm anh: "Đừng tưởng bở."

Trong lúc cười nói, đối diện đường cái bỗng vang lên tiếng phanh xe chói tai, đưa mắt nhìn, ba người đàn ông cao to vạm vỡ mặc quần áo màu đen, mặt mày dữ tợn bước xuống chiếc xe SUV cũng màu đen, đi tới bên này.

Sau cùng là một người phụ nữ bước ra từ ghế pho lá, mặc váy bó, tóc uốn lộn to, đôi mắt kính đèn tuyền che kín nửa khuôn mặt. Bước chân thướt tha đi về phía họ.

Dư Nam nhìn người đến, ánh mắt lạnh lùng.

Du Tùng liếc mấy người nọ, quay đầu lại, gấp bún lên, "Em quen à?"

Cô mím môi không trả lời.

Cô nhận ra người phụ nữ đó, là Tần Kỳ. Trước đây cô ta đến hiệp hội du lịch gây rối, hai người đã đánh nhau, hậu quả cô bị mất việc.

Ngày trước Tần Kỳ từng đi theo đoàn Dư Nam, hiểu rõ một phần hành trình. Cô ta đuổi theo từ Đại Lý, khi đến Lệ Giang, Dư Nam đã rời khỏi. Cô ta lại dẫn người đến hồ Lô Cô, gọi điện thoại thì Dư Nam tắt máy, hôm qua còn bị mưa lớn chặn lối, đành phải ngủ lại ở nhà nghỉ giữa đường, tưởng rằng chuyến này tốn công vô ích, ai ngờ lại thấy bóng lưng người quen bên đường.

Mấy người đó tới gần, một gã trọc đầu trong đó hùng hục hồ hởi, giẫm một chân lên chiếc ghế đầu dài, nhô một bãi nước bọt. Chương Khải Tuệ sợ hãi co người sang bên cạnh.

Tần Kỳ bước đến phía sau người Dư Nam, ôm vai: "Tôi còn tưởng là ai? Không phải là cô Dư đây sao? Làm tôi tìm vất vả quá, không ngờ có thể gặp nhau ở đây." Ngón tay cô ta chọc vào vai Dư Nam "Cô nói xem, chúng ta được coi như là có duyên phận không?"

Dư Nam hỏi: "Cô tìm tôi có việc gì sao?"

Tần Kỳ tháo cặp kính đen xuống: "Nói thẳng luôn, tôi cũng không vòng vo với cô. Rốt cuộc cô đã giấu A Dương ở đâu?"

Dư Nam không đếm xỉa tới cô ta: "Người đàn ông của cô mà tìm tôi đòi à?"

Tần Kỳ nổi xung bởi thái độ của cô, cô ta đập tay lên bàn, mấy gã phía sau dữ dằn xông lên phía trước mấy bước.

Ngón tay cô ta dí mạnh vào đầu Dư Nam: "Mày đừng không biết điều, làm bỏ nhí đến nghiện rồi hả? Mới nứt mắt ra đã biết câu trai rồi hả?"

Cô không đáp trả lại.

Tần Kỳ mỉa mai: "Sao, bản lĩnh lần trước đâu rồi? Bây giờ lại giống quả cà héo thối. Sợ à?"

Dư Nam nói: "Cô đừng gây sự nữa."

Cô ta đặt móng lên bàn: "Ồi cha, nói năng vẫn có khí phách nhỉ? Cũng đúng, mày lăm bản lĩnh thể cơ mà, lẳng lơ qua đêm với đàn ông, đàn ông chỉ thiếu

điều quý xuống liếm chân mày, vẫy tay một cái là có hàng đồng người đến, đương nhiên không cần sợ." Cô ta vỗ mu bàn tay vào mặt Dư Nam, hạ thấp giọng: "Đừng không, con đ*?"

Dư Nam thản nhiên nhìn thẳng vào mắt cô ta: "Đang nói bản thân cô sao? Tên gọi đấy cũng xứng với cô lắm."

Cô chưa tức giận, nhưng ngược lại cô ta đã nổi điên, đưa tay kéo Dư Nam lên, cô không phản kháng, mặc kệ cô ta.

Cô lên tiếng: "Lần trước đánh nhẹ quá nhỉ?"

Họ khá to tiếng, nên khách khứa trong quán ăn sáng đều tò mò quay đầu lại nhìn, Chương Khải Tuệ bị dọa sợ, nép vào sau người Thạch Minh, gương mặt lão Hồ sùng sốt, Trương Thạc mở to mắt nhìn, bên miệng vẫn còn treo sợi bún.

Anh ta hoàn hồn, nhổ sợi bún ra, sắp tới gần, nhỏ giọng nói: "Cần giúp một tay không?"

Du Tùng lười biếng tựa người vào lưng ghế, nét mặt thờ ơ nhìn đám đông, anh châm một điếu thuốc, không hút, mà đặt lên mép bàn. Rồi nói: "Xem vui trước đã."

Trương Thạc mù mờ không hiểu gì, cũng không hỏi thêm, trở về chỗ của mình yên tĩnh xem biển.

Dư Nam vẫn bị Tần Kỳ kéo, móng tay sắc nhọn của cô ta đâm vào da cô, Dư Nam không đánh trả, một gã cao to mặt đen trong đám ấy có giọng nói thô tục, đẩy cô một cái: "Chị dâu, có phải trước đây con đ* này đánh chị?"

Tần Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi: "Chính là nó, mặt tao sưng cả tuần vẫn không đỡ, chắc chắn nó và A Dương đàn điu với nhau, không biết dùng chiêu gì mà A Dương lại trôn tao."

Dư Nam tránh khỏi tay cô ta: "Đánh không lại còn tìm thêm người giúp đỡ? Có tiền đồ không đấy?"

"Mẹ nó..." Tên trọc bỏ chân xuống, xông tới túm lấy cằm Dư Nam, kéo cô đứng lên, gương mặt cợt nhả: "Mấy con đ* chúng mày còn ra oai à, đủ độc ác, đề tiện đúng không hả, nói một tiếng, ông đây chắc chắn sẽ cho mày sướng đến sáng mắt ra... ha ha ha..."

Gã mặt đen bên cạnh cũng cười dâm dăng quét mắt qua móng cô. Tần Kỳ cong khóe môi cười hả dạ.

Dư Nam bị ép ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Anh thả tôi ra trước đã."

"Ồi chà, quá ót nhỏ định cắn người à? Nào nào..." Gã trọc bấu cái môi dày: "Cắn ở đây, ở đây không được thì cho cô em cắn ở dưới."

Nói xong gã túm lấy ngực cô, véo hai cái, rồi nhìn gã mặt đen: "Vừa to vừa sướng tay nha."

Ánh mắt Du Tùng tối sầm, nhìn chòng chọc vào bàn tay kia, khóe môi đang cong lên bỗng chốc trĩu xuống.

Cô nhin đau không né tránh: "Này!" Cô chột cười nhạt: "Anh bỏ tay ra trước đã."

Cô cười đến độ chói mắt, gã trọc nuốt nước bọt: "Để làm gì?"

Dư Nam cụp mắt, gập chân đá vào đùi quần gã: "Để cắn bên dưới anh!"

Sóng mắt cô di chuyển, giọng nói dịu dàng, gã trọc chớp mắt, dường như trong nháy mắt người anh em bên dưới có phản ứng.

Gã thả lỏng tay, tay kia lưu luyến nheo thêm hai cái. Đôi mắt Dư Nam đông đầy tình xuân nhìn gã chăm chăm, chậm rãi quý xuống. Gã trọc mặc một chiếc quần mỏng rộng, bên dưới đã đội thành một túp lều. Gã cảm thấy một bàn tay nhỏ bé đang phủ lên chỗ ấy.

Gã trọc vô thức ngửa đầu ra sau.

Dư Nam nắn bóp cách một lớp vải quần, thấy gã nhắm mắt gương mặt cô bỗng lạnh băng, nhanh chóng nắm chặt lấy nó bẻ ngoặt xuống dưới, không hề nhẹ tay.

Thình lình xảy ra lúc đàn ông lo là nhất, gã trọc rú to một tiếng.

Dư Nam còn cảm thấy không đủ, đứng lên đá một cái, chân dùng sức vừa mạnh vừa chuẩn, đá thẳng vào giữa đùi quần gã, cú đá này cô dùng hết sức mình, đá xong chân vẫn còn đau.

Gã trọc kêu gào ngã xuống đất, lăn lộn mấy vòng, trong phút chốc mồ hôi mồ kê vã ra như tắm.

Trương Thạc rét run cầm cập, bất giác khép hai chân lại, cảm thấy người anh em của mình cũng đau theo. Anh ta lên nhìn Du Tùng, anh đang nhướng mày, đuôi mắt hơi cong lên, thần thái trong ánh mắt ấy anh ta không nhìn ra nổi.

Trương Thạc thầm mắng: "Người phụ nữ này, bà nó đúng là đáng sợ."

Hai người còn lại thấy Dur Nam vùng lên, gã mặt đen bèn túm lấy tóc cô, Tần Kỳ đẩy người khác ra, tát một cái thật mạnh vào mặt cô, lập tức khoe miệng có máu rỉ ra.

Cô ta mở mắt trừng trừng, thấy đánh không đủ còn đá thêm một cái: "Tao bảo mày ra oai à?"

Dur Nam bị người khác kìm chặt lại, muốn đánh trả, nhưng lực tay của gã rất mạnh, cô giãy giụa đá chân nhưng không với tới.

Gã mặt đen cũng giơ tay lên, nắm đấm cứng như sắt sắp sửa rơi xuống.

"Chờ đã." Một giọng nói vang lên, cánh tay gã mặt đen khựng lại giữa không trung, gã cúi đầu khiêu khích: "Muốn giữ mạng, thì mày đừng nhúng mũi vào chuyện này."

Du Tùng cười cười, không nhanh không chậm móc ví tiền ra, lấy một xấp tiền vứt lên bàn, nói với ông chủ đang trốn bên cạnh: "Không đủ lát đưa thêm"

Mọi người đều không hiểu ra sao, chỉ có Trương Thạc mang nét mặt người xem trò vui.

Du Tùng bước tới, tóm lấy bàn tay đang nắm tóc Dur Nam, mắt anh nhìn cô, mỉm cười: "Đối xử với đàn ông thế này không hay đâu."

Gã mặt đen "hừ" một tiếng, anh càng bóp chặt xương tay gã hơn, để gã bỏ tay ra. Mu bàn tay đối phương đã trắng bệch, xương bị bẻ cong, gã thô bạo vung nắm đấm xuống.

Anh đẩy Dur Nam sang một bên, nghiêng người né tránh, thuận tay nhấc ghế dài lên ném về phía gã, một tiếng "rầm" vang lên, băng ghế biến thành gỗ vụn, gã mặt đen đau đớn gào lên, rồi lại lao tới. Du Tùng đá chân vào bụng gã, đối phương bay ra, rơi mạnh xuống chiếc bàn xếp đầy đồ, chiếc bàn vỡ thành bốn năm mảnh.

Người qua đường xung quanh đều hét lớn rồi chạy mất. Gã mặt đen nằm sấp trên đất ườn eo, đau đến độ không đứng dậy nổi.

Một gã đàn ông cao lớn từ đầu đến cuối không nói câu gì không biết lấy chiếc gậy sắt ở trên xe từ lúc nào, vung gậy về phía anh.

Dur Nam hét hoảng kêu: "Phía sau..."

Du Tùng vốn đứng quay lưng với gã, nghe thấy tiếng hét bèn lạnh lẽo nghiêng đầu, nhưng gậy sắt vẫn trúng vào bên vai anh.

Trương Thạc chửi thề một tiếng, không làm người xem nữa, nhặt một miếng gỗ trên đất lên xông vào đối phương. Gã đàn ông cao lớn khá nhanh nhẹn, may mắn né được, cây gậy "quét sạch" nồi niêu bát đĩa trên tủ, tiếng loảng xoảng vang rầm trời.

Hai chọi một hoàn toàn không còn hồi hộp, gã cao lớn xông tới đánh Du Tùng, Trương Thạc khua cây gỗ vọt vào ót gã, Du Tùng nhân cơ hội kéo cánh tay đối phương vật ngã, đồng thời không ngừng ra nắm đấm thụi vào xương sườn gã. Tùng cú đều trí mạng.

Gã cao lớn kêu gào, gậy sắt tuột khỏi tay vung vào cửa thủy tinh, toàn bộ mảnh vỡ bay ra trong chớp mắt.

Gã giãy giụa muốn đứng lên, một chân Trương Thạc giẫm lên sườn mặt gã.

Gã trượt lúc này bị Dur Nam xù lông cồm cồm dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh, nghe răng chửi thề xông tới bên cô, một chân Du Tùng đạp chân gã, vung tay nện gã vào cánh cửa, hỏi một câu: "Ai sáng mắt ra? Há?"

Gã trượt vùng vẫy.

"Nói." Du Tùng giơ nắm đấm, mặt gã trượt đầy máu, "Ai đi tiện?"

Gã trượt đã kiệt sức từ lâu: "Tao... đi tiện, tao... đi..."

Ánh mắt anh tối sầm, nhặt gậy sắt rơi bên cạnh lên, giơ đến nửa không trung vọt mạnh vào cổ tay gã, trong không khí có tiếng va đập chói tai, xen lẫn tiếng xương gãy "rắc rắc".

Gã trượt hít một hơi rồi ngất xỉu, mọi người đều hoảng sợ.

Chén đĩa của quán ăn sáng bữa bọn, cửa trước như bị giặc đến cướp sạch.

Mấy tên cao to ôm đầu kêu đau.

Du Tùng đứng lên vịn cổ tay, điều thuốc bên bàn đã cháy sắp hết, anh cầm lên rít một hơi cuối cùng, ném nó xuống đất, dùng chân giẫm tắt.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Mốc đích

Ba gã cao to đều bị đánh gục, Tần Kỳ không ngờ sẽ có người giúp cô, cô ta thấy tình hình không ổn toan lên chuồn, Dư Nam nghiêm nghị quay đầu, bắt chập vết thương ở cổ chân, chạy mấy bước túm lấy tóc sau gáy cô ta.

"Muốn chạy à, tôi có một khuyết điểm là không bao giờ chịu thiệt, đánh xong rồi chuồn à?"

Tần Kỳ thét lên: "Mày cũng đánh tao rồi!"

Cô ta giãy khỏi tay cô muốn bỏ đi, Dư Nam nắm chặt lại: "Tôi còn có tật ăn miếng trả miếng, ai bảo cô gây sự trước?"

Về ngoài Dư Nam khá nhếch nhác, tóc bị người ta kéo đến rối bù, trên người còn có dấu giày, gò má sưng vù, khóe miệng rỉ máu, dưới chân có vết thương.

Hai người gần như lao vào đánh nhau.

Dư Nam kéo mái tóc dài của cô ta, biến nó thành tở quạ, Tần Kỳ cũng nổi điên, trở tay lại tóm lấy khuỷu tay cô, miệng mắng chửi: "Là mày và A Dương đan díu với nhau! T* nhân, con đ*, ngủ với thằng khác đi, trả A Dương lại cho tao."

Gò má Dư Nam đau rất, trên cánh tay có một vết xước dài rỉ máu do cô ta cào, cô tức sôi gan, túm tóc cô ta kéo thẳng ra ngoài đường.

Cô ấn cô ta xuống lề đường, hai tay Tần Kỳ khua khoắng cào mặt Dư Nam.

Xe cộ trên đường dần đông.

Sườn mặt Tần Kỳ dán vào mặt đường, có thể nghe rõ tiếng bánh xe rầm rập chạy qua.

Dư Nam đề đầu gối lên eo cô ta: "Ai t* nhân?"

Tần Kỳ hét: "Mày."

Dư Nam kéo cô ta dậy, lôi về phía trước, dí đầu cô ta xuống đất.

Có xe sượt ngay trên đỉnh đầu, tiếng gió thổi vù vù, bánh xe cuốn theo đất cát phả vào mặt. Dư Nam gào: "Ai là con đ*!"

Tuyến phòng vệ trong lòng Tần Kỳ sắp sụp đổ, nhưng vẫn cứng họng: "... Mày."

Dư Nam nghiêng rặng, kéo Tần Kỳ đến giữa đường, cong gối đá vào sống lưng cô ta. Có chiếc xe chờ hàng từ trên dốc lao xuống với tốc độ cực kì nhanh, bắt đầu nhả còi inh còi từ phía xa, Dư Nam lại gào: "Cơ hội cuối cùng, ai là t* nhân?"

Ô tô tải càng lúc càng gần, bánh xe lớn cuốn tung đất cát lên, không hề có ý định giảm tốc, từng trảng còi như phá tan đường chân trời.

Tần Kỳ giãy dụa, Dư Nam ấn mạnh đầu cô ta hơn. Sườn mặt cô ta dán xuống mặt đường, mở to mắt nghe tiếng rầm rầm ngày càng rõ ràng. Tần Kỳ hoàn toàn sụp đổ, cô ta hét: "Tao..."

"Nói to lên, nghe không rõ."

Cát bụi mù mịt, nuốt chửng nửa bầu trời trong xanh, như một con quái thú khổng lồ, mang theo kiêu ngạo ngang ngược.

Tần Kỳ khóc thành tiếng, trả lời thật to: "Tao... tao là t*... nhân..."

Ô tô tải đến gần, Dư Nam kéo cô ta dậy, xe không dừng, như tử thần sượt qua vai hai người. Gió lớn ập vào mặt, mái tóc rối bù tung bay, nhảy múa cùng gió.

Lái xe thò đầu ra, mắng một câu: "Mẹ nó, muốn chết à, chán sống rồi phải không!"

Dư Nam buông tay ra, đứng dậy mà mặt vẫn tỉnh bơ: "Còn gây chuyện nữa không?"

Tần Kỳ khóc không ra hơi, bộ quần áo sang trọng trên người biến thành một đồng vải lộn, gấu váy bị thốc đến eo, để lộ quần lót màu đen bên trong.

Dư Nam tháo sợi dây da trên tóc: "Nói."

"... Không."

Má trái Dur Nam sưng vù, trán bị cô ta cào, trên cánh tay có mấy vết xước đang rỉ máu, cô bình tĩnh nói một tràng: "Bạch Chấn Dương từng liên lạc với tôi, chỉ nói anh ta đã về Đại Lý. Chuyện thối tha của hai người không có một xu một cắc nào liên quan tới tôi, sau này đừng tới kiếm chuyện nữa."

Cả người Tần Kỳ run lên, "Tôi yêu A Dương thật mà."

"Tôi biết, nếu không đã chẳng lên giường với anh ta."

Tần Kỳ vừa khóc vừa nói: "Cô và anh ấy vốn dĩ đã không cùng đường."

Dur Nam cười gằn: "Tôi còn phải cảm ơn cô à?" Cô vén gọn tóc, lạnh lùng nói: "Đối với tôi, từ khi thấy hai người chung chạ với nhau, A Dương đã là quá khứ rồi. Con người tôi không thích chính mình bị thiệt, chứ đừng nói tiếp tục qua lại với người làm mình tổn thương, cho nên, tôi không hèn mạt đến nỗi phải níu kéo anh ta, nói thế đã đủ rõ ràng chưa... cô tự giải quyết đi."

Dur Nam quay người, nói rất khí phách, cô và Bạch Chấn Dương đã không còn quan hệ gì, lời trên không sai một chữ

Nhưng...

Hèn mạt à? Có một chút.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt cười như không trong một góc quán

* * * * *

Vừa rồi Du Tùng gần như phá sập quán ăn sáng, anh hỏi ông chủ chỗ tiền đó có đủ hay không, ông chủ nhận tiền, liền mồm nói đủ rồi đủ rồi.

Xe tiếp tục lên đường, không ai nói gì, ngay cả Chương Khải Tuệ hoạt ngôn nhất cũng im lặng.

Dur Nam thở dài một hơi, đoán có lẽ mình đã dọa cô ấy rồi.

Cô sờ má, đau đến mức nghiêng răng hít một hơi, ngược đầu lên, khoe mắt Du Tùng trong kính chiếu hậu mang theo ý cười, đang thương thức khuôn mặt bị thương của cô.

Đoạn đường sau đó đi rất nhanh, đến nhà ga Đại Lý chưa đến mười giờ, lão Hồ còn chuyện khác, Dur Nam đưa tiền để ông ấy đi trước. Chương Khải Tuệ và Thạch Minh đều đã mua vé về từ hôm đến, chuyến tàu mười hai giờ trưa, vừa vặn đến kịp.

Hai người đứng ở quảng trường phía trước chào tạm biệt Dur Nam, ánh mắt Chương Khải Tuệ nhìn cô không còn đơn thuần như ngày trước, mà mang theo sự sợ hãi và kính nể, nhưng phần nhiều là sự sùng bái của cô gái trẻ.

Dur Nam cười: "Hoan nghênh hai người đến Đại Lý lần nữa, về sự việc xảy ra giữa đường tôi rất xin lỗi." Cô ngập ngừng: "Hi vọng cô cậu nhanh chóng quên nó đi."

Dur Nam nói xong, hơi xấu hổ vuốt mũi, dầu miệng, có phần bẽn lèn như cô gái nhỏ.

Du Tùng đứng phía xa xa nhìn cô, chột cảm thấy buồn cười, trên người mặc bộ đồ hồng nhạt, không thể tìm thấy điểm liên quan nào với cô gái dữ dằn mạnh mẽ trên đường quốc lộ.

Thạch Minh nói: "Chị Dur, chị đừng nói thế, quãng đường này chị đã chăm sóc chúng em rất nhiều, thật sự cảm ơn chị."

Dur Nam đáp: "Nếu hai người hưởng trăng mật ở đây, tôi sẽ đưa hai người đến Đàng Xung Thụy Lệ (1) chơi, miễn phí toàn bộ chuyến đi, coi như là quà kết hôn."

Thạch Minh khoác vai Chương Khải Tuệ: "Cảm ơn chị Dur," Anh ta xấu hổ, lưỡng lự trong giây lát: "Em là con một trong nhà, nhưng luôn mong có một anh trai hay chị gái, chuyến du lịch này quen biết chị em rất vui, chúng em cũng rất thích chị, nếu không chê, sau này em gọi chị là chị gái, được không?"

Cô cũng vui vẻ: "Đương nhiên là được, tôi cũng thích cô cậu, sau này giữ liên lạc nhé."

Du Tùng bên cạnh bật cười thành tiếng, uể oải dựa vào lan can, nhìn mấy người đang nói chuyện như đang nhìn hoa lạ cỏ hiếm, kiểu kết thân này đúng là không thể giải thích nổi.

Nhưng không ai chú ý đến anh.

Chương Khải Tuệ bước lên phía trước một bước nhỏ, kéo tay cô lắc lư qua lại: Chị, chúng ta thêm weixin (2) đi."

"Được."

Ba người thêm bạn xong, Chương Khải Tuệ hỏi Du Tùng: "Anh Du, còn số weixin của anh thì sao?"

Anh đang chờ Trương Thạc lấy xe: "Tôi không có."

Chương Khải Tuệ "ồ" một tiếng.

Hai người vẫy tay chào tạm biệt Dur Nam rồi vào nhà ga.

Du Tùng châm một điếu thuốc, anh tựa vào lan can nơi Dur Nam từng ngồi, cô nghiêng đầu nhìn anh.

Từ nơi bắt đầu về nơi bắt đầu, trong hoảng hốt, lại giống như ngày đầu tiên.

Ngày ấy, anh đột ngột xuất hiện, che mất bầu trời trên đỉnh đầu cô.

Lần thứ hai chạm mặt, anh gian xảo lưu manh sờ eo cô.

Hôm sinh nhật, anh sờ ngực cô.

Trên cáp treo núi Nữ Thần, anh hôn cô.

Trong nhà trọ nơi hẻo lánh, anh suốt nửa đêm...

Tối qua trong động đá, nếu như không bị thương, có lẽ... sẽ xảy ra chuyện rồi.

Cô không kìm được, bật cười thành tiếng, hình như ngày nào anh cũng động d*, nhưng đều không thành công... trong sáu ngày ngắn ngủi, mỗi giây trôi qua sau đó như một thước phim quay chậm, giờ đây nhớ lại đều trôi qua trong nháy mắt.

Dur Nam đến gần anh: "Chuyện hôm nay cảm ơn anh."

Du Tùng nhướn mày: "Chỉ hôm nay?"

"Cả hôm qua nữa."

"Cảm ơn thế nào?"

Dur Nam hỏi ngược lại: "Anh muốn được cảm ơn thế nào?"

Du Tùng không trả lời, hút xong mấy hơi thuốc, dập tắt đầu thuốc trên lan can: "Đi đâu? Tôi đưa em đi."

"Về nhà."

Du Tùng hát cầm: "Lên xe."

Trương Thạc lái xe tới, Du Tùng ngồi thẳng vào ghế sau, Dur Nam mở cánh cửa ghế phó lái, suy nghĩ rồi đóng nó lại, cửa sau vẫn mở, cô chui vào.

Cô nói địa chỉ với Trương Thạc, lần trước lão Hồ đã lái tới đó một lần, đường không dễ đi, đi qua mấy giao lộ mới tìm thấy.

Hôm nay Đại Lý nắng hiền hòa, hôm qua cũng mưa, bầu trời trong xanh như được gột rửa.

Xe đi thẳng một đường. Con xe Buick thương vụ dừng bên Nhĩ Hải, phía sau là những dãy nhà của người dân tộc Bạch nằm bên hồ. Có du khách tới chụp ảnh, hai ba học sinh đang ngồi trên thảm cỏ, dựng giá vẽ vẽ tĩnh vật.

Dur Nam đeo ba lô, trước khi xuống xe định nói ít tiếng địa phương, hoan nghênh lần sau tới chơi hay đại loại thế.

Nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Du Tùng chặn họng: "Đừng nói mấy lời thừa thãi."

"..." Cô nói: "Vây tạm biệt."

Cô đi chưa được mấy bước, cánh tay bên người bị anh kéo lại, anh nói: "Trương Thạc, không phải cậu muốn đi vệ sinh sao?"

Trương Thạc thật thà: "Vừa nãy em giải quyết ở nhà ga rồi, bây giờ không buồn."

Du Tùng nhìn gương chiếu hậu: "Cậu có."

Trương Thạc xoa cổ định phản bác lại, nhưng nhìn gương chiếu hậu thì sức hiểu ra, "à" một tiếng vô cùng tự nhiên: "Chưa được bao lâu mà sao đã buồn nhỉ, anh Du, chờ em một lát nhé."

Anh ta chạy xuống xe, Du Tùng vẫn chưa buông tay, xoa bóp đùa nghịch bàn tay nhỏ nhỏ của cô.

Anh không có bàn tay mảnh khảnh trắng ngần, ngược lại, lòng bàn tay rất thô ráp chai sần, mang theo xúc cảm khô ráo và nhiệt độ vừa phải. Dư Nam nhớ lại giây phút bàn tay ấy đánh tên mặt đen, dùng lực thô lỗ đủ mạnh, dường như chỉ cần anh muốn thì có thể dễ dàng bẻ gãy xương đối phương. Trước đây cô vốn tưởng anh chỉ thích trêu đùa phụ nữ, giả bộ khoe mẽ, nhưng không ngờ có lúc anh lại mạnh mẽ, từng cú dứt khoát, có thể nhìn ra anh không hề đơn giản.

Yên lặng trong phút chốc, Du Tùng nâng tay cô lên nghiêm túc nhìn kĩ, thờ ơ hỏi: "Nhà nào là nhà em?"

"Sao phải nói với anh?"

Dư Nam hít một hơi, anh hơi bóp tay: "Vừa rồi còn hỏi tôi muốn được cảm ơn thế nào, không thành ý gì cả."

Cô lờm anh, Du Tùng lại hỏi: "Là nhà nào?"

"Ngôi nhà trước cửa trồng hoa."

"Nhà nào mà chả có hoa, coi tôi là tên ngốc à?"

Dư Nam đành nói: "Trên cửa dán môn thần."

"Có bốn nhà dán."

Dư Nam tiếp tục: "Cửa lớn màu đen."

Du Tùng nghiêng đầu nhìn: "Căn nhà số ba đếm từ bên trái, trên cánh cửa đen dán hai con quỷ, trước cửa trồng một đồng cỏ, đúng không?"

"...Ừ."

Anh chống gối: "Tới đây thì có thể tìm thấy em sao?"

Cô hỏi: "Tìm tôi làm gì?"

Anh mỉm cười, thốt ra hai từ: "Đề ngủ."

Dư Nam nhìn anh nhưng không nói gì, Du Tùng nói: "Dư Nam, em đừng tưởng chuyện giữa chúng ta đã xong." Anh nhéo cằm cô: "Chúng ta chưa xong đâu."

Dư Nam cắn môi dưới.

"Tôi lại nhớ đến một chuyện..." Anh gật đầu, "Hỏi em lần cuối, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Dư Nam cười một cái: "Anh quá cố chấp với câu hỏi này rồi đấy."

Anh hỏi thật sự: "Đã từng? Hay chưa từng?"

"Chưa từng."

Anh đáp: "Em từng gọi tên tôi."

Tối qua khi anh rơi xuống núi, Dư Nam hoảng sợ đã gọi tên anh, nhưng từ đầu chuyến đi tới giờ anh chưa từng để lộ tên thật của mình với người khác, ngay cả Trương Thạc cũng chỉ gọi là "anh Du" mà thôi.

Cô trả lời: "Tôi từng thấy chứng minh thư của anh." Rồi thêm một câu: "Lúc làm thủ tục thuê phòng."

Đôi đồng tử của Du Tùng hơi co lại, nhìn chăm chăm vào mắt cô, đôi mắt sắc bén như chim ưng, một lát sau, anh nâng cằm cô lên: "Đây là cơ hội cuối cùng, Dư Nam, đừng lừa tôi, nếu không em sống không bằng chết."

Giương mặt Dư Nam cứng đờ, nét mặt nghiêm túc và chân thật. Du Tùng bỗng thấy buồn cười bởi nét mặt ấy, dè nửa người cô xuống, kẻ gần sát: "Đừng căng thẳng. Ý tôi nói là sống đến chết. (2)"

Cô nghiêng răng: "Không biết xấu hổ."

Nụ cười Du Tùng tắt ngấm, nghiêm nghị hỏi lại: "Nói đi."

"Chưa từng."

Du Tùng chỉ muốn bẻ gãy xương cô, chắc chắn một câu: "Nhưng em nhớ tôi."

Dur Nam run rẩy, tìm thất lại.

Hết chương 24

(1) Đằng Xung, Thụy Lệ: đều là những thành phố thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

(2) Weixin: Một ứng dụng trên điện thoại, gần giống như zalo, viber bên mình.

(3) Cùm từ gốc là dục tiên dục tử (欲仙欲死): Khi vui sướng tới đỉnh, cũng là lúc xảy ra chuyện đau đớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mốc dịch

Mùa đông năm ngoài Tề Nam lạnh vô cùng, tuyết lớn kéo dài, gió rét cắt da.

Mạc Tích Đồng là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc nhất của đại học Tân Hoa khóa trước, được mời làm khách mời đến dự lễ kỉ niệm ngày thành lập trường. Cô ấy kéo Du Tùng đi cùng.

Anh cảm thấy nhột nhẽo, được nửa buổi lễ quay về xe chờ cô.

Tâm trạng anh chán nản, trong ánh nắng roi rớt có chiếc bóng lắc lư, anh ngẩng đầu lên nhìn.

Một bà lão ăn xin đang ngồi trên con đường trước cổng, bên cạnh có một cô gái đang nói chuyện với bà. Hình như nói rất vui vẻ, bà lão ăn xin khua tay múa chân.

Không tới một lát, cô gái ấy lấy thứ gì đó trong túi, sau khi bà lão đón lấy thì đứng lên chạy mất, còn cô vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, trước mặt là chiếc bát sứ để tiền.

Người qua người lại tấp nập đi qua, tò mò đánh giá. Cô gái ngoảnh mặt làm cơ, lặng lẽ quan sát kiến trúc và khung cảnh xung quanh.

Du Tùng cảm thấy thú vị, anh xuống xe tới gần cô, hai tay đút vào túi chiếc áo to sụ.

Cô ngẩng đầu, trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên, nhưng chỉ trong ngắn ngủi, dường như không thể bắt được.

Du Tùng cup mắt nhìn.

Đối phương mặc chiếc áo khoác lông dài đến đầu gối màu trắng, phối với quần bò, đeo giày đi tuyết, từ cổ áo đến ống tay áo, vạt áo, mũi giày đều không dính một hạt bụi, hòa thành một màu với tuyết trắng nơi đây.

Anh quan sát, ánh mắt quay trở lại gương mặt cô gái.

Cô đội chiếc mũ của áo lông lên đầu, quanh mũ đều viền lông mềm trắng toát, chớp mũi lạnh đến đỏ bưng, đôi mắt trong trẻo sáng bừng lạ kì.

Cô không hề sợ hãi khi đón nhận ánh mắt của anh, ánh mắt trống trải, không có bất cứ suy nghĩ nào.

Du Tùng đưa một tay ra, keng một tiếng.

Cô gái cúi đầu, trong chiếc bát sứ có thêm một đồng xu sáng loáng, phản chiếu màu tuyết, xoay tròn không dừng.

Tuyết trắng ngần, gió reo vi vu, cô lại nhìn thẳng vào mắt anh chăm chú.

Cả thế giới nhuộm màu trắng thê lương, anh chỉ thấy sắc đỏ tươi trên cánh môi cô. Gió rét tạt ngang, những chiếc lông mềm mại quét qua đôi mắt ấy, mang theo nhiệt độ ẩm ướt, cô ngước mắt nhìn anh.

Mấy phút sau, anh nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng: "Không đưa nhiều hơn được à?"

* * * * *

Mỗi lần Dur Nam mở to đôi mắt thẳng thắn bình lặng nhìn anh, luôn có một ảo giác kì lạ. Cái tối hai người trên triền núi, trong đầu Du Tùng bỗng lóe lên

một vài mẫu kí ức, rắc rối và hỗn độn, chấp vả lại, thì hiện lên ngày tuyết đó.

Du Tùng nhắc nhở cô: "Mùa đông năm ngoái, công đại học Tân Hoa Tế Nam... cần tôi nhắc lại nữa không?"

Dur Nam ngẩn người, như thờ phào một hơi.

Du Tùng hỏi: "Nói dối vui không?"

"Trí nhớ tôi không tốt bằng anh, đã quên từ lâu rồi."

Du Tùng im lặng một lúc lâu, trong lòng dâng trào tức giận, không biết nên trách cô không nhớ ra anh, hay trách anh nhớ ra quá muộn.

Du Tùng rời mắt, "Em nói em chưa từng đến Tế Nam."

Dur Nam hỏi ngược lại: "Bắt buộc phải nói à?"

"Sao lại đi?"

"Thăm người thân."

Du Tùng nhìn chằm chằm gương mặt Dur Nam, cố gắng nhìn vào mắt cô, dường như đang xác định câu trả lời ấy là thật hay giả, rồi nở nụ cười: "Vậy chúng ta có duyên thật đấy."

Từ đầu đến cuối Dur Nam không chống cự lại, thuận theo lực tay Du Tùng, rướn người về phía anh.

Anh bắt đầu hôn cô, không còn ngang tàng như trước đây, mà mang theo đôi phần dịu dàng, trần trọc quẩn quýt. Anh cắn nhẹ môi dưới của cô, cướp đoạt hơi thở bên trong. Dur Nam khẽ rên lên, anh ngập ngừng, rồi lại tiếp tục, bắt đầu một nụ hôn sâu mới.

Một lúc sau mới kết thúc, Du Tùng kéo tay Dur Nam xuống vịn về người anh em của mình hai cái, thở dài: "Cứng rồi."

Hơi thở Dur Nam lộn xộn, toan tức giận thì nghe thấy người nọ hỏi: "Đau không."

Quay ngoắt vấn đề quá nhanh, cô nghĩ hai giây: "...Khá đau."

Du Tùng xoa nhẹ gò má cô, vị trí hôm đấy bị đánh: "Sợ không?"

"Sợ gì?"

"Lúc xe tài đến."

"Không sợ, anh ta sẽ dừng lại."

"Nếu không dừng thì sao?"

"Không đâu."

"Nếu mất tay lái thì sao?"

"Tỉ lệ ấy rất thấp."

Du Tùng cười một tiếng: "Đúng là cô gốc gian ác." Anh vỗ má cô, đột nhiên chuyển chủ đề: "A Dương là ai?"

Dur Nam hết kiên nhẫn, giọng điệu mất bình tĩnh: "Anh hỏi lảm thế."

Du Tùng hỏi: "Bạn trai à?"

"..."

"Đã chia tay rồi?"

"..."

"Xin lỗi em, anh ta bắt cả hai tay à?"

"..."

Dur Nam từ chối trả lời, anh cũng không để ý, cuối cùng nói: "Về nhà chườm ít đá lên mặt." Xoa đầu cô như đang nhớ lại, cảm thán một câu: "Phụ nữ nổi điên thật đáng sợ."

Dur Nam làm lơ câu nói ấy, chỉ đáp: "Trên vai anh còn có vết thương."

Du Tùng nói: "Chuyện nhỏ thôi."

"Còn ở trên đầu nữa."

"Biết rồi."

Vì cô mà anh vứt xe để đấy, cô nhìn anh qua đuôi mắt, nhẹ nhàng khuyên: "Đừng làm quá..."

Du Tùng liếc mắt một cái, không hiểu sao lại nói: "Về nhà rửa tay sạch sẽ đi." Nói xong, anh bỗng nhiên ném một chiếc túi màu đen, Dur Nam bắt giắc đưa tay đón lấy, chiếc túi quá nặng suýt nữa vượt khỏi tay cô.

Chiếc xe Buick nghênh ngang chạy qua, cô mở chiếc túi, bên trong đựng một thứ đen xì thô ráp, ở giữa là sắc xanh đen chưa được gọt giũa.

Là nửa hòn đá nọ.

* * * * *

Xe của Du Tùng biến mất trong khúc cua, Dur Nam đặt chiếc túi trong tay xuống, dõi mắt đến cuối con đường, rồi xoay người bước đi.

Trước khi đi còn dặn cô rửa sạch tay, nghĩ lại mà tức cười.

"Nam Nam"

Dur Nam nghe thấy tên mình bèn ngẩng đầu.

Bạch Chấn Dương bước ra từ một lối rẽ khác, trong tay xách hoa quả và một hộp giấy được gói cẩn thận, "Hôm nay em mới về à?"

Anh ta nói xong bèn bước tới gần, bước chân không hề chần chừ.

Anh hai bước nhanh hai bước, giơ một tay lên: "Mặt em sao vậy? Trên cánh tay sao nhiều vết thương thế này?"

Dur Nam né tránh, cầm chìa khóa mở cổng: "Bị người phụ nữ của anh đánh đấy."

Bạch Chấn Dương sững sốt, đi vào theo: "Em nói là Tần Kỳ sao? Cô ta lại tìm em gây chuyện?"

Dur Nam bước vào sân trước, sân không lớn, bốn phía đều trồng hoa tươi, trên lá cây vẫn còn đọng sương. Trước cửa là con đường nhỏ bằng đá, mấy ngày rồi chưa được quét dọn, giữa các khe đá đã có mấy cọng cỏ non xanh mơn mơn nhú lên. Trước cửa còn có một mô nhỏ, bên trên đặt tấm đệm hoa văn li ti đã bị nước mưa thấm ướt, thoạt nhìn nặng trĩu.

Dur Nam kiểm tra cửa sổ, không khác gì lúc cô đi, rồi mới cầm chìa khóa mở cửa nhà.

Cô để chân trần đi vào, nền phòng khách lát gỗ lim, diện tích không lớn, lướt mắt một cái là thu trọn tất cả, bên ngoài cửa sổ sát đất là mảnh sân kiêu mở, đưa mắt nhìn là hồ Nhữ Hải trải dài không thấy đường chân trời.

Bạch Chấn Dương cũng cời giấy, đặt đồng hồ bên cửa, nhìn chân cô khắp khiêng, giọng trầm xuống: "Nam Nam, anh đưa em đến bệnh viện trước đã."

"Không cần đâu." Cô mở tủ lạnh lấy bình nước: "Uống gì?"

Bạch Chấn Dương cũng đứng bên cạnh cô, chiếc bóng bao trùm, vóc người anh ta khá cao nhưng hơi gầy, làn da tái trắng, đường nét trên gương mặt khá sâu, dưới cằm lún phún râu, mái tóc xoắn đi cùng với đôi khuyên tai bắt mắt. Người nổi tiếng ăn mặc thời trang, rất phù hợp với khí chất người làm nghệ thuật như anh ta.

Bạch Chấn Dương nín lấy vai cô: "Cũng tại anh, không xử lý ổn thỏa mọi chuyện."

"Chỉ có nước thôi." Dur Nam đưa chai nước khoáng cho anh ta, sau đó quay người đi mở cửa sổ sát đất.

Gió nhẹ làm góc rèm lay động, bầu không khí ẩm ướt, có mùi vị mặn chát dâng lên, nhưng lại là mùi Dur Nam quen thuộc nhất.

Bạch Chấn Dương đứng sau lưng cô: "Anh sẽ tìm thời gian nói chuyện rõ ràng với cô ta, mấy ngày nay anh luôn muốn cắt đứt sạch sẽ mối quan hệ với cô để tránh hiềm nghi. Anh thật sự chưa gặp cô ta..." Anh ta nhìn bóng lưng cô, "Anh cam đoan, sau này cô ta sẽ gây chuyện với chúng ta nữa..."

"Bạch Chấn Dương." Dur Nam quay người lại: "Ai chúng ta với anh? Đừng giải thích, em không hứng thú." Cô ngồi xuống ghế sofa, nói tiếp: "Anh nên giải thích với cô ta thì hơn, nghiêm túc con rùa rụt cổ rồi à?"

Bạch Chấn Dương im thinh trong phút chốc. "Anh sẽ nói rõ ràng với cô ta." Anh ta cười gượng: "Em chưa bao giờ gọi thẳng tên anh, trước đây đều gọi là

anh Chấn Dương."

Dư Nam mỉm cười: "Đúng, anh chính là anh trai của em." Cô chớp mắt: "Anh trai, mấy ngày nữa cùng về thăm bà nhé?"

Bạch Chấn Dương đến ngồi cạnh cô, một lát sau mới trả lời "được", anh ta nhìn chăm chăm vào cổ cô, trầm mặc hai giây: "Chúng ta vẫn..."

"Không thể." Cô quay cổ lại: "Đừng nói mấy lời dư thừa ấy nữa. Em muốn tắm rửa rồi ngủ một giấc."

Lời nói cô chứa đựng sự mất kiên nhẫn, anh ta hỏi: "Có người khác rồi ư?"

Dư Nam nghiêng đầu mỉm cười, chớp chớp hàng mi, nhưng không trả lời anh ta.

Bạch Chấn Dương chống gối đứng dậy, lại nhìn cổ cô thêm lần nữa: "Vậy em nghỉ ngơi đi, anh để quà tặng em trước cửa, có cả hoa quả em thích, nhớ rửa sạch rồi hăng ăn."

Cô tiễn anh ta: "Cảm ơn, vậy em nhận."

Sau khi anh ta đi, cô đóng cửa lại, cởi hết quần áo trên người, đi tắm rửa.

Nhà cô rộng sáu mươi mét vuông, một phòng khách một phòng ngủ, nhà vệ sinh và bếp đều rất nhỏ, nhét thêm một người vào chắc chắn phải chen chúc. Nhưng hay ở chỗ trước sau đều có sân, lại là đất du lịch nổi tiếng nhất Đại Lý, hiện giờ giá nhà đã cao gấp mấy lần so với các năm trước. Căn nhà này được cô góp tiền trả đợt vay đầu sau mấy năm đi làm, khoản vay đến bây giờ vẫn chưa trả hết, nhưng so với nhà đất hiện nay, một tháng cô tiết kiệm được rất nhiều.

Trong nhà tắm chỉ có bồn tắm, nước nóng mon man quanh người, cô mới cảm thấy miệng vết thương trên người xót như xát ớt.

Tắm rửa xong, cô khỏa thân đứng trước gương, lấy tay lau hơi nóng đọng trên gương, dần dần hiện ra đường nét mờ ảo, mái tóc đen dài đến ngực, nước trên những lọn tóc chảy dài xuống ngọn, rồi rơi xuống đất. Cô vẫn để chân trần, sàn nhà lát gạch sứ bóng loáng, nước lỏng bông, lạnh lạnh.

Hơi nước chậm chậm tan đi, chiếc gương phản chiếu gương mặt cô, bên má trái sưng mủ lờ mờ hai vết xước, cô nhếch miệng một cái, đau đến điếng người.

Dư Nam thâm nẫm một câu, ra tay mạnh thế, căm ghét cô đến vậy cơ à?

Cô hạ mắt, tầm mắt rơi xuống trước ngực, trên ấy có hai vết hồng hồng. Cô vén tóc ra sau tai, dấu hôn trên cổ, xương quai xanh hiện lên rõ ràng.

Người Dư Nam nóng lên, một khung cảnh nào đó hiện trong đầu.

Cô chạm tay lên mấy dấu hôn, nhìn chăm chú một lát mới lau khô người, bước ra ngoài.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Mốc dịch

Buổi tối, Lữ Xương Dân đãi tiệc ở "Tụ Mãn Lâu", một nhà hàng khá riêng tư, bên trong tổng cộng chưa tới mấy bàn, phòng bao cũng chỉ có một, chuyên phục vụ đặc sản Vân Nam.

Du Tùng một mình đến, bên Lữ Xương Dân có hai vệ sĩ đi theo, đều đứng gác ở cửa. Phòng bao được bày biện thanh nhã độc đáo, một người chơi đàn có vóc dáng mềm mại ngồi ở góc phòng, bên cửa đặt cột đá chạm khắc, tiếng nước chảy cùng với tiếng đàn làm nổi bật lên sự tĩnh mịch.

Tuy Lữ Xương Dân không còn trẻ trung, nhưng chăm sóc bề ngoài khá tốt, chú trọng ăn mặc, phụ kiện như đồng hồ vàng không thiếu cái nào. Mái tóc đen bóng loáng, không biết đã ăn bao nhiêu chim quý thú lạ mới giữ gìn được.

Du Tùng đưa cho ông ta điều thuốc, Lữ Xương Dân xua tay, lấy tàu thuốc ra nhét thuốc vào, cười nói: "Món đồ xinh đẹp này tôi không hút quen."

Du Tùng đứng lên châm thuốc, ông ta cúi người sát tới gần: "Giám đốc Lữ khiêm tốn rồi, người trong nghề nhìn một cái là biết giá trị món đồ trong tay ông không phải là nhỏ, đúng là vật quý hiếm thấy."

"Quý hiếm gì chứ." Lữ Xương Dân nhả một hơi khói: "Đi theo tôi mười mấy năm, có tình cảm."

Món đã gọi được mang lên, ông ta mời mọc: "Nào nào, chú em, nếm thử xem, món Vân Nam chính thống đấy, nhà hàng này ngày ngày phải xếp hàng, bình thường không chen nổi vào ăn đâu."

Du Tùng cầm đũa lên, nếm một miếng: "Quả là rất ngon."

Ông ta cũng ăn một miếng, ngón tay cầm tẩu thuốc, nói tiếp chủ đề vừa rồi: "Thứ này năm ấy mua được ở chợ đồ cổ Tế Nam."

Anh hỏi thật nói thật: "Ông từng đến Tế Nam sao? Quê tôi cũng ở Tế Nam."

"Ồ?" Đôi đũa của Lữ Xương Dân khựng lại, ngược mắt trả lời: "Vậy thật trùng hợp."

Du Tùng cười đáp: "Quê tôi ở Tế Nam, đội thi công đăng kí thành lập ở huyện Nghi. Ông đã đến huyện Nghi chưa?"

Anh không hề úp úp mở mở, đều nói thật mọi chuyện, nét mặt tự nhiên bình tĩnh, thoát nhìn giống những người làm ăn bình thường khác.

Lữ Xương Dân nói: "Từng nghe nhưng chưa tới bao giờ, chỗ đó đất nhiều cây nhiều, sao muốn xây dựng công ti ở huyện Nghi?"

"Món này ngon đấy, ông nếm thử xem." Du Tùng thuận miệng nói, "Hồi còn trẻ chưa hiểu biết, vì một người nên ở lại huyện Nghi, dần dần thành lập công ti."

"Phụ nữ à?"

Du Tùng cười cười, không đáp đúng sai.

Lữ Xương Dân ngậm tẩu thuốc, nheo mắt quan sát trên dưới: "Sao đó thì sao?"

Anh rót thêm rượu cho ông ta: "Không có sau đó, không có kết quả."

Ông ta hơi ngừng lại, rồi cười thành tiếng: "Chú em là người trọng tình, có tình có nghĩa, anh già đây bái phục."

"Nào, anh mời chú một chén." Lữ Xương Dân nâng chén, "Không nhìn ra, chú là người trọng tình cảm thế."

Du Tùng nâng chén, hơi khom người cùng chén ông ta, tự giễu bản thân: "Vừa mới nứt mắt, chưa trải chuyện đời." (1)

Anh nói xong, ăn mấy miếng mới tiếp tục: "Giám đốc Lữ đừng chê cười, đội thi công nhỏ của tôi ở huyện Nghi sắp giải tán rồi, bên đó đất rộng người thưa giả nhà không lên nổi, giả thành nguyên vật liệu lại cao, lợi nhuận từ một công trình không bằng một phần ba ở Đại Lý." Anh nhìn Lữ Xương Dân: "Nên mới đến chỗ giám đốc Lữ xin bát com ăn."

Ông ta không tiếp lời, nhấp rượu, suy nghĩ xoay vòng: "Từ nay về sau chú em muốn phát triển ở Đại Lý ư?"

"Ngành du lịch Đại Lý đang khởi sắc, đất đai khai phá rất nhiều, tôi có suy nghĩ ấy." Anh đổi cách nói, "Đương nhiên, mới đến chắc chắn không dễ dàng, nhưng có thể kiếm được nhiều hơn ở huyện Nghi là hải lòng rồi."

Mắt Lữ Xương Dân sáng lên, nhưng không tiếp lời anh, chỉ cầm đũa lên nói: "Chú em, ăn thôi ăn thôi."

* * * * *

Hai tiếng sau bữa com kết thúc, trước khi sắp đi Du Tùng đưa một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương màu đỏ, bề ngoài đơn giản xoàng xĩnh nhưng bên trong chắc chắn chứa đựng vật báu. Lữ Xương Dân do dự mở ra, mắt sáng lên nhưng đẩy trả lại, đẩy tới đẩy lui tỏ ý không nhận. Mà có lẽ đẩy cho có "hình thức", cuối cùng ông ta vẫn "miễn cưỡng" lấy, nói một câu cuối cùng: "Chú em, không giấu gì chú, mấy ngày trước gọi gấp chú đến chính vì chuyện hợp tác, đã từng làm ăn với nhau mấy lần, tôi cũng yên tâm, chất lượng công tình cũng rất tốt. Nhưng ngày ấy để vượt mặt cơ hội, tôi đành phải gặp mấy công ti xây dựng khác ở địa phương, bây giờ thay đổi ý định ngay sát nút, mấy công ti đó không thể bàn giao được, chú cho tôi chút thời gian, để tôi thương lượng lại với họ."

Du Tùng biết ông ta sẽ lấy thời gian ra nói chuyện, nhìn nét mặt ông ta có thể đoán được tám chín phần mười, anh mặc kệ, chỉ đáp: "Vay nhờ giám đốc Lữ, tôi chờ tin tức của ông."

Lữ Xương Dân xua tay: "Chú ở đâu? Tôi đưa chú về."

Anh nói: "Ở đằng sau này thôi, tôi đi bộ là được."

Bên đường là những nhà lầu biệt thự mới xây dựng, ẩn hiện giữa triền núi trong bóng đen, trước mặt là hồ nước, ngọn đèn chài lác đác lác lư trên mặt hồ. Con gió mặn mòi thổi qua, xóa tan đi hơi rượu.

Điện thoại của Du Tùng đã ngâm hòng trong nước mưa, nên cầm cái của Trương Thạc. Anh ấn một dãy số, ấn được một nửa hệ thống tự động tìm kiếm, sau đó hiện ra một cái tên.

Tim Du Tùng đập "thình thịch", dường như pháo hoa đang nổ rộ trên bầu trời.

Động tác ngập ngừng, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, chỉ hai từ đơn giản nhưng lúng túng làm sao, giống hệt như thấy cô.

Anh nhớ lại những lời tự cao tự đại khi cô xuống xe khiến anh không thể làm tàng, cô hát cầm giương oai, ánh mắt gian trá, đôi mắt đen tuyền như nắm trọn tất cả.

Du Tùng nhìn chăm chăm hai chữ ấy, mắng một câu, rồi xóa từng con số đi.

Anh ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời đêm cao vợi vợi, ngọn đèn đường tỏa ánh sáng trắng âm u. Anh dấn lên ánh trăng, liếc mắt nhìn thời gian, tám giờ tối, lại lấy điện thoại ra, gọi cho Khương Tuyền của đồn công an huyện Nghi.

Khách sạn Đông Lai.

Du Tùng không về phòng, mà đến gõ cửa phòng bên cạnh, Trương Thạc vẫn chưa ngủ, đang chờ anh về.

Anh ta gấp gáp hỏi: "Nói chuyện thế nào rồi?"

Du Tùng nằm xuống sô pha: "Kéo tôi đi dạo vườn hoa, tự cao tự đại."

Trương Thạc hỏi: "Vậy gã nghi ngờ chúng ta không?"

"Gã nói khách sáo, nhưng thoát nhìn có vẻ tin rồi." Anh châm biếm: "Lữ Xương Dân làm việc thận trọng, những người như thế thường hay nghi ngờ, không yên tâm về tôi cũng là bình thường, nhưng gã có nhược điểm."

"Nhược điểm gì?"

"Yêu tiền ham lợi."

"Ông ta nhận món đồ đấy rồi à?"

Du Tùng gật đầu.

Trương Thạc chửi mắng: "Mẹ nó, đúng là lão già không bao giờ chịu thiệt, thêm nữa giá chúng ta đưa ra lại thấp, tính ra gã húp trọn rồi."

Anh không nói gì, chỉ nhắm mắt tựa lưng vào ghế.

Anh ta hỏi: "Bên Lưu Đại Ba có đáng tin không? Sẽ không lộ hết đấy chứ?"

Du Tùng cử động một cái: "Gã đã rửa tay gác kiếm nhiều năm, hiện giờ không liên quan gì đến Lữ Xương Dân. Đây không phải là chuyện về vang gì, gã sợ gây phiền phức, trốn còn không kịp."

Trương Thạc nói: "Tốt nhất đưa gã vào đồn, tin tức mới không lọt ra ngoài được."

Du Tùng lờm anh ta: "Chuyện mười bảy năm trước, cậu có bằng chứng không? Định được tội thì dễ rồi. Nếu không được, gã tức nước vỡ bờ thì sao?"

* * * * *

Ngày hôm sau Du Tùng Trương Thạc ngồi máy bay về Tế Nam. Trước khi hạ cánh, đồng hồ nhiệt độ trên máy bay hiển thị 24 độ, mát mẻ hơn Vân Nam nhiều.

Ra khỏi cửa, Hoàng Vĩ lái xe đến Tế Nam đón họ, thấy hai người bèn nhe răng vẫy tay: "Tổng giám đốc Du, anh Thạc, bên này bên này."

Trương Thạc cười cười, vỗ đầu cậu ta một cái: "Đừng gọi linh tinh, phải kêu là giám đốc Trương."

Hoàng Vĩ xoa đầu mình, cười ngây ngô: "Giám đốc Trương."

Du Tùng mặc kệ hai người, kéo kính đen xuống ngồi vào xe, Hoàng Vĩ cất xong hành lý, lái xe đi.

Cậu ta nhìn gương chiếu hậu: "Tổng giám đốc Du, chúng ta ở lại Tế Nam hay về huyện Nghi?"

"Huyện Nghi." Du Tùng cời cúc cổ áo: "Bên thi công không có vấn đề gì chứ?"

"Không ạ, đều tốt cả, luôn bám theo tiến độ công trình."

"Tháng này có thể rút một đội ra cho tôi không?"

Hoàng Vĩ ngẫm nghĩ: "Không điều hết được, chờ hạng mục Cửu Châu hoàn thành mới gom được một đội."

Trương Thạc nói chêm vào: "Thầu phụ thì sao? Anh chuẩn bị đến Vân Nam tìm à?"

Du Tùng ừ một tiếng, dặn dò anh ta: "Nhân sự bên đội cứ giữ lại, làm công tác tinh thần cho họ, chuẩn bị nhận dự án của Vân Nam."

Anh ta đáp: "Lần đầu tiên chúng ta nhận dự án của tỉnh ngoài, em sợ họ sẽ suy nghĩ."

Du Tùng suy tính trong giây lát, hỏi Hoàng Vĩ: "Tiền đầu tư của dự án thu hồi được bao nhiêu?"

Hoàng Vĩ trả lời: "Giám đốc Đăng phòng kế toán vừa thống kê xong, số tiền thu hồi lại hơn năm trăm ba mươi nghìn tệ, còn Xương Hoa và Nhất Kiến thì chưa kết toán."

"Tìm người vào." Anh nói với Trương Thạc, "Có ý kiến thì tăng tiền thưởng gấp đôi."

Trương Thạc nhìn anh, gật đầu đáp: "Vâng."

* * * * *

Hai ngày sau Du Tùng xử lý xong những chuyện quan trọng hàng đầu, anh tranh thủ thời gian về Tế Nam.

Trước tiên đến đồn công an, mấy ngày trước ở Vân Nam anh đã gọi điện cho Khương Tuyền ở huyện Nghi, bên đó không có tin tức gì, nên anh đích thân tới.

Cảnh sát nhân dân không cảm thấy kì lạ khi thấy anh, thậm chí có người còn chủ động hỏi han: "Ồ, ông chủ Du lâu rồi không đến."

Du Tùng bước chân lên lầu, tùy tiện vẫy tay với người nọ.

Cảnh sát Trần Cường thấy anh vào bèn liếc một cái, rồi cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

Không chờ anh mở miệng, anh ta đã nói: "Không có tin tức gì."

"Tôi biết." Du Tùng ngồi trước mặt anh ta, cũng không bận tâm mà châm thuốc, hút một mình.

Một lúc lâu sau, Trần Cường ngẩng đầu lên quan sát anh, bật cười: "Cách mấy tháng anh lại đến chỗ tôi đưa tin một lần, quen rồi à?"

Du Tùng đáp: "Tan ca mời anh uống rượu."

Trần Cường nâng đồng hồ trên cổ tay lên: "Cũng được."

Hết chương 26

(1) Câu gốc: Ngô nhi kí thiếu, canh sự vị đa 吾兒既少, 更事未多, một câu trích trong "Tùy thư"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Mốc dịch.

Không cần nói nhiều, họ tìm một quán nướng vỉa hè ngay bên đường.

Hai người đã quen biết nhau mười bảy năm, từ cái năm Trương Tân Tả mất tích, từ mối quan hệ cảnh sát nhân dân trở thành bạn bè.

Trần Cường lớn hơn anh mấy tuổi, năm ấy vừa mới nhậm chức, chưa trưởng thành chín chắn. Tám năm trước được bầu chọn là một trong mười cảnh sát xuất sắc nhất, năm năm trước nhận khen thưởng "cán bộ tiên tiến" trong cục, hai năm trước anh ta mua nhà, cưới một cô gái bản địa, là giáo viên; mấy tháng trước anh ta lên chức bố, cô vợ sinh một đứa bé bụ bẫm kháu khỉnh, mỗi lần nhắc đến giữa hàng lông mày bất giác dịu dàng hơn nhiều.

Du Tùng bỗng nhiên nhận ra, dẫu bề ngoài, anh ta từ một thanh niên thành một người cha, còn anh vẫn một thân một mình, vẫn giậm chân tại chỗ.

Trần Cường nói: "Lần đầu tiên tôi mới nhìn thấu thể nào là kiên trì, mười bảy năm rồi người anh em à, chứ không phải mười bảy ngày, cậu có một không?"

Anh ta hỏi anh: "Nếu năm ấy người cậu bỏ rơi là một cô bé khác, cậu có cố chấp thế này không?"

Thời gian không thể quay ngược trở lại, chuyện cũ không thể vẫn hời. Không bao giờ xảy ra nên không cách nào phán đoán, nếu người anh bỏ lại là Mạc Tích Đồng thì sẽ ra sao? Du Tùng chỉ biết, cả đời này, anh nợ Tường Tân Tà.

Trần Cường thở dài: "Khi ấy cậu vẫn chưa trưởng thành, chuyện đã xảy ra hoàn toàn không phải là lỗi của cậu.

Du Tùng đáp: "Năm đó khi bị Lưu Đại Ba đưa đi cô bé mới bảy tuổi, cao chừng này, cái đầu chỉ bằng đến eo tôi, gầy sọp vàng vọt ngồi trong lồng cũi cao không thấy ngọn." Anh vừa kể vừa nhớ lại, cái bóng nhỏ bé ấy đã trở nên mơ hồ trong trí óc anh: "Khi ấy tôi nói lừa rằng cứ ngoan ngoãn chờ đợi, lát nữa sẽ tới đón cô bé, cô bé y thông minh như yêu tinh nhỏ, mở to đôi mắt ngẩng đầu lên nhìn..."

Mắt cô bé đã rom róm, nhưng vẫn mạnh mẽ không để nó rơi xuống.

Đôi mắt lấp lánh nước mắt nhìn thẳng vào anh, lặng lẽ hỏi: "Anh lừa em phải không, lát nữa em sẽ bị họ đưa đi."

Ngữ khí rất chắc chắn.

Năm đó Du Tùng vừa tròn mười bảy, tuy chưa trưởng thành, không biết chăm sóc người khác, nhưng vẫn hiểu trách nhiệm là gì. Khi nghe thấy giọng nói nhút nhát đó, cổ họng chàng trai nóng ran, khóe mắt đỏ hoe.

Cô bé chỉ cao đến eo anh, nhìn thẳng vào đôi tay anh và Mạc Tích Đồng đang nắm chặt nhau, Mạc Tích Đồng ôm cứng đùi anh, nghẹn ngào thút thít nãy giờ. Giây phút đó, cô ấy là công chúa, còn cô là con quỷ nhỏ đáng thương không ai đoái hoài.

Tường Tân Tà lại ngược đầu nhìn, tro tro đứng trước mặt anh, nhỏ bé như bị thế giới lãng quên.

Du Tùng nhìn bàn tay nhỏ xíu của cô bé đang nắm chặt lại, bần thiêu, móng tay dính bùn. Trên cánh tay khằng khiêu để lộ bên ngoài không phân biệt nổi đâu là vết thương cũ mới. Cô bé nhìn anh, nét mặt tuyệt vọng xen lẫn hoảng sợ, miệng mím lại, cố gắng nặn ra một nụ cười: "Em sẽ ngoan ngoãn chờ anh."

.... Em sẽ ngoan ngoãn chờ anh.

Mấy chữ như âm thanh ma quỷ quấn quanh. Trong sắc trời mờ tối ảm đạm, ánh mắt run rẩy sợ hãi đâm thẳng vào tim anh.

Du Tùng không thể quên, càng không thể bỏ cuộc.

Anh để ý đến chiếc xe đưa cô đi, chữ cái đầu tiên của biển số xe là Lỗ Y (1), thuộc huyện Nghi.

Sau đó anh tự ý bỏ học, một thân một mình đến huyện Nghi, tìm một công việc kiếm ăn, vừa làm vừa tìm người.

Thời gian thấm thoát mười bảy năm trôi qua.

Trần Cường không hiểu: "Nói xem, cậu muốn gì?"

Du Tùng trầm mặc rất lâu: "Chính là muốn biết, mẹ nó, cô ấy còn sống hay đã chết."

Trần Cường không hiểu sự nhẫn nại của anh, anh ta nhìn anh, nhưng luôn nhớ nét mặt của anh khi ấy.

Hoảng loạn, tang thương.

Sau đấy im lặng trong khoảng thời gian dài.

Du Tùng cúi đầu, chén rượu trước mặt phản chiếu ánh đèn lấp lánh. Anh nghĩ,

Nếu còn sống, vậy đưa cô về. Nếu đã chết, nợ cô cả đời này.

* * * * *

Ăn xong, anh bắt taxi về khu thành cổ.

Bầu trời xám tro, mặt trời xuống núi, trăng chưa lên cao, thời điểm hỗn loạn nhất của một ngày.

Anh bóp ấn đường của mình, vừa rồi uống kha khá với Trần Cường, giờ đây tựa vào lưng ghế mà nghĩ, mệt chứ, sao không mệt cho được? Nhưng, không thể quay đầu lại nữa rồi.

Suy nghĩ của Du Tùng bị ngắt quãng bởi tiếng chuông, anh lấy điện thoại ra nhìn, bất giác: "Tích Đồng, có chuyện gì à?"

"Anh Du, anh về Tế Nam chưa?" Thanh âm mềm mại, như đang làm nũng.

"Ừ, vừa mới về."

Đầu bên kia sột soạt, sau đó là tiếng chạy bộ. "Em đi tìm anh, nhớ anh quá đi mất."

Du Tùng cười: "Anh vẫn đang ở bên ngoài."

Tiếng bước chân dừng lại, thay vào đó là tiếng hừ nũng nịu: "Em biết mà, anh không bao giờ ở yên trong nhà." Rồi lại líu ríu hỏi: "Có mang quà về cho em không? Là gì đấy? Đẹp không?"

Anh trả lời: "Không thiếu của em đâu, về đến nhà sẽ đưa cho em."

Bên kia reo lên: "Em đến nhà anh chờ nhé, khi nào thì anh về?"

"Anh đến thăm chú Tường rồi mới về."

Cô ấy khựng lại, nhỏ tiếng lầu bầu: "Lại đến thăm kẻ vong ân phụ nghĩa ấy."

Đối phương bỗng nhiên không lên tiếng, Mạc Tích Đồng thè lưỡi, biết anh không thích nghe những câu này, vội vàng nói: "Vậy anh lẹ lẹ lên, em chờ anh."

* * * * *

Nửa tiếng sau, Du Tùng trả tiền xuống xe.

Thành phố này đèn đuốc thâu đêm, nhưng khu thành cổ này hoàn toàn trái ngược lại, không còn phố xá náo nhiệt, chỉ có con đường tiêu điều.

Trước đây ba nhà đều là hàng xóm, sau đó nhà họ Du và nhà họ Mạc chuyển đến khu mở rộng. Tường Kỳ Phong ở lại nơi cũ, vẫn trong căn nhà thuê của Du gia. Mấy năm trước mẹ Du muốn bán nhà, anh ngăn cản, nên cứ trù trừ chưa bán.

Du Tùng thoáng nhìn xung quanh, mua mấy túi hoa quả ở sạp bên đường, theo lối đi cũ đến tiểu khu.

Bên cạnh bảo vệ có đám đông vây tròn, mấy người cãi nhau hăng say, những quân cờ trên bàn cờ vang lên lách cách. Du Tùng liếc mắt một cái là nhìn thấy Tường Kỳ Phong đang khom người, đứng bên ngoài đám đông, dường như đã nhìn thấy anh bên này, rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Du Tùng không đi tới, đứng sang một bên chờ đợi.

Không tới một lát, Tường Kỳ Phong không xem nữa, chấp tay sau lưng bước đến, cũng không chào hỏi anh.

Đèn đường kéo dài chiếc bóng của ông, Tường Kỳ Phong cúi đầu, lưng hơi gù, bước chân rất chậm, con đường quanh quẽ này không biết ông đã đi bao nhiêu lần.

Du Tùng nhìn sang bên cạnh không biết đang nghĩ gì, người nọ biến mất ở cửa, anh mới sải bước đuổi theo.

Nơi Tường Kỳ Phong sống vẫn giống hệt mười mấy năm trước, phòng khách không lớn, một chiếc ghế sofa giường, trên chiếc kệ cũ kĩ đặt chiếc ti vi kiểu xưa, trên trần nhà lấp bóng tuýp màu trắng, hai đầu đã ố đen, bức tường bốn phía bị khói hun ngả vàng.

Du Tùng đặt hoa quả lên sofa, nhìn chung quanh. Sau cùng ánh mắt quay về phía ông.

Tường Kỳ Phong gầy như que củi, cả người không biết còn mấy lạng thịt. Hốc mắt ông trũng sâu, ngày giữa hè mà đội mũ len. Ông dùng sức nhưng cũng chỉ bẻ một nửa chậu nước nhỏ, đặt bên cạnh sofa rồi ngồi xuống rửa chân.

Du Tùng nhìn đôi tay già nua tái trắng của ông, tay phải chỉ còn ba ngón, bụng chậu nước mà run lẩy bẩy. Anh tẩn ngẩn, khẽ nói: "Chú Tường, bên Tường Tả Tần đã có một ít tin tức, có thể đang ở Vân Nam."

Bàn tay đang cầm chiếc điều khiển từ xa khựng lại, run lên, một lát sau mới trở về bình thường.

Ông chuyển hai kênh, Du Tùng đứng im không cử động.

"Còn chuyện gì không?" Tường Kỳ Phong chỉ tay: "Đề tiền trên bàn đi."

Anh đặt tiền xuống, rồi để mấy hộp thuốc lên: "Tháng trước chú uống thuốc chưa?"

Tường Kỳ Phong nhìn ti vi chăm chăm không để ý đến anh, anh nói: "Thuốc này cháu mang về từ nước ngoài, khoa học đã nghiên cứu rồi, rất có lợi với bệnh của chú."

Ông làm như không nghe thấy gì, Du Tùng đứng trong phòng mấy phút: "Chú Tường, vậy cháu đi trước đây." Anh đi tới bên cửa, rồi lại quay đầu dặn dò: "Chú đừng quên định kì tới bệnh viện khám, đến lúc đó cháu sẽ sắp xếp người tới đón chú."

Anh nói tiếp, "Về Trường Tân Tả chú yên tâm, cháu chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm cô ấy về."

Không ai trả lời lại anh, anh mở cửa.

Giây phút đóng cửa, anh nghe thấy câu: "Chết rồi, nếu không chết đã về từ lâu rồi."

* * * * *

Dur Nam ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, cổ chân đã bớt sưng, vết thương trên gương mặt cũng đỡ hơn, cô và Bạch Chấn Dương cùng về xã Bán Kiều.

Bà nội đã đứng chờ ở đầu thôn từ sớm, Bạch Chấn Dương dừng xe, thò đầu ra mừng rỡ gọi: "Bà nội sao lại chờ ở đây?"

Bà nội nhìn anh ta, sau đó nhìn Dur Nam trên ghế phụ, khoe miệng cười không khép lại được: "Định đi chợ, tiện thể qua đây luôn."

Bạch Chấn Dương nhìn bà chăm chú, người già khi cười hiện ra nếp nhăn rõ ràng, trái đều trên gương mặt già nua, dường như còn già hơn lần trước gặp mặt. Tim anh ta nhói đau, vội vã mở cửa xe: "Bà lên xe đã, chúng ta cùng đi."

Bà nội xua tay: "Các cháu về trước nghỉ ngơi đi, trong chợ xe ô tô không vào được, bà đi một lát rồi về."

Bạch Chấn Dương vẫn muốn nói thêm, nhưng Dur Nam đã kéo anh ta lại, xuống xe: "Anh về trước đi, em đi cùng bà."

Trong chợ gặp được cha Kiều, trước mặt bày bán đủ loại hoa quả khô xanh xanh đỏ đỏ, Dur Nam chợt nhớ nửa tháng trước dẫn đoàn qua đây, Thạch Minh mua khá nhiều quả khô, cô giúp cậu ta mặc cả, Trương Thạc hỏi có thể giúp cả anh ta hay không, Du Tùng đứng bên cạnh cười nhạo, trên anh ta một mình ăn hết đi.

Dur Nam nhớ lại tên người nọ, thoáng chợt hốt hoảng, qua nhiều ngày vậy rồi, nhưng y như một giấc mơ, cô không dám chắc chắn chuyến đi ấy đã từng xảy ra, hay chỉ là một tưởng tượng không căn cứ của mình mà thôi.

Dur Nam cười tự giễu, còi ba lô xuống, lấy cây thuốc Ngọc Khê ra: "Con mua cho chú cây thuốc, chú hút thử xem có ngon không, lần sau con lại mang tiếp."

Chú ấy đẩy trả: "Cái này không được, chú hút thuốc tẩu là được rồi, sao để con cháu tiêu tiền lung tung."

Bà nội đứng bên cạnh nói đỡ: "Cho chú thì chú nhận đi, lòng tốt của Nam Nam nhà tôi, con bé có tiền, không sao đâu."

Đẩy tới đẩy lui mấy lần, rốt cuộc cha Kiều cũng nhận, nhét hai bọc hoa quả khô vào túi cô: "Có thời gian thì đến nhà tìm A Lan chơi nhé."

Dur Nam gật đầu. Hai người chào tạm biệt, bà nội vô cùng vui vẻ, mua rất nhiều rau cải và thịt cá, cô xách giúp bà.

Bà lão nói liên miên khi A Dương còn nhỏ, cha mẹ đã mất sớm, bà nội vất vả nuôi nấng cậu bé. Cậu bé ngoan ngoãn nghe lời, từ nhỏ đã có thiên phú với hội họa, bà nội giặt gấu và vai để anh ta học trong học viện mỹ thuật, bây giờ cuối cùng cũng được hồi đáp, anh ta trở thành nhà nghệ thuật khá nổi tiếng.

Nói mãi, bà nội lại chuyển câu chuyện sang cô: "Nhưng con còn nghịch hơn cả nó."

Dur Nam cười rộ: "Đâu ạ, hồi nhỏ con rất ngoan mà."

Bà nội nhéo mũi cô: "Con thuộc loại nghịch ngàng, ngoài mặt thì rất ngoan ngoãn, nhưng sau lưng thì nghịch tung trời."

Thật ra bà nội nói sai rồi, hồi nhỏ Dur Nam rất biết nhìn sắc mặt người khác, trước mặt bà nội cô cực kì ngoan ngoãn. Ở trường học cũng trầm mặc kiệm lời, nếu có cãi vã cũng do bạn học gây sự trước, cô mới ăn miếng trả miếng, trả không sót miếng nào.

Bà lão thở dài một tiếng: "Thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt con đã thành thiếu nữ rồi, mới khi nào con chỉ cao chừng này..." bà miêu tả lại chiều cao của cô: "Nội sống thêm một ngày cũng ít đi một ngày."

Dur Nam ôm lấy cánh tay gầy guộc của bà: "Nội đừng nói lung tung, nội sống lâu trăm tuổi mà."

Bà nội cười, răng cửa thiếu một cái: "Vậy trở thành yêu tinh già ư?" Bà nắm chặt tay cô: "Nam Nam nhớ nhà không?"

Dur Nam hơi khựng lại, cười nói: "Nhớ chứ ạ, ngày nào con cũng nhớ nội."

"Con biết nội đang nói đến nhà nào mà."

Cô đáp: "Con chỉ muốn ở bên cạnh nội thôi."

Bà lão vỗ nhẹ tay cô, hai người cùng nhau trở về, một lát sau, bà nội lẩm bẩm: "Lá rụng về cội, yến bay về tổ, hướng gì là con người nhỉ."

Cô vẫn còn trẻ, không thể ở bên bà cả đời, trước đây cứ nghĩ rằng A Minh có thể chăm sóc cô, nhưng hai người chia tay. Rốt cuộc có một ngày anh lấy vợ sinh con, xây dựng gia đình. Bà không yên tâm, đến cuối cùng chỉ còn lại mình cô.

Dur Nam cúi đầu: "Con không nhớ ạ."

Khi mới đến cô bị sốt cao, ngày ấy điều kiện khám chữa bệnh trong xã không tốt, lúc chuyển đến bệnh viện cô đã sốt mê man suýt để lại di chứng, sau khi tỉnh lại không còn nhớ bất kì chuyện gì trước đây.

Bà nội nói: "Nếu muốn về nhà, sẽ luôn có cách."

Dur Nam mỉm cười, nhưng không nói lời bà.

Hết chương 27

(1) Lỗ: tên gọi khác của tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Ở Trung Quốc, chữ cái đầu của biển số xe sẽ viết tắt tên tỉnh thành nơi đăng kí xe đó, ví dụ như Hồ 沪 là Thượng Hải, Kinh 京 là Bắc Kinh...

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Mốc đích

Dur Nam và Bạch Chấn Dương ở nhà bà nội hai ngày, mảnh sân hiu quạnh hằng ngày nay bỗng đầy ắp tiếng cười, hai ngày này bà nội cười nhiều hơn, như quay về hồi họ còn bé, từng đoạn kí ức hiện lên trước mắt...

Bạch Chấn Dương dựng giá vẽ cầm cây bút, Dur Nam chống cằm ngồi dưới tán cây tỳ bà, ngoan ngoãn để anh ta vẽ, năm ấy, anh ta mười tám tuổi, cô bảy tuổi.

Dur Nam đánh nhau với bạn cùng lớp phải mời phụ huynh đến, Bạch Chấn Dương nghiêm mặt tới, nhưng lại cẩn thận công cô về, năm ấy, anh ta hai mươi hai tuổi, cô mười một tuổi.

Dur Nam bỏ học đến Đại Lý, Bạch Chấn Dương có tài nhưng không gặp thời, họ an ủi lẫn nhau, cố gắng kiếm ăn, vật lộn trong thành phố, năm ấy, anh ta hai mươi bảy tuổi, cô mười sáu tuổi.

Bạch Chấn Dương có chút tiếng tăm trong giới, Dur Nam mua nhà, họ đến cùng nhau, anh ta dắt tay cô về, năm ấy, anh ta ba mươi hai tuổi, cô hai mươi mốt tuổi.

Cuộc sống của Dur Nam trôi qua bình lặng, tài hoa của Bạch Chấn Dương cạn kiệt, anh ta quen biết Tần Kỳ, bọn họ chia tay, năm ấy, anh ta ba mươi tư tuổi, cô hai mươi ba tuổi.

Chuyện cũ mười bảy năm trước, lóe lên trong nháy mắt, như bộ phim đen trắng nhanh chóng đảo ngược lại. Cuối cùng, trước mắt bà nội là hai đứa bé lớn tướng đang vui đùa ăn cơm, nhưng khung cảnh đã không thể quay trở lại ngày xưa.

Khóe miệng cô run lên, viên mắt đỏ hoe.

Buổi tối, ráng mây khắp bầu trời, mái nhà sáng màu vỏ quýt, hai người lên đường trở về.

Khoang xe vô cùng yên tĩnh, Bạch Chấn Dương tiện tay mở đài, anh ta điều chỉnh âm lượng, kim lồng không đậu nghiêng đầu nhìn cô.

Chỉ còn hai người, cuối cùng không cần giả bộ ung dung thoải mái khi ở nhà bà nội, Dur Nam cúi đầu nghịch điện thoại, Bạch Chấn Dương muốn nói, nhưng rốt cuộc chỉ hé miệng.

Chẳng mấy chốc xe vào thành phố Đại Lý, Dur Nam lên tiếng: "Lát nữa đừng rẽ vào con đường ấy, thả em ở bên đường là được rồi, em tự đi bộ vào."

Bàn tay nắm vô lăng của anh ta siết chặt lại, một lúc sau mới nói: "Khoảng thời gian này, bà nội may có em chăm sóc." Anh ta nghiêng đầu, nói chân thành: "Cảm ơn em, Nam Nam."

Dur Nam cất điện thoại đi, ngồi thẳng dậy: "Không dám." Cô cười cười, gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ xa cách "Cũng là bà nội em mà."

Nụ cười của cô rất rạng rỡ, anh ta thất thần, vội vàng rời ánh mắt mình đi: "Đến đây rồi, ăn xong rồi hãy về nhé? Phía đông mới mở một nhà hàng cơm chay, đi ăn thử xem?"

Dur Nam ngẫm nghĩ: "Được."

* * * * *

Ngọc Dã Trai.

Được xây dựng ở nơi đất đỏ nhất phía đông thành phố, trang trí theo hơi hướm cổ xưa, lấy phong cách cổ phong Trung Quốc làm chính, xà cột bên trong chạm khắc vô cùng xa hoa trang nhã. Trong sảnh đàn tranh đang tấu khúc "Vịnh Mai", bình phong chạm rồng để ngăn cách giữa các phòng bao, thi vị độc đáo. Chỉ nhìn bài trí thôi cũng biết nơi này là chốn đắt tiền.

Dư Nam ăn mặc thoải mái, lưng đeo ba lô, đi theo sau Bạch Chấn Dương, lơ đãng đánh giá đồ vật sắp xếp chung quanh. Họ chọn phòng bao ở mé ngoài, trước tấm bình phong đặt một chiếc ghế nằm nhỏ mềm mại, Bạch Chấn Dương nhường cho cô.

Vừa ngồi xuống, phục vụ đã bung một ấm trà cúc Hàng Châu lên, hoa cúc trong ấm trà trong suốt lượn vòng, nước dần dần chuyển thành màu vàng, đóa hoa màu trắng thông thả nở bung.

Dư Nam nhìn một lát, rồi lại ngược mắt lên nhìn Bạch Chấn Dương, anh ta mặc một bộ đồ thoải mái sạch sẽ vừa người, vóc dáng dong dong, đường nét khuôn mặt đẹp như tượng tạc, khuyên tai đeo bên tai trái lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn, dưới cằm lún phún râu, rõ ràng không còn là người đàn ông nghèo túng chán nản năm nào. Thời gian chuyển dời, hiện giờ anh ta là nghệ thuật gia khá có danh tiếng trong giới.

Bạch Chấn Dương đưa thực đơn cho cô, Dư Nam thu hồi ánh mắt mình, chọn bữa mấy món mà không nhìn giá, còn lại thì đưa cho anh ta.

Lúc đợi món ăn lên, Dư Nam không nói gì, Bạch Chấn Dương thử khơi gợi mấy câu, cô đều "ừ" "à" cho qua.

Anh ta không tìm chủ đề nói chuyện nữa, hỏi cô: "Ngày mai mấy giờ đi làm? Đạo này có đi dẫn đoàn không?"

Cô tựa lưng vào ghế: "Bị đuổi việc rồi."

Bàn tay Bạch Chấn Dương cầm tách trà để bên môi chợt khựng lại, cô nói tiếp: "Vừa làm xong thủ tục nghỉ việc."

"Tại sao?"

Dư Nam uống một ngụm trà: "Phải hỏi người phụ nữ của anh chứ."

Tiếng nhạc dừng lại, căn phòng trong phút chốc yên tĩnh, tiếng ồn ào, tiếng nói chuyện, tiếng va chạm xung quanh văng lên, không còn tiếng đàn nguy trang cũng chỉ là khói lửa nhân gian mà thôi, bình thường không thể bình thường hơn.

Bạch Chấn Dương nói mấy câu, cuối cùng ngừng lại: "Nam Nam?"

Dư Nam cúi đầu.

"Dư Nam, em có nghe anh nói gì không?"

"Gì cơ?" Cô hồi hồn, đặt tách trà xuống.

Anh ta lặp lại lần nữa: "Anh nói là, cô ta không phải bạn gái của anh, bọn anh thật sự... chỉ có một lần đấy thôi." Lời này rất khó để mở miệng, nhưng anh ta vẫn khom người về phía trước: "Em có thể... tha thứ cho anh không?" Anh ta nhìn cô chăm chú, lúc sau mới gọi một tiếng "Nam Nam?"

"Humm?"

Dư Nam mím môi, nét mặt nhạt nhẽo, Bạch Chấn Dương không biết đã xảy ra chuyện gì mà cô bỗng nhiên thất thần, rõ ràng trong lòng cô đang bồn chồn.

Anh ta bắt đầu dĩ nói: "Thôi, ăn cơm đi."

* * * * *

Hôm qua Du Tùng quay về Đại Lý, lúc trước nhận được điện thoại của Lữ Xương Dân, kêu anh làm hồ sơ dự thầu trước, dù kết quả có thế nào, bắt buộc phải qua quá trình đấu thầu. Đương nhiên, lão cáo già Lữ Xương Dân chắc chắn sẽ không để vụ làm ăn này chết yểu, nên không đưa cho anh bất cứ câu trả lời chắc chắn nào.

Du Tùng thăm chửi mười tám đời tổ tông nhà ông ta, bắt đầu sai người vạch ra phương án đấu thầu.

Đấu thầu được tiến hành trong bốn tuần, Du Tùng đến trước một tuần. Hôm nay anh chủ động mời cơm Lữ Xương Dân, đối phương đề nghị đến Ngọc Dã Trai mới mở ở phía đông thành phố.

Trên bàn ăn không nói chuyện công việc.

Lữ Xương Dân đưa tổng giám sát công trình san đất Thiệu Thục Mẫn đến, qua cách nói chuyện, thoát nhìn quan hệ giữa hai người không phải không

thân.

Trương Thạc mượn có cái người nhặt đũa để nhìn phía đối diện, cô gái mặc đồ đen đá đôi giày cao gót sang bên cạnh, để chân trần, mũi chân sượt qua cẳng chân Lữ Xương Dân, tay người phía sau thoải mái đặt lên đùi cô ta.

Trương Thạc ngồi thẳng người, âm thầm nháy mắt với Du Tùng.

Du Tùng lờm một cái, cảm thấy anh ta thật vô vị.

Trong phòng bao còn hai trợ lý hành chính nữa, vóc dáng thon thả, chiếc váy mặc trên người rất mỏng. Lữ Xương Dân vẫy tay với các cô gái, nói: "Gặp gỡ hai vị khách quý, hôm nay phải giúp tôi chăm sóc tổng giám đốc Du và giám đốc Trương đấy."

Một cô gái trong đó họ Trương bước đến bên Du Tùng, rót rượu cho anh, đôi mắt ngập tràn ý xuân: "Em tên là Trương Man, gọi em là Man Man cũng được, em có thể gọi anh là anh Du không?"

Du Tùng ngậm điều thuốc, cười nói: "Đương nhiên, nếu em thích."

Trương Man cười một cái, cầm chén rượu lên đưa cho anh: "Thoạt nhìn đã biết anh Du là người tửu lượng cao, rượu có độ cồn thấp thế này còn không đủ cho anh súc miệng."

Du Tùng nhếch khóe môi, không nhận lấy chén rượu, ngược lại còn trêu đùa người đối diện: "Hôm nay tổng giám đốc Lữ muốn chuốc say tôi sao? Tìm một cô gái xinh đẹp xuất chúng đến làm bạn với tôi."

Lữ Xương Dân cười khà khà, Thiệu Thục Mẫn ngồi bên cạnh tiếp lời: "Trương Man là trợ lý của tôi, nếu hợp tác thành công, tương lai những khâu nhỏ trong thi công cô ấy có thể giúp đỡ tổng giám đốc Du đấy."

Anh đáp: "Tổng giám sát Thiệu suy nghĩ quả là chu đáo."

Trương Man nghe xong mấy lời tăng bốc vừa rồi, càng mạnh dạn dựa sát vào người anh hơn, đưa chén rượu tới bên miệng anh. Bên cạnh Trương Thạc cũng có một em ngồi, bữa cơm biến chất, bầu không khí trong nháy mắt nóng lên, có một số chuyện hiểu mà không thể nói ra.

Lữ Xương Dân tiếp lời Thiệu Thục Mẫn: "Chú em đừng câu nệ, chuyện công việc để ngày khác nói, ra ngoài ăn chơi mà, chủ yếu phải thư giãn."

Du Tùng kẹp điều thuốc giữa ngón trỏ và ngón giữa, tiện tay đón lấy chén rượu, bàn tay kia gác lên vai Trương Man, ngửa đầu uống cạn.

Lữ Xương Dân bật ngón tay cái: "Mau rót đầy cho tổng giám đốc Du, tối nay không say không về, chỗ này không vui, chúng ta ăn xong đổi chỗ khác uống tiếp."

Du Tùng đưa điều thuốc vào miệng ngậm, nheo mắt nhìn, trong làn khói lượn lờ bóp ngực Trương Man một cái: "Nhưng đừng chuốc say tôi, đêm nay còn phải làm chính sự nữa."

Gương mặt cô ta đỏ bừng, nũng nịu uốn éo một cái, rót thêm rượu cho anh.

Trương Thạc không từ chối cô em mới đến, không biết đã uống bao nhiêu chén, men rượu dần dần bốc lên mặt, đã hơi chệnh choáng say, ánh mắt dờ dẩn, tăng thêm sức quyến rũ hồn xiêu phách lạc. Người trong lòng đã nằm sấp trước ngực anh ta từ lúc nào, chỉ thiếu điều chui thẳng vào tim anh ta.

Lữ Xương Dân rút một điều xì gà ra, liếc nhìn đối phương, rộng rãi nói: "Trước đây chú em bị tổn thương tình cảm, thật ra nghĩ thoáng một chút là không sao rồi, đàn bà còi áo ai chả giống ai, người đẹp mềm mại trong lòng không thích sao?"

Thiệu Thục Mẫn bực mình thui ông ta một cái.

Trương Thạc nghe xong câu này bèn liếc Du Tùng, muốn hỏi một câu "Anh bị tổn thương tình cảm từ khi nào vậy?", nhưng dần lòng lại, không dám mở miệng.

Du Tùng nhanh chóng uống cạn, ậm ờ đáp: "Đúng, đàn bà đều giống nhau, nghĩ thông rồi, chỉ vui đùa mà thôi."

Vừa dứt lời, trong phòng bao bên cạnh bỗng vang lên một tiếng động chói tai...

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Mốc dịch

Càng về sau bữa cơm Dur Nam càng trầm hơn, mới đầu còn kiên nhẫn trả lời hai câu, sau cùng Bạch Chấn Dương như đang độc thoại.

Trong bầu không khí yên tĩnh, tiếng nói chuyện phòng bên cạnh loáng thoáng truyền tới, nam nữ cười đùa, có vẻ ồn ào.

Phòng bao được thiết kế nửa khép kín, ở giữa ngăn cách bằng bình phong, phía trước là hình vòng cung tạm coi là cửa ra vào, tính riêng tư không được chú trọng mấy.

Tiếng ồn cách vách không ngừng vang lên.

Hai người đều ôm tâm sự trong lòng, bồn chồn không yên.

Lúc rót trà, một bóng hình xuất hiện trước mặt Bạch Chấn Dương, ngẩng đầu lên, hóa ra là bạn gái anh ta chưa bao giờ thừa nhận.

Dur Nam ngước đầu liếc mắt, rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tần Kỳ đứng trước mặt anh ta, nhìn anh ta chằm chằm, thấp giọng mắng một câu: "Tên khốn Bạch Chấn Dương."

Ánh mắt anh ta không hề che giấu ác cảm, lên nhìn Dur Nam một cái, dứt khoát buông ấm trà xuống, lạnh lùng nói: "Trùng hợp thật lại gặp cô ở đây, cũng hay, tôi đang định tìm cô."

Đôi mắt Tần Kỳ sáng lên, giọng nói dịu lại: "Anh tìm em ư?"

Nội dung cuộc nói chuyện không thu hút nổi Dur Nam, cô không nghe không nhìn, cúi đầu gấp thức ăn.

Bạch Chấn Dương nói thẳng thừng: "Phụ nữ phải tự mình biết mình, cô và tôi đều biết rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, cô đừng dằng thêm nữa cũng vô ích.

Bàn tay Tần Kỳ để bên người siết chặt lại: "Em theo đuổi anh tròn một năm, nửa năm trước chúng ta còn..."

"Muoi năm cũng thế cả thôi." Bạch Chấn Dương hoảng hốt, ngắt lời cô ta: "Gặp dịp thì chơi cô đừng tưởng là thật, cô đâu giống người da mặt dày không có lòng tự trọng, sao cứ mãi không buông bỏ được? Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, đừng tìm Nam Nam gây rối nữa."

Nghe thấy tên mình, Dur Nam chau mày lại, gác đĩa xuống: "Tôi no rồi, hai người nói chuyện đi."

Cô đứng dậy, Tần Kỳ bỗng nhiên đẩy cô một cú, Dur Nam mất đà, cô ta dữ tợn: "Lần trước cô đã nói gì nhỉ? Hai người không có quan hệ gì à? Không có quan hệ gì mà cùng nhau ăn cơm, lừa quỷ chắc?" Cô ta vung tay gạt tung bát đĩa "choang" một tiếng, rồi nghiêng răng nghiêng lợi gằn hai chữ: "Con đ*."

Câu "Vui đùa mà thôi" mà Du Tùng nói còn chưa dứt, phía sau đã vang lên tiếng bát đĩa loảng xoảng, hai từ "con đ*" rõ mồn một xuyên thẳng vào tai anh, chói tai cay nghiệt, giọng nói khá quen thuộc, nhưng anh không nhớ ra.

Nghe thấy tiếng đồ vỡ, mấy người Lữ Xương Dân gần như im bật, quay đầu dò la.

Du Tùng ngược mắt nhìn, một người phụ nữ đứng sau tấm bình phong như đang lên cơn điên đập bát đập đĩa, anh chau mày, gương mặt ấy quen quen, còn đã gặp ở đâu thì anh không ấn tượng. Ngoài ra có hai người đang ngồi, bị lưng ghế che mất nửa đầu, nhìn không rõ vẻ ngoài.

Cho đến khi một giọng nói cất lên, cô gái bình tĩnh lên tiếng: "Cô ra ngoài đi, nếu không biến thành quỷ thật đấy."

Đồng tử anh co lại, lập tức nhận ra giọng của Dur Nam.

Dur Nam bái phục không biết cô ta lấy đâu ra nhiều sức lực giằng co đến thế, Tần Kỳ nhặt tấm vỡ thủy tinh dưới đất lên chỉ vào cô, hét lên như người bị tâm thần: "Cô không yêu anh ấy, tại sao không chịu buông tay?"

Vô số ánh mắt đổ dồn về chỗ họ, giám đốc nhà hàng và một vài nhân viên phục vụ đã chạy tới.

Dur Nam trả lời: "Nhảm đối tượng rồi, tôi thấy cô phải hỏi ngược lại anh ta mới đúng."

Dur Nam hất cằm, Bạch Chấn Dương lảng tránh ánh mắt cô, lúng túng hắng giọng.

"Tôi thừa nhận một năm trước tôi quyến rũ anh ấy, nhưng cô biết không? Nửa năm trước chúng tôi sống chung nhà trong một tháng, quãng thời gian ấy rất vui vẻ, chúng tôi vốn rất hạnh phúc, nếu không phải cô, anh ấy sẽ không tự dung bỏ đi..."

"Cô cảm mến" Bạch Chấn Dương thô lỗ quát mắng.

Năm họ chia tay, Bạch Chấn Dương biệt tăm biệt tích, nửa năm trước bà ngoại bị đau chân phải nằm viện, Dur Nam gọi điện thông báo cho anh ta về,

anh ta muốn quay lại với cô, cô từ chối. Bà ngoại xuất viện, Bạch Chấn Dương tuyệt vọng đến Bắc Kinh tổ chức triển lãm tranh, cho đến mấy ngày trước mới quay về.

Dư Nam cười mỉa mai, cuối cùng cũng biết tại sao Tần Kỳ lại hận cô đến thế.

Bạch Chấn Dương kéo cổ tay cô ta: "Cô đứng lên con ở đây."

Bàn tay kia của Tần Kỳ với lấy ấm trà, không kịp hất nước, Bạch Chấn Dương đã trở tay bắt lấy cổ tay đấy, nước trà nóng bỏng trong bình chảy dọc theo cánh tay.

Tần Kỳ hét lên thất thanh ngã xuống đất, cánh tay, đùi đều đỏ ửng.

Dư Nam mím môi, Bạch Chấn Dương đứng dậy, "Mọi chuyện đến đây thôi, hôm nay chỉ là cảnh cáo, sau này cô dám gây chuyện với cô ấy đừng trách tôi không nể tình, à còn, từ trước đến nay tôi chỉ yêu Dư Nam, giữa thật lòng thích và bốn cột, cô nên phân biệt cho rõ."

Đám đông vây xung quanh, bằng quan xem kịch hay, giám đốc nhà hàng nhanh chóng gọi người mang khăn giấy đến.

Dưới đất bừa bãi, Bạch Chấn Dương muốn kéo Dư Nam đi.

Dư Nam không nhúc nhích, cô nhìn người phụ nữ nước mắt giàn giụa trên sàn nhà, nói với nhân viên phục vụ: "Phiền anh giúp tôi lấy thêm nước trà."

Nhân viên phục vụ khó xử, không dám đi lấy.

Bạch Chấn Dương hiểu ra, quát một tiếng: "Còn không mau đi."

Phục vụ run lên, khách hàng thì không thể đắc tội được, giám đốc nhà hàng cúi người nói với cô, còn phục vụ thì chạy mất.

Nước trà đầy ắp, Dư Nam đưa tay sờ thử, nhà hàng sợ xảy ra chuyện, chỉ đưa nước ấm.

Cô bùng lên, Tần Kỳ vẫn ngồi dưới đất, Dư Nam nói: "Lần này vẫn chưa tỉnh ra ư? Anh ta chỉ chơi đùa cô thôi, ai động lòng trước mới là kẻ ngu. Sau này bớt làm mấy chuyện hèn mạt này đi, dù muốn làm cũng phải xem có đáng giá hay không."

Cô đứng dậy, Tần Kỳ sợ hãi nhìn cô, Dư Nam vung tay lên, cô ta đưa tay ra chặn theo bản năng.

Sau đó, chuyện tưởng chừng sẽ xảy ra lại không tới.

Ấm trà đổ xuống đầu Bạch Chấn Dương, anh ta không kịp trở tay, vô thức há to miệng.

Đại sảnh bỗng nhiên im phăng phắc, gương mặt Tần Kỳ vẫn vương nước mắt, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

Khựng lại mấy giây, Bạch Chấn Dương nhìn cô mà không dám tin: "Nam Nam em..."

Dư Nam tặng anh ta một câu: "Yêu hay không yêu, anh đừng đùa bốn người khác."

Cô đeo ba lô lên vai, vòng qua đám ngoài đi ra ngoài. Lúc nghiêng đầu vừa hay chạm phải một đôi mắt quen thuộc. Người nọ lười biếng ngồi trong phòng bao, khuôn mặt đỏ bừng, có vẻ chuếnh choáng say, trong lòng ôm phụ nữ.

Khỏe miệng Du Tùng vương ý cười, ánh mắt sáng ngời ngả ngón, cho đến khi bóng lưng cô biến mất mới rời mắt đi, có một giây, anh ngỡ rằng cô muốn đổ ấm trà ấy lên đầu mình.

Trong lòng Du Tùng vui như hoa nở.

Trương Thạc bắt gặp "a" một tiếng: "Kia có phải là hướng dẫn viên Du không?"

Du Tùng không trả lời, đôi mắt rã rời, có lẽ sắp say thật rồi.

Lữ Xương Dân nhìn theo bóng lưng Dư Nam, vẫn nét mặt ngạc nhiên từ nãy giờ: "Ghé góp thật đấy, các cậu quen cô ta à?"

Ánh mắt ông ta dăm đặng, đầu óc Trương Thạc nhanh nhạy, anh ta lắc đầu cười: "Uống nhiều quá, không nhìn rõ nữa."

Lữ Xương Dân lại nhìn về phía cửa, Du Tùng trầm mặc một câu.

Trương Man bên cạnh gọi anh: "Tình nào, anh Du, phải đi rồi."

Du Tùng cố gắng mở to mắt: "Đi đâu?"

Trương Man đỡ anh dậy: "Anh nói xem."

Anh cười khả khả, thì thầm vào tai cô ta: "Uống hơi nhiều, không cương lên nổi, hôm nay không hầu hạ em được."

Tai Trương Mạn nhột, cô ta co vai lại, trong lòng hựt hẫng nhưng vẫn nở nụ cười: "Anh Du nói gì thế, để em đưa anh về khách sạn, nếu không đến chỗ em cũng được."

Du Tùng giả bộ ốm ờ, âm thầm đẩy cô ta ra, lảo đảo đứng dậy chào tạm biệt Lữ Xương Dân.

Ông ta thấy anh đã say, cũng không bắt ép thêm, nháy mắt ra hiệu với Trương Mạn, đoàn người nối tiếp nhau ra khỏi nhà hàng.

Tần Kỳ vẫn ngồi giữa hành lang phòng bao, có phục vụ tới đưa cho cô ta thuốc bôi trị bỏng, trên làn da mịn màng đã nổi mấy bọng mụn nước. Cô ta ngồi thu lu trong góc tường, hoàn toàn không còn vẻ ngang tàng như thường ngày, gương mặt nhỏ bé buồn đau tuyệt vọng, nhoe nhoẹt nước mắt, vẻ ngoài yếu đuối, nhìn vô cùng đáng thương.

Bước chân Lữ Xương Dân dừng lại, mũi chân chuyển hướng, đi về phía nọ, Thiệu Thục Mẫn kéo ông ta, nhưng bị đẩy ra.

Trước mắt Tần Kỳ có thêm một đôi chân, mũi giày da bóng loáng có thể soi được gương, đi cùng với quần âu đen thẳng tắp. Nếp quần được kéo lên, sau đó một bàn tay nâng cằm cô ta, người đàn ông cất giọng nói dịu dàng: "Phụ nữ là dễ yêu thương, sao có thể bị đối xử thế này? Người đàn ông đó có gì tốt, có đáng để cô khóc lóc như vậy không?"

* * * * *

Gió đêm thổi ngang qua đưa hơi lạnh tới, hồ nước phía xa xa vang lên tiếng sóng vỗ bờ rì rào. Đèn đóm xung quanh sáng bùng, dãy núi thấp thoáng như hòa vào làm một với bóng đêm.

Lữ Xương Dân lái xe về, Trương Thạc diu Du Tùng về phía xe mình, lần này họ lái xe đến Đại Lý.

Trương Thạc vẫn cần nhen: "Ngần này tuổi rồi, từ lượng chán thế, chỉ chút rượu mà anh cũng say khướt được." Rồi liếc mắt xuống phía dưới anh, nói hả dạ: "Chắc chắn không bằng em rồi."

Đương nói, bàn tay gác trên vai anh ta bỗng nhiên néo mạnh, anh ta đau nhói, kêu lên: "Này này, đau đau, anh nhẹ tay chút."

Du Tùng thản nhiên đứng thẳng người, Trương Thạc mở to mắt: "Anh giả say hả?"

"Không bằng cậu?"

Trương Thạc cười hề hề: "Anh mạnh nhất, anh mạnh nhất mà." Anh ta xoa cổ: "Lần này anh chơi trò gì?"

Bước chân Du Tùng vững vàng, hoàn toàn khác với vẻ say không biết trời trăng lúc này, Trương Thạc thầm nghĩ trong bụng, quý tha ma bắt anh lắm mưu mẹo lắm.

Anh lấy điều thuốc ra hút một hơi, rồi mới cảnh cáo anh ta: "Bệnh đa nghi của họ Lữ rất nặng, muốn cài tai mắt bên tôi đâu có dễ như thế."

Trương Thạc đáp: "Lên được giường thì hẵng nói, người phụ nữ đó cũng có chút mùi vị đấy."

Du Tùng chợt nhớ ra một chuyện, bật cười thành tiếng: "Tôi có cô gái tốt hơn rồi, tôi ngủ với cô ấy được không?"

Trương Thạc thuận miệng hỏi: "Ai thế?"

Vừa nói chuyện, hai người lên xe.

Anh ta truy hỏi: "Rốt cuộc là ai thế?"

Du Tùng cười mắng: "Đừng có lắm chuyện như đàn bà."

Trương Thạc xì một tiếng, "Anh không nói em cũng biết." Anh ta nhớ lại, "Vừa rồi hình như em nhìn thấy Dư Nam, mẹ nó tên họ Lữ kia đúng là đồ dâm dê, người già trẻ nhỏ không tha cho ai."

Du Tùng không lên tiếng, anh ta lại hỏi: "Anh có nhìn thấy không?"

"Nhìn thấy gì?"

"Dư Nam."

"Không, cậu uống nhiều rồi." Du Tùng né tránh đề tài này, "Lữ Xương Dân càng thận trọng, quý sau lưng ông ta càng nhiều, nếu sau này kí hợp đồng xong, ông ta sẽ cho người giám sát chúng ta."

Trương Thạc hỏi: "Mục đích của ông ta là gì?"

Du Tùng trả lời: "Che giấu gì đó, hoặc sợ chúng ta phát hiện ra chuyện gì."

"Vậy tiếp theo phải làm thế nào?"

Du Tùng đáp: "Trương kể tụt kể thôi."

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Mốc đích

Họ vẫn ở khách sạn Đông Lai, Trương Thạc xuống xe trước, phía sau vẫn im lìm, anh ta bèn nói: "Đi thôi."

"Cậu về trước đi, tôi ra ngoài đã."

Trương Thạc khó hiểu: "Muộn thế này anh còn đi đâu?"

Du Tùng đóng thẳng cửa xe lại, giục tài xế lái xe. Anh nói địa chỉ rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chưa đến mười lăm phút sau, xe dừng lại bên hồ, anh ấn vài con số trên điện thoại, đầu bên kia vang lên giọng nói cứng nhắc của một cô gái.

Anh xuống xe, chung quanh không có đèn chiếu, ánh trăng bàng bạc rọi lên mặt đường. Anh dừng lại trước một cánh cửa, giơ tay lên gõ.

Không ai trả lời lại, anh uống rượu, mặc kệ tất cả gào to hai câu, ồn ào đến nhà hàng xóm bên cạnh, người đó ra mở cửa, không kiên nhẫn hỏi: "Anh tìm ai?"

"Người trong nhà này."

Người nọ bực mình: "Anh tìm lão Thẩm hả? Ông ta đến nhà con trai rồi, nhà này hai năm nay không có người ở."

Du Tùng sững sốt, nhìn trước ngó sau.

...Căn nhà số ba tính từ bên trái, trên cánh cửa màu đen dán hai thần hộ môn, trước cửa trồng một bãi cỏ.

Không sai mà nhỉ.

Du Tùng ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra, lưỡi lướt qua răng hàm.

Anh hỏi người nọ: "Vậy tôi nhớ sai rồi, mới đến đây một lần, Dư Nam không ở đây sao?"

Người đó cảnh giác: "Anh là gì của cô ấy?"

Nét mặt Du Tùng ôn hòa: "Tôi là bác họ ở xa của con bé, ba nó nhờ tôi chuyển lời. Điện thoại Dư Nam tắt máy, tôi đành phải trực tiếp đến đây."

Người nọ có đôi phần không tin, Du Tùng bổ sung: "Vai vế tôi khá lớn." Anh ho một tiếng, "Chuyện rất gấp, bác có thể chỉ cho tôi nhà cô ấy là nhà nào không?"

Dù là hàng xóm, nhưng họ không biết hoàn cảnh trong nhà Dư Nam.

Đối phương nghi ngờ đánh giá anh một lúc lâu, cuối cùng chỉ về một hướng: "Sống ở bên kia, hộ thứ hai đếm ngược trong ngõ."

Du Tùng chào tạm biệt, đi sang bên đó, không kim được mắng một câu thành tiếng: Dư Nam bác họ em đây.

* * * * *

Du Tùng tìm thấy căn nhà được chỉ.

Vài tia sáng lọt qua cánh cửa màu đen, anh không gõ cửa, bức tường chỉ cao bằng nửa người, anh lùi về sau hai bước, chạy lấy đà, bật lên, hai chân bám vào tường, dễ dàng nhảy qua.

Tiểu viện không lớn, bên trong trồng cây cỏ hoa lá, cửa phòng mở rộng, ánh đèn vàng mờ hắt lên con đường nhỏ lát đá.

Anh nhẹ nhàng chạm đất.

Phòng khách lát gỗ đỏ sậm, bố cục đơn giản, liếc mắt qua là thấy ngay, tấm rèm lụa bị gió thổi tung, bên ngoài cửa sổ sát đất là sân sau quay về phía hồ Nhĩ Hải.

Du Tùng nhìn thấy Dur Nam, anh chậm chậm bước tới.

Sân sau không có đèn, hai bên là bức tường dày nặng trĩu, nhưng phía trước là mặt hồ không hề bị che khuất.

Dur Nam mặc áo ba lỗ quần soóc ngồi trên ghế xích đu trong sân, mái tóc mới khô một nửa được gió khẽ thổi mon man, trong bầu không khí thoáng thoảng mùi hương lạ lùng, mẫn mẫn tanh tanh.

Một tay Dur Nam nhẹ nhàng vò đầu mình, cô dễ chịu nhắm mắt, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình, cả người bị đè xuống.

Cô giật mình, toan đứng dậy, nhưng không có cơ hội, cánh môi đã bị cắn mạnh.

Dur Nam hoảng hốt, tầm mắt bị che khuất, hoàn toàn không nhìn rõ người tới là ai.

Hơi rượu nồng nặc, môi răng người nọ cắn quết môi cô, vừa gặm vừa cắn, chỉ lát sau, một vật mềm mại xông vào trong khoang miệng.

Trên mặt đất đặt nửa chai bia đang uống dở, cô không nghĩ nhiều, đập chai bia lên đầu anh ta.

Dur Nam không hề nương tay, chai bia vỡ tan tành.

Người phía trên không nhúc nhích, cô thở hổn hển, giọng lẽ nhẽ của người nọ cất lên: "Mẹ nó."

Cô sững sốt, nhận ra giọng nói ấy.

* * * * *

Trở về phòng khách, đèn điện sáng trưng.

Dur Nam tìm hòm thuốc giúp anh xử lý vết thương, may cô không đập chuẩn, chai bia chỉ trúng vai anh.

Du Tùng để trần, ánh đèn tôn lên cơ bắp rắn chắc bóng như đồng hun, một bên bả vai máu chảy đầm đìa, dính mấy mảnh thủy tinh vụn. Dur Nam lúng túng đứng trước mặt anh, cảm bông băng không biết nên cầm máu từ đâu.

Du Tùng nhấc mí mắt lên: "Bây giờ mới sợ à? Sao lúc đánh người thì hăng thế."

Lông mày Dur Nam cau chặt lại: "Hay tôi đưa anh đến bệnh viện nhé."

Anh nhún nhíp vào cõn khỉ tròng, rồi đưa lên vai tự gấp mấy mảnh vải.

Anh vút nhíp xuống: "Băng bó đi."

Dur Nam cắn môi, cầm bông lau sạch vết máu xung quanh, mấy ngày trước anh cũng bị đánh vào vai, hiện giờ nhìn không ra đâu là máu đâu là thịt.

Du Tùng nhìn cô chăm chăm, mùi rượu vẫn chưa bay hết, mặt mũi đỏ bừng bừng. Anh luồn một tay vào áo cô, bên trong không mặc thêm áo.

Cô để mặc anh sờ nắn, dù tay đã cố gắng nhẹ nhàng, nhưng vẫn chạm phải vết thương, cô "hừ" một tiếng: "Anh nhéo tôi làm gì?"

Du Tùng cười như không cười: "Tôi đau."

Cô liếc xéo anh, ấn một cái vào vết thương: "Anh tự ý đột nhập nhà dân, không đánh chết anh là may."

Lốp vải trước ngực cô rung lên, anh cười vui vẻ: "Có ai ngờ em lại phản ứng dữ dội thế đâu, nhưng cũng khá tốt."

"Tốt chỗ nào?"

"Kẻ xấu có mạng để vào, không có mạng để ra."

Dur Nam không đếm xỉa đến anh, anh vẫn tiếp tục nói: "Sân nhà em không an toàn, người nào cũng có thể vào được, sau này sửa lại đi, rào thêm mảnh thủy tinh, lưới điện hay gì đó."

Cô lấy băng gạc ra: "Chẳng có ai biến thái như anh cả."

Du Tùng không phản bác, mắt đặt trên người cô, áo hai dây màu trắng và quần soóc vải bông, vừa hay để lộ vòng eo mảnh mai, đường cong nhỏ hẹp, dường như chỉ cần một tay là có thể bẻ gãy.

Anh chạm lên rốn cô, lần tìm món đồ lạnh lạnh gồ ghề, anh biết, đó là con cá màu xanh biển.

Du Tùng vén vạt áo lên, lần đầu tiên anh nhìn rõ hình dáng của nó, chiếc rốn xinh xẻo, con cá nằm phía trên chiếc khuyên tròn, đường nét đơn giản mượt mà, trên người con cá đính viên đá màu xanh biển sáng lấp lánh.

Ngón tay cái của anh ấn lên phía trên, xoa xoa: "Kim cương à?"

"Không phải."

"Thạch anh?"

"Thạch anh nhân tạo."

Anh nhìn cô, không hỏi thêm.

Ánh mắt Du Tùng quay về đầu cô, mái tóc hơi ướt, xoa tung rơi xuống bả vai.

"Nhà em có gì ăn không?"

"Không." Cô nhìn anh: "Có người đẹp là đủ no rồi, tối nay anh ăn chưa no hả?"

Quần soóc của cô loại cạp chun, Du Tùng thò tay vào bên trong vớ mỏng cô một cái: "Ghen à." Rồi lại hỏi: "Tối nay em đã ăn cơm chưa?"

"Anh không biết à? Vui vẻ xem kịch vui thế cơ mà."

Du Tùng cười: "Chỉ biết chắc chắn em chưa ăn đủ."

Dư Nam thu dọn đồ, kéo tay anh ta: "Chỉ còn mì sợi và rau thôì, ăn không?"

"Còn trứng gà không? Thêm một quả trứng."

Dư Nam tới phòng bếp nấu mì, Du Tùng dạo quanh nhà hai vòng, sắp xếp trong nhà rất đơn giản, không có đồ trang trí thừa, quy củ cứng nhắc không giống nơi con gái ở.

Nhà vệ sinh rất nhỏ, dường như chỉ mình anh đứng là hết diện tích, phía trước bồn rửa tay treo một chiếc gương lớn, Du Tùng nhìn vết thương cô vừa băng bó cho mình, trên bả vai có mấy lớp vải băng, quần hai vòng qua nách, rồi tiện tay thắt một cái nút.

Xung quanh vẫn còn vết máu.

Anh nhìn giá treo khăn bên cạnh, chỉ có một chiếc màu xanh đậm, cầm lên ngửi, là mùi hương trên cơ thể cô.

Du Tùng nhúng ướt chiếc khăn, lau vết máu xong thì trả về giá treo, anh quan sát một lát, thấy không thuận mắt bèn điều chỉnh chiếc khăn về vị trí cũ, cuối cùng mỉm cười bước khỏi nhà vệ sinh.

Phòng bếp cũng chỉ to bằng lòng bàn tay, Du Tùng tựa người vào cửa bếp hút thuốc.

Mì vẫn chưa nấu xong, làn hơi bốc lên bay ra ngoài cửa sổ.

Bàn đặt bếp gas và tủ thấp đều là màu đen, chất liệu bằng gạch men, tỏa sáng lấp lánh làm tôn lên đôi chân dài trắng nõn của Dư Nam.

Màu đen tuyền, màu trắng tinh.

Vô cùng tương phản.

Du Tùng nhìn không rời nổi mắt.

Cô chống một tay lên bàn nấu, tay kia cầm thìa đảo nồi mì, hơi nghiêng đầu, thoạt nhìn lười biếng.

Anh dựa người bên cửa, để thân trần, dây lưng thắt ngang hông, thân hình cao lớn chắn gần hết lối đi.

Dư Nam không để ý đến người phía sau, nhẹ nhàng nâng mu bàn chân lên cọ vào cẳng chân, ánh mắt anh lập tức hạ xuống theo, cẳng chân tròn lẳn bị móng chân sượt qua, nhanh chóng xuất hiện vết xước đỏ đỏ.

Cổ họng Du Tùng trượt một cái, rút điều thuốc ra.

Dư Nam đập trứng vào nồi, cảm thấy sau lưng hơi nóng, chớp mũi có mùi tanh của máu.

Du Tùng lần mò từ phía sau: "Còn chân giò hun khói nữa à?"

Cô đáp: "Ừ, quên mất mua từ lúc nào rồi."

"Vẫn chưa xong sao?"

"Sắp."

Trứng gà dần dần kết đặc lại, cô lấy đũa đảo mấy cái.

Anh cúi đầu, hôn lên bả vai cô: "Nhớ tôi không?"

Dư Nam nói: "Anh là ai?"

"Lại giả vờ." Anh cười, "Tôi rất nhớ em đấy."

Cô làm như không nghe thấy hừ một tiếng, muốn tránh né, nhưng anh không cho cơ hội.

Một nụ hôn nữa rơi xuống sau tai cô: "Ăn xong thì làm gì?"

"Đi ngủ." Cô tắt bếp, "Tôi đi ngủ, anh thì cứ."

Giọng nói Du Tùng vang từ trên đỉnh đầu: "Vận động chút nhé?"

Dư Nam thuận miệng hỏi: "Chỉ vui đùa thôi à?"

Tùng chữ anh nói trong Ngọc Dã Trai đều lọt vào tai cô, Du Tùng ngẩn người, cười cười: "Em không phải."

Dư Nam ồ một tiếng: "Không có tâm trạng."

Cô chia mì vào hai bát, một bát lớn, bên trên có hai quả trứng, một bát bình thường, chỉ có một quả: "Bưng ra ngoài đi."

Du Tùng trầm ngâm một lát, nhéo một cái thật mạnh vào cô: "Đội em có tâm trạng đúng là không dễ."

Anh bưng hai bát ra ngoài.

Bình thường Dư Nam đều ăn cơm một mình, trong nhà không có phòng ăn, Du Tùng đặt bát mì lên bàn trà, anh ngồi trên sofa, Dư Nam bê chiếc ghế nhỏ ngoài sân vào, ngồi đối diện anh.

Hai người vui đầu ăn mì, tuy có gió lùa qua phòng khách, nhưng chỉ thoáng sau đã đổ đầy mồ hôi.

Anh hỏi: "Em và cái người tên Dương ấy có quan hệ gì?"

"Anh ta coi như là anh trai tôi."

"Không phải là bạn trai cũ à?"

Một lát sau cô mới trả lời: "Anh ấy từng cứu tôi."

Du Tùng ngược mắt lên: "Quan hệ phức tạp nhỉ, còn là ân nhân cứu mạng ư?"

Không nghe thấy câu trả lời, cô đang cúi đầu ăn mì, cái bát nhỏ như thế, cô ăn từng sợi giống như một chú cừu nhỏ.

Anh trêu cô: "Đừng nói với tôi vì báo ơn em mới ở bên anh ta đấy nhé, quái dị lắm."

Cô sắp ăn xong mì, qua lúc lâu mới nhỏ giọng đáp lại: "Không."

Du Tùng không hỏi nữa, Dư Nam lại đưa anh thêm một bát, sợi mì ngâm trong nước dùng lâu nên hơi nát.

Cô nhìn anh ăn: "Sao anh lại tới Đại Lý?"

"Làm ăn."

"Lĩnh vực nào?"

"Đã từng nghe tới san lấp mặt bằng chưa?" Anh uống một ngụm canh: "San lấp mặt bằng giai đoạn hai, đang làm hồ sơ đấu thầu dự án đấy."

Dur Nam hơi có ấn tượng: "Tổng giám đốc bất động sản họ Lữ à?"

"Em quen sao?"

"Năm ngoái lên 'Tạp chí nhân vật' của Văn Nam, được đánh giá là doanh nghiệp xuất sắc của thành phố Đại Lý."

Du Tùng nhướn mày: "Gã ta cũng xứng à?"

Dur Nam nhận ra nét mặt của anh: "Kẻ thù ư?"

Du Tùng nửa thật nửa đùa: "Ừ, kẻ thù."

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Mốc đích

Mấy tối gần đây, Thiệu Thực Mẫn đều về nhà một mình, căn phòng trống trải yên tĩnh, chị ta thầm mắng con yêu tình chuyên đi quyến rũ người khác.

Lữ Xương Dân trầm mê trong hương sắc, sau tối ấy cuối cùng Tần Kỳ cũng suy nghĩ thông suốt, cô ta không phải là người tha chết để bảo vệ trinh tiết, bị hai người bêu xấu trước đám đông, dù vẫn hậm hực nhưng không còn mặt mũi nào đến gây chuyện nữa.

Hỏi cô ta yêu sâu đậm bao nhiêu ư? Chung quy vẫn là không cam lòng, tật xấu đã ăn sâu của phụ nữ chính là lòng đố kỵ, cô ta không muốn thua trước Dur Nam.

Nói thật, trên thế giới này có ai không sống như vậy, tình yêu là cái thá gì, bây giờ mới ngộ ra, lấy trái tim từ đàn ông ư, khi say mềm thì mê mẩn, chỉ hận lúc tỉnh ra thì đã quá muộn.

Lữ Xương Dân ra khỏi phòng tắm, quần khăn tắm quanh người, eo không có thịt thừa, nhưng cơ bắp rõ ràng đã nhão nhoét, không mạnh mẽ cường tráng như người trẻ tuổi.

Đây là căn hộ để không của Lữ Xương Dân ở Đại Lý, hai phòng tám mươi mét vuông, không to lắm, nhưng lại nằm trên đoạn đường đang phát triển. Gần ngày qua, Tần Kỳ đang lục tục chuyển đồ đến.

Cô ta mặc chiếc váy ngủ bằng lụa tơ tằm gọi cảm, ngồi trước bàn trang điểm đắp mặt nạ.

Lữ Xương Dân sắp tới gần, người từ trên xuống dưới. "Thơm, thơm quá." Ông ta nhìn vào trong kính, thông thả nói: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Tần Kỳ cười phá lên: "Anh là anh hùng sao?"

Lữ Xương Dân nheo mắt cô ta: "Tôi không phải anh hùng, nhưng chỉ yêu mỹ nhân."

Tần Kỳ bôi xong kem đắp mặt, xoa mái tóc còn ướt ra, nghiêng đầu biếng nhác lau đầu: "Đàn ông các anh đều tâm địa gian xảo, chỉ giỏi dỗ ngọt, ghét quá đi mất."

Lữ Xương Dân nhìn thẳng vào cô ta: "Em nói sai rồi, đàn ông chia ra có dăm bảy loại, người bằng lòng dỗ em, hao tâm tổn trí ở bên em, người đó thích em. Còn một loại nữa, gây chuyện xong rồi trốn tránh, một chữ cũng không dám nói... giống như thằng bò của em trước đây."

Nét mặt Tần Kỳ cứng lại, qua miệng ông ta từ "thích" trở nên ý nghĩa hẳn. Nhưng không thể phủ nhận, ông ta nói rất đúng. Cô ta vút lược treo lên giường, gương mặt không hề vui vẻ.

Lời Lữ Xương Dân nói vốn chỉ vô tâm, nhưng thấy nét mặt cô ta như vậy cũng vội vàng treo lên giường theo.

Ông ta ôm lấy cô ta.

Tần Kỳ nghiêng người qua chỗ khác.

Lữ Xương Dân hôn lên vai cô ta một cái, chuyển sang chủ đề khác: "Em biết cô gái đó sao?"

"Cô gái nào?"

"Hôm đấy, có vẻ ghê gớm." Ông ta nhớ lại vóc dáng đó: "Chính là người đổ nước lên bờ em."

Tần Kỳ khựng lại trong giây lát, quay người lại: "Sao? Nhớ cô à?"

"Tôi chỉ hỏi thôi."

Tần Kỳ không trả lời, nhưng trong lòng rối như tơ vò.

Cô ta vẫn còn nhớ mấy ngày trước bị đè xuống đường, cả người nhếch nhác tóc tai bị Dư Nam kéo giật, có chiếc xe đi sượt qua ngang đầu, hoảng loạn sợ hãi, đường như lúc ấy Dư Nam là chúa tể của vạn vật, nắm giữ chính tính mạng của cô ta.

Xung quanh đều là đám đông xem trò hải, có người bảo vệ cô ấy (Dư Nam), có người ra tay vì cô ấy, giúp cô ấy đánh người, nhưng khi ở giữa đường, không một ai giúp cô ta.

Cô ấy nói một đằng làm một nẻo, miệng xoén xoét không có quan hệ gì với anh, nhưng hai người lại đi ăn với nhau như hình với bóng.

Cô ta lại nhớ đến Bạch Chấn Dương, mỗi câu nói của anh ta như lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt, anh ta nói từ trước tới nay chỉ vui đùa, anh ta một lòng một dạ bảo vệ con đ* đó.

Ấm trà nóng bỏng đổ lên người cô ta, nhưng thứ bị thiêu thành tro chính là trái tim.

Con tức này, nuốt thế nào cũng không trôi được.

Tần Kỳ hồi hồn, nũng nịu đáp: "Vừa nãy anh còn nói thích em."

Ông ta chọc ghẹo: "Đây gọi là lòng thương người."

Tần Kỳ cảm thấy buồn nôn, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Thật ra em không phải là người nhỏ mọn vậy đâu, nhưng..."

"Nhưng sao?"

"Tính cách cô ấy quá 'cứng', không phải là người dễ chơi."

Lữ Xương Dân cười giễu cợt: "Có tiền mua tiên cũng được, cảm dỗ lớn nhất của thế giới này chính là..." Ngón trỏ và ngón cái của ông ta chà vào nhau: "Chính là thứ này."

Tần Kỳ không cãi lại ông ta, vuốt nhẹ sợi tóc ông ta: "Sao thế? Thật sự vừa mắt cô ta à?"

Ông ta không đáp lại, nhưng nét mặt đã đủ nói lên tất cả.

Cô ta lầm bầm: "Khó đấy."

Lữ Xương Dân liếc cô ta một cái: "Chẳng có gì ông đây không làm được." Bàn tay cũng bắt đầu không yên phận, "Không phải em cũng ngoan ngoãn nằm trong tay tôi đấy thôi?"

Tần Kỳ yêu kiều thờ ơ, nói hùa theo ông ta: "Anh quyết đoán đương nhiên anh có thể làm được, nhưng theo đuổi phụ nữ tốn rất nhiều công sức, anh có tiền, nhưng thời gian thì chưa chắc, hơn nữa tính cách cô ta còn thế. Nếu không em giúp anh nhé?" Cô ta quan sát nét mặt ông ta, "Thình thoảng ngồi mát ăn bát vàng cũng là chuyện hay."

Ánh mắt Lữ Xương Dân sáng ngời, nhéo cằm cô ta: "Em có cách sao?"

Tần Kỳ cười nhạt không nói, sắc mặt ung dung.

Ông ta thích chết đi được, ai ngờ đi ăn một bữa cơm thôi mà nhạt được hai bát vật. Ông ta lật người lại, vói tay tắt đèn.

Khi Tần Kỳ tỉnh lại lần nữa đã hai giờ sáng, Lữ Xương Dân ngáy to như sấm, ngủ như heo chết.

Cô ta đập một cái lên mông ông ta, rồi đứng dậy rời giường.

Mở máy tính, cắm ổ cứng di động vào, bên trong có mấy đoạn video, cô ta ngồi vào ghế xem, lười biếng lắc ly rượu. Ánh sáng lấp lóa của màn hình rọi lên gương mặt cô ta, đoạn video chạy xong, khóe môi cô ta xuất hiện nụ cười kì dị.

Tần Kỳ chụp lại màn hình, chèn thêm thời gian và địa điểm, sau đó gửi cho Bạch Chấn Dương.

Một câu dư thừa cũng không nói.

Không chờ câu trả lời, cô ta uống cạn ly rượu, thẳng tay tắt luôn máy tính.

* * * * *

Nhiệt độ buổi sáng và buổi tối ở Đại Lý thấp đến đáng sợ.

Dư Nam tắm rửa xong, cũng không sấy khô tóc, cứ thế mà chui ngay và chần. Điện thoại vang lên, Dư Nam liếc mắt, do dự trong giây lát cuối cùng vẫn nhận máy.

Nói chuyện mười phút, cũng chỉ là nhai một chuyện rất bình thường, Bạch Chấn Dương hết ngập ngừng thì lại rậm rì, không giống như ngày thường.

Dư Nam không nghĩ nhiều, trả lời mấy câu, nghĩ lại thì ngày đó quá xúc động, sĩ diện của đàn ông lại cao, dù sao là cô bộp chộp, không nên đổ nước vào đầu anh ta trước mặt mọi người, huống chi anh là là cháu ngoại của bà, còn là ân nhân cứu mạng của cô.

Dư Nam thở dài, tắt điện rúc vào trong chăn.

Nằm một lát, cô trần trọc mãi mà vẫn không ngủ được, cuối cùng trở người, chống tay ngồi dậy.

Hôm nay trăng tròn, ánh sáng óng ánh xuyên qua các tầng mây, mông lung chiếu lên chiếc tủ đối diện, một vài tia sáng phản xạ vào mắt cô.

Dư Nam xuống giường, mượn ánh trăng để tìm kiếm đồ vật, tay chạm phải một thứ xù xì, chậm rãi sờ tiếp, sau đó cảm thấy một mặt bằng phẳng trơn bóng. Thời gian như dừng lại, mặt cắt viên đá ban đầu được mài nhẵn nhụi, dần dần tỏa ra màu sắc chỉ thuộc riêng về nó.

Dư Nam cúi đầu vuốt ve, đặt mặt phẳng lì của khối đá lên mặt bàn, rồi quay trở về giường.

Cô mở mắt nhắm tịt, từ bữa cơm ở Ngọc Dã Trai, tới hôm nay chừng năm ngày đã trôi qua.

* * * * *

Từ sau ngày Du Tùng đi, vết thương trên vai anh không được xử lý cẩn thận nên bị nhiễm trùng. Anh chịu đựng, Trương Thạc bắt anh phải tới bệnh viện, sốt cao mấy ngày liên tiếp mới đỡ.

Hôm nay đấu thầu cho dự án san lấp mặt bằng đợt hai, đấu thầu chỉ là vở kịch, Du Tùng đã nắm chắc dự án này, giá nhận thầu thấp hơn giá thị trường mười phần trăm.

Trương Thạc bắt bình tức giận, từ đầu đến cuối Du Tùng không nói gì.

Buổi chiều, quản lý cấp cao tập đoàn Xương Dung và nhóm kiến trúc sư chủ chốt của Nghi Thành Nhất Kiến tập trung trong phòng họp, kí kết hợp đồng đồng thời thảo luận phương án và chi tiết hợp tác, cuộc họp kéo dài mấy tiếng đồng hồ.

Khi một đám người nối đuôi nhau ra khỏi Xương Dung, thành phố đã lên đèn.

Du Tùng đi bên cạnh Lữ Xương Dân, đứng trước cửa bắt tay nhau, anh nói: "Tổng giám đốc Lữ, hợp tác vui vẻ."

Lữ Xương Dân đáp: "Đừng tổng giám đốc này tổng giám đốc nọ nữa, nể mặt Lữ tôi đây thì gọi một tiếng anh Lữ, chuyện phía sau còn phải nhờ đến chú em, sau này cơ hội chúng ta hợp tác còn nhiều."

Du Tùng: "Anh Lữ coi trọng tôi rồi." Anh cười cười, "Cùng ăn bữa cơm uống mấy chén rượu nhé?"

Lữ Xương Dân hớn hờ ra mặt, nếp nhăn nở rộng: "Ăn cơm thì ngày khác đi, hôm nay còn chuyện quan trọng hơn."

Hôm nay ông ta vô cùng vui vẻ, một vài chuyện giữa đàn ông với nhau không cần nói ra cũng biết.

Du Tùng hiểu rõ.

"Vậy không làm phiền tới thú vui của anh nữa."

Đang nói chuyện, một chiếc xe đỗ lại trước mặt, Lữ Xương Dân mở cửa ghế sau, nhìn thấy một cô gái đang ngồi bên trong, động tác của ông ta hơi khựng lại, quay đầu nói: "Vậy, tôi đi trước nhé."

Ngọn lửa trong mắt ông ta nhanh chóng cháy bùng rực, ông ta nóng vội chui vào trong xe, trở tay đóng cửa nhưng bị cản lại, ngoảnh đầu nhìn, một bàn tay đang chặn trên khung cửa.

Du Tùng cười: "Vừa mới nhớ ra, hôm nay không đi xe, muốn đi nhờ một đoạn, không biết anh Lữ có tiện không?"

Lữ Xương Dân chau mày, thâm nắmg anh vô duyên, nhưng cũng không tiện từ chối, đành phải đồng ý.

Xe của Lữ Xương Dân là BMW X5, khoang xe không rộng rãi lắm, Du Tùng ngồi ở ghế sau, Trương Thạc ngồi ghế phó lái, anh ta không biết anh định làm trò gì, xe của họ rõ ràng đang đậu ở bãi đỗ xe, Trương Thạc bắt giác liếc vào kính chiếu hậu, di chuyển ánh mắt rồi dừng lại, sau đó ngạc nhiên há to miệng, nhìn về phía Du Tùng, cuối cùng không thốt ra câu gì.

Vóc người Du Tùng vạm vỡ, anh ngồi ở hàng ghế sau, không gian trong xe càng thêm chật hẹp, Lữ Xương Dân ngồi giữa, nửa người gần như dính vào người phụ nữ ngồi bên, tình hình đối phương có gì đó là lạ, cô ta thở gấp nặng nề, sắc mặt đỏ ửng, âm thanh bật ra từ cổ họng nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu, lọt vào tai đàn ông vô cùng gợi cảm.

Trương Thạc cảm thấy bầu không khí trong xe kì dị, nhưng Lữ Xương Dân không hề hay biết, ông ta ôm eo người phụ nữ, tay kia sờ ngực cô gái.

Bên cạnh ông ta như không có người, nào biết rằng, trán người nào đó đã nổi gân xanh.

Hết chương 31

Mốc: Hóa ra Thiệu Thục Mẫn là phụ nữ, mấy chương trước mình còn tưởng là đàn ông. Có vẻ chúng ta sắp được thấy một màn anh hùng cứu mỹ nhân nữa:">

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Mốc dịch

Xung quanh Dư Nam mây mờ che phủ, cô cảm thấy nóng rực, cơ thể bải hoải. Trong người dâng trào một xúc cảm kì lạ, muốn được ôm, muốn được vuốt ve, muốn được giải phóng.

Cô cố gắng mở mắt, mơ hồ nhìn thấy gương mặt xa lạ mình chưa gặp bao giờ. Nhưng đại não chậm chạp không chịu điều khiển hành động, cô túm lấy áo sơ mi của người đàn ông.

Bên tai là tiếng cười dâm dăng, cô nghe thấy một câu: "Bé cưng, trông em gấp chưa kìa, đợi anh tắm rửa đã, rồi lập tức yêu em."

Lữ Xương Dân bò dậy khỏi người cô, vừa cởi quần áo vừa chạy vào phòng tắm, chỉ mấy phút là tắm rửa xong chuẩn bị chiến đấu.

Gã mặc áo tắm màu trắng, lồng ngực đỏ ửng dính mấy giọt nước, không kiên nhẫn nổi nữa nhảy luôn lên giường.

Gương mặt Dư Nam đỏ như thoa son, ánh mắt rệu rã. Dù không làm gì nhưng đối với đàn ông lúc này chính là lúc quyến rũ nhất. Lửa tình đã đốt cháy Lữ Xương Dân, gã nào còn sức kháng cự. Gã vội vã cởi quần áo của cô, khi chạm vào cúc quần, ngón tay run rẩy không thể nào kiềm chế được...

* * * * *

Trong chiếc xe màu trắng đậu bên khách sạn, một người đàn ông với tinh thần sục sạo, hai tay không ngừng vò đầu, râu ria trên cằm còn nhếch nhác hơn so với thường ngày. Anh ta nhìn chằm chằm cửa khách sạn, đôi mắt đỏ ngầu, bỗng nhiên đập một cái lên cửa kính bên cạnh, thế giới ngoài kia bị chia thành vô số mảnh vụn, trở nên méo mó dơ bẩn.

Một tiếng trước, chính tay anh ta đưa Dư Nam lên xe của Lữ Xương Dân. Một mạch lái xe tới khách sạn, tận mắt nhìn cô bị đưa vào trong, biết rằng sau đó cô sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng anh ta chỉ sợ hãi hèn nhát, không có dũng khí xông vào.

Trước cánh cửa dòng người tấp nập, có hai người đàn ông phương Bắc cao lớn mang sắc mặt lạnh lùng, nhanh nhẹn từ con ngõ nhỏ bước vào đại sảnh khách sạn.

Trước mắt Bạch Chấn Dương trống rỗng, không nhận ra bất cứ ai. Tinh thần anh ta đã đến cực hạn, sức lực cả người bị rút mòn, xụi lơ ngã vào lưng ghế, rất lâu sau, anh ta nhận một cuộc điện thoại.

"Cách báo thù của cô là muốn cô ấy hận tôi, để chúng tôi không bao giờ được ở bên nhau." Anh ta cười gằn, "Tại sao lúc đầu tôi không nhận ra cô độc ác thế chứ? Nhưng chuyện này có liên quan gì, mà cô làm hại cô ấy." Giọng anh ta khàn khàn: "Bây giờ thỏa mãn chưa?"

Đầu bên kia nói gì đó.

Anh ta hỏi: "Cô định nuốt lời à?"

Bầu không khí đóng băng, anh ta nghiêng răng găm lên: "Mẹ nó đừng nói mấy lời chó má đấy, đưa đoạn video cho tôi mau..."

Còn chưa nói xong, đôi phương đã tắt điện thoại.

"A" Anh ta gào lên, "choang" một tiếng, điện thoại bị vỡ thành bốn năm mảnh trên tấm kính chắn gió.

Trước mắt nhòe đi, mấy giọt nước rơi xuống vết thương trên mu bàn tay, anh ta nhìn qua cửa sổ xe đã vỡ vụn, trong đầu không ngừng hiện lại gương mặt Dư Nam.

* * * * *

Mái tóc dài của Dư Nam xỏa tung, như đóa hoa hải đường rực rỡ, gò má cô khó chịu cọ vào ra giường, đôi môi hé mở. Cúc quần đã được cởi, Lữ Xương Dân gấp gấp cởi áo tắm ra.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Gã thờ hồn hên: "Ai đấy?"

Người ngoài cửa nói: "Phục vụ phòng."

"Cút, không cần."

Bên ngoài lại nói: "Có người gọi phục vụ."

Lữ Xương Dân tiện tay vợ đại một thứ ném vào cửa: "Cút."

Bên ngoài im bật, nhưng tiếng gõ cửa vẫn bèn bĩ.

Lữ Xương Dân không thể tập trung, mắng một tiếng, mặc lại áo tắm vào rồi xuống giường.

Gã mở cửa, định mắng người thì nhìn thấy trên chiếc xe đẩy thức ăn có hoa hồng đỏ, nến thơm và rượu, ngăn người mấy giây, hai phục vụ phòng lần lượt đẩy xe vào.

Ông ta thất dây lưng ở eo, khó hiểu: "Tôi không gọi mấy thứ này."

Phục vụ cúi đầu rót rượu vang.

Gã hỏi tiếp: "Ai bảo các anh mang lên đây?"

Người nọ không đáp, trên người mặc bộ đồ phục vụ màu xanh, đầu đội mũ, đeo khẩu trang che kín mặt, hoàn toàn không nhìn ra tướng mạo. Lữ Xương Dân cảm thấy kì lạ, tìm đánh thót một cái, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Nhưng còn chưa kịp chạy, gáy gã đã tê rần, sau đó mềm oặt ngã sõng soài xuống mặt đất.

Du Tùng tháo khẩu trang ra, giẫm một chân lên người Lữ Xương Dân, anh đứng thẳng, nghiêng chiếc chai trong tay, chất lỏng màu đỏ sậm tạo thành một đường thẳng, làm gương mặt gã ướt đầm.

Trương Thạc nói, "Cha nội này vội vàng thật đấy, vào phòng chưa được mấy phút đã lột sạch đồ rồi."

Du Tùng không trả lời lại, gương mặt lạnh lẽo.

Trương Thạc ho một tiếng "Chúng ta nhanh một chút, may hôm nay bên cạnh gã không có vệ sĩ."

Anh vứt vỏ chai đi, nói tiếp một câu: "Nếu là cậu, hi vọng có người khác ở đây sao?"

Trương Thạc không dám hó hé nữa câu, Du Tùng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng theo ánh mắt của anh ta, cảnh xuân trong một góc phòng không hề được che đậy, nửa người trên của Dư Nam mịn màng như ngọc, nổi bật rực rỡ trên ra trải giường màu xanh đậm. Cô nghiêng đầu, mái tóc dài như thác nước rơi bời, khe rãnh trước ngực nhấp nhô.

Du Tùng lấy chân đạp anh ta một cái: "Mẹ nó, mắt mọc trên đầu lên lẹo rồi hả?"

Trương Thạc xoa chân, oan ức: "Nhìn một tí có mắt miếng thịt nào đâu?"

Anh định đá thêm cái nữa, Trương Thạc né người, cười xấu xa: "Bọn em chờ ở bên ngoài, anh nhanh lên, đừng để tiếng động to quá."

Dư Nam cảm thấy có ai đó tới gần mình, cô nhào người dậy sấp tới, lượng thuốc không hề ít, cô không phân biệt nổi ai với ai, chỉ muốn cởi bỏ tất cả.

Cô chủ động hôn anh, chiếc lưỡi nhỏ liếm nhẹ lên mí mắt anh, dùng răng cắn cánh môi và vành tai người ấy. Nước miếng dính đầy lên mặt anh.

Du Tùng dùng tay giữ khuôn mặt cô lại, chê bản né né tránh tránh.

Cô bầu vú vào người anh, rồi hôn lên vết hầu.

Du Tùng suýt nữa bật cười, kéo cô xuống, nhưng chưa được mấy giây lại đầu vào đấy. Cô làm anh ngứa ngáy, cuối cùng anh tìm kiếm và hôn lên đôi môi cô, dữ dội như đang giải tỏa tâm tình.

Dư Nam hừ một tiếng, dưới cánh môi có vết đỏ, anh buông cô ra, Dư Nam ngoan ngoãn hơn nhiều.

Anh dịu dàng mắng: "Mợ nó, em ngoan như heo vậy."

Cô không trả lời lại, đôi tay nhỏ bé làm loạn trên eo anh.

Du Tùng thờ dài một tiếng, vắn về ngực cô: "Biết anh là ai không?"

Ánh mắt Dư Nam rã rời, liếm giọt máu dưới môi.

Vết hầu Du Tùng trượt một cái, anh hỏi thêm lần nữa: "Anh là ai."

Dư Nam không đáp, sắc mặt đỏ rực như trái đào mật.

Anh ném cô lên giường, cỡi cức quần cô, trên bụng lóe lên ánh sáng của chiếc khuyên hình con cá, ngón tay cô từ chiếc bụng nhỏ trượt xuống dưới.

Du Tùng ngẩn người, nhanh chóng bắt lấy tay cô. Cả người Dư Nam đều nóng hầm hập lạ thường, mảy cau chặt, nét mặt đau khổ vô cùng.

Anh đè người xuống hôn cô không ngừng, ngón tay chui vào trong quần bò giúp cô hai lần.

Dư Nam ngoan ngoãn hơn, không còn ầm ĩ như vừa rồi, nhưng hơi thở yếu ớt, không còn mấy sức lực.

Anh vào phòng vệ sinh giặt một chiếc khăn sạch, cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên người cô.

Anh nhìn gương mặt cô chăm chú, Dư Nam hiền lành nhắm mắt, cánh mũi nhẹ nhàng nhấp nhô, hơi thở mỏng như tơ nhện. Du Tùng vén gọn tóc cô, đặt mấy nụ hôn lên vầng trán mịn màng, sau khi giúp cô mặc xong quần áo chỉnh tề thì bế lên.

Trương Thạc đang đứng ở cửa: "Chúng ta cứ thế này mà đi à?"

Du Tùng liếc xéo anh ta.

Trương Thạc nói: "Cứ thế mà đưa Dư Nam đi, ý đồ có rõ ràng quá không?"

Bước chân Du Tùng khựng lại, anh ngẫm nghĩ xong bèn nói: "Cậu báo cảnh sát đi."

Anh đặt Dư Nam trở về giường.

Trương Thạc dùng điện thoại trong phòng báo cảnh sát, sau đó xói tung căn phòng lên, tiện tay lấy ví tiền và đồng hồ vàng trên người ông ta.

Du Tùng ném một món đồ tới: "Cả thứ này nữa."

Trương Thạc đón lấy, bịt mũi, vứt tẩu thuốc vào trong túi. Anh ta thuận miệng hỏi: "Cứ để Dư Nam ở đây à? Không sợ cha nội này giờ trò xấu sao?"

Du Tùng hừ một tiếng: "Vậy phải xem gã có dậy nổi không đã." Dứt lời, anh cầm tay vừa nãy lên ánh chừng, trọng lượng không đủ, anh ném đi, ánh mắt lướt qua tác phẩm nghệ thuật đặc ruột trên bàn mấy giây, anh vứt món đồ trong tay, vén áo ngủ của Lữ Xương Dân ra... cả người gã xanh xanh tím tím, vết thương rải rác.

Du Tùng lấy điện thoại ra.

Trương Thạc hỏi: "Anh định làm gì? Nhanh lên, cảnh sát sắp tới rồi."

Camera điện thoại ngắm thẳng vào gã: "Giữ làm kỉ niệm."

Trương Thạc cười đến run người: "Thật bi ối."

Du Tùng nhìn phòng ngủ lần cuối, đeo khẩu trang vào, cùng Trương Thạc nhanh chóng rời đi.

* * * * *

Dư Nam đã mơ một giấc mộng rất dài, trong mơ có mẹ và em trai, có hàng xóm tức giận không ngừng hét đánh hô giết, có bố dắt cô chạy trong bóng đêm, có roi da quật mạnh vào người cô.

Cô nhìn thấy một gương mặt trẻ tuổi, sống lưng thẳng tắp nhưng không đủ rộng, anh vẫn còn nét trẻ con, đôi mắt đỏ hoe dặn một cô bé phải ngoan ngoãn chờ mình.

Trong chớp mắt cô bé ấy lớn nhanh như thổi, Dư Nam nhìn thấy gương mặt mình, cô bị ai đó hết ôm rồi hôn, coi cô như châu báu.

Cô còn nghe thấy có người mắng mình như heo. Giọng nói ấy ôn hòa và bắt đắ dĩ, làm cô nghĩ đến từ "tiếc thương".

Nhưng cuối cùng, cô tỉnh giấc bởi tiếng cười của chính mình, giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ...

Căn phòng yên tĩnh như tờ, có thể nghe thấy tiếng dung dịch chảy, tí tách tí tách.

Chớp mũi vẫn còn mùi của thuốc sát trùng, trước mắt tối đen, chỉ có đốm lửa nhỏ màu đỏ chột sáng chột tối.

Dư Nam hé miệng, cổ họng khô rát, giọng nói cô khàn khàn: "Trong bệnh viện không được hút thuốc."

Đối phương hừ khế, tiếp tục hút.

Dư Nam hỏi: "Em bị bỏ thuốc à?"

Người nọ không lên tiếng.

"Anh đã cứu em ư?"

Không ai để ý đến cô.

Một lát sau, Dư Nam nói: "Em muốn uống nước."

Du Tùng ngồi yên không nhúc nhích, chậm rãi hút xong điếu thuốc. Anh đứng dậy bật đèn, căn phòng sáng bừng. Du Tùng không dìu cô, mà trực tiếp đưa cốc nước tới.

Dư Nam chống người dậy, trên tay trái có kim truyền. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười: "Em không với tới."

Ánh mắt cô như có chiếc đuôi gãi vào tim anh, bức tranh vừa mới không qua bao lâu lại hiện lên trước mắt, bên tai là tiếng rên nức nở của cô.

Du Tùng nghiêng răng, hung dữ nói: "Còn thêm lần nữa thì em chết chắc."

Dư Nam không đáp lại, chỉ uống cạn cốc nước trong tay anh.

Du Tùng ngồi xuống sofa: "Nói đi, xảy ra chuyện gì?"

Dư Nam nhìn bình thuốc nước: "Có người hại em."

"Biết ai không?"

"Anh trai."

Du Tùng cười mỉa: "Ân nhân cứu mạng em đó hả? Bạn trai à?"

Cô im thin thít.

Anh tiếp tục: "Cứu mạng em hay đẩy em vào hố lửa?"

Truyền thuốc xong, Dư Nam đã phục hồi lại chút ít sức lực. Cô xuống giường, cúi đầu nhìn ngực mình, áo lót bên trong chưa mặc xong.

Cô nhìn anh. Du Tùng nói: "Nhìn gì? Không để em trần truồng là tốt lắm rồi."

Dư Nam lờm anh một cái, không chấp vói anh, tự đưa tay vào chỉnh lại.

Anh cười như không cười: "Không nhớ à?"

"Nhớ gì?"

"Em không chết ngạt còn phải cảm ơn anh đấy."

Nét mặt Dư Nam lạnh tanh: "Cảm ơn."

Mắt anh lướt qua chân cô: "Em nợ anh rất nhiều."

"Nợ nhiều cũng chẳng lo chết."

Du Tùng vừa tức vừa buồn cười: "Tim to ghê."

Mấy cảnh sát đang ở hành lang, vết thương của Lữ Xương Dân không bình thường, nằm ở bệnh viện khác, trước cửa có người canh gác. Dư Nam cung cấp thông tin, cảnh sát hỏi, cô thật thà trả lời.

Lúc hai người rời khỏi bệnh viện, sắc trời bao phủ bên dưới bầu trời.

Con gió từ phía trước thổi đến, đánh bay hơi ẩm còn sót lại của ban ngày.

Dư Nam vận động cánh tay và chân: "Cái gã trong đây là ai?"

Người nợ biết mà vẫn cố tình hỏi: "Ai cơ?"

Cô lờm anh, Du Tùng trả lời: "Doanh nhân xuất sắc nhất của Đại Lý chúng ta."

Dư Nam chau mày: "Lữ Xương Dân?"

"Hình như ông ta biết em, rất có hứng thú với em đấy. Em và ông ta từng gặp nhau chưa?"

"Chưa."

Đứng trước cửa một lát, cô nói: "Em đến chỗ này trước đã, anh về đi."

Nét mặt Du Tùng hài hước: "Đi tìm ân nhân cứu mạng của em sao?"

Cô đi về phía trước: "Ghen rồi à?"

Anh đáp: "Chẳng hơi đâu mà ghen."

Dư Nam: "Vậy đừng có quái gở thế."

Anh cách cô một bước, nhìn bóng lưng cô, trong bóng tối cười một tiếng: "Dù sao cũng không có chuyện gì, anh đưa em đi."

Trên xe không ai nói gì, Dư Nam chỉ hướng đơn giản cho anh, quãng đường không xa, xe dừng trước khu biệt thự cao cấp, đây là nơi Bạch Chấn Dương mua khi về Đại Lý lần này, phòng ốc đã lắp đặt cơ bản, người có thể ở nhưng thiết bị chưa đủ.

Ban ngày Dư Nam vừa tới.

Du Tùng: "Anh cùng em vào nhé?"

Dư Nam còi dây an toàn: "Không cần đâu, anh chờ em một lát."

Cô đi được mấy bước rồi quay trở lại, Du Tùng hạ cửa sổ xe xuống.

"Có dụng cụ nào cầm tay không?"

Anh mở cốp sau, đưa một cây gậy sắt cho cô, Dư Nam đón lấy ngắm nghía: "Trên xe anh vẫn còn giữ món này cơ à?"

Chính là cây gậy đã đánh gãy xương tên đầu trọc, hôm đó về Đại Lý Du Tùng tiện tay cầm về.

Anh nói: "Dùng khá vừa tay."

Dư Nam ách chừng, quay người rời đi.

Du Tùng nhìn bóng lưng cô bước vào màn đêm, khóe môi cong lên thành nụ cười: "Thông thả thôi, đừng lấy mạng người ta đấy."

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Mốc dịch

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, có người hoảng loạn mất ngủ

Dur Nam nhấn chuông cửa một lúc lâu bên trong mới có tiếng động.

Cả người Bạch Chấn Dương lúi thối lệch thếch, mùi rượu nồng nặc, trong tay còn xách chai rượu, ánh mắt rã rời.

Anh ta không nhận ra người tới, luôn miệng lầm bầm: "Tôi còn phải tham gia triển lãm tranh ở Princeton... ngoài về ra, tôi không còn gì cả... hơn ba mươi tuổi, không thể bắt đầu lại từ đầu... tôi là thằng khố rách áo ôm... không ai thích..."

Dur Nam nắm chặt cây sắt trong tay, lần trước thấy anh ta thế này là tám năm trước.

Năm ấy cô mới mười sáu tuổi, sau khi bỏ học thi đến Đại Lý kiếm kế sinh nhai, khi đó Bạch Chấn Dương có tài nhưng không gặp thời, những bức tranh anh ta vẽ không có ai thưởng thức, đành kiếm sống bằng cách vẽ đạo trên cầu vượt. Năm xưa họ cùng sống trong căn nhà của dân lao động chỉ mấy mét vuông, không có cửa sổ, chỉ có một chiếc giường bằng ván gỗ, giữa giường dùng tấm vải rách nát để ngăn cách.

Bạch Chấn Dương ngày ngày uống rượu, chỉ khi trong men rượu anh ta mới vẽ lên tương lai tươi đẹp đã trù tính từ trước, Dur Nam luôn bên cạnh anh ta, bọn họ say một trận đã đời, sau khi trời sáng lại mệt mỏi tiếp tục cuộc hành trình.

Khoảng thời gian đó Dur Nam cùng lúc làm mấy công việc, tính cách cô mạnh mẽ có thể chịu khổ chịu cực, ngày nào làm xong việc cũng đã quá nửa đêm. Bạch Chấn Dương đi chiếc xe đạp cũ đến đón cô, cô ngồi ở phía sau, ngửa mặt lên là làn gió thổi từ Nhĩ Hải, bên tai là tiếng dây xích lạch cạch cạch đơn điệu nhưng nhịp nhàng, trước mắt là bờ lưng của anh ta, chiếc áo sơ mi giặt đến nổi bạc phếch được gió thổi phồng, mang theo mùi hương của mồ hôi.

Dur Nam cảm thấy cảm giác này thật tuyệt vời, tuy rằng nghèo khó, nhưng cuộc sống vẫn tràn đầy hi vọng.

Hồi ấy Bạch Chấn Dương đã nói với cô rằng, cô là người thân, là bạn bè, còn có một tình cảm khác không nói lên lời.

Bọn họ đỡ đần nhau, cuộc sống dần dần tốt hơn, sau đó, quãng thời gian xưa đã trở thành kí ức không bao giờ phai màu, hiện giờ nhớ lại những khổ cực vất vả nhưng vẫn cứ buồn bã.

Không biết tại sao mọi chuyện lại đến nước này. Từng là hai người sống nương tựa vào nhau, giờ còn nhạt nhẽo hơn cả người dưng, phải thêm thù hận vào mới kết thúc.

Bạch Chấn Dương sống không dễ dàng, điều này cô biết.

Chuyện hôm nay anh ta làm, cô có thể hiểu, nhưng không thể tha thứ.

Dur Nam bắt lực, cây gậy rời khỏi tay, rơi xuống cạnh cửa, vang lên một tiếng.

Bạch Chấn Dương lão đảo vì bị Dur Nam đẩy một cái, anh ta đưa người vào khung cửa cười ngớ ngẩn.

Chỉ trong ngắn ngủi, một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu anh ta, Bạch Chấn Dương há to miệng không cười nổi. Anh ta im lặng, từng giọt nước chảy dọc từ trán rơi xuống tí tách, bóng hình trước mắt càng rõ ràng hơn. Bạch Chấn Dương lấy tay lau mặt, rất lâu sau bật khóc hu hu.

Dur Nam vứt chậu nước đi, ngồi xuống sô pha.

Bạch Chấn Dương chậm rãi bước tới, nửa quỳ trước người cô: "Nam Nam..." Anh ta nghẹn ngào, giọng nói khàn khàn.

"Ai sai anh làm những chuyện này?" Cô không nghĩ ra lý do anh ta hại mình, trừ phi có người sai khiến.

Anh ta úp mặt vào đầu gối cô không lên tiếng, cô cảm thấy có chất lỏng nóng hổi thấm vào da thịt mình, trong phút chốc bỏng rát, rồi từ từ lạnh đi.

Dur Nam hỏi: "Anh biết sau hôm nay sẽ thế nào không?" Cô sờ tóc anh ta, "Giữa chúng ta ngoài bà nội ra sẽ chẳng còn một xu tình cảm nào hết."

Bạch Chấn Dương ngẩng phát đầu, đôi mắt đỏ ngầu: "Em tuyệt tình thế ư?"

Cô bình tĩnh: "Sau những gì anh làm, còn hi vọng gì ở tôi?"

"Nam Nam..." Anh ta ôm chân cô, thút thít: "Anh đâu muốn như thế, thật sự không muốn, Tần Kỳ uy hiếp anh. Đi được đến ngày hôm nay anh cũng không dễ dàng gì, càng không dám chặn kín tương lai phía trước, Nam Nam, em hiểu không?"

"Sao cô ta lại uy hiếp anh?"

"Cô ta chụp mấy tấm ảnh?"

"Ảnh gì?"

Anh ta khó mở miệng, ngập ngừng một lúc lâu mới trả lời: "Lúc mới quen cô ta, anh không sáng tác nổi một tác phẩm mới, không có linh cảm để vẽ bất cứ thứ gì, cả ngày đều mơ mơ màng màng, cô ta thấy anh vậy, nên tìm thứ đó cho anh hút, nhưng không ngờ để lại chứng cứ."

Dư Nam đã hiểu, nói nốt thay anh ta: "Nên cô ta cầm mấy tấm ảnh đầy uy hiếp anh, sai anh hại tôi. Anh bèn lấy cớ giúp anh chuyển đồ để lừa tôi đến uống ly rượu pha thuốc, phải không?"

Bạch Chấn Dương nức nở: "Anh hết cách rồi. Em biết anh đang tổ chức triển lãm lưu động toàn quốc mà, có một vài truyền hình chuyên phỏng vấn anh... nếu anh không làm theo yêu cầu cô ta, mấy tấm ảnh đó sẽ bị đăng lên mạng, sự nghiệp của anh vừa mới đi lên, không thể đánh mất tất cả..."

Dư Nam hỏi anh ta: "Vậy gã họ Lữ thì sao?"

"Tần Kỳ nói rằng chờ em ngất đi, anh sẽ bế em đến chiếc xe bên ngoài, ngày ấy ở Ngọc Dã Trai Lữ Xương Dân đã nhìn thấy em..."

Dư Nam cười giễu cợt, hoàn toàn hiểu ra.

Bạch Chấn Dương nói tiếp: "Là anh có lỗi với em, xin hãy tha thứ cho anh, Nam Nam, cho anh thêm một cơ hội, chúng ta chia ngọt sẻ bùi nhiều năm qua, anh thật sự không thể không có em."

Cô bình tĩnh hỏi: "Khi bế tôi lên xe người lạ anh có nhớ không?"

Anh ta cuồng quýt: "Anh không để ý đâu, Nam Nam, thật đấy, dù xảy ra chuyện gì cũng không sao cả. Chúng ta hãy quên những chuyện không vui đi, trở về bên anh được không?"

Người trước mắt càng thêm xa lạ, những lời nói ra làm cô khó có thể tin được. Đây chính là ích kỉ của con người, nhưng lại muốn dùng cao thượng để ngụy trang, bản thân nó vốn là một chuyện tàn khốc, nhưng khi chúng ta chưa kịp chuẩn bị nó sẽ lộ ra bộ mặt xấu xa nhất.

Cuối cùng Dư Nam đã tỏ, những chuyện tạo thành hồi ức chỉ là quá khứ, nhớ về trước đây, nhưng không thể quay lại thưở ban đầu.

Cô gạt tay anh ta ra, đứng dậy.

Bạch Chấn Dương bắt lấy cổ tay cô, anh ta ngồi trên mặt đất, tinh thần suy sụp.

Hai người không ai nói gì.

Sương đêm đọng lại thành nước mắt, anh ta bình tĩnh trở lại: "Dư Nam, em từng yêu anh không?"

"Còn quan trọng ư?"

Anh ta lẩm bẩm: "Nếu yêu, tại sao anh không bao giờ cảm nhận được? Nếu không yêu, tại sao lại ở bên anh? Vì trả ơn sao?"

Mười mấy năm trước, có người bỏ rơi cô, có người cứu vớt cô, nếu không có Bạch Chấn Dương, cô sống hay chết, ăn mày ở đầu đường xó chợ hay bị đưa vào nhà thổ, ai biết được?

Dư Nam nhớ người nợ từng hỏi cô một câu như thế, nhưng rốt cuộc là thế nào, chỉ mình cô biết rõ nhất.

Cô không lừa anh ta: "Đã từng."

"Bây giờ thì sao?"

"Không còn yêu nữa."

"Trong lòng đã có người khác rồi ư?"

Cô không trả lời, xoay cánh tay gãy khỏi anh ta.

Dư Nam bước tới cửa, người phía sau cất tiếng: "Tại sao không trả ơn đến cùng?"

Cô khựng lại: "Nếu như vậy chưa đủ..." Cô thấp giọng xuống: "Tôi sẽ trả cho anh."

"Em không cần trả, chỉ cần em bên anh."

Dư Nam đi thẳng ra ngoài.

Bạch Chấn Dương nói với theo: "Nhìn đi, nó không phải là yêu." Cô dừng lại, anh ta nói tiếp: "Trong lòng em đã lẫn lộn khái niệm về yêu, có lẽ em chỉ

yêu khoảng thời gian nương tựa vào nhau mà thôi, yêu quá khứ chứ không phải yêu một người."

Anh ta vẫn tiếp tục: "Yêu thật sự chính là tình cảm oán hận trách móc, cũng không thể dứt bỏ được."

Bên tai có tiếng sấm nổ đùng đoàng, trái tim rung động, câu nói ấy như làm cô tỉnh ngộ.

* * * * *

Ra khỏi nhà Bạch Chấn Dương, cô nhìn thấy Du Tùng phía xa xa, anh đang dựa vào cửa xe hút thuốc, cúi đầu, một tay nghịch bật lửa, ánh lửa lóe ra bốn phía, phát ra tiếng "lách cách."

Du Tùng thấy người tới gần, bèn nheo mắt nhìn tay cô, bàn tay ấy trống không không cầm gì cả.

"Gậy sắt đâu?"

"Vứt rồi."

Du Tùng dụi tắt điều thuốc: "Lấy mạng người ta rồi hả?" Anh phủ tay lên gáy cô, nơi ấy là đường cong mềm mại, chỉ cần nhúc nhích ngón tay cũng có thể bề gãy: "Nói đi."

Cô ngước đầu: "Anh tức giận gì, đây là chuyện của em."

Anh xách cô lên, áp vào xe, tay hơi dùng lực, nghiêng răng ken két: "Không nở à?"

"Dur Nam, em có thấy hèn không? Người ta hạ thuốc mình, suýt nữa bị tên súc vật cường hiếp, anh cứu em ra khỏi chỗ đấy, sao không nói là chuyện của em?"

"Em không khiến anh cứu."

Du Tùng im bất cả buổi, ánh mắt lạnh thấu xương, nhiệt độ xung quanh đột ngột hạ xuống, anh đưa tay tới trước, bóp chặt cổ cô, giọng nói rất nhỏ như ma quỷ: "Có tin anh bóp chết em không?"

Từ đầu tới cuối Dur Nam đều không nhìn vào mắt anh, mà đặt mắt đối diện với ngực anh. Bàn tay ấy siết chặt, cô cảm thấy khó thở, lồng ngực ngột ngạt bí bách, cô bị ép ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua cái nhìn chăm chăm của Du Tùng, rơi trên mái tóc ngắn ngắn của người ấy.

Nhưng dù không nhìn anh, trong đôi mắt vẫn chứa một bóng hình.

Giống như một vài chuyện, dù trốn tránh không nghĩ tới, nhưng nó vẫn tồn tại.

Rốt cuộc cô đã biết, thế nào là số phận.

Du Tùng nghiêm ngặt nét mặt cô, thả lỏng lực ở tay, cười một tiếng sâu xa: "Em đang sợ hãi à?"

Vì sợ nên biến thành con nhím, cuộn tròn lại, lấy gai góc trên người mình để tấn công bảo vệ, lúc nói chuyện mới có giọng điệu đấy.

Du Tùng vuốt cổ cô: "Nói xem, vào trong đây bị kích thích gì sao?"

Cô ho mấy tiếng: "Không."

"Cứ vậy là xong à?"

Dur Nam đáp: "Cả đời này em nợ anh ta, không có anh ta, cũng không có em."

"Không ra tay được sao? Tôi giúp em." Anh thả cô ra đi về phía biệt thự.

Dur Nam kéo anh lại, tốn khá nhiều sức, nghiêng người ôm lấy cổ anh, kiễng chân chủ động dâng một nụ hôn.

Du Tùng hơi sững sốt, cô cụp mắt, hàng mi đen đen cong cong kề cận trước mắt anh, cô dùng lưỡi liếm nhẹ khóe môi anh.

Du Tùng hơi khom lưng xuống vì bị cô kéo, anh không ôm cô, cũng đứng yên không đáp lại.

Không có sự phối hợp, Dur Nam không hôn nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh, trong đôi đồng tử đen như mực phản chiếu ánh trắng, long lanh động lòng.

Cô hỏi: "Không muốn hôn sao? Thế thì thôi vậy."

Cô hạ gót chân xuống, nhưng Du Tùng nào cho phép. Anh nhắc hông Dur Nam lên. Chân cô rời khỏi mặt đất, bị đề lên xe. Du Tùng từ khách biến thành chủ, càn quét cánh môi cô. Dur Nam nhẹ nhàng vuốt ve gáy anh, nhiệt tình si mê quần quýt lưỡi anh. Trong ấn tượng của Du Tùng, cách chủ động này là lần đầu tiên.

Chẳng bao lâu, anh vịn ve eo cô, hơi thở tách rời, đôi môi dán sát, giọng nói Dư Nam mềm mại như chú mèo con: "Còn muốn em không?"

Anh nhìn vào mắt cô: "Ngày nào cũng muốn."

Dư Nam đáp: "Đến chỗ em nhé?"

Du Tùng đỡ hông cô rồi bồng lên, bước chân nhanh dần: "Đằng sau có một cánh rừng."

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Mốc dịch

Đêm không trăng gió lộng, dân cư sống trong khu biệt thự rất ít, hướng chỉ trong cánh rừng đen như mực.

Thủy sam trắng tấp rập rạp đứng san sát vào nhau, dưới ánh trăng như đám mây đen nặng nề lơ lửng dưới chân núi, không bay hơi cũng không di chuyển.

Tìm Dư Nam đập thành thịch, cô giãy giụa: "Thả em xuống."

Du Tùng bế cô, bước chân như bay: "Sao thế, hồi hận rồi à?"

"Nếu vậy thì sao?"

"Thay đổi nhanh ghê." Du Tùng không định tha cho cô, anh xóc đùi cô lên: "Nhưng lần này không có thuốc hồi hận."

Cô cắn môi: "Ý em là, đến nhà em nhé?"

"Ở đây."

Dư Nam nhéo da Du Tùng, nhưng lại làm anh bật cười, anh hôn lên môi cô một cái: "Anh không chờ nổi nữa rồi."

Quãng đường không gần, đường công cộng còn chưa sửa xong, không hề bằng phẳng, Dư Nam nói: "Để em tự đi."

Du Tùng nhìn cô, thả cô xuống, rất tự nhiên nắm chặt một tay cô, bước chân anh lớn, cách cô nửa bước, Dư Nam lặng lẽ đi theo. Tốc độ đi chậm lại, ánh trăng mờ mờ phác họa nên bóng dáng hai người, phản chiếu xuống con đường đất gồ ghề, đường nét hơi thay đổi, di chuyển về phía trước.

Du Tùng nghiêng đầu: "Năm đấy tên họ Bạch cứu em thế nào?"

Dư Nam không trả lời, anh bóp nhẹ tay cô: "Không muốn nói à?"

"Ừ."

Anh giễu cợt: "Nhiều bí mật quá đấy, hiếm có."

Cô hỏi anh: "Anh và Lữ Xương Dân rốt cuộc có thù oán gì?"

Du Tùng liếc cô một cái, trả lại câu "Không muốn nói."

Dư Nam cười ha ha: "Trẻ con."

Hai người bước đi, một lúc lâu sau cô bất ngờ nghe thấy câu trả lời: "Mười bảy năm trước, anh lạc mất một cô bé, bị thuộc hạ của gã có biệt danh là Luru "sẹo" bắt đi, đưa tới huyện Nghi, sau đó anh đuổi theo, vẫn luôn tìm kiếm cô bé ấy, cho đến mấy tháng trước mới nghe ngóng được tin tức, cô ấy bị qua tay nhiều người rồi bán đến Đại Lý." Bồn bệ im lìm, anh lặng lẽ thở dài: "Không biết cô ấy còn sống hay đã chết"

Dư Nam cắn môi, cô trầm mặc cúi đầu, nhìn chiếc bóng của hai người.

Du Tùng kể tiếp: "Năm đấy người thực hiện vụ đó ở Đại Lý là Lữ Xương Dân."

Cô giật mình, bước chân hơi khựng lại, mở to mắt nhìn anh, Du Tùng cảm nhận được, anh nghiêng đầu: "Sao thế?"

Dur Nam ngẩn người rất lâu mới sực tỉnh: "Không có gì, vậy anh tính làm gì?"

"Tiếp cận gần, có lẽ sẽ biết thêm tin tức của cô ấy, nghe nói hồi đấy có rất nhiều đứa trẻ bị mất tích, rồi sẽ có manh mối thôi." Anh hơi ngập ngừng, giọng nói trầm xuống: "Hơn nữa, anh muốn gần phải trả giá."

Dur Nam hỏi: "Nếu không tìm thấy thì sao?"

"Không đâu, sống hay chết đều phải rõ ràng, dù đối với bản thân anh hay gia đình cô ấy cũng dễ chịu hơn."

Dur Nam im lặng, Du Tùng nhìn cô, khóe môi cong lên: "Lừa anh nói nhiều thế rồi, còn em?"

"Em đâu ép anh nói."

Du Tùng nở nụ cười, cắn vành tai cô: "Thiếu phạt."

Đi sâu vào khu rừng, vàng trắng bị tán cây che khuất, lá cây rậm rạp, không ánh sáng nào lọt được qua.

Dur Nam không nhìn thấy đường, được anh dẫn đi.

Cô chân nam đá chân chiêu, thuận miệng hỏi: "Anh rất thích cô ấy ư?"

"Ai cơ?"

"Cô bé ấy."

"Em muốn hỏi loại thích nào?"

"Tình cảm của đàn ông với phụ nữ."

Du Tùng bật cười, vỗ mông cô: "Nghĩ linh tinh gì thế, hồi đó cô bé mới bảy tuổi, vết mũi còn chưa sạch, yêu đương đâu ra."

"Vậy tại sao anh lại tốn công sức tìm kiếm bao nhiêu năm qua?"

Anh trả lời qua quýt: "Áy náy? Đồng cảm? Tinh thần trách nhiệm ít đến đáng thương? Ai biết được."

Đi được kha khá, bầu không khí ẩm ướt trong khu rừng đọng lên làn da, bên tai có tiếng côn trùng kêu, gió thổi cành lá xào xạc, cô thì thầm: "Đúng thế, nếu để ý hơn thì đã không lạc mất."

"Cũng không đúng." Du Tùng đề cô lên thân cây, cúi đầu hôn cô, nhưng không nói tại sao không đúng.

Anh ngậm cánh môi cô, nâng đôi chân thẳng tắp ấy lên, lẩm bẩm: "Bây giờ, em là người anh thích nhất."

Không cần suy nghĩ kỹ càng, lời anh nói hoàn toàn không hề có giá trị nghiên cứu thật giả.

Lưng Dur Nam dựa vào thân cây già nua hàng trăm năm, lớp vỏ xù xì mang theo vẻ đẹp thẳng tắp khi đi qua sương gió, chớp mũi cô choáng ngợp mùi hương bùn đất và cây cỏ, tất cả đều thuộc về thiên nhiên, vạn vật đều được dâng hiến cho linh hồn.

Da thịt chà sát với thân cây cở thụ, cô cắn môi, cảm thấy sống lưng đau như lửa đốt. Cây thủy sam cao vút, thân cây cao gấp đôi người cô, vững chãi không gì lay chuyển được. Sau lưng là cây, trước mặt là hơi nóng như sắt nung, Dur Nam tìm thấy cảm giác an toàn mà chưa bao giờ có.

Trước mắt có ánh sáng lấp lánh, cô ngược đầu, những đốm nhỏ li ti lay động qua kẽ lá, hợp lại thành một đường thẳng, như dòng sông Ngân thần bí biến hóa huyền ảo, như vì tinh tú thần kì thay đổi không ngừng.

Sinh linh nhỏ bé lướt qua kẽ lá như con thoi, tự do nhảy múa.

Trong không trung có chú đom đóm quanh quẩn lượn vòng, nhìn chòng chọc bọn họ mà chẳng cảm thấy xấu hổ, bay qua lượn lại, Dur Nam đưa tay ra, nó nhẹ nhàng đậu lên lòng bàn tay cô, màu xanh óng ánh thấp sáng đêm đen, họ nhìn thấy gương mặt nhau, gần trong gang tấc.

Du Tùng hôn lên vầng trán ướt đẫm mồ hôi của cô, gió khẽ thổi qua, những sợi tóc trên trán tung tăng theo gió, cô ngược đầu, tóc bay về phía sau.

Trong ánh sáng mờ mờ gương mặt cô ẩn hiện nét quyến rũ say lòng, hoặc chau mày, hoặc cắn môi, hoặc lắc đầu nín thở, giây phút này, tất cả thay đổi nơi cô đều do anh dành tặng, Du Tùng nhìn nét mặt cô không chớp mắt, khắc sâu vẻ đẹp của cô lúc này vào trong tim mình...

Đom đóm chao liệng không nghỉ, dưới ánh trăng Dur Nam nhìn thấy cả đôi cánh vênh lên của nó, tốc độ vẩy cánh không hện mà giống y chang người nào đó. Bàn tay của cô đang run rẩy, không kiềm chế được bèn nắm chặt lại, chú đom đóm lạnh lẽo nhảy khỏi lòng bàn tay, bay vút lên cao. Linh hồn Dur

Nam cũng bị câu mắt, bay lên theo nó, nhìn pháo hoa nổ rực rỡ khắp bầu trời, đôi mắt cô rã rời, tất cả trở nên không còn chân thực, pháo hoa dần dần tàn lụi, cuối cùng chỉ còn hạt bụi rơi xuống, trôi giạt trong không trung...

Bên tai lúng búng, bỗng nhiên vang vọng lời Bạch Chấn Dương nói, ý nghĩa của yêu.

...Dù oán hận trách móc cũng không thể dứt bỏ được, mới chính là yêu.

* * * * *

Dư Nam ngã quỵ xuống đất, Du Tùng không phòng bị, giật mình thót tim.

Anh kéo cô lên, cười nói: "Chân mềm nhũn rồi hả?"

Dư Nam hừ một tiếng "ừ" bằng âm mũi.

"Tạm nghỉ." Anh bế thốc cô lên: "Người bán sức lao động là anh, sao chân em chẳng còn tí sức nào nhỉ?"

Lúc về đến nhà Dư Nam đã hai giờ sáng, anh đặt cô lên sofa, vừa đặt lưng xuống, cô đã rên: "Đau."

"Đau chỗ nào?"

"Lưng."

Du Tùng vạch áo cô lên, kim lông không đậu hít mạnh một hơi, từ trên xuống dưới tấm lưng trắng mềm mịn màng đều sưng đỏ, đan xen với khá nhiều vết xước, có vài vết còn hơi rỉ máu, anh trầm mặc một câu: "Sao em không kêu?"

"Kêu thì anh dừng à?"

Anh ngẩn người, sau đó bật cười: "Đúng là không thể." Anh lườm cô một cái: "Chẳng lẽ em cũng không "sướng"?"

Dư Nam vẫn cứng miệng: "Cũng bình thường."

"Còn mạnh mẽ." Anh lần xuống dưới, "Sướng hay không, nó biết."

Cô nghiêng người, liếc xéo anh, Du Tùng hỏi: "Hộp y tế đâu? Anh xoa bóp cho em."

"Không cần đâu." Cô đứng dậy, "Em đi tắm rửa đã."

Du Tùng cời chiếc áo đầm mồ hôi, anh đi chân trần: "Nhà em còn thiếu một đôi dép lê, cỡ 43, lần sau đừng quên mua đấy."

Dư Nam hừ một tiếng, đi vào nhà tắm, lại nghe thấy tiếng Du Tùng gọi: "Đói không?"

Cô lấy tay thử nhiệt độ nước: "Bình thường."

Chẳng bao lâu sau anh bước vào, điều chỉnh vòi xịt nhỏ, nhúng ướt khăn mặt. Trong không gian nhỏ hẹp, hai người chen chúc cũng trở thành vấn đề, Dư Nam cau mày: "Anh ra ngoài đi."

Anh bóp ngực cô: "Tắm cùng nhau."

"Diện tích quá nhỏ."

Anh giả vờ không nghe thấy, không để cô dính nước, tránh những vết thương trên lưng, lấy khăn bông lau cho cô.

Anh nói: "Lát nữa nấu mì đơn giản thôi, như lần trước là được rồi."

Cô bông đùa: "Anh yêu cầu thấp quá đấy."

"Có thực mới vực được đạo." Anh cười xấu xa, hôn cô một cái: "Ăn no mới có tinh thần tiếp tục chiến đấu."

Dư Nam: "..."

* * * * *

Đêm sâu yên tĩnh, có người phát lệnh tấn công, trần trọc không ngủ.

Lưng Dư Nam bị thương, cô nằm sấp, Du Tùng vén gọn tóc cô, hơi thở cô mỏng manh như sợi tơ nhện.

Anh như gió táp mưa sa, ăn cho đến tận xương cốt cô.

Rất lâu sau, cuối cùng Du Tùng mới để cô nghỉ ngơi, châm điều thuốc, Dur Nam chậm chậm thở một hơi, gió đêm đã thổi khô mồ hôi, anh đút cho cô mấy miếng nước.

Dur Nam bắt mẫn, thông thả nói: "Em giúp anh đối phó với Lữ Xương Dân."

"Em á?" Anh gầy tàn thuốc, cười thành tiếng: "Qua chỗ khác chơi."

"Đừng coi thường em"

Du Tùng đáp: "Chuyện này mà dựa vào đàn bà con gái, anh sống cũng tốn cơm."

Dur Nam chặn họng: "Vậy anh sống tốn cơm mười bảy năm rồi?"

Du Tùng nghe không hiểu, anh rút điều thuốc ra, một lúc lâu sau mới bùng tỉnh, nghiêng răng, tay mò xuống dưới: "Vẫn chưa làm đủ hử?" Anh đâm mạnh: "Vẫn còn sức tranh cãi?"

Dur Nam run người, cô lấy lại bình tĩnh, hơi thở nhẹ bằng: "Số phận của Lữ Xương Dân hiện giờ đang nằm trong tay em, bên cạnh sát kết án thế nào hoàn toàn phải dựa vào em." Cô ngừng lại: "Đưa người vào Xương Dung làm việc để đối lấy trong sạch và tự do, em nghĩ gã sẽ không bỏ qua cơ hội này."

Anh nghe hiểu, cô nói tiếp: "Anh cũng đang thiếu một trợ thủ phối hợp trong ngoài, đúng không?"

Anh suy tư nhìn cô, ngón tay luồn qua mái tóc đen nhánh: "Thật sự muốn giúp anh ư?"

"Thật."

"Em muốn làm gì?"

Dur Nam ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Em cũng trả thù."

"Vì chuyện hôm nay?"

Cô cười một tiếng, không đáp lại.

Đêm khuya sương dày, giấc ngủ nông chỉ mấy tiếng đồng hồ, khi Dur Nam tỉnh giấc, Du Tùng đã rời đi.

Mười giờ sáng, trên mạng bùng nổ tin tức chấn động, Lữ Xương Dân, doanh nhân xuất sắc của Đại Lý, chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Xương Dung, gặp cướp trong khách sạn, sau khi bị đánh hôn mê thì lột sạch quần áo, cả người chằng chịt vết thương, nằm trần truồng trong đại sảnh khách sạn.

Có hình ảnh tức có bằng chứng, phía dưới còn đính kèm mấy tấm ảnh, trong đó có một tấm chụp cận mặt, đích thị là Lữ Xương Dân không sai.

Người đưa tin chỉ nói là mình là người sống cùng khách sạn, đi ngang qua cửa phòng phát hiện ra Lữ Xương Dân đang nằm dưới đất, bèn lập tức dùng điện thoại trong phòng báo cảnh sát, thuận tay chụp vài tấm ảnh. Tin tức bị rò rỉ trên mạng không hề nhiều, ông ta bị mang ra làm trò hề cho tới tận bây giờ, nhưng không ai biết sự thật đằng sau.

Chiều hôm đó, Du Tùng Trương Thạc đến bệnh viện thăm Lữ Xương Dân.

Chân trái Lữ Xương Dân bị cố định treo lên cao, nội tạng bên trong chịu tổn thương mức độ nhẹ, nhưng vết thương trên mặt khá nghiêm trọng, gò má sưng tím, nói chuyện không tròn vành rõ chữ.

Gã nghiêng răng nghiêng lợi: "Đừng để ông đây biết là ai, dám động thổ trên đầu thái tử, tao phải giúp mày sống không bằng chết."

Du Tùng ngồi xuống mép giường: "Anh Lữ đừng kích động, tỉnh dưỡng mới là chuyện quan trọng."

Lữ Xương Dân đáp: "Ông đây nổi tiếng trên mạng rồi, bây giờ ăn không ngon ngủ không yên."

"Anh có gây thù chuốc oán với ai không? Tòì thấy hấn không hề nương tay đâu." Anh ngừng lại giây lát, "Nếu cần tôi giúp gì, anh cứ gọi một tiếng."

Lữ Xương Dân nhìn anh, nhếch mép: "Có câu này của chú em, được. Nhưng hiện giờ bên cạnh sát nhúng tay vào rồi, cứ giao cho họ giải quyết đi."

Du Tùng gật đầu: "Cũng được, cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng góc ngách ngọn nguồn."

Anh nhấn mạnh từng chữ, Lữ Xương Dân chợt nghĩ, nếu điều tra "góc ngách ngọn nguồn", thì chẳng có lợi gì với gã.

Gã cay cú chửi bậy: "Fuck, con mẹ nó muốn chơi gái thôi mà, không ăn được lại còn rước nhục vào người."

Gã ta nhìn anh: "Chú em, lần này chú phải giúp anh."

"Anh cứ nói."

"Thủ đoạn lừa con đây không được về vang cho lắm..." Lữ Xương thầm thì kể lại sự thật: "Liệu nó có bám anh dai dẳng không?"

Du Tùng cân nhắc: "Để cô ta ngậm miệng rất dễ, cho một khoản tiền thêm tí lộc lá là xong, phụ nữ thông minh sẽ không nói lung tung."

Lữ Xương Dân nhìn anh đầy ngờ vực.

Du Tùng: "Anh yên tâm, chuyện này để tôi lo." Anh nở nụ cười: "Đảm bảo anh Lữ xuất viện có thể bình an về nhà, nhưng..."

"Nhưng nhị gì?"

"Anh phải nuốt con tức này xuống đã, không được làm ầm lên, chuyện nhỏ khóa không mới là cách giải quyết ổn thỏa nhất."

Lữ Xương Dân suy nghĩ rất lâu, tức tối mắng mấy câu, "Cứ giải quyết thế đi."

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Mốc dịch

Buổi tối Tần Kỳ đến thăm Lữ Xương Dân, gã đã có thể ngồi dậy, ăn thức ăn lỏng và một số đồ thanh đạm.

Cô ta mua cháo rau xanh gan heo và canh gà được thiện từ quán cháo Bốn Mùa tối.

Lữ Xương Dân nhìn thấy cô ta, tức giận không biết trút vào đâu, vừa hay lửa tức trong bụng không biết giải tỏa thế nào.

Tần Kỳ đặt cháo lên bàn, ngồi xuống mép giường, có vẻ đau lòng nhìn gã: "Em gọi điện cho anh mà không được, sau đó đành phải gọi cho Vương Minh Toàn bên cạnh anh mới biết anh nằm viện." Cô ta nắm tay gã: "Có biết ai làm không? Chắc chắn phải cho hắn biết tay, sao có thể ra tay nặng như vậy chứ."

Lữ Xương Dân giẫy khỏi tay cô ta, chạm phải vết thương, gã cau có: "Hôm nay ông nằm ở đây, một nửa là nhờ cô tặng cả đấy." Gã nhếch mép: "Cho ai biết tay chứ phải cho cô trước."

Tần Kỳ chột dạ, vén tóc ra sau tai, nét mặt vừa đáng thương vừa tủi thân: "Em cũng không muốn như vậy đâu, đương nhiên hi vọng anh có thể ôm được người đẹp về nhà, ai ngờ..." Cô ta ngập ngừng giây lát, sắp đến gần gã: "Chỉ trách tên trộm đấy phá hỏng chuyện."

"Hừ" Lữ Xương Dân rít nhỏ: "Mẹ nó đừng nói mát ông đây." Gã hét xong thì thở phì phò.

Tần Kỳ run lên, xấu hổ cười cười: "Được được, không nói chuyện nữa..." Cô ta đứng dậy: "Em mang canh gà cho anh, có cả cháo gan heo."

Cô ta dùng thìa nhỏ múc cháo lên, giả bộ thổi nguội, đưa đến bên miệng gã, sẵn sóc mà rằng: "Gan heo trong cháo em đã dọn nhà hàng xay nhuyễn, em hỏi bác sĩ rồi, bên trong cơ thể anh bị thương nhẹ, phải tẩm bổ."

Không nói còn đỡ, nói xong sắc mặt Lữ Xương Dân lập tức dữ tợn, gã vung tay lên: "Fuck, cô cố ý làm tôi khó chịu hả?"

Tần Kỳ hét một tiếng, bát cháo nóng văng lên vạt áo trước, cô ta nhảy dựng lên, nhanh chóng hắt bát cháo sền sệt ra, rút mấy cái khăn giấy ra lau.

Lữ Xương Dân thờ hờn hờn, không đứng dậy nổi, chỉ có thể nhìn cô ta trừng trừng.

Tần Kỳ dần lau chậm lại, vứt khăn giấy sang một bên, thở dài: "Bây giờ anh đang nghỉ ngơi điều trị, tức giận không có lợi cho sức khỏe, anh cũng đừng kích động, làm thế vô trách nhiệm với bản thân lắm." Cô ta nín thở lấy lòng, giọng điệu dễ gần: "Kết quả này em thật sự không ngờ tới, ai không muốn anh sống yên ổn chứ, trong lúc em tuyệt vọng nhất anh đã giúp đỡ em, em cảm kích anh còn không hết nữa là, lẽ nào còn hại anh?"

Lữ Xương Dân không nói không rằng, cô ta lại ngồi xuống, nắm bàn tay gã: "Nghe em, trước tiên cứ nghỉ ngơi đã, mọi chuyện vẫn còn ngày rộng tháng dài, anh thấy thế nào?"

Gã hừ một tiếng, nhưng lần này không giẫy khỏi tay cô ta.

Tần Kỳ nói tiếp: "Còn canh gà nữa, bên trong có mười hai vị thuốc bổ máu ích khí, bác sĩ nói, hiện giờ anh có thể uống một chút."

Cô ta không thèm chờ ý kiến của gã, nâng giường bệnh lên, trực tiếp mức từng thìa dứt cho gã.

Đến giờ, y tá đẩy ông ta đi kiểm tra, Tần Kỳ thu dọn đồ đạc, trước khi đi còn hôn một cái lên trán gã, "Anh yên tâm dưỡng bệnh, ngày mai em lại tới thăm."

Lữ Xương Dân xoa tay, mắt kiên nhẫn: "Cút, cút mau."

* * * * *

Tần Kỳ ra khỏi bệnh viện, vứt tất cả đồ trong tay vào thùng rác.

Trên trang phục chỉnh tề của cô ta, vạt trước dính vết bẩn màu nâu, loang loang lổ lổ, vô cùng nổi bật trên nền vải màu trắng. Có con gió thổi quá, mùi tanh tanh bốc lên khiến cô ta cảm thấy buồn nôn.

Trong bụng Tần Kỳ thầm chửi ông ta, nhưng có thể làm cô ta ăn nói nhỏ nhẹ khúm núm không có mấy người. Cô ta kéo cổ áo, thở phào một hơi.

Sau đó lái xe về nhà.

Bây giờ đang chín giờ, đã qua giờ cao điểm buổi tối, lượng xe trên đường lác đác thưa thớt, cô ta đạp ga, tăng tốc độ.

Tần Kỳ đi thẳng, khúc ngoặt bỗng nhiên xuất hiện hung thần màu đen tốc độ cao, lao thẳng về phía trước. Tần Kỳ bẻ mạnh vô lăng, một chân tiếp tục đạp ga, đầu con xe hung thần quệt qua đuôi xe cô ta, tránh được một vụ tai nạn.

Tìm Tần Kỳ đạp mạnh như muốn lao ra khỏi lồng ngực, bàn tay bắt đầu run rẩy bầy. Con xe hung thần lao sang bên trái, cô ta hạ cửa kính xuống, cao giọng mắng mấy câu. Cửa kính xe đối phương là thủy tinh mờ, không nhìn thấy người bên trong, con xe hung thần nhanh chóng vượt qua xe cô ta, đuôi xe lạng lách, Tần Kỳ bắt gặp hết lên.

Xuống hết con dốc chiếc xe rẽ ngoặt, cô ta thầm rủa "thằng điên", tức giận vì vận xui hôm nay xuống đến tận đáy cốc.

Tần Kỳ mở nhạc trong xe, dần dần giảm tốc độ xuống.

Mười phút sau, cô ta vẫn lái xe, nhưng kìm lòng không đậu lại nhìn gương chiếu hậu, một chiếc xe màu đen không xa không gần đang bám sát theo, chữ cái đầu của biển số xe là "Lu Y", cô ta nhớ biển số Sơn Đông này, chính là chiếc xe vừa rồi suýt nữa tông vào đuôi xe cô ta.

Cô ta tăng tốc độ, không ngừng nhìn gương chiếu hậu, chiếc xe vẫn bám theo, trong lòng Tần Kỳ thấp thỏm, cảm thấy có gì đó không ổn.

* * * * *

Bãi đỗ xe ngầm vắng vẻ âm u, tiếng giày cao gót của Tần Kỳ vang vọng ròn rợn, cộp cộp cộp, tiếng nọ nối tiếp tiếng kia.

Cô ta len lỏi như con thoi giữa những chiếc xe đỗ chỉnh tề, mái tóc xoắn màu hạt dẻ lác lư, cô ta quay đầu, bốn vệ không bóng người, hoàn toàn tự mình dọa mình. Tần Kỳ thở phào một hơi, bước nhanh vào thang máy.

Cô ta cầm chìa khóa mở cửa, không chờ cửa mở ra, cô ta bất ngờ bị cản lại, người bị đẩy về phía trước.

Cửa nhà phía sau đóng "rầm" một tiếng, Dư Nam đứng trước cửa.

Tần Kỳ đứng vững, nhìn thấy cô nét mặt lập tức hoảng sợ, vô thức lùi về phía sau một bước, rồi dần dần bình tĩnh lại: "Cô tới đây làm gì?"

Dư Nam lái xe của Du Tùng, bám theo đuôi xe cô ta tới đây. Cô trả lời: "Tôi tới đây làm gì cô không biết à?"

Tần Kỳ giả ngu, cô ta đi vào trong nhà: "Chúng ta đã rạch ròi rồi, không biết còn dây mơ rễ má gì với cô nữa."

"Vậy cô đã nghĩ tới." Dư Nam cười mỉa, "Video đây chưa?"

Cô ta ngồi xuống sofa, "Video nào?"

"Dư Nam dựa người vào chiếc tủ bên cạnh, nói dứt khoát: "Video quay cảnh Bạch Chấn Dương hút ma túy."

Tần Kỳ không thừa nhận: "Tôi không biết cô đang nói gì."

Dư Nam đáp: "Cô lợi dụng đoạn video đây uy hiếp Bạch Chấn Dương làm hại tôi, cho tôi uống rượu pha thuốc, đưa tôi lên giường kẻ khác nhằm cưỡng hiếp. Tôi và cô đều là phụ nữ, hận đến thế ư? Đến mức cô phải làm chuyện tuyệt tình như vậy sao?"

Tần Kỳ nói: "Đừng có vu oan giá họa cho người tốt."

Dur Nam vẫn bình tĩnh: "Tôi giữ mặt mũi cho cô mà cô đừng không cần, lấy ra đây, đừng để tôi ra tay, chẳng ai còn mặt mũi đâu."

"Mặt mũi?" Tần Kỳ cười lớn đầy khoa trương: "Rốt cuộc ai không cần mặt mũi, mồm xoen xoét thừa nhận không có quan hệ gì với Bạch Chấn Dương, kết quả thì sao? Còn không hèn hạ quỵến rũ anh ta à, không đề tiên sống cùng nhau à?" Cô ta bắt tréo chân: "Tao thấy mày mới là đứa không cần mặt mũi."

Dur Nam nhìn cô ta trong giây lát, bật cười thành tiếng, cãi nhau tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, "Đúng, tôi không cần mặt mũi, giao đồ ra đây."

Tần Kỳ "hừ" một tiếng mỉa mai, buột miệng ra: "Không ngờ à nha, Dur Nam, mày vẫn còn dính với cái loại ti tiện đấy sau khi anh ta làm thế, mày vẫn còn giúp anh ta cơ à?"

Dur Nam cười hồi lại: "Làm gì cơ?"

"Anh ta..." Tần Kỳ im bật, ngậm miệng vào.

Nụ cười của cô tắt ngấm: "Mấy trò vặt cô làm sau lưng tôi tôi không tính toán, cuộc điện thoại tôi gọi năm ấy đã nợ cô." Cô đứng thẳng người bước tới: "Đừng lãng phí thời gian nữa, rốt cuộc cô có giao hay không?"

"Không." Nhắc tới chuyện năm đó, trong lòng Tần Kỳ lại dâng lên ngọn lửa không tên, nếu không có cuộc điện thoại ấy, Bạch Chấn Dương sẽ không rời khỏi cô ta, sống lâu với nhau ắt sẽ có tình cảm, cô ta tự tin có thể làm Bạch Chấn Dương yêu mình.

Tất cả đều là lỗi của Dur Nam.

Tần Kỳ cắn răng, càng thêm hận cô: "Không giao, mày làm gì được tao?"

Điện thoại vang lên, Dur Nam lấy ra nhìn rồi cúp luôn, cô đi tới, Tần Kỳ ngồi, cảm thấy không thể thoát khỏi áp lực vô hình, bồn chồn nhưng không dám thể hiện lên nét mặt.

Dur Nam sắp gần, "Đừng để tôi làm bùng bét chuyện ra."

Tần Kỳ nhớ tới chuyện xấu hổ trên đường quốc lộ hôm xưa, nhớ tới tình cảnh nhếch nhác của mình ở Ngọc Dã Trai, cảm thấy không cam lòng, tuy sợ hãi nhưng cô ta không muốn cúi đầu nhận thua, bèn đẩy Dur Nam ra.

Dur Nam không chuẩn bị, eo đụng phải góc bàn, cô cắn môi.

Tần Kỳ chỉ vào cửa và hét: "Cút cho tao, đừng bén mảng tới đây, thứ mày muốn tao không có."

Trong phút chốc, trán Dur Nam mướt mồ hôi, cô chậm rãi đứng thẳng người, một cốc nước lao về phía mặt, cô nhanh nhẹn nghiêng người tránh, nhưng tóc tai vạt áo đều ướt sũng.

Cô hết sạch kiên nhẫn, dùng hai tay xách cổ áo cô ta lên, xé một đường, "roẹt" một tiếng, đôi bông đào trong chiếc áo ngực màu hồng cánh sen lộ lộ. Dur Nam dùng sức khá mạnh, một khoảng bờ vai trắng trắng đen đen.

"Á!" Tần Kỳ hét lên, hai tay giữ chặt áo mình, hôm nay cô ta mặc áo sơ mi bó sát màu trắng, bốn chiếc cúc áo rơi là tã.

Cô ta hoảng hốt: "Mày..."

"Có đưa không?"

Tần Kỳ giãy giụa, với chiếc điện thoại trên bàn: "Mày tự ý đột nhập vào nhà dân, tao phải báo cảnh sát."

"Báo đi." Dur Nam không tha, "Để xem cảnh sát đến nhanh hơn, hay tao "xử" nhanh hơn."

Cô chớp lấy điện thoại, nhanh chóng ấn mở máy, rồi tiện tay ném lên sô pha.

Tần Kỳ ôm ngực, hạ thấp giọng xuống: "Mẹ nó mày có khác gì du côn không?"

Dur Nam túm lấy lưng quần cô ta, vừa kéo cúc quần vừa nói: "Tao cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì, không có văn hóa, không có giáo dục, càng chưa từng học đại học, thật ra không khác du côn là mấy."

Năm phút sau, Tần Kỳ gần như bán khóa thân, cô ta co ro trên sô pha, tóc tai rối bù, trong mắt chứa đầy sợ hãi và khó tin, giọng nói run rẩy: "Mày quá bỉ ổi, chuyện này cũng làm được."

Dur Nam xem video mình vừa quay được trong điện thoại, thờ ơ nói: "Cô làm được sao tôi lại không làm được."

Tần Kỳ đưa đĩa cứng cho cô, Dur Nam nhét vào máy tính để xác nhận, hỏi một câu: "Còn sao chép ra đâu không?"

"Không." Cô ta tuyệt vọng gào: "Cái loại nhu nhược này chẳng lẽ tao còn giữ lại để ngấm à?"

Dur Nam nhét đĩa cứng vào túi, bật cười: "Vậy thì tốt." Cô cũng xóa luôn video trong điện thoại mình, khua khua trước mặt cô ta: "Tốt nhất là đừng lừa tôi, tôi nghĩ, cô cũng không muốn gặp lại tôi đâu."

Cô bước tới gần cửa, dừng lại quay đầu nói: "Tôi nhớ cô nói yêu Bạch Chấn Dương mà nhỉ?"

Tần Kỳ vui người trong ghế sofa, không mở miệng.

"Yêu mà còn quay mấy thứ này à?"

Dur Nam nhìn cô ta: "Nghĩ kĩ xem, cô có yêu anh ta hay không, hay chỉ là không cam lòng. Nếu là không cam lòng, kẻ thù của cô không phải là tôi, mà là bản thân mình."

"Bảo trọng."

* * * * *

Dur Nam lái xe rời khỏi nhà Tần Kỳ, gọi lại cuộc điện thoại kia, mấy phút sau, xe dừng trước một nhà hàng hải sản.

Trước cửa bày mấy bộ bàn ghế ngoài trời, Dur Nam liếc mắt nhìn thấy người đàn ông ấy, Du Tùng cầm cốc bia, trên miệng là một xiên thịt, đang dùng răng cắn, anh giẫm một chân lên ghế, khoe môi nhếch lên. Dáng người cao lớn ngồi giữa nhà hàng, ngang tàng phách lối, không biết khiêm tốn. Trương Thạc ngồi bên cạnh khoa tay múa chân, nước miếng văng tung tóe.

Trên bàn đặt một chai bia rỗng, dưới ánh đèn, phản chiếu thành ánh sáng thủy tinh màu xanh lá cây.

Dur Nam chưa đi tới nơi đã nhận được một ánh mắt, người nọ nghe Trương Thạc nói chuyện, khoe miệng cong lên, đôi mắt đặt lên người cô mà không hề che giấu.

Cô ngồi xuống, Trương Thạc dùng nói, chuyển sang phía cô: "Ai da, hướng dẫn viên Dur à, cô tới rồi." Rõ ràng anh ta đã ngà ngà say: "Tôi và anh Du chờ cô đến làm tài xế đây."

Dur Nam nở nụ cười, "Là vinh hạnh của tôi." Trên bàn có hai đĩa đồ nhậu, cô lấy đũa gấp ăn mấy miếng.

Du Tùng hỏi: "Đi đâu đấy?"

Dur Nam trả lời: "Hóng gió."

Lời này chỉ có Trương Thạc tin, anh ta khoa trương kêu à à: "Cô lái con xe đấy đi hóng gió? Có hiểu thế nào là thú vui không?" Anh ta sấp tới gần, "Lái xe thể thao đi hóng gió mới là kích thích, còn cái thứ đó thì quá cùi."

Dur Nam cười nói: "Đủ kích thích rồi."

Du Tùng uống một ngụm bia: "Kích thích thế nào?"

"Hóng gió."

Du Tùng lườm cô: "Đi đâu kiếm kích thích."

Dur Nam khựng lại, đáp: "Tìm Tần Kỳ."

Anh xoay người lại, nhìn cô mấy giây: "Có bị thiệt không?"

"Không."

"Thế đi bơi à?"

Vết nước bị Tần Kỳ hắt vào người vẫn chưa khô, màu sắc ở bả vai trên trái đậm hơn chỗ khác.

Dur Nam nhìn anh chòng chọc mà không nói gì.

Du Tùng cười hừ, một lát sau, anh hỏi: "Tôi đã ăn gì chưa?"

Dur Nam gấp một hạt lạc lên: "Ăn thế này là đủ rồi."

Du Tùng kêu ông chủ xào thêm món chay, thêm một bát cơm.

Dur Nam lấp đầy bụng, Du Tùng đi thanh toán, anh hất cằm với Trương Thạc: "Đưa cô ấy về trước đi."

Dur Nam hỏi: "Còn anh đi đâu."

"Đến chỗ em." Anh kề tới gần, hơi rượu văng vắt, "Tìm kích thích."

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Mốc dịch

Dur Nam dứt hơi khản tiếng, gan bàn tay của Du Tùng nắm trọn vòng eo mỏng manh ấy, anh thúc mạnh, nhìn cô gái hóa thành vũng nước trong tay mình.

Tiếng chuông điện thoại vang lên nối tiếp, không ai để ý.

Giây phút cuối cùng, Dur Nam như quân lính tan rã, cô nằm sấp, tóc tai rối bù che khuất khuôn mặt. Mấy ngày gần đây cô nghỉ ngơi dưỡng thương, nên da dẻ trắng lên trông thấy, bờ lưng trắng ngần như tòa sáng dưới ánh đèn sợi đốt, cuối cùng Du Tùng cũng biết "mịn màng mềm mại" không chỉ miêu tả da em bé, mà cũng phù hợp với Dur Nam.

Anh nhìn một đường đỏ ửng giữa sống lưng, vô cùng gai mắt.

Du Tùng buông cô ra, lưỡi liếm lên vết thương, Dur Nam run lên. Anh hỏi thăm vào tai cô: "Vết thương còn đau không?"

Dur Nam không trả lời.

Anh đẩy nhẹ cô: "Hỏi em đấy, còn đau không?"

Cổ họng Dur Nam nóng bỏng, một lúc lâu sau mới thốt được ra hai chữ.

Du Tùng cười một tiếng, vén tóc cô ra sau tai, kéo chần đắp lên eo cho cô.

Anh xuống giường, điện thoại lại kêu, là một chuỗi số lạ lẫm.

Anh bắt máy, giọng nói của Trương Thạc xuyên qua, anh ta rướn cổ lên mà hét: "Anh Du, sao anh không nghe máy? Đang làm gì đấy?"

Du Tùng cắn răng: "Cậu nói xem tôi đang làm gì? Có rắm thì đánh đi, không có thì cút."

"Đừng dừng, anh Du." Đầu kia sốt ruột, mang theo tiếng sục sùi: "Anh Du, mau đến cứu em đi, em bị ma nữ lừa rồi."

Du Tùng phản ứng chậm mấy giây: "Cậu nói bị gì cơ?"

Trương Thạc xấu hổ kể lại tình cảnh của mình.

Du Tùng tức giận, "Khá nhì." Anh mắng: "Đồ nhát gan, mẹ nó ba mươi năm trời cậu sống tốn cơm tốn gạo."

Anh hỏi địa chỉ, định cúp điện thoại, Trương Thạc vội gọi anh: "Mang cho em cái quần... chờ đã, anh Du, cả quần lót nữa..."

Du Tùng: "..."

* * * * *

Quay lại hai tiếng trước, ăn cơm xong, Dur Nam định đưa Trương Thạc về khách sạn trước, anh ta đập bàn đứng dậy, cực kì nghĩa khí mà rằng: "Em còn chuyện khác, không cần hai người đưa về, tự em đi được." Nói xong còn nháy mắt, cảm thấy mình rất biết điều, anh ta xua tay: "Sa-yo-na-ra (1)."

Trương Thạc đứng lên lao đảo đi vào trong con ngõ phía sau.

Dur Nam hỏi: "Không lo cho anh ấy ư?"

Du Tùng cũng đứng lên: "Cậu ta không phải trẻ con, còn cần người khác lo sao?"

"Anh ấy uống rượu rồi."

"Tí tẹo rượu đấy không làm cậu ta say được đâu."

Hai người đi về phía xe.

Tay Du Tùng choàng qua gáy cô, coi cô như đứa bé. Đỉnh đầu Dur Nam mới chạm đến vai anh, cả người đều nằm gọn trong lòng anh, thoạt nhìn vừa thân mật lại vừa kì quặc.

Cô gạt tay anh xuống, không được mấy phút, bàn tay to rộng của Du Tùng lại đặt lên đỉnh đầu cô, Dur Nam tránh né, anh thuận tay ôm cô, bóp đôi đào mềm mại trước ngực, anh cười nhạt: "Em hơi nhỏ không đủ dinh dưỡng à?"

Dur Nam không để ý đến anh.

"Nói đi, ăn gì mà lùn thế?" Anh càng quá trớn hơn, hai tay đều véo nụ hoa: "Mỗi ở đây là phát triển."

Dur Nam đáp: "Anh cao lớn chừng này..." cô liếc xuống phía dưới: "Em chắc chắn ăn uống không tốt bằng anh."

Du Tùng cười nhẹ, cô lại bình tĩnh bổ sung thêm một câu: "Được bón phân tốt, thường thì vừa cao vừa lớn."

Anh nghe ra, cô đang nể mình ăn phân để lớn. Du Tùng nhéo gáy cô, Dur Nam rút cổ lại, đau đến mức thốt ra thành tiếng: "Nói chút xíu thôi mà động tay động chân, anh không còn cách khác nữa hả?"

Du Tùng ghé sát vào tai cô, hơi thở hòa với mùi rượu nồng đượm: "Còn hay không em không biết ư?"

Trên đường về cô lái xe, Du Tùng ngồi ở ghế phó lái, tay chống đầu. Chiếc xe này đối với Dur Nam khá to, chỗ ngồi được cô điều chỉnh về phía trước rất nhiều.

Vóc người cô nhỏ gầy, nhưng khí thế không hề giảm sút.

Sống lưng thẳng tắp, ánh mắt nhìn chăm chăm con đường phía trước, nét mặt nghiêm túc và cứng rắn.

Đứng trước anh cô có hàng nghìn bộ mặt, cô khi nghiêm túc, cô khi dữ dằn, cô lúc quỵn rũ, cô khi lạnh lùng. Du Tùng đều yêu hết, ánh mắt đặt trên người cô không rời.

Dur Nam hỏi: "Anh nhìn gì?"

Anh cười: "Sợ nhìn à."

Dur Nam đáp: "Sợ nhìn."

Du Tùng nói: "Chui vào trong hang mới không ai thèm nhìn."

Dur Nam: "..."

Cô lười cãi lại anh, một lát sau, cuối cùng Du Tùng cũng nói vào chuyện chính: "Anh đi thăm Lữ Xương Dân rồi."

Cô tranh thủ nhìn anh: "Thế nào?"

Du Tùng hỏi: "Em chắc chắn muốn giúp anh à?"

Dur Nam: "Đừng lái nhai như phụ nữ thế."

Anh bật cười, nghiêng người nhéo thịt ở eo cô, Dur Nam bị nhột, chau mày né tránh: "Đừng rợn, đang lái xe đấy."

Anh rút tay về, nghiêm mặt nói: "Vậy sắp xếp thời gian anh cùng em tới gặp gã, nêu đề nghị của em ra, đừng cứng rắn quá, thái độ phải nhẹ nhàng một chút, đáng thương một chút." Anh ngắt nghỉ: "Còn nữa, phải tỏ ra cực kì tham tiền, lòng tham không đáy, gã đưa tiền em phải nhận luôn."

Dur Nam không lên tiếng, anh nghiêng đầu: "Có nghe thấy không?"

Câu cuối cùng cô không nghe thấy vì đang nghĩ tới chuyện khác, giây lát sau, Dur Nam hỏi: "Thái độ thế nào?"

Cô không biết phải giả bộ yếu đuối ra sao, làm thế nào mới khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Du Tùng nhìn cô, cô nghiêm túc hỏi, mày chau vào, môi mím lại, nét mặt khô héo, Du Tùng bật cười, anh nhướn mày, thông thả nói: "Em là phụ nữ hay anh là phụ nữ? Cần anh dạy em không?"

* * * * *

Ở bên kia, sau khi Trương Thạc chào tạm biệt họ, đi chưa được mấy bước đã nôn thốc nôn tháo, Du Tùng đánh giá anh ta quá cao.

Trương Thạc dựa người vào tường thở lấy sức.

Đêm lạnh như nước, hơi say chệnh choáng.

Con ngõ nhỏ tối tăm sâu thẳm, tiếng côn trùng kêu lác đác làm nổi bật lên sự yên tĩnh.

Bên tai có tiếng giày cao gót của phụ nữ, cộp cộp cộp, khá nhẹ và nhanh, lọt vào tai vô cùng rõ ràng.

Trương Thạc cố gắng ngẩng đầu lên, đuôi mắt lướt qua bóng dáng uyển chuyển, eo kiến nhỏ xinh, chân dài miên man, đang nhịp nhàng đi về phía anh ta. Trương Thạc tưởng là ảo giác, chớp mắt mấy cái, bóng dáng ấy càng rõ ràng hơn, mái tóc bị gió thổi về phía sau, gương mặt xinh xẻo vừa thanh tú vừa quyến rũ.

Cô ta đến trước mặt anh ta, hỏi một câu: "Anh à, có cần giúp đỡ không?"

Trương Thạc ngẩng đến ngay người, đôi môi căng mọng của cô gái ấy đang ẩn hiện trước mắt, anh ta gật đầu: "Cần."

Cô ta sáp tới gần, giọng nói mềm mại: "Giúp anh thế nào đây?"

Trương Thạc nhìn môi cô ta chằm chằm, lúng búng đáp: "Tôi muốn về khách sạn."

Người phụ nữ cười nhẹ, dán bộ ngực vào cánh tay anh ta, làm như vô ý cọ mấy cái: "Còn em thì sao?"

Trương Thạc cảm thấy mình càng say hơn, anh ta cảm lòng không đậu sờ sờ sờ soạng soạng: "Chúng ta cùng..."

Anh ta mơ mơ màng màng được cô ta đưa lên xe, chớp mũi thoang thoang mùi nước hoa rẻ tiền nhưng dễ ngủ. Anh ta chỉ nhớ mình đã hôn lên gương mặt cô gái đó mấy cái.

Ý thức lẫn lộn, trí nhớ gãy đoạn, Trương Thạc giật mình, nhận ra mình đang nằm trên giường lớn khách sạn.

Anh ta bỗng nhiên cảm thấy tỉnh táo, trên mặt, tóc tai, ra giường đều sũng nước, muốn ngồi dậy nhưng phát hiện mình không nhúc nhích nổi.

Một giọng nói vang lên: "Tiết kiệm chút sức đi, mày không thoát nổi cái dây này đâu."

Trương Thạc giật thót tim, ngẩng đầu lên nhìn, một đôi nam nữ đang ngồi trên chiếc ghế trước mắt, người phụ nữ có mái tóc xoăn dài ngang vai, gương mặt trang điểm kỹ càng như sứ trắng, đôi mắt long lanh, chớp chớp mi với anh ta.

Gã đàn ông ngồi bên cạnh vớt chậu nước sang một bên: "Ngủ ngon nghỉ?" Y cà lơ phát phơ rung chân, lưu manh y hệt du côn.

Trương Thạc ngơ ngác: "Hai người là ai?"

Gã đàn ông nói: "Tao còn muốn hỏi mày là ai kìa? Mày lừa vợ tao đến cái xó xinh này định làm gì, may mà tao đến kịp, nếu đến muộn, mày đã cưỡng hiếp xong con nhà người ta rồi."

Trương Thạc sực tỉnh, anh ta bị chơi một vỏ rồi: "Mẹ nó hai chúng mày dám hại ông đây hả?"

Hai tay anh ta bị trói trên giường, chân được khóa chặt bằng cái gông vùi da, cả người đều là nước, nhếch nhác bẩn thỉu. Anh ta từ một tiếng, rướn eo quay người.

Hai người trước mặt, một người đang nghịch tóc, một kẻ đang hút thuốc xem trò vui.

Trương Thạc quay mặt rồi, thờ phỉ phò như trâu, gã đàn ông hỏi: "Muốn giải quyết riêng hay giải quyết chung?"

Anh ta mắng: "Riêng cái đầu mày, mau thả ông ra."

"Ái dà, vẫn còn sức lực nhỉ." Gã đàn ông dập tắt thuốc, bước tới giẫm một chân lên mông anh ta, lục tìm ví tiền của Trương Thạc, Bên trong có một ít tiền mặt, chứng minh thư, vài tấm thẻ ngân hàng và thẻ ghi nợ. Y lột cái đồng hồ IWC (1) trên cổ tay anh ta xuống: "Mặt mã thẻ ngân hàng là bao nhiêu?"

Trương Thạc nói: "Mau thả ông ra, không có nhiều đâu... tiền mặt mày cứ lấy đi."

Gã đàn ông vừa đếm tiền vừa khinh thường: "Chi chút đình này mà muốn tống cổ ăn xin hả?"

Trương Thạc: "Vậy để tao gọi điện thoại, gọi người tới đưa tiền cho mày."

Y đáp: "Mẹ nó mày nghĩ tao ngu à? Nói mau, nếu không gọi cảnh sát."

Trương Thạc: "Trong thẻ không có bao nhiêu tiền đâu."

Gã đàn ông thông dong cười: "Vậy thì giải quyết chung đi, tao nhân chứng vật chứng đủ cả, lẽ tằm khách sạn nhìn thấy mày đưa vợ tao vào, vợ tao là người bị hại, nhưng người anh em à mày không thừa nhận cũng không sao, cùng lắm bị tù mấy năm, ra tù chẳng còn gì to tát." Y vút ví tiền của anh ta xuống, hất cầm với người phụ nữ nọ: "Tiểu Song, báo cảnh sát."

Đôi phương ngoan ngoãn lấy điện thoại ra, bấm một dãy số như thật.

"Chờ đã." Trương Thạc thừa nhận mình xui xẻo, đành phải nói mật mã cho y.

Y đi rút tiền, người phụ nữ vẫn ngồi trên ghế, miệng ngâm nga hát, dáng vẻ lười biếng.

Trương Thạc điều chỉnh lại tư thế, lại nằm xuống. "Ồi chà!" Ánh mắt đặt lên người cô ta: "Cô bao nhiêu tuổi rồi."

Người phụ nữ không đếm xỉa gì đến anh ta: "Đừng phí lời."

Trương Thạc: "Chúng ta nói chuyện đi, hai người chia nhau chắc chắn không được bao nhiêu, cô thả tôi ra, tôi cho cô tiền."

Cô ta khề hừ thật điệu đà: "Bao nhiêu tiền?"

Trương Thạc thấy có hi vọng, hơi rướn người dậy: "Muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu."

"Được thôi." Cô gái nói. Anh ta nghe thấy vậy khắp khối mừng thầm, cô ta bỏ sung: "Tưởng tôi là đứa ngu giống anh à?"

Anh ta hậm hực: "Ai da, nói thì cứ nói thôi, đừng châm chọc người khác chứ."

Cô ta lắc đầu, thốt ra một từ "Đàn."

Cô nàng lười để ý đến anh ta, Trương Thạc tựa người vào giường quan sát cô ta một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt dán lên bộ ngực, rõ ràng đã uống say, nhưng hình như vẫn nhớ được xúc cảm ấy.

Anh ta thử khuyên lần nữa: "Cô gái à, bề ngoài cũng đẹp để đấy chứ, làm gì không làm, sao lại đi làm lừa đảo?"

Cô ta nhìn anh ta bằng nửa con mắt, trả lời lại: "Vậy mà cũng có người giỏi giang đẹp trai bằng lòng mắc câu đấy."

Trương Thạc đáp: "Tôi uống nhiều, nên không biết."

"Không biết?" Người phụ nữ đứng lên, vận động cơ bắp chân tay, vận đầu vận cổ, có tiếng rắc rắc vang lên, cô ta đeo giày nhảy lên giường: "Vậy sao anh biết ngực tôi ở đâu?"

Trương Thạc ngẩng đầu, đôi chân thẳng tắp lắc lư trước mặt anh ta: "Cho không sao không sờ?"

Cô ta "hừ" một tiếng, vừa đập vừa đá, Trương Thạc nghiêng người né.

"Tôi cho không anh này, cho không anh này, còn sờ nữa không?"

Trương Thạc la oai oái: "Đừng đá, đừng đá nữa, cô phải tử tế với con tin, có hiểu không hả? Ui da..."

Rõ ràng cô ta đá chưa hả giận, bèn nhảy xuống giường, lục tung căn phòng lên.

Một lát sau, cô ta quay lại, giờ cái kéo lên, cắt loạn xạ mấy cái trong không khí.

Trương Thạc vô thức dịch người về phía sau, gấp gáp hỏi: "Cô muốn gì?"

Người phụ nữ lại nhảy lên giường, chớp đôi mắt to tròn xinh đẹp mấy cái, "Còn muốn sờ không?"

Trông nết Trương Thạc di chuyển theo cái kéo: "Không sờ nữa, cô bình tĩnh chút nào."

Cô ta nào nghe, hạ cái kéo xuống đung quần anh ta, "cách" một tiếng, bên đùi bị rách một đường to...

Hai phút sau, trên người Trương Thạc chỉ còn lại cái quần lót, anh ta khom người cong chân, sợ sệt đến nỗi đổ mồ hôi lạnh.

Anh ta kêu gào: "Ông đây nói không sờ nữa, cô còn cắt à?"

Cô ta làm như không nghe thấy, cái kéo tiếp tục đi đến cái quần lót của anh ta.

Trương Thạc hoảng sợ: "Đừng đừng, cái này xin đừng, dao kiếm không có mất, á..."

"Cách..."

Đứng quần lót xuất hiện một vết cắt to, cậu em Trương Thạc nhảy ra ngoài, cuối cùng bầu không khí yên tĩnh trở lại, giây lát sau người phụ nữ bất ngờ thờ dài một tiếng: "Chà..." Cô ta quan sát kĩ càng: "Khá dài nha."

Dây thần kinh của Trương Thạc căng như dây đàn, giọng nói run rẩy: "Em gái à, cô có thể kiềm chế được không, đừng cắt nhầm. Đây là vận mệnh gốc rễ của tôi, tôi vẫn chưa tìm được vợ đâu, nhà họ Trương chín đời độc đinh, tôi gánh vác nhiệm vụ trọng đại, còn phải nối dõi tông đường kế tục hương hỏa."

Đối phương vẫn khoa tay múa chân, Trương Thạc sắp khóc rồi, mấy phút sau, anh ta trần như nhộng nằm trên giường, người kiệt sức, thầm nghĩ rằng, mẹ nó con đàn bà này còn dã man hơn cả Dư Nam.

Cô ta nhìn anh ta rồi cười ha hả, cảm cái kéo gầy nghịch cậu nhỏ.

Khoảng cách quá gần, Trương Thạc ngửi thấy mùi hương trên cơ thể cô ta, chiếc kéo mang theo độ ẩm, chạm lên cậu nhỏ vẫn còn lạnh hơi rú xuống, cô ta nhìn nó chăm chăm mà không chớp mắt, anh ta cảm thấy có khí nóng phả tới, một luồng khí đang đi chuyển trong bụng.

Cô ta nghịch chán, bỗng nhiên không chơi nữa, ngẩng đầu lên, gò má trắng nõn đỏ ửng, vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn anh ta: "Anh là đồ đê tiện."

Trương Thạc ho mấy tiếng, đang định lên tiếng thì có người gọi: "Đặng Song, giải tán thôi, lấy được tiền rồi."

Gã đàn ông nọ đã về.

Đặng Song nhanh chóng nhảy xuống giường, bước ra bên ngoài, ngừng lại trong phút chốc rồi xoay người về, đá vào cậu em của anh ta.

"Á!"

Cú đá không mạnh lắm, nhưng cũng đủ để anh ta hét lên thất thanh.

Trương Thạc kẹp chặt chân cong người, trán nổi đầy gân xanh, anh ta nghiêng rằng: "Đừng để ông đây gặp lại chúng mày."

* * * * *

Khi Du Tùng tìm đến nơi, người không nhà trống, căn phòng bữa bộn, Trương Thạc trần truồng nằm trên giường, đầu vùi trong ra trải giường.

Vải vóc xung quanh anh vương vãi khắp nơi, điện thoại khách sạn lẫn lóc trên giường, ông nghe vẫn còn lác lác trong không trung.

Du Tùng cười thành tiếng: "Tôi rất muốn chụp cho cậu một bức ảnh làm kỉ niệm."

Trương Thạc thấy người nhà đến, nước mắt ngấn nước mắt dài: "Anh Du, em đau quá."

Hết chương 36

(1) Sayonara: Một câu tiếng Nhật, có nghĩa là tạm biệt.

(2) IWC: Tên đầy đủ là International Watch Company Schaffhausen, là hãng đồng hồ cao cấp của Thụy Sĩ, ra đời năm 1868.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Mốc dịch

Trương Thạc cùng Du Tùng ra khỏi khách sạn, anh ta chỉ thiếu điều vùi cả đầu mình vào trong lớp quần áo.

Hai cô gái đứng ở quầy lễ tân đang cười nói, gương mặt đỏ ửng, còn tưởng rằng hai cô đang cười nhạo anh ta.

Anh ta chạy trước Du Tùng, cầm đầu cầm cổ chui vào xe, sau đó càng rầu rĩ hơn.

Dư Nam đang nghiêm chỉnh ngồi ở ghế lái, nhìn anh ta qua kính chiếu hậu.

Trương Thạc ngồi đằng hoàng, trong lòng thầm nhủ chuyện mất mặt này anh em chắc chắn sẽ không bán đứng mình đâu.

Anh ta háng giọng: "Tôi đến thăm một người bạn, anh Du nói sẽ đến đón tôi, ai da? Sao cô cũng tới?"

Dur Nam đáp: "Tôi đưa anh ấy tới, anh ấy uống rượu rồi."

Trương Thạc gật đầu, yên tâm hơn: "Xin lỗi, đêm hôm khuya khoắt còn làm phiền hai người, nhưng biết sao được, bạn bè là thế đấy."

Du Tùng cũng lên xe, đúng lúc nghe thấy câu bao biện của anh ta, không nói không rằng mà chỉ cười cười.

Dur Nam lái xe đi.

Dây thần kinh của Trương Thạc cuối cùng cũng thả lỏng, nhớ lại chuyện vừa rồi, anh ta lại sợ đến nổi trán toát mồ hôi. Anh ta tựa người vào lưng ghế, dường như suy sụp chỉ trong phút chốc.

Dur Nam điềm đạm hỏi: "Kích cỡ có vừa không?"

Du Tùng không lên tiếng, Trương Thạc nhìn vào kính chiếu hậu, đôi mắt đối diện cười như không nhìn anh ta.

Ánh mắt này càng ngày càng giống người nào đó, tim Trương Thạc thót lại.

Dur Nam cũng nhìn kính chiếu hậu: "Hỏi anh đấy."

Anh ta ngẩn người: "Gì cơ?"

"Cỡ quần lót vừa không? Ban nãy anh giục gấp quá, tôi bèn lấy đại một cái trong siêu thị."

Du Tùng cười thành tiếng không thêm kiêng nể ai, gương mặt Trương Thạc lúc đỏ lúc trắng, may mà trời tối nên không nhìn thấy.

Anh ta thăm lườm bóng lưng của Du Tùng, tình bạn khi khô, anh ta thăm rút lại câu nói vừa rồi, đến nước này anh em chẳng là cái dính gì hết.

Anh ta khó chịu trả lời: "Hoi đau đầu, tôi ngủ một lát."

* * * * *

Mấy ngày sau.

Ngoài vết thương ở chân, Lữ Xương Dân đã hồi phục được khá khá. Gã ngồi xe lăn, được Vương Minh Toàn đẩy xuống vườn hoa ở lầu dưới dạo mát, từ phía xa nhìn thấy Du Tùng đưa một cô gái tới.

Cô đi sau anh một bước, buộc tóc đuôi ngựa, để mặt mộc, vóc dáng nhỏ bé thọt lôm trong chiếc áo phông trắng và quần bò bó chặt.

Lữ Xương Dân nheo mắt, hình ảnh này còn trong sáng hơn cả lần đầu tiên gã gặp cô, cô hơi sai bước, chân dài thẳng tắp, khe núi ở giữa dường như có thể xuyên qua ánh sáng.

Gã bỗng nhiên nhớ lại cái chuyện ngày hôm ấy chưa kịp làm xong, chợt cảm thấy tâm trạng rối bời. Gã thờ một hồi, thăm mắng mình bị quỷ ám.

Người nhiều khó tránh khỏi tai vách mạch rừng, khi gã để Du Tùng dẫn cô tới đây, bên người gã chỉ còn Vương Minh Toàn.

Hai người đến gần.

Dur Nam đứng phía sau, cúi đầu xuống, hai tay đan vào nhau để trước người, thoát mình thận trọng.

Du Tùng chào hỏi trước: "Em đưa người tới cho anh đây, hai người nói chuyện đi."

Khu này trong bệnh viện rất yên tĩnh, cây cối bao quanh, rậm rạp um tùm che khuất ánh nắng, xa xa có mấy người mặc áo bệnh nhân đang đi dạo.

Bên cạnh có một hàng ghế, Lữ Xương Dân đưa tay ra dấu mời ngồi, Dur Nam ngồi xuống.

Cô cúi đầu, Lữ Xương Dân nói: "Cô Dur, giữa chúng ta có một vài hiểu lầm, chuyện lần trước tôi rất xin lỗi, thật ra là do người khác làm ầu."

Dur Nam cúi thấp đầu hơn, vẫn không mở miệng.

Gã nói tiếp: "Đương nhiên, dù không phải làm ầu, nhưng vết thương và phiền phức gây ra cho cô vẫn còn sờ sờ ở đây, tôi có thể bồi thường cho cô."

Nghe đến đây, Dur Nam hơi ngẩng đầu lên, trong mắt chợt lóe sáng, cô toan nói, nhưng lại nuốt xuống.

Lữ Xương Dân quan sát nét mặt cô, cảm thấy thái độ không giống lần đầu tiên gặp mặt, lần đó cô mạnh mẽ, dữ dằn, coi trời bằng vung, còn lần này như biến thành người khác.

Ánh mắt gã sâu xa, tiếp tục móc lời: "Không sao, cô cứ nói đi, nếu có thể làm được chắc chắn tôi sẽ dốc hết sức."

Dư Nam lên tiếng: "Ông là nhân vật nổi tiếng, dân đen chúng tôi nào dám dây vào, nếu đã là hiểu lầm, vậy làm rõ ràng là được, tôi cũng..." Cô ngập ngừng: "Không cần bồi thường gì cả."

Trong giọng nói của cô mang theo sự không cam lòng và dè dặt, bàn tay nắm chặt lại vì sốt ruột, ánh mắt không hề che dấu sự tham lam, có mong ngóng, hi vọng ông ta sẽ nói thêm điều gì.

Lữ Xương Dân hoàn toàn nhìn thấu, cô không thay đổi thành người khác, mà chỉ liệu cơm gắp mắm mà thôi, loại con gái phường chợ biết mềm nắn rắn buông này, ngoài cái mã bên ngoài ra thì chẳng còn vẻ đẹp bên trong gì hết.

Gã thất vọng, nhưng trên hết tâm trạng được giải tỏa, Lữ Xương Dân tựa người vào lưng ghế, giọng nói cũng thay đổi theo: "Ra giá đi? Thời gian của mọi người đều quý báu, cứ nói thẳng ra đi."

Dư Nam cắn môi, ngẩng đầu nhìn Lữ Xương Dân, rồi bẽn lẽn nhìn Du Tùng và Vương Minh Toàn đang đứng bên cạnh.

Du Tùng nhếch khóe môi nhìn cô diễn, nghe thấy cô nói: "Vậy thì... một trăm nghìn."

Lữ Xương Dân ngẩng phắt đầu, ánh mắt nhìn Du Tùng giây lát, sau đó nở nụ cười ngầm hiểu, nhớ lại những lời ngày hôm đấy Du Tùng đã nói với gã trong phòng bệnh, đưa tiền đưa thêm ít lộc lá, cách để phụ nữ ngậm miệng lại có rất nhiều.

Gã suyết nữa thì quên bản chất phụ nữ vốn tham lam.

Lữ Xương Dân trầm ngâm rất lâu, nét mặt cô đầy lo lắng, thử hỏi lại: "Nếu không thì tám mươi ngàn?"

Gã ngồi trên xe lăn, lấy một điều thuốc đưa cho Du Tùng, sau đó tự châm cho mình một điều, rít một hơi, rồi khó chịu ho mấy tiếng.

Gã chửi bậy một câu, dập tắt điều thuốc ném ra xa.

Tẩu thuốc trước kia đã đi theo gã nhiều năm, lần trước bị trộm mất, gã vẫn chưa tìm được cái khác ưng ý.

Vương Minh Toàn đưa cốc nước cho Lữ Xương Dân, gã uống một hớp mới trả lời: "Cho cô một trăm nghìn, biết phải nói gì với cảnh sát chứ?"

Dư Nam ngắt ngang: "Một trăm ngàn nhìn thì nhiều, nhưng nhiều nhất tiêu được hai năm thì hết, tiền lại không thể tiếp tục sinh sôi như cây cỏ hoa lá, trừ khi..."

Cô không nói tiếp, Lữ Xương Dân nheo mắt: "Cô muốn vào Xương Dung?"

Du Tùng phối hợp diễn với cô, nói chêm vào: "Được rồi đấy, nếu quá đáng quá thì một xu cũng không nhận được đâu."

Giọng nói của anh hơi lớn, Dư Nam hoảng sợ run lấy bầy.

Du Tùng muốn phì cười mà phải kiềm lại.

Lữ Xương Dân đưa tay vỗ vai anh, ra hiệu cho Dư Nam nói tiếp.

Dư Nam nói: "Xương Dung là doanh nghiệp lớn, bao nhiêu người chen bẻ đầu muốn vào, nếu có thể vào Xương Dung, tôi chắc chắn sẽ làm nhiều nói ít." Cô nhìn gã: "Những chuyện không nên nói chắc chắn sẽ nuốt vào trong bụng."

Gã cảm thấy cô vẫn khá hiểu thế hiểu thời, suy nghĩ trong giây lát mới ừ một tiếng, nhét một kẻ không phận sự vào Xương Dung không phải là chuyện gì khó: "Vậy cô đến phòng sale, biết bán nhà đất không?"

Dư Nam gật đầu: "Biết."

* * * * *

Thỏa thuận xong, Dư Nam đứng lên chào tạm biệt.

Cô thướt tha rẽ qua cổng lớn bệnh viện, vào một quán cơm nhỏ bên cạnh.

Gọi một bát mì nóng, không bao lâu, bát mì sệt bốc hơi nóng hôi hổi được bê lên.

Dư Nam kê môi bên miệng bát húp mấy ngụm nước canh, cô kén ăn, gạt mấy cọng cải ngọt và đậu phụ khô phía trên ra, cuối cùng mới ăn mì.

Ăn được một nửa, đối diện có một bóng hình bao trùm, Dư Nam không ngẩng đầu lên: "Anh biết em ở đây à?"

Người đối diện không trả lời, gọi ông chủ một tiếng: "Cho một bát nỳ bò, nhiều thịt một chút."

Dur Nam nhai mì, tranh thủ nhìn anh.

Du Tùng cười hỏi: "Đói à?"

"Đói." Cô đáp: "Vừa mệt vừa đói."

Du Tùng châm một điếu thuốc: "Không mất của em tí sức nào, sao lại mệt?"

Dur Nam: "Còn mệt hơn cả lao động chân tay, mệt vì diễn kịch."

Cô ăn hơi nhanh, vừa rồi còn nhai nhồm nhoàm, bây giờ thì quay về với vẻ chú cừ non, nhỏ nhẹ gấp từng sợi mì lên.

Du Tùng búng tàn thuốc: "Anh thấy em diễn xuất sắc lắm, diễn rất nhẹ nhàng."

Đưa Dur Nam khựng lại, cô nhìn anh: "Cái vẻ lúc bình thường của em hả?"

Du Tùng cười: "Không phải."

"Vậy là vẻ nào?"

"Ngoài lạnh trong nóng." (1)

Dur Nam hừ một tiếng, lần đầu tiên có người nhận xét cô như vậy.

Du Tùng nhìn cô: "Trên miệng em có dính gì kia."

"Chỗ nào?"

Anh hátt cằm: "Bên trái, khóe miệng."

Dur Nam sờ không đúng chỗ.

Du Tùng biết cô có ý, anh khẽ "ồ", đưa tay chỉ vị trí tương tự trên miệng mình.

Cô vất tếu chân, chiếc giày treo lơ lửng ở đầu ngón chân, cô rung một cái, đầu ngón chân duỗi thẳng về phía trước, đá nhẹ vào cẳng chân anh. "Em không nhìn thấy, anh giúp em đi."

Du Tùng nhìn cô bằng nét mặt phức tạp, anh đập tắt thuốc, cầm khăn ăn trên bàn lên.

Cánh tay anh dài, chỉ cần nhẹ nhàng là đủ với đến chỗ cô.

Dur Nam đưa cằm lên phía trước, môi hơi hở, có thể nhìn thấy những chiếc răng trắng tinh như vỏ sò.

Cô gái này đang thi với anh chỉ vì câu nói vừa rồi.

Anh ngần ngại, bỗng nhiên không biết đầu mới là gương mặt thật sự của cô. Mới đầu khi đến hồ Lô Cô du lịch, thái độ của cô với anh từ chối rõ ràng, lúc nào cũng mang trong mình tâm lí đề phòng.

Nhưng hiện giờ lại đang chủ động quyến rũ anh.

Nhưng dù là gì, cô như viên thuốc độc, biết rằng sẽ cướp trắng mạng mình nhưng vẫn cam tâm tình nguyện nuốt trọn.

Giấy ăn của quán là loại chất lượng kém, anh chùi nhẹ: "Anh nói sai rồi."

"Gì cơ?"

Đôi chân anh kẹp chân cô lại, Dur Nam toan rút về nhưng không kịp.

"Em không ngoài lạnh trong nóng." Anh đưa tay xuống véo chân cô, chân cô rất nhỏ, không có mấy thịt, lòng bàn chân có một vết lõm hình vòng cung, rất mềm mại.

"Không phải là ngoài lạnh trong nóng, mà là nóng toàn diện (2)."

Anh nắm bàn chân để trần của cô kéo xuống dưới, mông Dur Nam trượt khỏi ghế, cô bèn vịn chặt mép bàn. Du Tùng vuốt theo cổ chân cô lên trên, dừng lại ở bắp chân nhỏ xinh, vì cách một lớp quần bò nên xúc cảm không dễ chịu mấy.

Du Tùng hỏi: "Còn chỗ nào bẩn nữa, anh lau cho em?"

Trong quán ăn đông nghịt người.

Dur Nam đáp: "Không còn."

Ông chủ bê mì lên, Du Tùng thả chân cô ra, cười vô cùng tươi.

Đồ ăn trong quán này đều được làm rất cẩn thận, lượng mì vừa đủ, bên trên đặt một lớp thịt dày, mùi hương lấp đầy khoang mũi.

Anh cũng không rửa tay, cứ thế mà rút một đôi đũa dùng một lần trong ống đũa ra, ăn từng miếng to.

Dur Nam xò lại giấy, thuận miệng hỏi: "Lữ Xương Dân có nghỉ ngơi không?"

Du Tùng đáp: "Em diễn đạt thế, chắc không đâu."

"Vậy tiếp theo sẽ làm gì?"

Anh nuốt mì: "Xem thế nào đã."

Bát mì lớn trước mặt Du Tùng nhanh chóng thấy đáy, anh ăn hết sạch sẽ, nước dùng vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Anh nhìn đối diện: "Ăn không nổi à?"

Dur Nam trả lời: "Mì nhiều quá." Cô nhìn anh: "Anh ăn chỗ còn thừa của em không?"

Du Tùng bưng bát của cô về: "Lần sau đừng cho giấm."

Dur Nam: "Quen rồi."

Anh ngẩng đầu lên, gấp mì, nhìn cô rất lâu: "Thế ai ăn đồ thừa của em."

Cô không trả lời, anh không nói gì thêm, ăn xong mấy miếng thì đặt bát sang một bên.

"Đi thôi."

Hai người một trước một sau ra khỏi quán ăn, xe của Du Tùng đỗ ở bãi đỗ xe không xa.

Sau khi lên xe, họ nhanh chóng lái đi.

Du Tùng đưa Dur Nam về nhà trước.

Đang giữa trưa, ánh nắng vừa đủ, có mấy giọt nước bỗng nhiên rơi xuống kính chắn gió, lác đác lất phất, lúc mới đầu còn nhỏ, càng về sau càng dày hơn.

Con mưa bóng mây đến mà không kịp trở tay, người đi bộ bên đường đều che đầu tìm chỗ trú mưa xung quanh.

Ánh nắng vẫn rực rỡ, mỗi giọt mưa rơi xuống đều như những viên kim cương.

Chẳng mấy chốc, một chiếc cầu vồng bắc qua chân trời phía sau núi, nước mưa gột rửa làn sương mù dày đặc, một góc cầu vồng lặng lẽ chạm lên làn nước.

Họ đón ánh mặt trời, những hạt thủy tinh li ti ùn ùn kéo đến đập lên cửa kính ô tô.

Cửa không đóng hết, cơn gió nhẹ mang theo hạt mưa nhỏ bay vào, gương mặt cảm thấy mát lạnh.

Dur Nam buông xả tóc, lấy tay tùy tiện cào mấy cái, tóc hơi rối, xả tung ra bị gió thổi bay, mấy lọn tóc còn tinh nghịch dính lên khóe miệng.

Có giọt mưa rơi lên khuôn mặt Du Tùng, anh nghiêng đầu định nói gì đó, bỗng bất chợt ngăn người, lời sắp ra khỏi miệng bèn nuốt vào trong, thay bằng câu: "Đẹp không?"

Dur Nam đáp: "Đẹp lắm." Con mưa hôm nay đẹp vô cùng.

Du Tùng nhìn cô chăm chú, tự mình lầm bầm: "Rất đẹp."

Xe dừng lại trước cửa nhà Dur Nam, cô hỏi: "Tiếp đó anh định đi đâu?"

Du Tùng nói: "Đến công trường, bây giờ đang dựng lán, đến xem thế nào."

"Mưa rồi mà."

"Không sao đâu."

Dư Nam mở cửa xe, "Vậ tạm biệt."

Cô bước một chân xuống, mũi chân vừa chạm đất, một lực mạnh bỗng kéo cô lại.

Cô kêu nhỏ một tiếng, sau đó cơ thể nhẹ bẫg, trong chớp mắt cô đã ngồi bắt ngang qua người anh, vô lẫg chạm phải eo, làm cô không thể không ưỡn ngực, vừa đúng lúc khuôn mặt Du Tùng chạm phải ngực cô.

Du Tùng kéo hai chân vào giữa, cách một lớp áo vùi đầu vào.

Dư Nam ôm ốt anh: "Giữ ban ngày ban mặt mà còn giờ trò lưu manh à?"

Du Tùng không trả lời lại, mãi một lúc lâu sau mới ngẩg đầu lên nhìn gương mặt cô. Anh mở mắt, trên trán xuất hiện hai nếp nhăn lờ mờ, đó là nét quyến rũ riêng biệt ở đàn ông do thời gian ban tặng, cũng là nét thẳng trâm chỉ thuộc về đàn ông.

Dư Nam đưa tay nhẹ nhàng vuốt phẫg những nếp nhăn, nâng gương mặt anh lên và đặt một nụ hôn.

Nơi cô hôn để lại sự ẩm ướt ẩm áp, mưa vẫn đang rơi, dưới ánh nắng rực rờ, mỗi lỗ chân lông của nhau đều vô cùng rõ ràng.

Du Tùng bắt đầu hôn cô, từ xương quai xanh cho đến cổ, lưỡi liếm nhẹ nơi nhạy cảm nhất sau tai, hơi ngậm thùy tai, cuối cùng trở về môi cô.

Tùng chút từng chút, từ nụ hôn lướt nhẹ chuyển sang nụ hôn sâu, mạnh mẽ thăm dò, càn quét từng tấc đất trong khoang miệng cô.

Trong xe chỉ còn lại tiếng hít thở quẫg quanh, đệm cùng tiếng mưa bên ngoài cửa sổ, yên tĩnh lạ thường.

Hôn đến nửa chừng, Du Tùng dừng lại, nhưng vẫn kề bên môi cô: "Sau này chỉ được quyến rũ anh thôi." Mãi không nghe thấy câu trả lời, anh nhéo cô: "Nghe thấy không?"

Dư Nam ậm ừ đáp vẫg.

Du Tùng hôn thêm lần nữa...

Nụ hôn kết thúc, quần áo trên người Dư Nam đều xộc xệch, Du Tùng nhìn cô mà cười thành tiếng, giúp cô sửa sang lại.

"Về đi."

Dư Nam mở cửa xe, anh gọi cô lại: "Chờ đã."

Anh xoay người, ném một cái dù tới.

Cô nói: "Có mấy bước chân thôi mà."

Du Tùng: "Cầm dù mà đi."

Hết chương 37

(1) Ngoài lạnh trong nóng: Từ gốc là 闷骚: thường chỉ những người phụ nữ bề ngoài thì lạnh lùng khó gần nhưng bên trong hoàn toàn ngược lại.

(2) Nóng toàn diện: Từ gốc là 明骚, thường chỉ những người cả bề ngoài lẫn nội tâm đều vô cùng cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Mốc đích

Thời gian nhanh chóng vào thu, cuối hạ chỉ còn cái nóng cuối cùng. Tuy có cơn gió mát thổi qua, nhưng ban ngày vẫn oi ả.

Bà nội Dư đang chăm sóc cây cỏ ở mảnh vườn trước cửa, những cành hoa nhỏ màu tím bò kín bức tường bên cạnh, loài hoa này khắp đường đều có, không hiếm hoi gì.

Hoa rất nhỏ, thường một nhành ba bông, vẻ ngoài không rực rỡ bắt mắt, nhưng điểm tô thêm sắc màu cho những căn nhà màu trắng, giúp phong cảnh bớt đơn điệu cứng nhắc.

Bà nội là người rất yêu thích cây cỏ, nhờ bà mà Dư Nam cũng thích hoa, mảnh sân nhà cô trồng đủ loại hoa cỏ, để người ta biết rằng cô cũng không quá thô lỗ, cô cũng có đôi phần nữ tính như vậy.

Trước cửa người qua người lại, hàng xóm đi qua dừng chân chào hỏi bà, bà nội nở nụ cười chào lại.

Trồng cây xong, bà nội ôm bó cỏ dại trên mặt đất lên ném vào cái giỏ bên cạnh, bà ngồi dậy, lưng hơi còng, cả người đứng thẳng, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện vô số bông tuyết, ánh nắng chói chang bị phóng to thành gấp nhiều lần.

Cơ thể bà nội lão đảo, bên tai vang lên ong ong như tiếng côn trùng kêu, bà chỉ kịp hô lên một tiếng, sau đó trước mắt tối sầm..

Lão Hồ cách vách lao ra, xóc lưng bà nội lên bệ vào trong nhà, vừa chạy vừa gọi bà, hơi thở bà nội mỏng manh, không thể trả lời lại.

Lão Hồ đặt bà nội lên giường, rồi gọi thêm mấy câu, chỉ nghe thấy tiếng rên rĩ khe khẽ, ông nửa quỳ trước giường, rướn cổ gọi với ra bên ngoài, không bao lâu, một người phụ nữ cường tráng dân tộc Bạch xông vào, là dì Hồ.

Bà cũng sợ đến sững người: "Bà nội Dư bị sao thế?" Ngần ngợ trong giây lát, bà chạy tới vớ lấy chiếc điện thoại ở đầu giường: "Mau gọi A Nam và A Dương về, số điện thoại của A Nam là bao nhiêu?"

Lão Hồ bấm nhân trung của bà, rồi trở tay lấy di động trong túi ra.

Cuối cùng bà nội cũng tỉnh táo hơn đôi phần, bà kéo tay lão Hồ, thều thào rằng: "Đừng làm Nam Nam sợ, gọi điện cho A Dương đi."

Chiều ngày hôm đấy Bạch Chấn Dương vội vội vàng vàng trở về, thật ra bà nội bị đường huyết thấp cộng thêm cảm nắng nên mới bị ngất xỉu, hiện giờ đã không còn vấn đề gì lớn.

Bà tựa người vào giường, Bạch Chấn Dương ngồi bên, dịu giọng khuyên: "Đường huyết thấp cũng là bệnh, không thể chủ quan, nội à, con đưa nội đến bệnh viện kiểm tra nhé? Chúng ta đến Đại Lý, con lái xe, đi nhanh lắm ạ."

Bà nội vỗ tay anh ta, cười nói: "Bệnh cũ mà thôi, làm gì mà tốn thêm tiền."

Bạch Chấn Dương không khuyên nài, bèn rót cho bà cốc nước đun sôi để nguội, nấu bát cháo trắng, bên trong có đường đỏ và táo tàu.

Buổi tối anh ta ở lại, người trong thôn ngủ rất sớm, chưa đến chín giờ mà bên ngoài đã vắng lặng như tờ.

Bạch Chấn Dương nằm bên cạnh bà nội, anh ta được bà nuôi lớn từ bé, hồi nhỏ mỗi lần nhớ mẹ, bà nội đều hát dân ca dỗ anh ta vào giấc ngủ.

Trong thoáng chốc thời gian như lùi về mười mấy năm trước, anh ta quay lại là đứa bé ấy, nép bên người bà.

Bà nội hỏi: "Công việc gần đây thuận lợi không con?"

Anh ta co tròn người: "Vẫn tốt ạ, triển lãm tranh lưu động cuối tháng này là kết thúc, tháng sau con phải đến Princeton tham gia một triển lãm mỹ thuật."

Bà nội đáp: "Nhớ năm nào con vừa mới tốt nghiệp, gửi bao nhiêu sơ yếu lý lịch nhưng không có tin tức gì, làm giáo viên thì con không muốn, tác phẩm gửi bán ở nhà triển lãm đều bị người ta coi là quà tặng."

Bạch Chấn Dương nhắm mắt: "Đã là chuyện rất lâu trước kia rồi nội."

Bà nội hỏi: "Vậy bây giờ con có được coi là thành công không?"

Bạch Chấn Dương mở mắt, một lúc lâu sau vẫn không trả lời, anh ta nghĩ tới một số chuyện, cuối cùng lẩm bẩm: "Thành công ạ."

Bà nội vui vẻ yên tâm: "Thành công là tốt rồi."

Bàn tay anh ta gác lên người bà, bà nắm chặt lấy: "Có bạn gái chưa? Lúc nào mới đưa về cho bà nội xem đó?"

Giọng anh ta trầm xuống: "Chưa có ạ."

Bà cụ thở dài: "Bà nội không có phúc khí, không biết có được uống trà của cháu dâu không, nếu năm ấy con cố gắng thêm chút nữa, đừng trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, có lẽ Nam Nam đã thành cháu dâu của bà từ lâu rồi, không chừng..."

"Nội à, nội còn nhắc tới làm gì nữa."

Trong lòng anh ta đau đốn, cắt ngang câu chuyện, "Con mua nhà mới rồi, gồm hai tầng, rất rộng, phía trước là sân có thể trồng hoa và rau, cách đó mấy trăm mét sẽ xây một chuỗi siêu thị lớn, mua thức ăn rất tiện." Anh ta cọ vào vai bà, "Nội chuyển đến sống với con đi, cũng dễ chăm sóc con luôn, được không? Nam Nam cũng ở Đại Lý, nội chuyển đến, cô ấy sẽ thường xuyên đến thăm nội."

Mấy năm gần đây, dù anh ta ở đâu cũng đều gửi cho bà rất nhiều tiền, Dư Nam cũng thường mang tiền và thực phẩm dinh dưỡng về, nhưng căn nhà cũ từ trước đến giờ chưa từng đổi, cũng không mua sắm thêm gì, bây giờ vẫn dùng loại bóng đèn kiểu cũ của ngày xưa.

Bà nội không trả lời đi hay không. "Con kể lại cho nội nghe năm xưa đã cứu Nam Nam thế nào đi."

Bạch Chấn Dương ngẩng đầu: "Nội đã nghe mưòi mấy lần rồi mà."

Bà nội khép mắt: "Vẫn muốn nghe."

Anh ta trong dòng hồi ức, đèn trong căn phòng lơ mờ, chỉ có thể chiếu sáng một góc nhỏ trên đỉnh đầu.

Đêm rất yên tĩnh, bầu trời sao ngoài kia sáng ngời, như ngày hôm ấy.

Bạch Chấn Dương nói: "Năm nhất đại học, trường tổ chức cho chúng con đến ruộng bậc thang Hani Hồng Hà (1) để lấy tư liệu, lấy tư liệu xong, chúng con trở về, trên đường đi qua một thôn nhỏ, con bị hấp dẫn bởi phong cảnh trong thôn, nên dừng chân tìm góc độ, mãi mê quên mất thời gian, con bị lạc mất các thầy cô bạn học, tìm họ hết cả một buổi chiều, vừa mệt vừa đói, đúng lúc có khói bếp bốc lên từ một nhà dân gần đấy, con định đến đó xem có gì ăn không..."

Bạch Chấn Dương sẽ mãi nhớ ngày hôm ấy, ra khỏi thôn anh ta đã đi rất lâu, vùng xung quanh đồng không mông quạnh, ở cái thời chưa thịnh hành điện thoại, anh ta không thể liên lạc với người khác.

Hồi đó đang là mùa thu, đi giữa đồng ruộng, chói ngợp tầm mắt là sắc vàng, gió thổi sóng lúa như một biển vàng, cánh đồng bao la bao trùm trời đất, nhưng anh ta không còn lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

Phía trước là con đường nhỏ khúc khuỷu, có thể nhìn thấy dấu vết bị chà giẫm.

Ra khỏi ruộng lúa mạch, phía xa xa có một hộ nhà nông đắp bằng cỏ, phía trên tỏa khói bếp, mắt anh ta sáng lên, chạy về phía đó.

Trong sân dựng một chiếc bàn vuông lùn nhỏ, có hai đứa bé sáu bảy tuổi đang ngồi trước bàn, trên bàn là bát cháo loãng đầy rau và bánh bao. Hai gã đàn ông cao lớn ngồi xôm trong góc, một gã cầm bánh bao, bung bát cháo húp, gã còn lại đặt bát cháo dưới đất, chằm thuốc hút.

Bạch Chấn Dương sải bước vào, cảm thấy có gì đó kì lạ, muốn rút chân lại nhưng không kịp nữa.

Gã đàn ông cách cửa gần nhất nhận ra anh ta, gã gầy gò ốm yếu, làn da đen đúa, nổi bật nhất là vết sẹo dài từ trán xuyên qua mắt đến tận gò má, sẹo rất sâu, màu đỏ sậm, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt gã đàn ông lộ ra sự dữ tợn: "Tìm ai?"

Động tác của một gã khác đằng sau cũng dừng lại, lặng lẽ đi tới bàn ăn, nhìn chòng chọc Bạch Chấn Dương đầy cảnh giác.

Bạch Chấn Dương đi mấy bước về phía trước, thân thiện hỏi: "Tôi bị lạc đường đi ngang qua đây, vừa mệt vừa đói, không biết có tiện cho tôi nghỉ ngơi một lát, xin chút gì ăn được không?"

Gã mặt sẹo gào: "Không có." Gã đuổi anh ta: "Đi đi, cút mau."

Bạch Chấn Dương bực mình, nhìn hai gã dữ tợn như hung thần cũng không dám nói nhiều, xoay người bước ra ngoài.

"Anh ơi." Bạch Chấn Dương đi đến cửa, chợt nghe thấy một giọng nói trẻ con, anh ta dừng lại, một cô bé chạy ra, gã đàn ông phía sau định túm lấy cô bé, đưa tay quơ hai cái nhưng đều bắt hụt.

Cô bé thoát nhìn nhiều nhất khoảng sáu bảy tuổi, đầu tóc vàng búng, cơ thể gầy gò, cả người từ trên xuống dưới đều nhếch nhác bẩn thỉu, khóe miệng còn có vết thương, nhưng đôi mắt lại đen láy sáng trong lạ kì.

Bạch Chấn Dương ngẩn người, cúi đầu nhìn cô bé.

Người đàn ông phía sau gào: "Quay lại đây, ngoan ngoãn ăn cơm."

Cô bé làm như mất diếc tai ngơ, đôi tay nhỏ bé bẩn thỉu giơ lên, cầm một chiếc bánh bao trắng tinh, không nói gì.

Gã đàn ông phía sau xông tới, bị gã mặt sẹo kéo lại, gã nhìn cô bé, giọng gào nói một câu: "Cháu gái tôi tốt bụng, lương thực trong nhà không còn nhiều, chỉ có thể cho cậu một cái bánh bao, mau đi đi."

Bạch Chấn Dương nhận lấy chiếc bánh bao, nói cảm ơn, rồi cúi đầu nhìn cô bé, từ đầu tới cuối cô bé không nói câu nào, chỉ mím môi, hàng mi cụp xuống, anh ta có thể nhận ra cô bé đang căng thẳng, trong đôi mắt to tròn ấy dường như chứa rất nhiều điều không thể nói ra.

Gã đàn ông phía sau kéo cô bé về, Bạch Chấn Dương không nán lại lâu, nhanh chóng sải bước rời khỏi.

Trời sắp xế chiều, mặt trời sắp lặn xuống núi, xung quanh vẫn chỉ có ruộng lúa mì, cao gần nửa người, nơi đâu cũng có, xa không nhìn thấy điểm cuối.

Bạch Chấn Dương nằm trên đồng cỏ, hai tay gối ra sau đầu, anh ta nheo mắt, nhìn bầu trời xanh vơi vơi trên ruộng lúa mạch.

Anh ta thất thần, nhớ tới cô bé ban nãy, thân hình nhỏ bé nhưng không hề yếu đuối khảm sâu trong não anh ta, đôi mắt cô bé mang theo ma lực, rõ ràng không nói lời nào, nhưng hẳn có thể nhìn thấy sự kiên cường và cầu xin trong đôi mắt ấy.

Cô bé chắc chắn có lời muốn nói với anh ta.

Bạch Chấn Dương giờ bánh bao cô bé cho lên, xoay tròn, phía dưới chiếc bánh bao có vết rạch, anh ta dừng lại, ngồi phất dậy, nhìn chăm chăm chiếc bánh bao nẩy giầy, hai tay tách chiếc bánh bao ra theo vết nứt ấy, bên trong có một tấm hình nhỏ...

* * * * *

Bên trong căn nhà dân.

Hai gã đàn ông uống rượu, cô bé bị nhốt trong chuồng trâu bên cạnh.

Căn nhà rất bừa bộn, bên trái là giường đất xây theo kiểu cũ, trên giường đất để một chiếc bàn nát, bên trên chất một đồng lạc, hai quả dưa chuột và một bình Nhị Oa Đầu.

Căn nhà hình như đã rất lâu rồi không có người ở, trên chiếc tủ phủ một lớp bụi, mép vò sứ đã bị tróc sơn, chân tường chất đồng cùi gỗ và thân cây ngô khô.

Một gã hỏi: "Cái thằng ban ngày liều lĩnh xông vào nhìn thấy chúng nó rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Lưu "sẹo" ném một hạt lạc vào miệng: "Không đâu, đều bình thường, chúng ta không có gì để nghi ngờ cả."

Gã nọ uống một hớp rượu: "Em thấy không yên tâm tí nào."

"Vậy mẹ nó mày còn dám uống rượu à?" Lưu "sẹo" cười mỉa, "Một thằng vất mùi chưa sạch thì làm được chuyện gì?"

Gã đàn ông cười hề hề, "Anh, có anh ở đây, em không sợ gì hết."

Hai gã cụng li với nhau.

Uống rượu xong, Lưu "sẹo" cay nghiệt nghiêng rằng: "Sắp thành công đến nơi rồi, ngày mai tên họ Lữ sẽ đến đưa một đứa đi, đứa còn lại thì xử lý gọn ghẽ vào."

Gã nọ gật đầu: "Anh, lần này chúng ta được món hời lớn rồi, có thể hưởng thụ một khoảng thời gian, đi theo anh, đúng là không lo ăn không lo uống."

Lưu "sẹo" dí ngón tay vào gã, bật cười thành tiếng.

Đêm sâu yên tĩnh, trong căn nhà vang lên tiếng ngáy như sấm, chốt cài cửa của chuồng trâu bên cạnh được chốt ngược từ phía ngoài, phía cao nhất trên cánh cửa, ở độ cao của một người trưởng thành.

Bên trong có tiếng sột soạt rất nhỏ, không bao lâu sau, một tiếng nhẹ nhàng vang lên, dây sắt duỗi tới để mở chốt cửa.

Hai đứa bé nhảy xuống đồng gạch vỡ dính đầy phân trâu, trong sân không có người, hai đứa lặng lẽ chạy về phía cửa, nhưng chợt dừng người lại.

Cánh cổng dùng ổ khóa to bằng nắm đấm, cuối cùng cũng hiểu tại sao bọn chúng có thể vô tư ngủ như vậy, dù hai cô bé có thể thoát khỏi chuồng trâu, nhưng không thể bước khỏi mảnh sân này nửa bước.

Trong giây phút nước sôi lửa bỏng, có người thấp giọng gọi một tiếng, cô bé sợ đến run rẩy, nhìn xung quanh bốn phía, bức tường phía đông xuất hiện một cái đầu, nhìn kĩ, chính là anh trai đến lúc ban ngày.

Hai đứa mừng rỡ chạy tới.

Cô bé ngược đầu, sợ hãi gọi: "Anh ơi, cứu chúng em với, mấy chú đó chúng em đều không quen biết, là họ bắt cóc em."

Gáy Bạch Chấn Dương tê rần, mạch máu cả người căng lên, trong lòng sáng tỏ, anh ta đã đoán trúng rồi.

Anh ta nằm sấp trên đầu tường, bức tường cao hai mét, người lớn bò lên bò xuống đã khó, huống chi là hai đứa trẻ.

Bạch Chấn Dương đi vòng xung quanh bức tường, tìm thấy một sợi dây thừng buộc gia súc đã cũ, anh ta lại trèo lên tường, vắt sợi dây thừng qua. Sợi dây ngắn, chỉ lơ lửng giữa không trung, Bạch Chấn Dương chau mày, cô bé lập tức chạy về phía chuồng trâu, chẳng mấy chốc bê hòn gạch vỡ vừa mới kê chân ban nãy ra, cô bé còn lại thấy cô chuyển gạch, cũng chạy theo bê cùng.

Năm sáu hòn gạch chồng lên nhau, độ cao vừa vịn đủ với tới sợi dây thừng cũ phía trên, cô bé trèo lên, chồng gạch lắc lư, kiễng chân lên với lấy sợi dây, phía trên dùng sức, cô bé dùng cả tay lẫn chân, nhanh chóng ngồi lên được bờ tường.

Kéo xong một người, Bạch Chấn Dương kéo người còn lại.

Cô bé phía dưới có hai bím tóc tết, trên mái tóc rối bù còn dính mấy cọng cỏ, cô bé đứng trên đồng gạch nhón chân lên, bỗng nhiên rung một cái, không đứng vững, chồng gạch đổ nhào "rầm" một tiếng, cô bé hoảng sợ hét lên, mông chạm phịch xuống đất.

Trong nhà nghe thấy tiếng động, đèn nhanh chóng bật sáng, có người gào: "Ai đấy?"

Bạch Chấn Dương hoảng hốt gọi nhỏ xuống bên dưới: "Nhanh lên, xếp lại gạch đi."

Cô bé ngồi trên đầu tường cũng nói nhỏ: "Mau đứng lên, mấy chú đó sắp ra bây giờ."

Cô bé tết tóc hai bên đứng lên, bắt đầu xếp gạch lại, cô bé nhìn về phía sau, sót ruột đến nỗi sắp khóc.

Trong nhà vang lên tiếng "cọt kẹt", Lưu "sẹo" mặc áo đi ra, nhìn thấy chuyện trước mắt, bèn gào lên: "Mẹ nó, con nhãi kia, mày xuống cho tao..."

Bạch Chấn Dương không còn quan tâm đến chuyện khác, anh ta bế cô bé trên đầu tường xuống, còn nghe thấy Lưu "sẹo" gọi tên đồng bọn của mình, mấy giây sau, cổng sân mở toang, có người từ bên trong chạy ra.

Ngày ấy trăng tròn, ánh trăng gọi lên con đường nhỏ giữa cánh đồng, hành tung cũng rất dễ bị phát hiện.

Anh ta vác cô bé chạy sâu vào trong ruộng lúa mạch, cô bé giãy giụa trên vai anh ta: "Không thể đi được, mau quay lại đi, em ấy làm sao giờ?"

Bước chân Bạch Chấn Dương không dừng lại, anh ta thở hổn hển: "Anh đưa em đi trốn trước, chúng ta báo cảnh sát, để cảnh sát đến cứu chị ấy."

...

Đêm khuya thanh tĩnh, ánh đèn vàng mờ mờ che phủ căn nhà cũ kỹ.

Bạch Chấn Dương nhẹ nhàng ngồi dậy, định đưa tay tắt điện.

Bỗng bà nội hỏi: "Sau đó thì sao?"

Anh ta tưởng rằng bà nội đã ngủ rồi, động tác dừng lại, anh ta nằm xuống, nhìn chăm chăm trần nhà rồi lại cười một cái.

Sau đó, anh ta vác cô bé chạy rất lâu mới ra khỏi ruộng lúa mạch vàng óng ả.

Cô bé mềm oặt nằm trên vai Bạch Chấn Dương, lưng anh ta ướt đầm mồ hôi, cảm thấy nhiệt độ khác thường.

Bạch Chấn Dương nghiêng đầu: "Em tên là gì?"

Giọng nói cô bé yếu ớt: "Tường Tân Tả."

"Tường Tân Tả..." Anh ta đọc theo: "Sao em nghĩ ra cách này? Sao em biết anh sẽ quay lại cứu em?"

"Không biết nữa." Cô bé nằm sấp, giọng nói càng lúc càng bé dần: "Chỉ thử xem sao."

Họ đi tới đường quốc lộ, chặn một chiếc xe đi ngang qua, tài xế là người tốt, may mắn lái xe đi về phía Đại Lý.

Sau khi lên xe, Bạch Chấn Dương mới phát hiện, Tường Tân Tả đã sót đến mê man.

Bà nội cười thành tiếng: "Lúc ấy khi con cõng con bé về, Nam Nam đã sót không biết trời trăng là gì rồi, làm bà cũng hoảng theo, khuôn mặt nhỏ xíu ấy giống y như quả táo."

Bạch Chấn Dương cũng cười: "Lúc đó con cũng sót ruột, không đưa cô ấy đến cục cảnh sát mà cõng về nhà luôn."

Anh ta chưa từng gặp phải chuyện như thế, tâm trạng hoảng loạn, chỉ muốn về tìm bà nội, chờ đến khi Tường Tân Tả tỉnh lại thì mới báo cảnh sát.

Lúc đó, trong căn nhà có phía sau ruộng lúa mạch đã trống hươ trống hoác từ lâu.

Bà cụ kêu anh ta lấy giúp một chiếc tráp nhỏ, bên trong đặt mấy tấm ảnh cũ đã ngả vàng, phía dưới cùng có một bức hình nhỏ được bà nội dùng vải cẩn thận gói vào.

Bạch Chấn Dương nhận ra món đồ đó, ánh mắt sáng lên: "Nội vẫn giữ lại ư?"

Bức hình nhỏ cũ kỹ đã rạn, bên phải chụp một góc mờ mờ, cô bé phía trên đầu tóc vàng búng, mắt rất to, nhưng không cười, trước ngực quàng khăn

quảng đồ, bên trái có một dòng chữ, trường tiểu học số hai Tân Hoa thành phố Tế Nam, năm nhất lớp số ba, Trương Tân Tả.

Bà nội sờ tấm hình nhỏ: "Nam Nam của bà từ bé đã thông minh, nếu không nghĩ ra cách ấy, con cũng sẽ không cứu con bé."

Cô nhét tấm hình vào trong bánh bao, hành động này tưởng chừng kì quái, khi nhìn thấy địa chỉ ghi ở bên trên là Tế Nam, Bạch Chấn Dương không thể không nghi ngờ.

Lúc đấy như có một suy nghĩ cứ quanh quẩn trong đầu anh ta, nói với anh ta rằng, không thể đi được, phải quay lại xem thế nào.

Đêm hôm nay kể lại quá nhiều chuyện cũ, ánh trăng gợi nhớ lại kí ức, những mảnh ghép trước đây lấp đầy trái tim

Bạch Chấn Dương nghẹn ngào, lồng ngực thắt lại, nghe thấy bà nội nói: "Sức khỏe của nội càng ngày càng kém, con là đàn ông đàn ang thì nội yên tâm, sự nghiệp tiền tài bây giờ đều không thiếu, chỉ cần tìm một cô vợ nữa thôi, cũng không có gì để nuối tiếc cả."

"Nội không yên tâm về Nam Nam, con bé là thân gái mà ở Đại Lý không bạn bè không người thân, không ai chăm sóc." Giọng bà run rẩy: "Con bé bơ vơ không nơi nương tựa, nội chết cũng không nhắm mắt."

Bạch Chấn Dương ngăn lại: "Nội à, đừng nói nữa, nội sống lâu trăm tuổi mà."

Bà nội cười cười, đặt tấm hình vào tay anh ta: "A Dương, con nên làm một số chuyện cho Nam Nam"

Hết chương 38

(1) Ruộng bậc thang Hani, Hồng Hà: Phong cảnh nổi tiếng nằm ở Vân Nam, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Mốc đích

Sáng hôm sau ngủ dậy, tinh thần bà nội đã tốt hơn, có lẽ vì nỗi lo trong lòng cuối cùng đã vơi bớt, nét mặt bà hồng hào, nếp nhăn khi cười cũng giãn ra.

Bạch Chấn Dương muốn ở lại với bà mấy ngày, nhưng bà không chịu, ăn xong bữa sáng thì giục anh ta về.

Bà nội biết, người trẻ tuổi có cuộc sống của riêng mình, không thể ở bên bà mãi được.

Bạch Chấn Dương lái xe về Đại Lý.

Sương sớm vừa tan, mặt trời ló rạng, từng tia nắng len lỏi qua ngọn núi đá, trải đều lên mặt đường.

Ngọn núi này nằm phía sau thôn Bản Kiều, không quá cao, con đường không dốc lắm, trên núi phủ kín cây tùng, cây chè và hồng hoa già.

Mấy năm trước trong thôn chưa làm đường, lúc đi học phải qua mấy ngọn núi, đi bộ mấy mươi cây số mới đến trường học trong thị trấn.

Cái năm thi đỗ đại học Vân Nam, anh ta ở lại trường, không hay về nhà, sau đó, Dư Nam đến, bắt đầu lặp lại con đường ấy.

Bạch Chấn Dương quay đầu nhìn ngọn núi bên ngoài cửa sổ, tốc độ xe dần chậm lại.

Có xe buýt đưa đón học sinh đến trường trong thị trấn lướt qua, bên trong có tiếng nói cười của trẻ con, đứa nào đứa nấy đều mặt mũi hớn hở, không còn ai phải trèo đèo lội suối tới trường nữa.

Bạch Chấn Dương cười cười, châm một điếu thuốc.

Trong làn khói lượn lờ, dường như anh ta nhìn thấy bóng hình nhỏ bé kiên cường, thoăn thoắt trong rừng cây như con thoi.

Anh ta vẫn nhớ, cái đêm cống cô về, từng hỏi tại sao cô lại ở đây?

Cô nằm bò trên lưng anh ta, ngoan ngoãn đáp: "Không ai cần em cả."

Từ đầu đến cuối cô đều không khóc, giọng nói bé xíu, bình tĩnh vô cùng, không giống những đứa trẻ cùng tuổi.

Bạch Chấn Dương cảm nhận được sự lạnh nhạt và vô vọng từ cô, trái tim anh ta nhói lại, cô gái trên lưng nhẹ bẫng, anh ta chột đau lòng thay cho cô bé.

Sau đó định hỏi cô thêm, nghĩ thế nào lại thôi, đáp án đã quá rõ ràng, anh ta đoán cô bé đang sợ hãi, đôi tay ôm chặt cổ anh ta, sợ người ta sẽ vứt cô xuống, cả người đầm đìa mồ hôi nhưng vẫn dính chặt lấy anh ta.

Sợ nhưng không nói, tủi thân nhưng không rơi một giọt nước mắt nào, bị bỏ rơi mới biết thế nào là tự cứu lấy mình.

Bị người khác bỏ rơi, nhưng cô không bỏ rơi bản thân mình.

Hoàn toàn không giống một đứa bé bảy tuổi.

Bạch Chấn Dương không hiểu, một cô bé thông minh ngoan ngoãn là vậy, ai nỡ vứt bỏ, dù là nguyên nhân gì cũng không thể tha thứ được.

Tất cả đều là hàng số, là ký ức không thể quên, và có lẽ là cái gài không thể nhỏ vùi sâu trong lòng cô.

Bạch Chấn Dương đến Đại Lý đã nhà buổi chiều, anh ta nhận một bưu kiện chuyển phát nhanh ở trước cửa, bên trong phong thư mỏng dính có lẽ là một món đồ vương vấn.

Trên phong thư không ghi địa chỉ và điện thoại người gửi, Bạch Chấn Dương liếc mắt một cái, nét chữ ấy rất quen thuộc, cầu thả lộn xộn, lác đác mấy nét bút, dường như người viết không mấy để tâm.

Từ nhỏ Dư Nam đã không thích luyện chữ, viết chữ cũng không nghiêm túc, vô số lần anh ta gò tay cô, nhưng cô không bao giờ chú tâm.

Bưu kiện chuyển phát nhanh do Dư Nam gửi, nhìn nét chữ chắc chắn anh ta không nhầm được.

Bạch Chấn Dương thần thờ, bóc phong thư ra, trên trong đựng một chiếc đĩa màu đen, mí mắt anh ta giật liên hồi, trong lòng đã có dự cảm, nhưng vẫn hi vọng dự cảm hoang đường của mình là sai.

Anh ta nhét đĩa vào trong máy tính, một lát sau, một người xuất hiện trong khung cảnh âm u, y nằm bò dưới đất con rúm người lại, khói thuốc, khăn giấy, rác rưởi, tham lam, sợ hãi, bản thiêu, con người xa lạ ấy dường như anh ta không quen.

Bạch Chấn Dương như bị hút mất linh hồn, cho đến khi đoạn video gần mười phút kết thúc. Căn phòng yên tĩnh vô cùng, bỗng nhiên ta giật phăng nguồn điện như kẻ điên.

Màn hình máy tính tối đen, phản chiếu gương mặt trắng xám của anh ta, khuôn mặt xấu xí ấy là thứ anh ta không muốn đối diện nhất. Anh ta đưa tay gạt tắt cả đồ đạc trên bàn xuống đất, "xoảng" một tiếng, trong nháy mắt cả thế giới yên tĩnh trở lại.

Bạch Chấn Dương thở hổn hển, anh ta không biết Dư Nam đã xem đoạn video này hay chưa, anh ta không muốn phơi bày bộ mặt bản thiêu nhất, kinh khủng nhất trước mặt cô.

... "Ngoài bà nội ra giữa chúng ta sẽ chẳng còn một xu tình cảm nào hết."

... "Nếu những thứ này không đủ... tôi sẽ trả cho anh."

Bên tai vẫn còn văng vẳng câu nói ấy của Dư Nam, rất lâu sau, Bạch Chấn Dương bật cười tự giễu, cô đã xem hay chưa đâu còn liên quan gì, Dư Nam đã phán anh ta tội tử hình rồi, ngay cả gặp mặt một lần cũng không, dùng cách này để trả nợ cho anh ta.

Nhưng rốt cuộc là ai nợ ai, sau hành vi cầm thú của anh ta, mọi chuyện không thể tính toán rõ ràng được nữa.

* * * * *

Buổi sáng trước khi đến Xương Dung Dư Nam gửi chuyển phát nhanh, gửi trong thành phố nên trong ngày là đến nơi.

Giây phút gửi phong thư, Dư Nam ngẩng đầu lên nhìn, khoảng không trong xanh như biển khơi, không nhìn thấy đường chân trời, cô chậm rãi thở phào, cả người nhẹ nhõm.

Món đồ ấy như lời cuối cùng với anh ta, cũng như với quãng tình cảm ấy.

Cô đến Xương Dung.

Mấy ngày trước đến cục cảnh sát, Lữ Xương Dân thoát tội thành công. Đương sự không truy cứu, hơn nữa còn chủ động giúp gỡ làm sáng tỏ, cảnh sát cũng không còn gì để nói. Lữ Xương Dân thực hiện lời hứa, cho cô một trăm ngàn tệ, đồng thời sắp xếp cô đến trung tâm mua bán nhà đất.

Lữ Xương Dân đến mấy lần, chân vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, gã ngồi xe lăn để Vương Minh Toàn đẩy đi.

Bộ phận sales nằm ở một tầng riêng, tầng trên là phòng làm việc của tổng giám đốc, bộ phận tài vụ và bộ phận kỹ thuật. Khi lên tầng đến bộ phận sales, họ gặp nhau sẽ làm như không quen biết, gã chỉ liếc cô một cái, cô ngoan ngoãn hiền lành gọi tổng giám đốc Lữ.

Buổi tối, cô ngồi trên chiếc xe Du Tùng đậu ở con ngõ khuất phía sau.

Bầu trời nhanh chóng sẫm tối, trên con đường xung quanh thành phố chỉ có hàng xe nối đuôi nhau.

Xe của Du Tùng nhích từng bước, ngón tay anh gõ vào vô lăng theo nhịp: "Muốn ăn gì?"

Dur Nam trả lời: "Ăn gì cũng được."

"Ồ, món này không dễ tìm đâu." Anh véo mặt cô.

"Trò này cũ rích rồi, chẳng mới mẻ gì cả." Cô nghiêng mặt đi, "Trương Thạc đâu?"

Du Tùng đáp: "Anh bảo cậu ta đi làm mấy chuyện. Đến đón cậu ta trước, sau đó cùng đi ăn."

Giờ tan tầm là giờ cao điểm, phố xá kẹt cứng.

Xe không nhúc nhích, anh buồn chán, cầm bàn tay cô đang đặt trên đùi lên, nhéo vào lòng bàn tay: "Công việc ở Xương Dung thuận lợi không?"

Dur Nam nói: "Em không đến để làm việc, có gì mà thuận lợi hay không?" Cô ngầm nghĩ, "Em quan sát mấy ngày, Xương Dung khá bình thường, ít nhất thì thoát nhìn bộ phận sales không có vấn đề gì, phương hướng của các anh có phải sai rồi không?"

"Rất bình thường, gã có ngu mới để lộ sơ hở trước mặt em."

Dur Nam: "Sales là bộ phận tuyến trước của công ty, hoàn toàn không tiếp xúc đến nội dung chính."

Du Tùng: "Cứ từ từ, đừng gấp, mấy ngày nay chưa nhìn ra manh mối nào đâu, nhưng cáo già dù lời đòi hơn nửa thì vẫn có ngày lòi đuôi."

Dur Nam liếc anh: "Bây giờ anh kiên nhẫn thật đấy."

Du Tùng cười một tiếng, không trả lời cô.

Một lát sau, Dur Nam hỏi: "Anh có suy nghĩ khác ư?"

"Có một." Anh quay đầu lại nhìn cô: "Lát nữa nói với em."

Dòng xe phía trước nhích dần, một tay Du Tùng nắm vô lăng, chân giẫm nhẹ ga.

Đại Lý vào buổi tối rất dễ chịu, mở cửa sổ ra, gió đêm tung tăng thổi vào, mang theo mùi vị tanh tanh mặn mặn.

Một bên là hồ, bên kia là chốn phồn hoa ồn ào náo nhiệt, đường quốc lộ vắt ngang chính giữa, dường như con đường này có thể dài đến điểm cuối cùng của thế giới.

Dur Nam nhìn khung cảnh bên ngoài, có điện thoại gọi tới, Du Tùng hất cằm: "Giúp anh nghe đi."

Dur Nam đáp: "Anh không có tay à?"

Anh nhéo tay cô: "Đều không rảnh cả mà."

Dur Nam hừ một tiếng, tay kia bấm nút nghe rồi đưa điện thoại đến tai anh.

Là Trương Thạc.

Giọng anh ta qua điện thoại nghe rất rõ ràng: "Anh Du, hai người đến đâu rồi, sao vẫn chưa đến?"

Du Tùng lừa anh ta: "Sắp rồi, còn năm phút nữa."

Dur Nam cảm thấy buồn cười, nghe Trương Thạc gào tiếp: "Vội nhanh lên, em đói sắp chết rồi. Em đứng bên đường, anh đến là thấy em ngay."

Du Tùng đáp từ, quay đầu về.

Dur Nam lấy điện thoại xuống, cô hỏi: "Đây là gì?"

Anh nhìn cô, cười nói: "Là di động, em không biết à?"

Cô nguyền anh: "Hình nền di động nhìn quen lắm nhé, ở đâu vậy?"

Dur Nam nhìn chằm chằm di động mấy giây, tấm hình phía trên ảm áp, mặt trời vừa ló rạng, ngọn núi phía xa xa chìm trong sương mù, con sóng trên mặt nước gần đó phản chiếu ánh sáng trong veo, gợn lăn tăn vì có gió thổi qua, chia ánh nắng thành những vẩy cá vàng vụn vờ.

Tấm ảnh được chụp ngược sáng, ánh nắng chói chang, mặt hồ chiếm một góc lớn, ven hồ có một bóng hình nhỏ bé, người hơi nghiêng, tóc tung bay phát phơ, không nhìn rõ gương mặt.

Người đó quá bé, đứng trong một góc bức ảnh, hoàn toàn chìm nghỉm trong khung cảnh.

Du Tùng chỉ nói: "Mặt trời mọc."

"Anh chụp à?"

Du Tùng đáp: "Tìm trên mạng đây." Anh nhéo tay cô: "Đẹp không?"

"Tạm tạm." Cô lại nhìn thêm lần nữa rồi mới đặt di động về chỗ cũ, sau đó rút tay ra: "Nghiêm túc lái xe đi, nhìn đường kia."

Du Tùng không buông tay ra, trước mặt là đèn đỏ, anh dừng xe, kéo tay cô lên miệng hôn một cái rồi mới thả ra.

Dur Nam chế giễu: "Anh biết cách thấy khe hở thì nhét kim vào (1) thật đấy."

Anh cười xấu xa: "Dạy anh đi, nhét thế nào?"

Dur Nam lười để ý đến anh, nhưng anh không chịu bỏ cuộc: "Hỏi em đấy, nhét thế nào?"

Dur Nam hỏi ngược lại: "Anh là kim à?"

Du Tùng: "Là kim hay là gậy sắt em còn không biết sao?"

Một lát sau, Dur Nam cười nói: "Không biết, nhưng em từng nghe một câu, có công mài sắt có ngày nên kim."

Du Tùng nghe xong lườm cô một cái sắc lẹm, Dur Nam nhướn mày với anh, nét mặt khiêu khích.

Anh chọt chọt cô, tự cười thành tiếng: "Đừng đắc ý, nếu không em tự làm tự chịu."

Dur Nam nghiêm túc, không dám chọc nữa.

Cười đùa mấy câu, con đường nhanh chóng rút ngắn lại, qua một giao lộ, vừa hay nhìn thấy Trương Thạc đang môi mắt ngóng trông đứng bên đường.

Anh ta gào khóc kêu đói, bên mua luôn hai củ khoai lang nướng bên đường, sau khi lên xe đưa cho người phía trước một củ, có vẻ giận dữ.

Dur Nam đón lấy củ khoai, khoai vừa nướng xong, vẫn còn nóng phồng tay.

Cô hít hà mấy cái, bóc lớp vỏ thơm lừng bên ngoài ra, để lộ màu vàng óng ả bên trong, mặt vẫn đang chảy.

Dur Nam hấp tấp cắn một miếng.

Cô xuyết xoa, Du Tùng tranh thủ nhìn cô: "Ngọt không?"

Dur Nam không ngẩng đầu lên: "Ngọt lắm."

"Ăn ít thôi, lát nữa còn ăn cơm."

Cô để ngoài tai, lại cắn thêm một miếng lớn nữa, một lúc sau, Du Tùng nói: "Cho anh miếng."

Cô nhìn anh, không nói gì, bóc vỏ đưa đến bên miệng anh.

Du Tùng nhìn thẳng trước, Trương Thạc nhai nhồm nhoàm, nửa củ khoai đã bị chén sạch.

"Ngọt quá." Anh nhận xét.

Chỉ với mấy miếng hai người đã tiêu diệt sạch sẽ củ khoai lang. Trương Thạc ngồi phía sau nhìn đến đơ người, anh ta lặng lẽ tròn mắt: "Đừng ăn nữa, nói chuyện đằng hoàng đi."

Du Tùng nói: "Cậu nói đi."

Trương Thạc ngồi ngay ngắn lại: "Em tìm thấy nhà của người họ Đặng đó rồi, nhưng nhà ông ta đã không có người ở từ lâu, em hỏi hàng xóm gần đấy, họ đều nói ông chủ nhà đã chết từ nhiều năm trước, nghe nói ông ta xảy ra tai nạn khi làm việc trong công xưởng, lúc đó nhận được khá nhiều tiền, nhưng mấy năm trước con gái bị ung thư, tiền thì tiêu sạch nhưng người không cứu được."

Du Tùng nhìn anh ta qua kính chiếu hậu, bắt gặp chau mày: "Vậy đứa bé thì sao?"

"Anh đừng vội." Trương Thạc nói tiếp, "Nghe nói đứa bé đi theo anh trai hay ai đó, họ thường làm việc bên đó, chắc không quá khó tìm."

Dư Nam hỏi: "Các anh đang tìm ai à?"

Trương Thạc trả lời: "Cô bé năm ấy bị lừa bán cùng Tân Tà."

Dư Nam đang lau tay chợt khựng lại, nhìn kính chiếu hậu: "Sao các anh lại tìm cô ấy?"

Trương Thạc tựa người về phía sau, "Anh Du nói, chỗ của Lữ Xương Dân bưng bát kỹ càng, không tìm thấy đầu mối, hồi xưa cô ấy từng tiếp xúc với Tân Tà, có lẽ sẽ biết gì đó."

Hết chương 39

(1) Thấy khe hở thì nhét kim vào: Biết tận dụng cơ hội mọi lúc mọi nơi

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Mốc đích

Trương Thạc nói: "Em đã để lại số điện thoại ở chỗ hàng xóm rồi, chỉ cần người đó xuất hiện, em bảo họ lập tức gọi điện cho anh."

Dư Tùng: "Vậy chỗ đó dễ tìm không?"

"Bình thường." Anh ta thuận mồm, "Số 37 đường Du Hoa, gia đình họ mở xưởng làm đậu phụ, cả con đường chỉ có duy nhất một nhà. Lúc sắp đến đường cái, xung quanh có động tĩnh gì chắc chắn phải để ý. Anh Du, liệu cô ấy có biết tin tức của Tân Tà không?"

Dư Tùng ngẫm ngẫm trong giây lát: "Không chắc, lúc ấy còn quá nhỏ, có lẽ không nhớ được."

Trương Thạc mở to mắt: "Vậy sao anh còn bảo em tốn công đi tìm?"

Dư Tùng liếc anh ta một cái qua gương chiếu hậu: "Nếu không cậu làm gọi Lữ Xương Dân đi, tôi không bảo cậu đi tìm nữa?"

Trương Thạc ngơ ngác: "Làm thế nào?"

Anh gác tay lên khung cửa sổ, nở nụ cười sâu xa: "Tôi không quan tâm."

Trương Thạc nhìn nét mặt không có mấy suy nghĩ tốt đẹp của anh, anh ta rụt vai lại: "Em làm gọi tên họ Đặng kia vẫn hơn."

Dư Tùng cười thành tiếng, phía trước là con đường tràn ngập các quán ăn, tiếng người ở hai bên đường ầm ĩ, có quán ăn nhỏ, có hàng quán lớn, tiếng mua bán gọi rượu không ngừng bên tai. Cũng có nhà hàng cao cấp, nhà hàng đồ tây, mặt tiền nổi bật khí chất thanh tao, phục vụ thượng hạng.

Anh tìm một chỗ dừng xe, nghiêng đầu nhìn: "Nghĩ gì thế, sao này giờ đều không nói gì?"

Dư Nam tháo dây an toàn: "Nghe các anh nói chuyện mà."

Dư Tùng không hỏi gì thêm, rút điều thuốc ra cho vào miệng ngậm, nhưng không châm: "Ăn món xào được không?"

Dư Nam trả lời: "Tùy anh, anh quyết định đi."

"Lại tùy?" Anh cười búng tay vào gáy cô, sau đó hỏi Trương Thạc: "Cậu muốn ăn gì?"

Trương Thạc thò đầu ra nhìn xung quanh một vòng: "Ở đây có nhà hàng lẩu Tứ Xuyên, em muốn ăn lẩu."

Dư Tùng nhét hộp thuốc lá và bật lửa vào túi, mở cửa xe ra: "Vậy ăn món xào đi."

Trương Thạc: "..."

Họ không đến nhà hàng cao cấp, chỉ vào bữa một nhà hàng món bắc.

Thức ăn rất đầy đặn, đều được đựng trong đĩa to.

Cả bữa ăn Dư Nam đều rất yên lặng, vốn dĩ lúc bình thường đã nói rất ít, bỗng nhiên bây giờ im ắng. Du Tùng nhìn cô mấy lần, gấp vào bát cô một miếng củ cải tía hoa dùng để trang trí món ăn, để ép cô nói: "Bà đi nhà anh đến hả?"

Dư Nam lườm anh một cái sắc lẹm, bỏ củ cải ra.

Du Tùng hỏi: "Không ngon miệng à?"

Dư Nam chê anh phiền, mảy chau lại: "Anh ăn đi."

Du Tùng không ép cô nữa, gọi ông chủ làm canh đậu phụ nấu suông cho cô.

Hai người nói chuyện, Dư Nam không lên tiếng, chỉ cúi đầu uống canh, múc từng thìa một, cho đến khi uống hơn một nửa bát canh đậu phụ.

Trên đường về đi qua một cửa hàng tiện lợi, Du Tùng dừng xe đi vào trong, không bao lâu sau lại ra ngoài với hai tay không, Trương Thạc tò mò: "Anh định mua gì vậy?"

Du Tùng không trả lời anh ta.

Anh lái xe lượn hai vòng, mấy cửa hàng tiện lợi đều không có thứ anh muốn mua.

Dư Nam cũng hỏi: "Rốt cuộc anh muốn mua gì?"

Du Tùng không đáp, nâng cổ tay lên xem giờ: "Mới tám giờ, muốn tìm chỗ nào ngồi một lát không?"

Ngoài miệng thì hỏi thế, nhưng đã lái xe về phía công trường.

"Chỗ anh sống à?"

Anh "ừ" một tiếng.

Dư Nam không có hứng thú gì: "Anh đưa em về ư?"

Anh nhìn cô: "Muốn sống ở đây anh cũng không có ý kiến gì."

Trương Thạc ngồi phía sau nghe đến đây thì hừ hừ mấy tiếng: "Muốn đến thì chuẩn bị sẵn đi, đến lúc đó cô đừng hối hận."

Dư Nam hỏi: "Đầm rồng hang hổ à?"

Trương Thạc nghĩ ngợi rất lâu để tìm từ, cuối cùng thốt ra một thành ngữ: "Rắn chuột cùng ổ" (1).

Dư Nam: "..."

Xe Du Tùng lái xe đến ngoài công trường, vừa hay đối diện con đường có một cửa hàng tạp hóa, mặt tiền cũ kỹ, hàng hóa bên trong chật ních, bên ngoài để mấy cái tủ lạnh.

Du Tùng nhìn lướt qua, dừng xe lại, mấy phút sau anh xách một cái túi về.

Chiếc túi thoát nhìn không nặng, nhẹ bằng, được gió thổi lật phật.

Người nọ đi tới bên xe, màn đêm chôn vùi anh trong bóng tối. Trên đường có xe, anh dừng lại, để xe đó đi trước, đèn xe phản chiếu gương mặt anh, chia đôi sống mũi thẳng tắp, nửa sáng nửa tối.

Đoạn đường chỉ mười mấy mét, nhưng từng chiếc xe lao qua như con thoi, như dải lụa chia cách giữa họ, nhìn sao mà xa vời không với tới.

Dư Nam rời tầm mắt đi, Du Tùng lên xe, ném thẳng cái túi lên đùi cô.

Mặt Dư Nam đầy vẻ nghi hoặc, mấy giây sau, cảm giác lạnh lạnh thấm vào da thịt, cô mở túi ra.

Bên trong có mấy cái túi nhỏ cỡ bằng lòng bàn tay, bên trên in hoa văn trắng đen nổi bật, chính giữa là hai chữ to bự "Tùy Biến."

Dư Nam cầm một cái lên, lắc lắc với anh: "Chỉ để mua cái này à?"

Du Tùng lái xe vào công trường, mắt nhìn phía trước miệng thần nhiên nói: "Có người nếu không ăn được món này thì sẽ xụ mặt cả buổi tối."

Dư Nam không nói gì, ném cho Trương Thạc ngồi phía sau, trong túi còn hai ba cái.

Món đồ lạnh này đã từng phổ biến một thời, bây giờ trong thành phố rất ít thấy, mấy cửa hàng tiện lợi thông thường hầu như không có.

Ban này anh vòng qua mấy con đường, hóa ra là để tìm thứ này.

Dur Nam bóc ra cắn một miếng, vị sữa vừa đủ, bên trong là nhân chocolate, ăn vào miệng mềm mại mát lạnh, một cảm giác hoàn toàn khác.

Du Tùng kéo phanh tay xuống, nhìn cô: "Cười chưa? Vui chưa?"

"Chạy nhiều nơi như thế, chỉ để mua món này đồ em vui thôi sao?"

Du Tùng châm thuốc, kéo cửa kính ô tô xuống, gió đêm mùa này đã mang theo hơi lạnh.

Dur Nam khích lệ anh: "Anh vẫn đề tâm đến em ha? Chiều em vậy ư?"

Du Tùng nửa cười nửa không nhìn cô, Trương Thạc muốn hóng hớt, nhưng cảm thấy mình làm thế thì không hay ho cho lắm, anh ta lắc đầu: "Em nghe không hiểu, em về ngủ trước đây."

Trương Thạc chạy ra ngoài như một làn khói.

Lúc này Du Tùng mới nói: "Đừng nói khoác mà không biết ngượng, chiều em à?" Anh cười giễu cợt, "Chỉ là đồ trẻ nhỏ chơi thôi."

Anh hút xong một điếu thuốc, Dur Nam cũng ăn xong kem, cô đưa cái túi cho anh: "Anh không ăn à?"

"Đều cho em cả."

"Em ăn không hết."

"Từ từ mà ăn, vẫn còn thời gian." Anh chỉnh ghế của mình xuống thấp hơn, nửa nằm xuống, bên trên là cửa sổ trời, thấp thoáng nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Dur Nam tiếp tục ăn: "Anh sống ở đây ư?"

Bên trái là công trường, dưới ánh trăng có thể nhìn rõ xi măng cốt thép đang được dựng lên, phóng tầm mắt xa hơn, màn đêm tối đen như mực và vài bóng người lác đác, bên phải là một dãy nhà được dựng bằng tôn, gồm hai tầng, bóng đèn tròn bên trong sáng bừng, nhóm đàn ông đang hò hét âm ỉ.

Du Tùng hát cảm: "Phía trong cùng ở tầng hai là phòng của anh."

Cô đưa mắt nhìn theo, thấy một căn phòng không bật đèn phía trong cùng: "Anh khá gần dân đấy chứ."

Dur Nam ăn liền ba cây kem, ăn xong cây cuối cùng miệng cũng đông cứng lại, tay cô quẹt vào cánh tay mấy cái, lông mày đều dựng đứng cả lên.

Du Tùng nhìn cô từ trên xuống dưới, mùa này mà cô vẫn mặc áo ba lỗ và quần đùi, muốn mắng một câu "sao em không chết vì công luôn đi", nhưng nghĩ xong thì kiềm chế lại.

Anh kéo cô tới, để cô nằm lên người mình, khép hai cánh tay vào, cả người cô nằm ỏ trên ngực anh.

Dur Nam khẽ thở dài một tiếng, khắp người đều vương mùi kem vừa ăn, ngọt đến phát ngấy.

Đàn ông và phụ nữ luôn không giống nhau, đàn ông mạnh mẽ như thép, còn phụ nữ mềm mại như bông ngâm trong nước, yếu ớt mỏng manh, chỉ cần vò một cái thôi sẽ chảy nước ngay. Du Tùng cảm thấy có cục bông bông bênh lướt nhẹ qua ngực, cô vô thức cọ mặt mấy cái vào ngực anh.

Anh khép mắt, nghe thấy thanh âm máu đang chảy trong cơ thể mình, bèn nhấc cằm cô lên, len lỏi vào khoang miệng cô, tỉ mỉ càn quét chiếc lưỡi, hàm răng, nhấm nháp dư vị còn sót lại giữa môi răng cô.

Dur Nam ngoan ngoãn thuận theo, như chú mèo nhỏ mềm mại dựa vào anh.

Hơi thở hỗn loạn. Du Tùng muốn nhiều hơn nữa.

Bên ngoài vang lên tiếng cười ồn ã, mấy người đàn ông xách chậu rửa và khăn mặt, để tay trần đi ra ngoài, dùng vòi hoa sen nói với ống nước mềm trước mặt, đàn ông không sợ lạnh, cứ thế mà gội thẳng nước lạnh lên người.

Có người chú ý đến chiếc xe, mở to mắt ra nhìn, vẫn có người không sợ chết, cùng đồng thanh huýt gió.

Du Tùng dừng lại, chỉnh lại quần áo cho cô: "Minh xuống xe đi dạo nhé?"

"Vâng."

Du Tùng xuống xe mắng: "Nửa đêm nửa hôm, mẹ nó om sòm inh ỏi làm gì, cút cút cút..."

Mấy người càng cười dữ hơn, anh đưa cô đi về phía công trường, cách dãy phòng làm bằng tôn ấy càng lúc càng xa, ánh đèn vàng mờ tạo thành một dải, tiếng cười nói của đàn ông ngày một xa dần, dường như cô đã vào một thời không khác.

Du Tùng chỉ về phía trước: "Chỗ này Đại Bình Địa giai đoạn một, tổng thể nhà lầu đã thi công xong, đang xanh hóa tiểu khu, cuối tháng này có thể bàn giao."

Dur Nam đã nhìn thấy sa bàn kiến trúc trong trung tâm mua bán nhà đất, cô ừ một tiếng, "Em đã xem báo cáo kinh doanh rồi, tình hình kinh doanh rất bình thường, nhưng kì lạ là, mức tiêu thụ tòa nhà số ba tốt lạ thường."

"Số ba?" Du Tùng nói, "Đều là diện tích nhỏ?"

"Đúng vậy, cơ bản thì giá thành rất thấp, hầu như không có vay tiền trả góp, đều thanh toán hết trong một lần."

Du Tùng cảm thấy kì lạ, nhưng kì ở đâu anh lại không rõ.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Ngày khởi công của Đại Bình Địa giai đoạn hai không tới mấy hôm nữa là đến, có cái chỉ vừa mới đào móng, có cái vừa mới xây xong tầng một, xung quanh giăng một tấm lưới bảo vệ màu xanh.

Đường rất tối, Du Tùng kéo tay cô: "Sợ tối à?"

Dur Nam hỏi: "Đến đây làm gì?"

"Em nói xem?"

Dur Nam lườm anh: "Đúng là đủ biến thái."

Anh cất tiếng cười trầm thấp: "Em không thích biến thái ư?"

Anh cúi người cùng cô chui qua tấm lưới bảo vệ, bên trong vừa mới xây, một đồng đồ chất trước cửa nên không dễ vào, Du Tùng nâng eo cô lên, đưa cô vào bằng cửa sổ, sau đó nhẹ nhàng nhảy qua, cũng đi vào theo.

Dur Nam được anh dắt tay vào, không nhìn thấy anh, chỉ nghe thấy hơi thở và tiếng tim đập yếu ớt của mình. Cô bị đè lên tường, nụ hôn nóng bỏng ập tới.

Bầu không khí tối đen không nhìn thấy năm đầu ngón tay, màn đêm phóng đại nguy hiểm và bất ngờ lên vô số lần, adrenaline trong cơ thể không ngừng tăng cao, kích thích và cảm xúc không thể nào so sánh.

Anh đi xuống dưới, Dur Nam ôm đầu anh, trong lòng nghĩ, mình cũng thật biến thái.

Cô cảm thấy rón mình ẩm ướt, chiếc khuyên con cá đang bơi rữ xuống, Dur Nam cúi đầu, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Anh mở miệng, hỏi một câu: "Thích cá à?"

"Không có tình cảm gì đặc biệt."

"Vậy tại sao lại đeo khuyên con cá?"

Dur Nam đáp: "Em họ Dur (2) mà."

"Chỉ vậy thôi à?"

"Đúng thế." Cô nói.

Anh hít sâu một hơi, quay về nơi ấy, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ.

Bụng dưới Dur Nam co lại, ban nãy vừa ăn kem xong sắp đóng thành băng, giờ đây cả người nóng rực, như thiêu như đốt, như sắp bùng cháy.

Du Tùng gầy vò cô, chiếc quần đùi mỏng được anh nhẹ nhàng kéo xuống, rơi xuống đất, cô không dám tin anh tiếp theo anh sẽ làm thế.

Tiếng nước nở vang lên: "Đừng..."

Đầu Du Tùng tới gần hơn.

Trong nháy mắt, Dur Nam gần như ngẹt thở, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Du Tùng cũng đứng lên, hơi thở nóng hổi, anh thì thầm bên tai cô: "Anh muốn tặng em một món đồ giống thế."

"Hả?"

"Vẫn chưa làm xong, đợi làm xong rồi anh đưa cho em."

Dur Nam không hiểu anh đang nói gì, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng chốt mở của thắt lưng da.

Du Tùng muốn Dur Nam ngủ lại ở chỗ mình, nhưng cô kiên quyết đòi về, lên xe nghỉ ngơi một lát, Du Tùng đưa cô về nhà.

Về đến nhà Dur Nam tắm nước nóng trước tiên, sau đó cô tắt điện nằm lên giường. Trờ tới trờ lui một lúc lại ngồi dậy, trên bàn có một quyển sổ, cô vạch vài nét lên trên, rồi quay về giường, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Ánh trăng rọi vào quyển sổ, bên trên lác đác mấy chữ:

"Xưởng đậu phụ, số 37 đường Du Hoa."

Hết chương 40

(1) Rắn chuột cùng ổ: Vàng thau lẫn lộn

(2) Trong tiếng Trung, Dur và Cá phát âm giống nhau, đều là "Yú"

Mốc: Đọc lại mấy chương cũ thấy có mấy chỗ mình dịch sai, thôi thì đến cuối beta lại từ tế rồi đóng ebook vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường Du Hoa là một con phố cũ của Đại Lý, nhà cửa cổ kính, đường không rộng, hai bên đường mở rất nhiều loại cửa hàng, cái gì cũng bán.

Người đến người đi, phần lớn dùng xe đạp thay đi bộ, ít khi có xe tư nhân đi qua con đường này, nếu có đi qua, nghênh ngang điều hành, từ đầu phố đến cuối phố.

Xưởng đậu phụ của Mã gia nổi tiếng gần xa, trong mấy con phố quanh đây, không ai là không biết đến, thời điểm tan tầm, trước cửa có một dòng người xếp hàng rất dài, chờ mua đậu phụ mới ra xưởng, trên mặt đậu phụ còn bốc hơi nóng, trực tiếp gói vào trong túi, cho thìa nhựa nhỏ vào đảo đều rồi ăn, ngọt ngào thanh mát, vào miệng là tan, dư vị vô tận.

Hôm nay chị Mã buôn bán rất lời, những khay đậu vừa mang ra đã bán hết sạch, phía trước vẫn còn một nhóm người đang xếp hàng, chờ mẻ tiếp theo.

Có một cô gái đứng cuối hàng, đậu phụ ngon, mọi người xung quanh ào lên, tím năm tùm ba mua hết, đến lượt cô, trên khay chỉ còn một góc đậu phụ bị khuấy nát.

Chị Mã nói: "Chỗ này nát rồi, cô đừng mua, khay mới lập tức lên ngay."

Cô khựng lại: "Chị cứ lấy chỗ này đi." Cô lại hỏi: "Có thể dùng thìa ăn trực tiếp luôn đúng không ạ?"

Chị Mã vừa múc đậu phụ vừa quan sát người trước mặt, dùng bốn chữ "Mỹ lệ động lòng người" (1) để hình dung cô.

Cô có vàng trán cao, tóc đen vuốt ra đằng sau buộc đuôi ngựa, đuôi tóc vấn thành hình bánh quai chèo (2), cần cổ thon dài, ngực đầy đặn, hông nở eo thon, chân dài thẳng tắp, dáng người vô cùng cân xứng.

Mặt mũi rất xinh xắn, không chê vào đâu được, khí chất nổi bật xuất chúng. Có chút lạnh đạm, nhưng không làm người khác khó chịu.

Chị Mã nói: "Cô không phải người ở đây đúng không?"

Cô cười một cái, không nói chuyện.

Chị Mã đưa đậu phụ cho cô, hướng dẫn cô thổi như thế nào, lại cầm thìa nhựa nhỏ, nhẹ nhàng chọc vài cái lên đậu phụ, hương đậu toả ra bốn phía, thoang thoang lan xa.

"Cô ném thử xem?"

Cô lấy thìa nhỏ, múc lên đưa vào trong miệng, không cần nhấm nuốt, đậu phụ thuận theo cổ họng trượt xuống.

Mắt chị Mã đầy vẻ mong đợi nhìn cô, cô cười khê: "Rất thơm."

Nghe được lời đánh giá, chị ta cười đắc ý, đuôi mắt loan ra hiện rõ những vết chân chim.

Cô mở miệng, muốn hỏi mấy câu, chợt trong nhà có người gọi vọng ra, đối phương vội vã chạy vào, khay đậu phụ mới được bung lên mặt bàn, đám đông lại như tổ ong ủa đến.

Dư Nam lùi ra sau, cạnh cửa có một chiếc ghế gấp nhỏ, cô ngồi xuống, chậm rãi múc ăn đậu phụ trong tay.

Bóng cô được ánh đèn đường chiếu càng ngày càng rõ ràng, gió đêm thổi lạnh ngón tay. Dưới ánh đèn mờ, người qua đường với khuôn mặt mệt mỏi vội vàng về nhà.

Khay đậu phụ cuối cùng đã bán hết, chị Mã bung khay lên xoay người, bỗng dưng sững sốt, cô gái vừa rồi còn chưa đi, chồng cầm ngồi trên ghế nhỏ trước cửa, ánh mắt nhìn thẳng ra phố, khóe miệng như có như không cong lên.

"Em gái ơi?" Chị ta gọi một tiếng: "Sao giờ này cô còn chưa đi?"

Dư Nam đứng lên: "Chị gái, tôi muốn hỏi chị một chuyện."

Chị Mã lại đặt khay xuống, vẻ mặt tò mò: "Có chuyện gì thế?"

"Gần đây có nhà họ Đặng, chị biết không."

Chị Mã ngẩn ra, nhìn kỹ cô từ đầu đến chân một lần nữa, nói thầm một câu: "Lại có người hỏi rồi."

Dư Nam không hé răng, đương nhiên biết trước đó đã từng có người hỏi.

Chị ta nói: "Bây giờ nhà con bé đang đẻ trống, Song Nhi không thường trở về, có khi một hai tháng mới trở về quét tước một lần."

"Song Nhi?"

Chị Mã nói: "Ừ, Đặng Song, cô là gì của con bé?"

Dư Nam đón hạ: "Tôi là chị bên họ hàng xa của cô ấy."

Mắt chị ta sáng ngời: "Vậy người anh họ hai ngày trước đến tìm Song Nhi cô có quen không? Anh ta có để lại số điện thoại cho tôi, để tôi liên lạc với anh ta. Thằng nhóc kia miệng rất ngọt, mặt mũi cũng đẹp trai, luôn miệng gọi chị, còn giúp tôi bán vài khay đậu phụ đấy."

Dư Nam: "..."

Cô cười gượng một tiếng, chị ta là người nhiệt tình, cũng thích hóng chuyện, không cần cô trả lời, đã chỉ chỉ sang bên trái: "Chỗ kia kìa, đi vào ngõ nhỏ phía trước, quẹo trái đến hộ thứ hai thì chính là nhà của con bé."

Dư Nam hỏi: "Vì sao cô ấy lại không ở đây?"

Chị ta buông tiếng thở dài: "Từ ngày lão Đặng chết thì không còn ai ở nữa rồi, mẹ con bé mỗi ngày đều kéo người về chơi mạt chược, cuối cùng cũng chết. Con bé sống vất vưởng bên ngoài, cả ngày ở bên cái thẳng không có việc đàng hoàng, giờ không thấy bóng dáng đâu."

"Cô ấy lớn lên ở đây sao?"

Chị ta nói: "Sổ con bé này khổ lắm, người thân ở quê đưa nó lên đây, lão Đặng vẫn luôn nói từ nhỏ nó sống ở nông thôn với ông bà, bảy tám tuổi mới đón về." Chị ta vừa nói vừa ngồi xuống, cũng ra hiệu bảo Dư Nam ngồi: "Mấy năm mới đến con bé rất nghịch ngợm, thường xuyên đối nghịch với bố mẹ, mỗi khi mẹ nó đánh nó, lão Đặng lại ra ngăn cản, đau xót như bảo bối. Qua một hai năm mới thân thiết được với lão. Chỉ tiếc..."

"Chỉ tiếc gì ạ?"

"Lúc ấy Lão Đặng là công nhân nhà máy, trực công từ sáng đến tối, trong lúc buồn ngủ, đầu bị cuốn vào máy, đầu thân tách rời, chết ngay tại chỗ." Chị ta run rẩy: "Đừng nhìn Song Nhi ngày thường thích tranh cãi với lão Đặng, khi đó con bé đã quỳ đúng ba ngày trước linh cửu của lão, ai khuyên cũng không được, cuối cùng chân sưng đến không đứng nổi."

Dư Nam cúi đầu, siết chặt thìa nhựa trong tay.

Chị Mã lau nước mắt, "Thế nên bất kể con bé có làm gì, người thân vẫn nhiệt tình quan tâm đến nó, Song Nhi là đứa trẻ hiếu thuận, mẹ con bé chưa từng cho nó sắc mặt tốt, nhưng mấy năm bị bệnh luôn do một tay con bé chăm sóc, lẳng lặng đưa tiền bà ta."

Cổ họng Dur Nam nghẹn ắng lại, kéo dài một lúc, sau khi ngực hết đau nhức cô mới nói "Chị Mã, vậy nếu cô ấy trở về, phiền chị..."

Dur Nam còn chưa dứt lời, đầu đường bỗng nhiên truyền đến tiếng động cơ phanh chói tai, theo sau là hai tiếng động, "Rầm --"

"Á --"

Hai người đồng thời nhìn về phía đó, một chiếc Mitsubishi màu bạc nghiêng ở ven đường, có người ngã ngồi trước bánh xe, xe đạp đổ sang một bên, bánh xe vẫn không ngừng chuyển động.

Người qua đường lập tức vây quanh.

Chị Mã "ôi giời" vỗ đùi, Dur Nam quay đầu lại nhìn chị ta.

"Kia không phải là Đặng Song sao!"

Dur Nam nhú mày: "Chị nói người bị đâm hả?"

"Đúng thế, người mặc váy vàng ngồi trên mặt đất kia kia."

Dur Nam đi sang phía bên đó, chị ta lấy lại tinh thần gọi cô hai tiếng "Này này", Dur Nam không quay đầu lại, cô nhớ ra gì đó, vội vàng lấy một tờ giấy đã nhăn nhúm từ trong túi ra, trên giấy viết một dãy số xiêu xiêu vẹo vẹo.

Bên kia đường đã bị người vây kín như nêm cối, người lái xe còn ngồi trong xe, là một tên tai to mặt lớn, béo núc ních, trên cổ một đeo một sợi dây chuyền vàng.

Ông ta nói bắn cả nước miếng, gào về phía đám đông: "Cút ra, cút hết ra cho ông..."

Người qua đường chỉ chỉ trỏ trỏ, đứng xem náo nhiệt, xe ông ta không thể nào di chuyển được.

Đặng Song ngồi dưới đất mãi không chịu đứng dậy, cô ta đỡ một chân, cắn môi chịu đựng, ra vẻ như rất đau.

Có người đi đường không nhịn được: "Ông đụng vào người ta, còn muốn chạy à?"

"Đứng đứng, làm cô gái ấy không đứng lên nổi..."

Tên béo chỉ vào người nạn nhân hai câu, trong đám người đột nhiên có một người đàn ông lao ra, tóc vàng hoe, đeo khuyên tai, đẩy về lưu manh.

Anh ta ngồi xổm xuống làm bộ làm tịch nhìn Đặng Song, đứng lên chỉ vào tên béo kia, đồng hồ IWC (3) trên cổ tay ánh lên sắc vàng hồng, vô cùng bắt mắt.

"Mày va vào vợ tao mà còn định chuồn đi à, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?"

Tên béo nói: "Ngã tư đường bật đèn xanh, cô ta bỗng nhiên xông ra, tao căn bản không va vào cô ta, là chính cô ta ngã xuống."

Tên tóc vàng nói: "Người dân ở đây nhiều như vậy, mày lại tăng tốc trên đường là sao? Mẹ nó đi như đua xe mà còn cãi à?"

Tên béo không kiên nại được như trước, lặp lại câu "Tao không va vào cô ta."

Tên tóc vàng đá một cái vào bánh xe: "Mày xuống xe cho tao."

Tên béo kia kinh hãi, bắt nạt kẻ yếu, tên tóc vàng kéo cửa xe, ông ta vội ấn vào nút điều khiển, định nâng cửa kính lên, tên tóc vàng túm cổ áo tên béo: "Muốn chạy à? Xuống xe cho tao, bồi thường đi."

Hai người giằng co trước cửa sổ, tên béo nói: "Các người là kẻ lừa đảo."

"Đừng mẹ nó nói lời vô nghĩa, mau bồi thường đi, bằng không đừng trách tao không khách khí."

"Đừng đánh nhau nữa." Trong đám đông có người lên tiếng: "Đưa người đi bệnh viện trước đã."

Bên này yên tĩnh một chút, Dur Nam ngồi xổm trước mặt Đặng Song, hỏi một câu: "Cô cảm thấy thế nào?"

Mặt Đặng Song xám ngoét, trán đầm mồ hôi, đáng thương nhìn cô: "Tôi đau, chân tôi rất đau."

Tên béo vẫn bị tên tóc vàng túm cổ áo, muốn chạy đi cũng không được.

Ông ta khúm núm nói: "Mày, mày muốn bao nhiêu."

Tên tóc vàng không thèm quan tâm người trên mặt đất: "Đưa hai vạn đây."

Tên béo tròng lòn mắt: "Tao không có nhiều như vậy."

"Thế thì mày đưa dây chuyền vàng trên cổ mày đây."

"Cho mày mày dám lấy không?" Phía sau có người nói.

Tên tóc vàng quay đầu lại, hai giây sau, bỗng nhiên co rúm người.

Du Tùng Trương Thạc đứng phía sau anh ta, Trương Thạc tức giận, ánh mắt nhìn anh ta như muốn giết người.

Du Tùng đứng bên cạnh không hé răng, nhìn về phía người ngồi xổm trên mặt đất, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Du Nam tránh né nhìn sang một bên.

Trương Thạc xông lên trước, anh ta cao hơn tên tóc vàng một cái đầu, dáng người cường tráng, túm anh ta như túm gà.

Lần trước nếu không bị bọn họ trói trên giường, căn bản sẽ không bị tức đến ghen như thế này.

Tên tóc vàng ngẩng đầu, ương ngạnh nói: "Mày là ai? Tao không quen mày."

Trương Thạc nói: "Không quen hả? Nhưng ông đây đểch quên được mày. Tiền mày lừa được của tao đâu? Lấy ra đây."

Lời nói suông, anh ta không có chứng cứ, tên tóc vàng ưỡn ngực: "Mày đừng có ngậm máu phun người, mày nói quen tao thì nghĩa là quen à? Mày nói tao lừa tiền thì nghĩa là tao lừa tiền chắc?"

Trương Thạc nắm cổ tay anh ta, cường chế giọng lên: "Đồng hồ này là bản giới hạn toàn thế giới, sau khi xuất xưởng sẽ được đánh số, thông tin người mua có thể tra trên mạng lưới website, mày không chối được đâu."

Anh ta tháo đồng hồ ra, tên tóc vàng rụt cổ lại, không dám nói gì.

Trương Thạc nói với đám đông: "Mọi người giải tán đi, hai người này là bọn lừa đảo, đừng hóng chuyện nữa, chờ lát nữa tôi sẽ áp giải bọn họ đến cục cảnh sát."

Đám đông xôn xao, tự động mở ra một con đường nhỏ, thả cho tên béo kia đi.

Đặng Song ngồi dưới đất: "Này này, ông đừng đi, chân tôi đau, không thể cử động, ông đưa tôi đến bệnh viện đi."

"Cô câm miệng." Trương Thạc tức đến ngứa răng.

Anh ta không biết người bọn họ muốn tìm chính là cô ta, hôm trước bà chị bán đậu phụ bảo đứa trẻ đó tên là Đặng Song, anh ta còn cảm thấy quen tai, nhưng không nhớ ra mình đã từng nghe ở đâu. Vừa rồi khi chen vào đám đông, thấy người bên trong là cô ta với tên tóc vàng kia, hận không thể lập tức bóp chết cô ta.

Đặng Song méo miệng, không nói nên lời.

Trương Thạc quay đầu lại, tên tóc vàng không biết khi nào đã không còn bóng dáng.

Anh ta chửi thề một tiếng, hỏi Du Tùng: "Anh Du, anh có thấy tên tóc vàng kia không?"

Du Tùng thu lại ánh mắt, một lát sau: "Không thấy."

Lần trước bọn họ lấy đi tất cả tiền bạc của anh ta, trấn lột cả đồng hồ, còn lột sạch quần áo anh ta, làm nhục cơ thể anh ta. Anh ta sống ba mươi năm nay, chưa từng cảm thấy cuộc đời lại đời bại như vậy.

Nghĩ vậy, ánh mắt Trương Thạc dừng trên người Đặng Song, cười một cái, ngồi xổm xuống.

"Cô nói xem cô có buồn cười không? 'Tai họa đến phần ai người nấy chạy' lời này không sai chút nào, tên đồng bọn kia của cô đâu rồi?"

Đặng Song cúi đầu không nói lời nào, rụt rè nâng mí mắt nhìn anh ta một cái.

Trương Thạc nhủ thầm giả bộ cùng giới thật đấy: "Thiếu tiền của tôi mà cô còn muốn đi à." Anh ta ngẩng đầu: "Anh Du, xử lý cô ta thế nào?"

Du Tùng nói: "Tìm chỗ khác cho dễ nói chuyện."

Trương Thạc khiêng Đặng Song lên, đầu cô ta cắm xuống, mái tóc xoắn như thác nước rũ trên lưng anh ta.

Trương Thạc xóc xóc người lên, đụng phải chân cô ta, Đặng Song hít sâu một hơi, kêu loạn: "Đau đau... Anh đưa tôi đến bệnh viện trước đã, hình như chân tôi bị gãy xương rồi."

"Thành thật một chút đi." Anh ta vỗ cô ta một cái, vừa khéo vỗ đúng vào mông cô ta.

Cơ thể Đặng Song cứng đờ, nằm im bất động.

Dư Nam định tiến lên cản Trương Thạc, Du Tùng kéo cô lại, quát khê: "Em lên xe đi."

Chị Mã phản ứng chậm, chạy đến hóng chuyện, khi nhận ra có gì đó không đúng, chiếc xe màu đen đã lao vào trong bóng đêm, đèn đuôi xe lóe lên mấy cái, biến mất trong tầm mắt.

Du Tùng lái xe chạy như bay, mười lăm phút sau, thần hành giả dừng trên mảnh đất trống hoang vắng.

Đặng Song ngồi bên cạnh Trương Thạc, anh ta như hung thần, cô ta thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ hãi hỏi: "Các anh đưa tôi đến đây làm gì?"

Du Tùng ngồi trên ghế lái, anh không quay đầu lại, chỉ nhìn cô ta qua kính chiếu hậu: "Chúng tôi có chút việc muốn hỏi cô."

Đặng Song nói: "Tôi không quen các anh."

"Điều này không quan trọng."

Nói xong mấy chữ này, Du Tùng im lặng, anh châm một điếu thuốc, hút vài ngụm, tay đặt trên cửa sổ búng búng.

Anh nghiêng đầu, ngoài cửa sổ chỉ có đêm tối, không ai biết anh đang suy nghĩ cái gì.

Hút thuốc xong, Du Tùng quay đầu lại: "Chuyện mười bảy năm trước cô nhớ được bao nhiêu?"

"Gì cơ?"

Du Tùng nói ngắn gọn dứt khoát: "Năm xưa cô bị bắt cóc đến Vân Nam, đi cùng một cô bé tên là Trương Tân Tả, cô còn nhớ không?"

Đặng Song căng thẳng, không biết trả lời như thế nào.

Trương Thạc vỗ vỗ cô ta: "Nói đi."

Đặng Song nói: "Nhớ."

Du Tùng cứng đờ, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn thẳng vào cô ta, tròng mắt sáng như đuốc, môi mấp mí, chờ cô ta nói tiếp.

Đặng Song nhú nhú mày: "Nhưng bây giờ tôi quá sợ hãi, chân còn đau, không nhớ nổi bất kỳ cái gì cả."

Trương Thạc tức giận chết, định đập một cái vào lưng cô ta, bỗng nhiên lại dừng lại, chuyển sang chỉ vào cô ta: "Cô đừng có mẹ nó đùa giỡn, mau nói thật đi."

Đặng Song rụt vai lại, sắp khóc đến nơi: "Chân tôi đau thật, tôi muốn đến bệnh viện."

Trương Thạc nói: "Đừng giả vờ nữa, chiều này không có tác dụng đâu."

Dư Nam nhìn về phía Du Tùng: "Có vẻ chân cô ấy bị thương thật, đưa cô ấy đến bệnh viện trước đi."

Du Tùng không phản ứng, anh nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, ánh mắt hung ác, xuyên thẳng lòng người, quanh người lộ ra khí lạnh thấu xương khiến cô cảm thấy xa lạ.

Trước đây bất kể như thế nào, anh luôn tỏ thái độ hờ hững, hoặc tức giận hoặc trào phúng, khiến người ta có cảm giác trước sau anh vẫn không có vấn đề gì, lần này vẻ mặt anh lại nghiêm túc đến bất ngờ.

Trương Thạc nói: "Anh Du, anh và Dư Nam xuống đợi một lát, cứ giao cô ta cho em, em có biện pháp làm cô ta phải nói thật."

Du Tùng ngồi một lát mới cử động, anh xuống xe, vòng đến bên Dư Nam xách cô xuống.

Anh kéo cô đi ra xa.

Trên xe chỉ còn hai người.

Đặng Song lùi về phía sau: "Anh định làm gì?"

"Ăn miếng trả miếng." Trương Thạc giả vờ sờ sờ lên người: "Tiếc là ở đây không có kéo."

Anh ta lại thêm một câu: "Nhưng lấy tay cũng được, tôi cho cô cơ hội cuối cùng, có nói hay không?"

Tay Đặng Song vung loạn xạ: "Anh đừng tới đây, cẩn thận tôi báo cảnh sát anh quấy rối tôi đấy."

Trương Thạc dọa cô ta: "Nếu cô có thể sống qua hôm nay rồi hẵng nói."

.....

Dư Nam bị Du Tùng kéo đi, theo không kịp bước chân của anh, cô chạy hai bước, tránh ra ngoài: "Anh bỏ tay ra."

Du Tùng buông cô ra, đêm nay sắc mặt anh rất xấu.

Anh hỏi cô: "Sao em lại ở đây?"

Dư Nam xoa cổ tay: "Em đi ngang qua."

"Khu Xương Dung đi ngang qua con đường kia à? Nghĩ anh là thằng ngu chắc?"

Dư Nam nói: "Em nghe đồng nghiệp nhắc tới xưởng đậu phụ trên đường Du Hoa, thuận tiện đi xem một chút."

Du Tùng nhìn cô chăm chăm: "Thế thì thật khéo, em trùng hợp đi ngang qua, trùng hợp đến xưởng đậu phụ của Mã gia, trùng hợp gặp tai nạn xe cộ và Đặng Song, trùng hợp gặp được anh."

"Anh nói vậy là có ý gì."

Du Tùng tiến lên một bước, nắm cầm cô: "Em có nhiều bí mật, anh không ép em phải nói ra, nhưng đừng nói dối anh, cho dù có nói dối, tốt nhất em nên cầu nguyện đừng để anh phát hiện ra."

Dư Nam kiễng chân, cười một tiếng: "Tìm người không được thì lấy em để thả rắm à? Em đến đường Du Hoa thì liên quan gì đến anh? Chúng ta là gì của nhau hả?"

Du Tùng cứng người, trên tay càng thêm lực, bị câu nói của cô làm tức đến nổi phổi, anh cắn răng đến gần cô, chưa kịp nói gì, đằng xa chợt có tiếng thét chói tai "Á".

Trương Thạc hoàn toàn choáng váng, người trước mặt khóc hoa lê đoái vũ.

Anh ta vốn dĩ chỉ dọa cô ta một chút, không định làm khó dễ cô ta. Bàn tay to vừa mới đặt lên vai cô ta, Đặng Song đã như điện giật hất văng ra, hai tay quơ loạn, thăm hỏi với mặt anh ta.

Anh ta bị cô ta cào hai phát, tức giận bắt lấy cổ tay cô ta, hai đầu gối đè lên người cô ta. Cô ta vịn vịn loạn xạ, không cẩn thận đụng vào cái chân kia, Đặng Song hét lên một tiếng, bật khóc hu hu.

Trương Thạc đến gần, cảm giác rõ cô ta đang run rẩy, trên đầu cô ta đầy mồ hôi lạnh, lúc này mới nhận ra, có thể lần này cô ta không giả vờ.

Dư Nam mở cửa xe, thấy Trương Thạc đè trên người cô ta, Đặng Song khóc đến mức gần như tắt thở.

Trương Thạc ngậy người nhìn về phía hai người đứng ngoài cửa, vội vàng giải thích: "Không không, không phải như hai người nghĩ đâu, cô ta, có lẽ cô ta thật sự bị thương ở chân."

"Hai người như vậy rốt cuộc được xem là gì?" Giọng Dư Nam lạnh lẽo.

Trương Thạc nói: "Tôi không chạm vào cô ta, là cô ta..."

"Anh xuống dưới." Dư Nam nhìn anh ta chăm chăm, Trương Thạc sùng sốt: "Tôi bảo anh xuống dưới đi."

Trương Thạc có chút áy náy, Du Tùng nói: "Cậu đưa cô ta đến bệnh viện trước đã." Nghĩ nghĩ, lại thêm một câu: "Coi chừng cẩn thận."

Dư Nam định lên xe, Du Tùng lại kéo cô xuống.

Cô vùng vẫy, Du Tùng ném cô ra.

Trương Thạc lái xe rời đi.

Dur Nam hát văng tay anh, bước nhanh về phía trước.

Du Tùng vượt lên hai bước nắm lấy bả vai cô, cô lại gạt ra: "Cút."

"Dur Nam." Du Tùng gầm lên một tiếng: "Em lại mẹ nó lên con à?"

Anh kéo cô lại, chỉ vào mũi cô: "Có phải ông đây quá nhân nhượng em rồi không? Chờ anh đến đỡ dành em à? Anh nói cho em biết cái gì cũng một vừa hai phải thôi, không thì không xong đâu."

Lực trên tay anh rất lớn, nắm đau cô, Dur Nam lấy móng tay cắm vào thịt anh, sức lực hai người đều mạnh, cổ chấp đến chết, ai cũng không chịu buông ra trước.

Dur Nam nói: "Anh không cần phải chịu đựng em."

"Em nói gì?"

"Sao hôm nay anh lại tức giận như vậy? Anh giận ai? Giận em hay giận chính mình?"

Du Tùng nói: "Em đến giờ uống thuốc rồi đây."

Dur Nam kích động anh: "Cô Tà gì gì đó mất tích mười bảy năm, anh tìm người ta mười bảy năm, vì sao?"

Đôi mắt sâu thẳm của Du Tùng nhìn cô.

Dur Nam nói: "Anh đừng đặt mình vào người có đạo đức cao đẹp, cái chó má gì mà trách nhiệm với đồng cảm, anh chỉ muốn cứu rồi chính bản thân anh thôi, muốn được sống yên bình, không muốn sống trong áy náy, không muốn cả đời phải đeo món nợ không thể trả trên lưng, nói trắng ra..." Cô gần từng chữ một: "Chính là ích kỷ."

Du Tùng cắn chặt răng, muốn lập tức che kín cái miệng cay nghiệt kia.

Tìm anh bỗng nhói đau, nắm tay siết chặt lại buông ra.

Vào thu, gió đêm lạnh lẽo, cuộn cuộn như cửa vào da thịt, bọn họ đứng ở đầu gió, tiếng gió vù vù bên tai.

Thật lâu sau, Du Tùng buông bàn tay đang nắm tay cô ra, anh bắt lực: "Anh không có."

"Anh có." Dur Nam cúi đầu, cổ họng đau đớn, cô chớp mắt, bị gió lạnh thổi đau: "Đừng hỏi hận những điều anh đã lựa chọn, cũng đừng nghĩ đến việc khắc phục, vô dụng thôi."

"Đây là kết quả tự anh tạo ra, anh và cô ấy nên thử chấp nhận, sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình."

Dur Nam xoay người rồi đi, mùi thuốc lá tràn ngập trong gió.

Đứng trong cánh đồng bát ngát bị gió lớn tàn phá, bóng tối mệnh mang vô bờ.

Cuồng phong như gào thét, lá rụng bay tả tơi trong không trung, cuối cùng rơi xuống đất.

Ánh lửa trên đầu ngón tay bập bùng, rất lâu cũng không tắt.

"Vậy nên, anh đừng tìm nữa, không còn ý nghĩa gì đâu."

Hết chương 41

(1): Nguyên văn "Mỹ lệ động lòng người" là "明艳动人" chỉ gồm 4 chữ, nhưng dịch sang tiếng Việt lại thành 5. Tớ vẫn để là 4 chữ cho giống bản gốc nhé.

(2): Đây là hình bánh quai chèo

(3): Đồng hồ IWC là một hãng đồng hồ lâu đời nổi tiếng của Thụy Sĩ.

Lời editor: Để mọi người đợi lâu rồi. Máy ngày nay Hà Nội thay đổi thời tiết, mà tở lại có tật xấu là cứ trở trời thì đau đầu kinh khủng, người cứ lằng lằng như trên mây ý."

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Khi Dư Nam đến thăm Đặng Song, Trương Thạc vẫn ở đấy.

Chân phải Đặng Song bị gãy xương, phần cơ chân bị bầm dập.

Ban đầu Trương Thạc định ném cô ta lại bệnh viện rồi đi, nhưng trước sau cô ta vẫn giấu diếm chuyện năm xưa. Du Tùng bảo anh ta trông chừng cô ta, Trương Thạc không muốn cũng không còn cách nào khác.

Đặng Song nằm trong phòng bệnh bình thường, phòng ba người, ở cùng một cô gái và bác gái khác.

Phòng bệnh chỉ có một chiếc sofa ngắn, Trương Thạc ngồi nhìn Đặng Song không vừa mắt, giễu cợt một tiếng.

Một chân Đặng Song phải cố định vào cái giá đặt giữa không trung, cô ta đang giờ điện thoại lên nhìn, cô ta gọi mấy lần, nhưng đối phương không nhấc máy.

Cô ta chửi thề một tiếng, ném điện thoại sang một bên.

Khóe mắt liếc qua tên to con ngồi trên ghế, vừa nhìn đã thấy ánh mắt Trương Thạc tràn đầy oán hận, suýt chút nữa có thể ăn thịt người.

Đặng Song cười thầm, "Này" một tiếng, cô ta chớp chớp mắt: "Anh rót cho tôi một cốc nước ấm đi."

Trương Thạc khoanh tay trước ngực: "Tự mình rót đi."

Đặng Song rất giỏi diễn kịch, hoàn toàn không giống với người lần trước đã đối xử cực kỳ tàn bạo với Trương Thạc.

Cô ta bấu môi chân mình, cười lấy lòng: "Coi như xin anh rủ lòng thương, rót cho tôi một cốc nước, chân tôi không tiện, anh cũng muốn tôi nhanh chóng hồi phục để giúp anh mà."

Trương Thạc nói: "Cô bị thương ở chân chứ không phải đầu óc."

Đặng Song: "..."

Trương Thạc nhìn cô ta một lúc, cô ta mặc quần áo bệnh nhân, tóc dài cột lên, tạo thành búi nhỏ ở sau cổ, mặt không trang điểm, sắc mặt tái nhợt, môi hồng nhạt, đáy mắt có nhoe nhoe, trông rất yếu ớt, khác rất nhiều so với vẻ xinh đẹp trong lần đầu tiên anh ta nhìn thấy.

Chân cô ta vốn thon dài tinh xảo, lại bị cột vào cái giá cồng kềnh, treo lủng lẳng trên cao không thể cử động.

Hôm qua cô ta khóc rất thảm thiết, mũi đỏ bừng, miệng trề ra, nước mắt suýt chút nữa đã chảy khô.

Trương Thạc biết mình đã làm sai trong vô thức, do dự một lúc anh ta mới đứng dậy, không được tự nhiên ra ngoài rót nước ấm.

Bác gái bên cạnh thấy người đi rồi, hỏi Đặng Song: "Cô gái, người đó là gì của cháu?"

Trông mặt Đặng Song xoay tròn, cười nói: "Anh ấy là ông xã cháu ạ."

Bác ta bĩu môi, thật sự không tìm được từ để khen anh ta, miễn cưỡng nói: "Có cá tính đấy."

Đặng Song cười hi hi: "Anh ấy rất cá tính, biết săn sóc người thân, tính toán cũng tỉ mỉ."

Bác ta nghi ngờ: "Nhiều ưu điểm thế à?"

"Tất nhiên ạ, anh ấy làm việc gì đều tính toán rất rõ ràng, cả cháu cũng không ngoại lệ, bình thường tiền mua sắm cháu mượn anh ấy cũng phải trả lại."

Bác gái há hốc miệng.

Trương Thạc quay về, "Cộp" một tiếng đặt cốc nước lên trên bàn, nước trong cốc sánh ra ngoài.

Anh ta ngồi xuống sô pha, nói một câu: "Tiền khám bệnh và nằm viện lần này, cộng thêm tiền lần trước nữa nhớ trả lại cho tôi."

Đặng Song ngoan ngoãn vâng một tiếng, cười ả ý với bác gái.

Bác gái: "..."

Khi Dư Nam bước vào, Trương Thạc đang gác chân trên sô pha chơi trò chơi, Đặng Song chán chường nghịch tóc.

Cô mua giỏ hoa quả và một số vật dụng hàng ngày.

Tối qua chỉ vội vàng gấp qua một lần, Đặng Song không biết cô là ai.

Dư Nam nghĩ nghĩ, đành phải nói: "Tôi là bạn của Trương Thạc. Tôi mua cho cô đồ rửa mặt, không biết cô dùng có quen hay không."

Đặng Song nhìn một ngày, cuối cùng cũng tìm được người tình nguyện nói chuyện với mình, cô ta kéo cô ngồi xuống mép giường, cười nói: "Quen mà, quen mà, làm phiền đến cô quá."

Trương Thạc liếc sang, hừ một tiếng.

Tính cách Song khá cởi mở, nói ríu ra ríu rít, Dư Nam đáp lời không nhiều, không lâu sau, khi cô vô tình quay đầu lại thấy có người đứng ngoài cửa, ánh mắt chạm nhau một giây, sau đó hai người đồng thời quay đầu sang một bên.

Trương Thạc đứng lên: "Anh Du, anh đã đến rồi à?"

Dư Tùng rút tay trong túi quần, thông thả bước vào, hỏi anh ta: "Nói chưa?"

"Chưa" Anh ta trừng mắt với Đặng Song: "Cô ta sợ em hỏi xong rồi đi, không ai giúp cô ta trả tiền thuốc men."

Dư Tùng không nói gì, anh có biện pháp xử lý với đàn ông, nhưng lại không có cách với phụ nữ.

Trương Thạc dịch người chừa chỗ cho Dư Tùng, hai người trò chuyện một lúc, anh không thèm liếc nhìn Dư Nam lấy một lần.

Trương Thạc phát giác có gì đó không thích hợp, nhìn anh rồi lại nhìn người phụ nữ ngồi trên mép giường, mắt tự nhiên khép một tiếng.

Chuyện chính nói xong rồi, Dư Tùng hỏi: "Cậu ăn cơm chưa? Ăn không để tôi đi mua cho cậu."

Trương Thạc chớp chớp mắt: "Anh hỏi em à?"

"Ừ."

Trương Thạc thụ sủng nhược kinh, trước nay Dư Tùng chưa từng chủ động hỏi anh ta đã ăn cơm chưa? Chưa từng chủ động đi mua cơm cho anh ta.

Nửa giây sau anh ta mới phản ứng lại: "Em ăn rồi."

Du Tùng không nói gì nữa, không biết đang nghĩ gì mà nhìn mặt đất rất chăm chú, một lát sau, anh chợt hỏi: "Em thì sao? Ăn cơm chưa?"

Bên kia ngừng nói chuyện, chắc chắn anh không thể hỏi Đặng Song, Dư Nam nghiêng đầu, chỉ ừ một tiếng.

Du Tùng quan sát bóng lưng cô, rồi lại yên lặng dịch tầm mắt. Anh cũng chẳng còn chuyện gì để nói với Trương Thạc, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai muốn đi.

Dư Nam chỉ đến thăm một lát, cô đứng dậy cáo từ.

Sau giờ tan tầm cô mới đến, khi ra khỏi bệnh viện, đã tám giờ.

Trời lạnh, cô chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, vạt áo sơ vin vào quần jean cạp cao, đi một đôi dây đế bằng nhọn đầu, vai đeo túi sách đơn giản.

Dư Nam đút hai tay vào túi quần, phong cách mặc này giúp cô khoe triệt để dáng người cân xứng của mình, đường cong phần eo và hông gần như hoàn mỹ, chân nhỏ dài, bắp chân mượt mà khỏe khoắn, đuôi ngựa buộc sau đầu nhẹ nhàng đung đưa.

Đằng sau có tiếng còi vang lên, Dư Nam không quay đầu lại.

Tiếng còi vẫn tiếp tục, Dư Nam dừng lại.

Du Tùng lái xe vượt lên, mở cửa xe, Dư Nam nghiêng đầu.

Du Tùng nói: "Em lên xe đi."

Dư Nam đứng một lát, rút cuộc vẫn ngồi lên.

Hai người không nói chuyện với nhau, xe hoà vào dòng xe cộ, bên trong bật một bản nhạc cổ điển bằng tiếng Anh, mặc dù nghe không hiểu, nhưng giai điệu lại rất quen thuộc.

Lát sau, càng đi đường càng thông thoáng, Du Tùng nghiêng đầu hỏi: "Em ăn chưa?"

Nửa ngày Dư Nam mới phun ra được một chữ: "Chưa."

Du Tùng liếc cô một cái, cười: "Anh cũng chưa ăn, vậy mình ăn xong rồi về nhé."

Dư Nam không hé răng, Du Tùng véo má cô, tay trượt xuống đặt lên đùi cô, bóp bóp: "Còn giận anh à?"

Dư Nam mấp máy môi, Du Tùng nói: "Hôm qua tâm trạng anh không tốt, không cố ý nổi giận với em, em đừng giận nữa mà."

Dư Nam nói: "Anh đang xin lỗi đấy à?"

Du Tùng ngập ngừng một lúc, tìm cớ: "Nhưng em cũng sai."

"Em có gì sai?"

Du Tùng không nói lời nào, tay mò vào bên trong, Dư Nam kẹp chân, không cho anh cử động.

"Em muốn ăn gì?"

Dư Nam nói: "Mi sợi ạ."

"Quán hôm trước mình đến ý hả?"

Dư Nam nói: "Anh lái qua rồi." Mặt quán nằm bên cạnh bệnh viện.

Du Tùng thu tay về, xoay vô lăng: "Quay lại ăn rồi về nhé."

Điện thoại Dư Nam vang lên, nhắc máy, là một người bạn tốt cô quen được khi làm hướng dẫn du lịch, người đó làm buôn bán nhỏ ở Hồ Lô Cô.

Đầu bên kia nói chuyện với cô một lúc, từ đầu đến cuối Dư Nam không nói một lời.

Cuối cùng bạn tốt hỏi cô câu gì đó, khoẻ mắt Dư Nam liếc qua Du Tùng một cái, tiếng thờ dài gần như không thể nghe thấy, cô nói: "Được rồi, cho tôi thêm chút thời gian."

Cúp điện thoại.

"Có chuyện gì thế?"

Dur Nam liếc anh một cái, nửa ngày sau mới nói: "Bạn em rủ em đi du lịch."

"Khi nào đi?"

Dur Nam nói: "Chờ em có thời gian rồi đi."

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn đường lấp lánh nổi thành một dải ngân hà, xe cô đi lại trên đường không nhiều, từng chiếc vượt qua bọn họ, họ đi không nhanh không chậm, nếu thời gian có thể chậm lại một chút, con đường có thể dài ra một chút, tốt nhất là dài đến không có điểm cuối, không cần phải xuống xe.

Nhưng không có con đường nào không có điểm cuối, bụi gai mọc thành cụm, mạch nước ngầm chảy mãnh liệt, lần đầu tiên không thể vượt qua rào chắn trong lòng.

Cuối cùng hai người cũng giảng hòa, họ lái xe vòng lại, đến quán ăn lần trước.

Trên đường về, Du Tùng dừng xe trên bãi đất trống nghỉ ngơi một lát, anh mua cho cô một que kem, vẫn là nhãn hiệu lần trước.

Dur Nam cười nói: "Anh lại dỗ em đấy à?"

Du Tùng hút thuốc, không nói gì.

"Anh lại giờ trò mới rồi." Dur Nam cắn một miếng to: "Thế mà hôm qua anh còn nói đừng hy vọng anh sẽ dỗ em"

Du Tùng vừa mới hút được nửa điếu thuốc, anh dứt khoát ném đi, kéo cô lại gần, đồ trong miệng cô còn chưa kịp nuốt xuống, vị ngọt tràn ngập giữa môi răng quăn quýt của hai người, hai đầu lưỡi đều lạnh lạnh.

Anh khẽ nói: "Nghe lời, ngoan nào."

Cửa sổ được mở ra, gió mát ồa vào.

Giọng anh rất nhỏ, Dur Nam hoảng hốt, không biết đây là tiếng gió hay ảo giác.

Anh chỉ tách ra một lúc rồi lại hôn xuống.

Một tay Dur Nam giờ que kem chưa ăn xong, cả đầu bị anh giữ chặt. Cô không dám lộn xộn, rất lâu sau, kem bị tan chảy, dòng nước ngọt ngào thuận theo kẽ ngón tay cô chảy xuống.

Cô nức nở một tiếng, mơ màng nói: "Chảy rồi."

Du Tùng sừng sốt, để chừa cho cô một hơi, cười gian hỏi: "Cái gì chảy cơ?"

Dur Nam lờm anh một cái, đưa tay cho anh nhìn, Du Tùng nắm lấy tay cô, ném que kem ra ngoài cửa sổ, ám chỉ nói: "Hóa ra là kem chảy, anh cứ tưởng chỗ khác cơ."

Dur Nam hừ một tiếng

Anh cầm tay cô giờ lên trước mặt nhìn nhìn, ngón tay Dur Nam rất xinh đẹp, nhỏ dài, vuốt vào thấy thịt mềm mại. Có một dòng chất lỏng màu trắng ngà theo kẽ ngón tay cô chảy ra, bụng dưới Du Tùng căng chặt, màu sắc này rất giống với thứ kia.

Dur Nam run lên, lưỡi Du Tùng liếm vào kẽ ngón tay cô, bất chước động tác nào đó lay động.

Cô mắng: "Đồ biến thái."

Du Tùng cười, đầu lưỡi lướt lên trên, cuối cùng ngậm ngón tay cô vào trong miệng. Dur Nam dán lên người anh, ngón tay ngứa gần chết, cuối cùng nằm trong ngực anh cười khanh khách.

Dur Nam rất ít khi cười, Du Tùng muốn nghe nhiều hơn, không buông tha cho cô, rất tỉ mỉ, rất nghiêm túc, mút từng ngón một, rút cuộc tay cô cũng sạch sẽ.

Du Tùng thổi khê một hơi vào tai cô: "Bây giờ không chảy nữa rồi."

Dur Nam rụt người lại, dùng sức bôi vào áo somi của anh, ghét bỏ nói: "Ghê quá."

Du Tùng không trêu cô nữa, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô: "Em có lạnh không?"

Vừa hỏi, anh đã nâng cửa kính lên.

Dur Nam nằm sấp trong ngực anh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hôm nay em phát hiện ra một việc rất kỳ lạ ở Xương Dung?"

"Nói anh nghe một chút xem nào."

"Anh có biết Thiệu Thục Mẫn không?"

Du Tùng nghĩ nghĩ: "Hình như trước đây từng ăn com chung một lần."

"Cô ta là tổng giám đốc bên quản lý nhà đất, lẽ ra chỉ cần làm phần dự tính tiêu thụ và đưa vào hoạt động, không phải tham gia vào việc mua bán bất động sản."

Du Tùng hỏi: "Cái này thì có vấn đề gì?"

Dur Nam nói: "Vấn đề nằm ở chỗ, mấy hợp đồng mua nhà hôm nay đều do cô ta tự tay ký tên."

"Việc này có thể nói lên điều gì?"

"Em cảm thấy rất kỳ lạ." Dur Nam ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy cằm của anh, râu trên cằm đã mọc lún phún, cô lấy ngón tay sờ sờ, nói tiếp: "Hơn nữa tất cả khách hàng đều mua nhà ở tầng số 3."

Dur Nam ngồi về chỗ của mình, Du Tùng châm lại nửa điếu thuốc đang hút ban nãy, mở cửa sổ xe tạo thành một khe nhỏ, anh kẹp thuốc, ngón út vuốt chân mày cô: "Cô ta là trợ thủ đắc lực của Lữ Xương Dân."

"Không cần nghĩ nhiều, trong này nhất định có vấn đề."

Du Tùng nói: "Em cứ quan sát cẩn thận, còn lại để anh làm."

"Anh có cách gì à?"

"Trước đây Lữ Xương Dân muốn cài tai mắt bên cạnh anh, có lẽ cô ta có thể giúp được chúng ta."

Dur Nam nhìn anh: "Cái thứ treo trên người anh hôm trước ấy hả?"

Du Tùng xoa bóp mặt cô, dường như anh đặc biệt thích làm điều này.

Dur Nam không nghe được đáp án, điện thoại anh chợt vang lên.

Du Tùng nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình, cười một tiếng, sau đó nhấc máy.

Anh hỏi: "Em vẫn chưa ngủ à?"

Trong xe khá yên tĩnh, tiếng trong điện thoại vọng ra ngoài, đầu bên kia rất ồn ào, nhốn nháo.

Du Tùng nhíu mày: "Em đang ở bên ngoài à?"

Một giọng nữ nhẹ nhàng thì thầm vọng đến: "Anh Du, anh thử đoán xem em đang ở đâu?"

Du Tùng không nói chuyện, bên kia không kiên nhẫn: "Em đang ở sân bay Trường Thủy, anh mau đến đón em đi."

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Du Tùng không nghe rõ, hỏi lại: "Em nói em ở đâu?"

Giọng Mạc Tích Đồng cao vút: "Em đang ở sân bay Trường Thủy." Sợ anh nghe không hiểu, cô ta bổ sung thêm: "Sân bay Trường Thủy của Côn Minh, em vừa mới hạ cánh, anh Du, anh mau tới đón em đi."

Du Tùng nhíu mày, nửa ngày mới nói: "Em hẳn nên giải thích trước cho anh biết, hơn nửa đêm chạy tới đây, mẹ em có biết không?"

Mạc Tích Đồng đối với anh vừa yêu vừa sợ, nhận ra anh đang không vui, giọng nhỏ đi rất nhiều, uất ức nói: "Em định tặng cho anh một điều bất ngờ."

Du Tùng dừng một chút, gơ cổ tay nhìn đồng hồ, dặn dò cô ta: "Bây giờ em tìm một khách sạn gần sân bay ở tạm đi, từ chỗ anh lái xe đến Côn Minh phải mất mấy giờ, sáng mai anh tìm người đến đón em."

Bên kia không có tiếng động gì, Du Tùng hỏi: "Em có đang nghe không đấy?"

Lâu sau Mạc Tích Đồng mới đáp: "Vâng." Cô ta ngoan ngoãn thương lượng với anh: "Đây là lần đầu em đến Côn Minh nên không quen, anh Du, nếu không thì như vậy đi, em chờ anh ở sân bay, dù sao quán cà phê ở đây mở 24/24 giờ, như vậy cũng an toàn mà."

Du Tùng nhìn Dur Nam một cái, cô không nhìn anh, đang buộc lại tóc.

Nghĩ nghĩ, anh nói: "Vậy em chờ đấy, bây giờ anh qua, đừng chạy loạn, đến nơi anh sẽ gọi điện thoại cho em."

Mạc Tích Đồng nuốt chút nữa nhảy căng lên, sau khi bình tĩnh lại mới đáp một tiếng: "Vâng."

Du Tùng không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó gọi điện báo bình an cho mẹ Mạc.

Thực ra Mạc Tích Đồng không nói gì với gia đình mà lén chạy đi, khiến mẹ Mạc xoay vòng vòng, chạy đến Du gia nghỉ cách, khi định hỏi Du Tùng, trùng hợp anh lại gọi đến đây.

Mạc Tích Đồng mở còi bỏ từ trong bụng mẹ, khi mẹ Mạc vừa mới mang thai cô ta, bố Mạc bắt ngờ ra đi. Hai người cô nhi quả phụ bọn họ rất đáng thương, hai gia đình đã làm hàng xóm với nhau được mấy chục năm rồi, từ nhỏ bố mẹ nói cho Du Tùng biết phải đặc biệt chăm sóc yêu quý Mạc Tích Đồng.

Cô ta là người nói dối duy nhất của Mạc, tuy rằng không có tình thương của bố, nhưng lại được lớn lên trong vai mật, cô ta rất kiêu căng, có chút tùy hứng, mọi người đánh không được chạm vào cũng không xong, chỉ có Du Tùng mới dạy dỗ được cô ta, cô ta cũng chỉ nghe lời anh.

Từ trước đến nay quan hệ hai nhà luôn rất tốt, mẹ Du từng muốn kết thành nhân duyên đẹp, Du Tùng nói vài lần, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Anh cất điện thoại, quay đầu nhìn Dur Nam, cô đã thất xong đại an toàn.

Anh nói: "Anh có người bạn đến Vân Nam, vốn dĩ định sang chỗ em, xem ra giờ phải chạy tới Côn Minh đón cô ấy rồi."

Dur Nam khẽ "À" một tiếng: "Vậy anh đưa em về nhà trước đi."

Du Tùng nhìn cô một lát, không hài lòng biểu hiện bày của cô, bóp mạnh một cái lên ngực Dur Nam, nghe được tiếng hít sâu, trước khi cô nói chuyện thì thu tay về, khởi động xe.

Dur Nam xoa ngực, véo anh thật mạnh, mắng một câu: "Đồ thần kinh."

Du Tùng nhếch khóe môi: "Từ đây đến Côn Minh đi như thế nào?"

Cô tức giận: "Lái xe đi."

Du Tùng buồn cười: "Nếu không em dẫn đường nhé? Sau khi về thì đến chỗ em."

Dur Nam nói "Đến cuối đường thì đi lên cao tốc Hàng Thụy, nếu không tắc đường, qua lại cũng phải mất sáu tiếng đồng hồ." Dừng một chút: "Khi đó em đã sớm ngủ rồi, ngày mai còn phải đi làm."

Du Tùng không đáp lời cô, cuối cùng "Xùy" một tiếng.

Nửa giờ sau, anh đưa Dur Nam về nhà, sau khi xuống xe, Du Tùng ném túi xuống, nương theo ánh trăng cô thấy bên trong có một chiếc hộp bọc vải nhung, to bằng bàn tay, màu đỏ sẫm, vô cùng tinh xảo.

Dur Nam giật mình: "Anh có ý gì?"

Du Tùng dựa vào lưng ghế, qua cửa sổ nhìn cô, mắt anh đen nhánh như mực, không chớp mắt, thâm thúy tựa biển sâu.

Dur Nam cảm giác mình như bị hút vào lốc xoáy.

Anh cười cười, rút một điếu thuốc ra: "Tặng quà cho em đấy."

Ánh mắt Du Tùng bị che kín qua một lớp sương khói, hít lại, nhếch miệng, nhắc nhở cô: "Hôm ở công trường, lần mà em kêu rất hăng hái, anh đã đồng ý sẽ tặng em một món quà."

Dur Nam tự động bỏ qua những lời này nọ, vuốt tóc trên trán, trêu chọc: "Cái thì thế ạ? Em không lấy nhẫn đâu nhé."

Du Tùng liếc mắt, nhìn cô một lúc, cuối cùng cười nói: "Em suy nghĩ nhiều."

Anh hút xong điếu thuốc: "Về nhà rồi xem." Nói xong, xe đã lao đi rất xa, chớp mắt không còn bóng dáng.

Dur Nam nhìn theo hướng kia một lát, xoay người về nhà.

Trong phòng không bật đèn, ánh trăng xuyên qua song cửa chiếu xuống sàn nhà, rèm cửa chậm rãi phấp phồng, Dur Nam rét run, sáng sớm lúc đi cô quên không đóng cửa sổ.

Đóng cửa sổ, bật đèn.

Chuông điện thoại vang lên, là tin nhắn bạn cô gửi đến.

Cô ngồi trên sofa, nhớ tới cuộc gọi hôm nay.

Đây không phải lần đầu tiên bạn cô gọi đến, mấy ngày trước đối phương đã hỏi qua ý kiến cô, lúc ấy cô do dự, cuối cùng trả lời anh ta là cần một chút thời gian.

Dur Nam muốn chờ đến lúc chuyện Lữ Xương Dân chấm dứt.

Trước đây Du Tùng từng hỏi, có phải vì Lữ Xương Dân hạ được hãm hại cô hay không, mới bằng lòng giúp anh đối phó gã ta.

Lúc ấy cô chỉ cười cười, nhưng không đáp.

Cô không muốn chấp nhận vận mệnh của mình, cũng không có nghĩa người khác có thể tùy ý thao túng thay đổi nó. Lữ Xương Dân là gã đầu sỏ gây tội, Dur Nam không phải người lương thiện, cô có thù tất báo, không khinh người cũng không muốn bị người khinh, cho dù đến chậm gần hai mươi năm, cũng nhất định làm gã ta phải trả giá lớn.

Cũng có lẽ, đây chỉ là cái cớ cô tự lừa mình dối người, đem hai người tranh cãi ở vùng ngoại ô, Dur Nam từng nói một câu:

"Đây là kết quả tự anh tạo ra, anh và cô ấy nên thử chấp nhận, sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình."

Lời này nói cho anh nghe, nhưng càng giống tự nói cho chính mình nghe.

Mười bảy năm trước họ đi qua đời nhau, khi đó thế giới của hai người không giống nhau, cho dù có tiếc nuối, kết cục cũng không thể thay đổi.

Trước khi gặp lại, hai người thật sự sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình.

Dur Nam cử động, rút cuộc dời mắt lên trên túi, cô lấy hộp bọc vải nhung bên trong ra, bên trên chỉ thấy một cái nơ bằng nhung cùng màu, không có trang trí thừa thãi, ngay cả một con bướm hay đoá hoa cũng không có, nhưng lại rất trang nhã tinh xảo.

Cô mở ra, không khỏi sửng sốt.

Bên trong không có nhẫn, cũng không có cara kim cương gì.

Mà là một con dấu nhỏ rất tinh tế, chỉ to bằng hai ngón tay, dài bằng ngón trỏ, cả con dấu mang màu xanh rau chân vịt.

Cô cảm nó trong tay, khẽ đóng dấu lên tay, thứ này hiển nhiên là được thiết kế riêng.

Hoa văn xung quanh được chạm trổ khéo léo, góc cạnh xử lý cẩn thận, mài giữa đến mượt mà bóng loáng. Hoa văn rất dài, cao lớn thẳng tắp, cành lá bên trên rậm rạp, gần như sừng sững trong gió không đổ, Dur Nam nhận ra, là thông đỏ.

Lật qua lật lại, bên dưới có khắc hai chữ "Dur Nam".

Cô gờ lên trước đèn nhìn nhìn, đường viền lộ ra màu xanh biếc nhàn nhạt, ở giữa xanh lại hóa đen, là ngọc bích Lão Khanh thượng hạng.

Dur Nam lấy nửa khối đá còn nguyên ra, để bên cạnh so sánh, không khác biệt lắm, đều từ cùng một viên gốc, độ lớn lại chỉ bằng một nửa khối đá còn nguyên.

Ngày hôm sau, Dur Nam nhìn thấy Du Tùng ở trung tâm tiêu thụ, anh đi cùng Trương Mạn, trợ lý của Thiệu Thục Mẫn, hai người đi rất gần, anh cúi đầu ghé vào bên tai cô ta nói chuyện, Trương Mạn cười, thỉnh thoảng lấy tay che miệng thì thầm với anh.

Hai người đi lên tầng trên.

Anh dứt tay vào túi, lười biếng đi lên cầu thang. Trương Mạn vẫn đang chuyện, ánh mắt anh không rời một người.

Dưới tầng, Dư Nam ngồi trước bàn làm việc, liếc mắt lên trên, cùng lúc chạm vào mắt anh, người kia cười như không cười, ánh mắt nóng bỏng không rời, sau lại chụm đầu ghé tai với tiểu thư bên dưới, trong mắt cô toé lên tia lửa.

Một lúc sau, anh quay đầu lại, móc di động ra ấn vài cái, sau đó dứt lại vào trong túi, không nhìn xuống nữa, nháy mắt biến mất ở chỗ rẽ.

Dư Nam nhận được tin nhắn: "Đừng dùng ánh mắt này nhìn anh, anh muốn làm chết em."

Dư Nam biết anh sẽ không có lời hay, lười phản ứng lại, lại có một tin nhắn gửi đến: "Buổi tối anh chờ ở chỗ cũ, ăn cơm cùng nhau nhé."

Buổi tối, Dư Nam đi đến hẻm nhỏ Xương Dung, xe Du Tùng đã chờ ở đó.

Qua cửa sổ xe thấp thoáng nhìn thấy hai bóng người, Mạc Tích Đồng ngồi trên ghế phó lái, khuôn mặt tươi cười dào dạt, vừa nói vừa khoa chân múa tay.

Dư Nam theo bản năng quan sát xung quanh, bốn bề vắng lặng, mới đi về hướng kia.

Cô dứt khoát mở cửa ngồi vào ghế sau, Mạc Tích Đồng dừng lại, quan sát cô qua kính chiếu hậu.

Xe Du Tùng không đi, anh nghiêng người, giới thiệu: "Cô ấy là..."

"Bạn." Dư Nam chủ động vươn tay: "Tôi tên là Dư Nam, bạn của Du Tùng, trước đây khi đi du lịch tôi đã làm hướng dẫn viên du lịch của anh ấy."

Vừa dứt lời, cô thấy Du Tùng nhìn cô chằm chằm qua kính chiếu hậu, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo.

Cô ngoảnh mặt làm lơ, tay vẫn duỗi ra, nhìn về phía Mạc Tích Đồng.

Đối phương chỉ cúi đầu nhìn tay cô một cái: "Mạc Tích Đồng." Cô ta cười cười, nhìn Du Tùng, ánh mắt khác hẳn: "Tôi là hàng xóm của anh Du, chúng tôi đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn."

Dư Nam thu tay về: "Cô cũng hơn ba mươi tuổi à?"

Nghe được lời này, Mạc Tích Đồng ngậy ngẩng cả người, sắc mặt cứng đờ, Dư Nam cười khúc khích: "Đừng để bụng, tôi chỉ đùa một chút thôi."

Cô nhìn về phía Du Tùng: "Thế tiếp theo mình đi đâu ăn?"

Du Tùng không đáp lời cô, anh dựa vào ghế, nhìn thẳng phía trước: "Đổi vị trí đi."

Mạc Tích Đồng nghe không hiểu, hỏi lại một lần: "Anh Du, anh nói gì ạ?"

Du Tùng nói: "Em ngồi phía sau đi."

Mạc Tích Đồng tròn trừng mắt, môi bĩu lên, nhỏ giọng kháng nghị: "Em không đổi."

Ánh mắt Du Tùng như viên đạn liếc qua, không nói bất cứ lời gì, Mạc Tích Đồng giống một đứa trẻ mắc lỗi, ngoan ngoãn mở cửa xe, ra phía sau ngồi.

Dư Nam cười cười, đổi lên ghế phó lái, Du Tùng nhìn cô một cái, không nói chuyện.

Xe lái ra đường chính, đi theo dòng xe cộ phía trước, Mạc Tích Đồng ôm vai hôn dỗi, bóng dáng hai người hiện lên trước mắt, cô ta nhìn Du Tùng, lại nhìn Dư Nam, bắt đầu nghiêm túc quan sát cô.

Đi được một lát, đi qua đèn đỏ phía trước là đến bệnh viện, Du Tùng quay sang nói: "Em gọi cho Trương Thạc đi, bảo cậu ta xuống dưới."

Dư Nam lấy điện thoại ra, Mạc Tích Đồng giành trước nói: "Đề em gọi đi, đã lâu em không liên lạc với anh ấy rồi."

Dư Nam thu tay về, vài giây sau, người phía sau gọi đi.

Ban đầu Trương Thạc còn do dự không muốn đi, nói bệnh viện yêu cầu có người trông coi, không đi được.

Mạc Tích Đồng đảm nhận việc chuyển lời, Du Tùng nói: "Bảo cậu ta đừng chần chừ, chúng ta không có thời gian chờ cậu ta đâu, bây giờ chân người ta bị gãy, đến bờ cũng khó khăn, không cần lúc nào cũng phải trông coi."

Giọng nói của anh rất to, Trương Thạc ở bên kia trực tiếp nghe được, Mạc Tích Đồng nghịch ngợm bỏ thêm một câu: "Lần đầu tiên em đến Đại Lý, anh Thạc, anh không có thành ý rồi, không muốn ra gặp em à?"

Trương Thạc cười hi hi ha ha, bên kia thấp thoáng truyền đến giọng nữ: "Anh đi đi, tôi đảm bảo không chạy đâu, thuận tiện mang về cho tôi ít đồ ăn ngon nhé, đồ ăn trong bệnh viện nêm nếm gia vị rất nhạt, vào đến miệng chẳng có mùi vị gì cả."

Bên ngoài rất ồn, Mạc Tích Đồng cũng không nghe rõ bên kia nói cái gì, thử gọi: "Anh Thạc?"

Trương Thạc đáp một tiếng, ậm ừ chốc lát, cuối cùng nói được.

Xe đợi ngoài cổng bệnh viện vài phút, Trương Thạc vội vã chạy ra.

Bọn họ đến quán Ngọc Dã, ngày gặp lại kể từ hôm kết thúc hành trình du lịch chính là ở đây. Lần đó, Dư Nam nghe được tất cả lời nói của anh, Du Tùng được xem ồn ào miễn phí, sau đó, anh lên nhảy vào nhà cô bắt nạt cô, bị Dư Nam đập thương bả vai.

Thật ra nếu suy nghĩ cẩn thận, mấy tháng trước đó cảm giác xa xôi như đã qua một đời.

Mọi người tìm chỗ ngồi xuống, Du Tùng không suy nghĩ nhiều, tự nhiên đưa thực đơn cho Dư Nam trước, anh chăm chú đọc, quay sang nói chuyện với Trương Thạc.

Anh đề cập đến việc tất cả khách hàng đều mua tầng số 3 với anh ta, cảm thấy cần phải điều tra một chút.

Chỗ Lữ Xương Dân không có sơ hở, vậy thì phải tìm một cánh cửa đột phá khác, Du Tùng có ý xuống tay từ phía Trương Mạn.

Từ khi công trình khởi công đến nay, cô ta đã tiếp xúc với họ rất nhiều lần, Trương Mạn là trợ thủ đắc lực của Thiệu Thục Mẫn, mà Thiệu Thục Mẫn lại có quan hệ không bình thường với Lữ Xương Dân, nếu thu được cô ta vào tay có lẽ sẽ có thu hoạch.

Du Tùng nói: "Trương Mạn giao cho cậu, cậu suy nghĩ biện pháp đi, cố gắng moi ra được tin tức có ích."

Trương Thạc trừng lớn mắt: "Tại sao lại là em?" Anh ta đứng bật dậy: "Em không đi, người cô ta coi trọng là anh, anh xuống tay mới dễ dàng."

Du Tùng liếc anh ta một cái: "Ngồi xuống rồi nói, cậu đừng làm quá như vậy."

Trương Thạc làm bầm, nghẹn nửa ngày trong cổ họng: "Dù sao em cũng không đi..."

Du Tùng chỉ nhàn nhạt nói: "Không đi cũng phải đi."

Hai người đang nói chuyện, người bên cạnh chợt hỏi: "Anh muốn ăn gì?"

"Em chọn đi."

Du Tùng khoác cánh tay lên lưng ghế của cô, ngón tay quần quần nghịch đuôi tóc cô.

Dư Nam chọn vài ăn, có người bỗng nhiên nói chen vào: "Anh Du không ăn cay."

Cô ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, Mạc Tích Đồng đã cởi áo khoác, hai tay bắt chéo lên nhau, trang nhã đặt trên mặt bàn, ánh mắt Dư Nam lập loè, cổ tay trái cô ta đeo một chiếc vòng ngọc trắng hình con dê, tôn lên da thịt trắng nõn của cô ta.

Dư Nam nhận ra, bởi chiếc vòng tay này đúng là chiếc tự tay cô chọn lựa.

Cô cười một cái, mọi người đồng thời nhìn về phía người phát ra câu nói, dường như mới nhớ ra ở đây còn có một vị khách đến từ phương xa.

Mạc Tích Đồng ban mặt, lặp lại một lần: "Anh Du không thích đồ ăn có ớt cay".

Trước mặt người khác cô ta đã quen đảm nhận vai chính, thích được mọi người vây quanh cô ta, ở đây, hiển nhiên cô ta đã bị bỏ qua, trong lòng cô ta cảm thấy rất khó chịu.

Du Tùng giải vây cho cô: "Khẩu vị bây giờ có chút thay đổi, anh thích ăn ớt cay." Anh nhìn Dư Nam, bổ sung thêm một câu: "Nhất là cay kiểu này."

Dư Nam trừng anh một cái, đẩy thực đơn cho Mạc Tích Đồng, "Tôi chọn vài món rồi, còn lại cô chọn đi, hai người chơi với nhau từ bé đến lớn, chắc cô cũng khá hiểu anh ấy."

Lời này rất bình thường, Du Tùng lại đặt bàn tay to vào cổ cô, trừng phạt véo xuống, nhưng không lấy ra, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve da cô.

Cử chỉ của hai người rất thân mật, dù không giao lưu, nhưng mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt đều như đang tán tỉnh, Mạc Tích Đồng có ngốc cũng phải nhìn ra vấn đề.

Cô ta cắn môi, không cười nổi nữa, Du Tùng không để bụng, giục cô ta: "Em gọi món đi, chọn món em thích ăn ấy."

Đồ ăn được bê lên bàn, tám món ăn được xếp ngay ngắn, mấy món Dư Nam chọn đều là đặc sản của quán Ngọc Dã, mục đích là để Mạc Tích Đồng nếm thử ẩm thực của Đại Lý, còn vì cô ta mà giải thích điển cổ và xuất xứ của mỗi món, ai ngờ cô ta lại ngăn người, ăn mà không biết mùi vị gì, rất ít khi động đũa.

Bữa tiệc chưa kết thúc Trương Thạc đã rời đi, trước khi đi còn gói thêm hai món đặc sản của quán.

Dư Nam hỏi: "Anh không ăn no à?"

Trương Thạc rầu rì: "Buổi tối tôi phải thức đêm, gói mang về khuya lại ăn."

"À" Dư Nam cười một cái, không nói gì.

Sau đó mấy người cũng đi, Mạc Tích Đồng ở trong khách sạn Đông Lai mà trước đây họ đã từng ở, hai người đưa cô ta về trước.

Mạc Tích Đồng xuống xe, Du Tùng dặn dò cô ta: "Về phòng nhớ ngủ sớm một chút, khoá cửa cẩn thận, chú ý an toàn, có việc thì gọi cho anh."

"Vâng." Cô ta cắn môi.

Du Tùng vươn tay, xoa xoa tóc cô ta: "Em về đi."

"Đợi đã, anh Du." Du Tùng dẫm vào chân phanh, cô ta chạy lên phía trước hai bước: "Anh Du, em có lời muốn hỏi anh."

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Du Tùng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Có chuyện gì thế?"

Mạc Tích Đồng liếc sang Dư Nam ngồi bên cạnh, cắn cắn môi: "Anh xuống đây đi, em muốn nói chuyện riêng với anh."

Du Tùng không vui "Hừ" một tiếng, "Em đừng có tùy hứng, có cái gì mà bây giờ không thể nói?"

Mạc Tích Đồng cúi đầu, mũi chân nhẹ nhàng cọ cọ mặt đất.

Trước cửa khách sạn người đến người đi, tiếng xe ồn ào náo nhiệt, Du Tùng chờ đến mất kiên nhẫn, vừa định hỏi, Mạc Tích Đồng ngẩng đầu, chớp mũi đỏ bừng, trên mặt đã ướt nước mắt.

"Anh Du, có phải anh không thương em nữa rồi đúng không?"

Du Tùng bật cười, vỗ đầu cô ta: "Nói vớ vẩn, suốt ngày nghĩ linh tinh gì thế. Ngày mai anh không rảnh, anh sẽ tìm cho em một người đi dạo phố cùng em nhé."

Mạc Tích Đồng há miệng thở dốc, phía sau có xe ầm ầm, Du Tùng không nhiều lời nữa, nhắc cô ta về phòng: "Em vào đi, anh đi đây."

Anh dẫm xuống chân ga, nấn nhẽ dứt khoát, khói xe bay lên, rất nhanh đã nhập vào dòng xe cộ.

Mạc Tích Đồng nhìn xe Du Tùng đi xa, lau nước nước mắt, tức giận giậm chân tại chỗ.

Xe đi được một đoạn, Dư Nam vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ cái gì.

Du Tùng nghiêng người: "Sao em không nói lời nào?"

"Nói gì ạ?"

Du Tùng ghen hờn, lời đến bên miệng lại phải nuốt xuống, một lát sau, bỗng nhiên anh đánh lái, rẽ sang một con đường khác.

Dư Nam hỏi: "Anh định lái đi đâu đấy?"

"Đưa em đến một nơi."

Dư Nam sống ở Đại Lý gần mười năm, không biết còn có chỗ nào cần anh phải đưa đi.

Dư Nam cũng không tò mò hỏi, ngoan ngoãn ngồi yên.

Xe chạy trên đường cao tốc, không quá hai phút, rẽ vào một con đường, ban đầu đường còn tỉnh là rộng rãi, sau càng đi càng hẹp.

Những căn nhà của dân tộc Bạch xung quanh rất cũ kỹ, có một số chỗ đã lộ gạch mộc bên trong, cỏ dại và dây mây che kín bờ tường, không có đèn đường, chỉ có thể dựa vào đèn xe chiếu sáng để đi.

Chậm rãi rẽ hai lần, Du Tùng dừng xe, Dư Nam quay đầu nhìn anh, anh dừng xe, giải thích: "Đường bên trong rất hẹp, xe không lái vào được, đi bộ một chút."

Hai người xuống xe đi bộ, Du Tùng mở đèn điện thoại, đường không bằng phẳng, là một con đường đất hoang sơ.

Dư Nam trêu chọc: "Anh muốn tìm một nơi yên lặng để bán em đi à?"

Khoảng cách rất gần, cả hai người nhẹ nhàng cọ vào nhau, Du Tùng nắm lấy bàn tay bên cạnh, cười khê: "Bán em thì có thể được bao nhiêu? Không bằng nghiện em. Hiếp rồi giết."

Dư Nam: "..."

Đi thêm một lát, cô nhận ra nơi này, lần trước đi vào từ con đường khác, ở cánh đồng bát ngát bên kia, nên ban đầu vẫn chưa nhận ra.

Dư Nam coi như không biết, hỏi anh: "Trước đây anh từng đến rồi à?"

Du Tùng "Ừ" một tiếng.

"Anh đến làm gì thế?"

Du Tùng nói: "Không may trượt xuống."

"Kích thích không?"

Du Tùng nhẹ miết xương tay cô, không phản bác lại.

Đi lên phía trước, hai người thấy một cái tàu hỏa bị bỏ hoang, đường ray đã rỉ sắt, cỏ dại mọc um tùm qua kẽ hở.

Gió lạnh gào thét, không ngừng tru lên trong vùng quê hoang dã.

Dư Nam run lên.

Du Tùng quay đầu nhìn cô, tóc ngắn của anh trong gió không nhúc nhích tí nào.

"Em lạnh à?"

Dư Nam liếc nhìn áo khoác trên người anh: "Hơi hơi ả."

Du Tùng mở rộng vạt áo: "Vào đây."

"Em cứ tưởng anh sẽ đưa cả cái áo cho em."

Du Tùng cười một tiếng: "Anh cũng lạnh."

Cô chui vào, Du Tùng khép vạt áo trước lại, bọc cô vào trong lồng ngực. Nhiệt độ cơ thể anh khá cao, giấu Dư Nam bên trong, giống như ôm một cái lò sưởi lớn.

Cô khẽ thở dài, lỗ tai dán lên ngực anh, dưới tấm vải mỏng là bộ ngực rắn chắc và trái tim đập mạnh mẽ đầy nhiệt huyết.

Eo Du Tùng rất hẹp, Dư Nam xuyên tay qua, nhẹ nhàng xoa lưng anh, làn da chắc khỏe sau lưng tràn ngập cả bàn tay.

Dư Nam cọ cọ mặt lên ngực anh, chớp mũi không có mùi hương đặc biệt, lại khiến cô vừa ngửi là có thể phân biệt được hương vị thuộc về anh.

Tay cô siết càng chặt, tham lam muốn nhiều thêm một giây, cũng hy vọng có thể nhớ kỹ cảm giác này.

Thật lâu sau, Dư Nam buông tay, giãy ra: "Em không lạnh nữa rồi."

Du Tùng không buông ra.

Hai người đứng im tại chỗ một lát, cuối cùng Dư Nam hỏi: "Rốt cuộc anh dẫn em đến đây để làm gì?"

Dừng một chút, Du Tùng nói: "Đưa em đi xem một thứ."

Anh đưa Dư Nam đi đến một cái trạm gác đã bỏ hoang, ra hiệu cho cô im lặng, bên trong truyền đến tiếng nức nở nhỏ nhỏ, Du Tùng đẩy ra một cái khe nhỏ, soi đèn pin điện thoại xuống, cô nhìn thấy một đàn mèo bé nhỏ mềm như nhung nằm cuộn tròn một chỗ.

Trong đó có một đôi mắt hoảng sợ nhìn đến nơi phát ra ánh sáng.

"Là mèo ạ?"

Du Tùng nói: "Mới sinh ra đây."

Mẹ đàn mèo không có ở đây, Du Tùng đẩy cửa đi vào, bàn tay to lớn của anh xách lên một con, mèo con rất yếu ớt, bốn móng vuốt nhỏ xinh mở ra, kêu khê, mặt người xấu xí.

Du Tùng giờ giờ con mèo kia: "Minh ôm một con về nuôi nhé?"

Dư Nam chấp tay sau lưng không nhận: "Anh thích động vật à?" Cô rũ mắt quét qua anh, lắc đầu: "Quả thật rất khó tin."

Du Tùng lấy đèn pin soi vào cô: "Anh thích thứ đồ chơi này á?" Anh cười: "Anh có phải đàn bà đâu."

Dư Nam mím môi, ngẩng đầu, hai người bên tối bên sáng, yên lặng nhìn nhau một lát.

Trên mặt cô không còn nét cười, nhàn nhạt nói: "Anh lại muốn dỗ em à?"

Du Tùng tránh đề tài này, tiếp theo nói: "Không phải con gái bọn em đều thích động vật có lông à?"

"Người bạn lớn lên cùng anh từ nhỏ đến lớn cũng thích sao?"

Du Tùng nhìn cô một lúc, ánh mắt lạnh căm căm, tùy ý nói: "Thật ra khi còn nhỏ cũng có một con."

Dư Nam cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Khi còn nhỏ em phải lo lắng giải quyết vấn đề cơm no áo ấm, không có điều kiện tốt để nuôi dưỡng động vật. Chỉ có những đứa trẻ sinh ra đã là công chúa mới có quyền lợi làm việc này, thế nên chưa từng hy vọng xa vời, cũng không thích."

Cô nói xong, không khí chợt yên tĩnh.

Du Tùng cúi đầu, mắt không chớp nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú của anh ẩn trong bóng tối.

Thật lâu sau, anh giật giật môi: "Anh với cô ấy..."

"Minh về đi thôi." Dư Nam nói: "Muộn rồi."

Cô dứt lời, đi ra ngoài trước một bước.

Trong khoảnh khắc mở cửa, gió lạnh ủa đến, Dư Nam ngẩng đầu, bầu trời tối đen, rất cao rất xa xôi.

Ánh sao lấp lóe, lộng lẫy như ngọc, tô điểm cho cả bầu trời.

Tâm cô bỗng nhiên trở nên thanh thản.

Có một số việc, cô vẫn luôn tự lừa mình dối người, trước đây có thể không thèm nghĩ đến, nhưng bây giờ, bất kể là Lữ Xương Dân, Mạc Tích Đồng hay là Đặng Song, từng người một xuất hiện trước mặt, khiến cô biết được mình có bao nhiêu buồn cười.

Dư Nam cúi đầu, khẽ cười một tiếng.

Mấy ngày trước, bọn họ bắt Đặng Song đến đây tra hỏi, Đặng Song không nói.

Hôm đó tâm trạng Du Tùng thoải mái vô cùng, tâm trạng Dư Nam cũng không tốt, hai người nổ ra xung đột, cô đã nói với anh hai câu.

"Đừng hối hận những điều anh đã lựa chọn, cũng đừng nghĩ đến việc khắc phục, vô dụng thôi."

"Đây là kết quả tự anh tạo ra, anh và cô ấy nên thử chấp nhận, sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình."

Nói xong, cô xoay người, anh không nhúc nhích, cúi đầu.

Cuồng phong gào thét, lá rụng lá tả.

Anh đi ngược gió trên cánh đồng bát ngát, bỏ lại đám mèo nhỏ miệng còn hôi sữa ở trạm gác bỏ hoang...

Khi Du Tùng trở lại công trường đã là một giờ sau, anh không bật đèn, ngồi trên ghế hút hai điếu thuốc, sáu nhà ở ký túc xá tập thể bên cạnh còn vô cùng náo nhiệt.

Anh nghiền tàn thuốc lên góc bàn, tro thuốc xám đen rơi xuống.

Hút xong thuốc, Du Tùng vào phòng tắm công cộng, nước rất lạnh, thấm ướt cả người.

Phòng tắm ở tầng một, đi ra ngoài là khu lộ thiên, từ cầu thang ngoài đi lên mới là phòng của anh.

Không nghĩ tới vừa mới tắm xong, ngoài trời lại đổ mưa. Mưa thu rét lạnh, cả người Du Tùng trần trụi, khăn lông vắt trên vai, mới đi được vài bước, trên người đã thấm nước mưa.

Anh lau khô người nằm lên giường, giường là loại làm từ gỗ giản dị nhất, bên cạnh là cửa sổ, tiếng mưa rơi bồm bộp nện xuống mái nhà, thỉnh thoảng có tia chớp loé lên, tiếng người tiếng mưa rơi tiếng gió thổi vang lên bên tai, không chút yên bình.

Du Tùng nhắm mắt lại, một lát sau, lại chợt mở ra, chăm chú nghe, tiếng mưa rơi vẫn như cũ. Anh nỗ lực phân biệt rõ một âm thanh khác trong đó, nhẹ nhàng, chậm rãi, từng cái gõ lên cánh cửa sắt.

Anh bật dậy, dự cảm trong lòng vô cùng chân thật mãnh liệt, bước nhanh ra cửa, mở cửa, một bóng người xuất hiện trước mặt, dáng người nho nhỏ, rụt vai, cả người ướt đầm, tóc tai tán loạn dán lên mặt, lạnh đến run bần bật.

Cô nâng đầu, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt kinh ngạc. Hai người yên lặng nhìn nhau, sống lưng anh cứng đờ, Dư Nam nhào tới, đâm anh lùi vào trong nhà.

Du Tùng theo bản năng ôm chặt lấy eo cô, muốn nói gì đó, cô lại không cho, mạnh mẽ hôn lên môi anh.

Gần như là một giây sau, anh phản công, nắm quyền chủ động.

Anh xoay người ấn cô lên cánh cửa sắt, cửa sắt "Rầm" một tiếng, át cả tiếng mưa rơi, ký túc xá bên cạnh chợt yên tĩnh hai giây, sau đó lại ầm ĩ.

Du Tùng siết chặt cầm cô, ôm má cô, há miệng ngậm lấy, gặm cắn: "Không phải em nhất quyết đòi về à, sao lại tự mình chạy đến đây?"

"... Em muốn làm với anh."

Du Tùng sờ cô, da cô lạnh lẽo không có độ ấm, anh xoa mạnh: "Vừa rồi không muốn mà?"

"Bây giờ muốn."

"Làm." Anh buồn cười, mơ màng phun ra một chữ.

Không muốn suy nghĩ nhiều, Dư Nam mạnh mẽ đẩy ngã anh lên giường, cô sai bước đi lên, cởi quần áo, nửa bầu tuyết trắng lộ trong không khí.

Cô cúi đầu gặm cắn môi anh, mái tóc ướt rũ xuống dùng trên lỗ tai Du Tùng, anh rung mình một cái, lông tơ cả người dựng đứng.

Khi cô cắn chóp mũi anh, Du Tùng bóp chặt bờ mông lạnh lẽo kia, thúc người lên trên, trêu cô: "Lại uống phải xuân dược à?"

Dư Nam không còn tâm trí để nói chuyện, gặm lỗ tai anh, yết hầu và trước ngực...

Du Tùng kinh ngạc, cô quá nhiệt tình, ngược lại làm anh lo sợ bất an, cảm thấy Dư Nam hôm nay vô cùng khác thường.

Anh ngậy người một lúc, cảm xúc ẩm ướt đã lướt qua bụng dưới của anh, chỉ dừng lại trong chớp mắt, sau đó cô dịch xuống.

Gáy Du Tùng tê rần, khó khăn nâng người lên, cơ bắp trên bụng căng chặt, dựa vào ánh trăng, có thể thấy môi cô dường như khó mà chứa đủ.

Tay anh xuyên qua mái tóc ướt đầm của cô, đầu ngón tay run rẩy, định ngăn lại lại bỗng nhiên nắm lấy tóc cô ấn xuống, Dư Nam nức nở một tiếng, mái tóc dài xoả tung trên bụng dưới của anh, nóng lạnh giao hòa, vô cùng dày vò.

Du Tùng nhẫn nhịn kéo cô lên, hôn một cái lên môi cô: "Bảo bối, em thật lợi hại."

Anh dán vào người cô: "Rốt cuộc hôm nay em làm sao vậy?"

Dư Nam nói: "Em muốn ở bên trên."

Du Tùng nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, con ngươi vừa đen vừa sáng, lộ ra vẻ bướng bỉnh, kiên cường cùng kiên quyết, còn có gì đó mà anh nhìn không hiểu.

Cô lặp lại: "Em muốn ở bên trên."

Du Tùng chiều theo ý cô, lùi lại tất cả.

Cô không thể nhẫn tâm, căn bản không làm được, anh bóp chặt eo cô, nhấn một cái chạm đỉnh.

Dur Nam kêu thảm một tiếng, mảnh mai khó nhìn, âm thanh vừa uất ức vừa đáng thương.

Cô mất khống chế thét chói tai, giường gỗ vang kẽo kẹt kẽo kẹt, cách vách hoàn toàn yên tĩnh, vài giây sau, có người xấu hổ khụ một tiếng.

Ánh mắt anh sáng như sao, nhìn chăm chăm vào Dur Nam, sắc mặt cô ửng hồng, ánh mắt mê ly không có tiêu cự, cắn chặt môi, như điên cuồng như thống khổ. Anh thờ dốt: "Em kiên nhẫn một chút cho anh, đừng mẹ nó để cho người khác nghe."

Dur Nam "..."

Không biết qua bao lâu, hết mưa rồi, cách vách rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng ngáy truyền đến, cuối cùng là ngủ thật hay giả vờ ngủ cũng không thể nào phân biệt.

Bấy giờ Du Tùng mới thu bình.

Dur Nam nhắm mắt nằm nghiêng, Du Tùng ngồi trên mép giường, sờ lên người cô, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Anh lục tung trong phòng tìm ấm đun nước, đun lên, lại pha thêm chút nước lạnh, lấy khăn lông mới thấm ướt rồi lau người cho cô.

Du Tùng tách chân cô ra, phủ xuống, Dur Nam run lên, anh khẽ an ủi: "Ngoan, thả lỏng nào." Hơi sung, động tác anh rất nhẹ.

Sau đó anh dùng nước ấm lau khô mồ hôi trên người cô, giữ chân ra, đẩy cô một cái, Dur Nam lăn vào trong ổ chăn.

Anh lấy nước đã dùng, tùy tiện lau mấy cái, sau đó cũng chui vào.

Từ trước đến nay cơ thể Du Tùng rất tốt, sau khi hoạt động, cả người tỏa ra hơi ấm, Dur Nam trở mình, tự động chui vào trong lòng ngực của anh.

Đêm đã khuya, giọt nước trên mái hiên rơi xuống mặt đất theo tiết tấu.

Anh ôm chặt, cô làm tổ trong lòng anh, cơ thể dần dần ấm lại.

Sáng sớm tỉnh lại, cả người cô nhức mỏi, là cái đau rất thoải mái sau khi phóng túng.

Lăn lộn cả đêm, Dur Nam không nghĩ ngợi gì, ngủ vô cùng sâu.

Trời chưa sáng hoàn toàn, từ cửa sổ có thể thấy bầu trời phía xa có một dải sương sớm màu trắng, cô nhẹ tay nhẹ chân bắt đầu mặc quần áo.

Tóc vẫn ướt, cô lấy tay cào cào, vuốt sang một bên. Cô đưa tay ra sau lưng cài dây áo ngực, có người nhanh tay cài lại giúp cô, sau đó đặt một nụ hôn lên cổ cô.

"Thời gian còn sớm, sao em không ngủ thêm một lát?"

Anh vừa mới dậy, giọng nói thô ráp như cát sỏi, khàn khàn trầm thấp, mang theo vẻ lười biếng.

Dur Nam không nói chuyện, cúi đầu điều chỉnh lại, tay Du Tùng từ phía sau duỗi ra trước: "Anh giúp em."

Càng giúp càng vội, áo ngực lại bị lệch đi.

Anh hôn một cái lên ngực cô, tay sờ xuống dưới.

Dur Nam ngăn lại, nhìn anh, ánh mắt lạnh nhạt, Du Tùng sừng sốt, cô bỏ tay anh ra: "Anh ngủ tiếp đi, em đi đây."

Không ai nói chuyện, Du Tùng khoanh chân ngồi trên giường, nhìn cô mặc quần áo. Quần áo hai người ném tán loạn trên đất, vẫn ướt, cảm lên, trên mặt đất hiện ra từng mảng nước đậm màu, Dur Nam không quan tâm, mặc toàn bộ lên người, đi giày, ra cửa.

"Đợi đã." Anh dừng một chút: "Anh đưa em đi."

Dur Nam bất động, một lát sau, cô khẽ vâng một tiếng.

Trên xe, Dur Nam không nói gì, Du Tùng nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, giọng lạnh tanh: "Em lại lên con động kinh à?"

Cô hừ nhẹ một tiếng, không nói chuyện.

Du Tùng bỗng nhiên nói: "Anh và Mạc Tích Đồng chỉ là hàng xóm."

Tối hôm qua anh muốn làm sáng tỏ hai lần, lại bị cô cắt ngang, trước nay Du Tùng rất coi thường việc giải thích với người khác, thế nên không dễ mở lời.

Dur Nam thất thần: "Em biết, ngày hôm qua cô ta đã nói rồi."

Du Tùng nuốt nước bọt: "... Anh chỉ coi cô ấy là em gái, cho nên, không có quan hệ mập mờ như con gái bọn em nghĩ đâu."

Lâu sau Dur Nam mới phản ứng lại, yên lặng đọc lại một tiếng "Em gái", cô cười cười: "Anh nghĩ là em ghen tị à?"

Du Tùng nhìn về phía cô: "Em không có sao?" Anh nghĩ không ra, vì sao cô lại khác thường như vậy.

"Giống lắm hả?" Dur Nam hỏi: "Em lấy laptop trường gì để ăn đêm đây?"

"Bạn bè? Bạn thân? Hay là người bạn hòa hợp trên phương diện nào đó?"

Cô vừa dứt lời, tiếng phanh xe chói tai vang lên, Dur Nam lao người về phía trước, lại bị dây an toàn kéo về, ngực cô bị siết đến đau đớn.

Vài chiếc xe đằng sau bóp còi, xông đến chửi ầm lên, mắng họ là đồ thần kinh, chán sống rồi à.

Không ai nghe thấy, trên xe yên tĩnh kỳ lạ, Du Tùng nghiêng đầu, vài giây ngẩn ngui, ánh mắt đỏ au.

Dường như anh đang chậm rãi tiêu hóa mấy lời vừa rồi, không xác định hỏi "Em lặp lại lần nữa?"

Dur Nam siết chặt tay, cuối cùng đối diện với ánh mắt anh, mỉm cười nói: "Anh không nghe thấy à."

Du Tùng nắm chặt nắm đấm, yết hầu nhẹ nhàng nuốt hai cái: "Em mẹ nó chơi ông đây à?"

Dur Nam hoảng hốt, ngập ngừng một chút: "Anh nói là gì thì là thế đi."

Anh nín lấy cổ cô, cơ thể cô bị dây an toàn siết đến cực hạn. Du Tùng bắt được một cái tay áo ướt, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện lại là sao không làm khô quần áo giúp cô. Anh cười tự giễu, tay không còn sức lực, buông cô ra: "Cho tới nay, em vẫn luôn nghĩ như thế này?"

"... Đúng."

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

"Được" thật lâu sau, anh mở miệng, giọng đã khàn khàn: "Em cút đi."

Chân Dur Nam vừa đặt xuống đất, xe đã lao vút đi.

Đường lớn vắng tanh, Du Tùng tăng tốc lao thẳng. Hai tay anh siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch, môi khẽ run rẩy.

Lao qua hai bớt đèn đỏ, anh bình tĩnh lại.

Vừa rồi mới nói mấy câu, ban đầu anh cho rằng Dur Nam chỉ đang làm ra vẻ, bất kể điều gì, anh có thể hạ mình giải thích, nguyện ý dỗ dành cô.

Sau đó anh phát hiện giọng của cô rất trịnh trọng, từ trước đến nay ánh mắt chưa bao giờ vô tình như thế, anh từ khó tin trở nên phẫn nộ, cuồng loạn, muốn lập tức bóp chết cô.

Cuối cùng, cô khẳng định "Đúng" một câu, lại biến thành lưỡi dao sắc bén, không chút do dự đâm vào ngực anh. Không nghĩ sẽ đơn giản như vậy, mỗi ngày lặp lại hơn trăm lần, cho anh một nhát trí mạng.

Sống ba mươi năm, Du Tùng chưa từng biết hít thở không thông là cảm giác gì, không nghĩ đến, Dur Nam lại trở thành đường khí để anh sinh tồn.

Du Tùng phanh lại, dừng xe ở bên đường. Xe không tắt máy, trong không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng gió điều hòa phát ra vù vù.

Đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào đầu phát gió, phía trên treo một dải lụa đỏ chậm rãi bay. Máy sưởi là sáng sớm anh sợ cô lạnh nên mới cố tình mở ra,

thật ra nhiệt độ không khí cũng không thấp, trán Du Tùng đã ướt đầm một tầng mồ hôi mỏng, cuối cùng anh cũng cử động, giờ tay tắt máy sưởi.

Xe lại khởi động lần nữa, anh lái về, tất cả cảm xúc trong lòng, không phải giải quyết qua cách này.

Bất kể là gặp dịp thì chơi, hoặc là một bên tình nguyện, anh không thích ướt át bẩn thỉu, càng không thích không rõ ràng.

Tốc độ của Du Tùng còn nhanh hơn vừa rồi, chỉ mất vài phút đồng hồ, xe đã trở lại chỗ Dư Nam xuống. Người đi đường không nhiều lắm, gần như vừa nhìn đã bao quát hết, nhưng nào còn có bóng dáng cô?

Tim Du Tùng run lên, trong lòng đau đớn mãnh liệt, anh dừng ở ven đường, sau một lúc, bật cười trào phúng.

Mục đích trước đây của anh không trong sáng, chỉ muốn chơi đùa. Bây giờ không muốn chơi, lại phát hiện từ trước đến nay Dư Nam vẫn luôn chơi anh. Mỗi quan hệ này từ lúc bắt đầu đã rất đơn giản, không có hứa hẹn, không có thể thốt, cũng không xác lập bất cứ quan hệ gì.

Không lâu trước đây, anh còn định chính thức giới thiệu cô với Mạc Tích Đồng, cũng bị cô cắt ngang, vốn là kiểu quan hệ nào, cô căn bản không để bụng.

Du Tùng châm điều thuốc, dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Chuông điện thoại vang lên từng hồi, chẳng khác gì bùa đòi mạng.

Anh mở mắt ra, không nghĩ nhiều, đuôi mắt liếc qua màn hình, hai chữ trên đó đang nhấp nháy.

Du Tùng không khỏi ngồi thẳng dậy, nhũn chặt mày, một lúc sau mới nhận điện thoại..

Tối qua Trương Thạc ngủ ngoài hành lang bệnh viện, dậy sớm lại thấy được Đặng Song, tưởng y tá đẩy cô ta vào phòng vệ sinh, anh ta ngồi trên xô pha chờ, chờ mãi chờ mãi không thấy người về.

Trương Thạc đến phòng trực y tá dò hỏi, không ai từng gặp qua cô ta. Anh ta dự cảm được điều gì đó, bước nhanh quay lại phòng bệnh, hai người khác còn đang ngủ, rèm vải chắn ở giữa.

Anh ta nhìn về phía chân tường, đáng ra xe lăn phải ở chỗ đó giờ lại không thấy, chân bông lật tung trên giường, một chiếc váy vàng nhạt đặt ngay ngắn bên cạnh gối, cạnh gối không thấy điện thoại đâu.

Trương Thạc kéo ngăn kéo ra, đồ dùng Dư Nam mua mang đến vẫn còn đó, nhưng thuốc không còn, tiền lẻ trước đó anh ta ném vào trong cũng không còn.

Trương Thạc tức đến nghiến răng, lục tung ngăn kéo một hồi, chợt phát hiện ra một tờ giấy trong góc.

Trương Thạc ngồi trên mép giường mở ra, chữ viết trên mặt nghiêng ngả xiêu vẹo, thể mà lại lu loát viết kín một trang.

Cô ta nói:

"Trương Thạc, cảm ơn anh mấy ngày nay đã chăm sóc cho tôi, cảm ơn anh đã trả tiền thuốc men, tôi không thể không lên rồi đi, bởi vì số tiền mà tôi nợ anh, tôi không có cách nào để trả lại. Tên tóc vàng, chính là đồng bọn hợp tác với tôi, bây giờ tôi không liên hệ được với anh ta, cái thằng cha này... Anh ta mang theo tiền bỏ chạy, người không có danh dự như vậy sau này sao còn có thể hợp tác được? Thế nên tôi nhất định đi tìm anh ta trước. Tuy anh hơi hung dữ, mồm miệng cay nghiệt, lời lẽ sắc bén, không có chút phong độ đàn ông nào, vóc người quá to, thích dọa người, trừ điều đó ra thì thật ra anh cũng khá tốt, trước đây lừa tiền anh là tôi không đúng, tôi thề, đợi đến khi tôi tìm được tên tóc vàng kia, nếu số tiền kia còn chưa tiêu hết, nhất định tôi sẽ tìm một cơ hội trả cho anh. Đến lúc đó chúng ta bắt tay giảng hòa, toàn bộ ân oán đều xóa bỏ, nói không chừng còn có thể cùng ngồi ăn lẩu, uống rượu..."

Tờ giấy bị Trương Thạc vò nát, anh ta bực bội bứt tóc, sắc mặt hết hồng lại trắng, cả một trang giấy, trừ việc cô ta chạy trốn, còn lại đều là vô nghĩa.

Anh ta lật trước lật sau, phát hiện mặt sau tờ giấy còn viết thêm một đoạn.

"Ký ức khi còn nhỏ tôi đã không còn nhớ rõ, đương nhiên cũng chẳng có gì tốt đẹp, nhưng khi các anh nhắc tới chị Tân Tả, tôi có chút ấn tượng, chị ấy rất thông minh, dẫn tôi chạy ra chuồng bò, nhưng cửa bị khoá chặt, căn bản không ra được. Sau đó đầu tường bỗng nhiên xuất hiện một chú, chị Tân Tả từ trên tường bò ra ngoài, tôi không cẩn thận gây ra tiếng động, bị bọn họ phát hiện, lại bị bắt về, sau đó bán tôi cho bò nuôi. Thế nên, Trương Tân Tả mà các anh vẫn đang tìm kiếm, vừa tới Đại Lý đã được người cứu đi, bây giờ chắc chắn vẫn còn sống. Cuối cùng, chúc các anh thuận lợi, sớm tìm được chị ấy."

.....

"Chúc cái con mẹ cô." Trương Thạc chửi nhỏ, tờ giấy trong tay bị vo chặt thành một cục, vừa định ném đi, lại dừng lại.

Cô ta ngồi xe lăn chạy trốn, chân gãy xương còn chưa kịp lành, không xu dính túi, chỉ mang một chiếc điện thoại đi, không mặc quần áo của mình, mà lại

mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, không thân không thích, cô ta còn có thể chạy đi đâu?

Trương Thạc lắc lắc đầu, cô ta thế nào, không nằm trong phạm vi anh ta phải suy nghĩ, anh ta chỉ cần biết được tin tức về Tân Tà, đến nỗi số tiền bị lừa kia, anh ta căn bản không thèm hy vọng, cũng không định đòi lại.

Nhưng dù sao cô ta cũng là một người phụ nữ, chạy đi như thế quả thật không an toàn, nhờ đâu động vào người xấu...

Trương Thạc cười lạnh, suýt chút nữa quên, cô ta cũng không phải người tốt, nếu sợ người xấu, lăn lộn bên ngoài nhiều năm, sẽ không có khả năng lớn như vậy.

Trương Thạc đấu tranh một hồi, cuối cùng thăm chửi mấy đời tổ tông nhà cô ta, vuốt phẳng tờ giấy, tùy tiện gấp vài cái, nhét vào túi quần.

Anh ta lấy điện thoại ra gọi cho Du Tùng.

Chưa kịp mở miệng, bên kia đã nói trước.

"Cậu đặt cho tôi một vé máy bay về Tế Nam, nhanh lên, bây giờ tôi sẽ về nhà lấy hộ chiếu."

Trương Thạc sùng sốt: "Anh Du, anh về đây làm gì? Bên Đặng Song vừa mới khai ra được một chút."

Du Tùng không nói gì, Trương Thạc lại tiếp tục: "Năm đó Tân Tà tới Đại Lý, không rơi vào tay Lữ Xương Dân, mà nửa đường đã được người ta cứu đi, bây giờ có khả năng còn sống."

"Tôi biết."

"... Anh, anh biết rồi à?"

"Bên Tế Nam vừa mới nhận tin cho tôi, nói có người báo án, biết tin tức về Trương Tân Tà."

Tìm Trương Thạc đập loạn, nghe thấy Du Tùng đang cố gắng bình tĩnh.

Anh ta không thể tin được: "Anh nói thật đấy à? Đừng lừa em."

"Không chắc chắn lắm" Bên kia ngập ngừng.

Nhiều năm như vậy, thông báo tìm người đăng ra nhiều vô kể, có rất nhiều người gọi điện thoại đến cung cấp manh mối, nhưng cơ bản toàn vì tiền thù lao, tất cả chỉ là mừng hụt, mới đầu bọn họ còn kích động sung sướng dần dần trở nên chết lặng.

Nhưng lần này không giống, điện thoại do Trần Cường gọi tới, nói đối phương có thể miêu tả diện mạo và đặc điểm của Trương Tân Tà, trước đây cứu ở đâu, mặc quần áo gì đi giày gì, còn có cả vật chứng chứng minh thân phận cô, chuẩn bị đầy đủ, nói có sách sách có chứng.

Tóm lại, lần này không bình thường.

"Đặt vé đi, đừng chậm chạp nữa."

Trương Thạc đứng lên: "Em về với anh."

Du Tùng "Hừ" một tiếng: "Cậu ở lại theo dõi tiến độ công trình đi. Bên Trương Mạn kia cẩn thận một chút, nhanh chóng thu phục." Anh nghĩ nghĩ: "Tích Đồng vẫn còn ở Đại Lý, nếu cậu không có việc gì thì trông nó cho tôi."

Trương Thạc nói thêm một câu.

Du Tùng nhíu mày: "Gi cơ?"

Trương Thạc không tình nguyện rậm rì: "Anh tự xử lý chỗ Trương Mạn đi, em còn có việc khác phải làm."

"Đừng mẹ nó nói lời vô nghĩa." Du Tùng không nghe anh ta nói, trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện.

Mấy giờ sau, máy bay hạ cánh tại sân bay Dao Tường của Tế Nam, Du Tùng đến thẳng đồn công an trong thành phố, người báo án đã quay về Đại Lý, trước khi đi đã để lại cho Trần Cường một bản kê khai lý lịch, trên đó ghi tên họ, điện thoại và địa chỉ vô cùng rõ ràng.

Du Tùng xem qua nội dung kê khai một lần, địa chỉ ở Đại Lý, là một khu biệt thự đã khai phá từ hai năm trước.

Du Tùng nhìn chăm chú vào địa chỉ kia đến thất thần, trước đó vài ngày anh từng đứng trên con đường cạnh biệt thự này chờ Dư Nam, nhớ tới cô, Du Tùng càng bức bối.

Trần Cường đến gần, đưa cho anh một cái túi tài liệu màu trắng. Du Tùng nhận lấy, bên trong là cái huy hiệu to bằng ngón cái hơi ố vàng, kim băng phía sau đã tróc ra, để lại một vết bầm nho nhỏ.

Anh gờ lên trước mắt nhìn cẩn thận, trên ảnh chụp một cô bé học sinh, tóc vàng hoe, khuôn mặt không tươi cười, môi mím chặt. Đôi mắt to trống rỗng nhìn màn hình, rất chất phác, lại thấp thoáng lộ ra nét buồn bã, xuyên qua không gian, dường như đang yên lặng đối diện với anh.

Du Tùng dịch ánh mắt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Tường Tân Tả đeo khăn quàng đỏ, mặc áo đồng phục màu xanh trắng, bên cạnh in mấy chữ Hán: Trường Tiểu học Tân Hoa số 2 thành phố Tế Nam, lớp 1A3, Tường Tân Tả.

Trần Cường đứng bên cạnh, thử hỏi: "Anh muốn ngồi một lát hay không?"

Thật lâu sau Du Tùng vẫn không nhúc nhích, bàn tay chống lên cái bàn bên cạnh, một tay kia cách cách túi tài liệu siết chặt huy hiệu.

Trần Cường hỏi: "Có phải là cô ấy không?"

Không nghe được câu trả lời, đợi một lúc, anh ta nghiêng đầu, thấy yết hầu Du Tùng nhẹ nhàng nuốt xuống, hỏi lại: "Có phải Tường Tân Tả mà anh vẫn luôn tìm kiếm không?"

"... Phải."

Mắt Trần Cường sáng rực lên: "Vậy xem ra lần này là thật hả?"

Du Tùng định mỉm cười, cuối cùng chỉ có thể đáp qua loa: "Có lẽ là người khác nhặt được."

"Nào có chuyện trùng hợp như vậy?"

Du Tùng lầm bầm: "Tôi không thể đoán được lý do, sao hơn mười bảy năm người này mới nghĩ đến việc báo án."

Trần Cường sùng sốt, cuối cùng chỉ vỗ vỗ bờ vai của anh.

Tâm trạng của Du Tùng anh ta có thể hiểu, không ôm hy vọng, thì sẽ không thất vọng.

Anh muốn cố gắng bình tĩnh, lý trí đối mặt với chuyện về Tường Tân Tả, kỳ tích sẽ không dễ dàng xuất hiện, nếu cuối cùng vẫn là công dã tràng, cũng không đến mức quá nản lòng.

Anh tình nguyện nghĩ đến nhiều khả năng, thậm chí trong tiềm thức còn hy vọng đây chỉ là trò đùa dai, đến khi công bố chân tướng, mới có thể bình tĩnh mà chống đỡ, sau đó tiếp tục tin tưởng, tiếp tục tìm kiếm.

.....

Du Tùng ở lại đồn công an mấy giờ mới rời đi, huy hiệu là vật chứng, trước khi tìm được người thì không thể lấy đi.

Trần Cường đi thu xếp, từ đồn công an địa phương liên hệ sang tổng cục bên Đại Lý, đưa Du Tùng đi nhận người.

Du Tùng không dám báo tin cho Tường Kỳ Phong, trực tiếp trở về nhà mình, chỗ đó có ảnh chụp và ít tài liệu về Tường Tân Tả dùng để tìm kiếm trước đây.

Đến đêm, anh lại bay trở về Đại Lý.

Khi máy bay hạ cánh đã là 11 giờ đêm, Đại Lý phương diện muốn ngày hôm sau mới bằng lòng qua đi.

Một đêm dài đằng đẵng, bầu trời đêm sâu thẳm không lường được, ánh sao lại vô cùng chói mắt.

Không ngủ, chỉ có thuốc lá và đồng hồ.

Đêm nay, với anh mà nói là tất cả.

Hết chương 45

Lời editor: Chương 46 tớ xin phép post vào T2 nhé, vì chiều nay và CN tớ có việc, không thể cầm điện thoại và máy tính đi để edit được. Mong mọi người thông cảm ạ

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Năm Bạch Chấn Dương không ở Đại Lý, Dư Nam nhiều lần yêu cầu bà nội dọn đến ở cùng cô, bà nội từ chối, trước sau không chịu rời khỏi nhà cũ.

Buổi tối, Dư Nam nhận được điện thoại của Bạch Chấn Dương, muốn sáng mai cô đến chỗ của anh ta, Dư Nam hỏi chuyện gì, anh ta lại áp úng không chịu nói. Dư Nam không muốn dính dáng gì đến anh ta, lập tức từ chối, không nghĩ tới, bên kia lục đục vài giây, đổi thành một giọng khác, dịu dàng, khẽ gọi một tiếng Nam Nam.

Lòng Dư Nam mềm nhũn, nũng nịu gọi bà nội.

Hôm qua bà nội mới chuyển đến Đại Lý, muốn ngày mai cô qua đây.

Dư Nam giải thích với bà nội ban ngày cô phải đi làm, buổi tối mới có thời gian.

Bà nội không chịu nghe, giả vờ tức giận, uy hiếp cô phải đến đúng giờ.

Dư Nam bất đắc dĩ, đôi khi người già cần phải chiều chuộng.

Sáng sớm hôm sau, cô gọi điện thoại xin nghỉ, mua vài loại hoa quả và đồ ngọt mà bà nội thích ăn, đến nhà anh ta.

Trời vừa mưa vừa lạnh, trải qua trận mưa đêm hôm đó, rốt cuộc mùa hè cũng qua đi, gió thu se lạnh, cuốn lá vàng rơi trên đất bay loạn xạ.

Độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày của Đại Lý rất lớn, Dư Nam kéo khoá áo khoác lên đến cổ, mũ lưỡi trai sụp xuống đến lông mày, ngăn lại không ít khí lạnh.

Trước cổng tiểu khu.

Phía sau có xe bóp còi, Dư Nam dịch sang bên cạnh hai bước, đi lên hè đường.

Hai chiếc xe lái vào, dẫn đầu phía trước là xe cảnh sát, đi theo sau là một chiếc Land Rover địa hình.

Trương Thạc lái xe, Du Tùng ngồi thất thần, luôn cúi đầu không hé răng. Thình thoảng Trương Thạc trộm liếc anh một cái, định nói gì đó, lại cảm thấy tất cả đều là công toi.

Du Tùng cúi đầu, tay nghịch chiếc bật lửa màu bạc, trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bật lửa cháy rẹt rẹt.

Vào đến tiểu khu, xe giảm dần tốc độ, Du Tùng ngẩn người nhìn phía trước, dường như cảm nhận được gì đó, mắt đuôi động đậy, bỗng nhiên quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Dừng xe."

Trương Thạc theo bản năng phanh xe, tiếng "Két" vang lên chói tai.

"Sao thế anh?"

Du Tùng nghiêng đầu, bóng dáng cô biến mất ở chỗ rẽ, anh nheo mắt, chỉ bắt được đuôi tóc bị gió lạnh thổi bay cùng đôi giày thể thao màu trắng.

Trước đây khi cô và anh ta còn thân mật đã sống ở tiểu khu này, bóng dáng vừa rồi rất quen thuộc, anh chợt nghĩ đến cô, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không có khả năng, lấy tính tình của Dư Nam, trải qua chuyện lần trước, tuyệt đối không muốn dính dáng đến anh ta.

Du Tùng nhíu mày: "Đi tiếp đi."

Trương Thạc hơi khó hiểu, chỉ biết làm theo chỉ thị của anh. Anh ta dầm chân chân ga, đuổi kịp xe cảnh sát phía trước.

Vị trí xa hơn một chút, cần vòng qua vòng hoa trung tâm, quẹo phải đi thẳng xuống cuối mới đến.

Hai cảnh sát trên xe đằng trước bước xuống, tiến lên gõ cửa. Du Tùng không nhúc nhích, thông thả xoa xoa vỏ bật lửa bóng loáng, mặt trên phủ một lớp sương mù ẩm ướt.

Tâm trạng kích động của Trương Thạc bộc lộ ra ngoài, nôn nóng xuống xe trước rồi gọi anh một tiếng.

Du Tùng nắm tay chống lên môi, nửa ngày mới cử động.

Bọn họ đứng trước cửa, những giây phút chờ đợi dài vô nhất, không biết người sau cánh cửa kia khi xuất hiện sẽ trông như thế nào, lại càng không biết

đối phương có phản ứng gì.

Cửa mở, có người nín thở một giây, thấy người đi ra là đàn ông, lại hít sâu một hơi, tự khinh bỉ một thoáng nhút nhát kia của bản thân.

Cảnh sát hỏi: "Anh là Bạch Chấn Dương Bạch? Ngày trước anh là người đến Tế Nam báo án phải không?"

Bạch Chấn Dương liên tục đáp, bước nhanh lên trước, giải thích với cảnh sát, bắt tay với Trương Thạc, sau đó giơ tay đưa tới trước mặt Du Tùng. Du Tùng cúi đầu nhìn thoáng qua, đánh giá anh ta từ đầu đến chân, người đàn ông này có vóc dáng cao gầy, làn da trắng mịn, tóc hơi quăn, tai đeo khuyên lấp lánh.

Anh bỗng nhiên cảm thấy dường như mình đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng bây giờ đầu óc trống rỗng, căn bản không thể tự hỏi.

Bạch Chấn Dương xấu hổ, do dự muốn rút tay về, Du Tùng liếc một cái, cuối cùng, duỗi tay nắm qua loa.

Trong nhà có một cụ bà ra đón, nhiệt tình mời bọn họ vào nhà ngồi, tự tay pha một ấm trà Long Tỉnh.

Hương trà thanh khiết, hơi nóng lượn lờ trên miệng chén sứ trắng. Hai mảnh lá nhỏ xoay tròn trên mặt nước, tay nghề lão luyện, không chú ý nhiều như vậy, nhưng hương vị pha ra không ai có thể cưỡng lại được.

Chỉ tiếc, giờ phút này không ai có tâm trạng để thưởng trà.

Trương Thạc nhìn đông nhìn tây: "Tân Tà đâu rồi? Cô ấy không ở đây à?"

Bạch Chấn Dương đến Tế Nam đã nói rõ chuyện nhiều năm qua, không cần nhiều lời, cũng biết mấy năm nay bọn họ là người nuôi nấng cô.

Bà nội âm thầm đánh giá Du Tùng và Trương Thạc, bà nói tiếng Hán không tốt, tốc độ nói rất chậm: "Các anh là gì của con bé?"

Trương Thạc nói: "Có thể coi là người thân ạ." Vừa nói, anh ta vừa giơ túi tài liệu ra.

Bên trong là giấy khai sinh của Trương Tân Tà, sổ hộ khẩu, phiếu điểm năm nhất tiểu học, sách bài tập, sổ kiểm tra sức khỏe của bệnh viện, báo cáo xét nghiệm, ngoài ra còn có mấy tấm ảnh chụp khi cô còn nhỏ...

Thượng vàng hạ cám, Du Tùng mang đến rất nhiều.

Bạch Chấn Dương liếc qua, giải thích cho bà nội nghe.

Giấy khai sinh và sổ hộ khẩu cũng đủ chứng minh tất cả.

Khi bà nội nhìn đến chữ viết trên vở bài tập của cô, dịu dàng cười rộ lên, ngón tay chỉ chỉ: "Đúng rồi, đúng rồi, chỉ cần nhìn chữ là biết đúng rồi, trong lớp chữ của con bé là khó đọc nhất, mỗi lần phát phiếu hoa hồng cũng không có con bé, đúng là Nam Nam của chúng ta rồi."

Có người chột ngược mắt lên nhìn, mi nhíu chặt.

Trương Thạc không chú ý, kích động nói: "Đương nhiên là đúng rồi, người đâu rồi ạ? Không ở đây à? Tại sao còn không ra..."

"Nam Nam?" Du Tùng đột nhiên phát ra tiếng, cuộc trò chuyện bị gián đoạn, căn phòng chột yên tĩnh, mọi người đều nhìn về phía anh.

Bạch Chấn Dương hơi ngầy người, "À" một tiếng, giải thích: "Chính là Trương Tân Tác mà các anh muốn tìm đấy, sau này con bé sửa lại tên, họ theo bà nội tôi."

Trong lòng Du Tùng xuất hiện ý nghĩ không tốt, nắm chặt tay, trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Anh gian nan hỏi: "Họ gì?"

Chuông cửa vang lên, tiếng chuông trong trẻo làm đau màng nhĩ, anh nghe thấy: "Họ Dư."

Bạch Chấn Dương đứng dậy mở cửa.

Trương Thạc cũng nghe thấy lời này, thử gộp cả họ và tên: "Dư... Nam..."

"Dư Nam." Cuối cùng anh ta cũng phản ứng lại, gào một tiếng: "Dư Nam?"

Có người đi vào phòng khách, nghe được tiếng hét, tiếng bước chân bỗng dừng lại, mọi người đồng thời nhìn về hướng đó, là một bóng dáng mảnh khảnh, mặc quần bó đen, áo khoác rộng, trên đầu đội mũ lưỡi trai màu xám nhạt.

Cầm thon gọn, không son phấn.

Đôi mắt sáng dưới vành mũ nhìn đến người đang ngồi, hiện lên chút ngạc nhiên, sau đó đậm mạc không gọn sóng, trên mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

Cô đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt đối diện với một đôi mắt, cảm xúc trong mắt người kia cô đọc không hiểu, giống cô, ngồi yên không nhúc nhích.

Căn phòng tĩnh lặng, Trương Thạc khó tin, chậm rãi đứng lên, tự nói: "Cái đệt, thế giới này con mẹ nó sẽ không nhỏ như vậy đi!"

"Là các anh à?" Cô rất bình tĩnh, không giống như hỏi chuyện. Cô nhìn Trương Thạc một cái, đi lên phía trước, đặt đồ trong tay lên bàn, ngoan ngoãn chào: "Bà nội ạ."

"Các con quen nhau à?" Bà nội vờn tay, bảo Dư Nam ngồi bên cạnh bà.

Mấy đôi mắt nhìn cô chăm chăm, không khí dị thường, đằng sau sự yên tĩnh là một cuộc chiến sắp bùng nổ.

Dư Nam im lặng một lát, nói qua loa: "Họ là du khách cũ của con ạ."

Trương Thạc vẫn đứng, cúi đầu nhìn Du Tùng, anh chưa từng không nhúc nhích, ánh mắt như đóng đinh trên người cô.

Anh ta đến gần, thấy rõ trên trán Du Tùng đầm mồ hôi.

"Vây thì thật trùng hợp!" Bà nội cười, nhìn về phía Dư Nam: "Bà tự mình làm chủ, bảo A Dương đến Tế Nam tìm người thân cho con." Bà nắm lấy tay Dư Nam: "Bà có thể sống được mấy năm? A Dương là đàn ông, bà yên tâm. Dù con vừa kiên cường vừa độc lập, nhưng cũng chỉ là con gái, bà đau lòng."

Bà nội nói với người ngồi đối diện: "Vốn dĩ chỉ định để A Dương thử xem, không nghĩ tới bọn họ vẫn luôn tìm con, nếu lúc trước..."

Bà nội nghẹn ngào, nói không được, mãi lúc sau mới chậm rãi nói: "Tất cả đều do bà nội sai..."

Dư Nam vuốt tay bà nội, khẽ nói một câu: "Bà nội không sai, con chỉ muốn ở bên cạnh bà."

"Em chơi đùa đủ chưa?"

Du Tùng nói câu đầu tiên, anh bỗng nhiên đứng dậy, bước vài bước đi đến đối diện cô, túm chặt lấy cô.

Dư Nam nhẹ như khí cầu, hai chân lơ lửng trên mặt đất.

Cô thử dùng mũi chân chạm xuống đất, nhưng không thể chạm đến.

Du Tùng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, gần từng câu từng chữ: "Anh mẹ nó hỏi em chơi đùa đã đủ chưa?"

Không khí lập tức căng thẳng, những người khác trợn mắt há hốc mồm, không nhận được đứng dậy, bị sự tức giận của anh hù dọa, quên mất phải tiến lên.

Dư Nam vịn chặt lấy cánh tay anh để đỡ cơ thể, hai người đối mặt nhau, cô trước sau không hé răng.

Tay Du Tùng siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch, ánh mắt đỏ ngầu: "Ông đây con mẹ nó có lỗi gì với em? Không đủ cung chiều em hay là không bảo vệ được em?" Anh chỉ bên cạnh: "Để em phải tìm đến những người kia, phối hợp với em diễn vở kịch này?"

Dư Nam nói: "Em không diễn kịch."

Du Tùng mắt không chế, vờn ngón tay siết chặt hàm dưới của cô, gân xanh trên trán giật giật, trông rất dữ tợn.

Anh không tin cái gì gọi là định mệnh, xác suất trùng hợp, tình nguyện cho rằng cô cố ý đóng giả làm Trương Tân Tà tới kích thích anh, trả thù anh. Nhưng chung quy đó chỉ là hy vọng xa vời, bởi anh không thể tìm được lời giải thích hợp lý khi cô phải làm việc này.

Trái tim Du Tùng tê dại vài giây, trong đầu bỗng nhiên hiện lên vô số đoạn ngắn.

Lần đầu anh đến Đại Lý gặp cô ở nhà ga, cảm thấy hai người dường như đã từng quen biết.

Mỗi lần cô nhìn anh, ánh mắt long lanh kia, hoá ra lại có thể trùng với đứa trẻ trong trí nhớ, nhưng anh chưa từng cẩn thận suy nghĩ.

Anh nhớ rõ, tài xế lão Hồ trong lúc vô ý đã nói lỡ miệng, Dư Nam được nhặt về từ năm bảy tuổi, khi đó còn chưa cao bằng cái bàn.

Anh còn nhớ rõ, cô nói khi còn nhỏ từng được một người tên A Dương cứu mạng, mà bây giờ, trong phòng này trùng hợp lại có người tên "Dương".

.....

Du Tùng suy sụp: "Rốt cuộc là tại sao?"

Bản thân anh cũng không biết mình muốn như thế nào.

Dur Nam cảm nhận được tay anh đang run, lòng bàn tay to rộng ẩm ướt, cô rũ mắt, trong tâm cũng ướt theo.

Dur Nam biết, độ ẩm của đôi tay này khá cân bằng, từ trước đến nay luôn khô ráo. Rất lớn rất dày rất chắc, trước đây khi nắm tay, cũng đủ bao bọc tay cô.

Cô phân tâm, bị sự đau đớn kéo về, khuôn mặt gần như trật khớp. Cũng suýt chút nữa thì quên, đôi tay này có thể cho cô ấm áp, nhưng cũng tràn ngập sức mạnh thô bạo, chỉ cần hơi dùng lực, có thể dễ dàng bóp nát xương của cô.

Dur Nam đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, giữ chân tay Du Tùng.

Không khí như đọng lại, thật lâu sau, cô nghe thấy một tiếng nước nở khe khẽ: "Tại sao em lại là con bé?"

Du Tùng không muốn tin tưởng, nhưng hiện thực làm anh biến thành ngu ngốc, một giây kia, cảm giác của anh đối với cô vô cùng phức tạp.

Tìm được cô rồi, không cảm thấy may mắn, không kịp thở phào một hơi, không được giải thoát. Đến tận cùng là phần nộ, hay là kích động hay là áy náy, chính anh cũng không biết.

Cuối cùng, anh không nói thành lời, bình tĩnh đến đáng sợ. Ở khoảng cách gần nhất, anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô chăm chú, dường như muốn nhìn thấu chân tướng trong đáy mắt bình tĩnh của cô.

Nhưng, tất cả chỉ là vọng tưởng.

Chân Dur Nam vẫn đang treo lơ lửng, bà nội vội vã kéo áo anh.

Mọi người trong phòng cũng bưng tỉnh, Bạch Chấn Dương xông tới, muốn kéo đôi tay đang kìm kẹp cô ra.

Trong mắt Du Tùng chỉ có Dur Nam, bị Bạch Chấn Dương nắm lấy, hai tay vẫn kiên cố không dao động.

Bạch Chấn Dương tức giận: "Anh buông tay ra, có gì không thể bình tĩnh nói chuyện được à."

Du Tùng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, hai người dường như rơi xuống một thời không khác, xung quanh mờ mịt, anh khẽ hỏi một câu: "Em vẫn luôn biết?"

Dur Nam cắn môi, rũ mắt, trong mắt có chút hoảng hốt không muốn để anh thấy.

"... Không biết."

Ánh mắt Du Tùng đuổi theo không bỏ, vẫn chẳng phân biệt được chút gì, giờ mới hiểu ra, anh vẫn luôn ở ngoài thế giới của cô, chưa từng hiểu được cô.

Cuối cùng, Du Tùng nhẹ nhàng đặt cô xuống mặt đất, chăm chọc nhếch khóe môi.

Bạch Chấn Dương thấy anh buông cô ra, nắm chặt Dur Nam kéo ra phía sau, bày ra tư thế bảo vệ.

Anh ta để phòng nhìn Du Tùng, nói: "Cho dù có nguyên do gì thì động thủ với phụ nữ là không đúng, có chuyện ngồi xuống chậm rãi nói, như thế đối với ai cũng tốt."

Du Tùng bị giọng nói của anh ta kéo về thực tại, Dur Nam đứng sau lưng anh ta, chỉ để lộ ra một bên vai.

Anh nhìn về phía anh ta, hai giây sau mới phản ứng lại: "Anh chính là A Dương?"

Bạch Chấn Dương bị hỏi đến.

"Là người đã cứu cô ấy?"

Bạch Chấn Dương nói qua quýt: "Khi còn nhỏ tôi đã cứu cô ấy một lần."

"Xuân được là do anh hạ?"

Tìm Bạch Chấn Dương nhảy lên, theo bản năng nhìn về phía bà nội. Bà nội đang nóng lòng, lo lắng cho an toàn của Dur Nam, căn bản không hiểu bọn họ đang nói gì.

Anh ta quay đầu lại, bao biện nói "Anh đừng có nói bậy..."

"Bốp" một tiếng, một cú đấm mạnh giáng xuống, Bạch Chấn Dương nhắm mắt ngã xuống mặt đất. Du Tùng đỏ mắt, khom lưng túm cổ áo anh ta, lại đấm thêm lần nữa, liên tục giáng vào mặt đối phương.

Bạch Chấn Dương vốn đã gầy yếu, đối mặt với Du Tùng, càng không có sức đánh trả.

Hai người cảnh sát xông lên, quát lớn hai tiếng, muốn kéo bọn họ ra.

Trương Thạc sững sốt, vài giây sau mới chạy lên ôm bả vai Du Tùng.

Ra sức đâm, ngăn cản, hô gọi, náo loạn cả lên.

Trong hỗn loạn, chợt nghe thấy tiếng hét: "Bà nội --"

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Bình minh rồi hoàng hôn, vòng đi vòng lại.

Mạc Tích Đồng ngủ đến giữa trưa, bị ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ khách sạn chiếu vào mắt, từ từ tỉnh giấc.

Nhìn đồng hồ một chút, đã sang buổi chiều.

Cô ta lười nhác vươn vai, cầm điện thoại lên gọi một cuộc cho Du Tùng.

Điện thoại kẹp bên tai, lâu sau, cô ta nhũn mày, bên trong vang lên tiếng tút tút theo tiết tấu, điện thoại gọi đi, nhưng mãi không có người nhấc máy.

Mạc Tích Đồng chu miệng, nhẹ nhàng hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, lại gọi một cuộc điện thoại khác.

Lần này rất nhanh đã có người nhấc máy, đầu bên kia vô cùng yên tĩnh, người nói chuyện dường như cố tình nói nhỏ.

Mạc Tích Đồng ngồi dậy: "Anh Thạc, anh đang ở đâu đấy?"

Trương Thạc vẫn chưa hết kích động, tông giọng hơi cao.

Anh ta nói: "Anh đang ở bên ngoài."

"Anh Du đang ở cạnh anh à?"

"À, vừa rồi anh ấy vẫn đang ở bên cạnh anh mà." Anh ta đi sang chỗ khác, giọng nói lớn hơn một chút.

"Vậy sao anh ấy không nhận điện thoại của em?"

Trương Thạc đứng gần cửa, nhìn về phía vừa rồi, Du Tùng đang ngồi trên ghế dài hút thuốc, hai tay chống lên đầu gối, cúi đầu, hút hết điếu này đến điếu khác.

Anh ta chưa từng hiểu được Du Tùng, nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng tìm được Tưởng Tân Tả, anh không vui vẻ, ngược lại lại có phản ứng này.

Trương Thạc quay đầu lại.

Mạc Tích Đồng nôn nóng nói: "Em đang hỏi người đâu rồi?"

Trương Thạc nói: "Anh ấy đang hút thuốc."

Mạc Tích Đồng tức giận cắn môi, vì hút thuốc, nên ngay cả điện thoại của cô ta cũng không nhận? Ngón tay cô ta siết chặt chăn đơn, chưa hết giận, lại hung bạo giằng xé vài cái.

Thấy cô ta không nói chuyện, Trương Thạc hỏi: "Em tìm anh Du có việc gì thế?"

Mạc Tích Đồng giận dữ: "Hôm qua anh ấy nói muốn dẫn em ra ngoài chơi, giờ đã đến chiều rồi, anh ấy không những không gọi cho em, đến khi em gọi sang, anh ấy cũng không nhấc máy."

Trương Thạc cười gượng hai tiếng: "Chỉ sợ bây giờ không được, bọn anh đang ở bệnh viện."

Mạc Tích Đồng bỗng nhiên tròn trừng mắt, động tác trên tay khựng lại: "Bệnh viện?"

Trương Thạc miệng rộng, không giấu được niềm vui, muốn lập tức tìm người chia sẻ, hơn nữa Mạc Tích Đồng coi như người trong cuộc, nói sớm hay muộn cũng giống nhau.

Sắc mặt anh ta vui sướng, kể từ đầu đến cuối sinh động như thật.

Mạc Tích Đồng trước sau không hé răng, Trương Thạc cho rằng cô ta kích động đến không nói nên lời, lại không nhìn thấy, sắc mặt cô ta càng ngày càng tối tăm, giống như bị kín một tầng bụi.

Buông điện thoại, Mạc Tích Đồng ngồi yên không nhúc nhích, lâu sau, gọi về nhà ở Tế Nam.

Đầu bên kia vừa mới nhắc máy, cô ta vội vàng hỏi: "Mẹ ơi, số điện thoại của chú Tường là gì ạ?"

Mẹ Mạc sùng sốt: "Con hỏi số điện thoại của chú ấy làm gì?"

Mạc Tích Đồng không kiên nhẫn, cô ta nhú chặt mày: "Mẹ đừng hỏi nhiều như vậy, mẹ đọc nhanh cho con, con có chút việc."

Mẹ Mạc đành làm theo, cô ta nhận được số, không báo một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Mạc Tích Đồng ngã người về phía sau, ngã lên giường, mắt không nháy nhìn chăm chăm vào tờ giấy, trên mặt có một dãy số, cô ta suy nghĩ, cuối cùng quyết định gọi vào số điện thoại này.

Sau đó còn nhiệt tình giúp đối phương đặt vé máy bay và khách sạn.

Bận rộn một hồi, sau khi mặc xong quần áo ra ngoài khách sạn đã đến tối.

.....

Bà nội không quá đáng ngại, chỉ vì hoảng sợ quá mức mà ngất đi.

Bà nội đến bệnh viện truyền dịch, nghỉ ngơi một lát thì tỉnh lại.

Dư Nam và Bạch Chấn Dương không yên tâm, muốn bà ở lại bệnh viện quan sát hai ngày mới về nhà.

Bà nội tỉnh rồi, mọi người lại quay về vấn đề trước đó.

Sau khi cảnh sát điều tra, ghi chép lời khai xong thì đi về. Họ yêu cầu hai bên qua đồn công an kê khai.

Bà nội nằm trong phòng đơn, nói chuyện khá tiện.

Dư Tùng, Trương Thạc ngồi trên ghế sofa.

Mặt mũi Bạch Chấn Dương bầm dập, vừa rồi tranh thủ đang rảnh rỗi, đã nhờ y tá xử lý giúp, anh ta ngồi trên giường, giờ tay chạm vào mặt.

Khuôn mặt anh ta bị tóc che khuất một phần ba, tóc quăn rối bù dính trên băng gạc, anh ta đau đến nhe răng, Trương Thạc nhìn vẻ mặt buồn cười của anh ta, "Phụt" cười ra tiếng, cười được một nửa mới nhận ra không khí đang khá nghiêm túc, đành phải cứng rắn nhìn lại, chuyển sang khụ một tiếng.

Trương Thạc hậm hực, những người khác cũng chẳng chú ý đến anh ta.

Dư Nam ngồi bên mép giường, giúp bà nội uống vài ngụm nước.

Môi bà trắng bệch, thông thả nói: "Nam Nam, con nâng bà nội dậy nào."

Dư Nam đứng dậy, để tay dưới hai cánh tay nâng bà nội lên, lót gối sau lưng bà nội.

Bà nội nhìn hai người ngồi đối diện, vẻ mặt Trương Thạc dần ra, rung chân, thỉnh thoảng trộm liếc Dư Nam một cái.

Ánh mắt Dư Tùng hướng ra ngoài cửa sổ, không nhìn bất kỳ ai. Trải qua vài giờ, anh đã bắt buộc mình phải chấp nhận.

Dư Nam chính là Tường Tân Tả, là đứa trẻ năm xưa anh bỏ rơi.

Anh vẫn luôn tìm cô, tìm mười bảy năm.

Bọn họ tình cờ gặp nhau ở nhà ga Đại Lý, bắt đầu một tình cảm vừa kỳ diệu vừa cấm dục.

Cô khiến người ta phải trầm mê, làm anh nghiện, bọn họ dây dưa lẫn nhau, hôn môi, ôm, điên cuồng làm tình.

Cô khiến anh sinh ra một loại cảm giác rung động xưa nay chưa từng có, thậm chí còn có suy nghĩ cả đời.

Nhưng, cô lại đột nhiên xa cách, nói chỉ là cơ thể hòa hợp, chỉ muốn chơi đùa một chút.

Thế vẫn chưa đủ, hiện thực còn giáng cho anh một cú nặng nề, không hề nghĩ đến sẽ có kết cục này, khiến anh không kịp đề phòng, trở tay không kịp.

Tầm mắt Du Tùng quay về, dừng trên người Dur Nam

Bà vai cô thon gầy, cổ thon dài, dường như chỉ cần nắm mạnh sẽ gãy. Nhưng sống lưng lại thẳng tắp, lộ ra nét buồn binh, kiên cường đến quật cường.

Trong lòng anh đau xót, không khỏi hít hít mắt.

Bà nội là người từng trải, người già nhưng tâm không già, ánh mắt đảo giữa hai người, tâm như gương sáng.

Bà nhìn Bạch Chấn Dương một cái, yên lặng thờ dài.

Bà nội nói: "Khi Nam Nam được A Dương công về, cả người suy yếu, quần áo bị mồ hôi thấm ướt, gần như ngất xỉu. Lúc ấy điều kiện y tế ở quê không phát triển, chữa trị rất lâu cũng không khỏi sắc, sau đó tôi mượn được từ hàng xóm chiếc xe bò, suốt đêm đưa con bé đến bệnh viện ở trấn trên."

"Đường núi xa, xe bò chậm, hơn nửa đường không dễ đi, lắc lư một đêm mới vào đến huyện, khi đó Nam Nam đã sốt rất cao, mặt đỏ như quả táo, người cũng mềm sụn như không gân không cốt, gần như không chịu đựng được..."

Bà nội dừng lại một chút, Trương Thạc hỏi: "Sau đó thì thế nào ạ?"

"Sau đó..." Bà nội liếc anh một cái: "Sốt cao không lui, lại được chữa trị quá muộn, sốt đến viêm màng não, cơ thể không sao, chỉ là sau đó, tất cả mọi chuyện trước đây đều quên mất."

Du Tùng bỗng ngừng đầu, Dur Nam ngồi bên mép giường, vẫn luôn đưa lưng về phía anh.

"Chuyện gì cũng không nhớ rõ, bố là ai, mẹ là ai, nhà ở đâu, có anh chị em hay không, cái gì cũng không biết."

"Lúc ấy trên người con bé chỉ có huy hiệu của trường học, chúng tôi đã định đi báo án, nhưng mỗi lần nói muốn đưa con bé đi..." Bà nội vỗ vỗ mặt Dur Nam: "Tiểu nha đầu này đều tội nghiệp nhìn tôi, cầu xin thương xót mà giữ con bé lại."

Bà nội nói xong, trong phòng chợt yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời gay gắt chiếu qua tán lá xanh, gió thổi qua, mang theo vài chiếc lá, cuốn tung bụi đất, trông rất hiu quạnh.

Câu chuyện này dài đến mười bảy năm, bà nội kể từ xế chiều đến hoàng hôn.

Du Tùng và Dur Nam đều rất yên tĩnh, hai người rũ mắt, giống như đang nghe chuyện về người khác, nhưng sóng to gió lớn trong lòng chỉ chính mình mới biết được.

Bà nội muốn nghỉ ngơi, mọi người đều đi ra ngoài, bà chỉ gọi Du Tùng lại.

Sau khi đóng cửa, anh ngồi lại lên ghế sofa.

Bà nội nói: "Nhìn phản ứng của cậu, cậu có quan hệ không bình thường với Nam Nam đúng không?"

Du Tùng liếc bà nội một cái, không lên tiếng.

"Nhiều năm qua cậu vẫn luôn tìm con bé à?"

Bà nội không nghe được câu trả lời, buông tiếng thờ dài: "Người nhà con bé nhất định sẽ trách cứ tôi, tôi nghĩ cũng bao gồm cả cậu."

"Khi ấy tắm rửa cho con bé, tôi thấy trên người con bé có cả vết thương mới lẫn cũ chẳng chịt, chân phải còn có vết bồng khá nặng, nhìn đáng về giống như bị người lớn ngược đãi. Con bé còn đòi ở lại, tôi nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm, tự ý giữ con bé lại. Nếu sớm biết người thân tìm con bé nhiều năm như vậy, trước đây tôi nên..."

Bà nội không nói được nữa, nghẹn ngào.

Du Tùng há miệng thờ dốc, muốn an ủi, lại không nói được ra khỏi miệng, chỉ đáp: "Bà đã nuôi dưỡng cô ấy rất tốt." Anh nắm chặt tay thành quyền, mới chậm rãi nói: "Cô ấy rất ưu tú."

Rất đơn giản, nhưng lại là lời tự đáy lòng.

Bà nội cười cười, kiêu ngạo nói: "Nam Nam nhà tôi đương nhiên phải xuất sắc rồi, nhưng con bé quá hiếu thắng, lớn như vậy, số lần khóc rất ít."

Cô không thích ý lại người khác, gặp chuyện khó khăn cũng không cầu xin ai, bất cứ việc gì cũng muốn dựa vào chính đôi tay mình làm nên.

Rất kiên cường, rất độc lập.

Nhưng mấy ai biết, loại kiên cường này của cô, là che giấu những yếu điểm không muốn người khác nhìn thấy.

Du Tùng đứng lên, đi ra cửa, bước chân chợt dừng lại.

Anh hít vào một hơi, thật lâu sau, mới khẽ nói: "Bà không sai, người sai phải là tôi."

Ngoài hành lang bệnh viện, Du Tùng bất ngờ nhìn thấy Mạc Tích Đồng, cô ta ngồi trên ghế cùng Trương Thạc, Dư Nam cách đó rất xa, đứng bên cửa sổ.

Du Tùng nhìn về phía cô, cô cúi đầu, không muốn giao tiếp với anh.

Mạc Tích Đồng thấy anh đi ra, đứng lên đón: "Anh Du?"

Du Tùng ngồi xuống, ngậm điều thuốc, không châm, thuận miệng hỏi "Em tới đây làm gì?"

Mạc Tích Đồng ngồi xuống cạnh anh: "Anh Thạc kể tất cả mọi chuyện cho em rồi, em đến đây nhìn xem..."

Du Tùng như cơn mây lướt Truong Thạc một cái, anh ta xoa xoa mũi, trốn đi thật xa.

Anh lại cúi đầu, người bên cạnh quan sát Dư Nam, nói: "Anh đã điều tra rõ mọi việc chưa? Qua nhiều năm như vậy, có thể là giả hay không?"

Du Tùng nhíu mày, nhìn cô ta: "Em chỉ đề ý cái này? Không có lời muốn nói nào khác à?"

Mạc Tích Đồng không hiểu, Du Tùng mím chặt môi, thật ra nghĩ lại, không còn ý nghĩa gì nữa. Cho dù nói đến hon hay thiệt, xét cho cùng cũng không liên quan đến người khác, quyết định do anh chọn, người khác thấy thế nào căn bản không quan trọng.

Du Tùng quay đầu lại, đuổi cô ta đi: "Trẻ con thì biết cái gì, em mau về đi, đừng gây thêm phiền phức."

Mạc Tích Đồng nói thầm: "Em không phải trẻ con."

Du Tùng đáp lời cô ta, ngậm thuốc lá nghĩ ngợi.

Mạc Tích Đồng tự cho là mình thông minh, tranh công nói: "Em đã liên lạc với chú Tường rồi, giúp chú ấy đặt vé máy bay và khách sạn sớm nhất, có thể trưa mai chú ấy sẽ đến nơi."

Du Tùng chợt rút điều thuốc ra, mắt sáng như đuốc: "Gi cơ?"

Mạc Tích Đồng vô cùng đắc ý, nói lại một lần.

Du Tùng nghĩ đến một ít việc, mặt đột nhiên biến sắc, quát lớn: "Ai mẹ nó cần em tự ý nói bậy nói bạ?"

Mạc Tích Đồng run lên, theo bản năng dịch sang bên cạnh, tui thân, hốc mắt lập tức đọng đầy nước mắt: "... Em chỉ muốn giúp anh thôi mà."

Thấy cô ta khóc, Du Tùng ngừng nói mà xoa tay: "Anh sẽ bảo Trương Thạc đặt vé máy bay cho em, em thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng về nhà đi."

Anh nói xong, quay đầu nhìn sang bên cửa sổ, hành lang rất yên lặng, những lời này truyền vào tai cô không thiếu một chữ.

Dư Nam đứng yên, mắt nhìn về phía này không biết đã bao lâu, cô vẫn luôn cong môi, ánh mắt bình thản, không khác biệt lắm so với ngày thường, nhưng giờ phút này ở trong mắt anh lại vô cùng chói mắt.

Du Tùng phiền lòng, để Trương Thạc đưa cô ta về, Mạc Tích Đồng khóc suốt suốt cả đường.

Trương Thạc như cơn mưa, đưa được cô ta về đến khách sạn mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta quay xe, nhìn thấy một người đứng ven đường, người mặc một chiếc váy bó sát đỏ rực như lửa, khe ngực lộ ra ngoài, đang đứng ven đường vội vã đón xe.

Trương Thạc giảm tốc độ, chậm rãi đến gần, vài giây sau, anh ta tăng tốc vọt lên rồi dẫm chân phanh lại, dừng bên cạnh cô ta, ấn vài tiếng còi.

Đối phương cúi người, hai quả đào trước ngực lộ ra.

Trương Thạc cười: "Thư ký Trương, thật là trùng hợp!"

Bên kia, hành lang bệnh viện cuối cùng cũng được yên tĩnh, chỉ còn lại hai người, Dư Nam đứng đó một lúc rồi quay về phòng bệnh.

Cô đi qua người anh, Du Tùng ngồi im không động đậy, có chỉ tay nhẹ nhàng cầm cổ tay cô.

Dư Nam dừng lại, bình thản nói: "Anh cũng đi về đi, bà nội không có việc gì nữa rồi."

Du Tùng đứng lên, tay không buông ra.

"... Em" anh cúi đầu, không thể sắp xếp được câu chữ, bây giờ đối mặt với cô, rất khó xử, không biết nên nói gì mới phải.

Trên mặt cô, hằn vết siết lúc trước vẫn còn, hai vết đỏ sẫm từ trên mặt kéo dài đến khóe miệng, vô cùng chói mắt.

Du Tùng cúi đầu nhìn cô, nuốt nước bọt, chậm rãi nhấc tay lên.

Dư Nam đối diện với ánh mắt anh, không có cảm xúc gì, khiến anh cảm giác được thấp thoáng vẻ xa lánh.

Du Tùng dùng mu bàn tay khẽ cọ qua mặt cô, Dư Nam hơi né tránh, động tác rất nhỏ, nhưng Du Tùng lại cảm nhận được, tay anh khựng lại, dừng giữa không trung, không nhấc lên nổi, đành phải rũ xuống.

Sau phút im lặng, anh nói: "Ngày mai chúng ta nói chuyện đi."

Dư Nam cười: "Được."

Hết chương 47

Lời editor: Cảm thấy có lỗi với độc giả quá!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Đến khi bóng tối vô tận phủ xuống, Dư Nam mới từ bệnh viện đi ra.

Bà nội không thích làm phiền đến các cháu, Dư Nam muốn ở lại, lại bị bà đuổi đi.

Bạch Chấn Dương nói lái xe đưa cô về, cô từ chối.

Biết tính cách Dư Nam không thể ép buộc, anh ta lưu luyến từng bước đi, do dự rồi đi.

Buổi tối, gió lạnh càng lớn, giống như cây kim nhỏ chui vào lỗ chân lông. Đi chưa được mấy bước, Dư Nam đã bị đông lạnh đến run rẩy.

Cô kéo khoá áo khoác lên, ôm chặt cơ thể, bước nhanh ra ngoài.

Bên ngoài bệnh viện là một con phố buôn bán bình thường, chỉ có mấy nhà hàng nhỏ, cửa hàng tiện lợi, tiệm thuốc, tiệm bán quan tài và phục vụ mai táng, không phồn hoa, hoàn toàn vì người nhà bệnh nhân mà suy xét.

Dư Nam cúi đầu, bước đi vội vã.

Chớp mũi bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm, bước chân cô dừng lại, lại lùi ra sau. Nghiêng đầu nhìn vào quán cơm bên cạnh, dừng một chút, Dư Nam đi vào.

Quán cơm hơi cũ, trần nhà chỉ treo một bóng đèn vàng nên cửa tiệm khác tối tăm. Mặt bàn bóng nhẫy, phía trên để bình nước khoáng, giấm chua, dầu vừng và sa tế. Góc tường bị khói dầu hun đen sì, có mấy chỗ còn bị tróc lớp sơn tường.

Dư Nam tìm chỗ ngồi xuống, trên không trung có mấy con ruồi bay qua, lò đờ vấy cánh, giống như đang giãy giụa hấp hối.

Bờ tường bên phải dán thực đơn, Dư Nam hơi ngẩng đầu lên.

Có người đi đến: "Xin hỏi cô ăn gì?"

Dur Nam nói: "Cho tôi một phần mì nước nóng, thêm cay."

"Cô còn muốn gì nữa không?"

"Không."

Người kia viết vài nét bút xuống cuốn sổ trong tay, xoay người định đi.

"Từ từ." Dur Nam gọi anh ta lại, cô khẽ xoa xoa tay, một lúc sau, giống như ra quyết định gì đó, nhìn về phía đối phương: "Đổi giúp tôi thành một bát mì thịt bò... Thêm thịt bò."

Quán cơm này cô đã tới hai lần, mỗi lần đều đến cùng Du Tùng.

Mì thịt bò, thêm thịt bò. Anh đều gọi như vậy.

Hôm ấy, sau khi thăm Lữ Xương Dân ở bệnh viện, cô đói lả, ăn rất nhiều.

Sau đó Du Tùng đuổi theo.

Cô dùng mũi chân khiêu khích anh, Du Tùng đánh giá nói cô là người nóng toàn diện không phải ngoài lạnh trong nóng.

Ngày đó, trời đổ mưa trong nắng, giọt mưa giống như kim cương, chân trời xuất hiện cầu vồng, vô cùng tươi đẹp.

Bọn họ nhiệt tình như lửa ở trong xe, âu yếm quên mình, anh dán bên tai cô thổi khí rồi nói, sau này cô chỉ được phép quyến rũ mình anh.

Dur Nam tự giễu cười cười, hoá ra mỗi câu nói của anh cô đều có thể dễ dàng nhớ lại.

Có người mất trí nhớ, có người có thể quên có thể nhớ, mà có người chỉ có thể không ngừng sống trong hồi ức.

Mà cô không muốn làm loại người cuối cùng kia.

Trước mặt có thêm một cái bát, ánh mắt cô dời đến, bát rất to, mì rất nhiều, bên trên bày một lớp thịt bò rất dày, gần như che khuất toàn bộ.

Dur Nam nhìn đến ngần ngừ, ngón tay cuộn tròn trong tay áo, khí lạnh trên người vẫn không hết, cô hơi rùng mình.

Ông chủ đã đi vào quầy hàng, Dur Nam gọi một tiếng.

Đối phương cho rằng cô muốn gọi thêm đồ ăn, cầm lấy cuốn sổ nhỏ, Dur Nam nói: "Ông có thuốc lá không? Tôi mua."

Ông chủ sững sốt: "Không có."

Dur Nam à một tiếng, cô cúi đầu nhìn bát mì, trước sau không động đũa.

Nửa ngày sau, ông chủ nói: "Chỉ có thuốc tôi hút, tôi cho cô một điếu."

Dur Nam cười cười: "Cảm ơn ông chủ."

Ông chủ hơn năm mươi tuổi, bụng rất lớn, bên thái dương có một ít tóc bạc, đôi mắt trắng, khuôn mặt hiền từ.

"Con gái vẫn nên hút thuốc ít thôi." Ông vừa nói vừa đưa điếu thuốc cho cô.

"Vâng." Dur Nam nhếch khóe môi, nói lại lần nữa: "Cảm ơn ông chủ."

Ngón tay cô kẹp điếu thuốc, hỏi ông: "Ông có bật lửa không?"

"À." Ông chủ lấy bật lửa ra, tiện tay bật một cái.

Dur Nam cúi người ghé sát vào, tay run lấy bầy, châm thuốc không chuẩn.

Không biết do lạnh hay là nguyên nhân nào khác.

Cô nhận lấy bật lửa: "Để tôi tự châm thuốc đi."

Ánh mắt ông chủ tràn đầy lo lắng, nhìn cô chăm chăm mấy chục giây.

Dur Nam nắm chặt bật lửa, bật vài cái, động tác có chút vụng về. Khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, ánh sáng ảm áp hắt lên mặt cô.

Dur Nam nhắm mắt rít liền mấy ngụm, ngẩng đầu cười cười với ông chủ, an ủi nói: "Tôi không sao đâu, chẳng qua là bị lạnh thôi, bên ngoài quá lạnh."

Ông chủ không biết nói gì cho tốt, nhìn cô một cái đầy ảm ỉ, quay về quầy.

Hút xong một điếu thuốc, Dur Nam không run nữa, nhưng tay vẫn lạnh lẽo.

Bát mì trước mặt bốc khói nghi ngút, thịt bò được thái rất mỏng, bên trên còn có phần gân trong suốt.

Thời gian hút một điếu thuốc, Dur Nam mơ màng nhớ lại chuyện khi còn nhỏ, cầm đũa, gắp lên một miếng to.

Cô dùng sức nhai nuốt, ban đầu còn chưa có cảm giác gì, sau đó vị giác chậm rãi sống lại, không ngừng truyền đến đại não, cô nếm được hương vị thịt đã lâu không ăn.

Gân dai, thịt mềm, mang theo mùi tanh khó chịu.

Dur Nam nhú chặt mí, muốn cố gắng nuốt xuống, lặp lại vài lần, lại không làm được.

Cô ném đũa xuống, che miệng lại, đứng bật dậy lao ra ngoài.

Trước cửa có một cây cỏ thụ, cô ôm bụng, hơi cúi người, nôn đến xây xẩm mặt mày.

Dạ dày cuộn lên, không thể bình tĩnh lại.

Khoảng cách từ dạ dày đến trái tim chỉ gần gang tay, dạ dày trống rỗng, tim cũng trống rỗng, mang theo đau đớn nặng nề.

Cô nghĩ rằng ngày này sẽ vĩnh viễn không đến, lại đột nhiên không kịp chuẩn bị mà xảy ra. Thế mới biết được, có một số việc không phải cô có tình trốn tránh thì có thể khống chế, mặt hồ trong lòng cũng chẳng bình tĩnh không gợn sóng như cô dự đoán.

Cô thở dồn dập, đáy lòng dâng lên một cảm giác muốn hủy diệt, tựa như cảm giác sung sướng gần kề cái chết.

Giống như áp lực nặng nề trong lòng, rốt cuộc cũng tìm được lối thoát, toàn bộ dâng lên giải phóng.

Đây không phải là điều cô muốn sao?

Nôn đến tận cùng, dạ dày không còn gì, cô ho khan.

Dur Nam mệt mỏi ngồi xồm xuống.

Ông chủ quán com rất tốt bụng, cầm ra cho cô một cốc nước.

Cô nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn.

Đối phương nhìn thấy mặt cô, ngạc nhiên hỏi: "Cô gái, tại sao cô lại khóc?"

Dur Nam sờ sờ khuôn mặt của mình, bị gió thổi qua, làn da lạnh như băng.

Cô cười nói: "Không phải tôi khóc, là ho."

Dur Nam trả tiền rồi rời đi, cơ thể bị hành hạ đến yếu ớt, cô rụt vai, bước đi nhẹ tênh, dường như chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi bay.

Ngày thường xung quanh có rất nhiều xe, hôm nay trùng hợp lại không có một chiếc, cô đi hết hai con đường mới đón được xe.

Nhà Dur Nam gần biển Nhĩ Hải, ban đêm Nhĩ Hải rất dễ bị bóng đêm cắn nuốt, căn nhà nhỏ đặt bên cạnh bờ biển có vẻ rất nhỏ bé, nhỏ bé đến gần như không tồn tại.

Cô từ chỗ rẽ đi vào, bên đường chỉ có hai ngọn đèn mờ nhạt, ảm đạm đến mức chỉ có thể chiếu ra bóng dáng mơ hồ.

Dur Nam ngẩng đầu, trong tầm mắt xuất hiện một bóng người màu đen, dưới ánh sáng đơn điệu, bóng dáng ấy thật to lớn, đứng yên tĩnh bên bồn hoa trước cửa nhà cô.

Có ánh lửa, chột cháy chột tắt, không ngừng nâng lên lại buông xuống, anh cúi đầu, khuôn mặt hoàn toàn chìm trong bóng tối. Người ấy mặc áo khoác màu đen, nhìn không ra chất liệu, phần vai được ánh đèn vẽ lên một đường cong, rộng lớn mà cứng cáp.

Bước chân Dur Nam chợt dừng, cùng lúc đó, giống như cảm giác được gì, Du Tùng ngược mắt.

Dur Nam không nhìn rõ biểu cảm của anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt anh vẫn luôn đi theo cô. Cô không biểu lộ cảm xúc gì, giống như cô

gái nòn đến mắt kiểm soát vừa rồi không phải cô.

Du Tùng nhìn cô đến gần, cuối cùng đứng trước người anh.

Anh không đứng dậy, hơi ngửa đầu, có thể thấy đôi mắt đen như mực của cô.

Dur Nam hỏi: "Không phải đã nói rõ rồi à? Tại sao bây giờ anh lại đến đây?"

Điều thuốc trên tay anh còn thừa một ngụm, hút xong, anh ấn xuống bên cạnh bồn hoa, cô ngồi được trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá nồng nặc.

Du Tùng đứng im một lúc, giọng nói trầm thấp, có vẻ lạnh lẽo cô đơn: "Anh chỉ muốn gặp em."

Khi nói lời này, ánh mắt anh quá nóng bỏng, tim Dur Nam gần như tê rần, ánh mắt vội lẩn tránh: "Anh muốn nói chuyện gì với em?"

Du Tùng nói: "Nói chuyện mười bảy năm trước đi."

Dur Nam nhìn về phía anh, anh ngồi, khí chất không như ngày thường, bóng tối có thể che dấu tất cả, cô không nhìn thấy trong mắt anh đầy vẻ hùng hổ dọa người.

Dur Nam ngồi xuống bên cạnh anh, bồn hoa rất lạnh, nhưng cô không có cảm giác, cả đường đã bị đông lạnh đến cứng đờ.

Cô rũ mắt: "Anh biết mà, em không nhớ bất cứ điều gì."

Thật lâu Du Tùng không hé răng, mãi sau mới mở miệng, giống như làm công tác chuẩn bị, anh nói, "Kỳ nghỉ hè mười bảy năm trước, lúc ấy anh học cấp ba, Trương Thạc tới tìm anh rủ ra ngoài chơi game, ngày đó trùng hợp em và Tích Đồng ở nhà anh, mẹ anh mãi chơi mạt chược, muốn anh dắt các em ra ngoài..."

Thời ấy, con trai thường ham chơi, hai người đến quán net đánh tổ đội, đồng thời bật một cái máy bên cạnh, để các cô xem phim hoạt hình.

Đeo tai nghe, chìm vào thế giới giả tưởng, chiến dịch kia đánh rất hay, bọn họ vỗ tay hoan hô, chuẩn bị ăn mừng.

Mãi đến giờ phút này, mới phát hiện hai đứa bé bên người sớm đã không có.

Có người nhìn thấy, các cô bị bọn côn đồ nơi khác mang đi, hai người tìm kiếm liên tục, cuối cùng nhìn thấy bọn họ trong một căn nhà cũ nát.

Bên trong có tổng cộng ba người, tên cầm đầu là Lưu "Sẹo", lúc ấy Du Tùng còn chưa biết, sau này mới biết được, bọn họ thường xuyên lên gây án, bắt cóc trẻ em không biết đã là lần thứ mấy, liên tục đổi thành phố, linh hoạt đến mức cảnh sát cũng không bắt được.

Du Tùng bảo Trương Thạc đi báo cảnh sát, anh canh tại chỗ.

Nhưng không chờ Trương Thạc quay về, bên trong có động tĩnh, anh thấy một người đàn ông cao lớn thô kệch xách hai đứa bé gái, một đứa bị dọa khóc nức nở, một đứa ánh mắt hoảng sợ, nhưng rất yên tĩnh.

Một đám người chờ xuất phát, chuẩn bị rời sang tỉnh lân cận.

Năm đó Du Tùng chỉ mới mười sáu tuổi, nội tâm dễ xúc động nóng nảy, không nghĩ ra biện pháp khác, anh nhặt một cây gậy gỗ bên cạnh xông vào.

Dur Nam phối hợp hỏi một câu: "Sau đó thì sao?"

Du Tùng âm thầm cười khê: "Anh bị đánh đến mất mũi bầm dập." Anh nghiêng đầu nhìn cô, "Bọn họ vốn định ném anh đi, nhưng sau đó anh lại dùng phép khích tướng, cùng đám người kia ra điều kiện đánh cược."

"Đánh cược gì ạ?"

Du Tùng nói: "Trong phòng có một sân golf, anh cũng muốn kéo dài thời gian, đánh bảy đánh bạ, không ngờ Lưu "Sẹo" lại thích đánh cược, cũng mê chơi golf."

"Kết quả thế nào? Ai thắng ạ?"

Ai thắng? Du Tùng thắng.

Lưu "Sẹo" thích đánh cược như mạng, đánh cược xúc xắc, đánh cược mạt chược, đánh cược đồ đấu, chỉ cần có thể đánh cược tên đó đều không dích được bước. Lúc ấy Du Tùng đột nhiên vọt vào, mặc kệ bốn hay sáu, giờ cây gậy quét ngang mấy người, khi đó anh còn trẻ, cơ thể chưa cứng cáp, mới đánh vài cái đã bị thủ hạ của tên kia tấn cho một trận.

Có người dẫm lên sườn mặt anh, khóa miệng anh đổ máu, cả người bầm tím, nhưng không chịu nhận thua, ánh mắt sắc bén, tràn đầy vẻ tàn nhẫn nhìn chằm chằm Lưu "Sẹo".

Lưu "Sẹo" cảm thấy tên nhóc này xương cốt cứng cỏi, tính tình quật cường, tương lai sẽ là trang hán tử, không nhịn được nghiêm túc quan sát anh vài giây.

Du Tùng đề nghị đánh cược với tên đó, ánh mắt tên đó sáng lên, gãi đúng chỗ ngứa.

Khi đó bọn chúng đã tính toán rồi đi, Du Tùng chỉ là một tên nhóc thối miệng còn hôi sữa, hoàn toàn không đặt anh vào trong mắt.

Hai người bắt đầu đánh cược, sau khi nói điều kiện, Lưu "Sẹo" tự tin mười phần, định tùy ý chơi đùa Du Tùng một chút.

Đầu đầu, sắc mặt tên đó dần trịnh trọng, bắt đầu nghiêm túc hơn.

Vấn quyết định thắng thua, Du Tùng đánh một quả cuối cùng rất đẹp mắt.

Lưu "Sẹo" ném gậy golf đi, ánh mắt luôn rơi trên người anh. Du Tùng âm thầm bấm đốt ngón tay, chỉ nghĩ kéo dài thời gian, không nghĩ tới bọn buôn người tâng tặn lương tâm có thể tuân thủ lời hứa thả người.

Du Tùng mang được một người đi.

Sau đó rốt cuộc cảnh sát cũng đuổi tới, nhưng đã người không nhà trống.

Du Tùng miêu tả đặc điểm nhận dạng của mấy người, nhưng lúc ấy bên giám định chứng cứ của cục cảnh sát không hoàn thiện, chân dung và lịch trình xuất nhập của tội phạm, Du Tùng nhìn thấy biển số xe của bọn chúng, sau này được chứng thực là giả.

Cảnh sát không bắt được người, cuối cùng vụ án không giải quyết được gì.

Du Tùng không định từ bỏ, cho dù biển số xe là giả, anh dứt khoát chọn bỏ học đến huyện Nghi, vài năm sau, Trương Thạc tốt nghiệp đại học, đến huyện Nghi tìm anh, hai người thành lập một công ty ở huyện Nghi.

Họ lẫn lộn ở huyện Nghi mười bảy năm.

Lời tiếp theo, Du Tùng khó mà nói ra, thật lâu sau, anh định kể tiếp.

Dư Nam lại không có hứng thú, giành quyền nói trước: "Anh không cần cảm thấy áy náy, những việc đó em không ấn tượng, cũng không có cảm giác gì, giống như đang nghe chuyện của người khác."

Mỗi Du Tùng run run, không biết nên nói gì.

Dư Nam nói: "Em sống ở Đại Lý mười bảy năm, hiện tại, đây là tất cả cuộc sống của em, em rất tốt."

Du Tùng nhìn cô, cô bổ sung thêm một câu: "Anh đừng nói xin lỗi em, vô dụng thôi, hướng hồ không phải anh sai." Dư Nam cười: "Mười bảy năm, anh cũng trả giá không ít."

"Vậy nên chúng ta cũng không ai nợ ai."

Trong lòng Dư Nam khinh thường, thế mà cũng có một ngày cô trở thành người phụ nữ khẩu thị tâm phi, cô không muốn lại dây dưa đến chuyện năm đó, nói như vậy là muốn anh buông xuống cảm xúc áy náy trong lòng, từ đây sẽ không còn dính dáng gì, không còn liên quan.

Cho dù đã gặp mặt, cũng có thể trở thành người xa lạ.

Ánh mắt Du Tùng tối tăm, biết không thể nói tiếp đề tài này, anh im lặng một lúc lâu, nói: "Ngày mai chú Tường sẽ đến. Nhiều năm qua, chú ấy vẫn luôn chờ em trở về."

Dư Nam khề ừ một tiếng.

"Chú ấy còn không biết việc em không nhớ rõ chuyện trước đây." Du Tùng vẫn chưa biết nên nói với Tường Kỳ Phong như thế nào, thế nên thấy Mạc Tích Đồng làm như vậy, anh mới có thể nổi giận.

"Cơ thể chú Tường từ trước đến nay không được tốt."

Dư Nam nói: "Anh sợ ông ấy chịu kích thích à?"

Du Tùng cúi đầu, không nói gì, anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hút, khi chút lửa cuối cùng bị gió thổi tắt, rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu.

Dư Nam cảm thấy anh có gì đó khó mở miệng.

Anh nói: "Năm ngoài mới phát hiện ra, chú Tường bị ung thư."

Hai chân Dư Nam theo bản năng lùi ra sau, đôi tay nắm chặt, anh lại nói: "Đã đến giai đoạn cuối rồi."

"Thế nên anh vẫn luôn sốt ruột đi tìm em."

Tĩnh lặng như chết, tiếng gió bên tai thổi vù vù, lá cây rụng xuống bên chân, lại bị gió cuốn đi.

Không biết qua bao lâu, Dư Nam đứng lên: "Ngày mai em đi theo anh đón ông ấy."

Giọng Du Tùng khàn khàn, phát ra một tiếng "Ừ."

Dư Nam bước đi đầu tiên: "Em vào đây, anh cũng về đi."

Du Tùng giữ chặt tay cô, lúc này mới phát hiện, cô lạnh đến mức gần như không còn độ ẩm.

Anh nắm chặt, vô thức xoa xoa, "Anh còn có chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?"

"Chúng ta..."

Anh nỗ lực tổ chức lại ngôn ngữ.

Quan hệ của bọn họ bây giờ, tựa như có tầng lá chắn, ngăn cách giữa cô và anh.

Dư Nam không nhớ rõ, chưa nói tới oán trách hay oán hận, nhưng nếu cô nhớ lại thì sao?

Cổ họng Du Tùng khô khốc, không có dừng khí hơi ra khỏi miệng, có lẽ cùng không có dừng khí nghe đáp án.

Đêm tối bao phủ lấy hai người, xung quanh im ắng, dường như cả thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Rốt cuộc Du Tùng cũng nói ra, giọng khàn đặc: "Chúng ta còn có khả năng hay không?"

Dư Nam cười: "Không thể."

Cô xoay cổ tay, muốn thoát khỏi tay anh, Du Tùng bắt đầu nắm chặt, sau đó bắt lực rũ xuống.

Dư Nam mở cửa sắt, trục ổ khoá vang lên lạch cạch, cô nghe thấy một câu:

"Em đã từng có giây phút nào yêu anh không?"

Dư Nam dừng lại, đầu ngón tay nắm chặt cửa sắt, cô không quay đầu lại, rũ mắt, khẽ nói:

"Loại quan hệ như anh với em, nói chuyện yêu đương có phải có chút xa xỉ hay không."

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

Hôm sau, Dư Nam đi vào Xương Dung, từ xa đã thấy phía trước có một người đàn ông đang đứng, mấy nữ nhân viên ríu rít vây quanh anh ta.

Cô nhìn về hướng đó một chút, về mặt vô cảm quay đầu lại.

Người đó chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn Dư Nam, sau đó tiếp tục đùa giỡn, nói mấy câu chọc các cô gái cười khanh khách.

Không lâu sau, trên tầng, cửa phòng Lữ Xương Dân được mở ra từ bên trong, Thiệu Thục Mẫn và Trương Mạn đi ra, hai người đứng ngoài hành lang nói hai câu, Thiệu Thục Mẫn trở về văn phòng, Trương Mạn đi xuống dưới tầng.

Cô ta nhìn thấy người đàn ông kia, ánh mắt sáng ngời, bước đến, vỗ vỗ vai Trương Thạc: "Tại sao anh lại có thời gian đến đây?"

Thông thường đều là cô ta chạy đến công trường, gửi giấy tờ đến, xem tiến độ công trình, chủ yếu là quan sát hướng đi của Du Tùng.

Trương Thạc quay đầu lại, dựa vào bàn, cười nói: "Tôi tới tìm cô."

Cô ta nhướn mày: "Tìm tôi?"

Trương Thạc cảm áo khoác mỏng trong tay, quơ quơ trước mặt cô ta: "Tôi qua cô để quên trong xe tôi."

Lời này khá mờ ám, đám nhân viên nữ bên cạnh nhìn thấy, hưng phấn ồn ào.

Trương Mạn giật dỗi: "Đi đi đi, làm việc đi..." Cô ta giả vờ đuổi người: "Các cô đừng đoán mò, tối qua chỉ bắt gặp trên đường, giám đốc Trương có lòng tốt đưa tôi đi một đoạn đường."

Càng bôi càng đen, phụ nữ thường thích tám chuyện, lời này không ai tin, tiếng ồn ào càng to.

Cô ta lười giải thích, chính xác hơn là không muốn giải thích, cảm thấy rất hờn thụ.

Trương Mạn có cảm tình với Du Tùng, nhưng đối phương chỉ mập mờ với cô, trừ buổi tối cùng ăn cơm hôm trước, ngay cả tiếp xúc cơ thể thực sự cũng không có.

Trước mặt mọi người, cùng Du Tùng khá cao lớn mạnh mẽ, chỉ có người mang bộ dáng kém cỏi, suốt ngày cười hi hi ha ha mới có thể chơi đùa.

Trương Mạn ngừng đầu nhìn anh ta: "Hôm qua cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Trương Thạc nói: "Chuyện nhỏ thôi, không tốn sức gì đâu."

Trương Mạn cười cười, nhận lấy áo khoác từ trong tay anh ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay anh ta, ngập ngừng: "Hôm nào tôi mời anh ăn bữa cơm, không biết giám đốc Trương có vui lòng nhận không?"

Trương Thạc cúi người: "Được chứ, tôi rất hân hạnh."

"Vậy, hôm nào anh có thời gian?"

Trương Thạc hơi cúi đầu, ghé sát vào cô ta: "Vậy phải xem thư ký Trương thế nào, ăn cơm với cô, tôi lúc nào cũng rảnh."

Hết chương 48

Lời editor: chết dỗi, tớ mới đọc lại truyện để lấy cảm xúc edit thì phát hiện ra đầu truyện chị Mốc dịch bà của Dư Nam là bà ngoại, nhưng từ chương ba mấy lại là bà nội và tớ cũng edit là bà nội.

Mọi người đọc và để ý giúp tớ xem cách xưng hô và đại từ xưng hô từ đầu truyện đến giờ có lệch ở nhân vật nào thì chỉ tớ với ạ. Tớ xin cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Sân bay Đại Lý.

Cổng đón khách bị vây chặt như nêm cối, Du Tùng và Dư Nam đứng ở lối đi nhỏ phía xa, khoảng cách giữa họ khá lớn, ở giữa có thể đứng thêm hai người.

Đi cùng còn có Bạch Chân Dương, bà nội bảo anh ta đi theo, anh ta đứng ở vị trí xa hơn.

Mới nhìn qua, mấy người vẻ mặt khác nhau, người qua đường không biết còn tưởng họ là người xa lạ.

Du Tùng khoanh tay, nghiêng người dựa vào lan can, trải qua tối hôm qua, dọc đường đi anh không nói một lời nào với cô.

Những lời tương tự như thế, bảo anh nói lần thứ hai tuyệt đối không có khả năng.

Khi đó tâm trạng anh rất phức tạp, áy náy và yêu thương đan xen, đêm tối có thể mê hoặc tâm trí, làm cảm xúc sôi trào, khiến tim anh thiêu đốt đến nóng bỏng, nhưng sau đó lại bị mấy câu của cô dập tắt.

Cho dù da anh dày, nhưng đời này chưa từng bị người phụ nữ nào từ chối.

Du Tùng không nói lời nào, cũng không nhìn cô, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cổng ra.

Dư Nam dứt hai tay vào túi áo khoác, đứng thẳng tắp.

Đằng trước có người ôm hoa tươi, vô cùng vui vẻ; có người chờ đến nôn nóng, không ngừng kiễng chân nhìn xung quanh; cũng có người giơ bảng hiệu, trên mặt viết: Khách sạn Mỗ Mỗ chào đón ngài.

Nhưng không ai giống họ, mỗi người đứng một nơi, duy trì sự im lặng, không ăn khớp với không khí náo nhiệt bên cạnh.

Nửa giờ trước sân bay thông báo, chuyến bay từ Tế Nam bay tới lùi lại một giờ, mọi người đã đứng chờ từ lâu.

Xung quanh ồn ào, Du Tùng nghe thấy thấp thoáng bên cạnh có người hỏi anh khát không.

Anh quay đầu lại, đối diện với ánh mắt Dư Nam, đang chờ anh trả lời.

Bây giờ Du Tùng nhìn cô không vừa mắt, nhớ tới lúc trước anh hạ mình, gần như cầu xin, đổi lấy câu nói "không có khả năng" lạnh băng của cô, bây giờ lại tới xum xoe nịnh nọt à?

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, hừ lạnh: "Không khát."

Dư Nam hơi sững sốt, sau đó cười cười: "Em không hỏi anh có khát hay không, mà là hỏi anh gần đây có chỗ nào bán nước không, em khát."

Du Tùng đột nhiên trừng mắt với cô, cắn răng, giọng nói đầy sự tức giận: "Không biết."

Dư Nam: "..."

Cô hỏi nhân viên sân bay bên cạnh, tìm được cửa hàng tiện lợi gần nhất.

Vài phút sau, Du Tùng đứng một, anh đổi tư thế, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Dư Nam đang cầm chai nước uống từ từ.

Du Tùng khịt mũi coi thường, nhìn cô nửa ngày, giận dữ nói: "Thật mẹ nó vô lương tâm, giờ này cũng có thể ăn có thể uống khác gì heo dẫu." "

Dư Nam nói thảm một câu.

"Cái gì cơ?"

"Anh không nghe thấy à?" Dư Nam nhướn mày: "Em nói anh mẹ nó thật giống oán phụ."

Du Tùng cắn răng, trước đây giận dữ anh sẽ đuổi tay bắt lấy trước ngực cô. Nhưng giờ, đầu ngón tay còn chưa kịp chạm đến lớp vải kia, anh đột nhiên dừng lại, một lát sau, anh nắm chặt thành quyền rồi buông xuống.

Anh nhìn về phía cổng ra một lần nữa, khôi phục im lặng, lần này không đơn thuần chỉ có khoảng cách hai người, mà nhiệt độ còn lạnh đến mức đóng băng.

Hơn nửa giờ sau, cuối cùng cổng ra cũng có tiếng ồn ào.

Có người lục tục đi ra, kéo theo hành lý lớn lớn bé bé, hoặc kiễng chân nhìn xung quanh, hoặc dang tay ôm.

Ánh mắt Dư Nam đảo qua một đôi ôm nhau cười hạnh phúc, người qua lại vội vã, nhóm người ra đón người thân cũng tan dần, tầm mắt cô không khỏi chuyển hướng sang cổng ra, sau đó mím chặt môi.

Trong đám đông có một người chậm rãi đi ra từ bên trong, ông mặc một cái áo khoác màu xanh đen, quần tối màu, đi đôi giày vải thủ công Bắc Kinh, tay cầm một chiếc túi du lịch nho nhỏ, hơi phồng lên, có vẻ không quá nhiều đồ.

Du Tùng buông tay đứng thẳng, đi lên vài bước đón người.

Hai người đứng ngoài mấy mét, anh nhận lấy túi hành lý trong tay Trương Kỳ Phong, cúi đầu nói mấy câu.

Trương Kỳ Phong nhìn sang bên này, Dư Nam không cử động, đứng thẳng tắp.

Cô nhìn hai người đến gần, ánh mắt dừng trên người Trương Kỳ Phong, lông mày ông rậm rạp, hốc mắt sâu hút, gò má cao, bước đi vô cùng thông thả.

Một tay Du Tùng đỡ sau lưng ông, liếc nhìn Dư Nam, sau đó quay đầu đi.

Bạch Chấn Dương cũng tự động bước lên trước hai bước.

Trương Kỳ Phong vẫn luôn quan sát Dư Nam, qua mười bảy năm, cô đã thay đổi rất nhiều, nhìn không ra bóng dáng khi nhỏ.

Mọi người đứng ở sân bay, không ai nói gì.

Trương Kỳ Phong nhìn cô khoảng chừng năm phút, chỉ vào cô, quay đầu hỏi Du Tùng: "Con gái này chính là con nhóc chết tiết kia à?"

Du Tùng mím môi: "Là cô ấy."

Trương Kỳ Phong không tin: "Vì sao lại khẳng định như vậy?"

Du Tùng nói, "Người năm xưa nuôi nấng cô ấy đến Tể Nam báo án."

Tường Kỳ Phong quay đầu lại nhìn về phía cô, nhiều lần trải qua tang thương, trong mắt ông lấp loè một thứ ánh sáng mỏng manh, ông run tay chỉ xuống: "Cô cởi giày chân phải cho tôi nhìn xem nào."

Du Tùng kinh ngạc, vội vàng ngăn cản: "Chú Tường, đây là sân bay, chúng ta về..."

"Cậu cảm miệng." Ông quát lớn một tiếng, nói với Dư Nam: "Cô cởi giày ra."

Bạch Chấn Dương không nhịn được nói một câu: "Ông như vậy có phải có chút quá đáng hay không?"

Tường Kỳ Phong hỏi: "Anh ta là ai?"

Du Tùng nói: "Người nuôi dưỡng Dư... Tần Tà."

Chuyện đột nhiên xảy ra, Tường Kỳ Phong cũng không lấy làm biết ơn, ông chỉ tùy ý liếc anh một cái, không thêm quan tâm đến anh, nhìn về phía Dư Nam

Ông không chịu đi, nhất quyết phải chứng thực rõ ràng.

Rốt cuộc Dư Nam giật giật, rút tay từ trong túi ra, cúi người cởi giày thể thao và tất.

Cô để chân trần dẫm lên giày thể thao, Du Tùng cúi đầu, anh đã từng nhìn qua toàn thân cô, nhưng chưa từng chú ý chân phải cô có vết sẹo, vết sẹo kia đã nhạt đi theo thời gian, nhưng hình dạng lại không thay đổi, giống một cây chổi.

Tường Kỳ Phong cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, Du Tùng cảm giác cơ thể ông hơi lung lay, vội đỡ lấy ông.

Ông run run môi, "... Cô đúng là con nhóc chết tiệt kia." Giọng điệu không có khí thế như trước, nhưng rất khẳng định.

Nhìn nhìn, Tường Kỳ Phong đột nhiên hét lớn, "Tôi là lão già nhà cô đây, nhiều năm qua cô chết ở đâu vậy hả? Vì sao không về nhà?"

Dư Nam nhìn ông không biết nói gì, Tường Kỳ Phong vỗ đùi, gào một tiếng: "Nói chuyện đi."

Dư Nam mấp máy môi, nửa ngày chỉ nghe được một câu: "Ông bình tĩnh lại đã."

Tường Kỳ Phong giận không được, vài giây sau, ông khom người sờ giày, mọi người không biết ông muốn làm gì, chỉ có Dư Nam theo bản năng lùi về sau một bước nhỏ.

Lại nói khi ông cầm giày trong tay, không biết lấy sức lực từ đâu, mạnh mẽ ném vào người cô.

Dư Nam không trốn, vững vàng ăn đủ, nếu để giày đập vào người sẽ rất đau, trên người nóng rát.

Đến khi cô gần ăn đủ, hai người đàn ông bên cạnh mới phản ứng lại, Bạch Chấn Dương định kéo cô ra phía sau che chở, không nghĩ tới có người trước anh ta một bước, ánh mắt anh ta u ám, dùng chân.

Du Tùng một tay kéo Dư Nam vào trong lòng ngực, một tay ôm dưới nách cô. Thực ra anh có thể một tay khống chế Tường Kỳ Phong, nhưng Du Tùng không làm vậy, anh nghiêng người, dùng lưng cản lại chiếc giày đang bay tới.

Tường Kỳ Phong đã giơ tay thì sẽ không thu lại được, tất cả đều rơi trên người Du Tùng. Ông hơi khựng lại, nhưng bất kể là ai, ông vẫn đánh vài cái.

Du Tùng cúi đầu, trong một khoảnh khắc nào đó, đôi môi anh cọ qua trán cô.

Dư Nam nâng cằm lên, bốn mắt nhìn nhau, có thể nghe thấy tiếng hít thở, đã từng quần quýt triền miên, thân mật hơn thế vô số lần, mà giờ phút này anh chỉ hy vọng có thể ôm cô nhiều thêm một giây.

Người đi ngang qua không nhịn được ghé mắt, chỉ chỉ trỏ trỏ chế giễu.

Tường Kỳ Phong mắng: "Thật con mẹ nó cứng rắn, giống hệt lúc còn nhỏ, bị đánh cũng không thêm trốn, cô nói một câu êm tai khó như vậy à."

Ánh mắt Du Tùng rời khỏi mắt cô, quay đầu lại: "Chú Tường, muốn đánh thì về rồi đánh, chỗ này là sân bay, tất cả mọi người đều đang nhìn đây."

Tường Kỳ Phong cũng đánh đến mệt mỏi, ném giày đi, đứng thẳng thở gấp: "Để cho bọn họ nhìn, tôi giáo dục đứa con bất hiếu của mình thì có gì phạm pháp? Có nhà không về, nên báo hiếu đến một ngày nó cũng không báo, để ông đây chờ nó nhiều năm như vậy."

Một hơi nói xong, Tường Kỳ Phong giống như xả được con tức, lưng hơi còng xuống.

Bình tĩnh lại.

Dur Nam lùi về sau một bước, bỗng nhiên nói: "Tôi bị sốt đến hóng đầu óc, căn bản không biết nhà ở đâu." Mọi người nhìn về phía cô, cô cúi đầu đi tăt và giầy: "Cũng không biết ông là ai."

Du Tùng cúi đầu trừng cô, muốn lập tức che kín miệng cô, nhưng không có bất cứ tác dụng gì, Dur Nam còn không thèm nhìn anh.

Mặt Tường Kỳ Phong đầy vẻ nghi hoặc, hỏi Du Tùng: "Nó nói là sự thật?"

Du Tùng im lặng một lát, cuối cùng gật gật đầu, an ủi nói: "Khi đó cô ấy sốt cao không lùi, sốt thành viêm màng não, nếu không sao có thể mặc kệ chứ."

Tường Kỳ Phong khó tin, lắm bầm: "Ngay cả ông già nhà nó nó cũng không biết?"

Ông nói xong chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lão đảo, Du Tùng đỡ lấy ông: "Chú đừng kích động, chú Tường, chúng ta về nhà rồi từ từ nói chuyện."

Rốt cuộc xe cũng ra khỏi sân bay, bố Tường và Dur Nam ngồi xe Du Tùng, Bạch Chấn Dương lái xe theo sát phía sau.

Tường Kỳ Phong không thể hiện cảm xúc quá nhiều, bất kể đối mặt với đứa con thân sinh cốt nhục mất mà tìm lại được, hay việc Tường Tân Tà mất trí nhớ, không biết ông là ai.

Ông ngồi ghế sau, ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Ông thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Dur Nam ngồi đằng trước, ngẫu nhiên hừ một tiếng.

Du Tùng sắp xếp ổn thỏa, sáng sớm đã đặt xong phòng khách sạn cho ông, nhưng Tường Kỳ Phong lại không chịu ở, kiên trì muốn ở chỗ Dur Nam.

Dur Nam sầm mặt không nói chuyện, Du Tùng không hỏi ý kiến của cô, trực tiếp kéo người đến nhà Dur Nam.

Bạch Chấn Dương đến bệnh viện đón bà nội.

Chỉ trong chớp mắt, căn phòng không quá lớn được lấp đầy.

Mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện trước đây, mãi đến giờ phút này, Tường Kỳ Phong mới nghe được hoàn chỉnh chuyện suốt mười bảy năm qua.

Ông ngồi bên cửa sổ hút thuốc lá, trong lời bà nội nói có biểu đạt sự áy náy.

Tường Kỳ Phong không muốn nhìn bất kỳ ai, ngồi im không hề rặng.

Năm đó nếu không có nhà họ Dur, Tường Tân Tà bây giờ có lẽ vẫn không biết sống chết, không chừng đã bị Lữ Xương Dân bán đi đâu đó.

Họ là ân nhân.

Không phải ông không muốn cảm ơn, nhưng dù sao năm đó nhà họ Dur cũng có năng lực để bố con họ gặp lại.

Nghĩ sai thì hỏng hết, làm gì cũng thành sai.

Du Tùng ngồi không bao lâu thì rời đi, buổi tối anh có hẹn với Lữ Xương Dân.

Chuyện lần trước của Dur Nam đã được giải quyết nhẹ nhàng, hàng ngày cô ở dưới mí mắt anh, an phận thủ thường, không chạy đi tìm phiền phức nữa.

Quan hệ giữa Lữ Xương Dân và Du Tùng được kéo gần thêm một bước, gã không còn quá cảnh giác với anh. Gã là người tính toán cẩn thận, đối với đối tác làm ăn từ trước đến nay luôn đề phòng, không phải chỉ có mỗi Du Tùng.

Hơn nữa mấy ngày nay Trương Mạn đến quan sát, hạng mục công trình dần dần tiến vào quỹ đạo, từng người trong các ban luôn làm tốt phận sự của mình, điều này làm gã đối với anh rất hài lòng.

Đêm nay ở Tụ Mãn Lâu, Lữ Xương Dân rất bắt bẻ, nhà hàng ở Đại Lý gã chỉ ưng có mấy nơi.

Bữa cơm này không có người bên cạnh, Lữ Xương Dân đi một mình, Du Tùng cũng không mang theo người khác.

Sáng nay Trương Thạc vừa mới đi qua Xương Dung, buổi chiều Trương Mạn đã có hành động, anh ta thậm chí đem tổ tông mười tám đời của cô ta ra chửi, rất không tình nguyện đi đến điểm hẹn.

Rượu thịt quá nửa, Lữ Xương Dân nhận một cuộc điện thoại, tiếng trong điện thoại khá lớn, Du Tùng mơ hồ nghe thấy bên kia nhắc tới nhà số 3.

Anh rũ mắt rót rượu, Lữ Xương Dân liếc anh một cái, gõ gõ mặt bàn, ý bảo gã ta ra ngoài nhận điện thoại.

Gã đi ra ngoài, Du Tùng không nhận được nhủ chặt mày.

Hai người đều uống xong rượu, Du Tùng đậu xe ở bãi đỗ xe, anh ngồi xe Lữ Xương Dân về.

Tài xế đưa Lữ Xương Dân về nhà trước, xe dừng lại ở một chung cư cao cấp, Du Tùng xuống xe tạm biệt gã.

Lữ Xương Dân cúi người dặn dò với tài xế vài câu, sau đó xoay người đi vào.

Tần Kỳ ra mở cửa, hỏi: "Người vừa rồi đứng bên ngoài nói chuyện với anh là ai thế?"

Lữ Xương Dân tháo cà vạt ra: "Tổng giám đốc Du giám sát tổ thi công, Du Tùng."

"Du Tùng?" Không ấn tượng, cô ta nhíu mày: "Em nhìn rất quen."

Lữ Xương Dân cười nói: "Đương nhiên là em thấy quen, hôm em bị cô tình nhân nhỏ hất cả bát nước vào người ở quán Ngọc Dã, đúng lúc cậu ta cũng ở đó."

"Thế à?" Cô ta nghĩ nghĩ, nhận lấy áo khoác gã còi ra: "Em không nhớ rõ lắm."

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Phụ nữ đói khát, không chiếm được sẽ không cam lòng, tựa như mãnh hổ xuống núi, so với đàn ông còn tham lam hơn.

Mấy ngày nay, Trương Mạn đều hẹn hò với Trương Thạc, họ tiến triển rất thuận lợi, Trương Thạc vừa lãng mạn vừa mạnh mẽ, tối nay ăn cơm còn chủ động mời cô ta nhảy một điệu.

Bước theo khúc nhạc tình tứ, hai người gần như dán chặt lấy nhau, cô ta có thể cảm nhận được một bàn tay to đang xoa nắn bên hông mình, thông thả dịch xuống phía dưới, như có như không vẽ một vòng.

Mặt anh ta gần trong gang tấc, Trương Mạn ngược mắt nhìn anh ta say đắm.

Trương Thạc cúi người, chạm nhẹ lên khóe môi cô ta.

Ánh mắt Trương Mạn đầy vẻ say mê, ghé vào bên tai anh ta thổi khí: "Đến chỗ anh hay đến chỗ em?"

Trương Thạc cười: "Tôi ở công trường, không tiện."

Trương Mạn hiểu rõ, không hỏi nhiều.

Hai người không ở lại lâu, kết thúc một điệu, vội ôm nhau rời đi.

Vừa mới bước qua cửa, Trương Mạn tiện tay ném túi xách lên trên tủ, cởi giày, tất cả đều hiểu rõ trong lòng mà không ai nói ra, hai người quấn lấy nhau.

Khó khăn đi đến ghế sofa, khi ngã xuống, Trương Mạn thuận theo ngồi khóa chặt trên đùi anh ta, cúi người hôn anh ta.

Quần áo cô ta nửa cởi, tóc tai hỗn loạn, đôi môi đỏ tươi hé mở.

Trương Thạc không chống đỡ được, giữ cô ta lại, cười nói: "Đừng quá vội vàng, em có muốn đi tắm rửa trước hay không?"

Trương Mạn định nói không cần, nhưng dưới ánh đèn trần xanh nhạt, thấy trên môi anh ta dính son môi của mình, trông có phần buồn cười.

Cô ta cười ngây ngốc: "Anh không tắm à?"

Trương Thạc nói: "Em tắm trước đi, tôi đợi."

Trương Mạn đứng lên, vì chân đang dẹt ra, cô ta không tránh được cong eo vặn mông, vừa đi vừa thoát, đến cửa phòng tắm lại quay đầu nhìn người trên sofa, buông lỏng tay, tẩm vãi trên người trượt xuống dưới, bờ mông trắng nõn rơi vào trong tầm mắt anh ta.

Chờ đến khi cô ta biến mất khỏi cửa, Trương Thạc phòng mặt, biểu cảm rất khoa trương, cúi người nôn khan.

Vừa rồi anh ta không có chút phản ứng nào, thật lâu trước đây anh ta còn khuyên Du Tùng lên giường với cô ta, nhưng vừa rồi anh ta chỉ cảm thấy ghê tởm. Không khỏi nhớ tới lần bị Đặng Song trêu đùa, gần như cô ta chỉ vừa mới nhìn hai lần, lập tức đã có phản ứng.

Tim Trương Thạc run lên, nghĩ đến Đặng Song, anh ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đồng thời lại có chút tâm tình khó mà nói rõ.

Dường như bây giờ anh ta đã hiểu tâm trạng Du Tùng khi bị mình sai sử.

Tiếng nước trong phòng tắm vẫn vang lên, trên tấm kính mờ phản chiếu lên bóng dáng mờ ảo, ngực đầy đặn, mông cao ngất, đôi tay nhỏ nhắn, từ lưng xuống eo tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Trương Thạc lười nhìn, nhanh chóng đi ra cửa, lục túi xách của cô ta...

Trương Mạn còn chưa đi ra, anh ta đứng trước cửa phòng tắm gõ hai cái, tiếng nước ngừng lại, anh ta nói vọng vào trong: "Tôi có chút việc gấp phải đi trước, chúng ta hẹn sau nhé, em cứ từ từ mà tắm, lịch hẹn của chúng ta em sắp xếp đi."

Trương Mạn đứng bên trong "Này này" gọi anh ta lại, có tiếng bước chân đi lại.

Đến khi mở cửa, sớm không thấy bóng người.

Du Tùng đứng ở đầu phố đón Trương Thạc, sau khi lên xe, Trương Thạc không ngừng chửi rủa, suýt chút nữa đã đào mộ tổ tông mấy đời nhà Trương Mạn.

Du Tùng cắt ngang anh ta: "Cậu lấy được đồ chưa?"

Trương Thạc tức giận bất bình: "Anh có chút lương tâm nào không thế? Em phải đi bán sặc, anh lại ngồi mát ăn bát vàng, anh có bao giờ để ý tới cảm nhận của em không?"

Du Tùng nhìn phản ứng này của anh ta, biết việc đã thành, dập tắt điều thuốc, khởi động xe.

Xe ô tô màu đen trong đêm khuya hóa thành một luồng gió, cửa sổ tối om không chiếu được bóng người, có ánh đèn lướt qua thân xe, tốc độ cực nhanh.

Trương Thạc lấy đồ ra ném lên kính chắn gió.

Du Tùng liếc cái hộp nhỏ một chút, không lấy, hỏi: "Không bị cô ta phát hiện chứ?"

"Không." Anh ta nói.

"Anh biết cái gì gọi là sặc đẹp trí mạng không? Cô ta sớm bị em làm cho mê mẩn, em dùng xong sẽ trả về nguyên vẹn."

"Cậu?" Du Tùng cười lạnh, thuận tiện nghiêng đầu nhìn anh ta, không kiêng nể gì cười ra tiếng.

Trương Thạc âm thầm lườm anh một cái: "Anh cười cái gì?"

Du Tùng ngừng cười, trêu chọc anh ta: "Vừa rồi tình hình chiến đấu rất kịch liệt hả?"

Trương Thạc không thể hiểu được, Du Tùng giờ tay chỉ vào bên môi anh ta, Trương Thạc bẻ kính chiếu hậu, ghé mặt lại gần, xoay phải xoay trái, chửi thề một tiếng "Đệt".

Anh ta rút một tờ giấy, dùng sức lau bên miệng, lại nói thầm: "À đàn bà này thật là dũng mãnh." Xoa xoa, chu đôi môi đỏ búng, anh ta mạnh mẽ chà xát: "Mẹ nó, không biết ả đã đói khát bao lâu!"

Du Tùng không bình luận gì, phía trước có đèn đỏ, anh dừng xe lại, "Qua đoạn đường này cậu lái xe về đi."

"Vây còn anh?"

Qua hai giây, Du Tùng nói, "Tôi đi thăm chú Tường."

Trương Thạc lau xong miệng, ném giấy ra ngoài cửa sổ, hỏi: "Chú Tường tới Đại Lý mấy ngày rồi, bọn họ chung sống thế nào?"

"Không biết."

"Nhà cô ấy nhỏ như vậy, ở có tiện không?"

"Không biết."

"Bệnh của chú Tường có thể sống bao lâu?"

"... Không biết."

Trương Thạc liếc anh một cái, buông tiếng thở dài: "Tân Tà chịu khổ từ nhỏ, đây là chuyện lớn, tất cả đều đổ lên đầu cô ấy, chú Tường còn mắc căn bệnh này, anh nói xem trong lòng cô ấy dễ chịu không?"

Du Tùng nhún ga, nhìn đằng trước chằm chằm, ánh mắt hơi rũ xuống: "... Không biết."

Trương Thạc "Hừ" một tiếng, "Tại sao cái gì anh cũng không biết vậy?"

Du Tùng không hé răng, ngày ấy tách ra, anh không có lý do để đi gặp cô, trừ việc "Không biết", anh không biết phải trả lời anh ta thế nào.

Đi qua ngã tư, Du Tùng định dừng xe, Trương Thạc nói, "Anh Du, đừng dừng, em cũng muốn qua thăm."

Du Tùng liếc anh ta một cái, nhưng không phản đối, anh tiếp tục lái, nhanh chóng đi về phía nhà Dư Nam.

9 giờ, cánh cổng đen nhà cô vẫn chưa đóng.

Bên trên hiên cửa treo một chùm đèn vàng, mấy con côn trùng nhỏ bay vòng xung quanh, hôm nay không có gió, cả sân bao phủ sắc màu ảm áp.

Du Tùng đi vào, bờ tường bên cửa sổ đặt một cái thang, trên thang có một người đang ngồi.

Mấy chậu hoa trước đây đã bị cô di chuyển vào nhà, chỉ còn lại vài cây cỏ khô héo.

Dây thường xuân bò lan ra khắp tường, theo thời gian, hiện ra một màu xanh biếc.

Du Tùng đút hai tay vào trong túi, đứng ngoài cửa nhìn một lát.

Người đó ngồi trên cao, rót cuộc cũng quay đầu lại, cô sững sờ: "Muộn như vậy rồi, sao anh lại tới đây?"

Du Tùng đối diện với cặp mắt kia, tựa như ảo giác, cô ngồi một mình trong sân nhỏ trống trải, bóng dáng cô vờn đơn.

Dư Nam thấy anh không nói lời nào, lại hỏi thêm một câu: "Anh tìm em có việc gì không?" Cô nói qua quýt: "Em đang bận, anh phải đợi một lát."

Du Tùng lạnh tanh: "Em suy nghĩ nhiều, anh tới thăm chú Tường."

"..."

Dư Nam tự mình đa tình, quay đầu lại mặc kệ anh.

Một ngày hè qua đi, dây thường xuân trên tường phát triển xanh um tươi tốt, tuy phiến lá xanh vàng xen kẽ, nhưng lại căng tràn sức sống, cảnh quán quanh, không ngừng leo lên trên.

Một lúc sau, Dư Nam cúi người xuống phía dưới, khoe mắt liếc qua một người, cô quay đầu lại, Du Tùng vẫn đứng tại chỗ nhìn lên trên.

Dư Nam nói: "Anh không tìm ông ấy à? Ông ấy ở bên trong."

Ánh mắt Du Tùng di chuyển, xụ mặt, bước vào nhà.

Dư Nam nhìn chằm chằm vị trí anh vừa đứng đến gần người, lại có người đi vào, loé qua tầm mắt cô, Trương Thạc hấp tấp vội vã, tay xách mấy túi nilon, bên trong có các loại hoa quả.

Trương Thạc nhếch miệng cười, hô lớn một tiếng: "Em gái Tân Tà!"

Cô cạ lời, quay đầu lại: "Tôi là Dư Nam."

Trương Thạc lập tức sửa miệng, gọi lại một lần: "Em gái Nam!"

Dư Nam run lên, cả người rét run, "Anh đừng làm người khác ghê tởm."

Từ khi biết thân phận Dư Nam, thái độ của Trương Thạc quay phắt ba trăm độ, trước đây thì sợ cô, tránh cô như tránh tà, bây giờ lại thân thiết, nói chuyện nhẹ nhàng, cố gắng kết thân, động tí lại gọi cô là em gái.

Dư Nam tùy ý nói: "Anh cũng tới thăm ông ấy à? Ông ấy ở bên trong."

Trương Thạc nghĩ một lát, ngắc đầu: "Cô đang làm gì thế?"

Dư Nam nói bừa: "Làm cỏ."

"Trong đây có cô à?"

"Có."

"Cô nhìn thấy không?"

"Thấy."

"Tôi giúp cô nhé?"

"Không cần đâu."

"Vậy tôi giữ thang cho cô?"

"..."

Dư Nam không nói lời nào, Trương Thạc hậm hực, xách túi đi vào nhà.

Cô dùng kéo cắt tia nhánh cây thường xuân bên khung cửa sổ, cành cây rơi xuống mắc trên dây thừng, nhìn một chút, lại tia phần lá vàng khô khốc đi, cuối cùng, thật sự không có việc gì để làm, cô lẳng lặng nhìn chăm chăm lá cây đến ngây người.

Không lâu sau, Du Tùng đi ra, ánh mắt cô nhìn xuống, Du Tùng nói: "Em xuống đây, anh có chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?"

Du Tùng đứng bên dưới ngược mắt nhìn cô, ánh đèn mờ chiếu lên khuôn mặt anh, mờ nhạt ít ỏi, chợt có cảm giác tang thương.

Anh nhìn cô, nói "Trương Thạc lấy được chìa khoá văn phòng của Trương Mạn và Thiệu Thục Mẫn, sau đó sẽ phải để lại vị trí cũ. Cậu ta am hiểu máy tính, định tìm cơ hội cài theo dõi, em vào xem đi."

Dư Nam cúi đầu không nói, không biết đang nghĩ gì.

Du Tùng: "Anh đang nói chuyện với em đấy."

Dư Nam khẽ "Ừ" một tiếng, cô xoay người, dẫm lên cầu thang bước xuống.

Cây thang có tổng cộng mười bậc, xà ngang làm bằng sắt, tứ bằng ngón cái, dùng lâu rồi, lớp thiếc bên trong lộ ra, bóng loáng không có lực cản.

"Thật ra các anh..." Cô mãi nói chuyện, không tập trung, chân dẫm hụt, xuống liền hai bậc, vừa mới đứng vững, Du Tùng lao lên đến nâng hông cô.

"... Không cần phải nhúng tay vào chuyện Lữ Xương Dân, tự em có thể giải quyết được."

Lời nói bật thốt lên, không thu lại được.

Khi cô nói lời này, một nửa trọng lượng cơ thể còn đang ở trên tay anh, nhất thời không tìm được thăng bằng, cả cơ thể dựa vào anh.

Dưới chân Dư Nam còn chừa một bậc cầu thang, đứng bên trên, đứng lúc cao bằng anh, cô định lấy lại thăng bằng, phía sau chợt truyền đến tiếng cười nhạt.

Sau đó, chỉ cảm thấy hông nhẹ tênh, anh buông tay, cơ thể không còn trọng lực, Dư Nam nện mông xuống mặt đất.

Cô hét lên một tiếng, vị trí không quá cao, ngã xuống dưới cũng không đến mức đau, nhưng lại làm cô giật mình một chút.

Cô ngẩng đầu lườm anh, Du Tùng từ trên cao nhìn xuống: "Kiểu của em gọi là giả ma giết lừa đúng không?"

Dư Nam cắn chặt môi, hừ một tiếng: "Chính anh thừa nhận mình là lừa, vậy em không có lời nào để nói."

Du Tùng cúi người, bàn tay to bóp má cô, cô bị nhấc cao, vừa dài vừa yếu ớt.

Hai người dựa gần nhau, có hơi thở phả lên mặt cô, anh nghiêng rằng: "Đúng vậy, anh là lừa, còn là lừa đang sống."

"Em biết lừa đang sống có gì lợi hại nhất không?" Anh cười một cái, "Chớ chọc ông đây tức giận, đến lúc đó ông sẽ làm chết em, mặc kệ em có bằng lòng hay không."

Du Tùng ném mặt cô ra, xoay người đi ra ngoài.

Đi được vài bước lại dừng lại. Cửa tối tăm, một nửa cơ thể anh chìm trong bóng tối, nhưng vẫn cao lớn cường tráng như trước, gần như che khuất cánh

cửa.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng mờ ảo.

Thật lâu sau.

"Chuyện của anh và gã không liên quan đến em, không riêng gã, còn cả Lưu "Sẹo", cho dù không phải vì em, thì cũng là vì mười bảy năm."

"Xong chuyện này..." Anh mở miệng, ngữ điệu trịnh trọng đến lạ.

Một cơn gió khẽ thổi qua, dây thừng xoắn trên đầu tường lay động, vài chiếc lá khô rụng bay giữa không trung.

Gió thổi đến trong tích tắc, trong sân nhỏ chỉ còn tiếng xào xạc.

Giọng nói thê lương của anh vang lên khe khẽ sau lưng, "Kết thúc chuyện này, anh sẽ về Tế Nam."

Lá rơi, gió thổi, anh xoay người, không quay đầu lại, biến mất trong bóng đêm.

Hết chương 50

Lời editor: Sang năm mới rồi, tớ xin chúc mọi người và gia đình năm mới vui vẻ, có thêm nhiều niềm vui trong cuộc sống và thành đạt trong sự nghiệp ạ
^^ Happy New Year ^^

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Du Tùng đi trước, ngồi trên xe chờ Trương Thạc, Trương Thạc đi ra sân, đề nghị tối mai mọi người cùng ăn bữa cơm chính thức, trùng hợp vào đúng ngày trước khi Mạc Tích Đồng lên máy bay, coi như là bữa tiệc chia tay cô ta.

Dư Nam cảm thấy bữa cơm này không cần thiết, Trương Thạc động một lát lại gọi em gái, gọi đến mức da đầu cô tê dại, lòng tơ dưng dưng.

Trương Thạc đi một bước tiến một bước, lần đầu tiên cô phát hiện ra anh ta lại khó chơi như vậy, cuối cùng Dư Nam không còn cách nào khác, miễn cưỡng gật đầu, anh ta mới bằng lòng rời đi.

Anh ta đi rồi, rốt cuộc sân nhỏ cũng được yên tĩnh.

Dư Nam đứng một lát, sự yên lặng đột ngột làm cô không quá thích ứng.

Cô cúi đầu, trên mặt đất là đá cuội, dọc theo đường nhỏ, rải rác từ sân đến cửa hiên, hai tay Dư Nam đút túi quần, yên lặng đi lại mấy vòng trên đường nhỏ.

Đèn trong phòng khách sáng trưng, cô nhìn vào trong phòng, có thể nghe thấy thấp thoáng tiếng phát lại tin tức.

Không biết qua bao lâu, bên trong truyền đến tiếng ho khù khụ, bước chân Dư Nam dừng lại, tiếng ho vang liên tục thật lâu, từng tiếng ho khan như từ phổi phát ra, nối thành một tràng ho không gián đoạn.

Tường Kỳ Phong nửa dựa vào ghế sofa, mũ len đặt bên cạnh, bởi vì bệnh tật tra tấn nên tóc ông bị rụng hết, chỉ có ba đầu ngón tay, vụn vẹo vổ lên ngực.

Một cốc nước đưa tới trước mặt ông, Tường Kỳ Phong ngẩng đầu, nhận lấy rồi chậm rãi uống hết nửa cốc, lại khụ vài tiếng, mới dần dần ổn định.

Ông giống như bị rút đi một nửa hồn phách, cả người gần như nằm bẹp trên ghế sofa.

Dư Nam siết chặt tay rồi lại buông ra: "Ông có muốn tôi đưa đi bệnh viện hay không?"

Ngực Tường Kỳ Phong phập phồng kịch liệt, nửa ngày sau mới bình phục: "Cơ thể tôi thế nào tôi rõ nhất, vẫn có thể miễn cưỡng thêm một thời gian nữa." Ông hít sâu: "Yên tâm, tôi không chết ở nhà cô đâu."

Ông nói chuyện rất chanh chua, xuyên tạc ý người khác, không hề thay đổi.

Dư Nam cảm thấy mình hỏi quá thừa thãi, xoay người đi vào phòng bếp.

Đi được một nửa, lại nghe thấy ông nói: "Cô rót thêm cho tôi cốc nước nữa đi."

Bước chân Dur Nam khựng lại, cuối cùng đành phải quay lại rót nước cho ông.

Rốt cuộc Tường Kỳ Phong cũng nói chuyện bình thường: "Thời điểm phát hiện ra bệnh đã quá muộn, không có khả năng chữa khỏi, miễn cưỡng chống đỡ đến hiện tại đã là kỳ tích."

Lời giải thích qua loa, chưa nói vì sao ông lại chịu đựng, ngừng một lát, nghe thấy cô hỏi: "Ông không nằm viện trị liệu à?"

"Có, nếu tình trạng cơ thể ổn định, bác sĩ sẽ cho phép về nhà hai ngày."

Dur Nam hỏi: "Lần này thì sao?"

Ông chỉ nói: "Chào hỏi rồi."

Dur Nam ngồi xuống cái ghế nhỏ bên cạnh, im lặng một lát, hỏi: "Vậy bây giờ có thể dùng trị liệu không?"

Tường Kỳ Phong không hé răng, vừa rồi Du Tùng tới để hỏi ông chuyện này, ông đã đồng ý, qua hai ngày thì đi, Du Tùng sẽ gọi người đến sân bay Tế Nam đón ông.

Không nghe được câu trả lời, Dur Nam nhìn chằm chằm mặt đất, lại hỏi: "Trị liệu cần bao nhiêu tiền?"

"Tôi lấy tiền của tên nhóc họ Du kia."

Dur Nam sững sốt: "Nhiều năm qua ông đều dùng tiền của người ta?"

Tường Kỳ Phong trừng mắt.

Ông quá gầy, dưới ánh đèn, hốc mắt hõm sâu, giống như hai cái lỗ dưới lông mày, "Năm xưa cậu ta để mất cô, hai chúng ta bị tách ra, cậu ta có trách nhiệm, lấy chút tiền của tên nhóc đấy là đúng rồi."

Dur Nam liếc ông một cái, im không nói.

Tường Kỳ Phong nằm ngửa, lẳng lặng nói: "Mong mỗi mười mấy năm, chờ đến hai ngày nay, cuối cùng đã tìm được cô, tôi cũng yên tâm rồi, có được công đạo." Ông miễn cưỡng vực lại tinh thần: "Mẹ cô..."

Dur Nam nhủ mảy: "Ông vào phòng ngủ nghỉ ngơi đi, thời gian không còn sớm đâu." Cô cắt ngang lời ông, đứng lên: "Tôi đi đun ấm nước."

Sau khi Tường Kỳ Phong ngủ, Dur Nam đẩy cửa sổ ra, hơi thở lạnh lẽo ẩm ướt tràn ngập trong không khí, cô run rẩy, không nhận được xoa hai tay vào nhau. Đi lên phía trước vài bước, con đường kéo dài về phía trước, thẳng đến bờ Nhĩ Hải.

Dur Nam khoanh tay đi đến hồ nước lạnh băng, tâm cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

Mười bảy năm, trong mắt mỗi người bình thường đều là một thời gian rất dài.

Trí nhớ con người có hạn, cả đời dài như vậy, không có chuyện nào có thể nhớ từ đầu đến cuối.

Mấy năm nay, Dur Nam sống rất tốt, gần như quên hết tất cả, nhưng ký ức giống như con thú bị vây nhốt, vào giây phút gặp lại Du Tùng đột nhiên thức tỉnh, ngóc đầu trở lại.

Mỗi ngày cô đều sống trong trốn tránh và thản nhiên, mâu thuẫn giữa tình yêu với oán giận, hoài ức biến thành gông xiềng khổng lồ chế ngự tình cảm và cuộc sống của cô.

Bây giờ Tường Kỳ Phong lại nói cho cô, Du Tùng không chỉ tiêu phí mười bảy năm vì cô, thậm chí còn dùng nhiều thời gian hơn nữa, chăm sóc người bố mà cô không muốn thừa nhận.

Rốt cuộc là ai thiếu ai? Ai nợ ai? Không ai nói cho cô.

Nhưng giờ phút này, cô vẫn chưa biết.

Có thể trả hết là nợ, còn trả không hết thật sự là cảm tình.

Tối hôm sau, Dur Nam tự mình đến quán ăn, không gọi người khác đón.

Khi cô tới, những người khác đã đến đông đủ, khác với lần trước, Du Tùng ngồi trong một góc hút thuốc, Mạc Tích Đồng dán bên người anh, một tay

bám lấy cánh tay anh không ngừng lắc lắc, làm nũng nói gì đó.

Vị trí bên cạnh Trương Thạc trống không, thấy cô tiến vào, anh ta nhe hàm răng trắng, gào to một tiếng, "Em gái Tân Tà, ngồi bên này đi."

Dư Nam liếc mắt một cái, hai người kia nghe tiếng thì ngẩng đầu, ánh mắt Du Tùng nhìn qua, quét mắt nhìn cô, không nói gì, lại cúi đầu hút thuốc.

Dư Nam ngồi xuống bên cạnh Trương Thạc, Mạc Tích Đồng không còn thả lỏng như trước, vẫn luôn lấy đuôi mắt đánh giá cô.

Du Tùng không nói lời nào, Trương Thạc lại rất tích cực.

Anh ta gọi một ấm trà tối, trình trọng giới thiệu với Dư Nam: "Đó là Tích Đồng, Mạc Tích Đồng. Chuyện trước kia em không nhớ rõ, ban đầu ba nhà bọn em là hàng xóm, em với Tích Đồng học cùng lớp tiểu học, thường xuyên đi học cùng nhau, tốt như chị em ruột, anh và anh Du của em còn đến trường đón đây."

Dư Nam nhẹ nhàng cười một cái, không nói gì.

Trương Thạc vui vẻ phấn chấn, không quên lôi kéo làm quen: "Khi đó anh từng ôm em, nhớ không?"

"Không nhớ."

Trương Thạc: "..."

Anh ta sờ mũi, hắng giọng, lại nói với Mạc Tích Đồng: "Đây là Trương Tân Tà mà bọn anh vẫn luôn tìm kiếm, bây giờ sống ở Đại Lý, cô ấy sinh sau em bốn tháng, em giống bọn anh, gọi cô ấy là em gái."

Mạc Tích Đồng nhếch khóe miệng, vẫn luôn im lặng, không nói một câu.

Nhìn phản ứng của cô ta, Trương Thạc cho rằng mình nhớ lầm, hỏi Du Tùng: "Anh Du, anh nói xem đúng không?"

Du Tùng hút điếu thuốc, híp mắt: "Cái gì đúng?"

Trương Thạc: "..."

Cả tối Du Tùng không nói được mấy câu, vừa rồi Trương Thạc nói gì, anh căn bản không nghe.

Trên bàn ai cũng chất chứa tâm sự, chỉ có Trương Thạc hứng thú bưng bưng, anh ta lại nói: "Năm đó em với Tích Đồng cùng bị lừa đi, anh và anh Du của em..."

"Trương Thạc, cậu gọi món đi." Anh ta còn chưa dứt lời, đã bị cắt ngang.

Trương Thạc nhìn Du Tùng, sự ăm ý giữa hai người cho anh ta biết có một số việc không thể nói, anh ta "À" một tiếng, vội đổi đề tài.

Ánh mắt Mạc Tích Đồng vẫn luôn liếc qua liếc lại giữa hai người, nhớ tới lời Trương Thạc vừa định nói, trong đầu chột lóc, bỗng nhiên hiểu rõ.

Cô ta nhìn về phía Dư Nam, trào phúng cười một cái.

Một bữa cơm ăn mà không biết mùi vị, đối diện Du Tùng là Dư Nam, ánh mắt hai người ngẫu nhiên chạm nhau, vừa chạm đã rời đi, chưa từng cho nhau biểu cảm gì.

Sau đó, Trương Thạc cũng trở nên im lặng.

Nửa buổi, Dư Nam đứng dậy đi vệ sinh, từ trong phòng vệ sinh đi ra, thấy Mạc Tích Đồng dựa bên bờ ao. Cô ta nghiêng người dựa vào, mái tóc xoắn rủ sang một bên, mềm mại triền triền, dáng vẻ lười biếng, dưới ánh đèn mờ nhạt, phát ra cảm giác gợi cảm say lòng người.

Cô ta khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm Dư Nam, ánh mắt không ai bì nổi.

Dư Nam đi đến, mặt vô cảm, giống như biết cô ta sẽ theo vào.

Cô rửa tay, từ trong gương nhìn về phía cô ta: "Tìm tôi có chuyện không?"

Mạc Tích Đồng rất trực tiếp, thêm một từ cũng không muốn nói với cô: "Hồi nhỏ chúng ta cùng bị bắt cóc, anh Du chỉ có thể cứu một người..."

Cô ta nói tới đây thì dừng lại, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô.

Dư Nam cười hỏi: "Thế thì sao?"

"Người anh Du lựa chọn là tôi."

Lời này là sự thật.

Tìm Dư Nam bị người nắm chặt, cô rũ mắt, giấu đi vẻ tối tăm trong mắt, cô mím chặt môi, khi ngẩng đầu lên đã nở nụ cười: "Vừa rồi Trương Thạc đã nói, tôi bị bệnh, có một số việc không còn nhớ rõ."

Đương nhiên Mạc Tích Đồng biết, cô ta nói những lời này là cố ý. Vừa rồi nhìn Du Tùng ngăn cản Trương Thạc, cô ta biết, hai người không muốn đề cập đến chuyện năm đó với Dư Nam.

Thế nên cô ta tự cho là thông minh, muốn để Dư Nam biết khó mà lui.

Mạc Tích Đồng tiếp tục nói: "Cô nê tự mình hiểu lấy."

Dư Nam "À?" Một tiếng.

Mạc Tích Đồng nói: "Anh Du nhìn tôi lớn lên, tình cảm giữa chúng tôi rất sâu đậm, không thể tùy tiện so sánh với người ngoài. Di Du sớm có ý định để chúng tôi ở bên nhau, cho nên tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ, cách anh ấy xa một chút."

Dư Nam thông thả ung dung lau khô tay, nói: "Được."

Cô đi ra ngoài, Mạc Tích Đồng hơi ngần ra, bị thái độ của cô kích thích, lùi ra phía sau một bước, chặn đường đi của cô.

Dư Nam nhú mày, không rảnh rồi mà đi ăn đám, cô dần dần lạnh giọng: "Cô tránh ra."

Mạc Tích Đồng không nghĩ tới khí thế của cô đột nhiên thay đổi, hoảng sợ rút người lại, ngập ngừng, rồi lại vẫn kiên trì nói: "Cô đừng nghĩ quá nhiều, anh ấy đối với cô từ ấy này thì không còn gì khác, cho nên cô đừng tự mình đa tình."

Dư Nam nhìn chằm chằm cô ta, một lúc sau: "Cô rất thích anh ấy?"

Mạc Tích Đồng im lặng, không nói gì.

Dư Nam cười cười: "Yên tâm, tôi không định đoạt Du Tùng của cô, chúng tôi chỉ lên giường, bây giờ ngủ xong rồi, còn lại cho cô đấy." Cô tiến lên một bước, ghé sát vào lỗ tai cô ta: "Đúng rồi, công phu trên giường của anh ấy rất lợi hại, vô cùng giỏi, vô cùng đa dạng, làm cho cô chỉ biết kêu cha gọi mẹ, sung sướng gần chết."

Cô đứng thẳng: "Nếu có cơ hội cô có thể thử một lần."

.....

Trở lại bàn ăn, về mặt Dư Nam vẫn như thường, Mạc Tích Đồng cúi đầu không nhìn bất kỳ ai, khuôn mặt đỏ lên, thỉnh thoảng nghiêng đầu trộm ngắm Du Tùng.

Cô ta không phải đối thủ của Dư Nam, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, cho dù cô ta có hiểu rõ chuyện nam nữ, cũng không thể nói trắng ra như vậy, không thể bình tĩnh nghe ra từ miệng của một người con gái.

Cũng có lẽ bị cô kích thích, khi cô ta dựa gần vào Du Tùng, khuôn mặt nóng như bị thiêu đốt.

Tâm trí không biết đã bay đến đâu rồi.

Sau khi ăn xong, mọi người đều kết thúc tiệc rượu, đón xe về nhà.

Trước khi Dư Nam rời đi, Du Tùng đứng trước cửa hiên của quán ăn, đầu ngón tay cầm thuốc rủ xuống bên người, khói thuốc tan biến trong gió thu. Ánh mắt anh nhìn theo, dần dần lơ đãng, không biết đang nghĩ gì.

Mạc Tích Đồng đứng bên cạnh anh, không biết dây thần kinh nào bị chạm, bỗng nhiên nhấc chân hên lên khước miệng anh.

Du Tùng sững sốt, bóng dáng phía xa không biết đã quay lại từ khi nào, đứng trước mặt, anh thấy bên môi cô hiện một đường cong như có như không.

Dư Nam tiếp tục đi về phía bên này.

Mạc Tích Đồng cắn môi, vừa rồi cô ta muốn phân cao thấp với Dư Nam, không nghĩ tới cô nhìn thấy được cảnh này, còn quay lại.

Dư Nam đứng dưới bậc thang, chiều cao hai người chênh lệch, cô gần như phải ngẩng cao đầu mới nhìn được anh, Du Tùng lặng lẽ nhìn cô một lát, cô nói: "Em quên nói một câu."

Du Tùng nuốt một ngụm: "Câu gì?"

Dư Nam nói: "Tiền viện phí anh trả cho ông ấy, em sẽ trả dần cho anh."

Tim Du Tùng bị đâm thủng một lỗ, có chất lỏng từ bên trong chậm rãi chảy ra, anh siết chặt tàn thuốc trong lòng bàn tay, bóng cháy một cái, dập tắt.

Anh nói, "Em không trả nổi đâu."

Dur Nam nói, "Vậy thì từ từ trả."

Lần này Dur Nam thật sự rời khỏi, Trương Thạc xem đến há hốc mồm, anh ta không hiểu ra sao.

Không khí dần dần yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy anh hỏi một câu, "Anh đã làm gì khiến em hiểu nhầm đúng không?"

Giọng nói lạnh như băng, mang theo con tức giận bùng nổ.

Mạc Tích Đồng lùi bước về phía sau: "Không."

"Vậy em mẹ nó vừa rồi đã làm gì?"

Mạc Tích Đồng bằng bất cứ giá nào, bắt lấy tay anh: "Anh Du, em thật sự thích anh, trước kia không có Dur... Trương Tân Tà, không phải chúng ta rất tốt sao?"

Du Tùng cười: "Tốt cái rắm." Anh chỉ vào mũi cô ta: "Có phải anh quá dung túng em hay không, đừng mẹ nó làm loạn ở đây nữa, mau rút về đi, làm việc em nên làm."

"Còn nữa, sau này đối xử với cô ấy," anh chỉ về hướng Dur Nam biến mất, "Em tôn trọng một chút cho anh, cả em và anh đều thiếu cô ấy biết không? Trước đây cứu em về, không phải để em không coi ai ra gì, kiêu căng ngạo mạn như công chúa. Em mẹ nó cũng chỉ là người bình thường, không nhiều hơn người ta hai cái mắt, nếu còn như vậy, thì rút ra xa một chút cho anh."

Du Tùng quát mắng rất tàn nhẫn, Trương Thạc đứng bên cạnh cũng phải nuốt nước miếng.

Nước mắt Mạc Tích Đồng đã chảy đầy mặt, cô ta lấy mu bàn tay lau đi, giọng run rẩy: "Anh Du, anh hối hận, đúng không?"

Du Tùng cứng người lại, sau khi im lặng rất lâu, anh mới khàn giọng nói: "Đúng vậy, hối hận."

"Nếu ông đây con mẹ nó biết có một ngày sẽ chết trên tay cô ấy, căn bản sẽ không lựa chọn như vậy..."

Anh rất ích kỷ, anh không hề cao thượng, nếu biết rằng bản thân sẽ nghiêm túc, sẽ đặt cô vào nơi quan trọng nhất trong lòng, cho dù có khổ cực, cho dù ân oán nghĩa tuyệt, cho dù trời sập, muốn anh phải chết, anh cũng sẽ không lựa chọn như vậy.

Người con gái anh yêu, bởi vì anh, trần trọc khổ sở mười bảy năm...

Du Tùng không nói được, như nghẹn lại ở cổ họng.

Gió thổi tới, phả vào ánh mắt, cay đắng chưa bao giờ từng có.

.....

Ngày đó tan rã trong không vui, hôm sau Mạc Tích Đồng bay về Tế Nam, Trương Thạc đưa cô ta đi, nói lúc đi cô ta vẫn luôn khóc.

Du Tùng gặp lại Dur Nam hai lần, ở giữa đều có Trương Thạc, cũng chỉ nói chuyện về Lữ Xương Dân.

Mấy ngày sau đó, Dur Nam âm thầm quan sát Thiệu Thục Mẫn, có vẻ cô ta đang rất vội, mấy ngày liên tục đều tự mình ký tên mấy bản hợp đồng.

Dur Nam có tình tiếp cận, bộ phận tiêu thụ dưới tầng có vấn đề khẩn cấp, cô đều tích cực đưa lên trên, nhân cơ hội ghi nhớ vị trí và bố cục của văn phòng.

Đi vài lần, cô cơ bản đã thăm dò rõ ràng.

Chỉ có điều mỗi lần đi vào, bất kể Thiệu Thục Mẫn và Trương Mạn đang nói gì đều đột nhiên im bất, Dur Nam không nghe được chút nào.

Một ngày nọ, cô thấy hai người đi ra từ phòng Lữ Xương Dân, vội vã vào văn phòng tổng giám đốc, Dur Nam mím chặt môi, cầm tài liệu theo sát phía sau, cô cố ý không gõ cửa, đột nhiên xông vào.

Nghe được một câu: "Hồ sơ khách không thể lộ ra ngoài, cầm đi tiêu hủy..."

Thiệu Thục Mẫn còn chưa dứt lời, thấy Dur Nam xông vào, lập tức lạnh mặt, quát cô một trận.

Dur Nam cúi đầu liên tục nói xin lỗi, đặt giấy tờ xuống rồi lui ra ngoài.

Cô tìm một nơi yên lặng gọi cho Du Tùng, chuẩn bị tối nay sẽ hành động.

Buổi tối, Dư Nam ở lại cuối cùng, bảo vệ lên tầng kiểm tra, tắt đèn đóng cửa, cô nghiêng người nấp gần hàng hiên...

Hai mươi phút sau, Dư Nam từ cửa sau Xương Dung bước nhanh ra, xoay người ngồi trên một chiếc xe taxi.

Xe chạy trong đêm đen, sắc mặt Dư Nam lạnh lẽo, trước sau vẫn luôn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Xe đi chưa được bao lâu, Dư Nam xuống xe, đi bộ đến một con ngõ nhỏ, càng đi đường càng hẹp, thẳng đến cuối, sau đó mở rộng thông thoáng, cánh đồng mênh mông vô bờ bị đêm tối bao phủ, tiếng gió réo rắt, bốn phía trống trải, phía xa có mấy khoang xe lửa bị vút đi và trạm gác.

Trạm gác phát ra ánh đèn mỏng manh, Dư Nam bước nhanh vào.

Du Tùng đứng một bên, Trương Thạc ngồi giữa ghế, mấy tính trước mặt đã khôi phục bình thường.

Dư Nam liếc mắt sang bên cạnh, không thấy chú mèo nhỏ trước đây.

Du Tùng hỏi: "Lấy được rồi?"

Dư Nam ừ một tiếng, lấy một tập giấy bị hủy từ trong túi xách ra.

"Cái chết" Trương Thạc chửi thề một tiếng, hỏi Dư Nam: "Em có chắc cái này dùng được không?"

"Không chắc."

"..." Trương Thạc tròn to mắt: "Sao mà dính được?"

Du Tùng nói: "Cậu dính đi."

Sau đó bổ sung một câu: "Tối nay dính xong, ngày mai tìm người điều tra."

Hết chương 51

Lời editor: Đưa con này bị tở ghê lạnh lâu quá T.T Giờ sẽ chú ý chăm sóc hơn

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Trương Thạc choáng váng, tròn mắt trừng to: "Anh đùa em đấy à?"

Du Tùng không thèm nhìn anh ta.

Trời lạnh, anh mặc một chiếc áo khoác da cổ đứng màu đen, thoáng cử động một chút, áo da phát ra tiếng soàn soạt.

Anh nắm tay chống lên môi, nhẹ nhàng nói: "Em ăn cơm chưa?"

Lúc sau Dư Nam mới phản ứng lại: "Anh hỏi em à?"

Du Tùng im lặng nhìn cô.

"À." Cô nói: "Em chưa."

Du Tùng dịch tầm mắt, vài giây sau nói: "Vậy cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?"

"Không được." Dư Nam mỉm cười với anh, "Em phải về ăn cơm với ông ấy."

Hai người cách nhau không tính xa, Du Tùng cúi đầu vừa khéo có thể thấy đỉnh đầu cô, cô không thấy anh, mà nhìn chăm chăm đồng giấy thải trên bàn.

Tùng mẩu rối tung quần quanh, giống đoạn dây rối.

Trương Thạc nói xen vào: "Ăn xong rồi mang về cho chú Tường cũng được mà."

Dur Nam không đáp lời anh ta, hơi nghiêng đầu, trong không gian nhỏ hẹp tối tăm, mùi thuốc lá nhân nhát phả vào chóp mũi, trộn lẫn với mùi áo da, không khó ngửi, có chút khó hình dung.

Cô dịch nửa bước bước, nhận thấy ánh trên đỉnh đầu, nhìn về phía Du Tùng, lại bổ sung một câu: "Em không đói, không đi đâu, anh với Trương Thạc ăn đi."

Cô vừa nói vừa cười.

Trước đây, Dur Nam rất ít khi cười với anh, thường xuyên nghiêm mặt, thái độ không hề tốt một chút nào. Giống hệt con vật nào đó khi xù lông, luôn luôn cảnh giác, chuẩn bị công kích.

Bây giờ rốt cuộc cô cũng chịu cười với anh, một nụ cười rất bình tĩnh rất thản nhiên, tim Du Tùng lạnh lẽo, phía sau vẻ tươi cười kia che dấu thái độ xa cách, chẳng qua hiện tại anh cố tình không nhìn thấy.

Im lặng một lúc, mắt anh sáng như đuốc, nhưng lại không nhìn thấy bất cứ điều gì trong mắt cô.

Du Tùng nắm chặt tay, rừ mắt, cuối cùng cũng hiểu, dường như không có việc gì mới là sự trừng phạt nặng nhất đối với anh.

Trương Thạc thấy hai người không nói lời nào, anh ta xoa nhẹ cái mũi, nhớ đến việc mình phải làm.

Anh ta giờ đóng giấy vụn trên bàn lên, chắc chắn vài tiếng: "Nhiều thế này, thật sự muốn em dính hả?"

Dur Nam lấy lại bình tĩnh, nói: "Tôi có quen một người, khi anh ta sao chép giấy tờ, có thể để máy tính rà quét qua giấy vụn, hệ thống sẽ định dạng, đại khái có thể dựa theo tỉ lệ nhất định để phục hồi."

Ánh mắt Trương Thạc sáng lên: "Mẹ kiếp, thế cũng được à?"

Dur Nam nói: "Tôi cũng không chắc chắn, thử xem sao."

Dur Nam không trực tiếp đi, trước tiên gọi điện thoại thông báo cho bạn, sau đó viết địa chỉ cho Trương Thạc.

Cuối cùng, Trương Thạc có chút việc gấp, Du Tùng đành phải tự mình chạy đi một chuyến.

Bạn cô là nam, ở trong một con ngõ nhỏ hẻo lánh, khi ra mở cửa, Du Tùng không khỏi nhìn lâu hơn một chút, bộ dáng đối phương bất phàm, dáng người xuất sắc, vai rộng eo hẹp giống anh, trên người chỉ mặc quần đùi, còn lại để trần thân trên.

Du Tùng đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, thoáng nhíu mày.

Anh bạn cô ngậm một điều thuốc, không định tiếp đón anh, xoay người vào phòng.

Du Tùng theo vào, đối phương nhìn tập giấy vụn, không cho đáp án khẳng định, chỉ nói thử xem.

Sau đó anh ta bắt đầu bận rộn, Du Tùng đứng chờ bên cạnh.

Đây là một ngôi nhà cũ, xà nhà tường nhà cũ kĩ, đồ đạc lộn xộn, dưới chân tường để rất nhiều dụng cụ không biết tên và thiết bị điện tử.

Du Tùng liếc một vòng, ánh mắt dừng lại, rơi xuống một thứ dụng cụ nằm trong góc, anh đi đến, lấy mũi chân đá đá, ngẩng đầu hỏi: "Cái này có bán không?"

.....

Chờ mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng anh bạn kia cũng vươn vai, đứng lên.

Vào ban đêm, vẫn địa điểm cũ, Du Tùng ném một chồng giấy photo lên trên bàn.

Chỗ này đã được Trương Thạc dọn dẹp qua, ván gỗ và đồ bỏ để vào một góc, bên sườn có một cái bàn cũ nát, bên cạnh để hai chiếc ghế, ngồi lên nghiêng bên nọ ngã bên kia, không quá vững chắc.

Trương Thạc cảm thấy không cần mất công gấp mặt, mấy người bọn họ chưa từng để lộ dấu vết, hơn nữa, nhìn từ góc độ Lữ Xương Dân, gã không biết chuyện, qua gần hai mươi năm, cũng không liên tưởng đến động cơ họ tính kế già, thế nên không phải cố ý phái người theo dõi, không cần cẩn thận như vậy.

Du Tùng chỉ nói cẩn thận một chút vẫn hơn.

Dur Nam cầm lấy xấp giấy kia, chữ viết trên mặt không quá rõ ràng, gần như có thể nhìn thấy dấu vết bị cắt trước đây, trình độ khôi phục của tài liệu đạt tới 70%, so với bọn họ dự đoán còn tốt hơn rất nhiều.

Du Tùng đã xem qua trước, đây là bản giao dịch với đối tác mỗi ngày, chỉ nhìn qua là biết hợp đồng mua nhà.

Dur Nam lật lật: "Số hợp đồng này chắc không có vấn đề, rất giống so với hợp đồng ký bên bộ phận tiêu thụ."

Du Tùng châm điều thuốc, sau đó vút bật lửa cho Trương Thạc.

Anh nửa dựa vào bàn, ngón tay kẹp điều thuốc lật giấy, "Bình thường thứ này được để ở đâu?"

Dur Nam nói: "Hợp đồng có sáu bản, trong đó một bản trong tay khách hàng, hai bản để ở hồ sơ cục quản lý bất động sản, còn lại để ở phòng hồ sơ, lưu trữ dữ liệu."

Trương Thạc cũng châm điều thuốc, "Vậy cái này từ đâu ra?"

Du Tùng hút thuốc, yên lặng nói "Chỗ nên để cô ta không để, bản cần lưu cô ta không lưu, vội vã tiêu hủy, chắc chắn có vấn đề."

Trương Thạc hỏi: "Có vấn đề gì?"

Du Tùng liếc anh ta: "Câu hỏi tôi?"

Anh ta lại nhìn về phía Dur Nam: "Em gái Nam, em phân tích đi?"

Dur Nam lườm anh ta, tức giận: "Không biết."

Mọi người ở lại một lát, Du Tùng lại cầm xấp tài liệu lên lật xem, tin tức khách hàng coi như hoàn chỉnh, Lưu Đức Thuận, An Thành Hải, Mai Lệ, Đồng Cường, tổng cộng bốn người, bên trên điền hoàn chỉnh tin tức cá nhân và phương thức liên hệ.

Ánh mắt Du Tùng dịch đến căn cuối tài liệu, ngày ký tên phía dưới đều vào tháng trước.

Gần một tháng, bốn bản hợp đồng.

Giả thiết to gan, nếu tồn tại vấn đề, vậy trước đó không biết đã tiêu hủy bao nhiêu bản.

Du Tùng nhíu mày, hoàn toàn đoán không ra ý định của Lữ Xương Dân.

Anh vươn tay chạm vào Dur Nam: "Tìm người tra những người này đi."

Dur Nam chớp chớp mắt: "Muốn em tra à?"

"Sao nào?" Đây không phải Tế Nam, Du Tùng vừa tới không lâu, cơ bản có thể tính trời xa đất lạ.

Dur Nam không rõ, "Tra như thế nào?"

Du Tùng nhớ tới gì đó, hừ lạnh: "Không phải em có rất nhiều bạn bè tà môn ma đạo sao?"

Dur Nam nhớ tới người bạn kia, cười một cái, bỏ tập tài liệu vào trong túi xách: "Được, hôm nào em đi hỏi cậu ấy một chút."

"Hỏi ai?"

Dur Nam nói "Đám bạn tà môn ma đạo."

Du Tùng chau mày, rút tập tài liệu ra ném lên trên bàn, nói với Trương Thạc: "Cậu đi tra, tìm một tên thám tử tư, đáng tin một chút."

"Tin tức cụ thể, chúng ta phải tra tỉ mỉ thông tin người nhà họ Phuong, bao gồm người thân bạn bè, đơn vị công tác, hành tung hoạt động ngày thường, còn cả quan hệ cá nhân." Anh dừng một chút, "Muốn để người ta tận lực làm việc, nhớ chiếu cố nhiều một chút."

"Được." Trương Thạc ngâm thuốc, cuộn xấp tài liệu, nhét vào trong ngực.

Mọi người ra khỏi phòng.

Du Tùng ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời đầy sao, rải dày đặc trên màn trời xanh đen, lấp lánh sáng ngời.

Đã là cuối mùa thu, gió đêm làm không khí mát lạnh.

Ở đây không giống Tế Nam, mặc dù đến mùa đông cũng sẽ không có tuyết rơi đầy trời, cảnh lá điêu tàn.

Thứ mạnh mẽ duy nhất chính là gió, ở phương bắc, gió lạnh cắt thịt, mà Đại Lý, gió sẽ lặng lẽ chui vào trong xương tủy.

Anh kéo chặt quần áo, quay đầu, Dur Nam đi bên cạnh anh, hai người cùng đi vào hẻm nhỏ, ra khỏi ngõ nhỏ rắc rối phức tạp sẽ xuất hiện rất nhiều con đường.

Ai đi đường nấy, phân chia trái phải.

Anh bỗng nhiên muốn con đường phía trước dài thêm một chút.

Du Tùng thu hồi tầm mắt, hỏi: "Ngày mai em đưa hay là anh đưa?"

Dur Nam im lặng trong chốc lát: "Em đưa đi, nhà em gần sân bay, anh đừng chạy về bên kia, cố gắng tránh đi."

Du Tùng chỉ "Ừ" một tiếng, cũng không còn lời gì để nói.

Ngõ nhỏ chật hẹp, Dur Nam nhớ tới một việc, lục lọi túi xách, giao cho Du Tùng một thứ.

Du Tùng khựng lại: "Em có ý gì?"

"Mật mã là sáu con số." Dur Nam nhìn anh: "Em đưa trước cho anh từng này, khi ông ấy về, tiền điều trị bệnh phải nhờ anh lót trước." Cô thoáng dừng lại: "Sau này em sẽ từ từ trả cho anh."

Du Tùng bỗng nhiên dừng lại, sự dịu dàng trong mắt nháy mắt ngưng đọng, hai tròng mắt âm u, nhìn cô chăm chăm.

Trương Thạc đi được một nửa, phát hiện hai người đứng bất động, cửa ngõ nhỏ hẹp, bọn họ đứng lại gần như không có chút khe hở nào.

Anh ta gọi một câu: "Đi thôi!"

Không ai để ý đến anh ta, anh ta thoáng nhận ra có gì đó không ổn, hai người im lặng giằng co, giống như phút tĩnh lặng trước khi chiến tranh bùng nổ, Trương Thạc đứng yên tại chỗ một lát, khụ một tiếng: "Em vào trong xe chờ anh nhé, anh Du."

Du Tùng không trả lời, mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm Dur Nam.

Dur Nam cúi đầu: "Em cũng đi đây."

Không đi được, Du Tùng đẩy cô vào góc tường, một tiếng "Rầm" vang lên, Dur Nam che cánh tay, cắn môi nhìn anh.

Du Tùng quơ quơ tám thẻ trong tay: "Bên trong có bao nhiêu tiền?"

"Mấy vạn."

"Mấy vạn?"

"Bốn vạn."

Du Tùng cười một cái, "Có mỗi chút này? Thời gian trả hết còn rất xa."

"Em biết, nhưng hiện tại em chỉ có từng đấy."

Du Tùng muốn bóp nát cô, tiến lên một bước, bóp chặt khuôn mặt Dur Nam: "Đôi sang phương thức khác cũng được."

Ánh đèn trên đỉnh đầu mờ nhạt, bao phủ bóng dáng hai người, bốn phía hoang vắng, cô đại mộc thành cụm. Dur Nam co rúm trong góc, lòng bàn tay kê sát vách tường, đầu ngón tay cào cào, chạm vào đám rêu phong khô khốc, cảm giác thô ráp.

Đèn đường giống như đường sáng, bên dưới có rất nhiều hạt bụi nhỏ li ti bay múa, chậm rãi rơi xuống.

Bóng người trên mặt đất chẳng phân biệt anh em, càng giao càng chặt.

Du Tùng hung hăng găm cắn môi cô, nhiều ngày mất ăn mất ngủ, rốt cuộc cũng khôi phục được khoảng cách thân mật nhất, nhưng phải thông qua phương thức này.

Anh ti mỉ cảm nhận từng xúc cảm dưới lưỡi, từng tác da thịt, liếm láp, liếm mút. Hai tay siết chặt, tựa như khảm cô vào linh hồn.

Du Tùng dùng răng cắn cô, tất cả nhung nhớ và đau đớn mãnh liệt ập tới, anh hận cô, hận cô làm anh do dự không quyết đoán, hận cô làm anh lạc lõng, hận cô làm anh đau.

Hàm răng cắn chặt, Dur Nam run rẩy rên khẽ một tiếng, hai người đồng thời nếm được vị tanh ngọt.

Anh muốn cô đau, đau giống anh.

Dur Nam không phản kháng, cũng không đáp lại, mặc anh hoành hành.

Dần dần, Du Tùng không thỏa mãn, anh nhớ đêm mưa nhiệt huyết sôi trào kia, nhớ ngày cô tận tình phóng túng.

Anh ôm mặt cô, hôn hôn, rút một bàn tay sờ lên lưng quần của cô.

Cúc quần "Cạch" một tiếng lỏng ra, một bàn tay đè lên tay anh, Du Tùng dừng lại.

Rời khỏi môi cô, anh thấy rõ mắt cô, con ngươi đen nhánh lộ vẻ lãnh đạm và xa cách, Dư Nam châm chọc cười: "Chúng ta thật sự chạy không thoát loại quan hệ này."

Tìm Du Tùng chợt lạnh, theo bản năng lùi về phía sau một bước, lạnh giọng nói: "Loại gì?"

"Bạn tình."

Đêm nay, tan rã trong không vui.

Ngày hôm sau, Dư Nam đưa Tưởng Kỳ Phong ra sân bay, hai người không nói chuyện.

Dư Nam giúp ông xách hành lý, vẫn là cái túi khi tới, xếp lếp, cô cầm trong tay mà không thấy nặng chút nào.

Tưởng Kỳ Phong chấp tay sau lưng, đi trước cô một bước.

Sân bay ồn ào, Dư Nam giúp ông đăng ký vé, ông cúi đầu nhận, không hề liếc nhìn cô một cái: "Về đi, tôi đi đây."

Không có một câu dư thừa, ông quay người đi về phía cổng kiểm tra.

Dư Nam nhìn bóng lưng của ông, Tưởng Kỳ Phong còng lưng, đi chậm chậm, hai bàn tay trắng, không khác gì khi tới, trong mắt cô, lại rất tiêu điều cô độc.

Cô hơi hé miệng, vài lần muốn gọi ông lại nói một câu, Tưởng Kỳ Phong lại không quay đầu, không hề lưu luyến đi vào cổng kiểm tra.

Trước khi đăng ký, ông nhận được một cuộc điện thoại.

Đối phương nói: "Chú Tưởng, đến Tề Nam cháu đã sắp xếp người đi đón chú, Tiểu Trương mà chú quen đấy."

Tưởng Kỳ Phong chỉ "Ừ" một tiếng.

Du Tùng nghe thấy rõ ràng giọng ông có gì đó không thích hợp, anh không nói, đợi một lát, bên kia thấp giọng tự nói: "Tốt, tốt là được... Được rồi, tôi đăng ký."

Du Tùng nghẹn ắng, bên kia truyền đến tiếng tút tút.

Anh nắm lấy di động, thật lâu sau, cũng không cử động dù chỉ một chút.

Sau một tuần, thám tử tư mới gửi tài liệu đến, các loại giấy tờ và ảnh chụp xếp dày thành một chồng, mọi người tách ra truyền tay nhau xem, có vẻ không tìm thấy bất cứ manh mối hữu dụng nào.

Tìm kiếm qua nửa đêm, Trương Thạc đã bò ra bàn ngủ.

Dư Nam cố gắng căng mí mắt, Du Tùng vỗ cánh tay cô: "Anh phát hiện ra một vấn đề."

"Gì ạ?"

Du Tùng rút ra vài tờ giấy từ trong xấp tài liệu ra, bày ra trước mặt cô: "Mấy người này có một điểm chung."

Dư Nam xem qua, nửa ngày sau: "Người nhà bọn họ, sắp tới đều nhập viện ở bệnh viện thị trấn?"

"Còn gì nữa?"

"... Cùng ở trong một khoa," cô nhìn anh: "Khoa thận."

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Phòng điều khiển bệnh viện thị trấn.

Du Tùng cùng cảnh sát Vương Hằng ngồi ở đây một ngày, buổi tối, Trương Thạc tới đưa cơm, sau đó ba người cùng nhau xem lịch sử ghi hình của máy theo dõi.

Nhìn mấy giờ, vẫn không thấy có gì tiến triển, Du Tùng ấn tạm dừng, tựa lưng vào ghế, xoa ấn đường.

Ngược lại, Vương Hằng bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, ngón tay đặt trên nút tạm dừng tua đi tua lại vài lần.

Du Tùng chú ý tới, "Cảnh sát Vương, nhìn ra cái gì rồi?"

Vương Hằng ấn tạm dừng, nhìn về phía anh, tua đoạn hình ảnh vừa rồi quay lại vài phút trước, "Chú ý người phụ nữ này." Anh ta chỉ chỉ màn hình.

Du Tùng nhìn sang: "Bảo Khiết Viên?"

"Đúng vậy," Vương Hằng nói, "Nếu anh chắc chắn bệnh viện này có vấn đề, xem cảnh ghi lại một ngày, chỉ có người phụ nữ này tương đối khả nghi."

Anh ta tua đến một đoạn khác, trên màn hình lại xuất hiện Bảo Khiết Viên, đứng ở góc hành lang, nhìn như tùy ý cúi đầu, nói chuyện với người bên cạnh.

Vương Hằng ấn tạm dừng.

Trương Thạc hoạt xoay ghế thò đầu ra nhìn: "Tại sao lại nói có điểm khả nghi?"

Vương Hằng nói: "Nhìn người bên cạnh à ta xem."

Trương Thạc hí hóp mắt, "Lưu Đức Thuận?"

"Đúng vậy." Vương Hằng nhìn về phía hai người: "Căn cứ vào tư liệu các anh cung cấp, lại xem đoạn theo dõi này, Lưu Đức Thuận, Mai Lệ, mấy người này đều từng có tiếp xúc với Bảo Khiết Viên. Bảo Khiết Viên có thể tự do ra vào các phòng, có thể nhìn thấy bất cứ kẻ nào, bao gồm người nhà bệnh nhân."

Du Tùng chống tay, nháy mắt, "Ý anh nói..."

"Còn có một chi tiết nữa," Vương Hằng mở sang một hình ảnh khác, phóng to lên: "Mấy người này đều cầm cuốn sổ nhỏ viết gì đó. Rất giống như... Bảo Khiết nói, bọn họ dùng bút viết lại."

Vương Hằng công tác rất nhiều năm ở tổ trình sát, một ít chi tiết bất nham rất đúng chỗ, trước đó Du Tùng không hề phát hiện ra. Nhưng máy theo dõi có độ phân giải thấp, cho dù phóng lên mức lớn nhất, cũng không thể phán đoán ra bọn họ đang nói gì.

Du Tùng hỏi: "Có biện pháp nào nhìn thấy rõ bọn họ viết gì không?"

Vương Hằng lắc đầu, "Trừ phi mang tư liệu về tổ giám định chứng cứ, căn cứ theo nét bút để phán đoán." Anh ta dừng một chút, "Anh cũng biết, tất cả mọi chuyện đều do các anh suy đoán, không có chứng cứ xác thực, căn bản không thể lập án... Thật ra, tôi thế này cũng coi như lợi dụng chức quyền, vi phạm quy định về hành vi..."

Du Tùng đặt tay lên bả vai anh ta, dùng sức siết chặt, không định làm anh ta khó xử.

"Cảm ơn anh."

Vương Hằng cười cười, vỗ vỗ bàn tay trên vai: "Không có gì đâu, có thể giúp được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Anh ta móc điều thuốc đưa cho Du Tùng, lại ném một điều cho Trương Thạc, "Tôi và Trần Cường cùng nhau nhập ngũ ở núi Đại Hưng An, khi đó vào sinh ra tử, rất thân thiết. Cậu ấy mở miệng nhờ tôi giúp một chút, có thể giúp, nhất định sẽ giúp. Cậu ấy kể lại cho tôi một số chuyện, tôi nghe cũng hiểu được đại khái."

Du Tùng hút một ngụm thuốc, không hé răng.

Vương Hằng nhìn về phía anh: "Nói thật, vụ án lừa bán ở Vân Nam, án kiện giao dịch chợ đen thật sự quá nhiều, nguyên nhân trực tiếp là bất bình. Nhưng người giỏi khan hiếm, đất nước vẫn chưa thành lập được hệ thống Hiến Pháp tốt, phần lớn không có ý thức này, người Trung Quốc tương đối coi trọng việc ngậm miệng cho đến chết." Anh ta nhả ra một ngụm khói, "Cho nên giao dịch chợ đen mới có thể hoành hành ngang ngược như vậy."

Du Tùng ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, vẫn không chịu hé răng.

Vương Hằng nói, "Những người đó đều quá mưu mô, dù lực lượng bên chính phủ có lớn đến đâu, mà không có chứng cứ thì cũng lực bất tòng tâm."

Anh nghe ra ý của anh ta, Vương Hằng uyển chuyển khuyên anh từ bỏ.

Du Tùng cong môi: "Tôi hiểu rồi."

Đêm dài, mọi người từ bệnh viện đi ra.

Du Tùng hít một hơi khí lạnh, ngẩng đầu lên, chậm rãi thở ra, trong đêm tối xuất hiện một lớp sương mù mờ mịt.

Anh thu lại tầm mắt: "Cảnh sát Vương."

Vương Hằng quay đầu lại, Du Tùng hỏi: "Nếu tôi có thể nắm giữ một ít chứng cứ thật thì sao?"

"Vậy phải nói cách khác," anh ta dừng một chút, "Nếu bên phạm án thật sự là tập đoàn Xương Dung của Lữ Xương Dân, lấy thân phận của gã, chuyện này bị phanh phui, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến xã hội, cảnh sát nhất định sẽ coi trọng."

Nói xong, ánh mắt sắc bén nhìn anh một cái, vỗ vỗ vai Du Tùng, chân thành nói: "Nếu tìm được manh mối có ích thì cứ báo một tiếng, chỉ cần có thể làm được tôi nhất định sẽ cố hết sức."

Vương Hằng nghĩ nghĩ: "Còn có một chuyện, tôi phát hiện, sau khi mấy người kia tiếp xúc với Sầm Quế Cầm không lâu, bất kể người bệnh có bình phục hay không, đều xử lý thủ tục xuất viện, tôi cảm thấy điểm này rất khả nghi."

Du Tùng khựng lại, cười: "Cảm ơn anh."

Vương Hằng lái xe rời đi trước, Trương Thạc đi lên: "Anh có biện pháp nào không?"

Du Tùng nói: "Ngày mai đi mua máy nghe trộm mini đi."

"Ý của anh là..."

Du Tùng châm điếu thuốc, ngẩng đầu hút một ngụm, không cần giải thích, Trương Thạc đã hiểu.

Hai người đứng bên cạnh xe hút hết một điếu thuốc, Du Tùng ném tàn thuốc xuống mặt đất, dùng chân nghiền tắt, một lát sau, rút điện thoại trong túi ra.

Anh dựa vào cửa xe, cúi đầu ấn mấy con số, ngón tay chần chừ đặt trên phím màu xanh, sau một lúc, cuối cùng lại rút về.

Du Tùng dứt điện thoại vào trong túi, liếc Trương Thạc một cái.

Trương Thạc hút thuốc chậm, còn lại mấy ngụm, nghe thấy người bên cạnh nói: "Cậu gọi cho Dư Nam, kể cho cô ấy một chút chuyện hôm nay đi."

"Tại sao anh không tự gọi?"

"Phiền."

Trương Thạc cố ý nói: "Cô ấy làm phiền anh?"

"Tôi làm phiền cô ấy."

Trương Thạc cười hi hi, đập thuốc, thuận tay lấy điện thoại: "Đúng là rất phiền, thời gian trước còn nóng bỏng như lửa, lúc nào cũng dính lấy nhau, hai người như một, như hình với bóng, bây giờ gặp mặt lại chẳng khác nào kẻ thù."

Vài giây sau Du Tùng mới phản ứng lại, tức giận bật cười: "Con mẹ cậu ấy mà 'hai người như một', một đại gia nhà cậu quá."

Trương Thạc cười hi hi, tiến đến bên cạnh anh: "Anh với Dư Nam từ lúc nhận ra nhau đã có gì đó không ổn, rốt cuộc anh nghĩ gì đấy?"

"Tôi?" Du Tùng nghiêng đầu: "Không nghĩ gì."

"Không nghĩ gì? Em thấy anh rất quan tâm người ta, mỗi ngày chạy đi chạy lại thăm người thân, trước đây em chưa từng thấy anh như vậy." Du Tùng lườm anh ta, anh ta lại nói: "Tìm nhiều năm như thế, lại có tình cảm, chỉ bằng cưới về nhà, sau này yêu thương cô ấy nhiều một chút, hết lòng bồi thường."

Du Tùng cúi đầu.

"Cười."

Giữa răng môi anh nhẹ nhàng phát ra một tiếng, lộp độp lại nhắm mắt, chữ này vừa khó khăn vừa xa lạ, sống hơn ba mươi năm chưa từng nghiêm túc suy nghĩ. Du Tùng chưa bao giờ biết nó lại có ma lực lớn như thế, có thể khiến lòng người ấm lên.

Trương Thạc thấy anh ngây người, hỏi: "Cô ấy không muốn hả?"

Du Tùng bị đánh đến tỉnh, đúng vậy, hiện tại điều này đối với anh giống như một giấc mộng phù phiếm. Anh tự giễu cười cười, quay đầu, thấy Trương Thạc nhìn anh đầy hứng thú.

Du Tùng lạnh mặt, giờ chân đá anh ta: "Đừng mẹ nó nói lời vô nghĩa, đi mau đi."

Nói chuyện điện thoại xong, chuẩn bị lên xe trở về.

Trương Thạc nhận ra trên kính chắn gió có để một thiết bị điện tử.

Anh ta tò mò sờ sờ: "Đây là cái gì?"

"Định vị."

"Anh mới mua à? Tại sao em lại không nhìn thấy anh đi mua?"

Du Tùng nói: "Từ chỗ đám bạn tà môn ma đạo của Dur Nam làm ra đấy."

"Cái này có ích gì?"

Du Tùng liếc anh một cái, khởi động định vị: "Lấy điện thoại của cậu ra đây."

Trương Thạc buồn bực, móc điện thoại ra giao cho anh.

Du Tùng mở một phần mềm trên màn hình, ném cho anh ta: "Định vị này có thể kết nối với điện thoại."

Trương Thạc bật sáng màn hình, điện thoại hiện lên tấm bản đồ, có một điểm đỏ không ngừng lập lòe, vị trí đánh dấu chính là trước mặt.

Anh ta giờ điện thoại, cười ngây ngô: "Thần kỳ thế ạ?"

Du Tùng khởi động xe, cười anh ta: "Ngu ngốc."

"Đây là định vị thiết kế cho người lữ hành, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, định vị sẽ kết nối cảnh quan xung quanh nơi xảy ra chuyện ngoài ý muốn đến điện thoại."

Trương Thạc gào lên: "Quanh năm suốt tháng anh đi lữ hành được mấy lần? Đúng là đốt tiền."

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, người ra vào bệnh viện đông đúc, khoa thận trên tầng mười ba có người nôn trong WC, Bảo Khiết Viên và Sầm Quế cầm cây lau nhà đi rửa sạch, mùi hôi xộc vào mũi, vật dơ bẩn đầy trên đất.

Cô ta chống nạnh chửi mắng, không tình nguyện đi vào nhà vệ sinh rửa sạch, đứng từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng cô ta lảm bảm.

Sau một lúc, cọ rửa xong, cầm cây lau nhà đi xả nước.

Cô ta cúi đầu, vẫn còn tức giận oán trách, số thức ăn ăn giữa trưa suýt nữa cũng nôn ra theo.

Cô ta đi ra ngoài, đuôi mắt bỗng nhiên hiện lên một bóng người, bước đi vội vàng, trong phút chốc đâm mạnh vào vai phải của cô ta. Cô ta lao đảo suýt ngã, người nọ vội đỡ cô ta, trên mặt đất rất trơn, hai người nghiêng ngã, dây dưa một hồi mới đứng vững.

Cô ta vỗ ngực, cây lau nhà trên tay không biết chọc vào chân mình khi nào, giày vải màu đen dính vật dơ bẩn.

Sầm Quế Cầm nhảy dựng lên, dậm chân, chỉ vào người phụ nữ kia mắng to hai câu.

Đối phương buộc tóc đuôi ngựa búi thành hình bánh quai chèo, trên đầu đội mũ lưới trai màu xám, mặc một chiếc áo khoác ngắn màu đen.

Cô hơi cúi đầu, khẽ xin lỗi: "Tôi rất xin lỗi."

Sầm Quế Cầm nhìn sang, vành mũ đối phương kéo thấp, không thấy rõ diện mạo, chỉ thấy chiếc cằm nhon nhon nhỏ, làn da tinh tế như sứ. Cô ta lẳng lặng quan sát, thấy thái độ của đối phương rất tốt, mắng chửi thêm hai câu rồi không truy cứu nữa, xoay người ra cửa.

Ở một đầu khác, Trương Thạc bật máy tính và thiết bị trước mặt, tín hiệu rất tốt, sau khi tiếng tút vang lên, âm thanh bên kia rõ ràng.

Du Tùng ngồi trên ghế sau, nghe thấy tiếng chửi chanh chua: "Mất cô mù à? Đường rộng như thế lại đâm vào tôi, vội cái gì, vội đi đầu thai hả?"

Cách vài giây, truyền đến một tiếng khe khẽ.

"Tôi rất xin lỗi."

Du Tùng cúi đầu, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Hai ngày sau, Trương Thạc vẫn nghe lên Sầm Quế Cầm nói chuyện.

Lúc ấy Dur Nam vươn tay đến túi áo cô ta, lười dao trên đầu ngón tay rạch một đường, nhét máy nghe lên vào trong, trực tiếp lọt vào góc áo.

Trước đây Dur Nam chưa từng làm chuyện thế này, nội tâm giằng giụa thật lâu, may mà lực chú ý của Sầm Quế Cầm tập trung vào cây lau nhà, hơn nửa mùa này mặc nhiều quần áo, quần áo lao động lại to rộng, làm giảm cảm nhận của xúc giác, cô ta cũng không nghi ngờ. Máy nghe lên còn nhỏ hơn đồng xu, trong khoảng thời gian ngắn coi như an toàn.

Mãi đến ngày thứ ba, rốt cuộc cũng nắm giữ được tin tức có giá trị.

Ban đầu, Sầm Quế Cầm nói chuyện phiếm với một người, là một người nhà bệnh nhân.

Người nọ tóc bạc trắng, khuôn mặt u sầu khốc lóc kể lể với cô ta, bệnh nhân là con trai của cụ, đã đến giai đoạn cuối suy thận, ăn không vào, ngủ không được, suốt ngày suốt đêm lăn lộn, người sắp gầy thành da bọc xương.

Sầm Quế Cầm chẹp chẹp miệng: "Tuổi còn trẻ thật đáng tiếc, nghe nói điều trị bệnh này rất khó, bác sĩ nói thế nào ạ?"

"Hiện tại chỉ có thể dựa vào việc phối hợp thẩm tách và được vật trị liệu." Bà cụ lau nước mắt: "Ông bạn già của tôi chết sớm, con trai ly hôn từ mấy năm trước, à đàn bà kia mang cháu nội của tôi đi gả cho một người giàu có... Hai mẹ con chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau, bây giờ thằng bé lại mắc bệnh này, nếu nó có xảy ra chuyện không may, tôi sống cũng không còn ý nghĩa, thà đi theo còn hơn."

Sầm Quế Cầm đưa tờ giấy khăn qua: "Đáng thương, ông trời thật bất công."

Đầu bên kia truyền đến tiếng khóc hu hu.

Dur Nam cúi đầu, mím môi, cảm giác được nổi bất lực và bi thương sâu sắc.

Du Tùng nhìn cô một cái: "Em đừng đồng tình, không có gì là không công bằng, người sống một đời, sinh lão bệnh tử là quá trình nhất định phải trải qua. Muốn kéo dài sinh mệnh, không có nghĩa là có thể làm chuyện phạm pháp."

Dur Nam nói: "Em không có."

Du Tùng hừ một tiếng, không muốn cãi cọ với cô.

"Hai người nghe này." Trương Thạc bỗng nhiên lên tiếng.

Căn phòng nháy mắt yên tĩnh lại, trong tiếng rè rè truyền đến giọng Sầm Quế Cầm: "Con trai của cụ không phải không cứu được."

"Cô nói gì cơ?"

"Tôi có một người bạn có thể cung cấp thận sống, chỉ cần đổi được một quả thận khỏe mạnh, hoàn toàn có thể duy trì được chức năng bài tiết và lọc thải của thận, khi đó con trai cụ có thể khỏi hẳn, khôi phục khỏe mạnh."

Mắt bà cụ sáng rực lên, sau đó lại tối đi: "Mua bán thận, đây là việc phạm pháp."

Sầm Quế Cầm nói: "Con trai cụ sắp không qua khỏi rồi, phạm pháp hay không còn quan trọng sao?"

Nửa ngày sau, bà cụ hỏi: "Thật sự có thể cứu sống con trai tôi không?"

"Đương nhiên, chỉ cần thận của người cung cấp phù hợp với con trai cụ, cụ chuyển con trai đến chỗ bạn của tôi làm phẫu thuật là được." Cô ta nói: "Chỗ bạn tôi có đội ngũ bác sĩ và y tá rất giỏi, tay nghề chuyên nghiệp, tuyệt đối an toàn."

Dường như bà cụ đã ra quyết định: "Chỉ cần có thể cứu sống con tôi, bảo tôi làm gì cũng được." Bà cụ ngập ngừng một chút: "Vậy phải cần bao nhiêu tiền?"

Sầm Quế Cầm không trả lời thẳng câu hỏi, mà bảo đối phương lấy một quyển sổ ghi số điện thoại: "Đây là số của bác sĩ, cụ liên hệ với người này để tìm hiểu rõ nhé."

Bà cụ liên tục vâng dạ.

Cô ta lại nói: "Cụ đã từng nghe đến khu đô thị chưa?"

Du Tùng căng thẳng, nghiêng đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau.

Sầm Quế Cầm nói: "Đi xem nhà ở đó, được thì mua một căn, có nhà dành cho người nghèo." Cô ta dừng lại, sau đó nhấn mạnh: "... Chỉ hơn mười đến hai mươi vạn."

Bà cụ không hiểu: "Vì sao tôi phải đi mua nhà?"

Đương nhiên Sầm Quế Cầm sẽ không nói cho bà cụ biết, chỉ nói: "Nếu cụ muốn cứu con trai mình, thì phải làm theo, đến lúc đó cái gì cũng đừng hỏi, có hỏi cũng không ai trả lời cụ đâu, các cô ấy chỉ phụ trách bán nhà lấy tiền, cái gì cũng không biết."

Trương Thạc ấn xuống máy ghi âm, cuộc đối thoại này đã được ghi lại hoàn chỉnh, giọng điệu anh ta vui sướng: "Đúng là có quan hệ với Lữ Xương Dân, thắng sức sinh này chết chắc rồi."

Du Tùng nói: "Cậu đừng vui mừng quá sớm, Sầm Quế Cầm chỉ nói đối phương đi mua nhà, cũng chưa nói đến giao dịch mua bán thật, Lữ Xương Dân sẽ không ngu như vậy, tự mang phiền phức đến hạng mục của mình."

Anh hỏi Dư Nam: "Tất cả căn hộ trong toà số 3 đều dành cho hộ nghèo đúng không?"

"Đúng vậy, tổng giá trị xấp xỉ hai mươi vạn."

Du Tùng trầm ngâm thật lâu, cuối cùng cũng hiểu.

Lữ Xương Dân lợi dụng bất động sản để quang minh chính đại tẩy trắng số tiền bản thù của mình, hai bên giao dịch chỉ ký tên xuống hợp đồng mua nhà, thông tin về hộ gia đình không được lập hồ trên Cục quản lý bất động sản, thế nên vẫn không có quyền sở hữu, sau này có thể bán cho người khác.

Một căn hộ bất động sản, hai phần tiền lãi, đây là bí mật của toà nhà số 3.

Hơn nữa, Sầm Quế Cầm chưa từng nhắc tới Lữ Xương Dân, chỉ nhắc tới khu đô thị, câu cuối cùng còn phải sạch quan hệ với gã.

Người ở giữa, người thu tiền, người phẫu thuật đôi thận, hoàn toàn độc lập với nhau, không hề liên lụy, cho dù sự việc bị bại lộ, cũng không có chứng cứ chứng thực chỉ ra chỗ sai của Lữ Xương Dân.

Thế nên, cho dù có đoạn ghi âm này, cũng không đủ định tội gã.

Điều duy nhất có thể chứng minh, hạng mục của Xương Dung không thoát được liên quan đến chợ đen giao dịch nội tạng.

Trương Thạc đập bàn, chửi rủa một tiếng: "Tên súc sinh này quả là cáo già xảo quyệt, chẳng lẽ công sức chúng ta vất vả nhiều ngày lại phải uổng phí?"

"Chưa chắc." Du Tùng nói: "Chỉ cần này chứng cứ cũng đủ lập án điều tra, có cảnh sát tham gia, bất kể là nghe lén, theo dõi hoặc dẫn rấn ra khỏi động, đều sẽ thuận tiện hơn chúng ta rất nhiều." Anh hít một hơi: "Khoảng cách tra ra manh mối không còn quá xa."

Hết chương 53

Lời editor: Còn 11 chương chính văn kèm 4 chương kết + phiên ngoại là truyện hoàn rồi. Tự nhủ phải cố lên hự hự, cầu ôm ôm để tớ tiếp thêm máu nào ~(^3^~

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Tần Kỳ đi một đôi giày thể thao đế bằng, cả người bọc kín mít, không trang điểm, chỉ đeo một cái kính râm, hoàn toàn khác đáng về trang điểm xinh đẹp bình thường.

Cô ta từ trong trung tâm thương mại đi ra, đụng phải một người, cô ta nhú mày, theo bản năng bảo vệ bụng nhỏ.

Không thèm nhìn người nọ, Tần Kỳ xách theo mấy cái túi mua sắm, đi về phía xe Lữ Xương Dân đang đỗ ven đường.

Chưa đi ra được vài bước, người nọ ở phía sau gọi cô ta lại.

Một giọng nam thô ráp gọi cô ta là em gái.

Tần Kỳ dừng lại, xoay người, sau khi thấy rõ đối phương thì ngẩn người, cô ta tháo kính râm xuống, cười chào hỏi: "Anh Dương?"

Người kia cao lớn thô kệch, mặc quần jean màu đen, sải bước nhặt một cái ví lên, dính chút bụi bẩn. Về mặt hung thần, nhất là quả đầu trọc lộé mắt dưới ánh mặt trời kia.

Cô ta quay trở lại: "Gần đây anh Dương bận gì thế? Lâu lắm rồi em chưa thấy anh."

Tên đầu trọc nói: "Làm chút buôn bán nhỏ thôi."

Cử chỉ động tác của gã rất kỳ quái, dường như không giống trước đây, nhưng khác ở đâu, nhất thời không thể nói ra.

"Chút buôn bán nhỏ sao có thể lọt được mắt của anh? Nhất định làm lớn, phát tài."

"Cũng tạm thôi." Gã cười, duỗi tay chỉ về một phía: "Chuyển chút đồ cổ, mở một cửa hàng ở phố người nước ngoài, anh Hắc Tử của em đang quản lý đấy."

"Anh Hắc Tử cũng ở đấy?" Tần Kỳ đáp lời, hai mắt lại nhìn chăm chăm tay gã, động tác vừa rồi vẽ ra trên không trung một đường cong, ngón út của gã hơi nhếch lên, thân hình eo gầu lưng hồ lô ra sự mạnh mẽ, lông gáy Tần Kỳ dựng đứng, lập tức hiểu ra.

Mấy tháng trước, cô ta nhờ bọn trọc đầu và Hắc Tử đi hồ Lô Cô tìm Dư Nam, định dạy dỗ cô một trận. Bọn chúng gặp cô ở một quán ăn sáng, khí thế Dư Nam rất kiêu ngạo, mấy người tưởng có thể dạy dỗ được cô, lại không nghĩ rằng có một người đàn ông ra mặt giúp cô.

Người đàn ông kia...

Tần Kỳ chợt trở mặt, nhớ tới gì đó, đến nửa ngày cô ta cũng không nói chuyện, ven đường liên tục vang lên vài tiếng còi.

Cô ta hoàn hồn, xin số điện thoại của gã đầu trọc, nói hôm nào gặp lại, chạy chậm hai bước, vội vàng lên xe.

Lữ Xương Dân chờ trên xe đến mất kiên nhẫn, bảo tài xế liên tục thúc giục, cô ta vừa lên, xe đã lao vút đi.

Gã nhắm mắt, tùy ý hỏi: "Người vừa rồi là ai?"

Mất một lúc Tần Kỳ mới phản ứng lại: "Anh nói người đứng ở cửa vừa rồi? Một người bạn thôi."

Lữ Xương Dân không hỏi nữa, là ai gã căn bản không quan tâm.

Tần Kỳ lại nghĩ đến người đàn ông kia, nhất thời lòng hiếu kỳ nổi lên, cô ta ngồi thẳng người: "Anh Lữ, anh biết không?"

"Cái gì?"

"Anh còn nhớ Dư Nam hay không?"

Lữ Xương Dân bỗng dừng trợn mắt, hừ lạnh một tiếng: "Đừng mẹ nó cái hay không nói, toàn nói cái dở."

Nhớ tới lần đó, vốn định dè Dư Nam, lại bị người đánh ngất, đánh gãy xương chân, nằm liệt giường một tháng, cuối cùng lại chỉ có thể nuốt cục tức vào bụng, đến nay gã vẫn khó mà bình tĩnh được.

"Ồi chào..." Tần Kỳ kéo dài giọng, cọ cọ vào người gã: "Không phải đầu anh Lữ, em chỉ nhớ tới một chuyện trùng hợp thôi."

Lữ Xương Dân nhìn về phía cô ta.

"Cái người mà các anh hợp tác, tên là Du gì nhỉ?"

Lữ Xương Dân nhú mày: "Du Tùng."

"Đúng vậy, chính là anh ta, đêm anh ta đưa anh về, em chỉ liếc qua một cái, cảm thấy rất quen mắt, hôm nay em mới nhớ ra, hình như anh ta là bạn trai Dư Nam, lúc trước ở hồ Lô Cô, anh ta còn giúp con nhỏ đó, hai người mất đi mấy lại, vừa thấy nhìn đã biết là quan hệ gì."

"Em nói cái gì?"

Lữ Xương Dân đột nhiên ngồi thẳng người, ánh mắt âm u.

Tay Tần Kỳ run lên, nhất thời không hiểu được nguyên nhân gã kích động, cô ta khề nói lại: "Em nói... Họ có quan hệ không bình thường."

"Em nói bọn họ quen biết nhau?"

Lữ Xương Dân còn nhớ rõ, trước đây Du Tùng nói giúp gã thu phục Dư Nam, ngày đó, anh dẫn cô đến, hai người hoàn toàn là người xa lạ.

Hiện tại Tần Kỳ lại nói hai người đã sớm quen biết nhau.

Gã hỏi cô ta: "Em không nhớ nhầm chứ?"

Tần Kỳ cắn môi dưới, khẳng định đáp: "Em không nhớ nhầm." Cô ta quan sát biểu cảm của Lữ Xương Dân, nói thêm một câu: "Từ rất lâu trước đây bọn họ đã quen biết nhau rồi... Có vấn đề gì ạ?"

Lữ Xương Dân cùng Vương Minh Toàn ngồi ở ghế phó lái liếc mắt nhìn nhau, gã lại dựa lưng vào ghế: "Không có việc gì đâu." Gã sờ lên bụng cô ta, nơi đó thoáng phồng lên, Lữ Xương Dân cười nói: "Phụ nữ các em không có việc gì thì chỉ thích khua môi múa mép. Thầy tướng số nói, tôi không phải vội, tới già nhất định sẽ có một đứa con trai."

Gã không khỏi thổn thức: "Mong ngóng nhiều năm như vậy, cuối cùng bụng em cũng có động tĩnh, em về nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm khổ con tôi, thằng bé mà có chuyện gì, tôi sẽ lấy mạng nhỏ của em đây."

"Đáng ghét." Tần Kỳ hờn dỗi, vỗ vào tay gã, Lữ Xương Dân thuận tay bắt được, đưa đến bên môi hôn.

Đưa Tần Kỳ về nhà, về mặt Lữ Xương Dân âm u, ngồi im trong xe không hé răng.

Tài xế quan sát sắc mặt gã qua gương chiếu hậu, há miệng thở dốc, không dám nói lời nào. Vương Minh Toàn quay đầu lại, cung kính hỏi: "Lữ tổng, tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Gã banh miệng, lâu sau: "Tùy."

Ấn tượng ban đầu của Lữ Xương Dân đối với Du Tùng rất tốt đẹp, anh vì người trong lòng mà canh gác ở một nơi nhỏ nhỏ như Nghi Huyện mười mấy năm, hữu tình trọng nghĩa, là một trang hảo hán. Một lòng tìm kiếm dự án đô thị để hợp tác phát triển, trong quá trình đó không tự ti không kiêu ngạo, biết đối nhân xử thế. Hợp tác chưa đến hạn, chịu giảm tiền vốn để đưa đồ cổ cho gã, suy tính rất tốt, bất kể là được hay mất, cũng là một đối tác đáng hợp tác.

Sau đó, gã gặp nạn, bị thương phải vào bệnh viện, suýt nữa bị Dư Nam kiện án cưỡng hiếp, may có Du Tùng giúp gã giải quyết phiền phức.

Mỗi một lần, lại tăng thêm một phần tín nhiệm, cảm thấy có thể làm bạn với anh.

Mà cuộc trò chuyện với Tần Kỳ vào tối nay, bỗng nhiên đánh thức gã, có vẻ gã đã xem nhẹ một số chi tiết.

"Ngài đang chi việc mà Tần tiểu thư vừa nói ạ?"

Gã nghiêng đầu nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, Vương Minh Toàn nói: "Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi? Tôi không thấy có bất lợi gì đối với chúng ta."

Lữ Xương Dân liếc anh ta một cái: "Về công ty."

Tài xế lập tức nhấn ga.

Gã nói: "Bất kể là gì, dấu điểm tình hình thực tế, diễn kịch trước mặt tôi, đây là vấn đề."

Đến Xương Dung, đã tới giờ tan tầm, Lữ Xương Dân bước nhanh vào đại sảnh.

Nhân viên đi qua đều dừng lại chào một tiếng "Lữ tổng".

Gã banh mặt không đáp lại, đi qua quầy tiếp tân, bước chân thoáng dừng lại, lui về nửa bước.

Lữ Xương Dân quay đầu, Dư Nam đứng dậy: "Lữ tổng "

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, gã nói: "Cô tới văn phòng của tôi một chuyến."

Dư Nam giật mình: "Vâng."

Lữ Xương Dân cất bước lên tầng, vài phút sau, cửa phòng bị gõ ba cái.

"Vào đi."

Dư Nam đi vào, tiện tay nhẹ nhàng khép cửa lại, đây là lần đầu tiên cô tới chỗ này. Dư Nam không nhìn loạn, đi lên phía trước vài bước: "Lữ tổng, ngài tìm tôi ạ?"

Lữ Xương Dân không ngẩng đầu, viết gì đó trên giấy tờ.

Dư Nam đứng một bên, không hỏi lại, yên tĩnh chờ.

Một lát sau, Lữ Xương Dân dừng bút, ngẩng đầu, duỗi tay ra hiệu: "Ngồi đi."

Dur Nam ngồi xuống đối diện gã.

Ánh mắt gã như đóng đinh trên người cô, đánh giá một lượt, khẽ cười, không nói lời nào.

Nụ cười quái dị kia, làm Dur Nam thoáng bất an, không biết gã định làm gì, tầm mắt dừng trên khung ảnh bên cạnh bàn, ngồi ngay ngắn.

Lữ Xương Dân nói: "Tôi công ty mấy tháng, cô đã thích nghi chưa?"

"Tốt ạ, tôi còn phải cảm ơn Lữ tổng đã cho cơ hội."

"Hiểu lầm trước đây suýt chút nữa đã gây thương tổn cho cô, cô không hận tôi chứ?"

Dur Nam ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Thực tế thì chưa có chuyện gì xảy ra mà."

Lữ Xương Dân nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, nơi đó rất bình thản, không có gì lạ, rất trong trẻo. Gã xùy cười một tiếng, vui đùa nói: "Hay là cô vẫn luôn ẩn núp trong Xương Dung, chuẩn bị trả thù tôi?"

Dur Nam cứng lại, cũng cười: "Lữ tổng thật biết nói đùa, cho tôi mượn chút lá gan cũng không dám. Huống chi ngài còn cho tôi một số tiền, trả lại cho tôi một công việc... Ngài không nợ tôi, ngược lại tôi còn phải cảm ơn ngài mới đúng."

Lữ Xương Dân im lặng thật lâu, cuối cùng cười cười.

Gã khép tập giấy tờ trước mặt lại, đưa cho cô: "Cô giúp tôi chuyển tập giấy tờ này đi."

Dur Nam nhận được một góc, bên kia, Lữ Xương Dân vẫn chưa buông tay.

Cô hỏi: "Ngài muốn tôi đưa cho ai ạ?"

"Du Tùng"

Tay Dur Nam thoáng run lên, Lữ Xương Dân rũ mắt nhìn chăm chăm tập giấy tờ trên tay, cười, buông tay ra.

Gã dò hỏi: "Sao thế? Không quen hả?"

Dur Nam khôi phục thái độ bình thường: "Tôi quen."

Lữ Xương Dân nhìn cô, cô nói: "Du tổng đội thi công, anh ta lên trên tầng tìm ngài, từng gặp vài lần."

"Được rồi, đi thôi."

Dur Nam đi ra ngoài, gã châm điếu thuốc tựa lưng vào ghế ngồi, lát sau, gọi điện thoại cho Vương Minh Toàn.

Bên kia nhận máy rất nhanh.

Gã nói: "Tìm người tra Du Tùng.. Còn cả Dur Nam." Gã dừng một chút: "Tra cẩn thận vào, tốc độ nhanh một chút."

Du Tùng giao cho Vương Hằng bản ghi âm hoàn chỉnh kia, cơ bản có thể kết luận, Sầm Quế Cầm chính là người môi giới chợ đen giao dịch nội tạng, sau lưng cô ta có lẽ còn che dấu một thị trường giao dịch rất lớn.

Vương Hằng viết một bản tài liệu gửi lên cục, rất nhanh đã được phê duyệt, chính thức lập án.

Bà cụ trong bệnh viện hôm đó mang họ Phùng, tên một chữ Quyên.

Sau khi Phùng Quyên nói chuyện với Sầm Quế Cầm xong, chưa đến mấy ngày, đã xử lý thủ tục xuất viện, đón con trai về nhà.

Vương Hằng dẫn theo hai điều tra viên âm thầm theo dõi Phùng Quyên, bà cụ đi đến một khu nhà dân, vị trí xa xôi, Phùng Quyên đổi xe buýt ba lần. Nhà dân ẩn sâu trong ngõ nhỏ, xung quanh thấp thoáng rêu phong, bờ tường vôi vữa bong tróc, vùng này sắp phải phá bỏ và di dời, rất nhiều cư dân đã dọn đi, hẻo lánh ít dấu chân người.

Phùng Quyên đến tổng cộng hai lần, lần đầu tiên là tự mình đến, lần thứ hai bà cụ dẫn theo con trai đến, lại một mình rời đi.

Cảnh sát rất nhanh đã đưa ra phán đoán chuẩn xác, chỗ này rất có khả năng chính là bệnh viện ngầm nhận cho thận sống.

Sau khi sắp xếp, cảnh sát phái một tiểu đội, tiến hành việc theo dõi toàn cảnh khu dân cư, để tránh rút dây động rừng, cẩn thận ẩn nấp trong chỗ tối.

Chờ đến khi Phùng Quyên chuẩn bị giao tiền, bắt cả người lẫn tang vật, nhanh chóng truy xét toàn bộ đường dây ngầm.

Nhưng sau đó mấy ngày, bỗng nhiên gió êm sóng lặng, Phùng Quyên không có hành động tiếp theo, mỗi ngày đều mua đồ ăn rồi đi dạo, thậm chí khu dân cư kia cũng chưa đặt chân.

Lại qua hai ngày, Phùng Quyên rút cuộc hành động, sáng sớm bà cụ đã ra cửa, trực tiếp đi đến khu đô thị Xương Dung.

Vương Hằng cùng nữ cảnh sát trong đội cải trang thành người yếu, trà trộn vào trung tâm thương mại.

Không ngoài dự kiến, Thiệu Thục Mẫn tự mình tiếp đón Phùng Quyên, quá trình nói chuyện với nhau rất ngắn, từ lúc giới thiệu hạng mục đến ký kết hợp đồng chưa đến nửa giờ.

Gần kết thúc, Thiệu Thục Mẫn đứng dậy, dẫn Phùng Quyên rẽ vào phòng tài vụ.

Vương Hằng cùng đồng sự liếc mắt nhìn nhau một cái, đứng dậy đi theo, nhân viên giới thiệu nhà cho bọn họ sững sốt, gọi hai tiếng này này.

Cùng lúc đó, Lữ Xương Dân nhận được điện thoại của Vương Minh Toàn, việc hôm trước nhờ anh ta tra đã có kết quả.

Lữ Xương Dân tập trung, càng nghe mảy mòi càng sâu.

Tầng dưới truyền đến tiếng ồn ào, gã đứng dậy, nhìn xuyên qua cửa sổ, mọi người đang tụ tập trước cửa phòng tài vụ, không lâu sau, Thiệu Thục Mẫn và Phùng Quyên từ bên trong đi ra, phía sau còn có hai người cảnh sát mặc thường phục đi theo.

Lữ Xương Dân tức giận, bàn tay siết điện thoại chặt đến mức nổi gân xanh: "Gọi điện thoại cho bên kia, đừng giải phẫu, mau rút lui."

Vương Minh Toàn giật mình: "Vâng."

"Từ từ." Lữ Xương Dân bỗng nhiên dừng lại, đi qua đi lại.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, gã dừng lại, hạ giọng nói: "Không cần gọi bất cứ cuộc điện thoại nào nữa, tiêu hủy toàn bộ cuộc gọi gần đây, đừng liên hệ với bọn họ, hiểu không?"

"Vâng..."

"Chúng ta không có bất cứ quan hệ nào với bên kia."

"Tôi hiểu rồi."

Lữ Xương Dân cúp điện thoại, im lặng vài giây, sửa sang lại tây trang, bình tĩnh nói: "Mời vào."

Khi cảnh sát xông vào khu dân cư, y tá đang chuẩn bị tiêm thuốc tê cho bệnh nhân, một khi bên kia giao tiền, bên này lập tức tiến hành phẫu thuật thay thận.

Lần này bắt được bao gồm người môi giới, người buôn bán, nhân viên y tế tổng cộng 22 người, trong đó bác sĩ chủ trì được biết trước tiên, tích tắc khi cảnh sát xông vào, trong hỗn loạn, đã chạy trốn từ cửa hông bí ẩn.

Khu dân cư có chuyển động trời, phát hiện gần một nghìn phòng cất chứa ngầm, khi cảnh sát đi xuống tìm hiểu, điều khiến người ta phải kinh ngạc là phát hiện bên trong có vài người đàn ông khỏe mạnh, bị nhốt kín trong phòng.

Qua thẩm vấn, mới biết được. Có một số ít người bán thận là tự nguyện, một quả thận bằng mấy vạn tệ tiền công lao. Mà phòng cất chứa phát hiện ra người, đều không phải là tự nguyện, đa số là người dân vùng khác hoặc bị lưu lạc, bọn họ được nuôi dưỡng cơ thể, sau đó bị cưỡng ép lấy thận, không còn có cơ hội đi ra này khỏi căn phòng giam ngầm âm u chật chội này nữa.

Đám Lữ Xương Dân, Thiệu Thục Mẫn, Trương Mạn, bị đưa về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra, nhưng, tuy biết chúng liên quan đến giao dịch phi pháp, lại không ai biết người đứng phía sau màn tổ chức là ai, bao gồm cả y tá và người môi giới cũng chưa từng thật sự tiếp xúc.

Sầm Quế Cầm cũng ngậm chặt miệng không trả lời, một cái hỏi đã hết ba cái là không biết.

Hành lang cục cảnh sát truyền đến tiếng gào khóc, Phùng Quyên chết ngất: "Đao phủ các người, quả thực không phải người, tôi muốn cứu con trai tôi, các người buông ra, tôi phải đổi cho con trai tôi. Thận, tôi muốn thằng bé khỏe mạnh sống sót."

Bà cụ dùng sức tránh khỏi gông cùm, tóc rối tung, mặt đầy nước mắt, nổi điên lao ra đám đông. Phía sau có nữ cảnh sát túm chặt bà cụ, khỏe mắt đã uron ướt, lại lạnh giọng quát lớn: "Đây là cục cảnh sát, mời cụ nghiêm chỉnh một chút."

Phùng Quyên ngồi dưới đất, khóc lóc vật vờ.

Nữ cảnh sát mím môi, cuối cùng gào lên: "Con trai cụ muốn sống, vậy người khác thì sai? Những người được phát hiện trong tầng hầm ngầm, cụ cho

rằng bọn họ tự nguyện hả? Đem thân cho con trai cụ, cụ biết bọn họ sẽ thế nào không?"

Phùng Quyên nước nớc.

"Sẽ thay con trai cụ đi tìm chết, thế thì cụ có khác gì bọn giết người kia đâu? Bọn họ phần lớn là thanh niên trai tráng, cũng có bố có mẹ có gia đình. Cụ đau lòng khổ sở, bọn họ thì không à?"

Tiếng khóc của Phùng Quyên nhỏ dần, chìm vào trong tuyệt vọng, lẩm bẩm tự nói: "Con trai tôi phải làm sao bây giờ..."

Nữ cảnh sát chớp mạnh hai mắt, đỡ cánh tay bà cụ: "Đi ghi lời khai thôi."

Trưa hôm sau, đám người Lữ Xương Dân được thả ra, Vương Hằng đâm mạnh vào tường, tức giận vô cùng.

Hành vi phạm tội của gã rõ như ban ngày, trong lòng mọi người đều rõ ràng, lại không có chứng cứ, không ai có thể thật sự chỉ ra chỗ sai của gã.

Mà lúc này, Du Tùng đang lái xe chạy trên cao tốc, anh liếc nhìn người ngồi bên cạnh: "Chúng ta thay phiên nhau lái, không nghỉ ngơi, ngày mai có thể đến được Tế Nam."

Nửa phút sau, Dư Nam chỉ cười cười: "Không cần, em không vội."

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Khi Dư Nam nhận được điện thoại của Tưởng Kỳ Phong, cô đang ở cùng Du Tùng.

Tưởng Kỳ Phong rời đi lâu như vậy, đây là lần đầu gọi cho cô.

Dư Nam nhìn chằm chằm màn hình một lúc, trên mặt hiển thị một chuỗi các con số, không lưu, thế mà cô lại nhớ rõ dãy số này là của ai.

Cô ngẩng đầu nhìn Du Tùng một cái, Du Tùng cũng nhìn sang bên này, ánh mắt hai người vừa khéo đối diện nhau.

Du Tùng liếc mắt qua màn hình, dường như dự cảm được gì đó, nhíu mày: "Em nhận đi."

Dư Nam cúi đầu, ngập ngừng một lát, giờ điện thoại bên tai.

Cô không nói chuyện, đầu bên kia cũng lặng im vài giây, xuyên qua tiếng dòng điện rè rè, Dư Nam nghe thấy tiếng hít thở mạnh đứt quãng.

Tìm cô đập thình thịch, Tưởng Kỳ Phong nói: "Con nhóc.. Chết tiệt.. Trờ về tiễn bố cô đi..."

Hôm nay mưa to, sợ máy bay đến chậm, Du Tùng quyết đoán quyết định lái xe trở về.

Freelander xé gió đuổi theo mặt trời, nhanh chóng chạy như bay trên cao tốc, Du Tùng gọi điện thoại cho Tiểu Lưu.

Những ngày qua, sức lực của ông không đủ, Tiểu Lưu nói với anh về bệnh tình của Tưởng Kỳ Phong. Từ khi trở về, cơ thể của ông ngày càng sa sút, không còn chút sức lực nào, giống một lá cờ giong mình trong gió, nếu không có gió sẽ không đứng dậy được nữa.

Du Tùng định giải quyết xong việc bên này, mau chóng đưa cô về, lại không nghĩ sẽ đột ngột như vậy.

Du Tùng cắt điện thoại, nghiêng đầu liếc cô một cái: "Tình trạng của chú Tưởng không tốt lắm." Anh ngập ngừng: "Em phải chuẩn bị tâm lý đấy."

Dư Nam đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy anh nói chuyện, quay đầu lại, đôi tay xoắn chặt khoá kéo ở góc áo.

Đi vội, cô chỉ sắp xếp vài bộ quần áo và đồ tắm rửa đơn giản, trên người vẫn mặc áo khoác đen, dính mưa, cả người hơi ẩm.

Dư Nam nói: "Em biết."

Du Tùng nhìn về phía tay cô: "Phía sau có quần áo, em thay đi, đường dài, dễ ướt khó chịu lắm."

Dư Nam nhìn ra phía sau, xoay tay lại lấy quần áo, cởi áo khoác trên người.

Du Tùng nói: "Bắt đầu mùa đông, Tể Nam lạnh, đến nơi thì đi mua quần áo trước nhé."

"Vâng."

"Đồ rửa mặt em có mang theo không? Không mang thì đi mua."

"Em có mang."

"Chú Tường ở phòng đơn, em muốn ở lại hay tìm chỗ khác cho em?"

Dư Nam nói: "Anh quyết định đi."

Phong cách nói chuyện không giống cô, Du Tùng không nhận được nhìn sang, Dư Nam đang ngồi ườn ghế, sắc mặt quá trắng, nhìn gần, thấp thoáng có thể thấy mạch máu nhỏ nhỏ.

Dư Nam thấy anh nhìn mình chăm chú, cười cười với anh: "Em nói tự mình về, anh không cho mà." Cô chưa từng từ chối năng lực của anh, không bằng nghe theo tất cả sự sắp xếp của anh.

Du Tùng hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì ở bệnh viện, anh sẽ gọi người mang thêm một cái giường khác."

Lái mấy giờ, đến tối, hết mưa rồi, họ không muốn chậm trễ thời gian, chỉ mua một ít bánh mì bánh quy lót bụng.

Ăn xong đổi sang Dư Nam lái xe, Du Tùng ngồi trên ghế phó lái ngủ bù.

10 giờ tối, lại đổi lại.

Du Tùng đưa cho cô một bình nước khoáng, trước đó bình nước vẫn luôn đặt trước đầu gió điều hòa, Dư Nam nhận lấy, độ ẩm con cao hơn tay cô.

Cô vận ra, uống mấy ngụm, nóng hôi hổi, tốt hơn rất nhiều so với nước lạnh.

Du Tùng nói: "Em ngủ một lát đi."

Dư Nam "Vâng" một tiếng, tháo dây buộc tóc, dùng tay cào cào, tựa đầu vào ghế.

Ngoài cửa sổ tràn ngập bóng tối, đường đi trống trải, đèn hai bên đường chỉ có thể chiếu sáng lên mấy chục mét phía trước, mặt đất xám xịt dưới ánh đèn nhanh chóng lùi lại.

Dư Nam híp hai mắt lại, liếc qua khoe mắt, lưng Du Tùng thẳng tắp, một tay cầm tay lái, một tay kẹp điều thuốc, đưa đến bên miệng, sau đó khoang xe tràn ngập mùi khói thuốc lá.

Bóng dáng anh như in ảnh vào trong mắt cô, nhắm mắt lại, vẫn hiện lên rõ ràng.

Bên trong xe rất tĩnh lặng, có thể nghe thấy tiếng vải quần áo ma sát, cùng tiếng thuốc lá cháy lách tách.

Bóng tối có thể khiến cảm giác nhỏ nhất tăng lên lớn nhất.

Dư Nam nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt cọ vào cổ áo, đây là áo của anh, không có mùi gì, nhưng lại có một hương vị rất đặc trưng của anh.

Cô kéo áo xuống, trước mắt lập loè, có xe đi ngang qua, "Xoạt" một tiếng, lại chìm vào yên tĩnh lần nữa.

"Không buồn ngủ à?"

Dư Nam vẫn mở to mắt: "Mùi thuốc quá nồng, em không ngủ được."

Du Tùng vừa đưa điều thuốc đến bên môi, động tác khựng lại, cuối cùng vẫn hút sâu một ngụm, sau đó ném ra ngoài cửa sổ.

Anh hừ một tiếng: "Lắm chuyện."

Dư Nam ngủ không được, hỏi anh: "Anh quay về, bên Xương Dung phải làm sao?"

"Có Trương Thạc theo dõi là được."

Dư Nam nói: "Chắc chắn Lữ Xương Dân đã biết quan hệ của chúng ta, hôm trước gã thử lòng em."

Du Tùng liếc cô một cái: "Không sao cả, bây giờ không cần phải giả vờ nữa rồi."

"Bên Trương Thạc..."

Du Tùng biết cô lo lắng: "Có cảnh sát tham gia, trong khoảng thời gian ngắn, gã không dám có động thái gì đâu..."

Xe đi qua một cây cầu, nước sông bên dưới chảy cuộn cuộn, có con gió ướt lạnh từ cửa sổ xe lùa vào, Du Tùng đóng cửa sổ: "Lữ Xương Dân thông minh bị thông minh hại, muốn rửa sạch chỗ tiền bẩn, vắt hết óc nghĩ biện pháp, nhưng tiền lại liên quan đến hạng mục của gã, lần này muốn lọt lưới cũng khó."

Cơ thể cô trượt xuống, không nói nữa.

Đến tầng sáng Dư Nam mới ngủ, không ngủ lâu, chỉ hai giờ, rất được việc, dường đủ tinh thần.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đến đâu rồi anh?"

"Trương Dương." Giọng anh hơi khàn.

"Có còn xa lắm không?"

"Khoảng một phần ba."

Dư Nam ngẩn người một lát, ngồi thẳng người, buộc lại tóc: "Đề em lái đi."

Du Tùng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, hai mắt cô còn nhấp nhem, vẫn chưa mở hoàn toàn, có lẽ ngủ sai tư thế, mặt cô hơi sưng, má phàn hồng, không khó coi, có chút đáng yêu hơn so với bình thường.

Ánh mắt Du Tùng mềm mại: "Không vội, ăn sáng trước đã."

Quãng đường còn lại hai người thay phiên nhau lái, bọn họ lái bất kể ngày đêm, buổi tối không nghỉ ngơi, đến chiều thì tới Tế Nam.

Xe chậm chậm tiến vào nội thành, trong xe yên tĩnh, hai người ăn ý không ai nói chuyện.

Dư Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, từng toà nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau; người đi đường đều mặc áo khoác dày cộp, khi nói chuyện, miệng phả ra một làn khói trắng; trên đường lớn, xe điện, xe đạp, mỗi người đều mang theo gánh tay, nhánh cây bụi cỏ trĩu trĩu, không có chút màu xanh biếc nào.

Nơi đây đối với cô mà nói, là một thành phố hoàn toàn lạnh lẽo xa lạ.

Tùy tiện mua một bộ quần áo, Dư Nam thay đồ. Lái xe chưa được bao lâu, phía trước xuất hiện cổng lớn của bệnh viện.

Tiểu Lưu chờ ngoài cổng, Du Tùng giao xe cho anh ta, hỏi số phòng bệnh, dẫn Dư Nam đi lên trước.

Từ trước tới nay, Dư Nam rất ít khi tới bệnh viện, trừ lần ốm nặng lúc nhỏ kia, gần như trong chớp mắt, đã khỏe mạnh trưởng thành.

Nhưng mấy tháng qua, cô thường xuyên ra vào bệnh viện, trước đó thì đi gặp Lữ Xương Dân, sau lại thăm Đặng Song, sau nữa là bà nội ngất xỉu, khoảng thời gian trước còn vì cái máy nghe lén mà đi vào.

Cô không quá phản cảm với bệnh viện, cúi đầu, vẻ mặt lạnh nhạt.

Du Tùng đi bên cạnh, liếc nhìn cô một cái, Dư Nam không chú ý.

Phòng bệnh ở tầng bốn, trên cửa phòng có một tấm cửa kính nho nhỏ, Dư Nam đứng ngoài cửa nhìn vào, phòng sạch sẽ, rèm màu xanh nhạt, trên tường bên cạnh treo TV LCD, đối diện là một chiếc sofa đơn.

Từ vị trí của cô chỉ có thể thấy đuôi giường, bên trên có chăn đơn trắng tinh, dưới chăn đơn nhô lên một khối, là chân Trương Kỳ Phong.

Du Tùng đứng phía sau Dư Nam, cửa kính có hình chữ nhật, vóc dáng anh cao to, vừa khéo vượt qua cô nhìn thấy rõ bên trong.

Trong một thoáng chớp mắt, ngực anh kề sát cô, Dư Nam cảm nhận được ấm áp phía sau lưng.

Cô dịch người, cuối cùng vươn tay, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cả phòng tràn ngập mùi thuốc sát trùng, Dư Nam đi vào, nhìn người nằm trên giường, không ngoài dự đoán, cô sững sốt.

So với lần gặp mặt trước ông đã gầy đi nhiều, chỉ còn một lớp da bọc xương, sắc mặt đen vàng, làn da nhăn nheo, như đổi thành người khác.

Trương Kỳ Phong nhắm hai mắt, hít thở mong manh.

Dường như nghe thấy tiếng động, ông miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn chăm chăm Dur Nam, có vẻ như không quen biết.

Nỗ lực phân biệt một lúc, đôi môi khô nẻ đóng mở: "Tân Hữu... Tân Hữu? Con... Đã trở lại."

Dur Nam cắn môi, không khỏi siết chặt tay thành nắm đấm. Du Tùng khó hiểu, nhìn về phía cô, cô lại không đáp lại ánh mắt của anh, đứng bên mép giường không nhúc nhích, không biết đang nghĩ gì.

"Aiz. Không dậy nổi, bố thật sự xin lỗi con, con chịu trở về, nhất định.. Đã tha thứ cho bố...."

"Cũng đã cao.. Lớn như vậy?"

Ông nói không hoàn chỉnh, thông thả nâng cánh tay lên, chỉ về phía tủ thấp bên đầu giường: "Ăn quả quýt, mua.. Rất nhiều, quả con thích ăn nhất đấy.."

Du Tùng nhú mồm, nhìn sang, trên chiếc tủ thấp chỉ có một phích nước nóng, cốc sứ màu trắng và một chồng khăn giấy.

Tiểu Lưu không biết vào từ khi nào, nhẹ nhàng nói: "Chú Tường lúc tỉnh táo lúc hồ đồ, lúc ở một mình cũng tự nói mê."

Anh ta nói, vòng qua đuôi giường đi đến bên kia, cầm khăn lông trên đầu giường giúp ông lau miệng.

Du Tùng hỏi: "Chú ấy như vậy đã bao lâu rồi?"

Tiểu Lưu nói: "Từ Đại Lý trở về vẫn luôn như vậy."

Du Tùng nhìn Dur Nam một cái, lại hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào?"

Tiểu Lưu yên lặng nhìn qua, lắc lắc đầu.

Nhất thời im lặng.

Anh ta chậm rãi kể: "Mấy ngày hôm trước còn có thể ăn hết một bữa cơm, ngày hôm qua tỉnh táo được nửa ngày, ăn nửa bát cháo và một lòng trắng trứng, hôm nay chỉ uống được mấy ngụm nước cơm, còn lại toàn nôn ra."

"Ban ngày mơ mơ màng màng, càng đến tối người càng phấn khích..."

"Để tôi đi."

Trước mặt Tiểu Lưu có thêm một bàn tay, đầu ngón tay tinh tế, móng tay tròn trịa.

Anh ta còn chưa dứt lời, đôi mắt nhìn theo, Tiểu Lưu vẫn chưa biết thân phận của Dur Nam, sững sờ một lát, nhìn về phía Du Tùng, Du Tùng gật gật đầu.

Dur Nam nghiêng người ngồi bên mép giường, nhận lấy khăn lông, giúp ông lau chất lỏng không ngừng chảy ra trên khóe miệng.

Lật sang mặt khác, lau hai tay cho ông, khăn lông lạnh lạnh, cô hỏi Tiểu Lưu: "Tôi có thể lấy nước ấm ở đâu?"

"À" Tiểu Lưu phản ứng lại: "Để tôi đi lấy."

Dur Nam đứng dậy: "Tôi đi là được rồi."

"... Ra cửa rẽ trái, phòng thứ hai đếm ngược từ dưới lên cuối hành lang."

"Ừ."

Dur Nam rót nước ấm, cởi áo khoác ra, giúp ông lau mặt và cổ.

Hai mắt Tường Kỳ Phong vẫn đục, đồng tử đã biến thành màu xám đậm, ánh mắt liếc sang Dur Nam, khe khẽ thì thầm: "Không có tiền.. Không có tiền mua cho con.. Ô tô nhỏ, chị gái con rất nghe lời, cái gì.. Cũng không cần.."

Dur Nam vắt khăn lông lần nữa, giúp ông lau tay, khe khẽ đáp: "Thằng bé từ bỏ rồi."

"Ô tô.. Nhỏ.. Đắt, bố thắng tiền sẽ mua cho con."

"Đắt thì không mua."

"Bữa tối.. Bánh tổ yến của mẹ con.. Bánh ăn kèm với thịt kho tàu..."

Dur Nam cắn môi, nhẹ nhàng nói: "Bánh tổ yến ăn rất ngon."

"VẬY... ĂN NHIỀU..."

Dur Nam nuốt một ngụm nước bọt: "Con có thể ăn hết một cái lớn."

Phòng rất yên tĩnh, Du Tùng ngồi trên ghế sofa phía đối diện, ánh mắt u ám, luôn đuổi theo Dur Nam.

Cô lau xong cách tay cho ông, dưới sự trợ giúp của Tiểu Lư, trở mình, lau vùng lưng phía sau, bận bịu một lúc, trên đầu cô đã có một tầng mồ hôi mỏng.

Buổi tối, Tưởng Kỳ Phong miễn cưỡng uống hết nửa cốc nước cơm, uống xong ngủ nửa giờ, ông bỗng nhiên tỉnh lại.

Dur Nam cúi đầu nhìn điện thoại, cùng Du Tùng ngồi trên sofa.

"Con nhóc chết tiệt kia, cô đã trở lại rồi à?"

Cô nhìn sang, ánh đèn tiết kiệm năng lượng màu trắng chiếu vào trong mắt ông, tản ra chút tia sáng mỏng manh.

Dur Nam "Vâng" một tiếng.

"Cô quay về làm gì?"

Dur Nam nhìn ông: "Tôi quay về tiễn ông."

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Tưởng Kỳ Phong tỉnh táo một lúc, nói được mấy câu lại hôn mê.

Tiểu Lư chỉnh đèn trên đầu giường tối hơn, sofa có người chiếm, anh ta phải ngồi trên dây thép vừa mới chăng cạnh giường.

Du Tùng nhắc cổ tay nhìn đồng hồ, đã tám giờ, anh đổi tư thế, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Dur Nam ngồi trên sofa bên cạnh anh, cúi đầu lướt vòng bàn bẻ, liếc qua khoe mắt, thấy anh lại hạ cổ tay xuống, hai chân bắt chéo nhau, cô nhìn sang, Du Tùng nhíu mày, có vẻ hơi bức bối và bất an.

Dur Nam nói: "Thời gian cũng không còn sớm, nếu không anh và Tiểu Lư đi về trước đi?"

Du Tùng liếc cô một cái: "Anh ra ngoài tắm rửa trước đã."

"Dù sao cũng về đến đây rồi, anh về nhà tắm đi."

"Anh có lời muốn hỏi em." Anh ngập ngừng: "Tắm xong đưa em về nhà rồi anh về."

Dur Nam không biết anh có gì muốn hỏi, chỉ là liên tục chạy hai ngày, dính mưa, cả người đầy mồ hôi, quả thật cơ thể rất nhóp nhép.

Cô không từ chối: "Vâng."

Hai người ra khỏi bệnh viện, bên ngoài rét lạnh, bị gió tấn công, Dur Nam run lập cập.

Nhiệt độ ở đây thấp hơn nhiều so với Đại Lý, gió rất buốt, phả vào mặt như bị dao cắt. Cô sống bên kia đã lâu, lần đầu tới không kịp thích ứng, không chịu nổi kiểu khí hậu lạnh và khô ráo này.

Du Tùng chân dài, đi nhanh hơn cô nửa bước, quay đầu lại hỏi: "Quần áo có đủ ấm hay không?"

"Đủ rồi ạ." Cô nhìn về phía anh, Du Tùng vẫn mặc chiếc áo khoác mỏng, đôi tay đút trong túi, ngừng đầu bước đi, không hề thấy lạnh lẽo.

Dur Nam há miệng thờ dốt, cuối vẫn không nói chuyện.

Ven đường có vài cửa hàng vỉa hè, bán ốp điện thoại và bán sách báo cũ, Du Tùng nhìn thoáng qua bên cạnh, hỏi Dur Nam: "Em đi giày size bao nhiêu?"

"... Size 36 ạ."

Du Tùng dừng lại trước một quầy hàng, nhìn một vòng, hất cằm: "Đôi kia được không?"

Không chờ Dur Nam trả lời, Du Tùng hỏi chủ quán: "Đôi giày kia bao nhiêu tiền hả ông chủ?"

Chủ quán nói: "80 tệ."

Anh không hé răng, chủ quán cho rằng anh chê đắt, vội vàng nói: "Đây là bản UGG, trên mạng đều bán hơn hai trăm, mua ở chỗ tôi là lời lắm rồi."

Du Tùng không biết cái gì là UGG, suy nghĩ trong chốc lát: "Ông có size 37 không?"

Dur Nam liếc anh một cái.

Chủ quán vội vàng nói: "Có có có."

Ông chủ xoay người tìm giày, Du Tùng lại nói: "Ông lấy thêm cho tôi hai miếng đệm giày nhé."

Chủ quán đưa giày và miếng đệm giày cho anh, Du Tùng không nhận, nghiêng đầu: "Ông đưa cho cô ấy đi."

Dur Nam nhận lấy, mở miếng đệm giày ra, bỏ vào giày đi tuyết.

Du Tùng đứng bên cạnh nhìn cô đi giày.

Lông tơ bên trong bao bọc lấy bàn chân, giày lớn hơn một size, lót thêm một bộ miếng đệm giày là vừa khít.

Chân ấm, người cũng thoải mái hẳn, đế giày dày, mỗi một bước đi đều giống như đạp lên bông.

"Cảm ơn anh."

Du Tùng hừ một tiếng.

Dur Nam vẫn hỏi ra khỏi miệng: "Anh có lạnh hay không?"

"Không lạnh."

Mua xong giày, hai người lên xe, lái xe ra khỏi bệnh viện.

Ban đêm ở Tế Nam khác với Đại Lý, hơi thở phồn hoa và hiện đại hoá nhiều hơn. Tuyến đường chính đặt song song tám đường xe chạy, xe hơi bóp còi, dân cư nhộn nhịp, thiếu đi sự yên lặng.

Trong xe lại ngược lại, không ai nói chuyện.

Du Tùng đột nhiên hỏi: "Vừa rồi chú Tường gọi Tân Hữu, Tân Hữu là ai?"

"Em trai em."

Du Tùng liếm môi, không khí đông cứng vài giây, giọng anh trầm thấp: "Em.. Nhớ lại chuyện trước đây rồi à?"

Trong lòng Dur Nam run lên, mặt không đổi sắc nói: "Hôm trước ông ấy tới Đại Lý, có kể lại với em."

Không khí tĩnh lặng, dường như cô nghe thấy tiếng anh thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lát sau, anh nói: "Làm hàng xóm lâu như vậy, tại sao trước nay anh chưa từng nghe qua?"

Dur Nam không muốn nhiều lời: "Trước khi em đến Tế Nam thằng bé đã chết rồi."

Du Tùng cứng lại, không nói gì.

Dur Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn rực rỡ trong thành phố chiếu lên cửa sổ xe, bên tám thủy tinh hiện lên một tầng sương trắng mờ ảo.

Thành phố phương Bắc, mỗi khi đến mùa đông, đều sẽ xuất hiện một loại ma lực, giống như đặt mình trong đồng thoại.

Dur Nam tâm huyết dâng trào: "Chỗ ở trước đây của em có thể tắm rửa không?"

Du Tùng nhìn về phía cô, chỉ hỏi: "Em muốn trở về thăm hả?"

Dur Nam vừa mở miệng đã hối hận, Du Tùng đổi hướng, lái về phía nội thành cũ.

Ở vị trí này cách nội thành cũ cũng không gần, đường đi không thông thoáng, đến khi dừng xe đã là nửa giờ sau đó.

Hai người đứng dưới tầng, Du Tùng châm điếu thuốc: "Em còn nhớ rõ là tầng nào không?"

Dur Nam không nói chuyện, khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại vài giây trên một ô cửa sổ phía trước, sau đó nhìn sang nơi khác.

Tiểu khu này rất cũ kỹ, trước đây là nhà ở gia đình của nhà máy giao thông, bố Du lúc ấy là đội trưởng, mua hai căn nhà trong này, một lớn một nhỏ, nhà lớn mình ở, nhà nhỏ cho Tường Kỳ Phong thuê.

Tiểu khu không phải bất động sản, xung quanh có rất nhiều cây cỏ khô héo, trước cửa có mấy cái ghế đá nhỏ và một cái bàn đá, các góc bàn đá không được đầy đủ, bên trên vẽ một bàn cờ. Hai cây đèn đơn độc cũ nát, trở thành ánh sáng duy nhất trong bóng đêm, hắt lên vách tường xám xịt.

Hai người đứng trước toà nhà, chờ Du Tùng hút xong điếu thuốc này mới lên tầng.

Đứng trước mái hiên một hồi, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Du Tùng chạm vào cô một chút: "Ở giữa là nhà em, nhà anh ở bên phải, ở một bên sườn khác là nhà Mạc Tích Đồng."

Dur Nam vận ngón tay: "À."

Du Tùng xoa xoa trán: "Em và con bé học cùng một lớp, các em..."

"Anh có chìa khóa không?"

Du Tùng nhìn bóng dáng mơ hồ bên cạnh một cái: "Không có."

Anh đi trước hai bước, sờ mò dưới chậu hoa trước cửa một lát, lấy chìa khóa ra mở cửa, mùi ẩm mốc cũ kỹ ập vào mặt, Tường Kỳ Phong từ Đại Lý trở về phải đến thẳng bệnh viện, chỗ này rất lâu rồi không có ai ở.

Du Tùng ấn xuống công tắc đèn, bóng đèn màu trắng trên đầu nhấp nháy vài cái mới sáng lên.

Khung cảnh âm đạm đồ nát hiện lên trong mắt Dur Nam, cô sùng sốt, chần chừ không dám bước.

Du Tùng thuận tay đặt chìa khóa lên tủ giày, ngựa quen đường cũ đi trước mở cửa sổ để thở.

Mỗi bước đi của Dur Nam đều rất cẩn thận, đối diện là một chiếc giường sofa và tấm thảm màu, bàn trà có tuổi thọ lâu năm, TV là loại cấu trúc cũ nhất, bên cạnh đặt một cặp phích nước nóng màu đỏ song hi...

Trong phút chốc, toàn bộ căn nhà lấy tốc độ kinh người lùi về quá khứ, gạch ngói xám xịt, bụi đất bay tán loạn, cô nhìn thấy bản thân khi còn nhỏ đàn đứng giữa phòng khách, để mặc Tường Kỳ Phong chạy trốn tới Tế Nam, không có mẹ và em trai, bất lực bàng hoàng.

Ký ức gần như lập tức phun trào ra, nhớ tới một ít việc...

Cô lắc lắc đầu, sợ bị cuốn vào khoảng thời gian đau thương kia.

Dur Nam vô thức lùi về sau một bước, đâm vào một bộ ngực.

Cô quay người lại, Du Tùng hất cằm vào bên trong: "Phòng tắm ở bên trong, em đi tắm đi."

Dur Nam thở ra một hơi: "Vâng."

Cô xách ba lô đi vào phòng tắm, cửa phòng tắm là một tấm ván gỗ, then cài cửa đã hỏng, Dur Nam thử vài lần, căn bản đóng không chặt, cô rút từng tờ khăn giấy ra, nhét vào khung cửa.

Cô nhìn chằm chằm tờ giấy kia, giấy giụa một lúc, cuối cùng vẫn cời quần áo ra.

Du Tùng ra ban công gọi điện thoại cho Trương Thạc, trở lại phòng khách, phòng tắm đã vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Anh liếc về hướng phát ra âm thanh, phía dưới cánh cửa có một ô cửa sổ hình vuông để thờ, vài thanh chắn ngang đã bị gãy, có ánh sáng mờ nhạt từ bên trong tán ra, bọt nước lượn lờ sương mù bắn ra, ánh mắt anh dịch xuống, mặt đất đã ướt một mảnh nhỏ.

Du Tùng dịch tầm mắt, sờ bao thuốc trong túi.

May mà nhà cũ còn có nước ấm, Dur Nam thích ứng độ ẩm, chỉnh van nước đến mức nóng nhất, sương mù mờ mịt bao phủ lấy cô, trước mắt là một mảnh trắng xóa.

Cô để chân trần giẫm lên gạch men sứ, nhẹ nhàng xoa người, giường mát lạnh lạnh quan sát không gian nhỏ hẹp, bồn cầu vẫn là kiểu ngồi xổm như

trước, xung quanh van xả nước tích một lớp cặn rất dày, phòng tắm không có gương, bồn rửa tay chỉ có xả phòng..

Bộ đáng không hề thay đổi.

Dur Nam suy nghĩ đến ngăn người, cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra.

Du Tùng đứng ở cửa: "Em gọi anh à?"

Dur Nam túm lấy quần áo bên cạnh: "Không ạ."

Tầm mắt Du Tùng từ cổ chân cô thu về, ngập ngừng: "Có thể anh nghe nhầm"

"Có thể."

"... Em có khăn lông không?"

"Có."

"Trên xe có dầu gội."

"Em mang theo rồi."

"Đừng để nhiệt độ nước quá cao, dễ ngất xỉu."

"Vâng."

Du Tùng nắm lấy then cửa, thong thả khép cánh cửa lại.

Dur Nam xoay người, nhẹ nhàng căn môi, tiện tay túm lấy quần áo bị nước dội, cô buông tay ném xuống đất, chưa kịp bình tĩnh, phía sau vang lên một tiếng "Rầm", cánh cửa đập mạnh lên tường gạch.

Không kịp xoay người, Du Tùng từ sau lưng ôm chặt lấy cô, một luồng hơi thở mãnh liệt phả vào cổ, nhiệt độ còn nóng hơn cả nước.

Lớp vải thô ráp trên áo khoác anh cọ vào lưng cô, nước ẩm chảy xuôi theo cơ thể hai người, cả người anh nhanh chóng ướt đầm.

Du Tùng khẽ hôn vành tai nhạy cảm của cô, chậm rãi dịch xuống đầu vai, mơ màng nói: "Anh biết em cũng muốn."

Dur Nam nhắm mắt lại, tim đập rối loạn: "Em..."

Bàn tay Du Tùng bỗng nhiên che miệng cô lại: "Đừng nói những lời trái lương tâm, ông đây không muốn nghe bất cứ điều gì."

Tay anh trượt xuống, Dur Nam không tự chủ được run rẩy, Du Tùng hôn một cái lên tấm lưng trắng nõn của cô, thỏa hiệp cười: "Có là quan hệ gì cũng không sao cả, trong lòng em nghĩ như thế nào cũng được, anh không ép em."

"Nhưng đừng từ chối, giống như trước đây... Không tốt à?"

Cổ họng Dur Nam thắt chặt, giọng anh giống như ngâm mình trong nước, nghe thấp thoáng bất lực và yếu ớt, anh như vậy, cô chưa bao giờ gặp qua.

Dur Nam gần như dao động, nhưng vẫn không lại lay chuyển được chấp niệm trong nội tâm, đó là một cái cây, cắm rễ quá sâu, chỉ cần cử động một chút, đầu đến tê tâm liệt phế.

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh xuống, căn căn môi: "Anh nói là bạn tình hả?"

Phía sau chợt trầm lặng, anh khẽ "Ừ" một tiếng.

"Cũng được." Dur Nam đột nhiên xoay người, nhón chân: "Bắt đầu từ đâu thì kết thúc ở đấy đi."

Cô hôn lấy môi anh, đầu óc Du Tùng đứt mạch hai giây, mạnh mẽ kéo cô ra.

"Em nói rõ ràng xem nào."

"Ông ấy... Sau khi bỏ em đi, em sẽ rời khỏi đây... Rời khỏi Đại Lý..."

Tường Kỳ Phong đứng như lời Tiểu Lưu nói, càng đến tối càng phấn khích, có khi kéo cô nói lung tung, có khi kêu khát kêu đói, có khi thèm món nào đó, hơn nửa đêm còn sai cô đi ra ngoài, mua về, lại không ăn lấy một miếng.

Dur Nam không có phản ứng gì, ông bảo làm cái gì thì làm cái đó, sớm hay muộn cũng lau người cho ông một lần, cách nửa giờ lại trở người một lần, thường xuyên lấy nước thay rửa đóng bím...

Trước đó Tiểu Lưu chăm sóc rất chu đáo, lại không cẩn thận bằng Dur Nam.

Có lẽ do tâm tình, Trương Kỳ Phong nằm liệt trên giường, nửa tỉnh nửa mê sống qua nửa tháng.

Tế Nam ngày càng lạnh, Dur Nam ăn ở đều ở bệnh viện, cách hai ngày lại về nhà cũ tắm rửa thay quần áo, có cô, Tiểu Lưu không phải đến nữa. Sau ngày ấy, Du Tùng đã tới hai lần, thấy cô như thấy kẻ thù, giọng điệu cáu kỉnh, xụ mặt, vẻ mặt kia như hận không thể chém cô thành nghìn mảnh.

Dur Nam cười cho qua, cuộc sống trôi đi rất nhanh.

Mấy ngày Du Tùng ở Tế Nam, anh về nhà thăm bố Du mẹ Du, Mạc Tích Đồng làm việc ở toà soạn báo địa phương, vẫn còn giận anh, lấy cớ bận nên không trở về.

Vài ngày nay, anh về Nghi Huyện xử lý chút việc, hôm nay trở về, nghỉ ngơi, cuối cùng vẫn đi về phía bệnh viện.

Gần đến cổng bệnh viện, điện thoại anh vang lên.

Du Tùng bót chút thời gian nhìn xem, là Trương Thạc.

Anh nhấc máy, chưa kịp mở miệng, bên kia đã gào lên hai tiếng.

Trương Thạc kêu oa oa: "Anh Du, có một tin tốt, một tin xấu, anh muốn nghe cái nào trước?"

Hết chương 56

Lời editor: Đạo này tớ sẽ update truyện chậm vì 1 việc vô cùng đau lòng T.T Đó là hôm trước tớ mang lap đi sửa, vô tình thế nào lại bị xoá sạch cả raw lẫn bản dịch nháp của 3 truyện tớ đang edit bây giờ là Cung chiều em, Tâm nhận và Con đường T.T Tớ bây giờ thực sự rất bận, mà lại phải edit lại đâm ra tốc độ rất chậm, mọi người thông cảm cho tớ với ạ T.T Cảm ơn mọi người 3

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Du Tùng nói: "Nghe tin xấu trước đi."

Xe đi vào bãi đỗ xe, Du Tùng kéo cần lái xuống, tựa lưng vào ghế ngồi.

Bên kia hắng giọng, Trương Thạc làm như thật: "Lữ Xương Dân chạy thoát rồi."

Anh ta nói xong, có ý dừng lại vài giây, tay trái Du Tùng để bên môi, không lên tiếng.

Nửa ngày sau, Trương Thạc "Alo" một tiếng: "Anh Du? Tại sao anh không phản ứng?"

"Thế cậu muốn tôi có phản ứng gì?"

Trương Thạc oa một tiếng: "Gã chạy rồi!"

Du Tùng không đáp: "Tin tức tốt là gì?"

"Lữ Xương Dân bị định tội, cảnh sát điều tra ra, gã chính là người đứng đầu tổ chức giao dịch này. Một năm qua, gã nuôi dưỡng hơn năm mươi người làm vật "cung cấp", tiền bản kiếm được như nước chảy." Trương Thạc mắng chửi một câu: "Loại người này, có chết một trăm lần cũng không đủ."

"Cảnh sát điều tra ra như thế nào?"

Trương Thạc cười lạnh: "Thế thì phải cảm ơn Trương Mạn..."

Cùng ngày tra xét, có bác sĩ nhân lúc hỗn loạn mà trốn thoát, sau khi thăm vấn y tá, thân phận gã rất nhanh đã được xác định, thông tin về gã bị đưa lên toàn bộ hệ thống công an, phong tỏa toàn thành phố.

Tên bác sĩ họ Trương, ở Đại Lý còn có một cô em gái ruột, gã cùng đường, âm thầm liên lạc với Trương Mạn, lại không biết cô ta sớm chịu sự giám thị,

khi gặp mặt bị cảnh sát bắt được.

Mọi chuyện bại lộ, tên bác sĩ thú nhận, liên lụy đến Trương Mạn, Trương Mạn không chịu được cảnh sát ngày đêm kiểm tra, cảm xúc gần như sụp đổ, cuối cùng nói ra toàn bộ sự thật.

Kiểu hoạt động này vốn rắc rối khó gỡ, liên quan đến một loạt đường dây. Sự việc đã bại lộ, Lữ Xương Dân nghe được tin tức trước tiên, dường như gần sớm có sự chuẩn bị, cùng Vương Minh Toàn hai người chẳng biết đi đâu, ngay cả tình nhân Tần Kỳ cũng biến mất.

Du Tùng không hề cảm thấy nhẹ nhõm như dự đoán, khối u ác tính canh cánh trong lòng nhiều năm cuối cùng cũng diệt trừ tận gốc, muốn miệng vết thương khép lại phải cần có thời gian, thậm chí không biết nó khả năng có tái phát hay không.

Anh nhủ mày, trong lòng thấp thoáng lo lắng.

"Trong đội thì sao? Tình huống như thế nào?"

"Bên Xương Dung bị niêm phong, công nhân có người giải tán có người tham gia điều tra, công trình bị đình công, có nhóm người ngày nào cũng khua môi múa mép, khiến mọi người hoảng sợ."

Ngón tay Du Tùng gõ gõ tay lái: "Cậu cố gắng trấn an, chờ một chút xem, để từng nhóm bọn họ rút về."

"Vâng." Trương Thạc đồng ý: "Anh Du, chừng nào thì anh về đây?... Đúng rồi, tình trạng chú Tường thế nào rồi?"

"Để xem thời gian." Anh hạ cửa sổ xe xuống, không khí lạnh lẽo bên ngoài tràn vào trong: "Cậu chống đỡ mấy ngày, tôi đi giải quyết hậu quả."

Du Tùng ở trên xe hút hết một điếu thuốc mới đi vào, đi ngang qua quầy thu ngân ở sảnh lớn, bước chân anh dừng lại, xoay sang hướng khác.

Hiện tại là giữa trưa, đằng trước không có ai xếp hàng.

Anh hơi cúi người: "Tôi trả tiền viện phí, bệnh nhân Tường Kỳ Phong phòng 403."

Người bên trong gõ xuống máy tính hai cái: "Đã trả tiền, trước mắt không nợ tiền viện phí."

Tay rút ví của Du Tùng khựng lại: "Ai trả?"

Người kia liếc anh một cái: "Không biết."

Du Tùng nhét lại ví vào túi quần sau mông, gõ gõ mặt bàn: "Nam hay nữ?"

"Hình như là nữ."

"Trả bao nhiêu."

Người kia lại nhìn máy tính một cái: "Hai vạn chín ngàn bốn."

Du Tùng xoay người đi lên trên tầng, cả đường đều cúi đầu. Ngoại trừ Dur Nam anh không thể nghĩ được người nào khác, bốn vạn trước đó cô đưa vẫn ở trong ví tiền của anh, bây giờ lại trả một lần hết ba vạn, nhất thời hoang mang, không biết tiền của cô từ đâu ra.

Khi anh vào phòng, Dur Nam đang gắng sức nghiêng cơ thể Tường Kỳ Phong đi, Du Tùng bước nhanh vào, giúp cô đỡ lấy.

Hai người vội vàng liếc nhìn nhau một cái.

Trên miếng lót lưu lại dấu vết sẫm màu, Dur Nam rút ra: "Anh ngồi một lát đi."

Du Tùng khom người định nhận lấy: "Để anh đi."

Dur Nam dùng cơ thể ngăn lại: "Bản lắm, anh ngồi đi."

Cô gấp gọn miếng lót, một tay xách theo, xoay người đi ra ngoài.

Du Tùng nhìn chăm chăm cái tay kia, ban đầu nõn nà như ngọc, trắng tinh không tí vết, ngay cả móng tay cũng lộ ra sắc hồng khỏe khoắn. Mấy ngày tẩy tẩy rửa rửa, mu bàn tay cô đỏ bừng, không còn ánh sáng.

Du Tùng rũ mắt, đi theo ra ngoài.

Dur Nam ném miếng lót dùng một lần vào thùng rác, quay người lại, suýt nữa đâm vào trong lòng ngực anh, cô lùi ra phía sau một bước: "Tại sao anh cũng ra đây."

"Tiền là em trả?"

Một lát sau Dur Nam mới phản ứng được anh nói đến tiền gì, sau đó "Vâng" một tiếng.

"Em lấy đâu ra số tiền đó?"

Dur Nam nói: "Của chính em."

"Em đừng nói vớ vẩn."

Dur Nam xoa hai tay vào nhau, lạnh nhạt nhìn anh, thẳng thắn nói: "Em bán nhà ở Đại Lý rồi." Bốn vạn trước đây là tiền đặt cọc, khoản tiền còn lại hai ngày nay mới gửi đến tài khoản của cô.

Du Tùng bỗng dừng lờm cô, hai má giật giật: "Thế nên, em đã sớm tính toán xong rồi?"

Tầm mắt Dur Nam dịch sang một bên: "Ông ấy cần tiền để nằm viện."

Du Tùng cười lạnh một tiếng: "Em đi thật mẹ nó gọn gàng."

Nhất thời không nói gì, ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu vào trong căn phòng lạnh lẽo.

Dur Nam đi đi chân: "Em về thay quần cho ông ấy đây."

Khi đi ngang qua nhau: "Em tính toán đến đâu rồi?"

Dur Nam chần chờ một bước, cuối cùng vẫn không đáp, biến mất ở chỗ rẽ.

Du Tùng đứng yên một chỗ, chân nặng như đeo chì, anh dịch bước sang bên cạnh, đứng dưới ánh mặt trời chói lọi.

Vào đông, trời se lạnh, cảnh khô trụi lụi chỉ còn vài chiếc lá khô, gió thổi qua, bay phát phơ trong không trung, chiếu rọi tâm tình giờ phút này của anh.

Du Tùng mở vạt trước áo khoác, lấy hộp thuốc ra, lấy một điều thuốc từ bên trong ngâm vào miệng, sau đó bật lửa.

Chưa kịp châm thuốc, đối diện hành lang có y tá trẻ đi đến, "Này này" hai tiếng: "Bệnh viện cấm hút thuốc."

Du Tùng nghiêng đầu, ánh mắt không hề dịu dàng, y tá trẻ bị vẻ mặt hung dữ của anh dọa giật mình, rụt cổ lại, bước nhanh đi.

Anh quay tầm mắt lại, ngón tay xoay xoay bật lửa, cuối cùng cất lại vào túi.

Du Tùng lại đứng bên cửa sổ, không về phòng bệnh, lập tức đi về phía thang máy. Bên cạnh có một cái thùng rác, anh giơ tay lên, ném điều thuốc kia vào.

Du Tùng đi vào, trong nháy mắt, thang máy vững vàng khép lại.

Cửa, thùng rác, điều thuốc bị anh cắn nát.

Dur Nam trở lại phòng bệnh, Tường Kỳ Phong vẫn giữ tư thế vừa rồi, không hề nhúc nhích. Hiện tại đa số thời gian ông ở trong trạng thái hôn mê, ngẫu nhiên tỉnh táo cũng nói chưa đến hai câu.

Cô lấy một bộ quần áo bệnh nhân sạch sẽ ra giúp ông thay, trong lúc thay, có lẽ động tới ống cắm trên người, ông "oẹ" một tiếng, nước bọt màu trắng theo khóe miệng chảy ra.

Dur Nam vội vàng rút hai tờ khăn giấy, để bên mặt ông, vật dơ bẩn theo khe hở ngón tay cô lưu lại, cô vội túm lấy khăn lông lau cùng.

Mí mắt Tường Kỳ Phong giật giật, không nhìn thấy con người, đôi môi khô khốc không ngừng run rẩy, dường như rất đau đớn. Dur Nam nhìn chăm chăm trước ngực ông, dưới chăn đơn, ngực ông phập phồng kịch liệt vài lần, mãi vẫn không ổn định.

Dur Nam cắn môi, ấn xuống chuông gọi trên giường đầu.

Bác sĩ đến rất nhanh, nhìn tình hình của ông thì lắc đầu, cũng không thể cố sức, ưu tiên chuyển bảo cô chuẩn bị hậu sự, chỉ kém không nói thẳng mau nhường chỗ.

Máy trợ hô hấp bị tháo ra, thiết bị đo nhịp tim cũng bị tháo.

Dur Nam vẫn cứ nhìn chăm chăm ngực ông, chỗ đó vẫn đập chậm rãi, lúc lên lúc xuống, tiếng hít thở yếu ớt của ông vẫn kéo dài.

Dur Nam đứng bên cạnh, nắm chặt tay, vô thức xoa ngón cái, mấy giây sau, cô cúi người, tiến đến bên tai ông...

"Bố yên tâm đi, con sẽ mua cho bố một ngôi mộ tốt, không phải ở Tể Nam, con đưa bố về Ngọc Châu, an táng bố ở núi Khâu Lương được không, nơi đó tầm nhìn thoáng đãng, phong thủy tốt, không lo núi lở đất bồi..." Ngừng một lát, cô nuốt một ngụm nước bọt: "Còn có thể canh giữ nhà cũ của chúng ta..."

Trên giường, Tường Kỳ Phong cử động.

"Bố không chịu đi, còn có gì tiếc nuối? Có người tiễn bố đi..."

"Con nhóc.. Chết tiệt.." Tường Kỳ Phong gọi một tiếng rất khê.

Dư Nam ngẩng đầu, nhìn thấy trong đôi mắt khép hờ của ông có chút ánh sáng.

"Đúng là con.. Nhóc súc sinh, mong bố.. Chết như vậy.."

Dư Nam không hé răng, mí mắt ông dần dần mở ra, hô hấp cũng không yếu ớt như vừa rồi.

Trong đầu cô chợt lóe, lập tức hiểu rõ, đây có thể là "Hồi quang phản chiếu".

Dư Nam kéo chiếc ghế bên cạnh sang, dùng khăn lông lau khô miệng dính bẩn của ông.

Tường Kỳ Phong nhấp nhấp môi: "Trong miệng.. Không có mùi vị gì cả."

"Bố muốn ăn gì?"

".. Gà nướng."

Động tác Dư Nam dừng lại, bà nội trong lúc vô ý từng nói với cô, trong lòng người bệnh muốn ăn gà, chứng tỏ đã buông bỏ được đại nạn.

Gà có cánh, nghĩa là một bước lên trời.

"Để con đi mua." Cô dứt lời, đối diện với tầm mắt của ông: "Bố có thể chờ không?"

Tường Kỳ Phong thông thả gật đầu.

Dư Nam giúp ông đệm góc chân, xoay người đi ra ngoài.

Cô đi ra khỏi bệnh viện, ánh nắng chói chang khiến cô có phần choáng váng. Cô chần chừ ngoài cửa một lát, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Du Tùng.

Bên kia im lặng rất lâu: "Anh lập tức đến."

Dư Nam cất điện thoại, đối diện bệnh viện có một cửa hàng gà nướng, cô vội vàng đi qua mua một con, vừa quay đầu, nhìn vào cửa hàng bên cạnh, dựa theo số đo nhỏ nhất để mua cho Tường Kỳ Phong một bộ quần áo.

Khi cô quay về, phòng bệnh im ắng, ngay cả thiết bị phát ra âm thanh thông thường cũng không có.

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Tường Kỳ Phong nhắm chặt hai mắt, môi khê mím.

Dư Nam lấy tay thăm dò dưới chóp mũi ông, người trên giường run lên, thông thả mở mắt ra.

Ánh mắt ông mờ mịt, nỗ lực phân biệt một lúc: "Tân Tả.. Bố đã ngủ à?... Bố vừa mơ một giấc mơ.."

"Bố mơ gì thế ạ?"

Tường Kỳ Phong nuốt một ngụm nước bọt, động tác đơn giản như vậy, đối ông mà nói, lại vô cùng khó khăn.

Ông không trả lời, lại nói: "Con còn nhớ rõ.. Bộ đáng mẹ con không?"

Dur Nam không nói nên lời, tìm cái khăn lông sạch sẽ, thả vào chậu nước ấm.

Ông không nghe được câu trả lời, tự mình nói tiếp.

"Năm đó, ở trong nhà máy.. Có mấy anh chàng đẹp trai cùng theo đuổi bà ấy.. Nhưng bà ấy lại chọn bố, nói nhìn bố rất phúc hậu.. Khiến bà ấy tin tưởng.. Mẹ con là người đẹp nhất trong nhà máy, xinh đẹp hơn cả ngôi sao nổi tiếng.." Ông nhớ lại, khóe môi nhếch lên cười nhạt: "Cho tới bây giờ bố vẫn còn.. Nhớ rõ bộ đáng bà ấy..."

Dur Nam lau xong mặt cho ông, bắt đầu lau sang cánh tay.

"... Còn cả em trai con.. Tên nhóc thối cả ngày chỉ biết gây họa.. Quá bướng bỉnh, chỉ cần cho một cây thang.. Có thể leo lên nóc nhà lật ngói, còn nữa, căn nhà có thể cho con chút gì đó..."

Tường Kỳ Phong bỗng nhiên dừng lại, động tác Dur Nam cũng dừng theo mấy giây, sau đó mở rộng vạt áo ông, lau ngực cho ông.

Một lát sau, ánh mắt hoang dại của Tường Kỳ Phong nhìn cô: "Con giống mẹ con.. Hiểu chuyện.. Nghe lời, chỉ có điều tính tình quá cứng đầu, quật cường như đầu lửa..."

Dur Nam vẫn không nói một lời, lau xong cẳng chân và bàn chân, liếc mắt qua chiếc ghế bên cạnh, một bộ áo liệm màu đen đặt ngay ngắn bên trên.

Cô thoáng do dự, không đi lấy.

Tường Kỳ Phong chậm rãi nói: "Bố nghĩ rằng ông trời trừng phạt bố... Không đợi được đến hôm nay. Ở sân bay Đại Lý, bố nghĩ.. Đây là lần cuối cùng hai bố con mình gặp nhau, bố.. Không dám quay đầu lại, không dám nói chuyện với con, càng không dám.. Nhìn con lâu hơn một chút... Bố sợ sẽ rơi nước mắt."

"Đã là ông lão già đầu rồi, sao có thể khóc?... Nhìn con sống tốt, sống tốt là được... Không hề mong chờ nhiều năm như vậy.."

"Chờ đến khi mệt mỏi.. Nghi ngơi một chút.."

Ông càng nói càng khó khăn, mỗi từ nói ra như dùng hết sức lực cả người.

Dur Nam ném khăn lông vào chậu, dùng đũa gấp một miếng thịt gà lên, đưa đến bên miệng ông: "Bố ăn một chút nhé?"

Tường Kỳ Phong nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở: "Không ăn..."

Dur Nam đặt đũa xuống, ngồi bên giường, giọng bình tĩnh:

"Con vẫn nhớ dáng vẻ của mẹ con, quả thực rất xinh đẹp, mỗi ngày mặc một cái váy hoa, đi dạo qua từng con phố... Nhưng khi mẹ chết lại không đẹp chút nào, cả người nhuốm máu đỏ tươi, mặt bị đánh đến tím bầm, áo mặc trên người đến cả tay áo cũng không còn, làn váy biến thành vãi vụn, máu phun ra từ miệng vết thương trước ngực, tựa như suối phun..."

"Còn cả em trai con... Sau khi bị lửa đốt cháy, con thấy thi thể bị đốt trụi của thằng bé, toàn bộ thịt trên người nát vụn, giữa thớ thịt còn xen tơ máu... Thằng bé cuộn tròn, không nhận ra được đâu là đầu đâu là chân." Cô ngừng mấy giây: "Con vẫn luôn nhớ rõ cái mùi thịt bị đốt cháy kia, trong lớp khói đặc cuộn cuộn bốc lên mùi tanh hôi."

"Từ đó về sau con không thể ăn thịt, ăn vào sẽ nôn, bố thấy con không ăn, lại mắng con cứng đầu rồi đánh con..."

Hai mắt Tường Kỳ Phong không còn ánh sáng, nhìn cô, không mấy ngạc nhiên.

Mặc dù đã chắc chắn, nhưng vẫn dò hỏi lại: "... Con vẫn nhớ tất cả?"

"Con vẫn nhớ." Dur Nam nói: "Nhớ rất rõ ràng."

Tường Kỳ Phong nói: "Bố biết, con chẳng qua vì hận bố..." Ông cười một cái: "Cho nên.. Năm đó chỉ cần con muốn, là có thể trở về?"

"Vâng." Dur Nam nhẹ nhàng nói: "Con vẫn nhớ rõ tất cả, từng người một."

Phòng bệnh nhất thời yên tĩnh đến kỳ lạ, bóng cây ngoài cửa sổ chiếu lên tường, không ngừng lay động.

Bên ngoài ồn ào, thỉnh thoảng có tiếng bước chân đi qua. Hình như có ai mở cửa sổ ngoài hành lang, có gió thổi tới, cửa phòng vang lên kêu kệt một tiếng, rồi lại đóng lại.

Thật lâu sau, Dur Nam hỏi: "Bố hối hận không?"

"... Biết vậy chẳng làm."

Ông hỏi: "... Con thì sao?"

Dur Nam cúi đầu, lúc sau: "Con từng về thăm bố, mùa đông năm ngoái."

Đôi mắt Tường Kỳ Phong bỗng nhiên sáng lên, rồi lại âm trầm: "Bố đang làm gì?"

"Xem người ta chơi cờ."

Khoé miệng Tường Kỳ Phong thoáng nhếch lên, cười khẽ một tiếng, Dur Nam nhìn thấy khuôn mặt ông lộ vẻ hiền lành.

Ánh mắt ông từ trên người cô dời đi, nhìn nóc nhà trống trải phía trước, con người dần dần khuếch tán.

Khi mở miệng lần nữa, hơi thở đã mỏng manh hơn, gần như đã tới cực hạn. Môi ông mấp máy, không phát ra tiếng.

Tay Dur Nam chống xuống giường đơn, chậm rãi cúi người, ghé lại gần.

"Vừa rồi bố.. Mơ thấy, trước đây.. Trên nóc nhà, sáng sớm.. Ánh nắng chiếu rọi. Mẹ con.. Nấu xong bữa sáng gọi.. Em trai con, thằng nhóc nằm ỳ trên giường không dậy nổi, mẹ con.. Đánh vào mõng nó, con ở bên cạnh đi giày.. Cười khanh khách. Bà ấy múc cho bố một bát cháo, hạt đều.. Trắng mịn.. Gạo, nước com.. Đều do.. Do.. Bà ấy tự..."

Rốt cuộc từ "Minh" vẫn không phát ra được, Tường Kỳ Phong há miệng, muốn gắng sức hít vào chút không khí, hai tay rũ bên người khẽ nắm, ngón trở giật giật, nhưng tất cả đều phí công.

Cuối cùng ông bất lực nhắm mắt lại, Dur Nam nhìn khuôn mặt ông, khuôn mặt già nua dần dần sáng ngời, nếp nhăn thông thả giãn ra, khoé miệng tươi cười...

Sau một lúc, có một giọt chất lỏng, theo khoé mắt ông chậm rãi chảy xuống.

Gà nướng trên bàn vẫn chưa động lấy một miếng, căn phòng không còn hơi thở nào nữa.

Cuối cùng trên đời này chỉ còn một mình cô.

Dur Nam không rơi một giọt nước mắt, cô nghĩ, một mình một người, thì có làm sao?

Thi thể được chuyển qua nhà xác, sau khi hoàn tất các thủ tục, Dur Nam trở về căn nhà cũ.

Cô ghi lại số điện thoại trên biển quảng cáo bên dưới, sau đó lên tầng tắm rửa thay quần áo, không lâu sau, có người gõ cửa.

Người kia hỏi: "Có phải nhà này bán đồ cũ không?"

Dur Nam "Vâng" một tiếng: "Anh xem trong phòng này có cái nào còn có thể dùng được thì trực tiếp mang đi đi."

Mắt người kia sáng ngời, nói hai tiếng "Được".

Một giờ sau, căn nhà trở nên lộn xộn.

Đồ dùng gia dụng cũ đều được dọn đi, sách báo cũ chất đầy trên mặt đất, cát bụi góc nhà bay tán loạn...

Gia sản cuối trong nhà cũng chỉ đổi được hai tờ tiền giấy.

Dur Nam rời đi trước, dọn nhà sạch sẽ. Tất cả lại khôi phục về hình dáng ban đầu, phòng khách trống trải sáng bóng, bốn góc trần nhà, chỉ còn một cái bóng đèn đã ngả màu đen trên đỉnh đầu.

Cũng như năm sáu tuổi ấy, khi cô vừa mới chuyển đến Tế Nam.

.....

Ngày hôm sau, Tường Kỳ Phong được đưa tang, không có lễ tang, cũng không làm tập tục viếng linh đường của địa phương, chỉ túc trực bên linh cữu ba ngày.

Thi thể được kéo trực tiếp đến nhà tang lễ. Dur Nam ngồi trong xe, nhìn xuyên qua cửa sổ xe, thấy phía xa có một người đang đứng lặng bên cửa, mày rậm mắt sâu, áo đen quần đen, vóc dáng vô cùng cao lớn. Xe đi từ bên trái sang bên phải người kia, anh cúi đầu, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc, rũ bên người.

Dur Nam vẫn luôn nhìn anh chăm chú, anh đưa điều thuốc đến bên miệng, nâng mắt lên, tầm mắt hai người ngăn cách nhau qua tấm kính thủy tinh màu trà. Xe tang vừa dừng lại, anh hút mạnh một ngụm, rũ mắt, tàn thuốc bị đầu ngón tay đập tắt.

Du Tùng không hề di chuyển dù chỉ một bước, thật lâu sau, mới lại ngẩng đầu lên.

Dur Nam đứng dưới bậc thang, há miệng thờ đốc, muốn nói gì đó, bên trong cánh cửa vang lên vài tiếng bước chân hỗn loạn.

Cô nhìn sang, vừa liếc một cái đã thấy Mạc Tích Đồng đi phía sau, cô ta mặc một bộ quần áo tối màu, tóc buộc lên, thướt tha là lướt đi đến.

Không khí áp lực mà khó xử, có lẽ xuất phát từ đồng tình, cô ta không còn cao ngạo như trước, ánh mắt dừng trên mặt cô hai giây, khẽ gật đầu.

Dur Nam cười đáp lại một cái, mấy người kia đến gần.

Một người phụ nữ giữ chặt tay Dur Nam, ánh mắt dịu dàng, vô cùng đoan trang: "Tân Tà? Con chính là cô nhóc Tường?"

Khuôn mặt người phụ nữ này thấp thoáng đường nét quen thuộc, cô vừa đoán vừa nhìn đã biết đối phương là ai?

Dur Nam cười một cái.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên: "Không nhớ rõ bà ấy là ai hả?"

Mọi người nghe thấy tiếng thì nhìn sang, Du Tùng không nhìn bất kỳ ai, chỉ liếc xéo cô, môi mím chặt, chờ cô đáp.

Dur Nam nói: "... Không nhớ rõ."

Sau một lúc, Du Tùng dịch tầm mắt, tiếng cười gần như không thể nghe thấy: "Anh cũng phải thấy một thay em."

Dur Nam nín thở vài giây, người khác nghe không hiểu, cô lại gần như hiểu rõ.

Du Tùng nâng cằm: "Mẹ anh, đây là bố anh." Sau đó nhìn về phía bên kia: "Mẹ Tích Đồng, dì Hoàng."

Ánh mắt Dur Nam đặt trên mặt anh, lúc sau, chuyển sang những người khác, kèm theo một câu chào.

Giọng nói của cô rất lạnh nhạt, không mấy thân thiện.

Mẹ Du nhìn thấy cô tỏ vẻ xa lạ, xấu hổ chớp mắt một cái, lực trên tay nhẹ đi, nói: "Nhoáng một cái đã qua nhiều năm như vậy, cô nhóc năm nào đã trở thành cô thiếu nữ rồi." Bà nhìn về phía xe tang: "Chỉ tiếc lão Tường mệnh khổ, vừa mới tìm được con gái đã... Lão Tường sống cũng không dễ dàng, thân thể từ trước đến nay không được tốt, nhiều năm qua đều sống một mình, ngày mong đêm mong rốt cuộc cũng chờ được đến hôm nay."

Dur Nam nói "Mấy năm nay, may mà có dì và chú Du chăm sóc."

"Sao lại nói thế, đây là điều nên làm mà. Nhóc con... Sống có tốt không?"

Dur Nam nói: "Cũng ổn ạ."

Mẹ Du quan sát cô một lúc, cố gắng tìm kiếm bóng dáng cô gái nhỏ năm xưa trong trí nhớ, khi đó cô xanh xao vàng vọt, nói năng quái gở, ném trong đám đông gần như tìm không thấy, đứng bên cạnh cô công chúa Mạc Tích Đồng quả thực khác nhau như trời với đất. Nào nghĩ đến, càng lớn càng xuất sắc, bây giờ cô có khí chất lạnh lùng, đôi mắt sáng xinh đẹp, ánh mắt về mặt mang một vẻ đẹp tươi sáng, vô cùng động lòng người.

Mẹ Du càng nhìn càng vui mừng, nhìn không được véo véo tay cô: "Con có muốn dọn về không? Nếu có thì về chỗ dì, dì chăm sóc con."

"Thế thì phiền lắm ạ." Dur Nam cười nói: "Con cũng không định dọn về."

Mẹ Du nhìn Du Tùng một cái, oán trách nói: "Tiểu Tùng cũng thật đáng trách, thời gian dài như vậy, đáng ra nên đưa con về Tế Nam trước."

Du Tùng đứng ngoài cuộc, nhìn sang nơi khác, để hai người nói chuyện, giống như không nghe thấy.

Dur Nam liếc anh một cái, chỉ cười một tiếng.

Hàn huyền vài câu, nhân viên đã chuẩn bị xong, đại sảnh nhà tang lễ cử hành nghi thức đưa tiễn đơn giản, Tường Kỳ Phong bị đẩy mạnh đi. Một giờ chờ đợi, có máu có thịt người, đi trên đời này một chuyến, không thể để lại cái gì, cuối cùng hóa thành một hũ tro cốt trắng. Trong tay Dur Nam ôm một chiếc hộp vuông vức, không quá nặng, nhưng lại chứa thể xác Tường Kỳ Phong.

Từ nhà tang lễ đi ra, không trung lát phát bông tuyết, từng quả cầu, giống như tinh thể nhỏ, dừng trên chiếc hộp màu đỏ tím.

Dur Nam nhớ tới mùa đông năm ngoái, cô trở lại Tế Nam, trận tuyết kia so hiện tại còn lớn hơn nhiều, trời đất trắng xóa, tuyết rất dày, chân giẫm xuống vang lên kêu kệt kệt kệt.

Ông mặc một cái áo bông cũ, đầu đội mũ len, đứng trên nền tuyết. Mấy ông cụ bên cạnh chơi bài cừu, không biết ai giục cò, tranh chấp không thôi. Ông đứng phía sau bọn họ, chỉ xem không nói.

Trong tiếng người ồn ào xung quanh, ông lại có vẻ vô cùng cô đơn.

Sau đó Dư Nam đến Tế Nam lần thứ hai, gặp phải một bà lão ăn mày, các cô ngồi song song. Bà cụ kể cho cô những biến chuyển từng ngày của Tế Nam, chỗ nào xây tàu điện ngầm, chỗ nào xây trung tâm thương mại.

Sau đó nói đến đặc sản của Tế Nam, bà cụ khoa chân múa tay. Dư Nam cho đôi phượng năm mươi tệ, bà lão ăn mày chạy đi mua.

Cô tỉ mỉ quan sát xung quanh, cảnh trước mắt hiển nhiên đã không còn bộ dáng năm xưa nữa, cô căn bản không nhận ra.

Một bóng dáng che khuất ánh sáng trước mắt, Dư Nam nheo mắt lại, vô cùng kinh ngạc, trong ấn tượng của cô bộ dáng anh sớm đã trở nên mờ hồ, cũng không biết vì sao, khoảnh khắc anh xuất hiện, ký ức nhanh chóng kéo đến cuộn cuộn, không ngừng chồng lên nhau, gần như không cần phán đoán, cô nhận ra anh.

Du Tùng rút tay vào túi đứng trước mặt cô, liếm môi dưới, khuôn mặt mang vẻ hứng thú và trêu cợt. Dư Nam hoảng loạn một lát, đón nhận ánh mắt anh, sau vài giây đối diện, cô chứng thực được, anh không nhận ra cô.

Du Tùng thay đổi rất nhiều, năm tháng lắng đọng, anh đã sớm mất đi vẻ ngây ngô, trở nên chững chạc hơn.

Anh đứng trong gió tuyết, từng bông tuyết dừng trên vai anh, tất cả đều là màu trắng, khiến người khác không mở mắt ra được, chỉ có cặp con ngươi kia, đen như hồ sâu, cuộn cuộn gọn sóng..

Sau khi anh đi, cô trở về Đại Lý, tựa như hai đường giao tuyến, gặp nhau, rồi lại tách ra, sau đó càng đi càng xa.

Thế nên, cô chỉ coi lần gặp lại ngoài dự tính kia thành ngẫu nhiên.

.....

Trước khi đi, mẹ Du quay đầu lại, nghẹn ngào nói: "Con ngoan, nếu rảnh thì về thăm, tới nhà dì, dì nấu món mà con thích."

Dư Nam cười, lần này thật sự xuất phát từ đáy lòng: "Con cảm ơn dì."

Mẹ Du nắm chặt tay cô một lúc, xoa người lên xe.

"Du Tùng." Dư Nam gọi anh lại: "Em có mấy câu muốn nói..."

Du Tùng nghiêng người, bố Du từ trong xe ló đầu ra: "Con đưa con bé Tường đi, để bố lái xe về."

Du Tùng vẫn không nhìn cô, ghé vào bên trong gạt đầu một cái.

Xe lái đi rồi, trước cửa nhà tang lễ chỉ còn hai người họ, lại có một nhóm người tiến vào, người nhà người chết phải nhờ người khác đỡ, khóc lóc nức nở.

Dư Nam dịch sang bên cạnh nhường đường, Du Tùng nghiêng người dựa vào cửa không nhúc nhích, có người va vào anh, anh cũng mặc kệ, vẫn im lặng không nói.

Trời âm u, nhà hỏa táng cách đó không xa lượn lờ khói đặc, tuyết trắng rơi xuống lớp ngói xám xịt có vẻ càng thêm đáng sợ.

Dư Nam gục đầu xuống: "Hôm qua anh nghe thấy hết rồi?"

Du Tùng cười nhạo một tiếng.

"Anh nghe thấy bao nhiêu?"

Du Tùng: "Em đề ý à?"

Dư Nam nói: "Cái này không phải ý của em."

Mắt Du Tùng tối sầm: "Em có nói những lời này cũng không còn quan trọng nữa rồi."

Dư Nam ngẩng đầu nhìn anh, gió lạnh thổi tuyết bay tán loạn quét vào mặt, sợi tóc bên má bay phát phơ.

Chớp mũi cô đỏ bừng: "Vâng, không nói."

Du Tùng bỗng nhiên đón nhận ánh mắt cô, cô lấy ra một thứ: "Đây là chìa khóa nhà cũ, sau này... Anh cho người khác thuê đi?"

Anh không nói, Dư Nam nói: "Sau này em sẽ trả dần dần."

"Còn có tiền khám bệnh, bên bệnh viện đã gửi lại hóa đơn, dùng những thiết bị gì đều ghi lại rõ ràng... Em sẽ tính vào tiền ứng trước đây."

Ánh mắt Du Tùng lạnh nhạt, không đáp lại cô.

Dur Nam theo bản năng đi di chân: "Anh... Không có lời gì muốn nói với em à?" Thật lâu sau, cô nhìn anh một lần cuối cùng: "... Vậy, tạm biệt."

Cô xoay người, bắt đầu đi những bước đầy khó khăn.

Giữa gió lạnh, Du Tùng gọi một tiếng: "Dur Nam." Anh khẽ gọi tên cô.

Thấy Dur Nam dừng lại, anh nói: "Ở trong lòng em, em vẫn luôn coi anh là thằng ngốc."

Cô ôm chặt hộp, khớp xương trở nên trắng bệch.

"Giống một thằng ngốc bị em chơi đùa."

Giọng anh lạnh lẽo: "Ngay từ đầu em đã biết anh là ai, nhìn anh tìm em, nhìn anh từng bước hăm sâu, nhìn anh con mẹ nó ăn nói khép nép, thất bại thảm hại."

Dur Nam môi trắng bệch: "Em không nghĩ như vậy..."

Du Tùng vượt lên trước một bước, giã giũa một lúc, cho nhau cơ hội cuối cùng: "Nếu không phải, vậy thì em ở lại đi."

Dur Nam cắn môi, không nói gì dù chỉ một chữ.

Ánh mắt Du Tùng tối sầm, tất cả ảo ảnh đều tan biến.

Giữa tuyết trắng, hai người nhìn nhau thật lâu, Dur Nam nhìn thấy trong mắt anh có ánh nước ướt át, Du Tùng gật đầu: "Được." Anh cười châm chọc: "Em đi đi."

Ai cũng hiểu, lần từ biệt này chính là vĩnh hằng, anh không hỏi cô đi đâu, cô cũng không nói, từ đây giữa biển người mệnh mạng, không còn gặp nhau.

Du Tùng xoay người đi trước, hai mắt đỏ bừng.

- - Cho nên.. Năm đó chỉ cần con muốn, là có thể trở về?

- - Con vẫn nhớ rõ tất cả, từng người một.

Từng người một, cũng bao gồm cả anh.

Tựa như một trò cười, mỗi người đều đang cười, châm chọc anh chìm đắm trong chấp niệm. Tìm tìm kiếm kiếm, kết quả cuối cùng cũng tình ngộ, tất cả chỉ là trò chơi cô bày ra để trừng phạt anh mà thôi.

Dur Nam rời khỏi Tế Nam, xe tải trở lại Ngọc Châu, đưa Tường Kỳ Phong an táng ở núi Khâu Lĩnh. Đứng trên sườn núi, nhìn ra phía xa, nhớ mang máng vị trí nhà cũ trước đây, căn nhà cũ kia đã sớm phá bỏ và di dời cải tạo, bây giờ nhà cao tầng mọc lên san sát, rậm rạp, đáng vẻ cuối cùng của ngôi nhà trong trí nhớ cũng không còn.

Cô không dừng lại, đặt vé bay về Đại Lý.

Bạn bè nhiều lần gọi điện thoại tới thúc giục, anh ta cần chuyển nhượng cửa hàng gấp để di cư sang nước ngoài. Vị trí cửa hàng rất đẹp, du khách đến không ngừng. Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, anh ta muốn để lại cho người thân.

Dur Nam suy xét thật lâu, ban đầu không định nhận, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu Du Tùng nói, không do dự nhiều, quyết định sau khi kết thúc mọi chuyện sẽ lập tức qua.

Đại Lý chỉ là trạm trung chuyển, cô chuẩn bị sáng mai khởi hành.

Cô muốn chạy, có người lại không đồng ý.

Dur Nam bắt xe đi nội thành, lên xe, tài xế ấn xuống nút tự động điều khiển.

Cô cảnh giác ngẩng đầu, đối phương đội mũ lưỡi trai, khuôn mặt ẩn trong bóng đêm cũng không thấy rõ.

Gã ta giải thích: "Bảo đảm an toàn."

Xe lên đường, tài xế liếc cô một cái qua gương chiếu hậu: "Tiểu thư, cô đi đâu?"

Dur Nam không đáp, nhìn gáy gầy, dưới mũ lưỡi trai trĩu lúi, không có một cọng tóc nào, là đầu trọc.

Hết chương 58

Lời editor: Haiz, bộ này tớ vẫn đang lết với tốc độ rùa bò, hôm trước đọc cmt thấy các bạn bảo có chương mới là vui rồi làm tớ cứ áy náy mãi. Truyện cũng chỉ còn 10 chương nữa, tớ định tạm lặn 1 thời gian để edit rồi sẽ up liền 10 chương cuối vào ngày 10/4 không biết mọi người thấy thế nào ạ? Hay là sẽ tiếp tục up với tiến độ 2 chương / tuần ạ (dù sao này tớ toàn up 1 chương / tuần hic:((

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Dur Nam tỉnh lại, không nhìn thấy ánh mặt trời.

Cô nằm trên mặt đất cứng rắn, nghiêng người, hai tay bị trói sau lưng, cử động, hai chân cũng bị trói chặt.

Đôi mắt dần dần thích ứng với bóng tối, nhưng vẫn không biết bản thân đang ở đâu, trong cánh cửa đối diện phát ra ánh sáng tờ mờ, có người đi lại, bóng người qua lại trước cửa liên tục.

Dur Nam giãy giụa dựng người lên, có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, có người nói: "Anh, cổ anh chảy máu rồi, em bôi thuốc cho anh nhé?"

Một lát sau, một giọng khác vang lên: "Đệch mọ, thật mẹ nó đen đui."

"Sao lại bị như vậy?"

"Bị con nhóc kia cào."

Có người cười ha ha: "Cay thế à? Đùng là không thay đổi chút nào."

"Đùng nói nữa, vừa rồi suýt chút nữa đã mất mạng, cô ta không biết sống chết xông lên, xe đâm vào cây, vỏ xe bị bóp méo."

Đối phương trêu chọc: "Bảo Tần Kỳ xoè tiền cho mày đi, bây giờ nó đang leo lên giường một ông chủ, cuộc sống dư dả lắm."

Nghe thấy tên Tần Kỳ, Dur Nam nắm chặt tay thành nắm đấm, không cần nghĩ lại, có thể đoán ra ai là chủ mưu.

Bên ngoài có người nói tiếp: "Nó leo lên giường ai tao không quan tâm, tao chỉ biết con đ* trong kia thôi. Đàn bà ấy mà, ông đây không chơi chết nó thì không phải họ Dương."

Người kia nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức xông vào xé nát cô.

Vừa rồi ở trên xe Dur Nam đã nhận ra đối phương. Gã trọc, cao lớn vạm vỡ, gương mặt hung ác, đã từng giao thủ ở quán com sáng gần hồ Lô Cô.

Gã mặt đen nói: "Bây giờ nó đang nằm trong tay chúng ta, muốn làm gì nó sợ gì nó không theo mày?"

Gã trọc nở nụ cười đậm đăng: "Không biết nó đã tỉnh hay chưa."

"Vào xem là biết chứ gì."

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, vài bóng người đứng trước cửa, Dur Nam nhìn chăm chăm vào chỗ đó, dịch ra phía sau, dựa người vào tường.

Cửa sắt "Kèo kẹt" một tiếng mở ra, ánh sáng tờ mờ hắt vào, Dur Nam híp mắt, hai người đứng ngược sáng, thấy không rõ gương mặt.

Ánh mắt cô dịch xuống, bên ngoài dường như là một khu nhà máy bỏ hoang, trống trải xập xệ, phía xa có hai gã đàn ông ngồi uống rượu nhai lạc, máy móc để khắp nơi, lò hơi nước và những thiết bị không biết tên.

Người bên cách cửa nhuộm đầy ánh sáng, trong phòng sáng choang, Dur Nam nhắm mắt lại, thích ứng một lát mới chậm rãi mở ra.

Cô ngẩng đầu, hai người đứng trước mặt cô, nhìn xuống từ trên cao, một người cười xấu xa, một người mắt lộ ra vẻ hung ác.

Gã mặt đen: "Tỉnh rồi hả."

Gã trọc nửa ngồi xổm xuống: "Còn nhớ bọn tao không?"

Dư Nam liếc gã một cái, trực tiếp hỏi: "Lữ Xương Dân sai mấy người làm vậy đúng không?"

Gã trọc nắm hai tay vào nhau, bẻ khớp xương: "Tháng sáu năm nay, quán ăn bên cạnh sạp muối Nguyên Hương... Ngày hôm đó, mày làm ông đây cả đời khó quên."

Dư Nam không tiếp lời gã, nói: "Bất giữ người trái phép là phạm pháp, không thể so với đánh nhau ẩu đả, nếu các anh muốn yên ổn, thả tôi đi, lần này coi như bỏ qua."

Gã trọc ghé sát: "Đừng mẹ nó nói vớ vẩn, mày nằm mơ hả?" Gã siết chặt má cô, định tách cặp môi đỏ mọng kia ra: "Ông đây muốn mày phải cảm nhận cái gì gọi là sống không bằng chết, mấy anh ở đây sẽ thay nhau làm, nhất định làm chết mày."

Một mùi hôi thối phả vào mặt cô, Dư Nam cố nén, mím chặt đôi môi.

Gã trọc miệng phun đầy phân: "Lần đó không chạm được vào mày, tâm ông đây rất ngứa ngáy, vẫn luôn nhớ thương, chờ lát nữa tao đảm bảo sẽ là người thứ nhất nếm thử mày."

Dư Nam dùng sức vùng vẫy, thoát khỏi sự kiềm chế của gã, cười nhạo nói: "Anh vẫn cứng được à?"

Một câu này của cô đã chạm vào vảy cứng của gã, gã trọc chửi thề, vung tay tát cô, "Bốp" một tiếng, Dư Nam ngã sòng soài ra mặt đất.

"Tiện nhân" gã phun ra hai chữ từ kẽ răng: "Ông đây phải xé rách cái miệng nhỏ nhắn bên dưới của mày mới được."

Lực tay của gã rất mạnh, tàn nhẫn xé một cái, một bên cánh tay của Dư Nam lộ ra, cô vẫn mặc áo lông mà Du Tùng mua, màu xanh đen, hoa tối màu, kiểu dáng bình thường.

Bên trong là một chiếc áo len, lớp dưới cùng là áo lót màu trắng.

Áo không dễ cởi, gã trọc xé hai lần, mất kiên nhẫn, chuyển sang cởi quần cô.

Gã mặt đen nhìn trò hay đủ rồi, vừa thấy gã trọc làm thật, vội vàng tiến lên khuyên can.

Hai mắt gã trọc đỏ ngầu, đẩy gã ra: "Cút đi."

Hai chân Dư Nam bị trói, ra sức vùng vẫy, đá mạnh vào ngực gã. Gã trọc ngồi xổm, trọng tâm không vững, ngã dập mông xuống đất.

Gã sừng sốt: "Cái đệt."

Gã trọc nhảy phắt lên, túm chặt lấy quần cô, Dư Nam định đá gã, lần này, hai chân bị kẹp dưới nách đối phương.

Gã kéo xuống hai bên, một mảng da bụng trắng nõn lộ ra. Mảnh đất tam giác rõ ràng, theo nhịp thở mà phập phồng lên xuống, thật là mê người.

Trên cái rốn nhỏ, có một viên đá màu xanh, dưới ánh đèn tối tăm mơ hồ, tựa một giọt nước mắt, mời gọi người nhắm nháp.

Gã mặt đen đứng sau nhìn chăm chăm, không nhìn được nuốt một ngụm nước miếng.

Mắt thấy gã trọc sắp thực hiện được.

"Anh Dương?" Bên ngoài có người gọi.

Gã trọc dừng lại, Tàn Kỳ chậm rãi tiến vào: "Có chuyện gì thế?"

Gã thờ phỉ phò: "Anh phải dạy dỗ con đ* này trước đã."

Tàn Kỳ nói: "Anh Lữ bảo em truyền đến một câu, để mọi người đến đông đủ..." À liếc Dư Nam một cái: "Gặp mặt rồi chơi mới vui."

"Anh trước..."

"Tạm thời đừng nóng nảy, anh Dương, sớm muộn gì anh cũng được hưởng."

Tàn Kỳ vỗ vỗ bả vai gã: "Anh với anh mặt đen ra ngoài uống hai chén đi cho ấm người."

Gã trọc không tình nguyện, ngoảnh nhìn Dư Nam, nhở một cục đờm xuống mặt đất, hỏi thêm một câu: "Đầu bên kia thế nào rồi?"

"Anh Lữ nói, người đã từ Tế Nam trở về, đêm mai có thể tới Đại Lý."

"Con đường lấy tin tức tốt đấy."

Tần Kỳ cười một cái: "Đến lúc đó các anh đi thủ tiêu người là được."

"Anh ta vẫn chưa biết à?"

Tần Kỳ "Vâng" một tiếng: "Đừng nóng nảy."

Gã trực và gã mặt đen đi ra ngoài, Tần Kỳ quay đầu lại, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve bụng, đi lên phía trước hai bước.

Khuôn mặt Dư Nam sung đỏ, quần áo xộc xệch, liếc qua bụng ả ta, chỗ đó thoáng phồng lên, đã lộ bụng.

Tần Kỳ nhìn cô một lúc, cười khê, ngồi xổm xuống giúp cô sửa sang lại cổ áo, kéo khoá áo lông. Nhìn cô, kéo quần cô lên.

Quần bị gã trực kéo xuống, lưng quần thoáng nhếch lên.

"Sợ không?"

Dư Nam nói: "Cô có biết mình đang làm gì không?"

Tần Kỳ ngồi ghé ở phía sau, bắt chéo hai chân, nhẹ nhàng gõ gõ: "Cô nói xem tôi đang làm gì?"

"Lữ Xương Dân buôn bán trẻ em, buôn bán vũ khí phi pháp, buôn bán nội tạng, bắt giữ người trái phép, tội danh nào cũng đủ khiến gã ngồi tù một gông, cô với gã thì có được kết quả gì?"

Tần Kỳ cười lạnh: "Vậy ai với ai thì có kết quả? Bạch Chấn Dương? Vì danh dự có thể đưa cô lên giường người khác?... Hay là Du Tùng?" ả ta nhắc nhở: "Vừa rồi cô bị người ta bắt nạt thì anh ta đang ở đâu?... À anh ta đang ở trên đường..." ả cười sung sướng: "Cũng không biết có cứu cứu cô hay không."

Sắc mặt Dư Nam nghiêm lại, hai tay sau lưng siết chặt.

Cô nghe thấy Tần Kỳ nói tiếp: "Cô cũng hiểu mà, đàn ông đều ích kỷ." ả liếc mắt qua ngực cô, sau một lúc: "Tôi khen ngực rồi, công phu của cô lợi hại lắm nhì? Trước đây Bạch Chấn Dương bị cô hầu hạ đến thần hồn điên đảo, bây giờ lại làm với du khách lâu như vậy..." ả giờ ngón tay cái lên: "Bội phục."

Dư Nam nhìn ả ta: "Cô đừng cố chấp mù quáng nữa."

Tần Kỳ cười khanh khách: "Cố chấp mù quáng có gì sai? Cần gì phải xem có đáng giá hay không, anh Lữ đối xử với tôi rất tốt, cưng chiều tôi, quan tâm tôi, không vứt bỏ tôi, cho dù bản thân rơi vào nguy hiểm cũng chỉ dẫn mình tôi đi."

Dư Nam cảm thấy buồn cười, lại đồng tình với ả. Nhìn vào bụng ả ta, không nhịn được hỏi một câu: "Chẳng lẽ gã không phải vì cái khác?"

Cơ thể Tần Kỳ cứng đờ, cong môi: "Tôi rất ghét cô như vậy, rõ ràng là con đ*ểm, lại giả vờ lạnh lùng thanh cao, không biết ở trên giường đạt tới trình độ nào, dám ở đây nói với tôi gì mà có đáng giá hay không. Ngày mai có trò hay, để xem anh ta cứu cô như thế nào." Tần Kỳ nghiêng người lên phía trước bóp má cô, trong miệng tám tác: "Nhất định rất xuất sắc."

Những lời lẽ độc ác của Tần Kỳ, che dấu sự hoảng loạn và hoài nghi trong nội tâm.

Dư Nam cười lạnh, dời mắt, không quan tâm đến ả.

ả ta ném mặt cô sang một bên: "Cô cứ giả vờ đi, để xem ngày mai cô chịu được không."

Tần Kỳ khinh thường hừ một tiếng, đứng dậy rời đi, cánh cửa trước mặt đóng lại, căn phòng lại chìm vào bóng tối lần nữa.

Một cánh cửa ngăn cách hai thế giới, bên ngoài có tiếng mắng chửi tức giận ồn ào, bên trong tĩnh lặng đến đáng sợ.

Dư Nam nhắm mắt lại, lẳng lặng suy nghĩ:

Tê Nam đến Đại Lý, 2669 km, đi máy bay mất sáu giờ, tàu hỏa gần hai ngày, lái xe cần một ngày mười một tiếng đồng hồ.

Anh có thể tới hay không? Giây phút này, cô hy vọng đàn ông luôn ích kỷ.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Lễ tang của Trương Kỳ Phong kết thúc, sau khi chia tay Dư Nam ở nhà tang lễ, Du Tùng lái con chiến mã của mình về Đại Lý.

Công trình đình công, đội kiến trúc có một đồng việc chờ anh xử lý, anh vừa lái xe vừa nghĩ lại mấy giờ trước, dần dần ngăn người.

Khi tới có Dư Nam và anh thay phiên nhau lái, khi về chỉ còn một mình anh, buổi tối tìm tạm khách sạn địa phương ngủ bù.

Du Tùng mất ngủ, không biết vì sao, trong lòng lo lắng không yên, hai giờ đêm mới miễn cưỡng nhắm mắt. Ngủ không yên ổn, ác mộng liên tục, 5 giờ sáng đã tỉnh giấc, đầu đầy mồ hôi lạnh, rốt cuộc không ngủ được nữa, anh trả phòng rồi tiếp tục đi về.

Càng đi về phía Tây tiết trời càng ẩm áp, anh quay cửa kính xe xuống, gió núi mát mẻ thổi vào, đây là hơi mát đã lâu không gặp.

Du Tùng châm điều thuốc, làn khói theo gió tan biến vào hư không, mắt anh nhìn thẳng phía trước, không phải đang nhìn đường, ánh mắt thẳng tắp, không biết đang nghĩ gì.

Giữa trưa, anh dừng chân ở một quán ăn ven đường tùy tiện lấp đầy bụng, bớt chút thời gian gọi điện thoại cho Trương Thạc, nói nếu không có gì ngoài ý muốn, rạng sáng có thể đến Đại Lý.

Con đường phía sau vô cùng thông thoáng, đến nội thành Vân Nam là 10 giờ tối.

Bên đường có trạm xăng dầu, Du Tùng lái xe vào đổ xăng.

Anh bạn trẻ cầm ống bơm cắm vào bình xăng, quan sát xe một vòng, thân xe có lớp bùn đất rất dày, che đi vẻ sáng sủa ban đầu của nó, cậu hỏi: "Anh trai, anh đi đường xa tới hả?"

Du Tùng liếc cậu một cái: "Ừ."

"Anh là người ở đâu?"

"Tê Nam."

"Tê Nam? Tê Nam đẹp đấy, có hồ Đại Minh và núi Nghìn Phật, nhưng quá xa, em không thể đi được, nơi đấy thế nào?"

Du Tùng nghiêng người dựa vào xe, thu tầm mắt từ phía xa về: "Cũng chỉ có vậy thôi."

Anh bạn trẻ vẫn muốn tâm sự, Du Tùng lười nói chuyện, hắt hắt cằm: "Cậu cứ đi đi, tôi vào trong mua chai nước."

"À! Vâng." Đối phương đáp một tiếng.

Du Tùng nâng bước đi về phía cửa hàng tiện lợi, chờ đến khi bóng dáng anh biến mất sau cửa, trong chiếc cooper vàng đối diện có người lao ra, bước nhanh sang bên này.

Xung quanh hoang sơ vắng vẻ, cả con đường núi chỉ có một trạm xăng dầu nho nhỏ, ánh đèn vàng cam không soi được quá xa, bốn phía tối om.

Anh chàng bán xăng cả lơ phát phơ, nhún vai vừa bơm xăng vừa ngậm nga hát, có người tới gần, cậu hoàn toàn không phát hiện ra.

Người kia đứng một bên sườn xe, anh chàng vẫn đang hát: "Em tôn thương tôi, lại cười cho qua..."

Đối phương ngồi xổm trước bánh xe, ở lại một lát rồi vội vã bước đi.

Chưa tới vài giây sau, Du Tùng đi ra, đúng lúc đổ xong xăng, anh trả tiền rồi tiếp tục lên đường.

Xe ô tô màu đen chạy trên quốc lộ, thỉnh thoảng có xe tải hoặc đoàn xe nối gót đi qua, rất ít xe tự nhân chạy một mình trên đường vào ban đêm.

Lái được mấy km, xe đi vào một đoạn đường toàn ổ gà ổ vịt, Du Tùng bật đèn, giảm tốc độ xe.

Thân xe lắc nhẹ, rầm một tiếng, bánh trước nghiêng xuống hòn đá nhỏ.

Du Tùng nhíu mày, dừng xe bên đường.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ theo bản năng, một bên là ngọn núi, một bên là khe núi, trước sau hoang vắng, không thấy bóng người.

Du Tùng tắt máy, xuống xe xem xét.

Lốp phía trước bên phải đã phát nổ, miệng vết rách dài hơn bốn phân, xung quanh nát bươm.

Không thể tiếp tục lái, anh định ra phía sau lấy lốp xe dự phòng, chưa kịp đứng dậy, khoe mắt bỗng nhiên nhoáng lên, anh dừng lại.

Du Tùng không cử động, vẫn ngồi xồm bên xe giả vờ xem xét, cảnh giác nắm bắt động tĩnh rất nhỏ phía sau, phán đoán mục đích của đối phương và phản thắng.

Nhưng, đối phương cũng không cho anh quá nhiều thời gian, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn kèm tiếng gió vang lên, có người dẫn đầu xông tới. Du Tùng nhanh nhẹn nghiêng người, côn sắt "Bốp" một tiếng đập xuống cửa xe.

Động tác đối phương dừng lại, đoán chắc Du Tùng sẽ hứng một cơn này, không ngờ anh lại né tránh, chưa đến vài giây, Du Tùng bắt lấy côn sắt, kéo mạnh một cái, côn sắt rơi vào tay anh.

Anh đứng dậy quay đầu lại, dựa lưng vào cửa xe, nhanh chóng quan sát bốn phía xung quanh, cách đó không xa còn hai người đang đứng.

Du Tùng nắm chặt côn sắt, mặt không đổi sắc: "Cầu tài?"

Gã đàn ông cầm đầu "Hừ" một tiếng: "Muốn mạng." Anh không có vũ khí, lùi ra sau một chút, hai người khác đồng thời xông lên. Về mặt anh nghiêm lại, trong nháy mắt, bỗng nhiên hiểu đám người này từ đâu ra.

Du Tùng không nhiều lời, vượt vạt áo, đối phương đánh đòn phủ đầu, Du Tùng giơ côn sắt lên, ngăn cản cú đánh, thu lực nghiêng người, người kia theo quán tính lao người về phía trước, Du Tùng bắt được cơ hội đập vào lưng gã, tiếng gào rú vang vọng núi rừng, anh ra chân đá, "Rầm" một tiếng, đối phương bổ nhào vào thân xe.

Bên kia lại có người xông lên, cầm theo con dao, hướng thẳng về phía xương sườn Du Tùng. Du Tùng tạo lỗ hổng, nghiêng người sang một bên, đột nhiên bắt lấy cổ tay đối phương, tàn nhẫn lực đập vào cửa xe bên cạnh. Mu bàn tay đối phương chịu lực, năm ngón tay mở ra, con dao rơi xuống.

Du Tùng ăn miếng trả miếng, giơ khuỷu tay thúc vào người kia, tấn công liên tục. Cú đâm cuối cùng, rơi vào mặt đối phương, gã dần dần mềm nhũn người, trượt xuống.

Hai người khác điều chỉnh lại cách đánh, thử thăm dò đi lên phía trước hai bước, không dám ra tay bừa bãi. Giá trị vũ lực của Du Tùng vượt ngoài sức tưởng tượng, vóc dáng to lớn hơn bọn chúng rất nhiều, cả người cựa mạnh, ra tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn, chiêu nào cũng đánh vào điểm yếu.

Hai người có chút kiêng kị, chân chừ một lát, một người hét a a tiến lên phía trước, Du Tùng bước nhanh ra đón, vung côn sắt lên, dứt khoát đập gãy xuống...

Khí thế chiếm thế thượng phong, đối phương liên tục thất bại, có hai người nằm liệt trên mặt đất. Gã cầm đầu bị thương nhẹ, cong người, Du Tùng giơ chân đá vào ngực gã, thuận tiện đứng hai bên sườn gã, định đánh xuống một côn cuối cùng, tay vừa hạ xuống, gã dẫn đầu bỗng nhiên giơ điện thoại đến trước mắt anh.

Chỉ liếc mắt một cái, Du Tùng nhận ra, đó là điện thoại của Dư Nam. Màn hình được bật sáng, trên màn hình hiện ra bức ảnh, có một người phụ nữ bị trói chặt tay chân, nằm trên mặt đất bẩn thỉu, cô nhắm mắt, khuôn mặt sưng đỏ, cơ thể gầy yếu cuộn tròn, co ro trong góc.

Ánh sáng tối tăm, thấp thoáng phân biệt được cô mặc một chiếc áo lông màu xanh đen, cổ áo có một vòng lông tơ màu đen. Trên chân đi bốt, màu nâu đậm, trông ngốc ngốc, đúng là bộ đồ cô mặc ở Tế Nam.

Tìm Du Tùng chột thít chặt, nháy mắt, trong đầu có suy đoán không dám tưởng tượng.

Anh sửng sốt, quên hoạt động, người phía sau lên đứng dậy, vung cánh tay lên, đâm mạnh vào người anh.

"Đệt." Anh chửi thề một tiếng.

Định đánh trả, lại nghe thấy người kia nói: "Muốn nó còn sống thì mẹ nó dừng tay."

Du Tùng siết chặt nắm tay: "Cô ấy đang ở đâu?"

Gã cầm đầu đứng lên, lão đảo, nhặt côn sắt trên mặt đất: "Không phải mày trâu bò lắm sao?" Gã giơ chân đá vào đùi anh một cái, Du Tùng ngã xuống đất: "Trâu bò tiếp xem nào."

Trong đêm đen, hai chiếc xe đuổi theo nhau.

Gã cầm đầu định vớt xe Du Tùng lại, ngồi cooper vàng rồi đi, ngắm nghĩ, sợ rằng để xe trống giữa đường sẽ bị người khác nghi ngờ, gã lại thay đổi chủ ý, nhanh chóng thay lốp mới, Du Tùng lái Freelander đi với hai người, một người khác lái cooper vàng theo sát phía sau.

Du Tùng lái xe, một người ngồi bên ghế phó lái, một người ngồi ghế sau, nghiêng người lên phía trước, kề một con dao dưới cổ anh.

Mặt Du Tùng lạnh tanh, nhìn chăm chăm phía trước không chớp mắt.

Người phía sau trêu chọc: "Nếu biết thằng này thích tao đã sớm mang ảnh con bé kia ra rồi." Gã cầm con dao chạm chạm: "Suýt nữa đánh hỏng thận ông đây."

Gã ngồi ghế trước nói: "Đừng có hỏng, biết đâu còn phải dùng đến đây."

Gã phía sau cười dâm dăng: "Đúng đúng, con bé kia da vừa trắng vừa mềm, mông căng tròn, đâm vào từ phía sau nhất định mềm mại chết người... Nghĩ lại tao lại thấy cứng rồi."

"Đệt, thật mẹ nó không tiền đồ." Tên kia cười nhạo một tiếng, chuyển hướng sang Du Tùng: "Mày từng thử rồi, nói chút cảm nhận tao nghe xem nào?"

Gã nói xong liền cười ha ha.

Tên đằng sau chep miệng: "Việc này không thể nghe kể, phải tự mình cảm nhận mới... Á, đệt..."

Gã còn chưa dứt lời, Du Tùng dẫm mạnh lên chân phanh, hai người mất kiểm soát lao về phía trước, "Rầm" một tiếng rõ vang, người ngồi trước đập đầu vào kính chắn gió. Lần đâm này, gã mò mẫm về chỗ ngồi, che đầu một lúc mới có thể cử động.

Người ngồi sau cũng lao lên phía trước, sau khi gã bò về chỗ ngồi, lại kê dao vào cổ Du Tùng: "Mày mẹ nó lái xe kiểu gì vậy."

Du Tùng nói: "Đãm sai chân."

"Mất mày mù hay là có ý, đừng vờ vịt, nghĩ rằng ông đây không biết à?"

Du Tùng im miệng không đáp, ánh mắt di chuyển, dừng trên bản đồ định vị bên tay lái.

Anh liếm liếm môi dưới, sau một lúc, cong khóe miệng lên.

Du Tùng giờ tay ấn xuống bản đồ định vị, "Tách" một tiếng, màn hình xuất hiện dòng chữ tiếng Anh, thông thả khởi động, cuối cùng hiện lên một tấm bản đồ, chấm đỏ ở giữa không ngừng nhấp nháy.

Hai người kia bỗng nhiên dừng lại, cảnh giác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Gã ngồi sau chọc chọc xương sườn anh: "Mày muốn làm gì?"

"Chỉ đường."

"Thằng thần kinh, đi theo cooper vàng đằng trước, cần gì cái chỉ đường của mày?"

Du Tùng không hé răng, một người khác nói: "Thôi thôi, chị Tần bảo, chỉ cần kia con bé ở trong tay chúng ta, thằng này không dám cài tai mắt đâu."

"Đúng là mẹ nó thằng si tình." Gã tấm tắc hai tiếng, lại liếc mắt về phía bản đồ, không nói gì.

Một phút sau, trong xe bỗng nhiên vang lên tiếng chuông, Du Tùng không thấy bất ngờ, không cần nhìn cũng biết đối phương là Trương Thạc, anh thờ phào một hơi, nổi lo lắng vội đi một nửa.

Người bên cạnh đánh hồi chuông cảnh báo, lấy điện thoại trong túi anh ra, không thèm nhìn, trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

Qua mười lăm phút, cooper vàng ngừng lại ở một khu nhà máy bỏ hoang, cỏ dại xung quanh mọc thành cụm, cảnh lá cao chừng nửa người, hoang vắng đến mức ngay cả chim cũng không thấy.

Du Tùng tắt máy, mở cửa xuống xe, hai người kia theo sát phía sau, đẩy anh đi, vòng đến phía trước nhà máy mở cửa.

Một người khác giải quyết hậu quả, dùng vải bạt màu xanh biếc phủ lên cooper vàng và Freelander, cuối cùng nhìn bao quát xung quanh, bước nhanh vào cửa.

Nhà máy rất lớn, dụng cụ thiết bị rì rết loang lổ, chân tường phủ đầy tro bụi và mạng nhện, nhìn trông có vẻ đã bị bỏ hoang rất lâu.

Du Tùng quan sát xung quanh, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Du Nam.

Anh gần giọng: "Người đâu?"

"Đừng mẹ nó hỏi thừa." Người bên cạnh nói: "Đến lúc cần thấy sẽ thấy."

Gã lấy dây thừng định trói Du Tùng, Du Tùng nghiêm mặt, giờ đá chân vào bụng gã.

Người kia hét thảm một tiếng "Á", tiếng hét vang vọng khắp nhà máy.

Chưa đến vài giây, một cánh cửa nhanh chóng mở ra, hai gã đầu gấu cao lớn vạm vỡ lao ra, người nào trông cũng hung ton.

Du Tùng cảm thấy quen mắt, nhưng không rảnh suy nghĩ, ánh mắt anh di chuyển, thấy có người theo sát hai người, người đó không hề thay đổi, chính là Lữ Xương Dân.

Lữ Xương Dân đi lên phía trước hai bước, cười: "Chú em Du, đã lâu không gặp."

Du Tùng cũng cười: "Đúng là rất lâu."

"Hôm nay mời chú em đến đây ôn chuyện, chúng ta tâm sự đi." Gã dừng lại: "Tâm sự chuyện trước đây."

Du Tùng cười: "Mời như vậy hả?"

Lữ Xương Dân ngồi xuống: "Người của anh không hiểu chuyện, xử sự không chu toàn, đắc tội."

Du Tùng không muốn thừa lời với gã: "Dư Nam đâu?"

Lữ Xương Dân nhìn anh một lúc, hất cằm về phía gã trọc. Ánh mắt gã trọc vẫn luôn đặt trên người Du Tùng, trước đây ở hồ Lô Cô, một phát gậy kia suýt chút nữa đập đứt tay gã, cho dù đã nối lại xương cốt, nhưng chẳng khác gì người tàn tật, không thể dùng lực.

Gã trọc nhỏ một ngụm nước miếng, thu lại ánh mắt, mở một cánh cửa phía bên phải ra.

Bên trong cánh cửa là một vùng tối tăm, chút ánh sáng từ mờ hắt lên người bên tường, người đó khẽ nhúu mày, nâng mắt lên.

Du Tùng nghiêng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, trong phút chốc, hai trái tim đồng thời bình tĩnh lại.

Chỉ đối mặt vài giây, Du Tùng quay đầu lại, không liếc cô lấy một lần.

Lữ Xương Dân ra dấu với người đứng sau anh, người kia thoáng sợ hãi, liều mạng ra trói hai tay anh lại.

Lần này Du Tùng không tránh, để người đó trói chặt.

Thấy Dư Nam bình an, trong lòng Du Tùng cũng bình tĩnh hơn, anh cười nói: "Nếu ôn chuyện, không có rượu và mỗi nhăm sao được, huống chi anh Lữ lại trói tôi như vậy, uống thế nào?"

Nụ cười bên khoe miệng Lữ Xương Dân cứng đờ, gã yên lặng một lát, sau đó cười ồm lên: "Được, một tiếng anh Lữ, gọi được lắm. Nếu chú gọi một tiếng anh, đương nhiên không thể để chú chờ lâu." Gã chỉ chỉ: "Mày đi, tìm cho chú em Du một cái ghế, lấy chai nước đến đây."

Gã trọc khó hiểu: "Anh Lữ?"

Lữ Xương Dân nhúu mày: "Bảo mày đi đấy."

Gã trọc rất không tình nguyện cầm ghế đến, quăng xuống dưới chân anh, Du Tùng ngồi xuống, gã lấy dây thừng trên ghế trói vài vòng.

Lữ Xương Dân nói: "Cả đường chú em phong trần mệt mỏi trở về, mệt gần chết rồi nhỉ?"

Du Tùng nói: "Ba mươi mấy tiếng đồng hồ, bình thường."

"Dù sao cũng là người trẻ tuổi, thể lực rất tốt."

Du Tùng cười: "Anh cũng càng già càng dẻo dai, hoạt động phi pháp nhiều năm như vậy, không thấy anh gặp báo ứng."

Lữ Xương Dân chợt ngừng đầu, nhìn về phía anh cười to: "Mạng ông đây quá cứng, ông trời không quản được tao, đến phủ Diêm Vương, Diêm Vương cũng không chịu nhận."

"Đừng nóng vội." Du Tùng nói: "Chưa tới thời điểm."

Hai người cách nhau khoảng ba bốn mét, cặp mắt phía sau kính nhìn chăm chăm Du Tùng một lúc, cuối cùng lắc đầu cười nói: "Người trẻ tuổi, chú em vẫn quá ngây thơ, cái gì gọi là công bằng? Là chính nghĩa? Đều là chó má." Gã đứng dậy, ba ngón tay khép lại xoa xoa: "Thứ đồ chơi này mới quan trọng, bất cứ thời điểm nào cũng sẽ không phản bội chú."

"Chú em nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta lại gặp."

Lữ Xương Dân và Tần Kỳ cùng trở về căn phòng vừa rồi.

Tần Kỳ không hiểu, hỏi: "Anh Lữ, vì sao phải chờ đến ngày mai?"

Lữ Xương Dân liếc ả một cái: "Ngày mai mới chuẩn bị sang Việt Nam, bây giờ giải quyết, em định ngủ với người chết một đêm à?"

Ban đêm đã qua đi hai phần ba, nhà máy chìm vào bóng tối, chỉ còn một bóng đèn chiếu sáng. Mọi người thay phiên nhau gác đêm, rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Du Tùng ngồi lặng thinh, không định ngủ, mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng chặt phía đối diện, phía trên khóa một ổ khoá rất lớn.

Bên trong vô cùng yên tĩnh, không hề có tiếng động.

Dur Nam không tìm không phổi, anh nghi ngờ, có phải cô đã ngủ rồi hay không.

Du Tùng dịch người, gã mặt đen nghe thấy, do dự một lát, cuối cùng vẫn lại đây kiểm tra dây thừng một lần.

Anh húng khởi, gọi một tiếng: "Dur Nam."

Nửa ngày, mới nghe thấy bên trong khẽ đáp một tiếng.

"Em không ngủ à?"

Cách một cánh cửa, giọng cô rất nhỏ: "Em không buồn ngủ."

Du Tùng cười: "Em tới đây từ khi nào?" Giọng điệu anh rất nhẹ nhàng, giống như bình luận về thời tiết.

Bên trong đáp: "Ngày hôm qua."

"Không phải em về Ngọc Châu sao?"

"Vừa mới xuống máy bay."

Vừa xuống máy bay, đã bị bắt đi. Du Tùng mắng một câu: "Thật mẹ nó vô dụng."

Bên trong không có tiếng đáp lại, anh lại hỏi: "Em ngồi dưới đất có lạnh không?"

"Cũng bình thường." Cô nói: "Em mặc dày... Anh thì sao?"

"Anh cũng không lạnh." Anh hỏi: "Buổi tối ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Không đói hả?"

Dur Nam nói: "... Bây giờ có một chút." Vừa rồi ăn không vào, bây giờ đói bụng.

Hai người không coi ai ra gì trò chuyện, gã mặt đen mắt kiên nhẫn, găm nhẹ: "Làm như ngồi dưới đất ầm đầu giường nhà chúng mày vậy? Hơn nửa đêm gào cái gì."

Du Tùng không để ý đến gã, hỏi tiếp: "Nếu đoán trước có ngày hôm nay, em còn muốn trở về không?"

Bên trong im lặng một lát, khẽ đáp: "Không trở về."

Tìm Du Tùng mềm nhũn, lại nghe thấy bên trong hỏi: "Tại sao anh lại đến đây?"

"Não úng nước."

Dường như ah nghe thấy một tiếng cười, Dur Nam nói: "Đúng là rất úng."

Du Tùng quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, đêm không tối tăm như vậy, chân trời dần dần sáng lên, càng ngày càng rõ ràng.

Anh nói, "Trời sắp sáng rồi, em ngủ một lát đi."

"Em không buồn ngủ."

Du Tùng nói: "Nhắm mắt dưỡng thần." Một lúc sau, anh lại bổ sung thêm một câu: "Có anh ở bên ngoài rồi."

Ngày hôm sau, tất cả đều như thường.

9 giờ tối, cơm nước xong, gã trực đặt một cái ghế vào nhà máy, Lữ Xương Dân ngồi xuống.

Du Tùng ngồi đối diện, có người dắt Dur Nam ra, tay và chân đều được cởi trói, mọi người tụ tập ở giữa.

Ngoại trừ Du Tùng và Dur Nam, bên kia tổng cộng có bảy người, trừ một người là nữ, còn lại là sáu gã đàn ông, phần lớn đều sung sức.

Lữ Xương Dân cười: "Chú em Du, chơi một trò chơi được không?"

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Cả ngày, sắc trời âm u.

Đến chạng vạng, bên ngoài bắt đầu có mưa phùn, giống như bông tơ mềm mại, rơi xuống như dẹt.

Nhà máy lạnh lẽo, chỉ có chút ánh nắng từ song cửa sổ hắt vào, bóng đèn trên đỉnh đầu toả ánh sáng màu vàng cam tờ mờ.

Ở giữa có hai người ngồi, Lữ Xương Dân và Du Tùng.

Những người còn lại chia ra đứng hai bên, gã trực và gã mặt đen nghịch hai khẩu súng đen sì trong tay.

Tần Kỳ không tham gia, vỗ về bụng ngồi ở một chỗ xa hơn một chút.

Du Tùng nghiêng đầu liếc Dur Nam một cái, cô cách anh vài bước chân, bị nhốt ở đây hai ngày, tinh thần không yên, ngủ không ngon giấc, đáy mắt có một quầng thâm màu xám nhợt nhạt, cả người trông có vẻ tiêu tụy.

Dur Nam nhận thấy tầm mắt của anh, thoáng cúi đầu, nhìn lại anh một cái, lát sau, hai người đồng thời dời mắt.

Du Tùng nói: "Cho tôi điều thuốc."

Lữ Xương Dân vẫy tay, có người đưa tới một điều thuốc, Du Tùng bị trói, gã trực tiếp đưa thuốc đến bên miệng anh.

Người kia giúp anh châm thuốc, Du Tùng hút một ngụm, dùng hàm răng ngậm thuốc lá: "Trò chơi gì?"

Lữ Xương Dân không đáp lời anh, giọng xì gà lên chớp mũi người người: "Đời này tao hận nhất một loại người, biết là loại nào không?"

Du Tùng híp mắt: "Không biết."

"Chính là bọn tiểu nhân dê tiện ở sau lưng giờ trò tính kế tao." Gã dùng một chút: "Nhất là tao còn coi nó là bạn bè."

Du Tùng ngồi đối diện mọi người, khoe môi cong lên: "Thật trùng hợp, tôi cũng hận nhất loại người này."

Lữ Xương Dân nhìn về phía anh. Du Tùng nói: "Nhưng đối phó với anh, tôi thật sự không thể nghĩ được phương pháp không dê tiện."

Lữ Xương Dân khựng lại, cười, nói lời thăm thía: "Người trẻ tuổi, đều dựa vào mồm miệng, đừng cậy mạnh, ngoài miệng chiếm được tiện nghi, không có nghĩa là chú em thắng, cuối cùng người chịu khổ vẫn là chính chú."

Du Tùng nói: "Chưa đến cuối cùng, người thắng là ai khó mà nói."

Lữ Xương Dân nghiêng người về phía trước, khuỷu tay đặt trên đùi: "Cục diện bây giờ, khuyên chú đừng nên ôm hy vọng quá lớn." Dứt lời, gã ngừng lại, chỉ vào Dur Nam đứng bên cạnh: "Mày là con bé chạy trốn năm xưa đúng không?"

Dur Nam liếc gã một cái, không đáp lời.

"Đúng là không đơn giản, tuổi còn nhỏ mà đã mưu ma chước quỷ." Gã chép chép miệng: "Tao cũng coi như có duyên có phận, trước đây mày chạy thoát, nào biết sẽ có ngày hôm nay? Đạo qua một vòng, phút cuối cùng lại bị tao tóm về." Gã đi đến bên người Dur Nam, nhắc cầm cô lên: "Sớm biết

hiện tại, hà có gì lại có trước đây."

Dư Nam hất tay gã ra, cười lạnh một tiếng: "Có lẽ việc này không gọi là duyên phận, mà là báo ứng."

"Hừ, kiêu ngạo đấy." Lữ Xương Dân nhìn cô từ trên xuống dưới, mí mắt rũ xuống, ánh mắt dừng lại hai giây trên đùi cô, hừ một tiếng: "Chờ lát nữa mấy tên sói đối kia luân phiên nhau làm mày, xem mày còn dám kiêu ngạo hay không."

Dư Nam mím chặt môi, Lữ Xương Dân ngồi trở lại trên ghế: "Trò chơi bắt đầu."

Gân xanh trên tay Du Tùng nổi lên, anh thử thả lỏng nắm tay cọ quây, cố gắng nhẫn nhịn: "Muốn chơi trò chơi phải mở trời cho tôi trước đã."

"Không cần chú em cử động." Gã chỉ vào Dư Nam: "Nó cử động là được."

Hai má Du Tùng hõm xuống, hàm răng nghiến chặt: "Nói quy tắc trò chơi đi."

Lữ Xương Dân nói: "Nói trắng ra là cho mỗi người chúng mày một cơ hội. Để con nhóc này hầu hạ anh em bọn tao cho đã thèm, sau đó thả chú đi. Hoặc là tra tấn chú, thả nó. Chọn một cái..." Gã hút một ngụm xì gà: "Chúng mày tự thương lượng với nhau đi."

Du Tùng nói: "Một người khác có thể có mạng sống?"

"Xem tâm trạng đã."

Du Tùng không phải thần, trong hoàn cảnh này không thể mang Dư Nam ra khỏi đây mà không có thương tổn gì. Anh hiểu, kết cục đã được định sẵn, trò chơi chỉ là bao cát, để Lữ Xương Dân trút ra những khó chịu trong lòng. Cũng biết tối nay chạy trời không khỏi nắng, nhưng trong lòng anh vẫn mang một chút may mắn, đã qua một ngày, điện thoại Trương Thạc có định vị của anh, hy vọng anh ta có thể phát hiện ra có gì đó không ổn, báo cảnh sát kịp thời để nghĩ cách cứu viện bọn họ.

Ngoại trừ kéo dài thời gian, anh không có biện pháp tốt hơn.

Du Tùng ngẩng đầu nhìn Dư Nam, Dư Nam chôn cằm trong cổ áo, ánh mắt mơ màng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một lúc sau, gã trọc không nhịn được, cong người nói: "Anh Lữ, đừng rề rà như vậy, trực tiếp thay phiên nhau làm con bé kia, sau đó giết chết bọn họ là xong."

Mấy người phía sau cũng sôi nổi phụ họa, khó mà nhịn nổi.

Lữ Xương Dân bật cười, chọc chọc bọn chúng: "Thật mẹ nó gấp gáp, làm đàn bà thì làm lúc nào chả được? Không có chút thú vui mới không hay?... Thế nào, chúng mày thương lượng xong chưa?"

Nhất thời im lặng.

"Tra tấn như thế nào?"

"Anh ấy đến đây đi..."

Hai người gần như đồng thời nói ra, Du Tùng nhìn về phía cô, không hề ngạc nhiên, ngược lại cười cười, đầu lưỡi khê đảo, đầu mẩu thuốc lá rơi vào trong miệng rồi tắt. Anh dùng sức nhai vài cái, quai hàm cử động, nhổ tàn thuốc xuống mặt đất.

"Tôi đi."

Lữ Xương Dân nhìn hai người một lúc, nghiêng đầu: "Đưa dao cho nó đi."

Gã mặt đen lấy một con dao từ trong áo ra, đưa cho cô.

Dư Nam sùng sốt, sự đề tiện của Lữ Xương Dân đã không có điểm cuối cùng. Cô rũ mắt, lòng bàn tay đâm mồ hôi, hổi hân sự nóng vội vừa rồi.

Con dao kia được đưa tới trước mắt cô, lưỡi dao sắc bén, thân dao bóng loáng lạnh lẽo.

Du Tùng nói: "Cầm đi."

Dư Nam bất động.

Du Tùng nói: "Dám lựa chọn mà không dám làm? Năng lực của em đâu?"

Dư Nam liếc anh một cái, ánh mắt Du Tùng trầm ổn bình tĩnh, khóe miệng tươi cười.

Cô siết chặt tay, nhận lấy con dao, trên tay như nắm sức nặng ngàn cân. Đồng thời, họng sùng tới om hướng về phía cô, phòng ngừa cô giở trò.

Lữ Xương Dân nói: "Chỗ bọn tao có tổng cộng sáu người đàn ông, mỗi một người là một con dao, mày đâm thẳng đấy sáu nhát, tao buông tha cho mày.... Sau sáu nhát dao, nếu nó còn sống, tao thả chúng mày đi."

Gã trọc: "Anh Lữ..."

Lữ Xương Dân giờ tay ngăn lại, hỏi Dur Nam: "Thế nào?"

Dur Nam mím môi không hé răng, siết chặt con dao trong tay, chỉ biết đứng ngẩn người.

"Dur Nam." Du Tùng gọi một tiếng.

Dur Nam dờ dẫm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào không trung.

"Trong lòng em vẫn luôn có vướng mắc, là anh đã vứt bỏ em. Lúc ấy không hiểu, bây giờ mới hiểu được "vứt bỏ" đối với em có ý nghĩa... Bất kể do nguyên nhân gì, anh đều không thể trốn tội của mình."

"Trước đây sai, anh không có biện pháp đền bù, hiện tại dao ở trong tay em, đừng cảm ân hận, không phải do dự, sau này chúng ta đều có thể giải thoát."

Dur Nam cắn môi dưới đến trắng bệch, khớp xương cầm dao trắng toát.

Cô tiến lên phía trước, Du Tùng cười: "Trước khi làm em phải đồng ý với anh một chuyện."

"... Chuyện gì ạ?"

"Nếu chúng ta có thể sống sót ra ngoài, có thể tha thứ, anh một cơ hội hay không?"

Dur Nam nhìn vào đôi mắt anh: "Được."

Có hạt mưa từ ngoài cửa sổ bay vào, cùng với một chút lạnh lẽo, làm sợi tóc bên má khẽ lay động.

Cuối cùng cô cười một cái, đáp một cách chắc chắn: "Được."

Giải thoát cho nhau, sống sót, sau đó vĩnh viễn ở bên nhau.

.....

Hai người đối mặt một lúc, gã trọc mắt kiên nhẫn, quát một tiếng: "Đừng mẹ nó tình chàng ý thiếp, mau..."

Gã còn chưa dứt lời, bị khung cảnh trước mắt kích thích, hít sâu một hơi.

Dur Nam đâm một nhát vào đùi Du Tùng, dùng lực vô cùng tàn nhẫn. Ánh mắt cô buông bình, ngờ ngác nhìn chằm chằm chỗ đó, gần như ngây ngốc. Không dừng lại, dứt khoát rút ra, máu tuôn ào ạt, rất nhanh đã thấm ướt quần anh.

Một nhát sâu hoắm, vài giây sau, tay cầm dao của Dur Nam không chịu nổi chế run lên. Cô vội vàng lấy tay còn lại giữ chặt, nhưng vẫn không ngừng run.

Du Tùng không kêu không rên, mím chặt môi, mặt đỏ rần, gân xanh trên trán nổi lên. Mồ hôi lạnh trên đầu anh chảy ròng ròng, nở nụ cười gượng gạo: "... Tiếp đi."

Con dao rơi xuống, lần này chỉ xé rách vải, Dur Nam nhìn không chớp mắt vào chất lỏng màu đỏ sậm đặc sệt không ngừng trào ra từ miệng vết thương, trong không khí tràn ngập mùi rỉ sắt tanh mặn, cô giật mình, tay run lên, con dao "Keng" một tiếng rơi xuống mặt đất.

Dur Nam nhanh chóng cởi áo lông trên người ra, tay run rẩy không tìm thấy khóa kéo, cô xé mạnh, cúi người, dán lên đùi anh.

Lữ Xương Dân xem đến hăng say, thấy phản ứng của cô, tự dung nhất húng. Gã tiến lên một bước, nhặt con dao trên mặt đất lên, ánh mắt Du Tùng chỉ tập trung trên người Dur Nam, gã tới gần, không ai chú ý.

Lữ Xương Dân bỗng nhiên vận bả vai Du Tùng, ghé sát vào anh, đâm mạnh một nhát, Du Tùng rên một tiếng, máu trong bụng anh bắt lên mặt cô.

Vài giây sau, "Á --" Dur Nam hét lên: "Con mẹ nó." Dur Nam kéo Lữ Xương Dân ra, hạ thấp người che kín bụng anh, trong phút chốc, khắp tay và mặt cô tràn đầy máu của anh. Hai mắt Dur Nam đỏ ngầu, có chất lỏng từ trong mắt cô chảy ra, hoà với máu anh, tựa như từng giọt huyết lệ.

Miệng vết thương trên bụng được che kín, đùi vẫn còn hở, cô trực tiếp dùng tay che chắn, tay chân luống cuống, cuối cùng khóc hu hu.

Sắc mặt Du Tùng trắng bệch, cơ thể thỉnh thoảng co giật một cái, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu dọc theo gương mặt chảy xuống. Anh nhìn cô, gượng cười một cái, nhìn Dur Nam khóc, quả thực không dám tưởng tượng, anh cứ nghĩ rằng đời này mình sẽ không có cơ hội nhìn thấy.

Du Tùng muốn nói anh không có việc gì, há miệng thở dốc, nhưng không thể phát ra tiếng, đôi mắt đầm nước của cô sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ, miệng mím chặt, không còn vẻ bình tĩnh và lạnh nhạt trước đây, chân tay luống cuống, khóc nức nở giống như một cô nhóc bất lực.

Bộ dáng rất xấu, nhưng Du Tùng lại cảm thấy đẹp vô ngần, giờ phút này trông cô vô cùng sinh động, tươi sáng, có tâm huyết.

Lữ Xương Dân nhìn một lát: "Cô bé, dùng dao phải dùng như vậy mới vui, như mày vừa rồi chỉ là múa máy vớ vẩn thôi, thời gian của bọn tao rất quý giá, không có nhiều thời giờ để chơi đùa với mày đâu."

Gã đi lên phía trước, tay nhấc lên, đâm xuống ngực anh.

"Dừng tay..." Dư Nam xông lên, gào một tiếng.

Mấy người bên cạnh cảnh giác giờ súng nhắm vào cô. Lữ Xương Dân dừng động tác lại, nhướn mày nhìn cô.

Dư Nam nhìn Du Tùng chăm chú, một lúc sau, cô kéo áo lông đã ướt ra, dè lên miệng vết thương, quấn một vòng, vòng ra sau lưng anh, thắt nút tay áo.

Khoảnh khắc rũ mắt, đôi mắt cô chớp nhẹ, dây thừng trên cổ tay Du Tùng đã bị đứt một đoạn, trong tay anh nắm chặt một vật...

Dư Nam đứng dậy, cúi đầu cởi áo len, bầu ngực bên trong trắng đến lóa mắt, eo thon nhỏ, tường chừng véo một cái là đứt, bộ ngực phồng lên, theo cổ áo có thể nhìn thấy đôi núi trập trùng phập phồng lên xuống.

Du Tùng nhú mày: "Em muốn làm gì?"

Dư Nam bỗng nhiên cúi người, giữ chặt mặt anh, cúi đầu hôn xuống. Du Tùng nghiêng đầu định né tránh, môi cô đuổi theo, mút một cái thật sâu, đầu lưỡi thâm nhập vào trong miệng anh, cắn nuốt mãnh liệt.

Anh nếm được mùi máu hoà trộn với nước mắt, hàm răng cô cắn mạnh một cái lên môi anh, tách ra một lát, Du Tùng cắn răng: "Em mặc quần áo vào cho anh."

Dư Nam dán chặt môi anh, dùng âm lượng chỉ hai người mới có thể nghe thấy nói: "... Anh phải sống sót."

Du Tùng khẽ nói với cô mấy chữ, không biết cô có nghe hiểu không, chỉ cười một cái, ngồi dậy.

"Em dám." Anh gầm lên một tiếng, trông mắt gần như lòi ra: "Em mẹ nó cho dù có để bọn chúng thay nhau làm, gã cũng sẽ không bỏ qua cho anh."

"En biết." Cô khịt khịt mũi: "Nhưng em không có biện pháp khác, em không thể nhìn anh chết."

Anh đột nhiên ngậm chặt môi dưới của cô, dường như muốn dùng chút sức lực duy nhất này giữ cô lại. Anh cắn răng: "Em dám đi ông đây giết em."

Sau một lúc, Dư Nam giờ tay nhẹ nhàng che mắt anh.

"Anh đừng nhìn..."

Dư Nam đứng dậy, thông thả đi về phía mấy người kia, phía sau là tiếng gào của Du Tùng.

Cô cúi đầu, hai tay thả bên hông, bàn tay khép hờ che dấu, không ai biết, trong túi cô chứa một cái chùy sắt nhỏ bằng bàn tay.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Bất cóc Tần Kỳ.

Du Tùng khẽ nói bốn chữ này, trong hỗn loạn, không biết cô có hiểu không, thấy cô cởi áo lông đi về phía bên kia, anh luống cuống.

Chùy sắt được anh rút ra từ phía sau thiết bị bị vứt bỏ vào tối hôm qua, chỉ dài bằng nửa bàn tay anh, to chưa đến một ngón tay, toàn thân rỉ sắt, đầu bị cùn. Lúc ấy gã mặt đen đang ngủ gật, không chú ý đến anh.

Chùy sắt kia ngay cả dây thừng cũng không cắt được, không hiểu cô muốn làm gì.

Dur Nam đi đến, gã trọc cười dâm nhét khẩu súng vào lưng quần, kéo Dur Nam một cái, cô ngã vào trong lòng ngực đối phương, gã mặt đen cùng mấy người khác cũng vây quanh giờ trò.

Du Tùng cắn răng, cả người căng lên, máu trên đùi không ngừng chảy ra. Anh dưới người dịch lên phía trước, chiếc ghế phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt kệt "... Địch mợ. Mẹ nó, dừng tay." Anh gào lên.

Nhất thời, nhà máy trống trải vang vọng tiếng cười cuồng vọng dâm tà của mấy gã kia, không ai để ý tới anh.

Bóng dáng nhỏ gầy của Dur Nam nhanh chóng bị vùi lấp trong đám đông, nháy mắt, anh nhìn thấy cô sờ sờ túi quần mình.

Về mặt Du Tùng nghiêm lại, nếu Dur Nam ra tay, hậu quả không dám tưởng tượng. Trong tay bọn chúng đều có súng và dao, nếu không làm chúng bị thương ngược lại sẽ khiến cô rơi vào thế nguy hiểm.

Anh gào lên với người bên cạnh: "Cho tôi con dao, tôi tự đâm được."

Lữ Xương Dân mỉm cười, đang đứng một bên thương thức, nghe thấy tiếng gào của anh bên kia.

Gã trọc không tình nguyện, nhân cơ hội vuốt eo Dur Nam một cái.

Du Tùng nhìn về phía Dur Nam, quần áo cô xộc xệch, dây áo ngực bị kéo xuống một bên, quần vẫn chưa sao.

Anh hít sâu một hơi, thu lại ánh mắt: "Buông tôi ra, cho tôi con dao."

Lữ Xương Dân: "Ồ?"

"Anh không muốn nhìn tôi chết sao? Tôi sẽ tự làm."

Lữ Xương Dân cười: "Thú vị đấy."

Gã trọc bước lên phía trước: "Anh Lữ, nghĩ kỹ một chút, nếu thả lỏng dây ra..."

Du Tùng nói: "Tôi đã bị thương nặng như vậy, anh còn sợ hả?... Sợ sệt như trẻ con, đừng mẹ nó làm mất mặt đàn ông."

Gã trọc đi lên phía trước, định rút khẩu súng trên lưng quần ra: "Địch, hiện tại ông đây sẽ bắn mày."

"Đứng lại cho tao." Lữ Xương Dân quát to, gã trọc khó chịu, lùi về, nhổ một ngụm nước miếng xuống mặt đất.

Lữ Xương Dân nhìn anh một lúc, mặt Du Tùng không có chút máu, đôi môi trắng bệch khô nứt, áo lông trên bụng miễn cưỡng cầm máu, đùi thỉnh thoảng co giật, đúng là tay trái gã không chặt.

Gã vẫy tay với gã mặt đen: "Mở trời cho nó đi."

Gã mặt đen chần chừ vài giây, không hé răng, tháo tất cả dây thừng trên người anh.

Du Tùng ngồi trên ghế, nhẹ nhàng hoạt động cổ tay: "... Dao."

Gã mặt đen nhìn về phía Lữ Xương Dân, Lữ Xương Dân chẹp miệng: "Cho nó đi."

Du Tùng nhận lấy, đồng thời toàn bộ huyệt súng nhắm ngay vào anh, ánh mắt nhìn người anh chằm chằm, đề phòng động tác của anh.

Du Tùng rũ mắt, lật xem con dao trên tay, đúng là con dao vừa rồi Dur Nam đâm anh, anh cười một cái, che bụng đứng lên một cách khó khăn.

Anh không nhìn Dur Nam, đôi mắt nhìn xuống mặt đất trước mặt cô mấy giây, giống như cho cô thời gian bình tĩnh và tự ngẫm.

Khi mọi người ở đây cho rằng anh đâm dao vào trong cơ thể, Du Tùng dùng hết sức lực, ném cái ghế phía sau vào đám người.

Bất ngờ không kịp đề phòng, có người nâng cánh tay ngăn cản, có người ghim súng, có người lùi liên tiếp mấy bước.

Dur Nam đột nhiên nhấc chân chạy đến một hướng khác, Tần Kỳ đang ngồi cách đó không xa, nhất thời kinh hoàng quá mức, không biết phản ứng gì.

Một tay cô siết chặt cổ Tần Kỳ, một tay cầm chùy sắt đè lên cổ ả ta.

Chưa kịp đứng vững, "Pằng" một tiếng, tiếng súng vang từ bên tai truyền tới, tay cô run lên, chùy sắt tạo ra một vết đỏ trên cẳng cổ mịn màng của ả.

Tần Kỳ kêu thảm: "Anh Lữ, cứu em."

Khoé mắt Dư Nam có bóng dáng ngã xuống thẳng tắp, đập xuống nền xi măng. Cô hoảng sợ quay đầu lại, Du Tùng nằm trên mặt đất, máu từ ngực trái tuôn ra không ngừng, anh mở to mắt, không ngừng run rẩy.

Một lúc sau, "Du Tùng --" cô thất thanh.

Thời gian dường như dừng lại, âm thanh ồn ào ngoài cửa đột nhiên im bật, tia sáng nhạt nhòa trên đỉnh đầu chiếu xuống, từng hạt bụi li ti chậm chạp không rơi.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề chậm chạp của anh, từng cái đâm vào lòng cô.

Dư Nam nghẹn ngào, "Du Tùng?"

Du Tùng có chút phản ứng, thông thả nghiêng đầu, nhìn cô, ánh mắt tan rã.

Lòng Dư Nam tràn ngập bi thương, đau đớn mãnh liệt ập đến, có một khoảnh khắc nào đó cô quên hít thở, nước mắt trong mắt nóng bỏng, rơi xuống, thiêu cháy thành tro.

Cô thấy người trên mặt đất liếm liếm khóe môi, môi mấp máy, ngón cái người bên cạnh chậm rãi giờ thẳng lên.

Cô biết, anh đang khích lệ cô: "Làm tốt lắm..."

Mấy người kia thay đổi phương hướng, hướng về phía Dư Nam. Ánh mắt Dư Nam lộ ra vẻ tàn nhẫn, dí chùy vào hõm vai Tần Kỳ, hung hăng đâm một cái, Tần Kỳ thét lên một tiếng, nghiêng đầu khóc oà.

Lữ Xương Dân ghim súng: "Buông ra cho tao."

Dư Nam nói: "Lùi ra sau."

Lữ Xương Dân không nhúc nhích.

Dư Nam quát: "Mẹ nó tát cả lùi đến chân tường cho tôi."

Lữ Xương Dân bước chậm chạp.

Dư Nam cười lạnh một tiếng, chùy sắt thông thả đi xuống, chạm đến bụng Tần Kỳ.

Tần Kỳ lắc đầu: "Không, không...", Lữ Xương Dân hít sâu một hơi, giờ tay, bọn chúng thông thả lùi ra sau. Dư Nam đi lên phía trước, cách Du Tùng càng ngày càng gần.

Lữ Xương Dân nói: "Cô nhóc bình tĩnh một chút, trước tiên buông thứ kia ra, cái gì cũng có thể thương lượng. Tao có thể đưa thẳng đây đến bệnh viện, thả chúng mày ra." Gã cắn răng một cái: "Đừng ép tao tức giận, ngược lại tao sẽ không quan tâm đến sự sống chết của Tần Kỳ, chúng mày cũng đừng mong sống sót."

Dư Nam điên rồi, ngay cả tính mạng cũng từ bỏ, căn bản không sợ gã uy hiếp. Cô dùng sức đè lên bụng Tần Kỳ, "Anh tới đây, không sợ đoạn tử tuyệt tôn... Anh tới đây!"

Lữ Xương Dân thỏa hiệp, bàn tay dè dè xuống phía dưới, trấn an cô: "Cô nhóc đừng kích động"

Dư Nam nói: "Ném súng xuống đất."

Tay Lữ Xương Dân ngập ngừng, cô quát "... Ném"

"Được được, ném" Lữ Xương Dân nhìn cô chằm chằm, cúi người đặt súng lên mặt đất, gã trọc kêu, "Anh Lữ..."

Lữ Xương Dân bỗng nhiên xoay người, tát một cái lên mặt gã, "Đừng mẹ nó luyên thuyên, bỏ xuống." Gã tức giận không có chỗ trút giận, toàn bộ trút vào cái tát vừa rồi: "Ồ đó có con trai tao."

Gã trọc nghiêng đầu, khóe miệng đỏ máu. Gã hít sâu một hơi, hai má nhô lên, vừa buông bỏ súng xuống lại đột nhiên giờ lên.

"Pằng" một tiếng, tiếng súng vang vọng, xé rách màn đêm nặng nề.

Đôi mắt tan rã của Du Tùng chợt nhìn chăm chú, trái tim chợt thất lại, máu ngưng đọng, anh dùng hết sức lực cả người ngẩng đầu, Dư Nam lông tóc không hao tổn gì đứng bên cạnh anh.

Vừa nhấc mắt, nhìn sang phía đối diện, lại sững sờ.

Một lỗ thủng to bằng móng tay đang không ngừng phun máu giữa ấn đường của gã trọc, phát súng bắn vào từ cửa sổ phía sau Dư Nam.

Mọi người trở mắt, lúc này, cửa sắt nhà máy nổ tung một tiếng, khói thuốc súng nổi lên bốn phía, dần dần tràn ngập không gian.

Lữ Xương Dân nhanh chóng nhặt súng trên mặt đất lên, tránh né khắp nơi, tìm chỗ trốn, mấy người còn lại cũng hoảng hốt tìm đường.

Nhất thời, không ai để ý tới Dur Nam và Du Tùng, thậm chí là Tần Kỳ.

Trong lòng Dur Nam bùng cháy hy vọng, đẩy Tần Kỳ ra, nâng dưới nách Du Tùng di chuyển đến thiết bị lớn phía sau.

Anh quá nặng, không xô dịch được chút nào.

Dur Nam ghé sát lỗ tai anh, bật thốt lên: "Bảo bối à, anh quá nặng...", Vừa mới nói mấy chữ, cô nghẹn ngào.

Bên tai vang lên từng tiếng súng cùng tiếng chửi mắng tức giận, cảm giác vô vọng và bất lực được thay thế bằng một tia hy vọng vừa mới dâng lên, cô cắn chặt răng, ôm chặt cánh tay anh, hai chân dùng sức: "Trương Thạc tới, cảnh sát cũng tới, anh phải chống đỡ... Ngoan nào, tự mình dùng lực."

Cả người Du Tùng không còn sức lực, mắt hoa lên, nhưng mỗi câu nói của cô lại truyền đến tai anh rõ ràng.

Anh muốn cười, cô là người lạnh nhạt, kiêu xướng hờ hững lắm kia cô nói vô cùng giọng gào, nếu là ngày thường, đánh chết cô cũng sẽ không gọi. Nhưng anh lại bị ai cười không nổi, lúc này cô phải bất lực biết bao nhiêu, mới chịu dùng lời âu yếm tới dỗ anh.

Vành tai truyền đến cảm giác đau đớn, cô cắn anh, gần như phát điên, khóc lóc, "Anh mẹ nó có phải đàn ông không thế... Dùng lực..."

Du Tùng cũng muốn dùng lực, nhưng anh căn bản không động đậy nổi.

Dur Nam cắn mạnh xuống, "Anh phải sống... Phải sống sót... Nói muốn em cho anh một cơ hội nữa, em cho anh, anh không cần sao?"

Cô ôm chặt anh, nước mắt xuôi theo khuôn mặt chảy xuống cổ áo anh, "Em xin anh đấy, phải sống..."

Lữ Xương Dân dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, né vào trong bắn một phát súng ra ngoài, nhờ có phé liệu ngăn cản, gã dịch từng bước đến một cánh cửa khác phía sau.

Có một tên đồng lõa giờ tay đầu hàng, gã mặt đen cùng hai người khác tiếp tục chống cự.

Tần Kỳ quỳ rạp trên mặt đất, không biết đường đi, ôm bụng khóc lóc.

Có giọng nam trầm thấp vang vọng nhà máy, "Các anh đã bị cảnh sát vây quanh, buông vũ khí, lập tức đầu hàng..."

Lữ Xương Dân dựa lưng vào tấm sắt, thở gấp: "Tao đầu mẹ mày."

Trong hỗn loạn, gã nghe thấy một tiếng gọi yếu ớt: "Anh Lữ... Anh Lữ, anh ở đâu, mau cứu em..."

Gã chấn động, đầu ghé vào tấm sắt nhìn ra bên ngoài, Tần Kỳ đang nằm trên mặt đất cách đó không xa, gã khẽ gọi: "Tôi đây, mau tới đây."

Tần Kỳ vui vẻ, không màng đến sự khó chịu trong người, đứng dậy chạy về phía này.

Lữ Xương Dân khẽ mỉm cười, "Đạch, nằm sấp xuống."

Có cảnh sát chú ý tới bên này, Lữ Xương Dân giờ súng lên, giúp ả yểm hộ.

Lần này không bắn trúng, bắn vào tấm thép bên cạnh, tấm thép cách Tần Kỳ không đến hai mét, tia lửa bắn ra bốn phía, cơ thể ả ta run lên. Tần Kỳ bất động, mặt đầy kinh ngạc, thông thả cúi đầu nhìn xuống bụng của mình, vài giây sau, máu tươi tràn ra...

Ả bị đạn lạc của gã bắn trúng, thân thể mềm nhũn, ngã trên mặt đất, hai mắt trợn lên, nhìn chằm chằm Lữ Xương Dân trong góc, nước mắt chưa khô lướt qua mũi, rơi trên mặt đất.

Cuối cùng, tự tay gã giết con của gã...

"A --" Lữ Xương Dân mất không chế, đứng dậy lao về phía trước, bắn "Pằng, pằng" hai phát.

Bất chấp lao ra, gã để lộ vị trí, nháy mắt bị bắn thành đồng hồ cát.

Lữ Xương Dân ngã xuống đất, hướng đến phía Tần Kỳ, ngón tay giật giật, trước khi mất đi ý thức, trong đầu quanh quẩn lời bọn họ vừa nói.

-- "Chưa đến cuối cùng, người thắng là ai khó mà nói."

-- "Có lẽ việc này không gọi là duyên phận, mà là báo ứng."

Hiện giờ, gã đoạn tử tuyệt tôn, không người thừa kế.

Báo ứng đến sớm, hiện tại, rốt cuộc gã cũng hiểu.

Bên kia, một tổ cảnh sát đột nhập nhà máy cách đó không xa, phát hiện một chiếc xe vận tải không giấy phép, bên trên có một người đang trốn.

Có cảnh sát nhắm vào cẳng chân đối phương, pằng một tiếng, người đó ngã vào trong bụi cỏ.

Hai tay gã bị trói, đầu lệch sang một bên, ánh đèn chiếu xuống, đúng là người bên ngoài chuẩn bị tiếp ứng, trợ thủ đắc lực của Lữ Xương Dân, Vương Minh Toàn.

Tất cả đều qua đi.

Hiện trường được phong tỏa, có người không màng phản đối xông vào, kêu lớn hai tiếng: "Anh Du!"

Một người đàn ông cao lớn, lại mang theo nghẹn ngào nước nớc.

Có nhân viên y tế đang hợp sức nâng một người lên cáng, người đó yên tĩnh không một tiếng động, hai tròng mắt nhắm chặt, ngực bằng phẳng không phập phồng, không tồn tại bất cứ dấu hiệu còn sống nào.

Bác sĩ đeo máy cung cấp đường khí vào mũi anh, sau một lúc, trên mặt xuất hiện sưng mù mỏng, vài người đứng sau một mối dựa vào tường.

Trương Thạc nhào lên, liên mồm gọi, "Anh Du, anh không thể có việc gì được, anh đừng xảy ra chuyện... Em phải làm sao bây giờ..."

"Là em không đứng, anh tỉnh lại đi, em phản ứng chậm, đã tới chậm..."

Anh ta lải nhải, nói cái gì bản thân cũng không rõ lắm.

Bác sĩ cắt ngang: "Yên lặng, người bệnh cần phải cấp cứu."

Mọi người đẩy Du Tùng đi nhanh ra ngoài, xung quanh là nhân viên công tác dọn sạch hiện trường, nhà máy tạm thời di tán, có vài người nằm ngang dọc tứ tung, trên mặt đất, tràn ngập mùi máu tươi.

Dur Nam nhắc bước, đi ra bên ngoài. Bóng đêm phủ xuống, không trung vẫn có mưa phùn kéo dài, đèn xe cảnh sát đỏ xanh chuyển động, nhuộm đậm toàn bộ đêm tối. Cô giương mắt, đúng lúc thấy xe cứu thương biến mất trong tầm mắt.

Mọi người mặc áo dài bận rộn xung quanh, chỉ có Dur Nam mặc một chiếc áo lót màu trắng, một bên dây áo rơi ra, làn da lóa lỏ trong không khí. Nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh, giọt mưa nhỏ xuống người cô, rửa sạch vết dơ bẩn trên người.

Có người khoác một chiếc chăn mỏng lên người cô, là một nữ cảnh sát, cô thoáng nhếch miệng, "Cảm ơn."

Nữ cảnh sát vỗ vỗ bà cô.

Dur Nam ngẩng đầu, mưa phùn dày đặc giống từng chiếc kim đâm xuống người cô.

Dưới màn trời vô tận, cô biến thành một chấm trắng nho nhỏ...

Bệnh viện Đại Lý.

Đèn phòng cấp cứu sáng từ đêm khuya đến sáng sớm, Dur Nam ngồi xồm trong góc, mắt không chớp nhìn chăm chăm mấy chữ kia.

Trương Thạc từ bên ngoài vội vàng trở về, phía sau có vài người đi theo, Dur Nam nghiêng đầu nhìn, không để bụng, lại quay lại tiếp tục nhìn chăm chăm.

Bố Du đỡ mẹ Du, mẹ Du khóc không thành tiếng, Mạc Tích Đồng đi bên cạnh.

Hành lang yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng giày cao gót "Lộc cộc" của Mạc Tích Đồng, cô ta đi đầu, nhìn về phía phòng cấp cứu, mắt đỏ ửng.

Tay cô ta ở ngay trước mặt Dur Nam, Dur Nam liếc mắt, đôi tay kia siết chặt thành nắm đấm.

Mạc Tích Đồng xoay người, không có gì bất ngờ hung hăng tát Dur Nam một cái, Dur Nam không phản ứng, cô ta phẫn hận nói: "Cô dựa vào cái gì? Anh Du vì cô mà sắp mất mạng, tại sao cô lại có thể bình yên vô sự?"

Trương Thạc đã kể đầu đuôi mọi chuyện trên đường đến.

Cô ta có phản ứng này, không ai bất ngờ.

Dur Nam vẫn chưa thay quần áo, máu trên hai tay đã khô khốc, rũ xuống đầu gối.

Lần đầu tiên cô để mặc người khác đánh cô mà không phản kháng, thờ ơ ngồi xồm. Mạc Tích Đồng lại tát một cái, tát cô xong, rồi cuộc không kìm được, khóc hu hu.

Mẹ Du bỏ nhào vào cửa, gọi từng tiếng: "Con mẹ ơi, con mẹ đừng có chuyện gì, nếu không mẹ biết sống thế nào..."

Trương Thạc ôm bà vai bà, cùng bố Du đỡ bà ngồi xuống ghế. Mẹ Du khóc một lát, phản ứng lại, xông tới trước mặt Dur Nam, nắm bà vai cô.

Từng tiếng lên án, làm Dur Nam chôn sâu đầu vào đầu gối.

"Vì sao cô không chịu buông tha cho con trai tôi... Vì sao? Thằng bé tìm cô nhiều năm như vậy, từ bỏ tương lai, từ nhỏ đã rời khỏi chúng tôi đi ra ngoài làm công... Tại sao lại như vậy, cuối cùng còn...."

Mẹ Du không nói được nữa, đôi tay đang nắm chặt chuyển sang cầm vai cô lắc không ngừng.

Dur Nam siết chặt tay, giọng nhỏ đến mức chỉ có bản thân mới nghe thấy, "Thật xin lỗi..."

Ba giờ sáng, y tá đi ra mời bố Du ký vào giấy cam kết tình trạng nguy kịch, phát súng trên ngực chưa bắn trúng trái tim, nhưng vết thương trên bụng và đùi, mất máu quá nhiều, cũng có bộ phận bị nhiễm trùng, có thể sống hay không, tất cả đều dựa vào ý chí.

Tay bố Du run rẩy ký tên, mẹ Du gần như sục sùi, Trương Thạc mượn phòng bệnh khác để bà nghỉ ngơi.

Bên dưới giấy cam kết tình trạng nguy kịch vẫn còn một văn bản khác, trước khi phẫu thuật, Du Tùng còn tỉnh táo một lát, yêu cầu nếu bản thân rời đi, sẽ quyên tặng cơ thể cho ngân hàng tạng của bệnh viện.

Vương Hằng từng nói: "Văn Nam lừa bán người dân, án kiện giao dịch chợ đen thật sự quá nhiều, nguyên nhân trực tiếp là nội tạng khan hiếm, trong nước cũng chưa thành lập hệ thống hiến nhận tốt đẹp, phần lớn ý thức của người dân không có quan niệm này, người Trung Quốc tương đối coi trọng việc bảo toàn thân xác khi chết, cho nên giao dịch chợ đen mới có thể ngang ngược như vậy."

Nhưng, có bảo toàn thân xác khi chết hay không, anh cũng không để ý.

.....

Đêm nay, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi và chịu đựng.

8 giờ sáng đèn phòng phẫu thuật mới tắt, cũng may, Du Tùng chịu đựng được, anh được chuyển đến ICU.

12 giờ trưa, anh tỉnh lại một lát, nhưng trạng thái sinh mệnh vẫn mong manh, có thể kéo dài sinh mệnh hay không, mấy ngày nay còn phải giám sát chặt chẽ.

Bác sĩ từ ICU đi ra, mọi người đứng trước cửa lao đến.

Anh ta tháo khẩu trang: "Người bệnh yêu cầu gặp một người, ai là Dur Nam?"

Mẹ Du sững sốt, tay chân Dur Nam cứng đờ, cách cửa kính nhìn vào, cả người anh cảm thấy ớn lạnh, trên mặt nạ cung cấp đường khí có lớp sương trắng mỏng, người nằm ở kia vẫn không nhúc nhích, yếu ớt mà đơn độc.

Trong mắt chỉ toàn màu trắng, bờ tường, tấm rèm, chăn đơn, thậm chí mặt anh, chưa từng bao giờ cô lại sợ màu trắng như vậy.

Bác sĩ nói: "Chỉ có thể nói hai phút, người bệnh không thể quá mệt mỏi."

Thật lâu sau, Dur Nam vượt ống quần, nhếch khóe miệng: "Tốt nhất là để đi Du vào thôi, tôi không đi, chờ anh ấy... Thoát khỏi nguy hiểm tôi sẽ vào thăm anh ấy."

Mẹ Du liếc cô một cái, không nói gì: "Bác sĩ, tôi là mẹ của bệnh nhân, tôi có thể đi vào không?"

Đối phương gật đầu: "Đừng quá lâu."

Hành lang yên tĩnh, Trương Thạc đi đến trước mặt Dur Nam, cách một lát mới nói: "Anh Du sẽ không có việc gì đâu, cô yên tâm... Nếu không cô tìm một nơi tắm rửa, thay quần áo, chờ buổi chiều lại đến?"

Dur Nam rũ đầu, cười cười: "Cũng được."

Cô xoay người, dừng lại, nói với Trương Thạc: "Có thể cho tôi mượn chút tiền không?"

Cô ném túi ở nhà máy, không xu dính túi, phòng ở cũng bán, không có nơi để đi. Chỗ Bạch Chấn Dương cô căn bản sẽ không nghĩ đến, huống hồ không muốn bà nội lo lắng.

Trương Thạc không nói hai lời, để lại giấy tờ, sau đó nhét toàn bộ tiền trong ví vào tay cô, cởi áo khoác ra, đổi cho tấm chăn mỏng trên người cô.

Dư Nam khẽ nói: "Cảm ơn."

Bóng dáng kia chậm rãi biến mất ở chỗ rẽ, Mạc Tích Đồng im lặng một lát, bước nhanh đuổi theo.

Dư Nam đi xuống dưới tầng, ánh nắng tươi sáng.

Cô ngẩng đầu, mây đen tan đi, không trung xanh thẳm như được rửa sạch.

Sau cơn mưa không khí thoải mái tươi mát, chim chóc tự do bay lượn.

Thế giới giống như được gột rửa một lần nữa.

Có người túm chặt cánh tay cô, Dư Nam quay đầu lại.

Mạc Tích Đồng nói: "Tôi có lời muốn nói với cô."

Hết chương 62

Tác giả có lời muốn nói: ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ_ ngược đến cùng ~

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Ngày thứ tư Du Tùng mới chuyển ra ICU, Dư Nam không đến phòng giám hộ nhìn anh, đa số thời gian, cô ngồi trên ghế ngoài hành lang, yên lặng trông coi.

Vì còn thuốc tê phẫu thuật và di chứng trị liệu, cả ngày anh đều hôn mê, thỉnh thoảng tỉnh lại một chút, nghiêng đầu, có thể nhìn thấy bóng dáng ai đó ngoài cửa sổ.

Giây phút đi ra khỏi phòng giám hộ, hốc mắt mẹ Du nóng lên, mấy ngày nay anh chỉ dựa vào dịch dinh dưỡng và đường glucose, người cao lớn vạm vỡ trước đây, nhanh chóng gầy xẹp đi, hai má hõm sâu, mắt thâm quầng, làn da trắng như giấy, không còn vẻ kiêu ngạo và khí phách ngày xưa.

Bác sĩ nói, anh đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, miệng vết thương đã ngừng chuyển biến xấu và nhiễm trùng, nhưng muốn khôi phục tổ chức cơ thể như trước đây, còn cần một khoảng thời gian rất dài nghỉ ngơi và điều trị.

Bác sĩ dặn dò từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, mẹ Du ghi nhớ cẩn thận, tất cả đều dựa theo lời đối phương nói mà làm.

Chuyển tới phòng bệnh bình thường, mọi người rất cuộc có thể vào phòng. Đoàn người nối đuôi nhau đi vào, anh ngược mắt, thấy bố Du mẹ Du, Mạc Tích Đồng, Trương Thạc, còn có đội trưởng đội hình sự Vương Hằng.

Trừ những người đó ra không còn ai khác.

Bố Du cúi người, khẽ nói: "Con trai, con chịu khổ rồi."

Du Tùng cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trương Thạc cũng thò đầu tới, nhảy nhót lung tung, nhe răng gọi "Anh Du, anh Du" liên hồi.

Thấy anh không có việc gì, bầu không khí áp lực mấy ngày nay rốt cuộc cũng giảm bớt, mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Wang Heng nói ngắn gọn với anh: "Lữ Xương Dân và gã họ Dương vừa mới định chạy thoát thì bỏ mạng, đứa nhỏ trong bụng Tần Kỳ bị sảy, nhưng lại nhặt về được một mạng, mấy người khác đều đã đền tội."

Du Tùng hỏi: "... Có tóm được tất cả không?"

"Không." Anh ta nói: "Nhưng Vương Minh Toàn đã phải trả giá, bao gồm nhà trên với nhà dưới đã từng hợp tác nhiều năm qua." Vương Hằng ngừng lại: "Còn cả Lưu Thành Quân."

Du Tùng nhìn về phía anh ta.

Vương Hằng giải thích: "Chính là Lưu 'sẹo'."

Anh liếm liếm môi, theo bản năng nhìn lướt một vòng quanh phòng, ánh mắt tối sầm lại, không tìm được người kia.

Du Tùng vừa mới tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi, mọi người không dám làm phiền anh lâu, ngồi lại một lát rồi rời đi.

Phòng bệnh khôi phục yên tĩnh, chỉ có tiếng tí tách theo quy luật của dụng cụ bên giường.

Mẹ Du ngồi lại, nắm lấy bàn tay bên người anh, âm thầm lau nước mắt.

Du Tùng nắm lại, an ủi nói: "Mẹ, con không có việc gì."

Mẹ Du ghen ngào: "Vết thương còn đau không?"

"... Không đau ạ."

Mẹ Du lấy khăn giấy lau mặt: "Con cũng già rồi, hết năm này là 34. Người khác đến tuổi này đều đã kết hôn sinh con, còn con lại phiêu bạt bên ngoài, kết quả là..." Bà nắc lên: "Kết quả là thương tích đầy người, suýt chút nữa còn mất mạng."

Du Tùng áy náy: "Con xin lỗi, lại khiến mẹ lo lắng."

Mẹ Du nói: "Mẹ chỉ xót con thôi."

"Mẹ..." Du Tùng nhìn bà: "Con muốn ra ngoài."

"Hử?"

Anh hỏi: "Cô ấy ở bên ngoài à?"

Mẹ Du khựng lại, giận dỗi buông tay anh ra, không hé răng.

Du Tùng: "Mẹ không thích cô ấy à?"

Mẹ Du vẫn luôn oán trách Dư Nam, Du Tùng rời nhà từ nhỏ, bỏ học, nói cho cùng tất cả đều vì cô. Trước đây bà chỉ cần nhắc đến, Du Tùng lập tức lạnh mặt, sau này không dám nhắc đến trước mặt anh nữa. Ngày đó vội vàng gấp mặt ở nhà tang lễ, bà thấy vẻ ngoài cô khá dễ nhìn, tính tình yên tĩnh, bởi vậy thái độ cũng thay đổi phần nào. Nhưng trải qua việc này, mọi bất mãn giấu dưới đáy lòng bà mới hoàn toàn bộc lộ ra.

Mẹ Du nói: "Mẹ thấy con bé không tốt bằng Tích Đồng. Tích Đồng vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện, trước nay luôn an phận, cũng không quen biết những người vớ vẩn."

Anh "Vâng" một tiếng.

Mẹ Du lại giữ chặt anh: "Con cũng nhìn Tích Đồng lớn lên, chúng ta và di Hoàng của con là hàng xóm, hai nhà hiểu nhau đến tận gốc rễ... Con xem cô bé Tân Tả kia, dù sao cũng cách xa mười mấy năm, thay đổi thành..."

"Mẹ, cô ấy có ngày hôm nay đều do con sai." Du Tùng hít sâu một hơi: "Huống hồ cô ấy không có gì không tốt."

"Con..." Mẹ Du tức giận, quay đầu đi.

Sau một lúc, bà khẽ thêm một câu: "Không biết mở miệng nói chuyện, chẳng khác gì đầu gỗ."

Du Tùng cười: "Con chỉ thích đầu gỗ kia thôi."

Mẹ Du bị anh làm tức đến khó thở, duỗi tay định chọc đầu anh, duỗi được một nửa lại dừng lại, giận dỗi đứng dậy: "Tùy con."

Mẹ Du đi ra ngoài, cánh cửa mở lại đóng. Du Tùng rũ mắt nhìn chằm chằm, sau một lúc, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Du Tùng cong khóe môi, Dư Nam đi vào.

Anh nhìn cô, một giây cũng không rời. Mấy ngày nay cô cũng gầy đi, bản thân đã không có nhiều thịt, bây giờ nhìn càng thêm gầy yếu.

Dư Nam đứng cách anh hơn hai mét, cắn môi, nhìn lại anh.

Du Tùng hừ nhẹ một tiếng, phun ra ba chữ: "Em nhát gan."

Dur Nam không đáp lại, ánh mắt luôn dán chặt vào người anh.

Du Tùng nói: "Xấu lắm hả?"

Nửa phút sau, cô lắc đầu, "Không xấu."

"Vậy thì lại đây."

Dur Nam đi lên phía trước vài bước, vẫn đứng.

Ngón tay anh còn kẹp máy theo dõi, hành động chậm chạp, duỗi tay ra trước: "Đến gần chút nữa."

Dur Nam ngập ngừng, lại đi lên phía trước vài bước, ngồi xuống vị trí mà trước đó mẹ Du đã ngồi.

Phòng rất sáng, thời tiết bên ngoài rất tươi đẹp, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt anh.

Đã rất lâu không cách nhau gần như vậy, Dur Nam dùng mắt miêu tả hình dáng anh, lần đầu tiên phát hiện lông mi anh rất dài, tạo thành một cái bóng nhỏ trước mắt. Mấy ngày không xử lý, cằm anh đã lún phún râu, sắc môi trắng nhợt, khô khốc nứt nẻ.

Du Tùng duỗi tay, cô vội vàng cầm lên, anh cười nói: "Không đẹp trai bằng trước đây đúng không?"

Dur Nam nói thật: "Vâng, quá gầy."

Anh muốn vuốt ve cô, nhưng bây giờ lại không có sức lực, Dur Nam nói: "Sẽ đẹp trai trở lại."

Du Tùng nhưn mày: "Em cảm thấy trước đây anh có đẹp trai không?"

Dur Nam cười: "Tạm coi như là đẹp đi."

Hai người dừng lại, mới phát hiện ra cuộc đối thoại vừa rồi thật thiếu muối.

Một lát sau, Du Tùng nói: "Hôm đó vì sao em không vào?"

Dur Nam nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay thô ráp của anh: "Cơ hội hiếm hoi, em muốn dành cho dì Du."

"Đừng nói dối."

Dur Nam cứng đờ: "Em sợ hãi."

Du Tùng nhìn cô, nói lại một lần: "Em nhát gan." Một tiếng này chứa đầy sự cưng chiều và đau lòng.

Yên lặng một lát, Dur Nam nói: "Có vẻ bây giờ anh không thể uống nước."

"... Có lẽ không thể."

"Anh khát không?"

Du Tùng nhìn cô: "Em đoán xem."

"Vậy để em làm ẩm môi cho anh nhé?"

"Ừ."

Dur Nam cảm tấm bông tẩm ướt, chấm chấm lên môi anh. Cô tới gần, Du Tùng nhìn động tác cô không chớp mắt: "Mấy hôm nay em ngủ ở đâu?"

"Khách sạn bên ngoài bệnh viện ạ."

"Trương Thạc giúp em tìm hả?"

"Không." Cô nói: "Em mượn tiền anh ta."

Du Tùng nói: "Đêm nay ngủ ở đây đi." Anh ở phòng đơn, bên cạnh có một chiếc giường cho người nhà.

"Vậy dì Du ở đâu ạ?"

"Trương Thạc sẽ sắp xếp."

Dư Nam dừng một chút: "Vâng."

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Bố Du mẹ Du đã ở bệnh viện mấy ngày, thân thể thật sự ăn không tiêu, Trương Thạc đưa hai người về khách sạn nghỉ ngơi.

Lần này Mạc Tích Đồng xin nghỉ tối, thấy Du Tùng đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, cô ta đặt vé máy bay rời Đại Lý. Cô ta bước lên nhìn Dư Nam một cái thật sâu, để lại bốn chữ, "Tự giải quyết tốt"

Trương Thạc về khách sạn ngủ bù, mọi người trong phòng bệnh đều đi hết, chỉ còn một mình Dư Nam.

Ngoài cửa sổ chìm vào bóng tối, ánh chiều tà cuối cùng ẩn phía sau toà nhà. Phòng không bật đèn, ngược lại với hành lang ồn ào, trong phòng có vẻ yên tĩnh. TV trên tường đang phát tin tức, không có tiếng, Dư Nam dùng điều khiển từ xa ấn vài cái, tổng cộng không có mấy kênh, chủ yếu là đài trung ương.

Người trên giường động đậy, Dư Nam lập tức đứng dậy, "Anh tỉnh rồi à?"

Anh nhú mi, khẽ "Ừ" một tiếng.

Dư Nam bật đèn, ngồi trên ghế cạnh giường: "Vết thương của anh còn đau không?"

"... Có chút."

Cô định ấn đèn báo phía trên.

"Không cần." Du Tùng nói: "Anh có thể chịu được."

Dư Nam nhìn anh một cái, thu tay về, "Anh muốn uống nước không?"

"Không uống." Giọng anh hơi khàn, "Nhưng đùi anh hơi tê."

Dư Nam đứng dậy đi đến đuôi giường, xốc chăn đơn lên, một chân của anh có vết thương không động đậy, cô nhẹ nhàng nâng chân kia lên, đặt trên đùi mình, hai tay nhẹ nhàng bóp.

Chân anh ở ngay trước mắt, cẳng chân đầy lông, cho dù đang bệnh, cơ bắp trên bắp chân vẫn rất cứng cáp, cảm giác thô ráp.

Du Tùng nhìn cô, mặt cô ngược sáng, chóp mũi nhỏ nhắn, bộ dáng rũ mắt khiến người khác cảm thấy dịu ngoan. Tay rất ấm, đặt trên đùi anh nhẹ nhàng xoa bóp. Lát sau, Du Tùng khẽ cười một tiếng.

Dư Nam quay đầu: "Anh cười gì?"

"Lực quá nhỏ, em dùng thêm lực đi..." Du Tùng giật giật chân: "Giống như cô mèo nhỏ đang cào vảy."

Cô liếc qua khoe mắt, bàn chân to chừng cỡ 43 tính tế hơn nhiều so với tay anh, cũng trắng hơn một chút, móng chân rất ngắn, ngón chân cái to dài, trên mu bàn chân có vài sợi lông thưa.

Cô thu hồi tầm mắt, tay tăng thêm lực.

Du Tùng đột nhiên hỏi: "Mạc Tích Đồng nói gì với em thế?"

Tay Dư Nam dừng lại, lúc sau, lại tiếp tục xoa bóp: "Chưa nói gì ạ."

"Câu kia của con bé có ý gì?"

Dư Nam hỏi: "Câu nào cơ?"

Du Tùng nói: "Con bé bảo em tự giải quyết tốt."

"Ai biết." Bộ dáng Dur Nam không thêm đề ý: "Có thể là thương anh, nên hận em."

"Con bé đánh em?"

"Vâng." Dur Nam sờ mặt một chút, "Vẫn còn đỏ ă?"

Du Tùng liếm liếm đôi môi khô nứt, "... Vẫn sưng."

Dur Nam không đáp, Du Tùng lấy chân đá nhẹ cô một cái: "Em ngốc hả? Không biết trốn?"

Ngực cô khó chịu, không dám nghĩ đến ngày đó, vội cười: "Em quên."

Du Tùng nói: "Chờ anh xuất viện sẽ dạy dỗ con bé."

"Không cần đâu."

"Không cần?" Anh hừ cười.

Dur Nam liếc anh một cái, "Anh so đo với con gái làm gì... Lần này bỏ qua đi."

Du Tùng chế nhạo: "Chịu bị đánh không phải tính cách của em."

Lần này cô không nói tiếp, quay đầu, ánh mắt đặt trên đùi anh.

Mới vừa yên tĩnh một lát, Du Tùng bỗng nhiên nói: "Còn bàn chân."

"Dạ?"

Trong mắt anh hàm chứa ý cười, "Anh nói, bàn chân cũng tê."

Dur Nam liếc anh một cái, không nói chuyện, vươn người, hai tay nhỏ cầm bàn chân anh. Du Tùng không ngờ đến, gáy tê rần, cơ thể run lên.

Dur Nam dùng sức cầm: "Anh đừng nhúc nhích." Cô dận anh, ngón tay thon thả ấn xuống gang bàn chân anh, vẻ mặt nghiêm túc mà cẩn thận.

Khoé môi đang cong lên của Du Tùng chậm rãi san bằng, nhìn cô, trong mắt cuộn cuộn sóng.

Anh chỉ nghĩ trên cô một chút, không ngờ cô sẽ nghe lời.

Ánh mắt Dur Nam chăm chú, mỗi một động tác xoa bóp đều mềm nhẹ thông thả, nghiêm túc ắn, không giống như đang đùa.

Vành mắt Du Tùng nóng lên, hình ảnh này chưa bao giờ anh dám nghĩ tới, anh nuốt một ngụm, cử động chân, "Được rồi" anh nói, "... Anh hơi khát."

Dur Nam đặt chân anh xuống giường, đắp chăn đơn lên: "Em làm ầm môi cho anh nhé?"

"Ừ."

Đến tối, bác sĩ đẩy Du Tùng đi làm kiểm tra toàn diện, đến khi trở về đã 9 giờ, TV không có gì hay, tắt đèn, hai người nằm trên giường ngủ.

Máy móc trên đầu giường vang lên tích tích, rèm cửa không kéo, ánh trăng có thể chiếu vào, có bóng cây hắt trên vách tường, nhẹ nhàng đong đưa.

Trên người Du Tùng có vết thương nên chỉ có thể nằm ngửa, ban ngày ngủ nhiều, hiện tại không hề buồn ngủ. Anh tròn mắt nhìn trần nhà, sau một lúc, nghiêng đầu: "Em ngủ chưa?"

"... Chưa ạ."

Du Tùng nói: "Lại đây nằm một lát."

"... Giường quá nhỏ."

"Đủ dùng." Du Tùng nói.

"Em sợ đè lên anh."

Anh cười: "Em cũng đâu có ngủ phía trên anh."

Dur Nam hừ một tiếng xem thường trong bóng tối, một lát sau, cô vẫn sột soạt xuống giường.

Tay anh còn có thể cử động, dịch sang bên cạnh, chừa ra một khoảng vừa đủ cho Dur Nam nằm nghiêng.

Cô nằm trong tầm tay Du Tùng, sau lưng là song sắt bảo hộ, một không gian nho nhỏ, cũng đủ chứa cô. Du Tùng dịch sang bên, cánh tay chạm phải một thứ tròn tròn mềm mại, anh cười vui sướng.

Dur Nam không hé răng, rũ mắt nằm. Anh nghiêng đầu, mặt cô gần trong gang tấc, dưới ánh trăng dung nhan vô cùng điềm tĩnh.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng chạm một cái lên chóp mũi cô.

Dur Nam không nhúc nhích, anh lại hôn một cái, sau đó lại một cái. Đường như càng ngày càng nghiện, anh vươn cổ, định hôn miệng cô, lại "Hừ" hít sâu một hơi.

Dur Nam giương mắt: "Ngực anh đau à?"

Du Tùng nói: "Trên đùi đau nhất."

Dur Nam nằm trở lại, cắn khước môi, nghe thấy anh hỏi: "Em hận anh bao nhiêu, mới có thể hạ nhất dao nặng như vậy?"

Cô trầm mặc một lát: "So với bị dao đâm, em nghĩ, anh không muốn trở mặt nhìn em bị bọn họ luân phiên làm."

Du Tùng nghe, mu bàn tay vô thức cọ cô, vừa khéo là bên dưới khóa quần của cô, là mảnh đất tam giác kia.

Dur Nam nói tiếp: "Sau đó, anh nói chỉ cần đâm nhất dao này xuống, chúng ta đều có thể giải thoát... Em gần như bị những lời này mê hoặc tâm trí, chỉ nghĩ đâm mạnh xuống, muốn biết giải thoát là cảm giác gì."

"Hiện tại đã biết rồi à?"

Dur Nam nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng.

Du Tùng cong khước môi, trước nay không cảm thấy âm tiết mơ hồ này dễ nghe như vậy. Anh thuận khe hở đi vào, cọ cọ: "Vậy tại sao em lại cởi quần áo?"

Dur Nam cúi đầu, cái trán dán vào cánh tay anh, nhẹ nhàng nói câu gì đó.

Anh không nghe rõ, nhưng anh biết, cô nói giống ngày hôm đó: "Anh phải sống sót."

Một hồi lâu không nói chuyện, bên ngoài lại có người bệnh mới được đưa tới, tiếng bước chân vội vã quanh quẩn ở hành lang, một lát sau, lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Du Tùng hỏi: "Chùng nào thì em nhận ra anh?"

"... Bộ dáng anh không hề thay đổi." Dur Nam dừng lại, ăn ngay nói thật: "Năm ngoái ở Tế Nam."

Hô hấp anh cứng lại, nhớ tới mùa đông tuyết trắng xóa năm ngoái, cô mặc quần áo màu trắng, ngồi xỏm ngồi bên đường, chóp mũi đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn anh. Trước mặt cô để một chiếc bát mề, bên trong có mấy tờ tiền giấy. Anh sờ vào túi, vớt ra một nắm tiền xu, cô cười nhạt làm anh lại cho nhiều hơn một chút.

Ngày hôm đó, anh bị bầu trời trắng xóa làm loé mắt, cuối cùng, trong đầu chỉ còn một đôi mắt đen nhánh, chóp mũi hồng hồng, và nụ cười nhạt trên khoé môi...

Du Tùng hỏi: "Em trở về thăm chú Tường hà?"

"Vâng."

Có bàn tay đặt vào lòng bàn tay anh, anh nắm lấy, trợn mắt nhìn trần nhà: "Em kể anh nghe lúc em còn nhỏ đi."

Dur Nam nói: "Trước đây một nhà bốn người chúng em sống ở Linh Châu, giống mọi gia đình khác, ấm no hạnh phúc."

Cô không nói gì nữa, Du Tùng nghiêng đầu: "Thế thôi hà em?"

Dừng một lát, cô mới tiếp tục: "Sau đó bố em bị nghiện đánh cược, mang về một đống nợ, chủ nợ đầu gấu tới cửa đòi nợ, muốn ức hiếp mẹ em, mẹ em vì bảo vệ trong sạch mà tự sát... Sau đó có một lần em trai em quấy khóc, bố em khoá cửa nhốt thằng bé ở trong nhà, dẫn em đi bài bạc... Em trai em đói bụng, làm nổ khí gas, thằng bé bị đốt thành vụn thịt. Mấy nhà bên cạnh bị liên lụy, cháy sạch sành sanh, ông ấy không có tiền trả nợ, dắt em chạy suốt đêm đến Tế Nam."

Cô dứt lời, trong phòng chợt yên lặng nặng nề, Dur Nam ngẩng lên đầu, cười nói: "Xong rồi."

Giọng anh như nấc cục bông trong cổ họng: "... Cho nên, từ đó về sau em không ăn được thịt?"

"Vâng."

Du Tùng không biết nói gì, bình tĩnh nhìn cô trong bóng đêm: "Em biết bây giờ anh muốn làm gì không?"

Dư Nam nói: "Muốn làm em."

"..." Du Tùng ho nhẹ một tiếng, "Muốn ôm em."

Dư Nam cười, cơ thể vươn lên trên, chống nửa người dán vào anh. Ánh sáng trên mặt anh bị cô che khuất, tầm mắt rất mơ hồ, nhưng tiếng hít thở của anh gần trong gang tấc, chân thật nóng bỏng.

Ngón cái của cô lướt qua gương mặt và đuôi mắt anh, miêu tả hình dáng anh trong bóng tối, thời gian trôi đi rất chậm, trong ấn tượng, bọn họ chưa từng dụi mắt như vậy.

Một lúc sau, anh ra lệnh: "Em cúi đầu xuống một chút."

Dư Nam rất nghe lời, cúi đầu in lên môi anh, chỉ dừng một lát, hai người đồng thời khẽ hé môi, tiếp nhận đối phương.

Một nụ hôn, dây dưa triền miên, so với ngày thường càng thêm sâu sắc, mang cảm giác thỏa mãn khi mất đi mà tìm lại được. Môi lưỡi trần trọc truy đuổi, càng cuốn càng chặt, ban đầu chỉ an ủi lẫn nhau, dần dần biến thành dục vọng nguyên thủy nhất của cơ thể.

Hôn càng sâu càng động tình.

Dư Nam lơ lửng bên người anh, giữa chân, có một khe hở. Du Tùng không tự chủ được nâng cánh tay sờ lên, nhưng quần jean vừa cứng vừa dày, không sờ được cái gì.

Dư Nam nghiêng ép anh, anh bị động thừa nhận, hơi thở càng ngày càng dồn dập. Bên cạnh tim vừa chịu tổn thương, không gánh được áp lực, ngực anh chột đau đốn, cắn răng nghiêng đầu sang một bên.

Dừng lại một lát, anh thở gấp, "Phải dừng thôi, nếu không anh làm em thật đấy."

Dư Nam liếm liếm môi, bàn tay sờ xuống, khẽ cười ra tiếng.

Đêm đã khuya, ánh trăng ngoài cửa sổ càng ngày càng lên cao.

Ba vết thương trên người Du Tùng, thoáng đau, nhưng một buổi đêm như vậy, anh không nỡ ngủ.

Một lát sau, Dư Nam nói: "Em hát một bài cho anh nghe nhé."

"... Bài gì?"

"Anh nghe trước đi đã."

Cô háng giọng, hát trước vài câu: "Anh nghe hiểu không?"

Anh cười khẽ, "Nhạc dân ca?"

Dư Nam hừ một tiếng, lại hỏi một lần nữa: "Anh có thể nghe hiểu không?"

"Em đổi bài khác đi." Anh nghe không hiểu, là tiếng Việt. Khi cô ngâm nga, giai điệu có chút quen thuộc, có mấy âm tiết "A A", hẳn là một ca khúc dân ca.

Dư Nam nói: "Vậy thì thật khéo, hát bài này đi."

Du Tùng: "..."

Dư Nam nằm lên gối, trán đặt bên tai anh, mười ngón tay xen kẽ, truyền lại ấm áp cho nhau.

Ngoài cửa sổ là ánh trăng sáng tỏ, bóng cây lắc lư, gió nhẹ phất phơ. Cô gái nằm bên người anh, giọng cô ngọt ngào, nhẹ nhàng ngâm nga bên tai anh.

Buổi đêm đẹp đẽ này, trở thành hình ảnh vĩnh hằng trong lòng hai người.

Lúc mơ màng ngủ, anh nghĩ, hát bài gì cũng không quan trọng, chỉ cần có cô là tốt rồi.

Du Tùng nằm bệnh viện gần một tháng, thân thể anh cường tráng trẻ tuổi, vết thương trên người khôi phục rất nhanh.

Ngày xuất viện, Dư Nam không tới, chỉ gọi một cuộc điện thoại đến, mà người đã ngồi trên xe buýt, chuẩn bị rời đi.

Hết chương 64

Lời editor: Tớ quyết định đăng trước 6 chương này, còn 3 chương kết và 1 PN sẽ đăng nốt vào ngày mai cho mọi người nhé. Sau tất cả thì truyện cũng đã hoàn rồi *tung hoa*

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đoạn kết 1

Ba tháng sau.

Một chiếc xe việt dã màu đen đi về hướng bắc, trong xe bật nhạc rock and roll, bên ngoài tuyết bay tán loạn.

Hôm nay là ngày Tết, rất nhiều du khách đều du lịch tết. Chặng đường này đi rất vất vả, ô tô xếp thành hàng dài trên đường núi, xe nhích một bước lại dừng lại. Tuyết phủ trắng cao tốc, không thấy được con đường phía trước.

Trương Thạc đánh tay lái, bực bội vò tóc, nhìn ra bên ngoài thăm dò, oán giận nói: "Ngay cả đường đi cũng không nhìn thấy, năm con khi xui xẻo!"

Bên ghế phó lái có một người to con đang ngồi, khuôn mặt góc cạnh, giữa mày toát ra khí chất xuất chúng, mặc một chiếc áo khoác màu đen và quần thể thao tối màu. Anh nhíu mày hừ một tiếng, không nói gì, vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Thạc liếc anh một cái, thầm oán trách: "Tết nhất đến nơi rồi, nên ở nhà uống rượu xem Xuân Vãn (1), có nhất thiết phải chạy ra ngoài thế không."

Du Tùng hé mắt, lờm anh ta: "Tôi không gọi cậu tới."

"Anh nghĩ rằng em muốn lắm chắc?" Anh ta gõ tay lái, "Không phải có người mới ra viện, sợ anh ấy không tự lái được xe sao."

Du Tùng cười: "Có được hay không, xuống xe làm một trận là biết nhỉ?"

"..." Trương Thạc: "Áy, phía trước di chuyển rồi."

Lái xe liên tục mấy giờ, đến khi tới hồ Lô Cô đã quá chiều.

Ngoài công là biển người tấp nập, tràn ngập không khí năm mới. Xếp hàng nửa ngày, xe mới thông thả đi qua cổng lớn.

Du Tùng ngồi thẳng người, nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa rồi nghe một người dân bản địa nói, ở đây cả năm chỉ có hai ba trận tuyết, trùng hợp là họ lại gặp được.

Lần trước tới, đã là chuyện nửa năm trước, khi đó vào giữa hè, non xanh nước biếc, khắp nơi tràn ngập màu xanh, là ngày thứ ba anh gặp được Dư Nam. Anh bị cô hấp dẫn, xuân tâm nhộn nhạo, toàn tâm toàn ý muốn chinh phục cô.

Chỉ tiếc, trước khi rời khỏi bộ lạc kia, cũng không thể như nguyện.

Sau đó, ở Đại Lý, bọn họ tan tan hợp hợp, quán quýt triền miên, cùng nhau trải qua sinh tử, trải qua mọi chuyện, giờ phút này toàn bộ trở thành ký ức khắc sâu.

Hiện giờ có thể trở lại chôn cũ, ý nguyện ban đầu với dục vọng thể xác, đã biến thành vô số cảm không thể miêu tả.

Tới đây, rốt cuộc ai chinh phục ai? Du Tùng cười một cái.

Anh nhắm mắt, nhìn qua cửa sổ xe bị phủ lớp tuyết mỏng, không trung u ám, mặt cỏ trên đỉnh núi trắng xóa, hồ nước mang màu sắc tối tăm khiến người ta cảm thấy buồn bã.

Tất cả cảnh vật, không còn sự chấn động như lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Nhưng, mọi thứ đều không quan trọng.

Du Tùng lấy điện thoại ra, vừa mới ấn hai số, thân xe rung lên, điện thoại rời tay rơi xuống mặt đất.

Anh đỡ người về phía trước, nắm lấy tay cầm bên trên, hướng sang phía Trương Thạc, "Cậu điên à?"

Hai mắt Trương Thạc nhìn trần trời ra ngoài cửa sổ, mũi phả ra khói trắng. Du Tùng theo tầm mắt anh ta nhìn sang, có hai người đứng bên cạnh xe, một lớn một nhỏ, bị tiếng phanh xe chói tai dọa sợ, trừng mắt đứng yên tại chỗ.

Du Tùng híп mắt, lát sau mới nhớ ra người kia là ai. Anh cười, biết rõ còn cố hỏi: "Dừng xe làm gì?"

Trương Thạc không đáp lại, hàm răng nghiến ken két. Người phụ nữ ngoài cửa sổ phồng má, qua cửa sổ xe nhìn xung quanh bên trong, sau đó ngẩn ra, biểu cảm kỳ lạ, cúi người nói gì đó với cô bé bên cạnh, ném túi xuống, nhanh chân chạy đi.

Trương Thạc "Đềch" một tiếng, nhanh chóng tháo đai an toàn, "Anh đi tìm Dur Nam trước đi, anh Du, em có việc gấp, chờ lát nữa liên hệ qua điện thoại nhé."

Giọng nói lạc đi, cửa xe rầm một tiếng khép lại, người phụ nữ kia giống như con thỏ, không còn bóng dáng đâu. Trương Thạc đẩy đám đông ra, đuổi theo hướng cô ta biến mất.

Du Tùng thu lại ánh mắt, khoe môi cong lên, mở cửa xe chuẩn bị đổi sang ghế lái.

Anh ngậm thuốc lá, vòng qua đầu xe, cô bé nói: "Chú ơi, hình như cháu từng gặp chú."

Bước chân Du Tùng khựng lại, xoay đầu. Cô bé ngửa đầu cười, hàm răng thiếu hai cái, mặc một chiếc áo bông màu hồng nhạt và quần thụng, trên chân là đôi ủng nhỏ bằng da dê màu đỏ, trong tay xách một túi đồ ăn, trên mặt đất còn có hai túi.

Du Tùng nói, "Cháu đang nói chuyện với chú hả?"

Cô bé gật gật đầu, đuôi ngựa trên đầu đang đưa theo.

Du Tùng xoay người, nửa ngồi xổm trước mặt cô bé, cẩn thận quan sát một lượt, thế mà cũng cảm thấy dường như đã từng quen biết.

Anh hỏi: "Cháu tên là gì?"

Cô bé lùi về phía sau theo bản năng, hai tay giơ trước người, suy nghĩ thật lâu, khẽ nói: "Mạnh Phạm Tinh."

Du Tùng nghĩ nghĩ, tên này rất xa lạ, lại hỏi: "Cháu từng gặp chú ở đâu?"

"Điện thoại chị Dur Nam ạ... Bên trong có bức ảnh."

Du Tùng cứng lại, sau đó cười: "Cháu biết Dur Nam à?"

"Chị ấy là chị Dur Nam của cháu."

Anh cho rằng các cô là hàng xóm, không suy nghĩ nhiều, cười: "Ảnh chụp gì thế?"

Mạnh Phạm Tinh nói lú lo một lúc, căn bản không hình dung ra được.

Du Tùng cũng không tò mò, anh đã đoán ra, trước đây nằm viện, hai người ngồi ì cả ngày trong phòng bệnh rất nhàm chán, cô nghịch điện thoại từng chụp hai tấm.

Anh cười một cái, trực tiếp hỏi: "Cô ấy ở đâu?"

"Bên kia ạ." Cô bé giơ cao tay, chỉ ra đằng sau anh.

Du Tùng nhìn theo, phía sau là một hồ nước mênh mông xám xịt, từng gợn sóng cuộn cuộn dưới gió tuyết. Nhìn qua hồ, núi Nữ Thần phía sau mờ ảo trong mây, quanh thân là tuyết, nhưng không trắng hoàn toàn, thấp thoáng lộ ra màu xanh biếc bên dưới.

Anh thu lại ánh mắt, đứng dậy xoa xoa đầu cô bé: "Lên xe, chú đưa cháu về trước."

Nghe được lời này, cô bé run lên, có vẻ đột nhiên nhớ ra gì đó, cô bé nhặt hai cái túi trên mặt đất: "Mẹ dặn cháu không được nói chuyện với người lạ..." Dứt lời, cô bé chạy đi nhanh như chớp.

Tay Du Tùng rơi vào khoảng không, anh khựng lại, thu về, cô bé đã không thấy bóng dáng, đám đông nói gót ngăn trở tầm mắt.

Anh sờ mũi, xoay người đi về phía sau.

Từng hạt tuyết giống như tinh linh bay xuống, rơi xuống hồ, không kịp hòa tan đã biến mất.

Có rất nhiều tàu thuyền đỗ bên hồ, cho dù đang là Tết, du khách vẫn nối liền không dứt.

Trên thuyền có đám ba du khách đang ngồi, Dư Nam cời dây thừng, vừa mới khua mái chèo một cái, phía sau có người nói: "Đợi chút."

Dư Nam quay đầu lại, ánh mắt dừng trên người kia.

Anh hỏi: "Còn chỗ trống không?"

Một lúc sau, Dư Nam mới dịch sang bên cạnh nhường chỗ: "Có."

Thuyền thong thả rời bờ, hướng đến núi Nữ Thần trước mặt. Mặt hồ có mấy chục cái thuyền nhỏ, người con gái Mosuo chèo thuyền cất tiếng hát vang, lành lốt quanh quần khắp không gian núi non.

Đối diện có một ánh mắt nóng rực, ánh mắt người đó không thèm che dấu, lưu luyến trên người cô.

Hai người ngồi đối diện nhau, khoảng cách rất gần. Hai chân anh mở rộng ra, bao bọc một chân cô ở bên trong, làn váy trắng theo gió phất phơ, phất lên ống quần và trên giày anh, hình ảnh này vô cùng quen thuộc, dường như được thời gian mang về mấy tháng trước.

Cô cúi đầu nhìn, người đó nghiêng người lên trước, khuỷu tay chống đầu gối, ánh mắt bằng phẳng không hề tránh né, tư thế chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ.

Giằng co một lát, Dư Nam đón tầm mắt anh, lạnh lạnh nói: "Vi du khách này, mong anh ngồi xa một chút, động tác chèo thuyền lớn dễ gây thương tổn đến anh đấy."

Người đó giống như không nghe thấy, vẫn cứ nhìn chăm chăm mặt cô.

Dư Nam hừ một tiếng, theo động tác, cơ thể không ngừng nghiêng trước ngã sau, có một thoáng, hơi thở hai người gần như hoà vào nhau. Cô lại gần, tầm mắt anh đặt trên môi cô, cô rời đi, trong mắt anh chỉ có dung nhan yêu kiều của cô.

Ánh mắt Dư Nam khiêu khích, môi khẽ nhếch, không hề kiêng nể lắc lư trước mặt anh.

Sau một lúc lâu, người kia bật cười.

Dư Tùng hơi hé miệng, vừa định nói chuyện, đằng sau có một người đàn ông nói với Dư Nam: "Những cô gái Mosuo khác đều hát, cô cũng hát một bài đi?"

Dư Nam ngập ngừng: "Tôi hát không hay."

Đối phương nói: "Không sao, coi như khuấy động không khí thôi."

Du khách trên thuyền sôi nổi phụ họa.

Cô nhấp môi dưới, liếc người đối diện một cái. Dư Tùng nhướn mày, cong môi, hứng thú nhìn lại cô.

Dư Nam nhẹ nhàng hắng giọng, ngâm thử vài âm, mới hát ra.

Lời là ca từ Mosuo cổ xưa, làn điệu uyển chuyển du dương, thỉnh thoảng có vài câu không đúng giai điệu, nhưng âm thanh của cô mềm mại tinh tế, không giống giọng hát cao vút thanh thúy của người con gái Mosuo, cho nên nếu bỏ qua những tí vết nhỏ đó, nghe vào cũng coi như vui vẻ thoải mái.

Cô hát xong, các du khách trầm trồ khen ngợi.

Dư Nam nhìn về phía Dư Tùng, chờ đợi anh nhận xét. Anh suy nghĩ nửa ngày, tổng kết: "Rất can đảm."

Cô nói: "Can đảm chỗ nào?"

Dư Tùng cười: "Bài hát này em luyện đã bao lâu rồi?"

Dư Nam cắn môi dưới, liếc anh một cái: "Không lâu, cũng chỉ một tháng."

Dư Tùng cười một tiếng, lại nhìn cô. Cô mặc một chiếc áo vải bố đỏ rực, bên dưới là váy lụa thuần trắng. Trên đầu không đeo bất cứ trang sức gì, tóc đen óng, từ đỉnh đầu tết hai cái bím tóc, vén ra sau tai, còn lại xoã tung trên vai và trên lưng. Vầng trán cao, đôi mắt trong trẻo, mũi đồng lạnh ửng đỏ, cằm nhọn nhỏ nhắn.

Tóc cô đã dài ra nhiều so với lúc mới gặp, gió thổi qua, sợi tóc cô bay ra trước, có vài sợi lướt qua mặt anh, cào ngứa tim anh.

Dư Tùng tươi cười, trong mắt có sự dịu dàng khó hòa tan, bàn tay to nâng má cô, ngón cái cọ vào khóe môi đang khẽ nhếch, anh nói: "Không hát hay bằng đêm đó."

Dư Nam nói, "Anh biết em hát gì không?"

"Không biết." Anh nhìn cô: "Bất kể hát bài gì, chỉ có anh nghe được."

Du Tùng nói: "Thế là đủ rồi."

Anh nói lời âu yếm, quả thật không dám tưởng tượng.

Dư Nam muốn cười, trong lòng lại dâng lên nỗi chua xót, thế nào cũng cười không nổi.

Cô liếm khoé môi, chạm phải ngón tay thô ráp của anh. Trong thoáng chốc, Dư Nam quên mất động tác trên tay, thuyền nhỏ tự do trôi nổi trên hồ, đầu thuyền lệch khỏi quỹ đạo. Có người tò mò nhìn sang bên này, Dư Nam khịt mũi, nghiêng đầu, né tránh tay anh.

Thuyền nhỏ một lần nữa hướng về núi Nữ Thần.

Tình ý trong mắt Du Tùng dần phai nhạt, khôi phục lại vẻ mặt tự nhiên, liếc mắt về phía mái chèo: "Bà chủ nhà nghỉ cũng phải làm này việc à?"

Dư Nam nói: "Bác gái em thuê về nhà ăn tết rồi."

"Vậy đừng làm."

Dư Nam lườm anh một cái, "Không làm lấy đâu ra tiền?"

"Em không đủ tiêu?"

Cô cười một cái, cố ý nói: "Đương nhiên không đủ, còn một đồng nợ phải trả đấy."

Du Tùng nắm cầm cô lắc lắc, cười xấu xa: "Trực tiếp dùng nó trả nợ, anh cầu mà không được đấy."

"..."

Thuyền cập bờ, du khách trả tiền sôi nổi lên bờ, một chuyến mỗi người hai mươi tệ, Du Tùng trả một trăm: "Đừng tìm, lên núi giới thiệu cho anh."

Dư Nam thu tiền: "Anh chưa từng tới à?"

Du Tùng: "Tới rồi thì không thể mời hướng dẫn du lịch hả?"

"Anh không sợ độ cao?"

"Sợ chứ."

"Vậy anh còn muốn đi lên làm gì?"

Du Tùng nhận lấy dây thừng trên tay cô, móc vào cọc gỗ bên cạnh, đứng dậy đỡ tay cô. Dư Nam túm chặt váy lụa, nhấc chân, anh xúc nách cô, nhắc cô xuống.

Dư Nam rơi xuống đất, anh dắt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, "Như vậy thì sẽ không có việc gì."

Nửa năm trôi qua, núi Nữ Thần gần như không thay đổi, đường cáp treo vẫn nguy hiểm, đường mòn chưa từng sửa chữa, miếu Nữ Thần hương khói tràn đầy.

Cô nhớ tới anh từng câu ở đây, hỏi: "Anh thực hiện được không?"

Du Tùng không đáp lời cô, suy nghĩ một lát: "Có nên dâng hương lễ tạ thần không?"

Dư Nam nhướn mày: "Thực hiện được rồi?"

Anh vẫn không đáp, quay đầu nhìn về phía mặt hồ...

"Anh cầu gì?"

"Hạnh phúc an khang, mưa thuận gió hoà, hôn nhân hạnh phúc."

"Hữu dụng không?"

"Chỉ là một cách gửi gắm thôi."

"Anh có bệnh à? Gửi gắm ở trên tảng đá."

.....

"Anh muốn quá xa xỉ, thần chưa chắc đã nghe thấy."

Du Tùng cười, xem ra thần vẫn có thể nghe thấy. Nghe thấy anh thành tâm khẩn cầu, tẩy sạch thân thể tội lỗi của anh, giúp anh được như mong muốn, cũng ban cho anh một kết cục miễn nguyện.

Anh nhìn Dư Nam, lúc sau, móc trong túi ra mười đồng tiền, đưa cho cô, "Em đi mua nén hương đi."

Dư Nam: "..."

Từ miếu Nữ Thần đi ra, du khách ít hơn rất nhiều, trên núi thanh tĩnh, hai người đi đến trước lan can đứng yên, nhìn mặt hồ.

Du Tùng xoay đầu, cô ở ngay trước mắt anh. Dưới sắc màu đơn điệu, sắc đỏ trên người cô vô cùng tươi đẹp, giống như tia nắng ấm áp, thấp sáng thế giới của anh.

Nhìn một lát, anh nặng nề nói: "Em lại đây."

Dư Nam nghiêng đầu, đứng vài giây, nghe lời đi đến bên người anh.

Du Tùng giang hai tay, đề lên gáy cô, ôm cô vào trong lòng ngực.

Môi anh nhẹ nhàng cọ lên vành tai cô, không có nụ hôn chứa tình cảm mãnh liệt, cũng không có tiếng hít thở nóng bỏng, anh cho cô một cái ôm yên bình.

Thật lâu sau, một cơn gió thổi qua, thổi tan mây đen trên đỉnh đầu. Tuyệt không biết đã ngừng rơi từ khi nào, tầng mây mỏng manh, một tia sáng chiếu xuống, chiếu vào sóng nước lỏng lẻo trên mặt hồ, thế giới giống như được cởi bỏ phong ấn, trong phút chốc, sắc thái trở nên huyền ảo, hồ Lô Cô được ban tặng một sinh mệnh thần kỳ, toả ra vàng sáng nhạt trên không trung.

Dư Nam nhìn ánh sáng kia, khóe mắt lấp lánh..

(1): Xuân Vãn là một chương trình đón xuân của Trung Quốc, thường trực tiếp vào đêm giao thừa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Đoạn kết 2

Ba tháng trước, Mạc Tích Đồng giữ chặt cánh tay Dư Nam, muốn túm cô đến hoa viên trong bệnh viện.

Lúc ấy Dư Nam rất chật vật, tóc rối tung, trên mặt có bùn và đất. Áo lót màu trắng còn dính máu Du Tùng, áo khoác của Trương Thạc, khoác lên người cô vừa rộng vừa dài.

Sau khi đứng yên, Mạc Tích Đồng hát cô ra, Dư Nam ngẩng đầu liếc cô ta một cái: "Đánh cũng đánh xong rồi, cô còn muốn làm gì?"

"Kể cho cô một chuyện." Cô ta lùi ra sau một bước, ôm vai nhìn cô.

"Chuyện gì?"

"Một câu chuyện xưa." Mạc Tích Đồng không dong dài, nói thẳng chủ đề: "Hai mươi bốn năm trước, trong đội cảnh sát giao một nhiệm vụ đường dài, bố tôi và chú Du đi cùng một chiếc xe, trên đường xảy ra sự cố, ông ấy vì cứu chú Du mà không thể sống sót trở về, khi đó mẹ tôi đang mang thai tôi, tôi là đứa mồ côi từ trong bụng mẹ. Sau đó, nhà họ Du cảm thấy nợ ân tình chúng tôi, nhiều năm qua vẫn luôn săn sóc và mẹ."

Năm ấy anh Du mới chín tuổi, từ nhỏ anh ấy đã được dạy dỗ tư tưởng, là bất cứ lúc nào cũng phải chăm sóc tôi, bảo vệ tôi đầu tiên."

Mạc Tích Đồng ngừng lại, môi Dư Nam trắng bệch, nhìn về phía cô ta: "Cô muốn nói điều gì?"

"Tôi muốn nói điều gì? Cô thông minh như vậy," cô ta cười lạnh, "... Mà không rõ sao?"

Dư Nam rũ mắt, tay vô thức muốn nắm chặt cái gì đó, cô máy móc thả tay vào túi áo, cầm ví tiền của Trương Thạc.

Mạc Tích Đồng nói, "Từ nhỏ anh Du đối xử với tôi rất tốt, tôi cũng nghe lời anh ấy nhất, anh ấy là người lạnh lùng bá đạo, dù luôn quá tôi nắng tôi, cũng

là vì tốt cho tôi... Mãi đến sau này gặp được cô, biết không? Anh ấy chưa từng vì một người ngoài..." Cô ta gằn giọng, tự giấu cười một cái, "... Vì một người ngoài, tàn nhẫn bằng tôi như vậy, cũng sẽ không bằng xong rồi đuổi tôi đi, không dỗ tôi..."

Khi đó ánh mặt trời vô cùng nóng rát, Dư Nam bị chói đến mức không mở được mắt, mấy ngày không ăn cơm, hai chân cô run rẩy. Bên tai ầm ầm ầm, Mạc Tích Đồng nói gì, cô căn bản không nghe rõ.

Mãi đến khi yên tĩnh, Dư Nam mới chậm rãi nói: "Cô nói xong chưa?... Xong rồi thì tôi đi đây."

Cô xoay người, Mạc Tích Đồng sững sốt, hô:

"Cô biết tôi muốn nói gì không?" Dư Nam đứng lại, Mạc Tích Đồng tiến lên một bước, cười nói: "Không dám đối mặt? Phản ứng này của cô, rốt cuộc có cảm thấy quá đáng với anh ấy không?... Tôi muốn cho cô biết, anh Du cũng không nợ cô. Anh ấy trăm cay nghìn đắng tìm cô, chăm sóc chú Tường, chữa bệnh cho chú ấy, nhiều năm qua bất kể cô có ở đây hay không, anh ấy trước sau đều vì cô... Cô xem bản thân mình xem, cô đã làm gì với người đàn ông chỉ còn thờ thối trong kia?"

Dư Nam lặng người thật lâu, muốn rời đi, nhưng bước chân lại vô cùng gian nan.

Hóa ra, oán hận tất cả, kết quả chính mình mới là người không thể tha thứ.

Khoảnh khắc đó, cô bỗng nhiên ngừng đầu, một tia sáng từ chân trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống, vô cùng sáng lạn.

.....

Ánh sáng kia giống với hôm nay, giữa lúc cô mờ mịt hoang mang, không biết theo ai, chỉ dẫn phương hướng cho cô.

Dư Nam vui đầu vào lòng anh, siết chặt eo anh. Đôi mắt nhìn vào bờ ngực cứng rắn sạch sẽ, môi mấp máy: "... Thật khờ."

Đến khi trở lại thôn Lạc Thủy đã gần 5 giờ chiều, người đi trên đường rất ít, trên cửa mọi nhà đều dán giấy đỏ, trụ cửa cột vài nén nhang, trong sân cũng vậy đầy lá thông. Trong phòng đốt nhang cúng bái tổ tiên, đây là tập tục Tết âm lịch của người Mosuo.

Lái không bao lâu, theo sự chỉ dẫn của cô, Du Tùng dừng xe bên cạnh nhà nghỉ.

Nhà nghỉ được xây bên hồ, nóc nhà màu xám, mặt tường có kết cấu từ gỗ thô, rộng hai trăm mét vuông, cao ba tầng, bên hồ có một cây cầu gỗ, có cầu thang trực tiếp đi ra mặt hồ.

Sáng sủa sạch sẽ, bên trong là rèm vải thêu hoa văn sắc sỡ địa phương và màn lụa màu trắng, cửa sổ treo chuông gió, bên cửa sổ xếp vài cái gối thủ công, thú bông đáng yêu, sách báo và ấm chén trà, bên tường bày các chậu hoa tươi nở rộ, phong cách vô cùng tươi tắn vô cùng nghệ thuật.

Du Tùng nhưn mày: "Em làm hả?"

Dư Nam cười: "Thế nào?"

Du Tùng nói: "Anh cứ nghĩ rằng em chỉ biết đánh nhau nói tục."

Dư Nam trừng anh một cái: "Em đâu có không dịu dàng như vậy?"

Vừa nói, hai người vừa đi tới cửa.

Du Tùng khựng lại, cười ản ả, bỗng nhiên cúi người nói: "Cũng không phải, có lúc rất dịu dàng"

Lát sau Dư Nam mới hiểu được, ngẩng đầu lườm anh một cái, lại phát hiện đôi mắt anh đang nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Cô nhìn theo tầm mắt anh, anh đang nhìn cửa đến gần người.

Trên cửa lớn treo một tấm bảng hiệu viết hai chữ "Nhà nghỉ", chữ này không có gì lạ, dịch xuống theo tầm mắt anh, bên trái cửa có một tấm bảng hiệu vàng không lớn, mặt trên viết, "Quý nhân ái".

Du Tùng nhìn chăm chăm mấy chữ kia thật lâu, chuyển sang phía Dư Nam: "Em giải thích đi?"

Dư Nam vừa định nói chuyện, trong phòng có bóng dáng màu hồng nhạt chạy ra, Mạnh Phạm Tinh ôm lấy eo cô: "Chị Dư Nam, chị về muộn quá."

Cô xoa đầu cô bé: "Em mua đủ đồ ăn chưa?"

"Rồi ạ." Cô bé gật gật đầu: "Bố và mẹ đang làm ạ."

Dư Nam dặt tay cô bé, vừa đi vừa hỏi, "Chị Đặng Song đâu?"

Mạnh Phạm Tinh kéo cô một cái, Dư Nam cúi người, cô bé lặng lẽ nói: "Có một chú kỳ lạ ngồi bên trong, bộ dáng rất hung dữ, vẫn luôn nhìn chị Đặng Song, chị đi đâu chú ấy không cho."

Du Tùng nhìn hai bóng dáng đi vào, lại ngừng đầu liếc bằng hiệu kia một cái mới cất bước đuổi theo.

Đi vào thẳng quầy, bên trong có một cô gái dân tộc Hán đang ngồi. Rẽ vào hành lang, là đại sảnh, chính giữa đặt một cái bàn gỗ vuông, bên trên trải khăn trải bàn và bộ đồ ăn, xung quanh là ghế dài, bày một ít đệm dựa và gối ôm.

Trương Thạc và Đặng Song ngồi hai đầu bàn vuông, không khí kỳ lạ.

Bên góc tường kê hai chiếc ghế nằm, trên bàn bày một bộ ấm chén trà, nước trà bên trong còn bốc khói nghi ngút. Bên cạnh là cửa sổ, trông ra, hồ Lô Cô rộng mênh mông thu hết vào đáy mắt. Có hai người trẻ tuổi đang ngồi khoanh chân chơi cờ.

Thấy có người tiến vào, mọi người đều ngừng tay nhìn sang. Mạnh Phạm Tinh gọi vọng vào trong một tiếng, một đôi vợ chồng trẻ tuổi đeo tạp dề, từ bên trong đi ra.

Dư Nam nói với mọi người: "Du Tùng, bạn tôi."

Du Tùng nhìn về phía cô, tức giận trừng cô một cái. Dư Nam đương không phát hiện ra, chỉ xuống bên cạnh: "Đó là Trương Thạc." Vừa rồi Đặng Song cũng đã giới thiệu ngắn gọn qua.

Cô lại quay sang Du Tùng, nghiêng đầu, khẽ nói: "Đây là anh Mạnh chị dâu Mạnh, bố mẹ của Phạm Tinh."

Du Tùng hơi khom người, bắt tay với đôi phượng.

Dư Nam chỉ sang: "Bọn họ là tình nguyện viên Lư Thông và Tiểu Viên, quý vừa mới thành lập, bọn họ không trở về. Trước quầy là Tiểu Na, năm nay cũng ở đây."

Du Tùng chào hỏi từng người một.

Những người khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cử chỉ của họ thân mật, giọng điệu Dư Nam dịu dàng, Du Tùng nghe cô nói chuyện bất giác cúi người ghé tai lại gần, không cần nhiều lời, ai biết hai người có quan hệ gì.

Không ai khách sáo, sau khi trêu đùa một lúc, mọi người tiếp tục công việc trước đó, sảnh ngoài tràn đầy tiếng cười nói, hoà thuận vui vẻ, thân mật giống như người một nhà.

Hai người ngồi xuống bên cạnh Trương Thạc, Trương Thạc ôm vai, bắt mắt liếc Dư Nam: "Tại sao kẻ lừa đảo này lại ở đây, trước đó cô cũng không nói cho tôi?"

Dư Nam: "Ai là kẻ lừa đảo?"

Trương Thạc nâng cằm, "Cô ấy."

Về mặt Đặng Song vô tội, bĩu môi, nhìn Dư Nam.

Dư Nam rót cốc nước, cái miệng nhỏ nhắn uống lên: "Cô ấy cũng là tình nguyện viên của quý."

Trương Thạc hừ cười một tiếng, "Cô ấy không lừa người ta đã cảm ơn trời đất lắm rồi, cái gì mà tình nguyện viên." Anh ta nhìn Dư Nam, lại hỏi một lần nữa: "Trước đó tại sao không nói cho tôi?"

Dư Nam cười: "Vì sao phải nói cho anh?"

Trương Thạc tức giận, liếc về phía Du Tùng. Du Tùng rút điều thuốc ra ngậm, tìm bật lửa, không thèm nhìn anh ta một cái: "Đừng nhìn tôi, tôi không biết."

Một lát sau: "Biết cũng không nói cho cậu."

Trương Thạc: "..."

Anh ta bắt lực, trừng mắt với Đặng Song, không nói lời nào.

Đặng Song bị anh ta nhìn chằm chằm đến dựng tóc gáy, cô ta khụ một tiếng, đứng dậy nói: "Tôi ra sau giúp một tay."

Trương Thạc: "Ngồi xuống, chưa trả tiền, cô đừng mong đi đâu."

"Không có." Trong lòng Đặng Song mắng chửi đến từng cọng lông, trên mặt lại cười lấy lòng: "Giấy chứng minh nhân dân của tôi bị anh cầm rồi, chạy thế nào được? Huống hồ tôi cũng không định chạy, hôm trước vừa mới đến, còn phải làm xong chuyện nữa chứ."

Nghe lời này, Trương Thạc thả cô ta ra, cô ta chạy nhanh như chớp ra phía sau nhà.

Đến tối, anh Mạnh và chị dâu Mạnh chuẩn bị cơm tất niên bung lên bàn, chín mận một canh, sắc hương vị đầy đặn, vô cùng thịnh soạn.

Mọi người ngồi xung quanh bàn gỗ, thêm một bạn nhỏ là vừa đủ mười người. Ban đầu còn lúng túng, ít nhiều có chút câu nệ, nồng độ rượu trắng ở đây khá thấp, uống không có hương vị gì, Trương Thạc bê mấy bình rượu Bạch Tửu (1) cùng mấy bình rượu Ngũ Lương Dịch (2) từ trong xe ra.

Từ lượng của người Hán lớn, một chén rượu xuống bụng, không khí sôi động hơn, mọi người mới nói nhiều lên.

Trương Thạc nhả từng vòng khói thuốc, hỏi: "Quý của mọi người liên quan đến cái gì vậy?"

Lư Thông đặt bát lửa xuống, phun khói thuốc: "Kêu gọi xã hội cứu trợ trẻ em bị bắt cóc, chữa trị cho trẻ em bị thương khi bị bắt cóc."

Anh ta vừa dứt lời, bàn ăn chợt yên tĩnh.

Ngón tay Du Tùng khựng lại, nửa ngày sau, mới đưa điếu thuốc lên bên miệng hút một ngụm.

Trương Thạc lại hỏi: "Kêu gọi như thế nào?"

Tiểu Viên nói tiếp: "Thành lập một trang web trên mạng, đăng một số tin tức trẻ em bị bắt cóc lên, có người thấy, chụp ảnh lại, sau đó truyền ảnh lên trên mạng, như vậy sẽ tiện cho người nhà và cảnh sát tìm kiếm."

"Còn nữa, đó là lên mạng tuyển tình nguyện viên và tìm kiếm tài chính." Đặng Song thêm một câu, "Tôi nhìn thấy trang web mới đến, không nghĩ tới lại gặp được chị Nam... Tuy tôi không có tiền, nhưng có thể làm tình nguyện viên."

Trương Thạc liếc cô ta, lần này không nói điều, chỉ hỏi: "Dùng được không?"

Lư Thông thở dài: "Ý thức của quần chúng xã hội vẫn chưa cao, nhìn thấy trẻ em ăn xin bên đường, ai cũng rất hào hứng. Không bao giờ nghĩ đến việc lấy điện thoại chụp ảnh đưa lên trên mạng hoặc báo cảnh sát."

"Đây là lời nói thật." Tiểu Na đang vui đầu ăn cơm, nghe đến đó nói: "Mấy năm trước có một lần, tôi thấy một người đàn ông dắt theo một đứa trẻ đứng bên đường ăn xin, người đàn ông kia cơ thể khỏe mạnh, đứa trẻ lại gầy gò ốm yếu, quần áo rách rưới. Khi có người đi ngang qua, gã véo đứa trẻ một cái, đứa trẻ bị véo đau, vẻ mặt vô cùng đau đớn, gã vờ đáng thương đến trước mặt người ta xin tiền... Lúc ấy vì tôi không có suy nghĩ này, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất hối hận, vì sao không báo cảnh sát."

Đề tài này có vẻ khá nghiêm trọng, Tiểu Viên nói: "Bị bắt cóc đến gia đình vô sinh còn tốt, chỉ sợ một số người lợi dụng trẻ nhỏ mà kiếm tiền, đánh bọn trẻ đến mức chôn vùi vết thương, xương cốt biến dạng, sau đó dứt thuốc ngủ và thuốc an thần, ôm đến đường cái xin tiền."

"Những người này điên rồi, chuyện gì cũng làm được."

"Nhưng pháp luật lại không có chế tài tử hình với bọn buôn người, thật là không công bằng."

Nhất thời mọi người mồm nếm miệng mười, trút hết tức giận và bất mãn trong lòng ra.

Mạnh Phàm Tinh ăn xong, xuống bàn, ngồi bên cạnh tự chơi một mình. Anh Mạnh trước sau không mở miệng, ngửa đầu uống cốc rượu, đặt xuống, cốc rượu đập xuống bàn "Rầm" một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn về phía anh ta, lát sau, anh ta nói, "Một năm lạc mất Phàm Tinh, anh và chị dâu mấy đứa suốt chút nữa phát điên, sống người không giống người quý không giống quý, sau này nhìn thấy ảnh trên mạng, bọn anh đi tìm... Cho dù con bé không làm sao, anh cũng hận không thể giết người nhà kia."

Chị dâu Mạnh lau nước mắt, "Các em vẫn chưa làm bố mẹ, không thể thấu hiểu cảm giác sống không bằng chết của bọn chị đâu."

Du Tùng hít một hơi, dường như nhớ ra gì đó: "Phàm Tinh từng bị bắt cóc hả?"

Mọi người nhìn sang, Dư Nam ngồi bên cạnh anh, nắm tay anh: "Ở trong thôn nhỏ gần sạp muối Nguyên Hương, nơi đó giao thông bế tắc, tứ phía đều là núi."

Hai người nhìn nhau, anh hiểu rõ lời cô muốn nói.

Bên tai Du Tùng bỗng vang lên tiếng khóc-- "Chú ơi, cháu muốn mẹ."

Đó là một buổi chiều mưa tầm tã, trong phòng thổ âm u chật chội, anh ngồi trên ghế trước cửa, đối diện có một cô bé sáu tuổi chạy tới, câu đầu tiên mở miệng chính là muốn mẹ.

Du Tùng cho rằng mẹ cô bé không ở nhà, lột viên chocolate an ủi cô bé, cô bé không nhận: "Không cần, không cần, cháu..."

Cô bé chỉ nói mấy chữ, chủ nhà hoảng loạn từ trong phòng chạy ra, ôm cô bé về nhà.

Cô bé khóc nức nở, chủ nhà xấu hổ cười cười: "Trẻ con không hiểu chuyện, nhõng nhẽo với khách, xin lỗi..."

Ngày đó, cô bé khóc khiến anh tâm phiền ý loạn, không quá để ý, anh vốn đang tức giận với Dur Nam.

.....

Ánh mắt Du Tùng đặt trên người Mạnh Phàm Tinh, tay anh siết chặt thành nắm đấm, cơ bắp trên mặt cứng đờ. Dur Nam nắm lấy tay anh, an ủi.

Trên bàn cơm sớm đã thay đổi đề tài, bắt đầu thi rượu, dùng bữa, kể chuyện xưa.

Dur Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ nước bình thản yên tĩnh, núi cũng ngủ say, bầu trời thăm thẳm đầy sao lấp loè, ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời.

Cô đề nghị: "Minh ra ngoài đi dạo một chút nhé?"

(1): Rượu Bạch Tửu hay còn gọi là Rượu trắng hoặc Thiêu Tửu. Đây là rượu khá nặng với nồng độ cao, rơi vào khoảng 80 - 120 Proof, tương đương độ cồn đạt 40-60% thể tích rượu. Bạch Tửu nói chung được chưng cất chủ yếu từ lúa Miến. Tuy nhiên, đôi khi cách làm ra rượu trắng Bạch Tửu có chút khác nhau ở mỗi vùng miền. Nếu như ở Hoa Nam được làm từ lúa nếp thì Hoa Bắc lại sử dụng lúa Miến, Kê, lúa Mì, lúa Mạch và đôi khi họ còn sử dụng cả Bo Bo để nấu rượu.

(2): Rượu Ngũ Lương Dịch là một kiểu rượu Bạch Tửu được ủ với thời gian rất lâu, có giá đắt nhất trong các loại Bạch Tửu. Ngũ Lương Dịch được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô, có nồng độ lên đến 52%.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đoạn kết 3

Dur Nam nói: "Căn bản không thể trách anh."

Lúc ấy mới tiếp xúc thời gian ngắn, chỉ bằng một câu nói, hoàn toàn không thể phán đoán được thân phận đứa trẻ. Huống hồ lúc ấy Chương Khải Tuệ và Thạch Minh đang mâu thuẫn nặng nề, cả đêm anh luôn nhớ thương Dur Nam, hai người ở son động qua nửa đêm, bị quá nhiều khiến quên đi việc này cũng hợp tình hợp lý.

Du Tùng không trả lời, hai người đón ánh trăng chậm rãi đi lên phía trước, thỉnh thoảng "Bùm" một tiếng vang lên, trước mắt chợt lóe, có người bắn pháo hoa và pháo mừng, trong không khí toàn mùi khói thuốc nồng nặc, tràn ngập không khí ngày tết.

Một lát sau, anh hỏi: "Quý do em thành lập à?"

"Vâng."

Du Tùng hỏi: "Em lấy tiền từ đâu ra?"

"Lữ Xương Dân cho lần trước, tài chính của quỹ khởi đầu cần ít nhất mười vạn tệ, tiền của gã vừa đủ."

Du Tùng nói: "Số tiền này dùng tốt như vậy."

Dur Nam "Vâng" một tiếng.

Anh nói: "Anh chưa từng nghe thấy em nói."

Cô cúi đầu, đá sỏi cát: "Trước đây vẫn chưa làm hoà mà."

Dur Nam đổi sang một bộ trang phục bình thường, mặc một chiếc áo khoác màu xanh biếc, bên dưới mặc quần bó màu đen, bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, dường như cô rất thích giày thể thao.

Du Tùng ôm lấy vai cô, trước mặt anh, vóc dáng cô thấp bé, gần như bị anh kẹp dưới nách.

"Em có khó khăn, nên hỏi anh mới đúng."

Dur Nam ngẩng đầu: "Em cũng không định buông tha cho anh mà, anh có thể quyền tiền." Cô ôm eo anh: "Phải quyền góp nhiều một chút."

Du Tùng nói: "Bao nhiêu thì tính là nhiều?"

Dư Nam chớp chớp mắt: "Phải xem thành ý thế nào."

Du Tùng nói: "Thành ý nhiều quá sợ em chịu không nổi."

Dư Nam liếc anh một cái, Du Tùng cong môi, xoa xoa đỉnh đầu cô, cuối cùng cũng chịu cười.

Tiếp tục đi về phía trước, tới quảng trường thôn Lạc Thủy, trước quảng trường lắp một cái màn hình tinh thể lỏng lớn, đang phát sóng trực tiếp Xuân Vãn. Chương trình này ở nhà không mấy ai muốn xem, nhưng mọi người quây quần bên nhau, vô cùng náo nhiệt, không khí lại trở nên khác biệt.

Người người chen chúc, đứng ngồi, chật như nêm cối.

Bọn họ đứng bên ngoài đám đông, Dư Nam kiễng chân, trước mặt toàn đầu người tròn vo, cô gần như không nhìn thấy gì.

Du Tùng dán vào sau lưng cô, ghé sát vào: "Em còn nhớ buổi tối kia không?"

Đây không phải lần đầu tiên hai người tới chỗ này, tiệc tối đốt lửa trại lần trước, một điệu múa dân tộc, Dư Nam lắc mông, quyến rũ anh tâm viên ý mã, suýt chút nữa đè cô xuống.

Dư Nam không hỏi nhiều: "Em nhớ."

Tay Du Tùng thuận theo sườn eo cô sờ lên phía trước, kéo vạt áo người đằng trước ra, sờ vào. Dư Nam ngăn lại, tay anh dán trước người cô bất động.

Con cá xanh kia nhuộm độ ẩm của cô, vuốt trong tay, có cảm giác vô cùng mềm mại.

Du Tùng dán vào lỗ tai cô: "Đêm đó em khiêu vũ, vật nhỏ này vẫn luôn lắc lư trước mặt anh."

Dư Nam khẽ cười một tiếng.

"Em còn mặc váy để lộ bụng," anh vuốt ve lỗ nhỏ tròn trịa kia, "Cố tình quyến rũ anh, hửm?"

Dư Nam nói: "Thế nên, chỉ bằng cách ăn mặc, anh cho rằng em là người dễ dãi?"

Du Tùng cười: "Ai ngờ em không dễ chơi như vậy."

Một lát sau, Dư Nam nghiêng đầu đột nhiên hỏi: "Trước đây anh rất thích chơi đùa?"

Du Tùng ghen hờn, giải thích: "Lần đầu." Đây là lời nói thật, anh không dễ dãi, nhưng gặp được cô, lại thành ngoại lệ.

Dư Nam không truy cứu thật giả, hừ một tiếng: "Đàn ông đều là động vật trực quan, thích vào trước làm chủ."

Một hồi không nói chuyện, ngón tay Du Tùng nhẹ nhàng xoa tròn trên bụng cô, cô bị gãi ngứa co bụng lại.

Sau một lúc, anh cười: "Anh thích vào từ đằng trước hay sau, em là người có quyền lên tiếng nhất."

Một lát sau Dư Nam mới phản ứng lại.

"Hạ lưu" cô xùy một tiếng, giờ tay giữ chặt cổ áo anh, "Em không nhìn thấy."

Du Tùng bị kéo cong người xuống, ghé sát cô, hai người nhìn nhau, anh thấy được trong mắt cô có một tia nghịch ngợm. Bộ dáng ngây thơ, cong môi, mang một chút khiêu khích nhỏ, so với vẻ lạnh nhạt bình thản trước đây đã đáng yêu hơn nhiều.

Du Tùng nhướn mày: "Cho nên?"

Dư Nam chớp chớp mắt, lại kéo anh xuống thấp hơn một chút: "Công em."

Du Tùng nhìn cô một lúc, lấy ngón tay chọc chọc cô, ngồi xồm xuống trước người cô.

Đằng sau mãi không có động tĩnh, anh vừa định quay đầu lại nhìn, bóng tối phủ đến, cặp chân thon dài trực tiếp vắt sang hai bên cổ anh. Du Tùng không đề phòng, hai tay giữ thăng bằng, khẽ máng một tiếng.

Dừng một lát, anh nhẹ nhàng đứng lên, véo phần thịt bên trong đùi cô.

Dư Nam vừa đau vừa ngứa, hai chân xoay vài cái, dùng sức kẹp chặt.

Du Tùng khụ một tiếng, cắn răng nói, "Dư Nam, em thật trâu bò, dám đè đầu cưỡi cổ ông đây."

Dur Nam giả vờ không nghe thấy, "Gi ạ?"

"Em cứ giả vờ đi." Anh đỡ hông cô, hừ lạnh nói, "Em tự làm tự chịu nhé."

Bọn họ không thể chờ đến lúc tiếng chuông giao thừa vang lên.

Du Tùng kéo cô về, anh sai dài bước chân, bước đi như bay. Dur Nam theo không kịp, bị anh túm chạy theo.

Trở lại nhà nghỉ, những người khác đã sớm kết thúc bữa tiệc, đều uống say, bật nhạc rất lớn, Lư Thông giờ mirco gầm rú tê tâm liệt phế.

Trên sofa, Đặng Song cùng Trương Thạc tranh nhau cái mirco còn lại. Trương Thạc nằm nghiêng, tay giơ lên cao, Đặng Song nhào người ngăn anh ta lại, đoạt lấy trong tay anh ta.

Sắc mặt hai người ửng hồng, gần như dán chặt vào nhau.

Trương Thạc thấy bọn họ đi vào, đẩy Đặng Song từ trên người ra: "Anh Du, hai người đi đâu thế?"

Du Tùng kéo Dur Nam đi lên cầu thang, không ai nhìn anh, ăn ý không nói gì.

Trương Thạc "Này" một tiếng: "Anh nói đi... Lại muốn đi đâu vậy?"

Hai bóng người nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ.

Trương Thạc đứng lên, vươn cổ: "Hai người không hát hả?... Anh Du? Dur Nam, cô có hát không?"

Không khí ồn ào náo nhiệt dưới tầng ném lại phía sau, từng bước chân giẫm lên tấm ván gỗ, phát ra tiếng "Cót két" trầm đục, từng cái đập vào ngực, khiến người ta rung động, tim đập nhanh.

Lên tầng ba, ánh đèn ngoài hành lang tờ mờ, anh đi lên, hỏi cô: "Phòng nào hả em?"

Dur Nam nói: "Còn phải lên nửa tầng nữa, ở trên gác mái."

Gác mái sát nóc nhà, phòng không lớn, gọn gàng sạch sẽ. Bên trong có phòng vệ sinh nhỏ, giường kê sát tường, chéch lên mái có ô cửa sổ hình chữ nhật.

Khoá cửa "Cạch" một tiếng rơi xuống, ngăn cách với thế giới ồn ào bên ngoài.

Dur Nam cắn môi dưới, chuẩn bị xoay người, một bờ ngực cứng cáp đè lên, cô nhào vào cánh cửa, sau hông có vật gì đó chống lên, cứng rắn như sắt.

Hô hấp Dur Nam cứng lại, hai tay chống lên cánh cửa.

Du Tùng thở hổn hển như trâu, ghé sát lại, phả vào cổ cô.

Dur Nam nói: "Vì sao hiện tại anh mới đến?"

"Cuối năm, công ty bận."

"Nói dối." Dur Nam hỏi: "Khi nào anh đi?"

"Đầu tháng ba, về nhà cùng anh đi." Anh dừng một chút, "Gặp bố mẹ."

Dur Nam nói: "Tưởng bỏ."

Du Tùng cười mà không nói, bàn tay mò ra phía trước, sờ soạng trên quần cô, dịch lên trên một chút, cô co bụng lại, anh trượt vào.

Dur Nam không nhịn được rên lên thành tiếng, đầu chống lên cửa, móng tay cào lên cánh cửa gỗ.

Du Tùng hôn gáy cô, thở ra hơi thở nóng rực: "Đã bao lâu chúng ta không làm rồi?"

Dur Nam nói không nên lời.

Du Tùng hỏi: "Em nhớ nó không?"

Không thấy cô đáp lại, tay anh nong một chút lại sâu một chút, có thể nghe thấy tiếng nước róc rách. Du Tùng khẽ cười: "Anh hỏi thừa rồi, anh đã cảm nhận được."

Dur Nam cắn chặt môi, trong bóng tối, truyền đến tiếng anh tháo thắt lưng, cô muốn xoay người, Du Tùng không cho, lúc sau là của cô, chỉ cời cạp quần và khóa kéo, cùng cời đến mộng.

Chiều cao chênh lệch, cô bị Du Tùng nắm hông nhấc lên, cô kiễng chân, anh cong đầu gối, khiến người trước rất...

Dur Nam run rẩy: "... Đi lên giường."

"Được." Hơi thở của Du Tùng có thể phun ra lửa, đôi tư thế, trực tiếp đè cô xuống giường.

Quần áo họ chưa cời, thậm chí cô còn mặc áo bông, chỉ có bên dưới kéo được kéo xuống một chút. Ánh trắng từ phía trên rơi xuống, chiếu lên cặp mộng tròn trịa của cô, dưới bụng Du Tùng căng chặt, hung hăng bắt nạt tra tấn.

Không biết lẫn lộn bao lâu, lần lượt, cô quân lính tan rã.

Chuông thôn Lạc Thủy gõ mười hai tiếng, chân trời được khói pháo thấp sáng, tiếng pháo trúc chào đón năm mới đình tai nhức óc.

Dur Nam không thể kiềm chế, điên cuồng hét to.

Yên tĩnh trở lại.

Ánh trăng ngoài cửa sổ thanh mát, bầu trời đầy sao sáng ngời.

Tiếng pháo trúc tắt dần, pháo hoa tan hết, sau khi vui vẻ, mọi người dần dần ngủ.

Cửu hạn gấp cam lộ (1), anh cuồng nhiệt hơn nhiều so với trước đây.

Gác mái lộn xộn, quần áo hai người rải rộng mỗi góc một cái, chăn đơn rơi xuống đất, ga giường nhăn nhúm. Dur Nam nằm sấp, bấp đùi ướt át, trên cổ chân còn mặc quần lót, không nhúc nhích, gần như không còn hơi thở.

Nghi ngời một chút, Du Tùng nhẹ nhàng hôn lên mộng cô, kéo chăn trên mặt đất lên che hai người lại.

Anh duỗi tay, nhấc áo khoác trên mặt đất, móc điều thuốc ra châm, tiện tay ném một vật xuống bên cạnh cô.

Dur Nam nhấc mắt: "Anh làm gì thế?" Cô mở miệng, giọng nói khàn khàn.

Du Tùng nói: "Muốn bao nhiêu, em tự đi đi."

Giật mình, Dur Nam cười nhạo một tiếng: "Anh sướng xong rồi ném tiền đấy hả?"

"Đừng nằm mơ." Du Tùng cắn thuốc lá, cánh tay dài duỗi ra ôm cô, cô nằm trên khuỷu tay anh: "Chờ đến khi lãnh chứng, ông đây làm em sướng hợp pháp, còn cần gì đến tiền?"

Dur Nam không còn sức lực lờm anh, mặc kệ anh, cánh tay đặt trên người anh, cảm giác dưới tay cứng rắn.

Ngón tay cô di di vài cái: "Mới ra viện anh không như thế này."

Du Tùng nhưn mày, cố tình căng cơ bụng: "Anh thế nào?"

Dur Nam lại sờ soạng vài cái, khẽ cười: "Anh đi tập đấy à?"

Du Tùng không hé răng, xoa ngực cô.

Dur Nam nói: "Bây giờ anh mới đến, vì muốn khôi phục dáng người?"

Du Tùng: "Em có ý kiến hả?"

"Không ạ." Cô nhắm mắt lại lần nữa, một lúc sau: "... Rất đẹp trai."

Anh rất hưởng thụ: "Đẹp trai thì em gọi một câu dễ nghe xem nào."

"Du Tùng."

Anh véo cô: "Ngày đó em gọi như thế nào?" Ngày đó sinh mệnh mong manh, tình thế cấp bách, cô bật thốt gọi anh là "Bảo bối".

Dur Nam giả vờ không nghe thấy, nằm trong lòng ngực anh, không nhúc nhích, Du Tùng trêu cô, cô nóng nảy: "Anh chết lại một lần thì em gọi."

Du Tùng ném cô đi, hôn xuống: "... Xem anh chính chết em."

Một đêm không ngủ, có người trải qua mấy vòng luân hồi thiên đường nhân gian, có người uống được rượu ngon, lòng tham không đáy, vẫn lưu luyến tiếc nuối.

Mùa đông qua đi, mùa xuân tràn về.

Hồ Lô Cô một mặt hướng hồ, một mặt là núi, mỗi ngày xuân về hoa nở.

Người đi người về, có người chọn thắng cảnh lãng mạn này, cầu hôn với ý trung nhân. Người đàn ông ôm một bó hoa tươi đỏ thắm, quỳ một gối xuống đất, người phụ nữ nghiêng người, mắt rung rung.

Như gió xuân, người đàn ông khẽ hát lên,

Bình thường cũng được tẻ nhạt cũng thế

Đều có trời đất có mặt trời mọc

Mỗi sớm thức dậy có thể nhìn thấy em

Đó là điều tốt đẹp nhất (2)

...

Du khách dừng chân cổ vũ, hô to "Gả cho anh ấy, gả cho anh ấy".

Một đôi nam nữ đứng bên ngoài đám đông, nam bộ dáng đẹp trai, to cao, nữ mặt mày thanh tú, kết đuôi ngựa thành bánh quai chèo.

Nhìn một lát, nam cười nhạo: "Phô trương thiên hạ."

Nữ lạnh lùng phun ra một chữ, "Chua."

Nam nhướn mày, "Sao nào, em cũng muốn hả?"

Cô khinh thường quay đầu: "Đi thôi."

Hai người xoay người, đi chưa được mấy bước, nam vươn cánh tay dài ôm nữ vào trong ngực.

Tiếng hát càng xa càng nhỏ.

...

Tình yêu không bao giờ khô héo

Ngày lại qua ngày

Như kẻ say

Yêu em nhiều hơn nhiều hơn nữa

Đến tràn đầy

Anh thích nhất được ở bên em

Nào sợ ngày mai gió thổi trời nghiêng (3)

...

Anh hỏi: "Bài này nghe rất quen, bài gì thế em?"

Cô không nói, một lúc sau, nụ cười nhẹ hòa tan vào gió xuân.

- - Hoàn chính văn - -

(1): Hận hán gặp nước ngọt (ý là cảnh cá nước thân mật đó ạ)

(2),(3): "Yêu em nhiều hơn mỗi ngày" của Trương Học Hữu

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phiên ngoại

Phiên ngoại

Mẫu truyện nhỏ: Nỗi ám ảnh

Một ngày, về muộn.

Bên ngoài mưa rất to, Du Tùng vào nhà khép ô lại, vẩy vẩy bọt nước trên cánh tay.

Anh cúi đầu, lặng lẽ thay giày.

10 giờ đêm, phòng không bật đèn, anh nghĩ rằng cô đã ngủ.

Bỗng nhiên có người lao đến, đẩy anh va vào cửa, một đôi tay mềm mại kéo lấy vạt áo anh, cời từ trên xuống dưới.

Du Tùng cười thầm, Dur Nam cắn một cái vào ngực anh, cuối cùng lại lấy cái lưỡi liếm liếm, gây anh tê rần, kích thích đến mức lông tơ dựng đứng.

Anh trêu chọc: "Em đừng quá trực tiếp."

Dur Nam không quan tâm, kiễng chân liếm yết hầu của anh, mỗi khi anh phát ra tiếng, khối nhô lên kia lại run rẩy dưới lưỡi cô.

Tay cô mò xuống: "Vài ngày không làm, anh không muốn à?"

Du Tùng dứt khoát dùng hành động trả lời cô.

Dur Nam mở chân, anh cúi người, nâng mông cô lên, cánh tay phải đỡ bên dưới, bẻ như bẻ trẻ con đi về phía phòng ngủ.

Cảnh xuân triển miên.

Đến khi đi vào việc chính, ký ức chợt ùa về, Du Tùng bỗng nhiên nhớ lại một lần không mấy vui vẻ...

Trời mưa, ban đêm, chủ động, nữ ở trên.

Dur Nam đang khó chịu nửa vơi, anh bất động, đột nhiên đứng dậy, hát văng cô ra.

Du Tùng ngồi bên mép giường, nhìn chằm chằm bóng tối một lúc, tức đến hộc máu nói: "Em mẹ nó sau này đừng nghĩ đến chuyện ở trên."

"..." Dur Nam khó hiểu.

"Ông đây có nỗi ám ảnh tâm lý, sợ em ngủ với anh xong vỗ mông chạy, nói chỉ là bạn tình."

Dur Nam: "..."

Từ đây, thiếu rất nhiều thú vui.

Mẫu truyện nhỏ: Vô văn hóa, thật đáng sợ (1)

Hai chị em cùng dắt chó ra ngoại thành dạo chơi, người chị xuất phát trước, chuyển động đều với vận tốc 4km/giờ. Qua 1.5 giờ, người em dắt chó xuất phát, chú chó chuyển động đều với vận tốc 10km/giờ, đuổi theo người chị đi phía trước, đồng thời, người em đi phía sau cũng chuyển động đều. Chú chó đuổi theo người chị, rồi lại quay về tìm người em, hỏi, lúc này hai chị em cách nhau bao xa? Người em phải mất bao lâu để đuổi kịp người chị? (Mọi người đừng tính thật, nếu không sẽ làm lộ chỉ số thông minh của Du tiên sinh đấy).....

Du Tiểu Xuyên chống tay lên mặt bàn, khuôn mặt hồng hồng, mắt ngược nhìn Du tiên sinh bên cạnh.

Du tiên sinh đọc sách bài tập chăm chú, cầm một chiếc bút lên, hí hoáy viết trên giấy.

Qua một lúc, Du Tiểu Xuyên không nhịn được hỏi: "Bố ơi, bố tính ra chưa ạ?"

Du tiên sinh: "Đội bố."

Năm phút sau, Du Tiểu Xuyên: "Bố ơi, còn bao lâu ạ?"

"Ba phút."

Lại qua ba phút, Du Tiểu Xuyên ngo nguậy liên tục trên ghế ngồi: "Bố ơi, rốt cuộc bố có thể giải được không ạ?"

Du tiên sinh suy nghĩ một lát, cau mày: "Đề này ai ra cho con?"

Du Tiểu Xuyên: "Thầy giáo ạ."

Du tiên sinh ném bút sang một bên: "Thầy giáo của con ăn no rừng mỡ hả? Có mỗi một con đường, chú chó kia chạy qua chạy lại mấy lần, nó có mệt hay không?"

"..." Du Tiểu Xuyên méo miệng, tủi thân nói: "Bố Quà Quà ngồi cùng bàn con vô cùng lợi hại, lần nào cũng có thể hướng dẫn bạn ấy đề ứng dụng, lần kiểm tra nào cũng đạt một trăm điểm."

Du tiên sinh khoanh tay trừng bé, Tiểu Xuyên cúi đầu, khẽ nói: "Bố bạn ấy là tiến sĩ... Còn bố, ngay cả cấp ba cũng chưa tốt nghiệp."

Du tiên sinh hừ lạnh một tiếng, bình tĩnh nhưn mày: "Một sách có gì tốt? Bố bạn đấy có tiền như ông đấy không?"

Du Tiểu Xuyên cầm sách bài tập lên, trượt ra khỏi ghế: "Con đi tìm mẹ nhé?"

"Quay lại đây." Du tiên sinh gọi bé lại: "Mẹ con thì biết cái gì?"

"Mẹ con cố lắm mới miễn cưỡng tốt nghiệp cấp hai, còn không bằng bố đây này."

Dư Nam: "....."

Mẫu truyện nhỏ: Vô văn hóa, thật đáng sợ (2)

Buổi họp phụ huynh cuối năm

Bạn cùng bàn Khương Quả Quả của Du Tiểu Xuyên đứng đầu lớp lần thi vừa rồi, bố Quả Quả đứng trên bục giảng thay mặt phụ huynh phát biểu.

Anh ta đồng ý: "... Kinh nghiệm, là phải biết khai phá tiềm năng của bọn trẻ, vào lúc bọn trẻ cần sự trợ giúp thì hướng dẫn chính xác..."

Nửa giờ sau, trở về chỗ ngồi.

Người đàn ông ngồi bên cạnh anh ta, dáng người cao to, bộ dạng đẹp trai, nhưng khí thế quá sắc bén.

Bố Quả Quả ba chủ động bắt chuyện: "Anh là bố của Tiểu Xuyên hả?"

Người kia liếc mắt, khẽ "Ừ" một tiếng.

Bố Quả Quả nói: "Tiểu Xuyên với Quả Quả rất thân nhau, Quả Quả thường xuyên nhắc tới cậu bé. Nếu Du tiên sinh không ngại, Tiểu Xuyên có thể thường xuyên tới nhà của tôi, tôi sẽ dạy đề ứng dụng cho bọn trẻ."

Người kia mặt đen như đáy nồi, nửa ngày sau: "Đến nhà anh?"

"Đúng vậy."

"Một người đi trước, một người đi sau?"

"Hả?"

"Lại dặt thêm một chú chó?"

"..."

Đêm khuya, rốt cuộc Du Tùng cũng về nhà, Tiểu Xuyên đã ngủ.

Dư Nam ăn mặc vô cùng mát mẻ: "Sao anh về muộn thế?"

Du Tùng liếc nhìn người cô một cái, chỉ nói: "Anh có chút việc."

Anh đặt túi đồ trong tay xuống, Dư Nam hỏi: "Chỗ sách này ở đâu ra thế ạ?"

Du Tùng không đáp lời, cô lật lật, « Cơ sở thiết kế kiến trúc » « Tiếng Anh đại học mới » « Toán cao cấp » « Lịch sử kiến trúc »...

Dur Nam hiểu ra, chợt thấy cạn lời, lạnh lạnh nói: "Tùng này tuổi rồi, anh đừng lẫn lộn mù quáng."

Cô xoay người đi vào phòng ngủ, lại bị người kéo lại, ngồi trên đùi anh, Du Tùng vuốt ve cô, môi dán chặt, anh khẽ nỉ non: "Bằng cấp ông đây thấp như vậy, năm đó là vì ai?"

Dur Nam rũ mắt, hôn nhẹ chóp mũi anh: "Em chỉ tốt nghiệp cấp hai, là do ai làm hại?"

Tìm Du Tùng thỉnh thoảng, tay càng làm loạn: "Không công bằng?"

Cô cắn môi: "... Đương nhiên."

Du Tùng cúi đầu, nửa người Dur Nam được nâng lên cao, một lúc sau: "Bồi thường như vậy có đủ không?"

Không đợi cô nói chuyện, "Xoẹt" một tiếng, vải rách, đèn tắt, mọi người tự do tưởng tượng ~ hi ~ này này! Ai ném gạch?!

Truyện bên lề

Dur Nam: Anh đúng là vô sỉ đến không thể nào vô sỉ hơn, lỗ tai nào của anh nghe thấy em gọi anh?

Du Tùng: Khụ... Gần đây lỗ tai anh hơi nghễnh ngãng.

Dur Nam: Đêm nay vận động một là có thể chữa khỏi ngay.

Du Tùng: Cái này đáng tin cậy.

Dur Nam: Tự anh dùng tay trị đi.

Du Tùng: Ồ?

- ---- Toàn văn hoàn ----

Lời editor: *khóc* cuối cùng truyện cũng hoàn rồi. Mặc dù đôi khi tởm bỏ bê đứa con nhỏ này nhưng phải cảm ơn mọi người đã luôn động viên, cổ vũ để đứa nhỏ có thể thành hình. Tạm biệt Du Tùng, Dur Nam ở đây ♥ □ Có ai ship cho đôi oan gia Trương Thạc và Đặng Song không nhỉ, tởm thấy đôi này sociu luôn ấy.

Một lần nữa xin cảm ơn các cậu đã ủng hộ và theo dõi truyện, cảm ơn chị Mốc đã giúp đỡ em trong quá trình edit ạ. Yêu mọi người nhiều, hy vọng sẽ gặp lại mọi người trong những bộ truyện tiếp theo ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu (Con Đường Đến Bên Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.